

R. A

Từ từ Đu đo

BẮC
KHUYNH

Lustaveland

Mục lục

- [Chương 1: Khốn Cảnh](#)
- [Chương 2: Hẹn Trước](#)
- [Chương 3: Chủ Nợ](#)
- [Chương 4: Nhổ Răng](#)
- [Chương 5: Đặt Khuôn Răng](#)
- [Chương 6: Nhổ Răng Lần 1](#)
- [Chương 7: Thăm Hỏi](#)
- [Chương 8: Tiệc Sinh Nhật](#)
- [Chương 9: Sự Cố](#)
- [Chương 10: Hoài Niệm](#)
- [Chương 11: Gặp Mặt](#)
- [Chương 12: Kế Hoạch](#)
- [Chương 13: Trùng Hợp](#)
- [Chương 14: Mượn Sách](#)
- [Chương 15: Cá Nhân](#)
- [Chương 16: Lợi Tức](#)
- [Chương 17: Lời Dặn Của Bác Sĩ](#)
- [Chương 18: Gian Tình](#)
- [Chương 19: Tình Cờ Gặp Mặt](#)
- [Chương 20: Buổi Gặp Mặt](#)
- [Chương 21: Chưa Xong Đây](#)
- [Chương 22: Nhắn Tin](#)
- [Chương 23: Báo Danh](#)
- [Chương 24: Quý Dị](#)
- [Chương 25: Chức Trách](#)
- [Chương 26: Hóa Giải Nghi Hoặc](#)
- [Chương 27: Năm Tay](#)
- [Chương 28: Hiểu Lầm](#)
- [Chương 29: Bữa Sáng](#)

Chương 30: Kiểm Tra
Chương 31: Mật Ngọt Chết Ruồi
Chương 32: Biến Chuyển
Chương 33: Đỗ Dành
Chương 34: Độc Mộc
Chương 35: Trục Đêm
Chương 36: Thường Tình
Chương 37: Đào Hố
Chương 38: Hồi Ưc
Chương 39: Thẹn Thùng
Chương 40: Thâm Mến
Chương 41: Qua Đêm
Chương 42: Lo Lắng
Chương 43: Báo Ứng
Chương 44: Mập Mờ
Chương 45: Nụ Hôn Đầu Tiên
Chương 46: Trốn Tránh
Chương 47: Thu Lưới
Chương 48: Cứu Bình
Chương 49: Đè Tường
Chương 50: Thích
Chương 51: Khúc Nhạc Đạo
Chương 52: Yêu Đương
Chương 53: Ngọt Ngào
Chương 54: Người Thân
Chương 55: Bên Nhau
Chương 56: Học Lại
Chương 57: Bị Mắng
Chương 58: Ân Ái
Chương 59: Làm Nũng
Chương 60: Hồ Ly
Chương 61: Ấm Ấp

[Chương 62: Bắt Gian](#)
[Chương 63: Thời Gian](#)
[Chương 64: Tái Khám](#)
[Chương 65: Tâm Sự Của Cha Niệm](#)
[Chương 66: Phát Sốt](#)
[Chương 67: Chủ Quyền](#)
[Chương 68: Tập Lái Xe](#)
[Chương 69: Tiệc Chia Tay](#)
[Chương 70: Động Tâm](#)
[Chương 71: Tính Thời Gian](#)
[Chương 72: Bận Rộn](#)
[Chương 73: Mềm Mại](#)
[Chương 74: Nguyên Vọng](#)
[Chương 75: Ôn Tuyền](#)
[Chương 76: Thịnh Yển](#)
[Chương 77: Về Nhà](#)
[Chương 78: Thiên Vị](#)
[Chương 79: Hứa Hẹn](#)
[Chương 80: Tai Nạn Nghề Nghiệp](#)
[Chương 81: Tai Nạn Nghề Nghiệp \(Tiếp\)](#)
[Chương 82: Bến Đỗ](#)
[Chương 83: Không Được Tự Nhiên](#)
[Chương 84: Vòng Ôm](#)
[Chương 85: Chiến Tranh Lạnh](#)
[Chương 86: Dựa Vào Nhau](#)
[Chương 87: Tương Tư Thành Tật](#)

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 1: Khốn Cảnh

Sắc trời có chút âm trầm, tầng mây bị ép tới cực thấp, vẫn còn quang cảnh của sáng sớm, khi ánh nắng còn chưa rõ ràng.

Niệm Tường ngồi trên ghế dài của bệnh viện, khẩn trương đến mức tim trong lồng ngực cũng đập nhanh từng trận vang dội. Một tay cô áp lên má phải, nhin không được chuyên chú nhìn về phía cửa nha khoa đối diện.

Tuy rằng khoảng cách có chút xa, nhìn thấy gì cũng không rõ ràng, nhưng cái này cũng không gây trở ngại cô đối với bệnh nhân đang tiếp thu trị liệu, sâu sắc đồng cảm.

Cô đã ở chỗ này chờ gần nửa giờ.

Ngay lúc cô cho rằng hôm nay không biết sẽ chờ đến bao giờ, rốt cuộc lúc đang ôm răng đau than thở, cô thoáng chốc nghe thấy có người kêu tên của mình.

Sửng sốt một chút, ngay lúc tên của mình được đọc lại lần thứ hai, lần sau rõ ràng hơn lần trước, cô nhanh chóng nhồm dậy đi vào.

Quy cách của gian phòng cũng không nhỏ, được tấm kính dày mờ chỉnh tề ngăn cách hình thành từng gian phòng nhỏ độc lập. Ngoài Niệm Tường vẫn đang hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm bác sĩ đang trị liệu cho bệnh nhân, bên trong một phòng nhỏ khác còn có một vị bác sĩ cùng hộ sĩ.

Hắn là vừa kết thúc trị liệu cho bệnh nhân, anh còn mang khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt. Trong tay đang cầm giấy khám mà cô đăng ký, chuyên chú nhìn cái gì.

Niệm Tường đi qua, răng đau đến có chút không thể há mồm, sau khi hít một hơi mới nhỏ giọng nói: “Bác sĩ, răng tôi đau quá, anh xem giúp tôi một chút đi...”

Từ Nhuận Thanh ngẩng đầu lên, đôi mắt đó trong trẻo, thấu triệt đến mức giống như một dòng suối ở vùng núi cao, an tĩnh nhìn về phía cô.

Niệm Tường bị anh nhìn đến ngây người, bàn tay còn ôm mặt, cứ như vậy ngơ ngơ ngẩn ngẩn đối diện cùng anh.

“Niệm Tường?” Thật lâu sau, anh mới buông giấy đăng ký trên tay xuống, đứng dậy.

“... Là tôi.” Bởi vì họ này đích thực quá ít, hơn nữa tên cũng có chút độc đáo, tình huống bị người khác hỏi lại để xác nhận, hoặc là muốn nhìn người mang tên họ này trông như thế nào ...Niệm Tường sớm đã thành thói quen.

Từ Nhuận Thanh hình như là cười một chút, ánh mắt hơi cong cong, nâng ngón tay lên, đẩy cằm cô cao hơn.

Vừa tầm qua, ngón tay có chút lạnh.

Một tay anh cố định cằm của cô, một tay khác bóp nhẹ cằm dưới kéo xuống một chút, tách miệng cô ra, ngón tay tiếp xúc trên da của cô, nhỏ giọng hỏi: “Đau ở đâu?”

“Bên phải... Tận cùng bên trong ... là răng khôn...” Bởi vì bị ép mở miệng, thanh âm của cô mơ hồ không rõ.

Vóc dáng anh rất cao, nghe vậy lại nâng nâng cằm của cô, hơi hơi cúi người, cẩn thận quan sát răng khôn của cô. Mi tâm đẹp chậm rãi nhả lại, ngữ điệu bình thản: “Răng của cô đã có vấn đề từ rất lâu.”

Niệm Tường đáng thương gật gật đầu, đích xác đã lâu rồi, nếu như không phải bị đau đến chịu không nổi, cô phỏng chừng vẫn sẽ kiên trì không đến nơi này.

...

...

Đây là mùa thu của rất nhiều năm về trước.

Lúc bắt đầu, cô là bệnh nhân của anh.

Mà rất nhiều năm về sau, cũng vào một mùa thu hoa lá rụng đầy trời, anh ngồi trên ghế, nhìn hai chữ “Niệm Tường” trên phiếu hẹn trước, thì nhin không được hơi hơi cong môi.

Không xong...

Niệm Tường nhìn kính chiếu hậu âm thầm nhú mày, sao cô mới đi lên mua mấy thùng sữa thôi, bên cạnh xe cô đã đổ đầy xe thế này!

Cô cầm vô lăng điều chỉnh cả nửa ngày, cuối cùng nhin không được hạ cửa kính xe xuống, nhìn về sau xe. Vừa rồi cô lui xe, góc độ không được tốt lắm, tay lái đánh nửa vòng, thế cho nên hiện tại bên phải không thể động đây.

Ừm, đối diện đuôi xe là một chiếc Maserati, phía bên phải cô là một chiếc Audi, bên trái là Land Rover. Xong, dù đụng phải xe nào cũng đều muốn táng gia bại sản.

Cô lui người về trong xe, âm thầm bơm hơi cho mình, bình tĩnh một chút... Tìm đúng góc độ, thử lại một lần nữa.

Niệm Tưởng nắm nhẹ vô lăng, hít một hơi thật sâu, từ kính chiếu hậu nhìn ra góc độ nhỏ mà điều chỉnh, thẳng tiến.

Một thanh âm va chạm nhẹ nhàng vang lên, cùng với thân xe bị chấn động một cái.

Da đầu Niệm Tưởng nhất thời run lên một trận, trong lòng bàn tay đều đổ mồ hôi lạnh. Cô nhìn sang kính chiếu hậu bên phải, thật muốn khóc.

Đụng rồi... Đụng rồi!

Niệm Tưởng cắn môi một cái, lập tức xuống xe đi kiểm tra tình hình.

Tình hình... Không tính là quá xấu, nhưng tuyệt đối không được tốt lắm. Xe của cô trực tiếp đụng vào thân xe Audi, cọ trầy một lớp sơn. Tầm mắt của cô chạm đến đèn xe trên thân, gần chỗ bị cọ vào, tròn mắt chuyển động hai vòng, khóc không ra nước mắt.

Vì thế, kế tiếp, Niệm Tưởng liền nghĩ ở trong xe đợi chủ xe xuống bàn bạc cách giải quyết, hay là nên ở ngoài xe đợi, đợi khi chủ xe vừa đến, lập tức giải thích để bày tỏ thành ý, tranh thủ được khoan hồng.

Kết quả cuối cùng là... Vẫn nên ở trong xe chờ, vạn nhất gặp chủ xe hung hãn, không nói lý, cô lại không có kinh nghiệm xử lý sự cố, nhất định sẽ chịu thiệt.

Hơn nữa, điểm quan trọng nhất là, xe bị kẹt không ra được, nếu cô tiếp tục muốn nhích ra, không biết tiếp theo bị đụng vào có phải là Maserati hay không, rồi lao sang Land Rover kế bên...

Cô bóp trán, quay người vừa muốn lên xe lấy di động, liền nghe thấy tiếng bước chân từ xa đi lại gần.

Niệm Tường quay người nhìn lại, ở khúc quanh của xe có một người đàn ông đang đứng, trong tay cầm một túi đồ, đang nhìn về phía này, biểu cảm —— tựa hồ có chút phức tạp.

Người đàn ông ghé mắt nhìn cô một cái, chân mày chậm rãi nhăn lại, đi nhanh tới. Đợi đến khi nhìn thấy xe cô đang thân mật với vách xe Audi, thì Niệm Tường nhận thấy rõ rệt rằng độ ẩm quanh thân đang giảm một cách đột ngột.

Niệm Tường có chút khẩn trương liếm môi một cái, châm chước từ ngữ mở miệng: “Cái kia... xin chào tiên sinh... tôi không cẩn thận lui xe, đụng trúng xe anh...”

“Tôi thấy được.” Anh chặn lời cô, đứng thẳng người, cúi xuống nhìn về phía cô.

Trong bãi đỗ xe của siêu thị, ánh sáng cũng không phải là tốt, bởi vì hoàn cảnh chật chội, có vẻ hơi mờ tối.

Đối diện, cô bé kia rõ ràng rất khẩn trương, nhìn anh không nháy mắt.

Ánh mắt Từ Nhuận Thanh từ trên mặt của cô trượt đến hai tay đang nắm chặt, đặt xuôi ở bên người, giơ tay bóp nhẹ mi tâm một chút, lại mở miệng thì thanh âm cũng trầm xuống vài phần: “Cho tôi số điện thoại liên lạc, sau khi sửa chữa, chỗ tiền đó cô chịu trách nhiệm.”

Niệm Tường hiển nhiên không nghĩ tới anh dễ nói chuyện như vậy, ngược mắt, cẩn thận nhìn vào mắt anh.

Anh cầm chìa khóa xe mở khóa, đèn hai bên thân xe lóe lên một chút, phát ra tiếng “Tích tích”. Anh đi đến cạnh cửa xe bên phải, mở cửa, đem đồ

bỏ vào, thế này mới lại đi đến trước mặt cô.

Thấy cô không có phản ứng, hơi nhướn mi một chút, khẽ giọng hỏi: “Không muốn chịu trách nhiệm?”

Đôi mắt Niệm Tường hơi mở, nhanh chóng lắc đầu phủ nhận: “Không, không, không phải, tôi sẽ phụ trách, nhất định phụ trách. Tôi cho anh số điện thoại, sau khi xe anh sửa xong, hãy gọi cho tôi.”

Nói xong, quay người liền lấy giấy bút trên xe.

Từ Nhuận Thanh nhìn cô tay chân luống cuống, ngón tay xoay quanh chìa khóa một vòng lại một vòng, như có đăm chiêu.

Niệm Tường viết xong dãy số di động, nghĩ nghĩ, lại muốn viết tên lên. Ngòi bút chạm vào mặt giấy thì lại có một do dự trong chớp mắt——trực tiếp cho tên thật không có vấn đề gì chứ?

Loại chuyện này, không nói tên thật càng có vấn đề a. Cô nhận mệnh viết xuống tên của mình, viết xong còn để ở trong tay quan sát vài lần... Rất tốt, dù sao tên của cô trông cũng giống tên giả.

Cô đem giấy ghi chép đưa cho anh, thấy chân mày anh vừa giãn ra lại nhăn tít lại, biểu tình trên mặt nghiêm túc hơn vài phần, cho rằng anh không tin, liền giải thích: “Anh yên tâm, tôi sẽ không chơi xấu, tôi có thể ghi thêm địa chỉ trường học... Bằng không, tôi cho anh xem thẻ căn cước?”

Từ Nhuận Thanh: “...”

Anh trầm mặc, Niệm Tường liền thật sự muốn lấy ra chứng minh thư cho anh xác nhận.

Anh ho nhẹ một tiếng, thanh âm có chút khàn khàn: “Không cần...”

Niệm Tường ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt cô bé trong veo sáng ngời, cứ như vậy chuyên chú nhìn anh, còn có thể từ trong mắt cô thấy rõ bóng hình của anh.

Ngón tay Từ Nhuận Thanh duỗi ra một chút, kẹp tờ giấy ghi chép: “Vây được rồi... Ở đây có camera, nếu như không tìm được cô, tôi có thể bảo bảo vệ của siêu thị.”

Niệm Tường quyết định thu hồi lời khen vừa rồi, anh mà dễ nói chuyện cái gì, cái này... giống như là cảnh cáo, cô lặng lẽ lau lệ.

Từ Nhuận Thanh cất xong tờ giấy, thấy bộ dáng cô ủ rũ, chăm chú nhìn về góc nghiêng của xe, lại loay hoay nhìn bốn phía, nhất thời sáng tỏ: “Xe không ra được?”

Cô gật gật đầu, vẻ mặt càng thêm uể oải.

Từ Nhuận Thanh suy nghĩ một lát: “Lên xe.”

Niệm Tường sững sốt, thấy anh cúi mắt nhìn mình, lại hất hất cằm ý bảo mình lên xe, thế này mới phản ứng kịp.

Từ Nhuận Thanh nhìn vị trí của xe, chân mày nhíu chặt hơn —— cô làm sao để xe được thành như vậy? Nếu như nhất định phải hình dung tình huống hiện trường, phỏng chừng chỉ có thể dùng bốn chữ “Vô cùng thâm hiểm” để hình dung.

Anh đi đến bên cạnh xe, ngón tay khoát lên trên cửa kính xe, nhẹ nhàng mà gõ một cái: “Giữ chắc thẳng, rồi nhích từng chút một.”

Niệm Tường lập tức nghe theo, nghe được anh nói “Giữ thẳng” thì lúc nào chân phải cũng chuẩn bị lập tức đạp xuống.

“Hướng bên phải vòng 90 độ.”

“... Được.”

“Nhích lên một chút, đến khi tôi nói dừng thì dừng.”

“Được.”

Từ Nhuận Thanh cúi người, hướng mắt vào trong xe nhìn: “Phương hướng không đánh tốt.” Nói xong, anh dứt khoát đưa tay nắm vô lăng trong tay cô.

Niệm Tường lúc này mới chú ý đến ngón tay anh, thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng. Hơi hơi cong tay thì đường cong rất ưu nhã, ngay cả móng tay cũng được cắt rất chỉnh tề, sạch sẽ, nhìn qua hẳn là được chú ý chăm sóc.

Cô nhin không được thất thần, nâng mắt nhìn anh một cái, lại không ngờ, vừa lúc chống lại ánh mắt anh, bị ánh sáng đèn đưa nơi đáy mắt trong vắt của anh làm sững sốt một chút, cô nhanh chóng cúi đầu che dấu, nhìn xuống vô lăng.

Từ Nhuận Thanh híp mắt lại một chút, thế này mới dời tầm mắt.

Năm phút sau ——

Khốn cảnh đã được giải quyết.

Tại lần thứ ba Niệm Tường nói cảm ơn, anh hướng ánh nhìn về cửa kính phía sau xe, không có nhìn thấy hai chữ “Tập lái” thì hỏi: “Lấy giấy phép lái xe được bao lâu?”

Niệm Tường nhếch môi không trả lời... Nếu nói bây giờ cô không có bằng lái, có thể bị bắt lại hay không...

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 2: Hẹn Trước

“Chuyện dừng xe” và “Không bằng lái” bị phát hiện, hậu quả chính là đồng chí cha Niệm thường ngày luôn vui vẻ đang rất giận dữ.

“Không có bằng lái là phạm pháp, con có biết không? Con dù gì đã là nghiên cứu sinh, đạo lý cơ bản này cũng không biết?” Đồng chí cha Niệm gân cổ trừng Niệm Tường đang ngồi trên sofa, vừa giận vừa nói: “Còn dừng xe, may mắn là lúc đó đang đỗ xe dừng vào xe người ta. Nếu đang ở trên đường, có thể bây giờ đang nhìn thấy là xác con không?”

Lời này... Đích thực rất kinh dị, có thể thấy được đồng chí cha Niệm đang rất là giận.

Niệm Tường rụt cổ, lặng lẽ nháy mắt với mẫu thân đại nhân đang ngồi cắn hạt dưa xem kịch —— còn không ra tay giải cứu?

Đồng chí mẹ Niệm bình tĩnh chăm chú nhìn cha Niệm đang như rồng phun lửa, thu lại ánh mắt —— ra tay giải cứu cũng được, nhưng muốn con suy nghĩ, “chuyện kia” nên như thế nào?

Niệm Tường có chút muốn khóc.

Kỳ thật chuyện này là như vậy, mẹ Niệm nói siêu thị đang đại khuyến mãi sữa tươi, nên sai Niệm Tường đi mua vài thùng trở về. Là một cô gái yếu đuối tay trái gà không chặt, sau khi Niệm Tường đã được chỉ thị của mẹ Niệm, liền lấy xe của cha Niệm đi đến siêu thị... Từ nhà đến đó, ngầm tính toán đâu ra đấy cũng không quá mấy trăm mét.

Mẹ Niệm cũng yên tâm, Niệm Tường cũng thật yên tâm.

Nhưng đáng tiếc là, trên đường xảy ra một chút ngoài ý muốn. Vừa ra khỏi nhà không bao lâu, cha Niệm vừa mới đi công tác cũng trở về, về đến nhà, chuyện thứ nhất chính là hẹn bạn tri giao đi câu cá.

Kết quả trở về —— liền nổi trận lôi đình.

Vừa vào cửa liền định cho Niệm Tường vài tội danh, tử như —— Biết pháp phạm pháp, coi mạng người như cỏ rác, làm loạn kỷ cương....

Mà chuyện mẹ Niệm ám chỉ cô suy nghĩ, kỳ thật chỉ là chuyện niềng răng.

Niệm Tường sợ nhất là đau, nỗi sợ này biểu hiện khi nào? Chính là thời kỳ thay răng... Sợ đau đến không dám nhổ răng.

Cái này cũng coi như xong, tốt xấu gì cũng đã hữu kinh vô hiểm, vượt qua được thời kỳ thay răng. Tuy rằng răng mọc có chút không ngay ngắn, nhưng cũng không ảnh hưởng mỹ quan, mẹ Niệm cũng không để ở trong lòng.

Kíp nổ của chuyện này là 6 năm về trước, thời điểm Niệm Tường 18 tuổi mới mọc răng khôn, ngay lúc đó bác sĩ liền đề nghị cô niềng răng.

Mẹ Niệm mới bắt đầu suy tính tới chuyện này, thêm chuyện bạn tốt của cha Niệm lại là bác sĩ nha khoa, thường xuyên qua lại hỏi thăm, liền động viên cho Niệm Tường đi niềng răng.

Vì thế sáu năm nay, “Chuyện niềng hay không niềng răng” liền thành vấn đề trong lịch sử ghi chép của Niệm gia.

Thẳng đến khi gần đây, Niệm Tường sắp đi thực tập ở nha khoa, chuyện này mới bạo phát toàn diện.

Vì tình thế trước mặt nghiêm trọng như vậy, sau khi Niệm Tường tội nghiệp suy nghĩ thật lâu, rưng rưng gật đầu... Cũng phải nói rằng, Niệm Tường không phải là không có ý nghĩ niềng răng này, chỉ là cô sợ đau, không có đủ dũng khí, tại lúc không còn đường thối lui nên dứt khoát bước vào trong bệnh viện.

Cô vừa gật đầu, lúc này Mẹ niệm mới buông hạt dưa xuống, ho nhẹ vài tiếng, bắt đầu làm dịu cảm xúc có chút kịch liệt của cha Niệm.

Kết quả cuối cùng là, Niệm Tường trình trọng cam đoan trước mặt cha Niệm, không bao giờ lái xe khi chưa có bằng lái, còn mười phần oanh liệt cam đoan trước mặt mẹ Niệm... Ngày mai mười giờ sáng, không chút chậm trễ đi ra chiến tuyến “niềng răng”.

Cho nên hiện tại ——

Niệm Tường đang đứng trong đại sảnh bệnh viện mắt mũi miệng Thụy Kim đợi khám bệnh, nhìn phía trước còn có đội ngũ bảy tám người hện trước, cô chột chột màn hình di động giải sầu.

Chờ đến phiên cô thì đã là mười lăm phút sau.

Cô lấy ra tờ giấy nhỏ tối qua cha Niệm đưa cho, chiếu theo trên đọc: “Từ Nhuận Thanh... Ở đây có bác sĩ nào tên là Từ Nhuận Thanh không?”

Cô y tá trước mặt nghe được cái tên này thì nhin không được ngẩng đầu quan sát cô, gật gật đầu: “Có, xin hỏi cô có hện trước không?”

“Không có.” Niệm Tường thật thà: “Tôi muốn nhổ răng khôn, có thể hện bây giờ không?”

Cô y tá kia hiển nhiên là không thể trách cứ gì chuyện này, giơ lên nụ cười tiêu chuẩn với cô, nhẹ giọng nói: “Có thể, cô chờ một lát.”

“Được.”

Ánh mắt Niệm Tường từ gương mặt xinh đẹp của cô y tá rơi lên ngón tay thon dài của cô ấy, không khỏi cảm thán ——bệnh viện tư nhân thật tốt a, vô luận là ai, đến y tá cũng chọn người xinh như tiếp viên hàng không.

Cô còn đang đánh giá, dư quang ở khóe mắt cũng nhìn thấy tay vịn cầu thang ở lầu hai.

Chỗ đó đang đứng là một vị bác sĩ mặc blouse trắng, trong tay cầm bệnh án, đang lật xem, cổ tay áo blouse trắng chỉnh tề được gấp lên một đoạn nhỏ, ở góc độ này của Niệm Tường, còn có thể mơ hồ nhìn thấy cổ tay thon gầy rất đẹp.

Hừm... Chẳng lẽ vào bệnh viện tư nhân có phúc lợi tốt đến như vậy sao? Tùy tùy tiện tiện nhìn thấy cổ tay bác sĩ cũng đẹp mắt đến thế à.

Cô còn đang suy nghĩ, thì chỗ cô y tá cũng đã cơ bản hoàn thành thủ tục: “Thưa cô, bác sĩ Từ xế chiều hôm nay không có đi làm, buổi sáng cũng đã đầy lịch hẹn. Cô xem khi nào thì tiện, tôi sẽ hẹn giúp cô.”

Niệm Tường dời tầm mắt, “À” một tiếng, hỏi: “Sáng sớm ngày mai thì sao?”

Cô y tá nhìn máy tính, trả lời: “Có thể, vậy thì tôi sẽ hẹn ngày mai buổi sáng 9 giờ, cô tiện không?”

Niệm Tường gật gật đầu, giơ ngón tay chỉ lên lầu hai: “Bác sĩ Từ ở lầu hai sao? Tôi có thể đi xem trước nơi đó không?”

Cô y tá đem phiếu hẹn trước đưa cho cô, mỉm cười gật đầu: “Có thể, bác sĩ Từ ở phòng trong cùng bên trái.”

Niệm Tường thấp giọng nói cảm ơn, bước nhanh đi lên lầu.

Mới vừa rồi người còn đứng bên cạnh tay vịn cầu thang, giờ phút này đã không thấy bóng dáng, Niệm Tường xốc lên tinh thần, đi tìm theo vị trí cô ý tá nhắc nhở, liếc thấy căn phòng bên trái.

Trên bàn khám nha, một cậu bé còn mặc đồng phục học sinh đang nằm, miệng hình như là ngậm cái gì, má bên trái hơi phồng lên. Đứng bên cạnh là người trợ lý, đang chỉnh trang lại dụng cụ y tế. Nhận thấy có người sau lưng, quay đầu nhìn cô một cái.

Cách đó không xa, một người đang ngồi quay lưng lại phía cô, đại khái là đang viết bệnh án, cúi đầu, chỉ nhìn thấy bóng dáng.

Giống như... còn trẻ tuổi?

Cha Niệm không phải nói là bạn tốt sao? Thế nhưng... Còn trẻ như vậy?

Cô đang do dự có nên đi lên chào hỏi, thuận tiện nhìn thấy người thật mặt thật, chân vừa nâng lên còn chưa hạ xuống, di động trong lòng bàn tay cô liền vang lên.

Cúi đầu nhìn... Là bạn cùng phòng – Lan Tiểu Quân.

Cô thu hồi bước chân muốn đi lên phía trước, quay người đi ra ngoài tiếp điện thoại.

Niệm Tường đẩy cửa đi ra bệnh viện, nghe bên kia thanh âm của Lan Tiểu Quân có chút hả hê, vô cùng uể oải nói: “Có thể có chút thái độ của bạn cùng phòng không?”

“Có thể, nếu cậu thật sự sợ, vậy để đó cho mình nhõ dùm cậu. Tốt xấu gì chúng ta cũng là nghiên cứu sinh khoa miệng, kỳ thực tập đang ở trước mắt, hay là để mình tự tay làm! Làm cho cậu trở thành bệnh nhân đầu tiên của mình.”

Niệm Tưởng có chút bất đắc dĩ: “Cậu xác định là bệnh nhân, không phải chuột bạch?”

Lan Tiểu Quân hắc hắc cười hai tiếng, “Ai” một tiếng, hỏi: “Thời hạn thực tập của chúng ta lâu như vậy, cậu có muốn ra ngoài tìm nhà trọ không?”

Nói tới thực tập ——

Niệm Tưởng cũng có chút đau đầu.

Cô là nghiên cứu sinh khoa y của đại học B, hơn một tháng sau chính là thời gian đi thực tập. Nhưng những nơi trường học phân ra đi cũng có hạn, cô cũng không chắc mình có nằm trong danh sách được phân bổ không. Nếu như không, thì cần tự mình đi tìm đơn vị thực tập...

Là một người lười biếng, cô chỉ là cần nghĩ phải viết sơ yếu lý lịch như thế nào, liền cảm thấy một trận não nề từ lòng bàn chân đâm thẳng đến đỉnh đầu.

“Đến lúc đó rồi nói sau, không phải là còn chưa biết thực tập ở đâu sao? Đến lúc đó suy nghĩ cũng không muộn.” Nghĩ nghĩ, Niệm Tưởng còn nói thêm: “Hôm nay mình cũng không về phòng ngủ, buổi sáng ngày mai còn phải đi một chuyến đến bệnh viện, nha sĩ hẹn trước rất được nhiều người đặt lịch, hôm nay còn chưa được khám.”

“Ui, chuyên gia nào vậy a, mát tay như vậy sao?”

Niệm Tưởng lại lật ra tờ giấy hẹn trước, nhìn thoáng qua cái tên được ghi trên đó: “Từ Nhuận Thanh.”

“Phốc ——” Lan Tiểu Quân nhất thời suýt xoa: “... Từ Nhuận Thanh? Có đẹp trai hay không a? nhất định là đẹp trai a.”

Ngũ khí như mong đợi, làm Niệm Tưởng ngượng ngùng nói ra “Mình còn chưa nhìn thấy người” loại lời nói này thật là, cô hồi tưởng một chút bóng dáng cao ngất cùng cổ tay thon gầy đẹp đẽ, hàm hồ “Ừm” một tiếng: “Đẹp mắt.”

Lan Tiểu Quân nghi ngờ “Ai” một tiếng: “Cậu xác định nhìn thấy là Từ Nhuận Thanh? Đừng nhìn thành trợ lý của người ta a. Nghe nói trợ lý của bác sĩ Từ đều rất đẹp trai...”

Nói giống như mình tận mắt thấy vậy.

Nghĩ như vậy, Niệm Tưởng liền thuận miệng hỏi: “Vậy cậu có nghe nói về Từ Nhuận Thanh thế nào không?”

“Tuấn tú nho nhã, môi hồng răng trắng, khí chất ngút trời, ngọc thụ lâm phong, đẹp như Phan An, anh tuấn tiêu sái,...”

Niệm Tưởng nhin không được ngắt lời cô: “Tiểu Quân, tắt Baidu đi.”

Lan Tiểu Quân: “...Cậu biết rồi à.”

Ngay lúc Niệm Tưởng muốn cúp điện thoại, quay người rời đi, đồng thời người vẫn luôn quay lưng lại phía cô cũng vừa vặn xoay người lại, đem bệnh án trên tay bỏ vào trong túi hồ sơ đưa cho trợ lý: “Bệnh nhân tiếp theo vào chưa?”

Trợ lý tiếp nhận túi hồ sơ anh đưa tới, đặt sang một bên: “Xong rồi. Bác sĩ Từ, Phương Tiểu Dương đã tới.”

Từ Nhuận Thanh nhìn cậu bé nằm trên bàn khám, chân mày vừa giãn ra không bao lâu lại nhíu lại, đứng lên cởi bao tay. Mới vừa đi vài bước, hình như là nhớ tới cái gì, lại ngồi vào trước máy tính.

Ngón tay cầm con chuột nhấn nhẹ vài cái, ánh mắt nhanh chóng xẹt qua danh sách hẹn khám, vừa muốn mở hồ sơ bệnh của Tiểu Dương, tầm mắt đột nhiên liếc thấy, lại lần nữa nhìn xuống, quét qua một cái tên ——

Niệm Tường.

Thời gian: buổi sáng 9h, ngày xx tháng xx năm 201x.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 3: Chủ Nợ

Ánh mắt Từ Nhuận Thanh nhìn chăm chăm cái tên đó một lát, vừa muốn mở miệng, di động liền vang lên. Anh cúi mắt nhìn màn hình, giơ tay tiếp: “Alo?”

Là mẹ của Phương Tiểu Dương, gọi điện thoại đến xác nhận Phương Tiểu Dương có đến khám đúng giờ hay không, cũng hỏi thăm cận kề một chút tình hình răng khôn của cậu bé.

Từ Nhuận Thanh cầm di động đi qua, mang bao tay vào, ngón tay đặt trên cằm của cậu bé, hơi dùng sức tách miệng cậu, sau khi nhìn thấy bên trong đang ngâm kẹo, khẽ nhú mày một cái, lạnh giọng nói: “Nhổ ra.”

Phương Tiểu Dương nhìn anh một cái, thế này mới bất đắc dĩ ngồi dậy, sau khi rút tờ khăn giấy nhổ ra, “A” một tiếng, há to miệng cho anh xem.

Từ Nhuận Thanh nắm cằm của cậu, hơi cúi người, đợi thấy rõ tình hình răng của cậu bé xong, chân mày kia càng nhăn thêm một chút. Anh dời tầm mắt, đối diện cùng cậu bé.

Thật lâu sau, mới chỉ chỉ bồn rửa tay cách đó không xa: “Đi chải răng sạch sẽ.”

Đợi Phương Tiểu Dương nhảy xuống bồn khám rồi đi, lúc này anh mới lên tiếng nói: “Tôi vừa xem một chút, răng hàm bị rụng một cái. Hơn nữa răng khôn không được chải sạch sẽ, sâu răng là vấn đề rất lớn.”

Đầu kia lại nói gì đó, Từ Nhuận Thanh khẽ giọng đáp, đợi sau khi cúp điện thoại, mới nói với trợ lý: “Âu Dương, đi hỏi xem bệnh nhân này đến đây lúc nào.”

Âu Dương đang viết hồ sơ bệnh nhân, nghe vậy thì quay người nhìn lại. Ngón tay Từ Nhuận Thanh đang chỉ một cái tên trên màn hình máy tính, ánh sáng màn hình hơi trắng phản chiếu lên ngón tay anh, càng lộ vẻ thon dài trắng mịn.

Anh ta nhìn thoáng qua cái tên kia, có chút ngạc nhiên “Hửm” một tiếng, “Thế mà có người họ Niệm, còn gọi là Niệm Tường...”

Từ Nhuận Thanh ghé mắt nhìn anh ta, thanh âm nghe không ra là cảm xúc gì: “Nói nhiều.”

Đợi Âu Dương đi xuống lầu hỏi xong, trở về đến thì Từ Nhuận Thanh đã bắt đầu trị liệu cho Phương Tiểu Dương, thấy anh ta trở về, nhắc mắt nhìn qua.

Tuy rằng không nói chuyện, nhưng ánh mắt kia, rõ ràng là đang hỏi kết quả.

Âu Dương vừa cầm đèn chiếu lại đây, vừa nói: “Cô bé kia vừa mới tới đây, bởi vì buổi chiều anh không đi làm, buổi sáng thì đã đầy bệnh nhân, cho nên hẹn lại buổi sáng ngày mai 9 giờ. Còn nói là lên đây nhìn người trước ...”

Nói tới đây, anh ta “Ê” một tiếng, cau mày cố gắng hồi tưởng một chút: “Mới vừa rồi tôi nhìn thấy một cô bé lên đây, sau đó nhận điện thoại, rồi đi xuống lầu.”

Từ Nhuận Thanh “Ừ” nhẹ một tiếng, cúi đầu, mắt nhìn Phương Tiểu Dương đang mở to mắt đánh giá anh, thấp giọng nói: “Nhắm mắt lại, đèn này không tốt cho mắt.”

Phương Tiểu Dương chớp mắt một cái, hình như là cười một chút, môi mắt cong cong, nhưng vẫn không nhắm mắt lại.

Từ Nhuận Thanh hơi nhướn mày, Tiểu Dương luôn thích đối nghịch với anh, anh sớm đã thành thói quen, đơn giản đưa ra một bàn tay che khuất ánh mắt cậu bé.

Buổi sáng ngày hôm sau.

Niệm Tường nhìn một hàng dài xe đang chờ phía trước, cau mày... Chắc bị muộn rồi.

Tài xế taxi thấy bộ dáng cô thù sâu khổ lớn, trấn an nói: “Hẹn bạn trai sao? Con gái đến muộn là độc quyền, có chút thời gian thôi mà bạn trai cô cũng không đợi được thì sớm nên bỏ đi.”

Sắc mặt Niệm Tường càng thay đổi, khó coi hơn: “Bác tài... Tôi còn chưa yêu đương...”

Tài xế yên lặng quay đầu nhìn cô một cái, thấy vẻ mặt cô u oán, khóe môi co rút, nhất thời im lặng.

Có lẽ là xuất phát từ tâm lý đồng tình, sau khi hàng xe trước mặt hơi thông thuận một chút, tài xế liền lập tức gấp rút đạp chân ga, thật nhanh tách ra khỏi dòng xe cộ, đem cô thẳng tiến bệnh viện Thụy Kim.

Niệm Tường trả tiền, vừa đẩy cửa xe ra đứng vững, muốn quay đầu nói tiếng cảm ơn, còn chưa chờ cô xoay người, tài xế kia đã vội vàng rời đi.

Thế này... Giống như là sợ cô lấy dao đuổi giết không bằng...

Bây giờ, nữ thanh niên khỏe mạnh độc thân đều bị coi là quái vật sao!

Cô lấy lại tinh thần, nâng cổ tay nhìn đồng hồ —— may mắn, vừa lúc 9 giờ.

Do là thứ hai, so với ngày hôm qua đông như trẩy hội, thì tình huống của hôm nay tốt hơn một ít. Nhưng đội ngũ đợi khám bệnh trong đại sảnh vẫn thật dài.

Niệm Tường cầm phiếu hẹn trước đi đến quầy xác nhận, cô y tá, bởi vì ngày hôm qua trợ lý của Từ Nhuận Thanh – Âu Dương cố ý xuống hỏi thời gian cô đến hẹn khám, nên đối với cái tên “Niệm Tường” này có thể nói là ấn tượng khắc sâu.

“Về sau cô cứ trực tiếp hẹn khám cùng bác sĩ Từ, là trực tiếp lên lầu hai tìm bác sĩ.” Dứt lời, cô y tá bổ sung một câu: “Hôm nay bác sĩ Từ không có nhiều bệnh nhân.”

Bệnh nhân không nhiều sao...

Niệm Tường ngẩng đầu, hướng lên lầu hai nhìn một cái, cười nói cảm ơn, bước chân từ từ đi lên lầu, lúc này cô còn vui vẻ như vậy... Là tuyệt đối không ngờ rằng đợi lát nữa còn có bao “Kinh hỉ” chờ cô.

“Phòng bên trái.” Cô tự mình lăm bẫm, bước nhanh tới.

Người giống như... Thật sự không nhiều a...

Niệm Tường nhìn trong phòng không có một bóng người, yên lặng không lời gì để nói —— chỉ là bác sĩ ...sao cũng không có ở đây?

Đang muốn lui ra ngoài đợi, phía sau vang lên giọng nam hào sảng: “Tìm bác sĩ Từ sao? bác sĩ Từ đang ở văn phòng tầng bốn, xin chờ một chút.”

Niệm Tưởng nghe tiếng quay đầu lại, đó là nam trợ lý, cầm trong tay một hộp bông sắt đang đi tới. Nhìn thoáng qua cô thì hình như là có chút ngạc nhiên “Hửm” một tiếng, liền dừng tại chỗ quan sát cô: “Cô là Niệm Tưởng?”

Niệm Tưởng “A” một tiếng, gật gật đầu: “Đúng...”

Anh biết tôi sao?...

Âu Dương vốn chỉ là cảm thấy cô hơi quen, lần này xác nhận liền khẳng định là cô gái ngày hôm qua anh ta nhìn thấy, không khỏi ân cần dẫn cô ngồi vào ghế chờ: “Họ Niệm cũng thật ít thấy, cô là đến làm gì?”

Niệm Tưởng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn lễ phép trả lời: “Tôi đến khám răng...”

Âu Dương bị cô nghiêm trang trả lời như vậy, hơi ghen một chút: “Tôi biết cô đến khám răng.” Ngữ khí của anh ta có chút bất đắc dĩ, “Tôi là muốn hỏi cô, răng nào không thoải mái.”

Niệm Tưởng 囧, cô nơi nào cũng thoải mái, bất quá, bây giờ là đến tìm không thoải mái ...

Đang muốn mở miệng, liền thấy người trước mắt bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía cửa: “Bác sĩ Từ.”

Bác sĩ tới... Tim Niệm Tưởng cũng run lên hai lần, theo ánh mắt của anh ta quay đầu nhìn lại, nhìn như vậy, cũng thật là khiếp sợ ——

Ở cửa chính, đang đi vào là người đàn ông mặc blouse trắng phẳng phiu, cúc áo mở đến cúc thứ hai, lộ ra áo sơ mi màu trắng bên trong. Áo sơ mi ngược lại được cài cúc cẩn thận tỉ mỉ, cổ áo dán ở phía dưới hầu kết không xa.

Cô vì chi tiết nhỏ này mà kinh diễm một phen, ánh mắt nhìn lên một chút, khi nhìn thấy gương mặt đẹp trai nho nhã kia thì nhất thời như bị sét đánh...

Chết thật... Vì cái gì đi khám răng cũng có thể gặp —— chủ nợ!

Hai mắt cô trợn lên, gần như là luống cuống tay chân, có chút bối rối đứng lên.

Từ Nhuận Thanh vốn không có chú ý đến cô, nghe thấy động tĩnh này, thể mới hơi khựng lại bước chân, nhắc mắt nhìn qua.

Ánh mắt anh rất trong suốt, đen như mực, yên tĩnh như đêm tối. Chỉ là không hề có độ ấm, lạnh buốt.

Niệm Tường bị ánh mắt kia quét qua, càng theo bản năng lui về sau một bước, kết quả đập trúng bánh xe ghế ngồi, dưới chân bị trượt, vội vàng chụp lấy cạnh bàn thì nháy mắt kéo xuống cả một sấp hồ sơ.

Vì thế, trong phòng khám yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng “lộp bộp”, phút chốc, bên chân Niệm Tường rơi đầy hồ sơ bệnh nhân.

Xong xong ...

Niệm Tường trợn mắt há hốc mồm nhìn hồ sơ đầy đất, đã không dám ngẩng đầu nhìn anh...

Từ Nhuận Thanh hiển nhiên cũng có chút hoảng hốt, đối với tình huống phát sinh trong chớp nhoáng này, ánh mắt ở trên những hồ sơ kia lướt qua một vòng, lại rơi đến trên người Niệm Tường ở đối diện, người đang cố gắng giảm bớt sự tồn tại, cuối cùng mới quay đầu nhìn về phía Âu Dương còn đang trong trạng thái hóa đá: “Thất thần làm gì? Dọn dẹp một chút.”

Niệm Tưởng lập tức cúi người đi nhặt hồ sơ. Tốc độ nhanh đến nỗi làm Âu Dương lú lười, sững sờ một hồi mới đi lên hỗ trợ: “Không sao không sao, tôi làm được rồi.”

Về mặt Niệm Tưởng thảm thiết, nhiều lần giải thích: “Xin lỗi... Tôi thật sự không phải cố ý ...” Vừa nói xong, đoạt lấy hồ sơ từ trong tay Âu Dương: “Để tôi sắp xếp lại được rồi, thật ngại quá...”

Âu Dương có chút hơi khó xử: “Cái kia... Hay là để tôi, cái này phải xếp theo thời gian...”

Động tác của Niệm Tưởng chợt dừng lại, ngẩng đầu nhìn Âu Dương, biểu tình kia càng thảm thiết lại bi tráng hơn: “Xin lỗi... Trả cho anh.”

Từ Nhuận Thanh nhin không được nhếch nhếch khóe môi, vòng qua hai người đi tới, nhìn thấy cô nàng thận trọng đặt phiếu hẹn trước lên bàn làm việc, đưa tay cầm, nhìn thoáng qua, hỏi: “Răng có chỗ nào không thoải mái?”

Niệm Tưởng đứng dậy, có chút ngượng ngùng xê dịch vị trí, nhỏ giọng trả lời: “Tôi muốn niềng răng.”

Từ Nhuận Thanh nhìn cô một cái, đi đến ngăn tủ nhỏ ở bàn khám, khom lưng kéo ra ngăn kéo phía trên cùng, từ bên trong lấy ra một bộ bao tay mới. Mang vào, sau đó mới đi vòng đến trước mặt cô, giơ tay bóp nhẹ cằm của cô, nói: “Há miệng.”

Niệm Tưởng nghe lời há miệng, bởi vì có chút khẩn trương, khi sắp há miệng cũng khẽ liếm môi một chút, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình.

Cô hơi đỏ mặt, nhìn về phía anh.

Từ Nhuận Thanh lại không chú ý đến cái này, anh đang cúi thấp người, một tay còn đang cố định cằm của cô, một tay kia nắm hàm dưới hơi hơi dùng sức, làm miệng cô mở to hơn.

Niệm Tường có chút xấu hổ... Há miệng làm cái gì chứ, rất xấu hổ a.

Bên này cô đang có trăm ngàn tâm tư biến chuyển, còn Từ Nhuận Thanh lại thật chuyên chú kiểm tra khoang miệng cô: “Hai hàng răng trên dưới có chút không ngay ngắn, nếu muốn niềng khẳng định là phải nhổ.”

Dứt lời, anh thu tay, tháo bao tay xuống: “Men răng của cô cũng không được tốt lắm, răng trước không ngay ngắn làm cho việc vệ sinh bất lợi. Nếu cô nhất định muốn niềng, đợi lát nữa đi chụp phim, tôi lại xem kỹ một lần nữa.”

Niệm Tường xoa xoa cằm, nghiêm túc gật gật đầu: “Tôi suy nghĩ kỹ rồi, muốn niềng...”

Nếu như cô lùi bước, lật lọng... Phòng chừng trở về sẽ bị mẹ Niệm trực tiếp kéo tới phòng bếp... xử chém...

“Vậy trước hết đi chụp phim.” Anh kéo ghế ra ngồi xuống, mở hồ sơ của cô: “Tuổi?”

“24.”

Anh nhập thông tin vào máy tính: “Âu Dương, cậu dẫn cô ấy đi chụp phim.”

Âu Dương vừa sửa sang xong hồ sơ, nghe vậy lên tiếng, đi phía trước dẫn đường: “Đi theo tôi.”

Niệm Tường lại không động đậy.

Âu Dương đi vài bước thấy người không theo kịp, nghi ngờ quay đầu, liền nhìn thấy cô gái kia dùng một ánh mắt lấy lòng rất là chờ đợi nhìn bác sĩ Từ, mềm giọng hỏi: “Cái kia... Xe của anh sửa xong rồi?”

Âu Dương: “...”

Xe bác sĩ Từ ... chính là... do cô gái...trước mặt này... đụng vào sao...!!!

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 4: Nhổ Răng

Ngón tay Từ Nhuận Thanh còn đang gõ trên bàn phím, nghe vậy chợt dừng lại, quay đầu nhìn cô một cái: “Còn chưa xong.”

Dứt lời, anh lại bổ sung một câu: “Nhà tôi cách xa chỗ làm việc, mấy ngày nay thật không có phương tiện.”

Câu nói này, ngữ khí không mang ý chỉ trích, thậm chí còn mang một chút bất đắc dĩ, lại làm cho Niệm Tường rất áy náy, vắn vắn ngón tay mình, suy nghĩ.

Ai... Đều tại cô, không có bằng lái còn đụng phải xe người ta...

Ở đây, người duy nhất bảo trì lý trí là Âu Dương, cũng quay đầu không đành lòng nhìn thẳng về mặt thần nhiên của bác sĩ Từ —— chiếc xe chưa sửa xong trong miệng bác sĩ Từ, sáng sớm hôm nay còn cho anh ta mượn chạy đi mua bữa sáng cách đây một con phố...

Một lớp sơn bị trầy kia, ngay ngày hôm đó đã được sơn sửa xong rồi!

Hơn nữa, “Nhà tôi cách xa chỗ làm việc” loại lời nói này nói rất hợp tình hợp lý, không có vấn đề gì chứ?

Anh ta nhớ rất rõ ràng, như là... Căn hộ của bác sĩ Từ ở ngay trung tâm thành phố mà...

Loại bầu không khí quỷ dị này giăng co hơn mười giây, rốt cuộc bị tiếng ho nhẹ của Âu Dương đánh vỡ. Âu Dương bóp nhẹ yết hầu một chút,

mắt vô tội nhìn bác sĩ Từ... Anh ta không phải cố ý, chỉ là đột nhiên ngã hòng.

Từ Nhuận Thanh vừa lưu xong thông tin của Niệm Tường, cầm con chuột nhấn nhẹ hai cái, save lại. Trong hoàn cảnh im lặng như vậy, ngay cả âm thanh kích chuột cũng rất rõ ràng. Anh buông tay ra, ghế dựa bị đẩy ra sau vài bước, đứng dậy: “Cô trước đi cùng Âu Dương xuống chụp phim toàn bộ hàm.”

Niệm Tường “À” một tiếng, quay người đuổi theo Âu Dương.

Từ Nhuận Thanh đứng tựa trên bàn làm việc, nhìn bóng dáng Niệm Tường, nhíu nháu mày, như có đăm chiêu.

Phòng X quang lâu một, Âu Dương dẫn cô xuống lầu, một đường đi thẳng về phía trước, đến căn phòng cuối cùng bên trái mới dừng lại: “Đi vào cùng tôi.”

Niệm Tường gật gật đầu, quan sát nhanh máy chụp X quang, tự động đứng ở chính giữa máy. Thấy Âu Dương còn đang ở phía ngoài phòng điều khiển, cô ngửa tay tự mình điều chỉnh độ cao và góc độ, đặt cảm lên thử: “Ồ... Vẫn còn thấp một chút.”

Cô đang muốn nghiêng người tiếp tục điều chỉnh, dư quang khóe mắt đảo qua, nhìn thấy trợ lý Âu Dương đứng ở cửa, lập tức làm bộ như xem xét đánh giá chung quanh...

Âu Dương cười híp mắt đi tới, vừa điều chỉnh độ cao vừa nói: “Ở đây một lát nữa sẽ chỉ có mình cô. Cô cứ duy trì tư thế này, đứng yên nhắm mắt lại, khi nào xong tôi sẽ nói, biết không?”

Niệm Tường đang cầm dụng cụ plastic gật gật đầu, ý bảo mình biết rồi.

Cô vừa động như vậy, Âu Dương lại “Ai” một tiếng, một lần nữa điều chỉnh kẹp hai bên mặt: “Cô không nên động...”

Niệm Tưởng yên lặng rơi lệ... Là anh hỏi tôi biết không mà...

Thời điểm Niệm Tưởng lên lầu trở lại phòng khám, Từ Nhuận Thanh đã một tay chống trên bàn làm việc, một tay cầm chuột cẩn thận xem hình chụp của cô.

Niệm Tưởng ngẩng một cái... Răng trước có chút lộn xộn.

Từ Nhuận Thanh cẩn thận nhìn mấy lần, thấy cô cũng chuyên chú nhìn chăm chăm phim chụp, giờ ngón tay chỉ vào bàn khám: “Năm lên đó, tôi xem tình hình khoang miệng cô một chút.”

Chờ cô nằm xong, anh điều chỉnh độ cao đèn chiếu, lại ngẩng đầu nhìn ngọn đèn một chút, hơi hơi hạ xuống nhắm ngay khoang miệng cô: “Há miệng.”

Anh cúi đầu xuống, cặp con người đen nhánh dưới ngọn đèn càng lộ vẻ thâm thúy. Ánh mắt của anh từ trên mặt của cô xẹt qua, dừng lại ngay phía ngoài khoang miệng cô, nghiêng người từ trên khay lấy qua khẩu kính.

Dùng khẩu kính xem xét mặt trên răng hàm, một tay còn lại cố định cằm của cô, ngón tay chạm vào da thịt hơi ấm áp: “Khép hàm răng lại.”

Niệm Tưởng đang xuất thần, có chút mê mang nhìn anh.

Từ Nhuận Thanh lặp lại: “Khép răng lại.”

Niệm Tưởng cắn chặt hàm, lộ ra một hàng răng trắng hếu, tiếp tục nhìn anh...

Bên cạnh có chút thấy không rõ, anh liền nhích người tới, bao quanh người anh có mùi sát trùng đặc hữu của bệnh viện, nhàn nhạt, còn có một

loại mùi hương tự nhiên thoang thoảng trên người anh, ngạc nhiên là rất dễ ngửi.

“Muốn niềng răng, thì phải nhổ cả bốn cái. Hai cái trên dưới bên trái và hái cái bên phải.” Anh đẩy đèn ra, ý bảo cô đứng lên: “Còn phí niềng răng, đại khái sẽ nói với cô một chút.”

Niệm Tường đi theo anh trở về bàn làm việc, thấy anh tùy tay rút ra một tờ giấy trắng, mặt trên có mấy con số, rất đơn giản nhanh chóng, vừa xem hiểu ngay phương thức thu phí một lần.

Niệm Tường liên tiếp gật đầu... Cô vốn cho rằng bệnh viện tư nhân sẽ thu phí tương đối đắt một chút, so với dự tính của cô chênh lệch không bao nhiêu.

“Vậy hôm nay tôi sẽ lấy khuôn răng luôn sao? Tôi muốn mau sớm bắt đầu...”

Từ Nhuận Thanh dừng một lát, cúi mắt nhìn về phía cô: “Nhổ răng trước rồi mới lấy khuôn răng, Hôm nay nhổ?”

Niệm Tường có chút do dự.

Ách... Nhổ răng...

Vừa nghĩ đến liền cảm thấy lạnh răng.

Cô trầm mặc như vậy, anh lại mở miệng hỏi: “Hôm nay có trong kỳ kinh nguyệt không?”

Không biết có phải Niệm Tường ảo giác hay không, luôn cảm thấy thời điểm anh hỏi câu này hình như là có chút mím môi cười. Đáy mắt kia chợt lóe lên một chút dịu dàng đậm nhạt, nhưng chờ cô tập trung nhìn lại

thì trong mắt anh chỉ là ánh sáng của ngọn đèn trong phòng, hơi hơi tỏa sáng.

Năm ấy cô 18 tuổi đã mọc răng khôn, đau đến không được phải đi bệnh viện, sau này có thể nhổ răng, bác sĩ kia cũng hỏi cô như vậy...

Tuy rằng chỉ là câu hỏi thông lệ, cũng vẫn có chút xấu hổ mà...

Cô lắc đầu, vừa nghĩ đến phải nằm lên bàn nhổ, lưng phát lạnh một trận, vội vàng nói: “Hẹn khi khác nhổ cũng được...”

Từ Nhuận Thanh cười như không cười nhìn cô một cái: “Không phải muốn mau sớm bắt đầu sao? Vừa hay hôm nay thứ hai, bệnh nhân không nhiều, không cần đợi.”

Niệm Tường hoài nghi anh là cố ý, thấp giọng yếu ớt trả lời: “Tôi bây giờ... Giống như cũng không phải gấp như vậy...”

Từ Nhuận Thanh câu khéo môi một chút, lại rất nhanh biến mất chút tươi cười này, quay người nhìn thời gian biểu của mình: “Trốn tránh vấn đề không phải lựa chọn thông minh, thứ tư có rảnh không? buổi sáng tôi ở trong này, trước khi nhổ còn làm một số thủ tục, chụp phim, ký giấy...”

Anh dừng một chút, quay đầu nhìn cô: “Hơn nữa cô phải chia ra hai lần nhổ.”

Niệm Tường rồi rầm nắm vạt áo của mình vắn vắn, một lát mới quyết định, nặng nề mà gật đầu một cái: “Được... Vậy thì sáng thứ tư...”

Anh gật đầu, nhanh chóng viết phiếu hẹn cho cô.

Đợi khi Âu Dương giúp cô y tá dưới lầu đổi xong bình nước đi lên thì Niệm Tường đã rời khỏi.

Anh ta nhìn chung quanh, hiển nhiên không thể tin được tốc độ hai người bàn bạc thời gian lại nhanh như vậy: “Bác sĩ Từ, cô gái kia đi rồi?”

Từ Nhuận Thanh “Ừm” một tiếng, cây bút chuyển động nơi đầu ngón tay hơi ngừng lại, được kẹp giữa ngón tay thon dài của anh.

“Cô ấy xác định muốn nhỡ? Hay là trở về suy nghĩ?”

“Xác định.” Anh một lần nữa mở ra phim chụp của Niệm Tường nhìn nhìn.

Âu Dương đi đến phòng cất dụng cụ y tế, nhin không được quay đầu nhìn Từ Nhuận Thanh vài lần, nói: “Bác sĩ Từ, cảm giác hôm nay tâm tình anh rất tốt a...”

Từ Nhuận Thanh xoay cây bút một vòng trên tay, không chút để ý trả lời: “Tạm được...”

So với ‘tạm được’ của người nào đó, tâm trạng Niệm Tường vô cùng không tốt ——

Sau khi dùng di động gọi về báo cáo tình hình cho mẹ Niệm, cô dứt khoát trở về trường. Vừa đẩy cửa phòng ký túc, còn không kịp thưởng thức tư thế chiến đấu với trò chơi của Lan Tiểu Quân, đã nhận được điện thoại của thầy phụ đạo.

Nội dung chính là —— trúng tuyển.

Bởi vì thành tích tốt biểu hiện đột xuất, Niệm Tường may mắn được phân đến bệnh viện trực thuộc đại học B để thực tập.

Nói cách khác, cô là một trong số ít người không cần... tự mình đi tìm đơn vị thực tập!

Lan Tiểu Quân thấy cô hóa đá tại cửa, nhìn không được đi lên dán lỗ tai vào nghe lén, bất quá bởi vì đến trễ ... Chỉ nghe được một câu “Phải cố gắng thật tốt”, đối phương liền cúp máy.

“Từ Nhuận Thanh gọi?” Cô suy đoán.

Niệm Tường nhìn không được trợn trắng mắt: “Tại sao anh ta phải gọi cho mình...”

“Quý mới biết...”

Niệm Tường nhéo hông Lan Tiểu Quân một cái, nhéo đến lúc cô ấy phải kêu lên oai oái, thế mới buông tay, quay người đối mặt với cô ấy nghiêm túc nói: “Là điện thoại của thầy phụ đạo, báo rằng mình trúng tuyển thực tập.”

Lan Tiểu Quân sửng sốt, nhất thời “Wao” một tiếng, bỏ tay Niệm Tường ra, về phòng tung tăng nhảy nhót một hồi, mới hí hai mắt dừng ngón cái: “Đen tình đỏ bạc.”

Niệm Tường có chút tang thương, thành ngữ này... Là dùng như vậy sao!

Trúng tuyển đối với Niệm Tường mà nói tuyệt đối là tin tức tốt, đầu tiên, nó đại biểu thành tích được khẳng định. Tiếp theo, nó có thể cho cô trực tiếp vào bệnh viện mà không cần hao tâm tìm chỗ thực tập.

Nhưng khi cô thông báo tin tức này cho cha Niệm, thì phản ứng của ông làm cô có chút ngoài dự đoán: “Ba còn tưởng rằng con không được chọn, nên vẫn chưa nói với con chuyện này.”

... Cô là con ruột mà, phải không? Vừa điểm vui mừng cũng không có!

Cha Niệm châm chước từ ngữ một lát sau, mới từ từ nói: “Bệnh viện công nhiều quy tắc, lại khó khăn. Nếu gặp thầy hướng dẫn tốt thì không nói làm gì, nếu gặp người không nguyên ý dạy con, không phải là làm chậm trễ thời gian sao! Hơn nữa bệnh viện công tuy rằng rất tốt, nhưng dễ dàng gặp chuyện không may trong khi làm việc, đội ngũ bảo vệ y bác sĩ không có bài bản chu đáo.”

Cái này ngược lại là vấn đề...

Hơn nữa theo Niệm Tường biết, kỳ thật rất nhiều đồng học đều lấy cơ hội thực tập của đại học B làm bàn đạp, chuẩn bị cho xuất ngoại đào tạo sâu. Cũng là bởi vì y học trong nước chưa tốt như thế giới, hơn nữa đãi ngộ của bác sĩ không đủ tốt, không nhận đủ tôn trọng.

Cô trầm mặc, cha Niệm biết cô có chút dao động, nhanh nói ra ý tưởng bản thân: “Ba cảm thấy Niệm Tường nhà chúng ta đi bệnh viện tư cũng rất tốt, thời gian tự do một chút, hoàn cảnh cũng thoải mái một chút...”

Niệm Tường tiếp tục trầm mặc.

Cha Niệm nghĩ nghĩ, phóng đại giải thích bổ sung một câu: “Con yên tâm, không cần con đi tìm, ba đã tìm cho con một chỗ tốt. Lúc con đến đó, chỉ cần thông báo là được, trọng điểm là thầy hướng dẫn rất tốt, bằng cấp cao, kinh nghiệm phong phú, chịu kiên nhẫn dạy con, một năm học của con bằng ba năm học của người khác.”

Niệm Tường chần chờ mở miệng: “... Đi cửa sau không tốt lắm phải không?”

“Cái gì đi cửa sau, con gái ba ưu tú như vậy, các đơn vị muốn cướp cũng không kịp còn phải đi cửa sau? Chỉ là đúng lúc ba quen người kia, thuận tiện... Con hiểu chứ...”

Niệm Tưởng thiếu chút nữa bật cười, đây chính là ba ba dở hơi của cô... Khen cô cũng đồng thời đập cô từ trên mây xuống...

Cô cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy lời nói này tựa hồ thật có lý. Chỉ là trong lòng vẫn còn có chút do dự, cảm di động không lên tiếng.

Cơ hội đi thực tập ở bệnh viện lớn của đại học cũng rất khó có được a.

Cha Niệm hiểu được trong đầu cô nghĩ gì, biết cô còn đang tự hỏi, rất thích hợp bồi thêm một cây đuốc: “Đương nhiên, hiện tại con đã hoàn toàn có quyền tự chủ quyết định. Ba chính là cho con thêm một lựa chọn, tự con cân nhắc. Nếu muốn đến chỗ trường sắp xếp, ba cũng tuyệt đối ủng hộ con, không cần có cái gì phải đắn đo.”

Nói xong, lại thỏa đáng thêm một câu: “Bất quá thời gian làm ở bệnh viện tư rất tự do a, có thể ngủ nướng thêm một chút. Hơn nữa thức ăn ở căn tin cũng không tồi...”

Niệm Tưởng quyết định thật nhanh: “Ba, bệnh viện nào... Con đi!”

Cha Niệm dương dương đắc ý nói: “Con yên tâm đi, chuyện này ba đã an bài thỏa đáng. Con chỉ cần chuẩn bị lý lịch sơ lược cho tốt, mấy ngày trước khi đến thực tập, cùng thầy hướng dẫn ăn bữa cơm là được.”

Niệm Tưởng nhìn xuống xúc động muốn cúp điện thoại, nhẫn nại lại hỏi một lần: “Vậy cho nên đó là ai...”

Cha Niệm hề hề cười: “Bí mật!”

Niệm Tưởng: “...”

Vì cái gì cô đột nhiên có một loại dự cảm không tốt...

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 5: Đặt Khuôn Răng

Thứ Tư.

Niệm Tường lên chuyến xe bus đầu tiên xuất phát từ ký túc, thời điểm này, các sinh viên không phải đang lên lớp thì chính là đang ngủ nướng. Cho nên trên xe cũng thật trống trải, chỉ có ba bốn người ngồi chung một chỗ.

Cô đi thẳng đến sau lưng hai người khác, chọn ghế cạnh đường đi ngồi xuống.

Sáng sớm mùa thu đã mang theo một chút gió lạnh, hơi thở ra tựa hồ một giây sau cũng ngưng kết lại, há miệng liền có thể chạm được sự lạnh lẽo của không khí.

Niệm Tường lười biếng duỗi eo, ngáp một cái.

Cô vừa nghĩ đến hôm nay phải nhổ răng, từ buổi tối hôm qua đã bắt đầu đứng ngồi không yên. Sau này vẫn là Lan Tiểu Quân không chịu nổi, mạnh mẽ bắt cô đi ngủ, cô mới miễn cưỡng ngủ được vài giờ.

Sau đó trời còn chưa sáng liền chui vào ổ chăn của Lan Tiểu Quân, vì sắp tới giờ phải đi nhổ răng, cô biểu đạt sự bi thống suốt hai giờ

Cuối cùng ——

Cuối cùng là bị người nào đó không thể nhịn được nữa, Lan Tiểu Quân đá một cước: “Niệm Tường, cậu đủ rồi nha, chính mình cũng muốn

làm nha sĩ, có thể được như vậy được không? Không phải chỉ nhờ răng sao, là muốn mạng của cậu sao?!”

Niệm Tường cảm thấy Lan Tiểu Quân nhất định là chưa trải qua thống khổ bị đau răng, mới có thể có khẩu khí lớn như vậy....

Bởi vì không được bạn cùng phòng an ủi, toàn bộ buổi sáng của Niệm Tường cũng có chút bi đát, tinh thần lên không nổi.

Đợi đến khi đứng trong bệnh viện, đúng lúc là tám giờ rưỡi.

Niệm Tường đẩy cửa vào, cô y tá ở quầy tiếp tân còn có chút kinh ngạc nhìn cô một cái, lập tức hướng cô gật đầu chào: “Bác sĩ Từ cũng mới vừa đến không lâu đó....”

Cái dư âm “đó...” này còn văng vẳng bên tai, ý tứ gì đây...

Niệm Tường   gật đầu một cái, bước nhanh lên lầu hai.

Trong phòng khám chỉ có Âu Dương, đang ngồi trước bàn viết cái gì, nghe thấy tiếng bước chân quay đầu nhìn, thấy là cô liền đứng dậy: “Cô tới rồi.”

Niệm Tường nhìn chung quanh một chút, hỏi: “Bác sĩ Từ đâu?”

“Bác sĩ Từ đã tới, hình như là đi phòng làm việc. Bất quá bác sĩ có giao phó, nếu cô đến rồi, thì trước cho cô đặt khuôn răng, chờ bác sĩ xuống sẽ nói lại phương án nhổ răng, ký giấy xong là có thể đi nhổ.” Anh ta nói xong, khom lưng lấy ra máy ảnh từ trong ngăn tủ, chỉ chỉ chỗ tường trắng bên cạnh: “Đứng ở đó là được, bây giờ chúng ta bắt đầu đi?”

Vì thế, Niệm Tường vừa tới, tâm lý còn chưa có chuẩn bị tốt liền bị lôi đi chụp hình, lúc này đang ngồi trên bàn khám... Nhìn anh ta vui sướng đem hình chụp dán vào tài liệu đi tới.

Cô nhin không được nuốt nước miếng, khó xử nhìn anh ta: “Chúng ta đợi một chút chứ? Tôi có chút...” Khấn trương.

Âu Dương hiển nhiên là hiểu lầm cô đang băn khoăn, cặn kẽ giải thích một chút việc đặt khuôn răng để tránh cô có phản ứng không hay trong quá trình đặt, thấy vẻ mặt cô càng thêm ảm đạm, mới hậu tri hậu giác im miệng: “Kỳ thật rất nhanh sẽ tốt, cô chỉ cần điều tiết tốt hô hấp, tuyệt đối không thành vấn đề...”

Niệm Tưởng đương nhiên biết, cô còn rất rõ ràng, lúc thực nghiệm, cô và Lan Tiểu Quân cùng đặt khuôn răng, thì biểu hiện của cô thậm đến không nở nhin. Giờ phút này thấy vẻ mặt Âu Dương chờ mong nhìn cô, lại lạng lẽ nuốt nước miếng, mới há miệng: “Anh làm đi!”

Biểu tình kia, là tư thế bi tráng khi lên chiến trường.

Âu Dương một tay cố định lại cằm của cô, một tay đem khuôn kẹp dạng cao điều chỉnh tốt đặt vào trong khoang miệng cô.

Dạng cao rất có mùi riêng, Niệm Tưởng không bài xích, khẽ ngửi vài cái còn mơ hồ cảm thấy mùi vị này mang theo một loại hương gì đó. Chẳng qua là dụng cụ lạnh lạnh, mơ hồ có cảm giác... Đích thực không phải rất dễ chịu.

Âu Dương thấy cô thích ứng, giơ tay điều chỉnh khuôn một chút, kết quả lần này... Niệm Tưởng nhất thời cảm thấy có một chút xúc động, liền ọe một tiếng.

Có một là có hai, cảm giác ghê tởm hình như là từ trong dạ dày bốc lên mà ra, thật sự khó chịu.

“Hít sâu... Hít sâu, đừng khấn trương, không có chuyện gì...”

Không có việc gì mới lạ... Cô cũng muốn nôn rồi!!!

Cô đích thực nhịn không được, vỗ nhẹ cánh tay anh ta một chút, ý bảo lấy khuôn ra.

Âu Dương thấy cô phản ứng kịch liệt. Rất sợ cô nôn, nhanh chóng lấy khuôn ra ngoài: “Có khỏe không?”

... Bộ dáng cô như vậy mà khỏe sao?

Niệm Tường đã muốn nôn đến mức mặt đều đỏ, ánh mắt cũng ướt nước, bộ dáng đáng thương giống như sắp khóc đến nơi.

Cảm giác khi khuôn kẹt ở trong miệng vẫn còn dù đã được lấy ra, toàn bộ khoang miệng cũng còn có chút khó chịu.

Cô xúc miệng hết lần này đến lần khác, thẳng đến khi dè xuống hoàn toàn cảm giác ghê tởm kia, mới không còn chút sức lực nhìn Âu Dương, lên án: “Chậm một chút nữa... Anh liền thấy được bữa sáng tôi ăn cái gì...”

Âu Dương lòng còn sợ hãi, thấy cô thở bình thường lại, chưa từ bỏ ý định lại nói: “Chúng ta thử một lần nữa?”

Biểu tình Niệm Tường càng bi tráng ——

Lúc này đây có thêm tác dụng tâm lý, cái khuôn vừa kề bên miệng, cô lại cảm thấy ghê tởm, quay người ôm cốc giấy lại bắt đầu súc miệng súc miệng súc miệng...

Rất tội nghiệp!

Niệm Tường yên lặng rơi lệ.

Sau khi thử lại vài lần, đều kết thúc trong thất bại, Âu Dương bất đắc dĩ gọi điện thoại cho Từ Nhuận Thanh.

Niệm Tưởng đang nhìn chăm chăm mũi chân của mình, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim tự hỏi, nghe thanh âm Âu Dương càng nói càng nhỏ càng nói càng không có khí lực. Nghĩ hẳn là bị bác sĩ Từ mặt lạnh giáo huấn, không khỏi có chút đồng tình an ủi anh ta: “Không phải vấn đề của anh... Là phản ứng cơ thể tôi quá mức thành thực...”

Âu Dương: “...”

Khi Từ Nhuận Thanh tới, Âu Dương đang đứng ở trong góc điều chỉnh khuôn kẹp, Niệm Tưởng chuyên chú chơi trò chơi trên di động để giảm bớt áp lực...

Nghe thấy Âu Dương kêu một tiếng vang dội “Bác sĩ Từ “, mới quay đầu nhìn qua.

Anh đang mặc áo blouse trắng, động tác cài cúc áo lưu loát dứt khoát. Không thể không nói, ngón tay thon dài rất tốt xem, một màn này không thể nghi ngờ là rất đẹp mắt.

Ánh mắt Niệm Tưởng vô cùng chăm chú nhìn ngón tay anh đang cài cúc áo, hận không thể nhào lên hôn một cái... Là một người mê tay đẹp, cô hoàn toàn không có cách nào kháng cự một màn như vậy!

Bất quá...Nếu không phải cài cúc mà là cởi cúc...

Cô chỉ nghĩ liền cảm thấy chóp mũi có chút nóng lên...

Từ Nhuận Thanh mặc xong áo, lại lấy bao tay mang vào, trọn bộ động tác như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động.

Anh đi đến trước ghế nha khoa nhìn cô một cái.

Hiển nhiên là sau khi chịu tra tấn của khuôn kẹp, một đôi mắt hồng hồng ướt nước, dường như nó được ngâm trong làn nước trong vắt. Chóp

mũi nhuộm hồng một chút, ngay cả môi cũng giống như được thoa một tầng đỏ thắm. Giờ phút này hơi hơi ngửa đầu nhìn anh, đáy mắt rất rõ ràng chiếu ra một tia sáng.

Sắc mặt Từ Nhuận Thanh không thay đổi, dời mắt, hỏi Âu Dương: “Đã ba lần đặt khuôn?”

“Là ba lần chưa đặt được.” Âu Dương tiếp lời, mắt nhìn Niệm Tường, lặng lẽ bổ sung một câu: “Mặt trên không thành công, phía dưới còn chưa bắt đầu...”

Từ Nhuận Thanh hình như là cười khẽ một tiếng, nhìn cô một cái: “Đừng khẩn trương, đặt khuôn cần cô phối hợp.”

“Tôi rất phối hợp a...” Chỉ là thân thể phản ứng tự nhiên, cô cũng bất lực.

Anh tiếp nhận khuôn từ trong tay Âu Dương, một tay nắm cằm của cô cố định lại, thấy cô há miệng, chậm rãi đem khuôn đặt vào trong khoang miệng cô.

Không biết là được nghỉ ngơi một hồi nên tốt hơn, hay là quả thật thủ pháp của anh tương đối thoải mái, Niệm Tường bất ngờ không có cảm giác ghê tởm.

Cô trừng mắt nhìn.

Từ Nhuận Thanh luôn luôn chú ý nét mặt của cô, ngón tay dừng ở đáy khuôn hơi hơi dùng sức, cũng trong lúc đó tay đang nắm cằm cô cũng xiết chặt hơn, khẽ giọng giảm bớt phản ứng tiêu cực của cô: “Có thể hơi cúi đầu xuống, điều chỉnh hô hấp, dùng mũi hít sâu sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Niệm Tường vẫn còn có chút không thoải mái, cô giống như... muốn chảy nước miếng...

Nhưng nhìn thấy Từ Nhuận Thanh ở trước mặt đang chuyên chú nhìn cô, lặng lẽ nuốt trở vào —— chảy nước miếng cái gì, rất xấu hổ a!

Cô bên này còn rối rắm vấn đề chảy nước miếng, bên đây ngón tay Từ Nhuận Thanh khê kéo một vòng dọc theo viền môi cô, triệt để lấy khuôn bọc lấy toàn bộ, lại dùng sức đè xuống đôi chút.

“Thở.” Anh nhắc nhở.

Đồng thời, ngón tay anh luôn ở trong khoang miệng cô thăm dò. Chỉ cách một lớp cao su mỏng của bao tay, độ ẩm nơi đầu ngón tay anh gần như không hề cách trở truyền lại cho cô.

Niệm Tường lặng lẽ đỏ mặt, cảm thấy hiện tại bộ dạng mình lúc này nhất định là rất ngốc...

Hơn nữa... Cô nhịn không được lại hít hít nước miếng, ạch ạch ạch, nhịn không được muốn chảy nước miếng a!

Bất quá tiếng lòng của cô vẫn chưa truyền lại cho Từ Nhuận Thanh, ngón tay anh từ trên khuôn dời xuống, nhẹ chặn một bên khuôn.

Cô bị ép có chút đau, nhịn không được nâng lên đầu lưỡi... Làm như vậy hậu quả chính là, đầu lưỡi cô rất tự nhiên liếm ngón tay anh một chút...

Niệm Tường sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh —— cô vừa rồi làm cái gì a!!!

Từ Nhuận Thanh hiển nhiên cũng phát hiện, cúi đầu nhìn cô một cái, biểu tình trên mặt lại không có biến hóa chút nào, chỉ là dời ngón tay lui ra.

Đáy lòng Niệm Tường yên lặng rơi lệ —— anh nhất định là nghĩ cô biến thái đi!

Bác sĩ Từ, anh nghe tôi giải thích, sự tình thật sự không phải như anh nghĩ...

Cô mới không có muốn liếm ngón tay anh! Đây thật sự không phải là đùa giỡn!

Niệm Tưởng gương miệng, vừa định phát ra thanh âm, vừa động, nhận thấy được trong khoang miệng tồn tại khuôn kẹp, lại thấy tức ngực...

Ngược lại là Từ Nhuận Thanh nhận thấy được động tác này của cô, thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích, đợi một chút thì tốt rồi.”

Về mặt Niệm Tưởng chờ đợi nhìn anh —— vừa rồi tôi không cố ý liếm anh, loại phản ứng này là bình thường anh có thể hiểu được, đúng không?

Đại khái là ánh mắt của cô thực là có chút quá mức chăm chú, Từ Nhuận Thanh bị cô nhìn chăm chăm như vậy một hồi, nhìn không được mở miệng nói: “Không sao, tôi gặp qua rất nhiều bệnh nhân, phản ứng so với cô càng mạnh hơn.”

Ai...

Đây là... đang an ủi cô?

Chẳng qua —— bác sĩ Từ, anh xác định đây là an ủi sao? Hơn nữa... Cũng không an ủi đúng trọng điểm.

Đặt khuông xong, Từ Nhuận Thanh giao lại cho Âu Dương đi rửa.

Tiếp đó ——

Anh cúi người, từ túi hồ sơ trong ngăn kéo rút ra một phần trong đó, đem giấy cam kết bên trong đưa tới trước mặt cô: “Cô xem một chút, trước

khi nhớ rằng đều cần ký giấy đồng ý, cô xem nếu không có vấn đề gì thì điền lên đây.”

Nói xong, chính mình lùi ra sau một bước, nhường bàn cho cô: “Từ từ viết.”

Niệm Tưởng nghiêm túc nhìn một lần, lật đến mặt sau thì nhìn thấy bút tích của anh—— cặn kẽ viết phương án trị liệu.

Cũng không phải là “chữ bác sĩ” không ai đọc hiểu, chữ của anh thật nghiêm trang, đầu bút lông sắc bén, viết lại như mây bay mang theo vài phần tùy ý tiêu sái.

Mũi nhọn hơi lộ ra, thu bút vừa đúng, rõ ràng, không dư không thiếu.

Viết bằng bút lông... Loại đầu bút này, nếu không có thủ pháp sẽ không thể viết đẹp được như vậy.

Cô nhìn đến nhập thần, liền có chút không để ý thời gian, vẫn là anh, thanh âm hơi mang chút lương ý đem thần trí cô kéo lại. Đợi phản ứng kịp với những gì anh nói sau đó... Niệm Tưởng không nhận được muốn đem cả khuôn mặt vui vào trong ngăn kéo bàn làm việc...

Anh nói: “Còn muốn nhìn chữ của tôi đến rớt nước miếng bao lâu?”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 6: Nhổ Răng Lần 1

Niệm Tường nhanh chóng điền xong thông tin của mình, nghiêm trang nhìn lại mấy lần, xác định không để sót cái gì mới đưa cho anh.

Từ Nhuận Thanh giơ tay nhận lấy, ngón tay thon dài lướt qua đầu ngón tay cô, anh lại giống như không hề phát hiện. Nhìn lướt qua thông tin cá nhân của cô, liền trực tiếp lật đến trang cuối cùng, trang viết phương án trị liệu: “Đã xem phương án trị liệu niềng răng rồi?”

Niệm Tường gật gật đầu, trong lòng oán thầm... Không phải anh cũng đã nhìn thấy rồi! Còn hỏi nữa là cố ý sao!

Cô không chỉ xem rồi... mà còn xem chưa đã!

“Có vấn đề gì muốn hỏi tôi không?” Anh hơi hơi cúi đầu nhìn về phía cô, thấy bộ dáng cô có chút ngơ ngẩn, đem tờ giấy ghi phương án đưa tới trước mặt cô: “Hoặc là cô có băn khoăn gì cũng có thể hỏi cho rõ ràng.”

Niệm Tường chính là nha sĩ tương lai, tự nhiên không có gì là không rõ ràng, hơn nữa phương án của anh viết, vừa xem hiểu ngay... Hoàn toàn có thể làm giáo án mẫu, cô cũng không phải ngu ngốc...

Nếu cái gì cũng không hỏi, giống như là cô không nghiêm túc. Niệm Tường cố gắng nghĩ nghĩ: “Bác sĩ ở bệnh viện các người, kỹ thuật nhổ răng rất tốt sao?”

Từ Nhuận Thanh khó được trầm mặc một chút, thế này mới trả lời: “Nếu lo lắng về nhổ răng, đợi lát nữa nhổ xong, sau khi nghỉ ngơi 30 phút,

tôi chờ cô nhận xét.”

Niệm Tường: “...” Cô có thể nói không cần không?

Âu Dương đã mang khuôn trở lại, vừa rồi khuôn kia màu tím nhạt giờ đã thành mô hình màu trắng, được Âu Dương cầm trong tay.

Từ Nhuận Thanh ký xong tên mình lên giấy cam kết, đặt lại trong túi hồ sơ, mới tiếp nhận mô hình kia, nhìn nhìn, dùng bút máy ghi lên mặt trái của mô hình hai chữ “Niệm Tường”.

Thấy cô còn đứng đó, đưa cho cô giấy thu viện phí, để cho Âu Dương dẫn cô xuống chỗ bác sĩ Lý dưới lầu nhõ răng.

Kinh qua nhõ răng đích thực quá mức thảm thiết, hôm nay Niệm Tường càng khiếp đảm với hai chữ “Nhõ răng”, trước cửa phòng khám do dự cả nửa ngày, cuối cùng bị Âu Dương nhin không được đẩy nhẹ vào: “Lá gan cô nhỏ quá, kỳ thật khi nhõ răng có thuốc tê, một chút cũng không đau ...”

Niệm Tường mắt ngậm lệ bò lên bàn nha khoa, run rẩy nhìn cô y tá mang tới các dụng cụ đặt lên trên khay, đợi khi nhìn thấy bác sĩ cầm kim gây tê đi tới—— cô không nhin được muốn ngất đi.

Lúc này bộ dạng hy sinh oanh liệt của cô quả thực làm cho người ta buồn cười, bác sĩ trẻ tuổi dùng khẩu kính vừa liếc nhìn răng khôn của cô, vừa so sánh với phim chụp, lặp lại xác nhận sẽ nhõ hai cái, rồi mới tiêm thuốc tê.

Niệm Tường có thể cảm giác bên trái môi dần dần bắt đầu run lên, nhưng càng run lên, cô càng lo âu bất an: “... Bác sĩ, xin xuống tay nhẹ một chút.”

Bác sĩ Lý đẩy đẩy gọng kính trên mũi, cúi đầu nhìn cô một cái, hình như đang cười, ánh mắt cong cong: “Không cần khẩn trương như vậy, có thuốc tê, nhổ răng cũng không có cảm giác.”

Quý mới tin...

“Thuốc tê nhiều ... Người ngu đi thì làm thế nào...” Niệm Tường rơi lệ.

Cô cảm thấy tâm tính lúc này quá tiêu cực, đã tiêu cực đến tư duy cũng có chút hỗn loạn ...

Chờ môi cô được đụng vào cũng không có cảm giác, bác sĩ mới chạm vào phần lợi bị chia ra của cô, hỏi: “Có cảm giác hay không?”

Niệm Tường rất nghiêm túc cảm thụ, lắc đầu: “Nhưng tôi khẩn trương...”

“Thả lỏng là được rồi.”

Nếu có thể thả lỏng tôi nói với anh làm gì! Huống hồ... Cái này làm sao có thể thả lỏng được!

Vì thế, trong lúc thần kinh Niệm Tường khẩn trương cao độ, bác sĩ cũng bắt đầu vào việc chính, toàn bộ quá trình nhổ răng kéo dài hơn nửa giờ, gần nhổ xong chiếc răng phía dưới bên trái nữa là kết thúc.

Niệm Tường đã có thể cảm giác đau đớn của chiếc răng đang đưa trong lợi, loại đau đớn này đến cuối cùng cũng không thể giảm xuống khi có thuốc tê, cô đau đến nhăn mặt, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu, ngọn đèn kia chiếu vào làm đau hốc mắt cô, đầu có chút nóng, còn có chút choáng váng...

Cô đau đến chịu không nổi, giơ giơ tay ý bảo tạm dừng.

Cô cảm thấy lúc này bộ dáng mình nhất định thực anh dũng: “Còn bao lâu nữa có thể nhổ ra?”

“Mệt sao? Nghỉ ngơi một chút chúng ta lại bắt đầu. Nếu đau đợi lát nữa lại tiêm tê thêm, răng cô hơi cong, tôi hoài nghi là độ cong gần như vuông góc.”

Niệm Tường nhắm chặt mắt, lại mở miệng thì thanh âm cũng có chút run rẩy: “... Có thuốc mê không? Để tôi ngủ luôn đi thôi...”

Biểu tình của bác sĩ kia... Nhất thời quái lạ đến mức như là nuốt phải ruồi.

Phòng khám này có hai bàn khám, ở giữa ngăn cách bằng một tấm kính mờ, hiển nhiên là hai bác sĩ dùng chung. Vị trí của Niệm Tường gần cửa, nghiêng đầu liền có thể nhìn thấy hộ sĩ cùng bác sĩ bên kia.

Cô cảm thấy hiện tại mình nhất định đã xuất hiện ảo giác... Vậy mà nhìn thấy Từ Nhuận Thanh chậm rãi đi vào.

Cô chớp mắt, lại chăm chú nhìn lần nữa ——

Di, thật là Từ Nhuận Thanh sao?

Trong chớp mắt Từ Nhuận Thanh dừng ở cửa, cúi mắt nhìn Niệm Tường mím chặt môi, mắt chứa đầy lệ mới bước vài bước đi đến, cẩn thận nghiêng cứu Niệm Tường và bác sĩ Lý bên cạnh: “Chuyện gì vậy?”

“Bác sĩ Từ?” Bác sĩ Lý nhìn thấy anh thì chớp mắt kinh ngạc một chút.

Từ Nhuận Thanh chỉ chỉ Niệm Tường nằm trên bàn khám, đang cố sức nâng đầu nhìn qua: “Bệnh nhân của tôi.”

“À, ra là vậy. chiếc phía trên đã nhỏ, chiếc phía dưới, răng có chút cong...”

Từ Nhuận Thanh “Ừm” một tiếng, khom lưng nhìn màn hình máy tính, cau mày, ngoài dự liệu của mọi người nói: “Kế tiếp để tôi đi.”

Ngữ khí tuy là hỏi, lại hoàn toàn không cho phép từ chối.

Anh quay người ngồi xuống cạnh bàn khám, tiếp nhận bao tay hộ sĩ đưa tới, mang khẩu trang, từ bàn điều khiển cầm lên một bộ dụng cụ mới, xong cúi đầu nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên Niệm Tường nhìn thấy anh mang khẩu trang chỉ lộ ra đôi mắt, đôi mắt kia vẫn như cũ đen như mực, nhưng thật trong vắt. Niệm Tường chăm chú nhìn hai mắt của anh, còn có thể mơ hồ nhìn thấy một chút ánh sáng nơi đáy mắt.

Từ Nhuận Thanh dùng khẩu kính nhìn tình trạng của răng, chân mày hơi hơi nhíu một chút, nhãn đến nỗi làm tim Niệm Tường đập thành thịch: “Có phải không nhỏ ra được không...”

“Đừng nhúc nhích.” Anh nói.

Niệm Tường lập tức không dám động.

Từ Nhuận Thanh trước lấy ra bông thấm máu trong miệng cô, lại đổi mới đệm răng ở gần môi cô. Thế này xong mới thay đổi kiềng mới, dùng mỏ kềm chuẩn xác đặt ở trên lưỡi, hơi hơi dùng sức.

Niệm Tường nhin không được nước nở một tiếng, từ miệng vết thương truyền đến đau nhức, quả thực muốn đòi mạng...

Từ Nhuận Thanh cúi mắt nhìn cô một cái, thấy trong mắt cô chứa đầy nước mắt, bộ dáng muốn khóc, thu tay: “Đau?”

Niệm Tưởng gật đầu.

“Tiêm tê thêm, sau đó liền bắt đầu. Nếu như đau cũng nhin một chút, năm phút là xong.”

Niệm Tưởng tiếp tục gật đầu.

Kim gậy tê chui vào miệng đã không có cảm giác, chỉ là hiệu quả cũng không lớn, Niệm Tưởng vẫn cảm thấy đau lợi hại, bản năng quay đầu đi lúc tay anh hơi dùng sức.

“Đừng nhúc nhích.” Anh giơ tay dán lên mặt cô, chuyển hướng qua bên mình, anh dựa vào rất gần, gần đến mức Niệm Tưởng có thể thấy rõ hoa văn trên cúc áo blouse trắng của anh.

Cô khẽ ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên lồng ngực anh, chỗ đó được gắn ngay ngắn bảng tên—— Từ Nhuận Thanh.

Chóp mũi lại tràn đầy mùi hương nhạt nhàn trên người anh, không phải bất kỳ mùi nước hoa nào, cô nhúc nhích chóp mũi khẽ hít vài cái, quyết định đợi lát nữa nhỡ xong sẽ hỏi một chút anh dùng sữa tắm gì...

Cô cố ý chuyển dời lực chú ý, ánh mắt từ blouse trắng của anh đến bảng tên trên ngực, rồi đến cằm anh—— kỳ thật cằm không có gì đẹp mắt... Bị khẩu trang che hơn nửa, đường cong cũng không thấy rõ...

Cô có chút tiếc nuối tiếp tục nghiên cứu cúc áo anh, nghiên cứu, nghiên cứu, xong mới nhớ tới sáng sớm lúc anh vừa vào cửa...là đang cài cúc áo.

Đang say mê hồi tưởng, chỉ nghe thấy tiếng “Loảng xoảng” vang lên

Là thứ gì rơi xuống khay, thanh âm thanh thúy.

Xong.

“Ngậm miệng.” Anh nói.

Niệm Tưởng còn có chút ngơ ngẩn.

Từ Nhuận Thanh cúi đầu nhìn cô một cái, gương mặt mang khẩu trang chỉ lộ ra đôi mắt, hình như là có chút cười nhạt, trong nháy mắt liền dịu dàng một chút, anh lại lặp lại một lần nữa: “Ngậm miệng.”

Niệm Tưởng sững sờ ngậm miệng lại, quanh co hỏi: “Nhổ... Nhổ xong?”

Từ Nhuận Thanh nghiêng người từ trong khay gấp lên chiếc răng còn dính loang lổ vết máu, đưa trước mặt cô: “Răng...cong.”

Niệm Tưởng nhìn 70 độ cong của chiếc răng, lòng có chút ưu sầu...

Anh thản nhiên nhìn cô một cái, thấy cô ngồi dậy, liền nhìn đèn chiếu cách đỉnh đầu cô không xa, mắt thấy cô sắp đụng vào, giơ tay đẩy, nhẹ nhàng dời đi: “Có choáng váng không?”

Niệm Tưởng đã từ trên bàn nha khoa nhảy xuống, thời điểm nghe thấy câu nói này cũng thật sự bị choáng phen không rõ phương hướng, che miệng gật gật đầu, thiếu chút nữa không đứng vững.

Từ Nhuận Thanh đang muốn giơ tay đỡ cô, Niệm Tưởng đã ngồi trở lại: “Tôi có chút choáng... muốn nghỉ một lát...”

Đã nhìn ra...

Từ Nhuận Thanh tháo bao tay và khẩu trang ném vào trong thùng rác, đi rửa tay, rồi mới lên tiếng: “Đợi lát nữa lên trên lầu.”

Niệm Tưởng vô lực gật gật đầu, kỳ thật cô lúc này càng muốn đi thẳng về ngủ một giấc...

Cô ngồi nghỉ ngơi không lâu, có y tá phổ cập một chút những chú ý sau khi nhổ răng, lại ân cần đỡ cô đi lên lầu hai, vào phòng khám của bác sĩ Từ.

Niệm Tưởng lúc này đã cảm thấy dễ chịu một chút, nhưng miệng vết thương có chút đau, hơn nữa sau nhổ răng nước miếng tiết ra nhiều, mà lại không thể phun ra, thời điểm nuốt xuống miệng đầy mùi máu tươi, làm Niệm Tưởng ghê ghê.

Đã gần đến giữa trưa, bệnh nhân dần dần nhiều lên.

Niệm Tưởng ngồi trên sofa, nhìn người ra vào phòng khám, cùng với bàn tiếp tân ở dưới lầu liên tiếp vang lên tiếng “Bác sĩ Từ “, thế này mới thật sự hiểu ngày thứ hai đó, lúc cô tới đây, cô y tá vì cái gì muốn cố ý nhắc nhở một câu “Hôm nay bệnh nhân của bác sĩ Từ không nhiều”.

Cô ngồi một hồi, quá nửa giờ sau liền đi vào tìm Từ Nhuận Thanh.

Anh đang làm trị liệu cho một bệnh nhân, rũ mắt, vẻ mặt chuyên chú nghiêm túc. Mãi cho đến khi lấy xong tủy, mới ngồi dậy nhìn về phía cô: “Đến giờ?”

Niệm Tưởng gật gật đầu, chủ động lại gần.

Anh đã đứng dậy, bao tay chưa tháo, một tay bóp nhẹ cằm cô cố định, thấy máu đã ngừng lại, đem bông kẹp ra ném vào trong thùng rác: “Các chú ý đã biết chưa?”

“Biết.”

“Đợi lát nữa để cho Âu Dương lấy cho cô mấy viên giảm đau, nếu như trở về có đau quá, trước khi ngủ uống hai viên, có vấn đề gì gọi điện thoại cho tôi.” Nói xong, anh từ bên máy tính rút ra danh thiếp đưa cho cô: “Nhớ rõ chú ý nghỉ ngơi, đêm nay ngủ sớm một chút.”

Niệm Tường gật đầu, gật xong hình như là nhớ tới cái gì, ngừng mắt nhìn anh, nói: “Bác sĩ Từ, lúc anh mang khẩu trang bộ dáng có chút quen quen...”

Từ Nhuận Thanh hơi hơi nhướn mày, đang muốn mở miệng, Niệm Tường đã đặc chí bổ sung hoàn chỉnh một câu: “Sau này tôi phát hiện, tôi đối với những bác sĩ mang khẩu trang chỉ chữa lại hai mắt... Luôn có cảm giác này.”

Từ Nhuận Thanh: “...”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 7: Thăm Hỏi

Sau khi Niệm Tường nói xong, bất tri bất giác phát hiện mình khiêu khích... có chút quá rõ ràng.

Cô len lén liếc nhìn sắc mặt Từ Nhuận Thanh, người ta vẻ mặt tự nhiên, nhìn qua tựa hồ không có nửa điểm ảnh hưởng. Kết luận như vậy đối với Niệm Tường, người hay chọc phá người khác mà nói, tuyệt đối là đả kích.

Cô suy nghĩ hồi lâu... Kết quả một chút lực sát thương cũng không có...

Rốt cuộc, loại người không thể che giấu được tâm tư như cô, có ý nghĩ gì cũng đều biểu hiện ở trên mặt.

Thấy cô mặt đầy mất mát không giấu được, Từ Nhuận Thanh vừa đảo mắt qua lịch trình công việc của mình, vừa cười như không cười hỏi cô: “Chúng ta đã hẹn rồi, thứ tư tuần sau có thể lại đây hay không?”

Niệm Tường đang xuất thần, chỉ nghe được nửa câu sau, có chút mê mang: “Thứ tư tuần sau?”

Từ Nhuận Thanh nhắc nhở cô: “Cô còn hai chiếc khác cần nhớ.”

Ồ——

Niệm Tường tức giận che mặt... Còn hai chiếc...

“Được... Thứ tư tuần sau.” Chết sớm siêu sinh sớm.

Từ Nhuận Thanh đánh dấu lên ngày hôm đó, thấy cô chuẩn bị đi, mới không nhanh không chậm thêm một câu: “Bác sĩ kia thế nào? Vẫn để bác sĩ Lý làm?”

Niệm Tưởng nhớ lại hơn một giờ bi thống, nhanh chóng lắc đầu: “Anh ta nhớ rằng đau quá...”

Từ Nhuận Thanh “Ừm” một tiếng, thản nhiên nhìn về phía cô.

Niệm Tưởng có chút buồn bực, cũng theo trình tự bình thường, anh sẽ hỏi tiếp: “Có muốn đổi bác sĩ không?”

Như vậy cô liền có thể bắt anh phục vụ...

Bất quá anh không hỏi, cô lại có chút ngượng ngùng đề nghị, nghĩ nghĩ, lại chỉ muốn gợi ý nhắc nhở anh: “Hơn nữa cũng không phải quen biết nên không được nhẹ tay, không biết có bác sĩ nào quen thuộc hơn không a...”

Quen biết...

Từ Nhuận Thanh chột nhứ mày, hỏi lại cô: “Không phải nói, đối với cô, bác sĩ mang khẩu trang chỉ chừa lại ánh mắt đều cảm thấy quen thuộc?”

Niệm Tưởng: “...” Đây là trả thù mà.

Âu Dương dẫn theo bệnh nhân vừa rồi đi đặt khuôn răng, kết quả phản ứng của đối phương quá mạnh, trực tiếp nôn lên người Âu Dương, hiện tại anh ta phải đi thay quần áo.

Vì thế, loại chuyện lấy thuốc giảm đau nhỏ như vậy, bác sĩ Từ tự thân tự lực làm.

Cô y tá ở quầy tiếp tân nhìn bác sĩ Từ đi xuống, trực tiếp tới tủ lấy thuốc giảm đau, không khỏi có phần ngạc nhiên: “Bác sĩ Từ sao lại tự mình

xuống, Âu Dương đâu?”

“Âu Dương đi thay quần áo.” Anh kéo ra ngăn kéo, lấy cho cô bốn viên: “Nếu như đau đến không chịu được, có thể dùng khăn lông lạnh đắp một chút, giảm sưng.”

Niệm Tường gật gật đầu, tiếp nhận thuốc giảm đau, thập phần thành kính nhét vào trong túi áo...

Từ Nhuận Thanh đang muốn đi chỗ Âu Dương xem tình hình, lúc sắp rời đi, lập tức nhớ tới cái gì, hỏi cô: “Danh thiếp tôi đưa cho cô đâu?”

Niệm Tường lấy ra từ trong túi xách đưa cho anh: “Ở trong này.”

Anh cúi mắt nhìn, thấp giọng hỏi cô y tá: “Có bút không?”

Cô y tá kia sửng sốt một chút, lập tức đem bút đưa cho anh, sau đó liền nhìn thấy bác sĩ Từ cúi xuống, ngay tại chỗ trống trên tấm danh thiếp, để lại một chuỗi số di động...

Cô y tá cảm thấy mình có chút nằm mộng ...

Bác sĩ Từ... thế nhưng chủ động cho số cá nhân... Cho nữ bệnh nhân!!!

Là tin tức chấn động cỡ nào!!! Không được, cô cảm thấy cô nên lập tức trao đổi cùng Âu Dương một chút...

“Có việc thì gọi số này.” Dứt lời, anh lại cúi mắt nhìn cô một cái, giao phó nói: “Hai giờ sau mới có thể ăn gì đó, không nên dùng bên trái.”

Không biết rằng dãy số này quý giá thế nào, Niệm Tường nhìn cũng không nhìn một cái, liền trực tiếp nhét vào trong túi, còn nghiêm trang gật gật đầu, nói: “Cám ơn bác sĩ Từ.”

Trong lòng lại yên lặng oán thầm —— cô giống loại người không kèm chế trước ăn uống sao!

Sau khi đi ra bệnh viện, Niệm Tường đến trạm xe buýt gần đó đón xe về nhà.

Đang giờ nghỉ trưa, trên xe công cộng chật kín người. Niệm Tường nhìn đầy xe chen lấn bao nhiêu là hành khách, lặng lẽ thu hồi bước chân vừa giơ lên, tiếp tục chờ một chiếc khác.

Đợi gần hai mươi phút, chiếc thứ hai mới chậm chạp đến. Như cũ... bùng nổ dân số.

Niệm Tường quyết tâm cắn răng một cái, theo dòng người chen lấn đi lên, vừa tìm được một chỗ dung thân, liền nhận được điện thoại của cha Niệm: “Đã nấu xong cơm, con nhanh trở về sao?”

Niệm Tường cố sức bắt lấy tay vịn đứng vững, dùng đầu gối chống vào xe bus, đông một chút, tây một chút, cố gắng cầm điện thoại dán trên mặt, trả lời: “Con đang trên xe bus, sẽ nhanh trở về.”

Cha Niệm “à” một tiếng, thân thiết hỏi: “Nhỡ răng có đau không?”

Chỉ một câu hỏi thăm như vậy, nháy mắt đem Niệm Tường kéo trở về hiện trường đầm đìa máu tươi nửa giờ trước: “Đau, đau chết được!”

“Không có việc gì, ba đã hầm canh gà và giò heo cho con, trở về bồi bổ.”

Quả nhiên là cha tốt a...

Bất quá...

Niệm Tường có chút buồn bực: “Nhỡ xong không thể lập tức ăn cơm.” Hơn nữa tình huống của cô, phỏng chừng cả ngày hôm nay cũng không ăn

được giò heo, xé không được chân gà đi...

Cha Niệm có chút “Bi thống” trả lời: “Ba đã liệu được sẽ như vậy, không sao cả con gái, biết con ăn không được, ba đã nói mẹ con làm cơm ít một chút, tuyệt đối không để con nhìn thấy mà có cơ hội thèm thường.”

Niệm Tường nhất thời đen mặt, một giây sau, phần nộ cúp điện thoại —— không còn muốn để ý đến cha!

Lúc về đến nhà, cha Niệm đang ở cửa chính lại đồ dùng câu cá, nhìn thế này hẳn là buổi chiều lại muốn ra ngoài câu cá.

Thấy cô trở về đứng dậy quan sát cô vài lần, Niệm Tường bị ánh mắt ông nhìn có chút sợ hãi, vuốt mặt một cái: “... Trên mặt con dính gì à?”

Cha Niệm nghiêm trang: “Không lau sạch máu mà đã đi về? Một cảm dính đầy máu...”

Niệm Tường nhỡ rằng xong không có soi gương, lúc này bị biểu tình nghiêm túc như vậy của cha Niệm hù đến, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch: “Không phải chứ?”

Nói xong, một bước vọt vào nhà vệ sinh.

...

Đợi từ trong gương nhìn thấy gương mặt sáng sủa không vết tích của chính mình, Niệm Tường nhất thời nghiêng rằng nghiêng lợi hướng ra ngoài cửa rống lên: “Ba!”

“ách.” Cha Niệm lập tức ghét bỏ, đáp lại nói: “Nhỡ cái răng thôi, cũng nhỡ luôn chỉ số thông minh của con người...”

Có thể... Đại nghịch bất đạo một lần không? Cô nghiêng rằng... Muốn cắn người...!

Bữa cơm trưa này nhất định là ăn trong gian khổ dày vò... Đương nhiên, loại cảm thụ này cũng chỉ có Niệm Tường luôn luôn khắc sâu lĩnh hội.

Cha Niệm từ lúc bắt đầu ngồi vào ghế đã khoa trương hô to “Thật ngon! Mẹ nó à, tay nghề lại tiến bộ”, thật xấu hổ với ông, mỗi một câu đều vượt đuôi mẹ Niệm, Mẹ Niệm hiếm khi cứ để ông nói... Ăn hết cả một chén lớn giò heo, chỉ để lại một chén nhỏ nước hầm cho Niệm Tường.

Được tiện nghi còn khoe mẽ chính là đang nói cha Niệm bây giờ, ông lại bổ thêm một đao: “Hay là ba để giò heo trước mặt con, nghe mùi thơm mà uống nước canh?”

Niệm Tường: “...” Cô cảm thấy hẫng là năm đó ở bệnh viện, cô bị cha Niệm ôm nhầm về nhà.

Nhở răng giống như uống rượu vậy, tác dụng đều ở phía sau...

Hiệu quả thuốc gây tê qua đi, miệng vết thương đau đớn dần dần rõ ràng, như là có cái gì đang không ngừng đào bới vết thương ở đó, đau đến thần kinh cũng buộc chặt.

Niệm Tường vốn còn muốn buổi chiều về trường lên lớp, bởi vì quá đau, bị mẹ Niệm giam trở về phòng nghỉ ngơi, lại thay cô gọi cho Lan Tiểu Quân, xin phép nghỉ giúp cô.

Cô ngủ rất chập chờn, ngay cả mẹ Niệm có vẻ như tay chân rón rén, kì thực cũng không có giảm nửa phần động tĩnh, ra ra vào vào phòng cô sáu lần, cô nhớ rõ ràng...

Cha Niệm đi câu xong trở về cô còn đang ngủ, mẹ Niệm vừa từ trong phòng cô đi ra, chăm chú nhìn “chiến lợi phẩm” của cha Niệm: “Ông định

xem cái nhà là chỗ nuôi cá đúng không? Vại nước ở ban công cũng đủ nuôi một nhà 3 người.”

Cha Niệm đem cá vào phòng bếp, rửa tay xong, khi ra ngoài thuận miệng hỏi: “Niệm Tưởng đâu?”

Mẹ Niệm mặc vào tạp dề, xoay lưng cho cha Niệm buộc lại dây, mới trả lời: “Ông cả ngày chỉ nghĩ câu cá, con gái còn ở trong phòng ngủ kia.”

“Còn ngủ? Có nên đưa đi bệnh viện không?”

“Đi bệnh viện cái gì a, từ “bệnh viện” sao có thể nói ra như vậy.” Mẹ Niệm quay đầu nhìn: “Chờ nó ngủ một ngày chắc sẽ khá lên, tôi sẽ trông chừng. Còn lão Từ nói thế nào?”

Cha Niệm đi theo bà vào phòng bếp trợ giúp: “Bên Lão Từ không thành vấn đề, nói là hai ngày nay đã nói trước với Nhuận Thanh, bà đừng lo lắng.”

Mẹ Niệm cười một chút, ngữ khí bất thiện: “Ông làm con gái không nhận thực tập ở chỗ trường sắp xếp, nếu bên Thụy Kim không vào được, ông chờ bị tôi lột da đi...”

Cha Niệm: “...” Vẫn nên rời khỏi phòng bếp mới an toàn.

Hai ngày sau, giữa trưa Niệm Tưởng nhận được điện thoại hỏi thăm của Âu Dương, phản ứng đầu tiên của cô là... Nhận lương của bệnh viện cũng không dễ a, cũng có phục vụ hậu mãi ...

Ngữ khí Âu Dương khó được đứng đắn: “Xin chào, tôi là Âu Dương, trợ lý của bác sĩ Từ Nhuận Thanh, bệnh viện Thụy Kim.”

Niệm Tưởng lại chú ý sai trọng điểm: “Di, anh không phải họ Âu Dương sao? Tôi vẫn cho rằng họ của anh là Âu Dương...”

Âu Dương trầm mặc một chút, ho nhẹ một tiếng, giải thích: “Tôi họ Âu, tên Dương...”

“Ah.” Niệm Tưởng gật đầu, hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì không?”

“Thứ tư cô được bác sĩ Lý bệnh viện Thụy Kim nhớ rằng đúng không? bác sĩ Từ bảo tôi thứ bảy gọi hỏi tình hình một chút. Cô... Khá hơn chút nào không?”

Chiều hôm đó Niệm Tưởng ngủ đến hôn thiên ám địa, buổi tối tốt hơn rất nhiều, đợi hôm sau... Gần như không còn cảm giác đau sau nhổ răng.

Cô do dự nghĩ như vậy, Âu Dương còn tưởng rằng tình huống không ổn, bỏ lại một câu “Đợi một chút, tôi cầm điện thoại đưa cho bác sĩ Từ, cô có cái gì không thoải mái trực tiếp nói với bác sĩ là được...” Lập tức cầm điện thoại đưa qua Từ Nhuận Thanh.

Niệm Tưởng vừa buông câu “Đợi một chút...” Còn chưa nói xong, liền nghe đầu kia, thanh âm hơi có chút khàn khàn nói: “Răng chỗ nào không thoải mái?”

Thanh âm kia lọt vào tai, bởi vì hơi khàn khàn, trầm thấp từ tính, so với âm thanh lúc bình thường của anh hoàn toàn bất đồng.

Cô sửng sốt một chút, mới trả lời: “Tôi không có gì không thoải mái...”

Đầu kia trầm mặc một hồi, Niệm Tưởng mơ hồ nghe thấy âm thanh anh nhấn chuột, đang nghĩ tới có nên cảm tạ lúc sau anh đã ra tay tương trợ, liền nghe anh nói: “Vậy sáng thứ tư 9 giờ lại đây.”

Niệm Tưởng “Ừm” một tiếng, còn muốn nói thêm cái gì, liền nghe bên kia dứt khoát cúp máy, âm thanh tút tút tút vang lên.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 8: Tiệc Sinh Nhật

So sánh với phương Bắc, mùa thu phương Nam có vẻ dài hơn.

Đã qua một nửa sắc thu, trong vườn trường, hàng cây hai bên đường mới vừa bắt đầu đâm chồi lá mới, nhiệt độ duy trì trong phạm vi còn thoải mái.

Chẳng qua là ngày vui ngắn chẳng tày gang, mấy ngày nay liền bắt đầu những cơn mưa dứt quãng. Liên tục mấy ngày, hơi nước trong không khí đã nhiều đến mức có thể tùy tiện vẩy tay một cái, liền có thể bắn ra vài giọt nước.

Trong không gian hô hấp cũng mang theo vài phần lành lạnh, hít sâu một hơi còn có thể cảm giác được lãnh ý từ tận sâu đáy lòng tràn ra, lũ lượt khuếch tán.

Cha Niệm nghĩ cô không mang đủ quần áo, sợ cô bị đông lạnh, còn cố ý đến trường học đưa thêm quần áo một chuyến.

Niệm Tường còn đang trong trạng thái cảm động, liền nghe cha Niệm nói: “Đừng tưởng rằng bị cảm có thể trốn không nhớ rằng... Mẹ con vẫn còn giám sát chặt chẽ.”

Niệm Tường: “...” Được lắm, cô cái gì cũng không tưởng.

Lúc này cô vừa bị Lan Tiểu Quân, còn kém chưa có khoa chiêm gồ trống bảo rời giường.

Lan Tiểu Quân khó được thức sớm một lần, tinh thần cực kỳ tốt, vì để cho toàn thể giới đều biết cô cũng có một ngày thức sớm, cô rất sáng khoái ôm đồm việc mua bữa sáng cho cả phòng, hỏa tốc chạy đi căn tin.

Nhưng sự thực... Toàn bộ phòng, cũng chỉ có Niệm Tường và Lan Tiểu Quân, hai người mà thôi.

Các cô ở khu ký túc xá cũ của trường, vốn phòng ngoài cô và Lan Tiểu Quân còn có một nữ sinh y khoa khác, ba người ở cùng nhau. Sau này không biết nữ sinh kia vì cái gì nghỉ học, thêm việc trường cũng không sắp xếp bạn mới vào, cái phòng này vẫn do Niệm Tường và Lan Tiểu Quân, hai người sống nương tựa lẫn nhau.

Hai người vừa lúc lại là đồng hương, ngẫu nhiên muốn về nhà... cũng rất tùy ý.

Cô còn đang nhớ tới “menu bữa sáng”, đã nhìn thấy lúc ăn khuya ở căn tin tối hôm qua, Lan Tiểu Quân đi ra ngoài không lâu đã đẩy cửa đi vào.

Thấy cô còn đang lười nằm ở trên giường, khinh bỉ xốc chăn của cô lên, khi nhìn thấy dưới chăn áo ngủ ngay ngắn chỉnh tề, thì trên mặt không chút nào che dấu thất vọng: “Nói ngủ khóa thân đâu... Giữa người với người, chút uy tín cơ bản nhất cũng không có.”

Niệm Tường trợn trắng mắt, nghe hương thơm của bữa sáng, rồi cuộc rời giường rửa mặt.

Thừa dịp cô đi rửa mặt, Lan Tiểu Quân đã vung đĩa ngẫu nhiên giải quyết non nửa lồng bánh bao. Vốn mùi thơm chỉ thoang thoảng, bây giờ mùi thịt trực tiếp bay tới trước mặt Niệm Tường.

Cô rửa mặt xong đi ra, quét mắt hoài nghi nhìn bữa sáng phong phú trên bàn—— giống như là mỗi một món đều kêu một phần.

“Cậu đoán xem mình vừa gặp ai?” Lan Tiểu Quân cố sức nhét vào miệng nửa cái bánh quẩy, thanh âm mơ hồ không rõ: “Mình gặp “Đưa con” sư huynh.”

“Đưa con” sư huynh tên thật là Tống Tử Chiêu, bởi vì hài âm “Tống Tử ~ Đưa con”, cho nên Lan Tiểu Quân đều lén là gọi anh ta là “đưa con sư huynh”.

Tống Tử Chiêu cũng là nha sĩ ở bệnh viện đại học B, ngoài là học bá còn có bối cảnh không tầm thường—— là một thái tử gia.

Hiệu trưởng trường đại học B là cha của Tống Tử Chiêu, Tống Tử Chiêu cũng không phải là một thái tử gia có danh không thật.

Lan Tiểu Quân vừa nhập học liền đã biết yêu sớm, nhìn thấy người khác phái đã có cảm giác thầm mến, đang lúc chuẩn bị tỏ tình với một bạn trai cùng khối, gặp phải Tống Tử Chiêu, sau đó —— triệt để xuân tâm mạnh động.

Khi đó không biết trời cao đất rộng, còn lôi kéo Niệm Tường chuẩn bị đi đưa thơ tình. Kết quả thơ tình được nhận, quay đầu đã bị từ chối...

Tâm tình mỏng manh của Lan Tiểu Quân nhất thời vỡ tan, từ đó, thấy Tống Tử Chiêu liền đi đường vòng. Sau này biết anh ta là thái tử gia của đại học B... Nghe thấy tên cũng muốn che lỗ tai.

Cũng không biết qua bao lâu, bởi vì trong học viện tổ chức hoạt động, Niệm Tường và Tống Tử Chiêu vừa lúc là người phụ trách kế hoạch, sau khi Lan Tiểu Quân đi theo cùng ăn chung vài bữa cơm với Tống Tử Chiêu, bởi vì ngượng ngùng nên mới làm mặt này nọ với người ta, thường xuyên cãi cọ thành một đôi oan gia.

Niệm Tưởng uống một ngụm sữa đậu nành, không chút để ý hỏi: “Gặp Tổng sư huynh cũng không phải chuyện gì có xác suất thấp, đáng được cậu có biểu cảm kỳ quái sao?”

“Không.” Lan Tiểu Quân cuối cùng đem miếng gì đó nuốt xuống, chỉ chỉ một bàn đầy bữa sáng: “Những cái này đều là ‘đưa con’ sư huynh mời chúng ta, còn nói chúng ta đừng quên tối nay có tiệc sinh nhật của anh ấy.”

Niệm Tưởng khiếp sợ, trực tiếp nuốt luôn cái bánh bao, ho khan nửa ngày mới trở lại bình thường: “Tổng sư huynh mời?”

“Đúng a...Anh ấy còn hỏi mình, xác nhận cậu có thật là không muốn đi thực tập ở bệnh viện trường sắp xếp hay không.” Lan Tiểu Quân nghĩ nghĩ, đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp: “Anh ấy tại sao lại quan tâm cậu như thế... Nhưng không có hỏi mình đi chỗ nào thực tập, bất công!”

Niệm Tưởng nghĩ nghĩ, không nghĩ ra nguyên do gì, dứt khoát buông tha.

Về phần tiệc sinh nhật buổi tối...

Niệm Tưởng con đang ở ban công phơi quần áo, đứng mới mấy phút liền cảm thấy trên mặt bị đông lạnh ra một cao nguyên hồng hồng... cách song cửa nhìn một hồi mưa phùn kéo dài, có chút ưu thương.

Trời mưa nếu ở trong phòng đắp chăn ngủ... Đó là chuyện vô cùng hưởng thụ.

Nhưng nếu trời mưa còn phải ra cửa... vậy chuyện xuất hành kia là điều phi thường ác độc.

Chỉ là sinh nhật của Tổng Tử Chiêu, nếu không đi... cũng không thích hợp. Huống chi, nghe Lan Tiểu Quân nói, Tổng sư huynh vừa tính tốt

nghiệp liên xuất ngoại.

Quan trọng nhất là, quà cũng đã mua rồi —— còn đang nằm ở trong phòng.

Sinh nhật Tống Tử Chiêu được tổ chức không quá lớn, chỉ có mấy đồng học và bạn bè có quan hệ tốt. Đợi đến lúc Niệm Tường và Lan Tiểu Quân chạy đến, vốn nghĩ sẽ tìm một góc nào đó ăn một bữa tiệc là được rồi, kết quả chờ hai người tới, nhìn thấy toàn bộ ghế lô chỉ có chỗ gần bên cạnh Tống Tử Chiêu là trống, không khỏi [囧] thảm thật...

Chủ nhân bữa tiệc, người vẫn luôn được mọi người coi trọng sắc mặt, liền kêu tên cô một tiếng: “Niệm Tường, lại đây ngồi bên này.”

Có thể không ngồi không...

Tôi chỉ muốn yên lặng ăn tiệc mà...

Nội tâm giãy dụa gào thét một lát, cuối cùng chống không được ánh mắt chờ đợi của Tống Tử Chiêu, Niệm Tường lôi kéo Lan Tiểu Quân đi đến bên cạnh anh ta ngồi xuống, thấy toàn bộ người trong phòng đều nhìn về bên này, không khỏi có chút ngượng ngùng cười cười: “Xin lỗi, đã tới trễ.”

Tống Tử Chiêu cong môi cười rộ lên, giới thiệu cho mọi người: “Sự muội của mình, cũng là nha sĩ đại học B.”

Niệm Tường không quá quen với loại trường hợp này, chỉ gắng gượng cười cười đối với mọi người, liền vùi đầu cố gắng giảm bớt sự tồn tại.

Không bao lâu, liền có phục vụ mang thức ăn lên.

Tống Tử Chiêu thấy cái ly trước mặt cô trống không, nhồm dậy đi lấy mấy hộp sữa tươi đặt trước mặt cô, còn cẩn thận mở sẵn một hộp.

Niệm Tưởng cảm ơn, phá lệ ân cần đem hộp mở sẵn đẩy đến trước mặt Lan Tiểu Quân, tự mình mở cái khác, đưa đến gần bên môi nhấp một ngụm, hết sức thỏa mãn... A, sữa tươi!

Tống Tử Chiêu nhíu mày một chút, lập tức lại như không có gì, quay đầu cùng người khác nói chuyện.

Đồ ăn từng cái một được bưng lên, Niệm Tưởng nhiệt tình như nước lên, đang tập trung ăn, liền nghe Tống Tử Chiêu hỏi cô: “Vì cái gì không đi thực tập ở bệnh viện trường sắp xếp?”

Thanh âm anh ta ép rất thấp, ngữ khí cũng không có cố ý, giống như nói chuyện phiếm nhất thời nhắc tới mà thôi.

Niệm Tưởng cũng không ngại chút nào trả lời: “Ba em sợ em ở đó quá bận rộn.” Nếu cô quá bận, cha Niệm không có ai mà trêu chọc...

Tống Tử Chiêu trầm mặc một chút, thật lâu sau mới nói: “Anh vốn nghĩ nếu em đến nơi đó thực tập, anh cũng có thể làm tận trách nhiệm của sư huynh.”

Niệm Tưởng nghi ngờ liếc anh ta một cái: “Không phải sư huynh tốt nghiệp xong liền xuất ngoại sao?”

Tống Tử Chiêu hình như là sững sốt một chút, cúi đầu nhìn cô một cái, hỏi mà ý vị không rõ: “Em hi vọng anh đi?”

Niệm Tưởng sững sốt... Cảm thấy vấn đề này đích thực có chút kỳ lạ, hơn nữa hỏi vậy làm cô có chút không thoải mái.

Cô cười cười, lắc đầu: “Sư Huynh, vấn đề này làm sao có thể hỏi em, hẳn là nên cùng người nhà thương lượng mới được.”

Tống Tử Chiêu: “...” Nói chuyện cùng người không hiểu phong tình thật sự đau tim.

Bộ dáng hai người thì thầm nói chuyện ở trong mắt người khác có chút mập mờ, không biết là ai mở đầu trêu ghẹo một câu “Tử Chiêu, cậu nói gì với sư muội bên cạnh đó, nói lớn một chút, cho chúng ta cùng nghe đi”, liên tiếp sau đó là các câu trêu ghẹo khác. Tỷ như ——

“Thật sự là sư muội sao, sư muội có bạn trai hay chưa?”

“Sư muội cùng Tử Chiêu quen nhau thế nào, nói nghe một chút xem.”

“Tổng sư huynh không có suy nghĩ chu đáo a, hôm nay sinh nhật mà còn giấu một chuyện tốt như vậy...”

Bla bla...

Niệm Tường tự nhiên sẽ không ngốc đi trả lời loại vấn đề này, thản nhiên nhìn Tống Tử Chiêu: “Tổng sư huynh, tài ăn nói của anh rất tốt, liên giao cho anh giải thích đi.”

Tống Tử Chiêu lại á khẩu không trả lời được...

Vấn đề này chỉ cần cười cười cho qua là được rồi, cô nghiêm túc như vậy bảo anh ta đi giải thích, ngược lại có chút tiến lùi cũng không được. Rất lâu sau Tống Tử Chiêu kỳ thật sự hoài nghi... Niệm Tường thoát nhìn ngốc ngốc, không hiểu tình cảm, nhưng thực sự là cô đang giả heo ăn thịt hổ đi?

Anh ta bắt đắ dĩ, bắt đầu châm chước tìm từ, không đợi anh dưới ánh mắt mong đợi của mọi người ngồi đầy một phút, sau khi nhận điện thoại, vẻ mặt tươi cười đi ra ngoài.

Lan Tiểu Quân đã cùng vị sư Huynh ngồi bên cạnh trao đổi thập phần than thiết, không chỉ muốn biết lớp học, một nhà mấy người cũng thăm dò cho rõ ràng, đang muốn—— tăng thêm bạn thân.

Niệm Tưởng có chút cô đơn căn căn dừa... Nhưng cô quên bên trái vừa nhổ hai chiếc răng, một dừa căn xuống...

Kẹt, kẹt rồi ...

Chết thật, sao lại bị kẹt như thế ...

Niệm Tưởng gấp đến độ đổ mồ hôi hột, vụng trộm lôi kéo tay áo Lan Tiểu Quân, kết quả, người không phản ứng, trực tiếp giơ tay vung lên như đuổi ruồi bọ.

Niệm Tưởng thật muốn khóc a...

Cô bất động thanh sắc đổi lại góc độ, mạnh mẽ đem chiếc dừa bị kẹt vào giữa răng kéo đi ra... Nhưng động tác không dám làm quá rõ rệt, trong thoáng chốc mặt cũng cứng ngắc, miệng từng đợt phát đau nhức.

Niệm Tưởng cảm thấy hiện tại mình giống như Tôn Ngộ Không ăn phải Thiết Phiến công chúa vào bụng...

Thật là mất mặt..., dừa ơi người mau ra đây a... Người có oan khuất gì cứ việc nói! Chỉ cần người đi ra, ta thắp hương bái phật cho người, sẽ không có chuyện gì đâu...

Cô đang tiếp tục cố gắng, đôi mắt làm bộ như quét mắt lên thức ăn trên bàn, bộ dáng như đang ăn, kì thực thần kinh buộc chặt, có ai chú ý cô không...

Chợt thấy cửa khếp hờ bị đẩy ra, thân ảnh Tống Tử Chiêu xuất hiện trước cửa, anh ta đang cùng người bên cạnh nói gì đó, lễ độ khiêm nhường.

Toàn bộ người trong phòng bao đều chuyển hướng chú ý về phía cửa

Niệm Tưởng cũng nhìn qua.

Người đàn ông được Tống Tử Chiêu dẫn vào, mặc một chiếc áo măng tô sẫm màu có móc gài, khẽ cúi đầu, vẻ mặt lạnh lùng không chút thay đổi. Một bàn tay cắm trong túi áo, một bàn tay để xuôi ở bên người, tư thái tùy ý lại biếng nhác.

Hình như là nhận thấy được cái gì, anh đột nhiên ngẩng đầu lên...

Niệm Tưởng tròn tròn mắt, cảnh báo nào đó trực tiếp nhảy lên màu đỏ, màu cảnh giới cao nhất ——

TỪ TỪ DỤ ĐỒ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 9: Sự Cố

Chỗ ngồi của Niệm Tường vừa hay ở gần cửa, cho nên Từ Nhuận Thanh vừa ngẩng đầu lên, người anh nhìn thấy đầu tiên là cô.

Chẳng qua ——

Từ Nhuận Thanh hơi nhướn mi một chút, nhìn kỹ tư thế quái dị của cô từ trên xuống dưới một lần nữa... Tay phải cầm chiếc đĩa để bên môi, tay trái khoát lên trên mặt bàn, nắm chặt thành quyền.

Loại tư thế này có chút không quá hợp lẽ thường...

Niệm Tường vẫn kéo không ra được... Cô không biết bị kẹt chỗ nào, vì cái gì chiếc đĩa có thể bị kẹt cứng như vậy... kẹt chỗ nào vậy! làm ơn nói cho cô biết chỗ nào đi!

Mắt thấy Tống Tử Chiêu đón Từ Nhuận Thanh đi vào, Niệm Tường càng sốt ruột, cô cố gắng chớp mắt hai lần, ý đồ đem tín hiệu cầu cứu truyền cho anh.

Thấy anh còn không hiểu, bốn mắt lại quét nhau lần nữa, liều mạng làm động tác rút đĩa...

Sau đó, Niệm Tường liền nhìn thấy người đàn ông mới vừa rồi còn làm mặt lạnh lùng, đột nhiên nhếch môi nở nụ cười ——

Anh cười rộ lên rất đẹp, như là núi băng bị hòa tan, văng đầy ánh nắng. Sự thanh lãnh bất cận nhân tình trên mặt cũng tan rã tức khắc, ý cười

nhàn nhật cũng hiện rõ nơi đáy mắt đen nhánh, cả gương mặt ôn hòa hơn vài phần.

Anh ho nhẹ một tiếng làm thông cổ họng, sau đó nhìn về phía cô, thấp giọng nói: “Niệm Tường, đi ra một chút.”

Mặt Niệm Tường đã hồng càng thêm hồng, giờ phút này bị điểm danh, cứ ngậm chiếc đĩa như vậy, cúi đầu đi ra thật nhanh. Cho dù vậy, cô vẫn có cảm giác mọi người đang chăm chú nhìn mình, tìm tòi nghiên cứu, khó hiểu...

Lỗi tai cô cũng đỏ lên, nóng rực, liền sợ bị người khác phát hiện ra bất thường.

Trên thực tế, mọi người đều nhìn thấy cô cầm chiếc đĩa bước nhanh đi ra cửa... Chỉ là không nghĩ đến vấn đề của chiếc đĩa mà thôi...

Từ Nhuận Thanh chờ cô đi ra ngoài, mới đối diện với Tống Tử Chiêu đang hơi cau mày, khẽ vuốt cằm: “Xin lỗi, tôi đi một lát.”

Vì thế, trong sự yên tĩnh của cả phòng, Từ Nhuận Thanh cứ như vậy khẽ nhếch khóe môi, tâm tình vui vẻ đi ra ngoài.

Trên hành lang không có người, Niệm Tường che mặt đứng ngoài cửa chờ anh, nghe được tiếng đóng cửa vang lên, đầu càng cúi thấp hơn... Ô ô, thật là mất mặt mà.

Từ Nhuận Thanh đi đến đứng bên cạnh cô, vừa cúi đầu liền nhìn thấy lỗi tai đỏ rực của cô, có vẻ mềm mịn ửng ửng, thậm chí dưới tai, chỗ cần cổ cũng bị nhiễm một tầng hồng hồng, làm cho người khác khó có thể không chú ý.

Anh áp chế ý cười bên môi, thấp giọng hỏi cô: “Muốn ngồi như vậy cả đêm?”

Niệm Tưởng lắc đầu, thanh âm kia mang theo tiếng nước nở, hiển nhiên là lúc nào cũng có thể khóc ra: “Chiếc đĩa bị kẹt... Còn... Còn không lấy ra được...”

Bởi vì trong miệng có dị vật, cô nói chuyện rất chậm, thanh âm còn có chút hàm hồ.

Từ Nhuận Thanh cũng là lần đầu tiên gặp loại tình huống này, anh quét mắt nhìn hành lang đường đi, đi về phía trước: “Đi theo tôi đến toilet.”

Niệm Tưởng lộ ra nửa cái đầu nhìn nhìn, thấy không có người, mới ừ ừ cúi đầu đi theo sau anh, hướng đến toilet.

May mắn, lúc này ở bồn rửa tay không có người, Niệm Tưởng đỏ mặt nhìn anh, trong ánh mắt đã có sóng nước lăn tăn.

“Há miệng.” Anh giơ tay nắm cằm của cô, mắt nhìn chỗ chiếc đĩa bị kẹt: “Tôi không mang bao tay...”

Đã không phải lúc nên so đo cái này...

Niệm Tưởng nháy mắt nhìn anh.

Tầm mắt Từ Nhuận Thanh dạo một vòng trên mặt cô, mới chuyên chú nhìn trong khoang miệng, tay còn lại cho vào, gảy vài cái, sau đó hơi hơi dùng sức.

Niệm Tưởng chỉ cảm thấy chỗ bị kẹt càng ngày càng trướng đau, cùng với lúc anh dần dần dùng sức, đột nhiên buông lỏng, chiếc đĩa đã được lấy ra ngoài.

Cô đang muốn thả lỏng, nhìn thấy ngón tay anh dính một tầng nước, có chút xấu hổ nuốt nước miếng, nhất thời không biết muốn cảm ơn hay là giải thích...

Từ Nhuận Thanh thuận tay đem chiếc đĩa ném vào thùng rác bên cạnh, bước vài bước đến bồn rửa tay, bắt đầu rửa.

Không biết có phải là nguyên nhân nghề nghiệp hay không, anh rửa tay rất cẩn thận, ngón tay thon dài dưới làn nước và ánh sáng của ngọn đèn, biến trở thành một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Niệm Tường nhin không được nhìn thêm vài lần, đợi khi tiếng máy sấy vang lên mới đột nhiên phục hồi lại: “Cảm ơn bác sĩ Từ...”

Từ Nhuận Thanh quay người nhìn cô một cái, thật lâu sau mới “Ừm” một tiếng, cất bước hướng tới phòng bao.

Ai... Sao lại đi như thế ... Không cần tính phí sao... Hay là muốn miễn phí...

Niệm Tường đứng tại chỗ sững sốt một lát, thẳng đến khi nhìn thấy bóng dáng anh sắp biến mất ở góc rẽ, mới phản ứng kịp, chạy nhanh đuổi theo: “Bác sĩ Từ, anh cũng không hỏi tôi làm sao bị như vậy... bị kẹt đĩa vào răng?”

Từ Nhuận Thanh ghé mắt nhìn cô một cái, vẻ mặt như nói “Cô ngốc mà”: “Tôi đã nhìn thấy.”

Niệm Tường: “...” Không muốn biết nguyên nhân sao, anh hỏi, cô mới có thể trả lời là không phải bởi vì ham ăn...

Tống Tử Chiêu thấy hai người cùng nhau quay lại, đầu tiên là chân mày nhíu một cái, nhưng lập tức rất nhanh thả lỏng, đứng lên đón Từ Nhuận Thanh ngồi xuống bên cạnh mình.

Từ Nhuận Thanh có thể nói là một đại nhân vật của nha khoa đại học B, người trong khoa không ai không biết đến anh.

Chờ anh vừa đi vào, liền kéo theo tới bao nhiêu lời mời rượu.

Vẻ mặt Từ Nhuận Thanh càng thêm nhạt nhẽo, bưng ly rượu đứng lên, thanh âm thanh lãnh, ngữ khí lại rất ôn hòa: “Lát nữa còn phải lái xe về nhà, không thể uống thêm được nữa, xin kính tất cả một ly này.”

Dứt lời, ly rượu để sát vào môi, uống một hơi cạn sạch.

Anh đứng dậy, người ngồi chung quanh không ai dám ngồi. Ngoài một người...

Ánh mắt Từ Nhuận Thanh nhìn nhạt liếc Niệm Tường đang vui đầu ăn sườn chua ngọt, người nào đó bất tri bất giác cảm thấy trên đỉnh đầu có một tầng áp lực, cô chưa kịp phản ứng, Lan Tiểu Quân đã nhéo cánh tay cô, một phen kéo lên.

Lập tức trong tay cô bị nhét một nửa bình sữa còn lại lúc nãy, cứ như vậy ngơ ngơ ngẩn ngẩn kính rượu.

Đợi sau khi ngồi xuống lần nữa, Lan Tiểu Quân đã kích động không ngừng lôi kéo quần áo Niệm Tường: “Wao, đây chính là Từ Nhuận Thanh a... tai nghe không bằng mắt thấy... Quá đẹp trai!”

Niệm Tường yên lặng bỏ một đao: “Lúc mặc áo blouse trắng nhìn càng là kiểu cấm dục, đáng tiếc cậu còn chưa nhìn thấy.”

Lan Tiểu Quân xuống tay nặng hơn: “Có phải bạn bè hay không vậy?”

Niệm Tường nhớ lại mười mấy phút trước mình còn trong cảnh khốn khó, nhìn đứa bạn “trọng sắc khinh bạn” “thấy chết không cứu”, lắc đầu, tiếp tục ăn.

Sau đó Niệm Tưởng nghe thấy Tống Tử Chiêu hỏi Từ Nhuận Thanh: “Sư huynh quen biết Niệm Tưởng?”

Lỗ tai Niệm Tưởng lập tức dựng lên ——

“Cô ấy là bệnh nhân của tôi.”

Lỗ tai Niệm Tưởng rụt trở về, tiếp tục ra sức ăn.

Tống Tử Chiêu quay đầu nhìn Niệm Tưởng, liếc cô một cái, trong mắt như có ánh sáng nhỏ vụn: “Niệm Tưởng đến chỗ Từ sư huynh khám răng?”

Lỗ tai Niệm Tưởng lại lặng lẽ dựng lên ——

Sau đó liền nghe bác sĩ của cô, dùng một loại ngữ khí mà cô cũng không biết nên hình dung thế nào, trả lời: “Không chỉ vậy, nhân tiện còn phải xử lý một ít tình huống không thể tưởng tượng...”

Niệm Tưởng: “...”

Cái gì gọi là... Nhân tiện xử lý tình huống không thể tưởng tượng!!!!

Không phải là... chuyện chiếc đĩa... bị kẹt chứ...?!

Tống Tử Chiêu hiển nhiên cũng không ngờ tới là câu trả lời này, bất quá cuối cùng cũng không hỏi kỹ nữa, cùng Từ Nhuận Thanh chuyển tới vấn đề khác.

Niệm Tưởng mới lặng lẽ quay đầu nhìn anh.

Từ Nhuận Thanh nhận thấy được tầm mắt của cô, quay đầu nhìn sang, ánh mắt sáng ngời lại trực tiếp.

Niệm Tưởng bị ánh mắt kia làm cho run rẩy một cái, dứt khoát vùi đầu tiếp tục ăn...

Lan Tiểu Quân ở bên cạnh, biểu tình kiểu “Trẻ con không thể dạy” bắt đầu dĩ lắc lắc đầu: “Cô nương này, cứ như vậy mà ăn được à...”

Một lát sau, Tống Tử Chiếu bị người khác gọi đi, vị trí của Từ Nhuận Thanh liền đổi đến bên cạnh Niệm Tường.

Niệm Tường vốn còn muốn ăn đĩa thịt bò cách đó không xa, sau khi anh ngồi xuống bên người, cảm giác không khí chung quanh cũng có chút ngưng trệ. Cô vươn đầu, còn chưa đụng tới đĩa thịt bò, liền phảng phất cảm thấy đĩa đồ ăn cũng bị không khí đông lạnh...

“Cô học nha khoa?” Anh hỏi.

Niệm Tường nghiêng đầu nhìn anh, nghiêm túc gật gật đầu: “Năm nay là nghiên cứu sinh năm cuối.”

Từ Nhuận Thanh nhìn về phía cô, thoáng mím khóe môi một chút, cầm ly nước lọc lên nhấp một ngụm, ánh mắt trong vắt nhìn cách đó không xa, Tống Tử Chiếu đang được người khác bao quanh, mặt không chút thay đổi.

Tuy rằng anh cái gì cũng không làm, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng chưa dừng ở trên người cô quá lâu, nhưng Niệm Tường cũng cảm thấy nội tâm của anh có vẻ đang khinh bỉ cô...

“Năm cuối, tìm được bệnh viện thực tập chưa?” Thật lâu sau, anh lại hỏi.

Niệm Tường nghĩ nghĩ... Hẳn tính là được đi, cha Niệm đã cam đoan rồi.

Sau một chớp mắt do dự, cô thật khẳng định gật gật đầu: “Tìm được rồi.”

Từ Nhuận Thanh không chút để ý quét mắt nhìn cô, ngón tay khoát lên mép ly nhẹ nhàng gõ gõ, lại không nói thêm câu nào nữa.

Vẫn là Niệm Tường đột nhiên nghĩ tới thứ tư phải đi nhờ rằng, sau đó lại liên tưởng đến mình còn nợ anh tiền sửa xe, suy nghĩ một chút liền bắt đầu đứng ngồi không yên, nhưng thấy lực chú ý của anh chỉ dừng lại chỗ Tống Tử Chiêu, cô không dám mở miệng gọi anh, chỉ có thể trân trân —— nhìn anh chăm chăm! Bây giờ vẫn còn đang nhìn anh! Nhất định không rời khỏi mặt anh một centimet nào!

Từ Nhuận Thanh cau mày xoay đầu lại nhìn cô: “Muốn nói gì với tôi?”

Niệm Tường xoa xoa mắt vì trân trân nhìn anh đến nhức nhối, ân cần mở một hộp sữa tươi đẩy đến trước mặt anh: “Bác sĩ Từ, uống sữa đi.”

Từ Nhuận Thanh nhìn hộp sữa trước mặt mình, mi tâm nhíu một chút. Ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của cô, dừng một chút, nói: “Tôi không thích ngọt.”

Niệm Tường “à à” hai tiếng, lại xách đến một lon Coca chuẩn bị rót đầy cho anh, vừa mở nắp, miệng lon còn chưa kê lên ly của anh, liền bị anh dùng một ngón tay hơi hơi nâng lên, chặn lại.

“Tôi cũng không thích đồ uống có ga.” Dứt lời, anh lại bổ sung một câu: “Có lời gì cứ nói thẳng.”

“Cái kia...” Cô do dự một chút: “Xe sửa xong sao?”

Từ Nhuận Thanh nhớ tới chiếc Audi của mình đang đậu dưới lầu, gật đầu.

Mắt Niệm Tường sáng lên: “Xe sửa mất bao nhiêu, thứ tư tôi mang tiền tới trả cho anh.”

Đáy mắt như có Từ Nhuận Thanh thâm ý sâu xa, cứ như vậy nhìn cô một hồi, mới như cười như không nói: “Chỉ sợ không được.”

“Hả?” Vẻ mặt Niệm Tưởng không hiểu nhìn anh.

“Làm nghề y không được nhận hối lộ, nếu tôn trọng nghề nghiệp của tôi, cô nên đợi sau khi không còn là bệnh nhân của tôi nữa, hãy đến trả. Trước lúc đó, cứ nợ đi.”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 10: Hoài Niệm

Nợ đi, nợ đi, nợ đi...

Niệm Tường đột nhiên từ trong giấc mơ tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy ánh mặt trời chói chang ngoài cửa sổ, nhin không được híp híp mắt một chút, tựa đầu vào thành giường kéo lại thần trí.

Từ cuối tuần ngày hôm đó, sau khi bác sĩ Từ nghiêm trang nói câu ấy, Niệm Tường luôn ở trong trạng thái không bình thường, nửa đêm luôn thấy một giấc mộng kỳ quái, vô luận là quá trình như thế nào, kết cục vĩnh viễn là câu nói lạnh lạnh kia của anh: “Trước lúc đó, cứ nợ đi...”

Niệm Tường cảm thấy số tiền kia tuyệt đối không thể nợ, nếu còn nợ khẳng định là sẽ có gì đó xảy ra...

Cũng phải nói là... Đây là lần đầu tiên cô thiếu nợ, nợ đến nỗi bị áp lực tinh thần như thế...

Nhớ tới hôm nay là thứ Tư, cô còn phải đi bệnh viện nhổ răng, ở trên giường lăn thêm một hồi mới thu xếp ra ngoài.

Vì lần trước nhổ răng trở về, Niệm Tường cả một ngày ăn không vô, ngủ thẳng đến tối, cha Niệm liền có chút không yên lòng, tự mình đưa cô đi bệnh viện.

Chẳng qua... Không đưa còn hay hơn...

Bộ dáng Cha Niệm vô cùng hào hứng, bắt cô tường thuật lại lần nhớ rằng trước đó... kể sơ lược không được, không tỉ mỉ cũng không được.

Vì thế liền kể từng bước từng bước một, rất là ác liệt, làm Niệm Tường nhớ lại thứ tư tuần trước gió tanh mưa máu thế nào... Ừm, cái gì cũng không hề để sót...

Cho nên, cách bệnh viện còn một đoạn đường rất xa, mà bắp chân Niệm Tường đã bắt đầu run run ...

Bọn họ đến sớm, trong bệnh viện còn chưa có nhiều bệnh nhân.

Cô y tá quây tiếp tân nhìn thấy Niệm Tường, khẽ vuốt cằm cười cười, nở nụ cười tiêu chuẩn, làm cha Niệm nhìn không được nhìn lâu một chút: “Chắc chắc, xinh đẹp hơn con gái ta... Nhìn hàng răng trắng sáng chính tề kia kìa ...”

Niệm Tường yên lặng che mặt... Trở về nhất định phải tìm giấy chứng sinh xem một lần mới được...

Cha Niệm đưa cô đến đại sảnh đợi khám bệnh, liền quay về công ty, trước khi đi vẫn chưa yên tâm dặn dò nhiều lần: “Con nhớ xong liền gọi điện cho ba, vừa lúc trên đường đến đây tầm nửa giờ, con ở lại nghỉ ngơi nửa giờ chờ bác sĩ kiểm tra lại.”

Niệm Tường gật gật đầu, thấy cha Niệm đẩy cửa đi ra ngoài mới đi lên lầu hai.

Cha Niệm là tự mình gây dựng sự nghiệp thành công là “người cha phú nhị đại của cô”, mở một công ty sửa chữa dụng cụ máy móc y tế, quy mô không lớn, nhân viên không nhiều, lợi nhuận cũng không lớn, những năm qua trong nhà cũng có chút của ăn của để, không lo thiếu đủ.

Mẹ Niệm tuy rằng ở nhà thích khi dễ cha Niệm, nhưng mỗi lần đều nói với Niệm Tường thế này: “Kỳ thật mẹ rất may mắn, thời điểm gả cho ba con tuy vẫn là người tay trắng, nhưng chính thời điểm khó khăn nhất cũng không để mẹ phải chịu khổ. Cho nên dù hiện tại ông ấy “biến thái” như vậy, mẹ vẫn không thể giận được...”

Cha Niệm kỳ thật cũng không “biến thái” một chút nào, ngược lại, trong lòng Niệm Tường ông hoàn toàn là người cha hoàn mỹ nhất, tuy rằng phần lớn nhân sinh ông dùng để trêu chọc con gái của mình là cô...

Ông rất có trách nhiệm với gia đình, rất tốt với vợ, tôn trọng lẫn nhau, ân ân ái ái. Đối với cô, cũng không bởi vì công việc mà chậm trễ dạy bảo, cuối tuần cũng sẽ bỏ ra một khoảng thời gian thăm hỏi tình hình của cô, mấy chục năm nay vẫn vậy.

Một câu mà ông thường treo bên miệng chính là: “Nhân sinh của ta, mục tiêu cuối cùng chính là chiều hư vợ và con gái, chỉ tiếc... Không đủ nhiều tiền, mục tiêu không đạt được.”

Có đôi khi Niệm Tường thậm chí hoài nghi, chỉ số cảm xúc của cô không cao, kỳ thật liên quan rất lớn đến... việc cô bị cha Niệm trêu chọc.

Cô vừa đi tới đầu cầu thang lầu hai, liền nhìn thấy Từ Nhuận Thanh ở lầu ba đi xuống. Anh mặc blouse trắng, trong tay còn cầm mấy túi hồ sơ, tay áo blouse thoáng có nếp gấp, lộ ra tay áo sơ mi trắng anh mặc bên trong, được cài cúc cẩn thận.

Trên cổ tay đẹp là chiếc đồng hồ Rolex, tô điểm thêm cho ngón tay thon dài của anh.

Tầm mắt Niệm Tường qua lại vài vòng trên chiếc Rolex —— nếu như anh đại gia như vậy, Từ Nhuận Thanh... khẳng định không để ý có tí tiền sửa xe kia...

Bất quá... Anh dùng đồ cao cấp thế, không sợ bị hiểu lầm là nhận hối lộ của bệnh nhân sao...

Từ Nhuận Thanh hiển nhiên cũng nhìn thấy cô, gật đầu một cái, lạnh lạnh xa cách.

Âu Dương đang từ trong phòng khám đi ra, trước tiên chào hỏi Từ Nhuận Thanh, xong mới cười híp mắt quay đầu nhìn về phía Niệm Tường, thân thiết hỏi: “Đến nhõ răng?” Trong này, ngữ khí không khó nghe ra là sung sướng khi người gặp họa...

Niệm Tường: “...” Có thể trách cứ thái độ phục vụ không?

Âu Dương thấy cô không trả lời, trong lòng suy nghĩ: cô nương này cũng quá đáng thương, đã bị hù đến nói không ra lời.

Vì thế, anh ta càng thêm từ ái: “Không cần sợ, lần này là bác sĩ Từ nhõ cho cô, bác sĩ Từ của chúng ta đã nhõ qua không biết bao nhiêu người, rất chuyên nghiệp.”

Niệm Tường: “...” Dễ con nít sao!

...

Không đúng, đợi, đợi chút...

Niệm Tường có chút không dám tin hỏi: “Bác sĩ Từ nhõ cho tôi?”

Âu Dương đang muốn trả lời, liền bị thanh âm lạnh lạnh của Từ Nhuận Thanh, từ trong phòng khám truyền đến ngắt lời: “Lại đây.”

Niệm Tường vốn đã chuẩn bị tinh thần tiếp tục bị bác sĩ Lý ngược đãi, lúc này nghe thấy tin tức kia, có chút kích động không thể bình tĩnh.

Cô dùng sức khép miệng lại, phải “bình tĩnh”, đi vào đứng ở trước mặt anh, nhin không được nhìn anh ngây ngô cười: “Bác sĩ Từ, anh nhớ cho tôi sao?”

Từ Nhuận Thanh đã mang xong bao tay, đang xem xét khẩu kính, thấy cô cười đến môi mắt cong cong, một bộ dáng rất...ngốc ngếch thì hơi nhướn mày một chút, đáy mắt hàm chứa ý cười, thản nhiên giải thích: “Bác sĩ Lý hôm nay không đi làm, vừa lúc tôi rảnh, thuận tiện mà thôi.”

Niệm Tường đối với kết quả này rất hài lòng, nhưng giải thích như vậy rõ ràng là muốn phỉa sạch quan hệ, cô vẫn có chút không quá vui, kháng nghị nói: “Kỳ thật anh có thể không cần giải thích.”

Từ Nhuận Thanh không trả lời, chỉ là giơ ngón tay chỉ vào bàn nha khoa: “Năm lên đó, tôi xem trước tình hình răng một chút.”

Niệm Tường “À” một tiếng, ngoan ngoãn năm lên, chờ anh ngồi xuống, tự giác há miệng.

Từ Nhuận Thanh dùng khẩu kính xem miệng vết thương nhổ lần trước, lại chậm rãi dời qua, mắt nhìn hai chiếc phải nhổ hôm nay, thấp giọng hỏi: “Có đang kỳ kinh nguyệt?”

Niệm Tường lắc đầu, nhin không được nhìn anh một cái.

Anh đang nhìn tình hình răng của cô, ngọn đèn có chút nghiêng, anh nhìn không rõ, liền chuẩn xác giơ tay điều chỉnh vị trí một chút.

Âu Dương đã bưng khay dụng cụ tiến vào, đặt trên bàn điều khiển.

Niệm Tường nhìn thấy cái khay, ngay lập tức biểu hiện như “Đợi bị làm thịt”, vẫn còn có chút khẩn trương nuốt nước miếng, giơ tay lạng lẽ niết vành tai mình...

Không khẩn trương, không khẩn trương, không khẩn trương...

Mắt vừa nhắm lại một cái, liền cái gì cũng không biết ...

Cô đang tự thôi mien mình, Âu Dương nhìn cô như vậy đích thực buồn cười, nhin không được hỏi: “Thật sự khẩn trương như vậy sao?”

Niệm Tưởng yên lặng trừng mắt anh ta, ánh mắt phi thường ai oán.

Âu Dương: “...”

“Tôi đi xuống lấy bông thấm.” Âu Dương bị trừng như vậy, cầm lấy hộp bông đi xuống lầu...

Từ Nhuận Thanh mang khẩu trang xong, đang chuẩn bị tiêm tê, hình như là nhớ tới cái gì, không chút để ý hỏi: “Sợ nhỡ rằng như vậy, vì cái gì còn học nha sĩ?”

Niệm Tưởng nghĩ nghĩ, nghiêm túc trả lời: “Kỳ thật tôi chỉ sợ bị người khác nhỡ rằng, tôi nhỡ người khác thì không hề có tâm lý chướng ngại...”

Tuy rằng không khoa trương đến mức phấn khởi khi cầm kim... Nhưng hoàn toàn không có bất kỳ không thích ứng nào.

Từ Nhuận Thanh ý bảo cô há miệng, tiêm tê cho cô. Mũi kim bén nhọn đâm vào lợi thì Niệm Tưởng đau đến run một cái, nhin không được nhắm chặt mắt.

Từ Nhuận Thanh lẳng lẳng nhìn cô một cái, lại chuyên chú nhìn về phía kim tiêm.

Tiêm tê xong, anh đẩy nắp kim tiêm đặt vào trong khay, lại hỏi cô: “Sao bây giờ mới đi nhỡ rằng khôn?”

24 tuổi, kỳ thật cũng không thích hợp nhỡ... Niệm Tường cũng hiểu được.

Cô sờ sờ môi bắt đầu hơi hơi run lên, liếm môi trả lời: “Lúc 18 tuổi đã mọc răng khôn, thời điểm đó gặp một bác sĩ rất tốt... Anh ta đề nghị nên nhỡ...”

Niệm Tường dừng một chút, có chút ngượng ngùng bổ sung nửa câu sau: “Nhưng tôi sợ đau.”

Bác sĩ rất tốt...

Từ Nhuận Thanh đối với đánh giá này thoáng vừa lòng, lại mở miệng thì thanh âm cũng ôn hòa hơn vài phần: “Hiện tại cũng không phải là không sợ nữa.”

Được rồi... Đây là sự thật.

Niệm Tường cố gắng hồi tưởng vị bác sĩ mà cô gặp lần đầu tiên kia, có chút hoài niệm, cảm thán một tiếng: “Bác sĩ kia trẻ tuổi, lúc tôi đến, nhìn thấy anh ta đối với bệnh nhân rất săn sóc lại dịu dàng. Sau đó nghĩ... Về sau cũng phải trở thành người như vậy, liền rất ngây thơ chọn ngành nha khoa...”

Kết quả —— không bao lâu cô liền hối hận.

Làm người quả nhiên không thể quá ngây thơ, chân thật.

Niệm Tường đắm chìm trong thế giới hồi tưởng của bản thân, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt Từ Nhuận Thanh đã nhu hòa xuống, lăm lăm bầu lại bổ sung một câu: “Nhưng tôi một chút cũng không nhớ rõ vị bác sĩ kia ...”

Từ Nhuận Thanh: “...”

Khóe môi anh nhất thời cứng đờ, ánh mắt nhìn cô cũng trong nháy mắt biến ảo khó lường.

Nằm trên bàn nha khoa, Niệm Tường còn đang đắm chìm trong ký ức một thời thanh xuân kia, cô đột nhiên cảm thấy quanh thân thật lạnh, cái gì blouse trắng cấm dục, cái gì đôi mắt thâm thúy lành lạnh, xương quai xanh tinh xảo, trong nháy mắt đều bay đến sau đầu.

Cô bất tri bất giác nhìn Từ Nhuận Thanh, có chút không rõ, vẻ mặt ôn nhu mới vừa rồi của bác sĩ Từ, sao lại đột nhiên chuyển thành giống như trời kéo mây đen trước cơn giông...

À... Cô đã biết.

Bất kỳ một bác sĩ nào cũng sẽ không thích bệnh nhân của mình, nằm trên bàn nha khoa của mình mà hoài niệm bác sĩ trước đây của cô ta. Huống chi, vị trước mắt này giống như... Trước giờ không quá rộng lượng.

Không biết rằng ở trong mắt cô, bị coi thành “không rộng lượng, thích ăn dấm”, bác sĩ đương nhiệm Từ Nhuận Thanh lạnh lùng tìm đến phần lợi bị chia ra của cô, cầm kèm nhỏ đặt ngay trước môi cô, lạnh giọng hỏi: “Còn cảm giác không?”

Niệm Tường gật đầu: “Còn có một chút...” Lạnh lạnh.

Nghe vậy, Từ Nhuận Thanh nhìn thời gian, cúi đầu nhìn cô. Ánh mắt kia, trong vắt như có thể nhìn thấu lòng người, hơi hơi ngậm vài phần lạnh lẽo, như là gió bắc cực, còn có thể ngưng kết thành băng.

Mẹ ơi, Niệm Tường lặng lẽ nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy ánh mắt của bác sĩ Từ —— đặc biệt đáng sợ.

Cô lập tức run rẩy lên tiếng: “Vậy...Anh làm đi...”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 11: Gặp Mặt

Nói xong Niệm Tường liền muốn cắn lưỡi tự sát...

Cô nhìn sắc mặt bất thiện của Từ Nhuận Thanh, cắn môi giải thích: “Cái kia, ý tôi là... là hình như không còn cảm giác nữa, có thể bắt đầu.”

Bởi vì chỉ tiêm tê một bên, đầu lưỡi của Niệm Tường một bên vẫn còn linh hoạt, một bên thì tê dại ra, ngẫu nhiên đụng tới hàm răng cũng rùng mình một chút, cô đột phát muốn... Dùng răng cắn cắn đầu lưỡi...

Không đau... Có phải do không cắn mạnh không...

Từ Nhuận Thanh đang cầm kiềng nhôm, cúi đầu nhìn qua thì thấy cô đang tự đùa tự vui, cắn cắn lưỡi...

Anh nhàn nhạt liếc mắt nhìn: “Muốn cắn lưỡi tự sát, kỳ thật có thể cắn mạnh thêm một chút. Há miệng.”

Niệm Tường , ngoan ngoãn há miệng.

Từ Nhuận Thanh lại chạm một chút vào phần lợi cần cắt bỏ, sau đó cúi đầu hỏi cô: “Có cảm giác không?”

Niệm Tường lắc đầu.

Từ Nhuận Thanh “Ừm” một tiếng, thật lâu sau mới nói: “Bắt đầu, nếu có cái gì không thoải mái thì giơ tay ra hiệu.”

Niệm Tường cố ý giơ tay...

Từ Nhuận Thanh dừng lại động tác nhìn cô, dùng ánh mắt hỏi: “Còn chưa bắt đầu, cô khó chịu ở đâu?”

Niệm Tường có chút lúng túng đem tay đang giơ lên đặt lại trước người, đoan đoan chính chính xen mười đầu ngón tay vào, đặt trên bụng: “Không có việc gì, không có việc gì, anh tiếp tục đi.”

Từ Nhuận Thanh nhìn cô, ánh mắt lạnh lạnh, tiếp tục động tác trên tay.

Niệm Tường bị ánh mắt mang theo gió lạnh kia đảo qua, nhất thời an phận, thành thật nằm đó... không dám lơ đãng nữa.

Khi kèm nhỡ mang theo mười phần hung ác làm việc trên răng cô, thì Âu Dương đi lấy bông thấm đã trở lại. Một tòa núi nhỏ bông thấm đầy ụ trong hộp, anh ta liền đứng bên cạnh Từ Nhuận Thanh phụ giúp, ngẫu nhiên ánh mắt đối diện với mắt Niệm Tường, anh ta phá lệ cười tươi sáng lạn, lộ ra hàng răng trắng hếu...

Niệm Tường lặng lẽ nghĩ: đợi lát nữa đi xuống lầu trả tiền, sẽ khiếu nại... Không cho khiếu nại không trả tiền!

Nửa giờ sau ——

Miệng Niệm Tường ngậm bông từ bàn nha khoa ngồi dậy, há miệng cả nửa ngày nên hơi mỏi một chút. Môi càng khô đến hơi nứt da, cô cầm lấy cốc nước súc miệng, ngón tay thấm ướt lau một vòng trên môi.

Từ Nhuận Thanh rửa tay xong trở về, thấy bộ dáng cô nàng không còn chút sinh lực, hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Niệm Tường có chút không dám mở miệng nói chuyện, cô ngậm bông hàm hàm hồ hồ phát ra một câu: “Như... bị người ta đánh ... một trận...”

Âu Dương ở một bên thu dọn đồ đạc, nghe vậy “Phốc” cười ra tiếng, bị ánh mắt lạnh của Từ Nhuận Thanh đảo qua, lập tức mím môi. Bởi vì cố gắng nhịn cười, toàn bộ bả vai cũng run lên...

“Có gương không... Tôi cảm thấy mặt mình... Giống như bị sưng lên...” Niệm Tường sờ sờ mặt, vì muốn xác định cảm giác, hơi hơi dùng lực đè lên má đến hút một ngụm khí lạnh, nhất thời nước mắt rùng rùng.

Âu Dương lần này ngược lại tay chân lạnh lẽo lấy cho cô cái gương nhỏ lại đây: “Mặt không sưng... bác sĩ Từ nghĩ rằng có thể so sánh với việc tạo ra một sản phẩm mỹ nghệ thủ công, cẩn thận lại hoàn mỹ.”

Vuốt móng ngựa sao...

Niệm Tường ở trong lòng lặng lẽ trợn trắng mắt, sau khi nhìn gương xác định mặt không bị sưng, mới từ trên bàn nha khoa đi xuống: “Tôi phải chờ nửa giờ nữa sao?”

Âu Dương gật gật đầu, chỉ chỉ sofa bên ngoài hành lang, nơi các bệnh nhân đợi khám: “Ở bên ngoài ngồi đợi một chút, lát nữa đến thời gian tôi sẽ gọi cô.”

Niệm Tường ứng một tiếng, đi qua ngồi xuống.

Chỗ cô ngồi quay lưng lại phòng khám, nhưng trước mặt là một tấm kính dày mờ, có thể chiếu rõ toàn cảnh tình huống bên trong phòng khám.

Niệm Tường gọi điện cho cha Niệm xong, quay đầu nhìn thoáng qua.

Anh đang tìm kiếm gì đó từ một núi hồ sơ trên bàn làm việc, ngón tay thon dài lướt qua từng tập từng tập hồ sơ, sau đó dừng lại ở khuôn mặt một người trên đó, giơ tay rút ra.

Có bệnh nhân đi vào phòng khám, anh hơi quay thân mình, nhìn đối phương, giơ ngón tay chỉ bàn khám: “Âu Dương, kiểm tra trước cho cô ấy một chút.”

Khi nói chuyện, một tay anh kéo áo blouse ngay ngắn lại, rồi ngồi xuống bàn làm việc. Dáng ngồi có chút tùy ý, đại khái là muốn viết bệnh án, chọn một cây bút từ trong ống đựng bút, nhìn giấy trang mấy lần, cúi thấp thân mình.

Anh quay lưng lại phía Niệm Tường, cô chỉ có thể nhìn rõ một bóng dáng cao gầy thẳng tắp.

Quay đầu lại, cầm di động ngậy ngốc một hồi, mới gửi tin nhắn cho Lan Tiểu Quân: “Buổi chiều không có lớp, hôm nay mình sẽ không về phòng.”

Lan Tiểu Quân rất nhanh trả lời: “Mình cũng không ở trường, buổi chiều muốn đi gặp bạn game.”

Niệm Tường hơi nhướn mày, đang muốn trả lời ‘ừm’, đột nhiên ánh mắt xoay chuyển, đảo qua lại giữa hai chữ “bạn game”, cô khiếp sợ: “Cậu muốn gặp bạn game?!!!!”

“À, người đó là đối tác chơi game, đã quen được gần 2 năm, cũng là đồng hương. Tâm huyết dâng trào liền... hẹn gặp.”

Đúng là rèn sắt không thành thép: “Lại là bạn game!!!!”

“Đừng lo, gì mà chầm than nhiều thế, nhìn choáng cả đầu...”

“Đậu xanh rau má... Cậu không thể cứ tâm huyết dâng trào như vậy, Lan Tiểu Quân! Cậu quên hậu quả của mấy lần tâm huyết dâng trào rồi sao?”

Đây không phải là lần đầu tiên Lan Tiểu Quân hẹn gặp bạn game, Niệm Tường bấm đốt ngón tay tính tính... Hình như là lần thứ ba?

Lần đầu tiên cũng là tâm huyết dâng trào hẹn gặp mặt, kết quả gặp phải một tên biến thái, ăn uống xong liền muốn dẫn Lan Tiểu Quân đi khách sạn thuê phòng... Kết quả? Kết quả là hơn nửa đêm, Niệm Tường bị một cú điện thoại làm cho tỉnh ngủ, đi cục cảnh sát bồi cô bạn cả đêm.

Cô nàng ấy đánh người ta đến nỗi nhập viện ... Bất quá, cũng may được chứng thực là phòng vệ chính đáng.

Lần thứ hai tâm huyết dâng trào... Quá trình và kết quả cũng coi như bình thường, chỉ là không qua bao lâu... Lan Tiểu Quân khóc nước nỡ nói cho Niệm Tường, cô bị gạt 2000... yên.

Bởi vì không tìm được người, 2000 yên này coi như mất trắng...

“Lần này tuyệt đối đáng tin, mình đã quan sát hơn một năm, thêm QQ và WeChat. Người này hình như cũng là nha sĩ, mình còn nhìn thấy hình chụp của anh ta mặc áo blouse trắng, chắc chắn, đáng người thật đẹp nha...”

Niệm Tường vô lực bóp trán: “Tiểu Quân, cậu bình tĩnh một chút.”

“Mình rất bình tĩnh a...”

“Hiện tại có rất nhiều người lừa gạt, chuyên môn tìm những tiểu bạch thủ ngốc nghếch như cậu đấy... Thông minh một chút, coi chừng lại mất tiền oan.”

Lan Tiểu Quân: “...”

Cuối cùng kết quả đàm phán là, Niệm Tường cùng đi...

Cô đích thực không yên lòng với chỉ số thông minh của Lan Tiểu Quân, đương nhiên, đang khinh bỉ chỉ số thông minh của Lan Tiểu Quân thì cô cũng tự động bỏ quên chỉ số cảm xúc của mình...

Hai người hẹn bốn giờ chiều ở quán cà phê Nạp Lan gặp nhau.

So sánh với Lan Tiểu Quân trang điểm xinh đẹp thướt tha, Niệm Tường cảm thấy chính mình đích thực quá mộc mạc.

Lan Tiểu Quân cùng bạn game hẹn nhau năm giờ, cũng ở quán cà phê này.

Niệm Tường nghe cô ấy kể lại chân tướng, yên lặng bị nội thương.

Tình huống là như vậy, người này đích thật là bạn game của Lan Tiểu Quân vào hai năm trước, tên trên mạng gọi là... Âu dương đại nhân. Bởi vì khi đó Niệm Tường bị Lan Tiểu Quân lôi kéo chơi game, còn chung đội với đối phương...

Nhưng Niệm Tường là một tay chuyên gây hại đồng đội, tốc độ tay không linh hoạt, hơn nữa đối với trò chơi này cũng không có cuồng nhiệt phát rồ như Lan Tiểu Quân, vừa nâng lên khỏi cấp mới gia nhập, cô đã không còn hào hứng chơi tiếp.

Lan Tiểu Quân nhìn kỹ thuật chơi của Niệm Tường, cũng không phải khách quan nhận xét: “Niệm Tường, cậu ngoài việc có thiên phú cực cao trong đọc sách ra, kỹ năng khác gần như đều là bình bình, không có gì lạ... Trời xanh thật khéo công bằng.”

Cho nên, Niệm Tường không muốn chơi nữa, cô cũng không ép —— đưa hái xanh không ngọt, đặc biệt cái người này, một chút hứng thú cũng không có.

Lan Tiểu Quân cùng Âu dương đại nhân là bạn hợp tác cố định, bởi vì một tháng sau phải đi thực tập, về sau sẽ không có nhiều thời gian chơi game như vậy nữa, Lan Tiểu Quân liền đề nghị Âu dương đại nhân tìm người khác hợp tác.

Trò chuyện một chút, Lan Tiểu Quân liền đem ngành mình đang học nói cho đối phương biết, cũng không biết là ai nhắc tới trước... Đợi Lan Tiểu Quân nhiệt huyết sôi trào qua đi tỉnh táo lại, thì đã hẹn địa điểm gặp mặt...

Tuy rằng trong quá trình kể lại, Lan Tiểu Quân tận lực phải sạch ý nghĩ gặp mặt do mình đề nghị... Nhưng Niệm Tường vẫn lý trí nắm được một chút từ những lời nói kia —— Lan Tiểu Quân vẫn chưa chủ động muốn gặp Âu dương đại nhân, nhưng cô ấy đích xác là muốn gặp mặt một lần, ý nghĩ này vô cùng chính xác.

Nếu ván đã đóng thuyền, Niệm Tường liền yên tâm thoải mái ở lại cùng ăn cơm...

Xuất phát từ yếu tố an toàn mà suy xét, Lan Tiểu Quân lựa chọn mặt trước của quán cà phê, vị trí dựa vào cửa sổ. Vì không muốn quấy rầy thế giới của hai người, Niệm Tường chủ động đi đến vị trí sau lưng Lan Tiểu Quân ngồi xuống, chỉ cách một cái bàn, quay lưng lại Lan Tiểu Quân.

Gần năm giờ, giữa trưa chỉ uống một chút cháo, hiện tại Niệm Tường đã đói bụng đến tứ chi vô lực, cô quyết định trước tiên gọi một bàn thức ăn.

Hiện tại cô thiếu mất bốn cái răng, đặc biệt bên phải hôm nay mới bị nhổ hai cái, nên là không động nhiều vậy, những cái có thể ăn được cũng ít đến thảm thương. Nghiên cứu menu cả nửa ngày, cũng chỉ chọn một ly trà sữa, một đĩa lòng đỏ trứng, một phần nhỏ bánh trứng và một chén canh xương hầm.

Đang lúc dùng cơm, trong phòng ăn đã chật kín người, tốc độ phục vụ cũng tự nhiên chậm lại.

Niệm Tường ăn từng ngụm nhỏ đĩa lòng đỏ trứng, lại ngậm ống hút uống nửa cốc trà sữa, mới chậm chậm đợi các món chính được bưng lên...

Cùng lúc đó, bởi vì kẹt xe mà đến muộn năm phút, Âu dương đại nhân rốt cuộc cũng tới.

Niệm Tường vừa thối nhẹ chén canh xương, vừa vênh tai nghe động tĩnh bên Lan Tiểu Quân. Vì quán cà phê ưu nhã yên tĩnh, nên cuộc đối thoại của hai người tuy rằng cô nghe không được rõ lắm, nhưng miễn cưỡng cũng có thể nghe được gì đó. Sau đó... Cô nghe nghe, rồi phát hiện chính mình hoàn toàn không hiểu...

Cái gì bị luyện hóa, cái gì đi sau núi Trúc Lâm đào quặng, cái gì Khinh La tiên tử, cái gì phù du mộng...

Niệm Tường vừa múc từng muỗng từng muỗng canh cho vào miệng, vừa cau mày hồi tưởng ——có phải mình đã nghe giọng nói này ở đâu rồi không, sao cảm giác quen tai như thế?

Đợi Niệm Tường vô cùng chăm chú ăn xong phần bánh trứng gà... Vẫn không thể nào nhớ lại, cô đơn giản bỏ qua, tiếp tục vung đũa chiến đấu.

Lan Tiểu Quân hiển nhiên là cùng đối phương trò chuyện rất vui vẻ, quyết định giới thiệu hai người quen nhau.

Niệm Tường đang thật cẩn thận tránh đi miệng vết thương bên phải, thấy Lan Tiểu Quân dẫn theo Âu dương đại nhân đi tới, cô cứ như vậy miệng ngậm muỗng ngây ngốc nhìn lên...

Nhất thời ở trong lòng la hoảng một tiếng, đôi mắt trợn lên —— sao lại là Âu Dương!!!!!!

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 12: Kế Hoạch

Khiếp sợ hiển nhiên không chỉ có mình cô, Âu Dương cũng bị làm cho kinh ngạc không nhỏ, trợn mắt há mồm: “Niệm... Niệm Tưởng?”

Lúc này đến phiên Lan Tiểu Quân không hiểu ra sao: “Các người quen nhau à?”

Niệm Tưởng nhanh chóng nuốt xuống muỗng canh, giải thích: “Anh ta là trợ lý của bác sĩ Từ Nhuận Thanh —— tên Âu Dương.”

Lan Tiểu Quân sững sờ quan sát Âu Dương, tự lẩm bẩm: “Hả, thật sự bị mình đoán trúng, trợ lý của bác sĩ Từ quả nhiên không tệ nha...”

Âu Dương: “...”

Năm phút sau, trên di động của Từ Nhuận Thanh nhận được tin nhắn từ Âu Dương —— “Lão Đại, thì ra Niệm Tưởng là nghiên cứu sinh nha khoa của đại học B!!! Là sư muội của anh nha!!!”

Từ Nhuận Thanh đang trên đường về Từ gia, buổi sáng anh đang khám cho bệnh nhân thì nhận được điện thoại của cha Từ, ngữ khí có chút nghiêm trọng nói có chuyện khẩn muốn cùng anh thương lượng, bảo anh tối hôm nay về nhà ăn cơm.

Đang là giờ tan tầm, kẹt xe đã lên đến đỉnh điểm. Anh cầm di động lên đọc lại mấy lần nội dung tin nhắn, hơi hơi nhíu mày.

Nếu anh nhớ không lầm, Âu Dương nói tối nay có hẹn...

Anh bất động thanh sắc thăm dò: “Hửm? Ai nói với cậu?”

“Chính miệng Niệm Tường nói!”

Chính miệng?

Từ Nhuận Thanh híp mắt lại, đối với câu trả lời này rất không vừa lòng. Anh cúi đầu nhìn màn hình, cuối cùng thuận tay ném tới ghế sau, nhắm mắt làm ngơ.

Phía trước, cách đó không xa là một cầu vượt lớn, lưu lượng xe cộ rất cao.

Vừa lúc gặp đèn đỏ, Từ Nhuận Thanh chậm rãi dừng lại, cách xe trước một khoảng cách an toàn.

Vị trí này vừa vặn có thể nhìn thấy sườn dốc của cầu vượt, trên đó là một dòng xe cộ rất dài, ánh chiều tà đã ngả về tây, ánh nắng màu cam dừng trên giá thép hai bên cầu, tạo ra sắc thái lộng lẫy, rực rỡ loá mắt.

Mơ hồ có thể nghe thấy tiếng kèn liên tiếp, anh đắm chìm trong một luồng dương quang cuối cùng, sườn mặt trầm tĩnh lại anh tuấn.

Trong khoang xe yên tĩnh, tiếng tin nhắn di động vang lên càng rõ ràng, anh nhìn xuyên qua kính chiếu hậu về phía sau, giơ tay mở radio. Giọng nói của nam MC ôn hòa từ tính vang lên, anh mới im lặng mấp máy cánh môi một chút.

Đèn xanh sáng lên, anh nhấn ga, rất nhanh rời đi.

Mẹ Từ đã chuẩn bị một bàn thức ăn mà Từ Nhuận Thanh thích, chờ một lát anh còn chưa tới, sợ thức ăn lạnh liền đem từng món đi giữ ấm: “Có muốn gọi cho Nhuận Thanh nữa không, sao bây giờ còn chưa về?”

Từ Khai Thành chăm chú nhìn đồng hồ treo trên tường phòng khách: “Hiện tại đang giờ tan tầm, sao có thể nhanh về được.”

Vừa dứt lời, liền nghe trong sân truyền đến tiếng động cơ ô tô. Mẹ Từ nhìn xuyên qua cửa sổ, thấy là Từ Nhuận Thanh trở lại, liền mở cửa đi đón.

Từ Khai Thành quay đầu nhìn, khẽ hừ một tiếng...

Ăn cơm xong, Từ Nhuận Thanh vào phòng bếp giúp mẹ Từ rửa bát. Đang rửa bát, liền nghe tiếng mẹ Từ hỏi anh: “Gần đây công việc bận rộn sao?”

“Rất tốt.” Anh trả lời.

Mẹ Từ lặng lẽ nhìn anh, đánh giá, thấy sắc mặt anh hơi trầm xuống, khóe môi khẽ mím, bộ dáng có chút mất hứng, bà nhượng nhượng mày hỏi: “Thế nào mà lại mất hứng như vậy, gặp chuyện phiền long à?”

Động tác tay của Từ Nhuận Thanh ngưng một chút, nhắc mắt nhìn nhìn mẹ Từ, kéo khóe môi trả lời: “Không có.”

Rõ ràng là có...

Mẹ Từ hỏi trái hỏi phải đều hỏi không được gì, lại thấy anh tâm tình không tốt, nửa ngày nay đã suy nghĩ một vấn đề, vốn muốn hỏi anh có muốn đi xem mặt một chút hay không, xem ra bây giờ phải nuốt trở lại.

Rửa bát xong, mẹ Từ liền đuổi anh ra thương lượng “chuyện khẩn” mà Từ Khai Thành nhắc tới trong điện thoại.

Từ Khai Thành đang xem tin tức, thấy anh đến ngồi cũng không vội vã mở miệng, tiếp tục chuyên chú nhìn TV.

Từ Nhuận Thanh cũng không vội, dáng ngồi biếng nhác lại tùy ý, tựa vào thành ghế nhìn di động.

Âu Dương lại gửi mấy tin nhắn đến, anh mở ra xem.

“Tiểu cô nương quả nhiên đều ngày thơ, chỉ chọn đại một ngành để học... Khó trách lão Đại anh chưa bao giờ nhận hướng dẫn nữ sinh thực tập, quá khủng bố!”

“Nói thật, Niệm Tường không tự mình nói cô ấy học nha khoa, đánh chết tôi cũng không nghĩ ra cô ấy sẽ là nữ nha sĩ tương lai... Lão Đại, anh có cảm thấy có chút huyền hoặc không?”

...

Từ Nhuận Thanh nhú nhú mày, trả lời: “Niệm Tường đã tìm được bệnh viện thực tập.”

Cũng trong lúc đó, Âu Dương đang hỏi đơn vị mà hai cô gái đối diện sẽ đến thực tập.

Trải qua hai giờ ngắn ngủi trao đổi, Lan Tiểu Quân đã coi Âu Dương là người của mình, không chút nào phòng vệ nói tên bệnh viện.

Thành tích của Lan Tiểu Quân ở đại học B chỉ tầm trung bình khá, cho nên cô sớm tự giác tìm chỗ thực tập trước cho mình, cũng là một bệnh viện tư nhân, danh tiếng không tệ lắm.

Âu Dương hướng ánh nhìn về phía Niệm Tường, người nào đó đang ngậm ống hút nhìn anh ta một cái, cười híp mắt trả lời: “Không nói cho anh biết.”

Trên thực tế là, Niệm Tường nói bóng nói gió hơn một tuần lễ nay, cũng không làm cha Niệm hé răng được nửa chữ về nơi thực tập. Cô mơ hồ đoán được đại khái có liên quan đến Thụy Kim... Nhưng sau khi ngẫm lại, cha Niệm làm ăn nhiều năm về dụng cụ y tế như vậy, khẳng định không chỉ thiết lập quan hệ ngoại giao cùng Thụy Kim.

Lập tức mở rộng phạm vi, cô muốn đoán cũng đoán không được ...

Âu Dương vừa “Than” một tiếng, còn chưa làm ra động tác cảm thán, liền bị tin nhắn trả lời của Từ Nhuận Thanh làm chuyển dời sự chú ý——

Về mặt anh ta nhìn Niệm Tường có chút phức tạp, cẩn thận suy nghĩ một chút nội dung tin nhắn, cảm thấy lúc này đầu óc mình có chút không đủ dùng...

Điều này hiển nhiên, vì lão đại và Niệm Tường có quen biết a. Bằng không, sao lại biết người ta đã tìm được bệnh viện thực tập? Cũng mới mấy phút trước, anh ta đã hỏi còn chưa được...

Hơn nữa, anh ta chỉ mới nói Niệm Tường là đang học nha sĩ, vậy câu lão đại trả lời “Niệm Tường đã tìm được chỗ thực tập” là từ đâu nhảy ra?

Anh ta cẩn thận nhìn nhìn lại tin nhắn mình sắp gửi cho Từ Nhuận Thanh, cau mày suy nghĩ hồi lâu cũng không hiểu được não bộ của bác sĩ Từ.

Ánh mắt anh ta nhìn Niệm Tường, miệng ngậm ống hút đang tránh mấy viên trân châu để uống trà sữa, nhin không được hỏi: “Niệm Tường, cô và lão đại của chúng tôi có quan hệ thế nào a?”

Niệm Tường không cẩn thận hút vào mấy viên trân châu, đang muốn làm mấy viên trân châu rơi trở lại. Nghe vậy, liền hút vào một hơi ——

Vừa muốn trả lời, lại vì mấy viên trân châu đột nhiên bị cô hút vào miệng, nuốt trực tiếp, nhất thời bị nghẹn đến chết đi sống lại... Nửa ngày cũng không thể nói một câu.

Âu Dương đồng cảm nhìn Niệm Tường, nhìn cô nàng bị kích động ...

Niệm Tưởng hoàn toàn không biết hành động của mình đã bị hiểu lầm là có tật giết mình, cô yên lặng rơi lệ... Mấy viên trên châu bị ngăn ở ngực chưa thể đi xuống, thật là quá ngược đãi...

Mẹ Từ bưng đĩa hoa quả đã cắt sẵn đi ra, thì nhìn thấy hai cha con mỗi người một góc bận việc riêng, nhin không được buồn cười: “Không phải nói là có việc phải thương lượng sao?”

Từ Nhuận Thanh thu hồi điện thoại di động, dáng ngồi ngay ngắn: “Ba.”

Từ Khai Thành liếc nhìn anh, hắng giọng một cái, đầu tiên là hỏi một chút về công việc, thế này mới vào đề tài: “Anh xem mình có thời gian nhận hướng dẫn thực tập sinh không?”

Từ Nhuận Thanh nhú nhú mày, không chút suy nghĩ liền từ chối: “Không có thời gian.”

“Ba còn chưa nói hết đâu!” Từ Khai Thành trừng liếc anh một cái, lại bổ sung: “Là một người bạn của ba, con gái người ta có thành tích học tập rất tốt, cũng rất chăm chỉ ...”

Từ Nhuận Thanh ngắt lời ông: “Nữ sinh càng không có thời gian.”

Từ Khai Thành nhướn mày, khóe môi vén lên, biểu tình lập tức lạnh đi vài phần: “Anh không có thời gian thì sắp xếp thời gian cho ba.”

Từ Nhuận Thanh giơ tay bóp nhẹ một chút mi tâm, có chút bất đắc dĩ: “Ba, thực tập sinh không phải cần thời gian một hai tháng là có thể. Ngoài thời gian cũng phải tốn không ít sức lực, con không phải người có kiên nhẫn.”

Mắt thấy chồng muốn trừng con trai sắp lỗi cả hai mắt, mẹ Từ nhanh chóng tiến lên dập lửa: “Đang thương lượng mà, vậy thì bình tâm tĩnh khí rồi từ từ nói. Nào có ai làm cha giống như ông vậy, nói chuyện với con trai mấy câu liền muốn nổi sung thiên. Hơn nữa...”

Mẹ Từ chợt dừng lại, chuyển dời đối tượng: “Nhuận Thanh nói cũng là sự thật, tính không kiên nhẫn này vẫn là do ông di truyền.”

Từ Khai Thành có chút bị ghen...

“Không kiên nhẫn”, vừa nghe thì đã biết là cái cố qua loa có lệ.

Ông nghĩ đến con gái của lão Niệm, vẫn còn chưa từ bỏ ý định: “Nếu không, vài ngày sau gặp mặt người ta thử, nếu thích hợp thì nhận hướng dẫn thực tập.”

Sợ Từ Nhuận Thanh lại nói lời từ chối lần nữa, mẹ Từ nhanh chóng nháy mắt cho con trai—— suy nghĩ một chút đi!

Từ Nhuận Thanh trầm mặc, anh đang nhanh chóng nghĩ đối sách.

Từ Khai Thành là viện trưởng bệnh viện Thụy Kim, có quyền an bài thực tập sinh cho mỗi bác sĩ, cho dù vậy ông cũng đối xử bình đẳng.

Anh nghĩ nghĩ, trả lời: “Bác sĩ Lâm cũng rất giỏi, bình thường thực tập sinh cũng do anh ấy hướng dẫn, so với con thì anh ấy có nhiều kinh nghiệm. Đợi đến lúc gần bắt đầu thực tập, bảo cô ấy gặp một chút, muốn chọn ai là hướng dẫn thì nói sau.”

Từ Khai Thành sao lại không biết anh tính toán cái gì, nói là đến lúc đó chọn người rồi mới định lại, nhưng Từ Nhuận Thanh nhất định có biện pháp thoát thân. Bất quá, câu trả lời như vậy, nhìn trước mắt mà nói, ông vẫn có chút hài lòng, ít nhất là không từ chối.

Anh có biện pháp thoát thân, vậy ông cũng có cách làm cho anh thoát thân không được.

Nghĩ như vậy, ông trầm ngâm nói: “Cũng được, cứ để con gái nhà người ta có nhiều lựa chọn, cũng chưa gặp được ai có thể làm anh coi trọng, cả ngày cứ đánh cái mặt, cũng không biết là giống ai.”

Mẹ Từ nhìn vẻ mặt kiêu ngạo nghiêm túc của chồng mình, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, còn không phải giống ông sao...

Mẹ Từ ho nhẹ một tiếng làm hai người chú ý, thế này mới cười cười, nói với Từ Nhuận Thanh: “Mẹ có một người bạn cũ, vừa từ Thụy Sĩ về nước định cư, khi còn bé, con cũng đã gặp qua, hôm nào bớt chút thời gian cùng mẹ đi ăn bữa cơm nhé?”

Từ Nhuận Thanh khẽ nhếch khóe môi một chút, vô tư hỏi: “Khi còn bé? Bé cỡ nào?”

Mẹ Từ ghen lời: “...” Chẳng lẽ nói là lúc con còn mặc bỉm?

Từ Nhuận Thanh nhìn bà một cái, ngữ khí như cũ không mặn không nhạt: “Mẹ không cần quan tâm, con đã có kế hoạch có bạn gái.”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 13: Trùng Hợp

Tổng Tử Chiêu gọi điện thoại tới thì Niệm Tường còn làm ỗ trong chăn, làm một giấc đại mộng xuân thu.

Sáng sớm thứ Sáu, sắc trời mờ mờ. Ngoài phòng giảng tầng tầng lớp lớp sương trắng, một mảnh trắng xóa, chỉ có thể朦胧 lung nhìn thấy hình dáng khu ký túc xá cách đó không xa.

Trong không khí dường như ngưng kết nhiều hơi nước, trầm trọng và áp lực.

Niệm Tường dây dưa từ trong chăn chui ra, nửa tựa vào đầu giường nhận điện thoại nói: “Alo, Tổng sư huynh.”

“Còn đang ngủ?” Đầu bên kia, người đã cười một tiếng, thanh âm trong sáng lại khỏe khoắn, sáng lạn như ánh thái dương.

Hai mắt Niệm Tường cố gắng hé mở, nhìn ra phía ngoài: “Bây giờ mấy giờ rồi...”

“Sáu giờ rưỡi.” Anh ta dứt lời, hơi khựng lại: “Không phải nói mời anh ăn điểm tâm sao? Anh đã tới trường học.”

A... Chết thật, cô đã sớm quên việc này không còn một mảnh.

Niệm Tường vỗ trán, triệt để thanh tỉnh, tay chân lạnh lẽo đứng lên: “Sư Huynh, anh chờ hai mươi phút... A, không, mười lăm phút là được, em lập tức xong ngay!”

“Không vội...” Từ từ đến.

Tống Tử Chiêu còn chưa nói xong, liền nghe đầu kia dứt khoát “Lạch cách” một tiếng, trực tiếp cúp điện thoại.

Anh ta sững sờ nhìn di động một lúc, sau mới kéo kéo khóe môi, có chút bất đắc dĩ nở nụ cười: “Lại cúp điện thoại của mình.”

“Người tái phạm” đang vừa đi vừa mặc quần, Lan Tiểu Quân bị động tĩnh của cô đánh thức, híp mắt nhìn qua liền thấy Niệm Tường đang kéo quần lên, nhảy nhảy tại chỗ...

Cô không lên tiếng, chống trán nhìn nửa ngày, mới mở miệng: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Tiểu Quân...” Thanh âm Niệm Tường hơi mang theo tiếng nước nở: “Hình như mình... Lại béo... Quần... Quần bị chật.”

Lan Tiểu Quân chăm chú nhìn dáng người tiêu chuẩn của Niệm Tường, dứt khoát quay trở về năm: “Đã nói với cậu là quần cậu bị rút, cậu còn không tin.”

Niệm Tường đang đắm chìm trong khiếp sợ, thời kỳ nhỡ rằng ăn uống không tốt cũng bị béo, hoàn toàn không nghe thấy Lan Tiểu Quân nói gì. Chờ cô vội vội vàng vàng chuẩn bị xong, lúc sắp ra cửa, mới nghe Lan Tiểu Quân xa xăm nói một câu: “Mình đột nhiên nghĩ thông suốt một chuyện...”

Niệm Tường “hả” một tiếng, “Phát hiện gần đây cậu nghĩ thông suốt không ít chuyện...”

Lan Tiểu Quân quẩn chán như cái kén, quay đầu nhìn cô: ” Tống sư huynh đã sớm thích cậu đi, gần đây, tất cả hành động đều cho thấy anh ấy muốn làm gì đó... Niệm Tường, nếu cậu cảm lòng không được cũng không cần cố kỵ mình, nắm giữ anh ấy!”

Niệm Tưởng: “...”

Cô yên lặng một lát, giải thích: “Cậu suy nghĩ nhiều, anh ấy chỉ đến đưa vé vào cửa của buổi toạ đàm. Không phải là cậu để mình đi tìm anh ấy lấy giúp sao.”

“Cái này không liên quan.” Lan Tiểu Quân chỉ chỉ thẻ mượn sách trên bàn, nghiêm trang: “Giúp mình đem trả sách, những cái này đều là lấy thẻ của cậu đi mượn.”

Niệm Tưởng và Tống Tử Chiêu hẹn tại cửa căn tin, lúc Niệm Tưởng chạy đến, Tống Tử Chiêu đã chờ ở cửa. Niệm Tưởng chạy nhanh đi lên, đang chuẩn bị chào hỏi, lúc đến gần mới nhìn thấy anh ta đang cùng một người nói chuyện.

Cô do dự, nên ở chỗ này chờ bọn họ nói chuyện xong, hay là cứ đi lên, còn đang suy nghĩ thì Tống Tử Chiêu đã nghiêng đầu nhìn lại. Thấy cô đứng cách đó không xa, giơ tay ý bảo cô qua đây.

Người đàn ông đang nói chuyện cùng anh ta cũng ghé mắt quan sát Niệm Tưởng, lộ ra cái nhìn ý vị thâm trường: “Tôi cứ hỏi sao Tống sư huynh lại đến trường sớm như vậy, nguyên lai là cùng bạn gái ăn bữa sáng.”

Niệm Tưởng đến gần vừa lúc nghe thấy những lời này, khẽ nhú mày một cái, đang muốn giải thích, Tống Tử Chiêu đã trước cô một bước, mở miệng nói: “Nói bậy bạ gì đó.”

Niệm Tưởng lặng lẽ nghĩ, liền biết Lan Tiểu Quân đúng là không đáng tin ... Sáng sớm máu không lên não đủ, cho nên mới có thể nói ra chuyện không thể nào xảy ra như vậy.

Có ai thích người nào lại muốn phải sạch quan hệ, phủ nhận nhanh như vậy sao! Đợi lát nữa trở về phải cười nhạo cô ấy một trận!

Một khúc nhạc điệm nhỏ này cho buổi sáng hôm nay, hai người cũng không để ở trong lòng. Sau khi ăn sáng xong, Niệm Tường đi thư viện trả sách, Tống Tử Chiêu nói thầy hướng dẫn có việc tìm anh ta, hai người liền chia tay ở cửa căn tin.

Ở thư viện, thấy thời gian còn sớm, cô liền dạo quanh một vòng thư viện, muốn mượn vài cuốn sách trở về giết thời gian.

Từ nhỏ Niệm Tường đã thích xem sách, hơn nữa là rất thích xem truyện tranh...

Trong nhà nhiều nhất chính là truyện tranh, sau này lớn lên một chút thì biến thành < những câu truyện thần thoại của Trung Quốc >, < câu đố mà thế giới chưa giải >. Đợi xong thể loại này, cô lại mê tiểu thuyết huyền huyền.

Cha Niệm thực sự lo lắng lớn lên cô sẽ muốn làm khoa học gia, đi thăm dò huyền bí của vũ trụ, vì thế, liên tục vài năm đều mua < những thường thức đời sống > cho cô xem, chỉ hy vọng Niệm Tường có thể tiếp xúc gần gũi với đời thường, đừng suy nghĩ quá nhiều... Cho nên khi nghe cô nói muốn học nha khoa thì thiếu chút nữa khóc lớn vì quá vui mừng.

Dùng tiền riêng mua hết vài năm các loại sách < thường thức đời sống > thật sự là hữu dụng a!

Sáng sớm sương mù đã tan bớt, ánh nắng xuyên thấu làn sương, rơi xuống, toàn bộ thư viện được bao phủ trong ấm áp của ánh mặt trời, như một tầng kim quang, trải rộng ấm áp.

Cô đến có chút muộn, các chỗ ngồi đều đã có người. Cô nhìn nhìn bốn phía, chỉ có thể ngồi dựa vào trong góc nhỏ của cầu thang.

Xéo xéo đối diện chính là một cánh cửa sổ, trên cửa sổ thủy tinh còn có lớp nước do sương mù tán đi ngưng kết lại.

Vị trí này, ở trên hành lang bốn phía đều là gió, may mắn hôm nay có ánh nắng mới không cảm thấy lạnh.

Thẳng đến khi Lan Tiểu Quân gọi điện thoại tới “động viên an ủi”, hỏi cô có về phòng ăn cơm trưa hay không, lúc này mới chợt phát hiện đã đến giờ cơm... Cô sờ sờ bụng, có chút mê mang trả lời: “Sao nhanh như vậy lại đến giờ cơm ...”

Đã đói đến sắp hôn mê, Lan Tiểu Quân thiếu chút nữa khóc lớn trong WC, cô tin tưởng vững chắc, cảm thấy Niệm Tường sẽ nhớ đến trong phòng còn một người bạn “Tê liệt tại giường, hành động bất tiện”, căn cứ vào chủ nghĩa nhân đạo, phát triển tinh thần hữu ái, sẽ mang bữa sáng về cho cô.

Kết quả, từ hi vọng đợi đến tuyệt vọng, oán niệm đầy cõi lòng gọi điện thoại qua, biểu đạt tình cảm thân thiết, thuận tiện yêu cầu mang cơm trưa về, thế nhưng lại được nghe một câu cảm khái “Cực kỳ tàn ác” như thế.

Cô tức giận dấm một dấm vào giường: “Niệm Tường, cậu không mang cơm trưa về cho mình, mình sẽ xé sách cậu đã mượn của thư viện!”

Niệm Tường nhìn di động, có chút khó hiểu: “Dì cả của cậu lại tới à?” Khó chịu như vậy.

Lan Tiểu Quân: “...” Cậu mới như vậy, cậu mỗi ngày đều có dì cả tới thăm!

Phụ nữ mất lý trí thì cái gì cũng làm được, sau khi Niệm Tường cúp điện thoại liền quyết định đi kiểm gì đó ăn. Vừa thu dọn xong chuẩn bị xuống lầu, liền nghe một tiếng kinh hô, cố ý hạ thấp giọng truyền đến.

Niệm Tưởng theo tiếng nhìn lại —— ai...

Tống Tử Chiêu... Sao lại đi chung với Từ Nhuận Thanh?

Ai, không đúng, trọng điểm là... Từ Nhuận Thanh sao lại xuất hiện ở trong này?

Dù sao, cũng không liên quan đến cô.

Bởi vì quay lưng lại bọn họ, vị trí này cũng khá khuất. Niệm Tưởng đứng dậy, chuẩn bị đi đến quầy đăng ký mượn sách.

Tống Tử Chiêu vừa lúc quay người, nhìn thấy Niệm Tưởng đang muốn xuống lầu, hơi nhướn mày một chút, thật nhanh nói với Từ Nhuận Thanh bên cạnh: “Từ sư huynh chờ một lát, hình như tôi gặp người quen.”

Từ Nhuận Thanh “Ừm” một tiếng, theo ánh mắt của anh ta nhìn lại, híp mắt một chút.

Trùng hợp, cũng là người quen của anh.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 14: Mượn Sách

Niệm Tưởng nghe phía sau có tiếng bước chân dồn dập, nghĩ rằng: không phải chứ, người nọ có mắt sau lưng sao?

Cước bộ cũng nhanh hơn, chuẩn bị làm bộ như cái gì cũng không biết, trốn đi, liền nghe Tống Tử Chiếu kêu tên cô một tiếng. Bước chân Niệm Tưởng hơi trượt, thiếu chút nữa từ trên cầu thang lăn xuống.

“Cẩn thận...” Tống Tử Chiếu bị cô dọa cho hoảng sợ, thấy cô bắt được tay vịn mới thả lỏng, bước nhanh đuổi theo xuống lầu: “Làm gì giật mình như vậy?”

Niệm Tưởng vô tội nhìn anh ta... Rõ ràng là anh gọi một tiếng dọa cô nhảy dựng mà, cô giật mình vì cái gì?

Lòng vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, biểu tình bị bắt được mà uể oải: “Tống sư huynh, sao lại ở chỗ này?”

Tống Tử Chiếu nhin không được cười: “Như vậy là không muốn gặp lại anh?”

“Không có.” Niệm Tưởng che mặt một chút, bàn tay dời đi thì biểu tình kia đã đổi thành mỉm cười tiêu chuẩn: “Tống sư huynh có phải hoa mắt hay không?”

“Có việc gấp sao?” Anh ta hỏi.

“Có...” Cô trả lời.

“Nếu không gấp lắm có thể đợi một lát.” Nói xong, Tống Tử Chiêu chỉ chỉ phía trên: “Theo anh đi lên trên, cùng nhau ăn cơm trưa?”

Việc gấp mà đợi một lát...

Niệm Tưởng bóp trán: “Tiểu Quân nói sẽ chém em, sư huynh, anh có bị chém chưa?”

Thanh âm cô ép rất thấp, gần như lẩm bầm lầu bầu, Tống Tử Chiêu không nghe rõ, cúi thấp người tới gần cô: “Em nói cái gì?”

Bất quá Niệm Tưởng không chú ý anh ta dựa vào càng gần, thậm chí sau đó Tống Tử Chiêu nói gì cô cũng không nghe lọt, sự chú ý của cô bây giờ toàn bộ đã chuyển hướng về phía cầu thang lầu hai.

Từ Nhuận Thanh cầm một quyển sách đang ngồi ở vị trí cô vừa ngồi, ánh mặt trời ngoài cửa sổ trút xuống, đem cả người anh bao phủ trong quầng hào quang ấm áp. Đường cong gò má của anh dưới ánh nắng càng đặc biệt rõ ràng, mí mắt hơi rũ xuống, che đi phân nửa con ngươi đen như mực, âm trầm thâm thúy.

Bất đồng với cảm giác nghiêm cẩn ổn trọng khi anh mặc blouse trắng, tuy hơi thanh lãnh, nhìn qua lại thân thiết ôn hòa rất nhiều.

Rời khỏi công việc, dáng vẻ anh tựa hồ đều tùy ý biếng nhác như vậy, tay trái đang cầm di động xoay chuyển không ngừng. Kim loại trên điện thoại được ánh nắng chiếu xạ, phát ra ánh sáng rực rỡ, cùng với động tác xoay của anh mà vụt sáng, vụt sáng, quang ảnh kia giãy lắt lại lướt qua đáy mắt anh.

Tay phải đặt ở trên bàn, đầu ngón tay để trên trang sách, đang chuyên chú xem giới thiệu văn bản.

Niệm Tưởng không khống chế được nhìn tay anh, trên cổ tay vẫn mang chiếc đồng hồ Rolex lần trước thấy qua, chặn ngang cổ tay thon dài trắng nõn của anh, xương cổ tay rõ ràng, đường cong cổ tay và tay áo chênh lệch một khoảng cách, hình dáng vô cùng hoàn mỹ.

Ngón tay kia thon dài đặt trên trang sách...

Niệm Tưởng nhin không được che đi cái mũi có chút nóng lên —— xong, cô đúng là cuồng tay đẹp...

Tống Tử Chiêu thấy cô chậm chậm đi sau lưng, không khỏi quay đầu nhìn, thấy hai mắt cô đắm đắm nhìn chăm chăm vào tay Từ Nhuận Thanh, khẽ nhú mày một cái, nhin không được giơ tay khua khua trước mặt cô: “Niệm Tưởng.”

“Hả?” Niệm Tưởng lấy lại tinh thần, đang muốn giải thích, liền thấy Từ Nhuận Thanh đột nhiên ngẩng đầu lên, vô tình quét mắt tới bên này.

Câu giải thích “Em đang cảm thấy đồng hồ trên tay bác sĩ Từ đặc biệt đẹp mắt” vừa đến bên miệng Niệm Tưởng, cũng lập tức nuốt trở vào, sao cô lại có cảm giác bác sĩ của cô... hình như tâm tình không được tốt?

Đang nghĩ như vậy, liền nhìn thấy anh đứng lên đi tới.

Biểu tình của Niệm Tưởng lập tức nghiêm chỉnh lại: “Bác sĩ Từ.”

Từ Nhuận Thanh cúi đầu liếc nhìn cô một cái, nhẹ “Ừm” một tiếng xem như đáp lại.

Rất lạnh đạm...

Tống Tử Chiêu ngược lại đã quen với phản ứng như vậy của Từ Nhuận Thanh: “Cùng nhau ăn cơm trưa đi?”

Từ Nhuận Thanh không có ý kiến gì, Niệm Tường lại có chút do dự: “Cái kia... Em còn có bạn cùng phòng chưa ăn cơm...”

“Vậy thì gọi cô ấy lại đây cùng nhau ăn.” Từ Nhuận Thanh nói.

Niệm Tường: “...”

Sau im lặng ngẩn ngui, Từ Nhuận Thanh hơi nhướn mi, hỏi: “Như thế nào, rất khó đến?”

Thanh âm nhàn nhạt.

Niệm Tường lại run lên một cái, nhanh chóng lắc đầu: “Em gọi điện thoại cho cô ấy.”

Lan Tiểu Quân đang cùng Âu Dương chơi game, nghe điện thoại, liền bỏ tay khỏi con chuột, đi lấy di động: “Trở về rồi?”

Niệm Tường quay đầu nhìn hai người đang thấp giọng nói chuyện, ho nhẹ một tiếng: “Không... Cậu có muốn ra ngoài cùng ăn trưa hay không?”

Lan Tiểu Quân dựng chân mày lên: “Lại cho cậu một cơ hội nữa!”

“Có Tổng sư huynh và bác sĩ Từ, có đi hay không?”

Tay Lan Tiểu Quân trượt một cái, thiếu chút nữa làm rớt điện thoại: “Cậu nói ai?”

“Tổng sư huynh và bác sĩ Từ...” Niệm Tường dừng một chút, hạ giọng xác nhận: “Đi hay không?”

“Wao, sao không nói sớm! Không có thời gian make up a!”

Niệm Tường: “...”

Sau một trận động tĩnh gà bay chó sủa, rốt cuộc cúp máy xong. Lan Tiểu Quân đem bàn phím vì không cẩn thận bị rớt nhặt lên, vừa make up, vừa gõ chữ: “Niệm Tường gọi điện thoại đến, hỏi em có muốn đi ăn cơm cùng bác sĩ Từ hay không. Em không do dự bao lâu, quyết đoán lựa chọn bác sĩ Từ. Hooney, trưa nay anh phải vất vả một mình rồi, bái bai!”

Âu Dương: “Đợi đợi, Niệm Tường và lão đại ở cùng nhau?”

Lan Tiểu Quân vừa quét phấn má vừa gõ chữ: “Đúng a. Anh ghen tị? Không nói với anh nữa, em đi đây.”

“Đừng đi mà...”

“Lan Tiểu Quân, em quay lại...”

“Lão Đại và Niệm Tường ở cùng nhau em đi làm bóng đèn làm gì a!”

“Ai nói tâm tình không tốt muốn anh cùng em đi xem đèn hoa? Em lừa gạt!”

...

Niệm Tường lại gửi tin nhắn ghi địa chỉ cho Lan Tiểu Quân, đang chuẩn bị đi trước đăng ký mượn sách ở lầu một, ánh mắt liếc đến quyển sách tiếng Anh trên tay Từ Nhuận Thanh thì thuận miệng hỏi: “Bác sĩ Từ cũng muốn mượn sách sao?”

Tống Tử Chiêu hình như là được nhắc nhở, liếc mắt nhìn hai người, chỉ chỉ dưới lầu, thấp giọng nói: “Từ sư huynh cũng muốn mượn sách sao? cùng đi đăng ký đi.”

Từ Nhuận Thanh từ chối cho ý kiến, dẫn đầu cất bước đi xuống dưới lầu.

Chỗ đăng ký có hai quầy, Niệm Tưởng đi chậm, thấy Từ Nhuận Thanh đang xếp hàng bên trái, cô đang muốn đi bên phải xếp hàng. Vừa hướng sang bên phải bước một bước, liền nghe tiếng Từ Nhuận Thanh có chút thanh lãnh vang lên: “Đột nhiên nhớ tới, tôi dùng thẻ của Niệm Tưởng mượn sách càng tốt hơn một chút.”

Bỗng nhiên bị điểm danh, Niệm Tưởng sửng sốt, quay đầu nhìn anh.

Từ Nhuận Thanh thần sắc tự nhiên nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Tống Tử Chiêu, giải thích: “Cô ấy bây giờ là bệnh nhân của tôi, mỗi tháng đều đến tái khám, liên lạc tiện hơn nhiều so với cậu.”

Tống Tử Chiêu há miệng thở dốc, muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy lý do này của Từ Nhuận Thanh căn bản tìm không ra sơ hở, suy nghĩ hồi lâu vô phương phản bác, nhin không được nhú nhú mày: “Niệm Tưởng, em có tiện không?”

... Khăng định không tiện a!

Cô đang vắt óc tìm mưu kế, chuẩn bị cái cớ nào hợp tình hợp lý, ngẩng đầu, nhìn thấy Từ Nhuận Thanh thản nhiên liếc mắt nhìn qua, ánh mắt kia... ánh mắt kia sáng quắc, rất có thâm ý...

Niệm Tưởng do dự một chút, thu hồi bước chân định hướng qua quầy bên phải, lặng lẽ đứng ở phía sau Từ Nhuận Thanh, nhỏ giọng trả lời: “Tiện.”

Từ Nhuận Thanh quay đầu nhìn cô một cái, rất tự nhiên đem sách trong tay đưa tới trước mặt cô: “Vậy thì làm phiền cô.”

Niệm Tưởng âm thầm nghiêng răng, giơ tay nhận lấy ôm vào trong lòng, lắc đầu: “Mặc dù là có chút phiền toái...”

Còn chưa nói xong, nhận thấy được tầm mắt anh lại rơi xuống, lập tức không có cốt khí, nở nụ cười: “Nhưng bởi vì là bác sĩ Từ, phiền toái một chút cũng không sao.”

Sợ anh không tin, cô giơ tay nện lên bả vai của mình một chút, làm hành động lời thề son sắt: “Thật sự.”

Vừa dứt lời, liền thấy khoe mắt bác sĩ Từ khẽ nhếch lên, hình như là cười một chút. Tuy rằng chỉ lướt qua giây lát, nhưng vẫn như cũ bị Niệm Tường nhảy bén bắt được.

Niệm Tường đột nhiên say mê nghĩ... Không biết như vậy có tính là vô tình hối lộ bác sĩ của mình không...

Tống Tử Chiêu ở một bên nhìn hai người qua qua lại lại, không để ý đến người xung quanh, chân mày nhăn càng thêm nhăn, một loại cảm giác có nguy cơ gào thét mà đến.

Nhưng... Anh ta cẩn thận quan sát Từ Nhuận Thanh, một người cao ngạo lãnh đạm như thế, làm sao có thể để ý Niệm Tường?

Vở kịch nhỏ:

Mẹ Niệm có một người bạn giao hảo rất tốt, người ấy cũng chỉ có một đứa con trai, tuổi xấp xỉ với Niệm Tường. Một ngày nào đó, con trai của bạn tốt qua biểu ít đồ, mẹ Niệm nhìn ngắm vài lần, càng nhìn càng yêu.

Quay đầu tính toán với cha Niệm, muốn giới thiệu hai đứa nhỏ quen nhau.

Cha Niệm vốn có hứng thú, khi nghe mẹ Niệm nói đến sinh động như thật, nói cái gì mà đối phương tốt biết bao nhiêu, đột nhiên mất hứng: “Niệm Tường của chúng ta có điều kiện như vậy, yêu ai thì chọn người đó, bà hiện tại bận tâm làm gì, sợ con gái không ai thèm lấy sao?”

Mẹ Niệm cả giận nói: “Tôi sợ con gái và ông giống nhau, khờ khờ dại dại, lớn như vậy đừng nói tới yêu đương, nắm tay cũng chưa nắm được, sao không sợ?”

Cha Niệm hừ lạnh một tiếng, thản nhiên trả lời: “Nắm tay chỉ là chuyện nhỏ có cái gì mà khoe khoang, Niệm Tường nhà chúng ta còn trực tiếp cầm kìm nhổ rang kia. Bà ngược lại đến hỏi người bạn tốt kia, con gái nhà ai dám nhổ răng đàn ông? Con gái nhà ai có thể nói đàn ông bảo sao làm vậy, xong rồi còn phải cảm ơn con gái nhà mình đã giúp hẩn thoát ly khổ ải.”

Lời này quá vô sỉ, vô phương phản bác.

Mẹ Niệm suy nghĩ hồi lâu không nghĩ ra từ, ác tâm nhéo cha Niệm một cái, cả giận nói: “Tối nay tự mình nấu cơm, tôi không hầu hạ.”

Cha Niệm: “...” Mình quá đặc ý vênh váo sao? Có thể dễ được không...

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 15: Cá Nhân

Lời editor: từ chương này mình đổi xưng hô của 2 nhân vật chính, vì biết bác sĩ Từ là sư Huynh rồi, nên chuyển lại là anh – em nhé.

Hôm nay, Lan Tiểu Quân phá lệ chờ mong khát khao, hơn nữa tế bào toàn thân đều lâm vào trạng thái hưng phấn, cơm trưa, chung quy không thể ăn trong yên ổn, Từ Nhuận Thanh vừa đi vào nhà ăn, liền nhận một cuộc điện thoại từ bệnh viện.

Tổng Tử Chiêu đã đi đến ghế ngồi, Niệm Tường liền đứng bên cửa đợi bác sĩ Từ.

Anh quay lưng lại cô, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng cao ngất. Không bao lâu, anh cầm di động xoay người lại. Niệm Tường còn đang nhìn anh không chớp mắt, thẳng tắp chống lại tầm mắt anh, sừng sốt, cô lập tức mở hồ mở rộng tầm mắt của mình, làm bộ như đang nhìn bốn phía...

Đầu kia không biết nói những gì, chân mày anh nhíu chặt từng chút một, biểu tình rất cuộc có chút xiu biến hóa.

Niệm Tường tò mò lại nhìn anh một lần nữa, nhưng lo lắng mình cứ như vậy mình mục trường đảm sẽ bị bắt gặp, tầm mắt liền dời đi nhìn trên cửa kính “Hoan nghênh quý khách”, vì muốn cho hiệu quả giống thật một chút, cô còn dùng tay đi lau kính...

Liên tục vài lần như vậy, người phục vụ đứng ở cửa cũng nhin không được, quan sát cô nhiều một chút.

Từ Nhuận Thanh cúp điện thoại, đẩy cửa đi tới, thấy cô còn đứng đây một mình, hỏi: “Tổng Tử Chiêu đâu?”

“Ở nơi đó.” Cô chỉ chỉ bàn ăn cách đó không xa.

Từ Nhuận Thanh theo hướng ngón tay cô nhìn lại, thoáng mím môi một chút, giao phó: “Bệnh viện đột nhiên có việc, tôi phải qua đó. Em nói với cậu ấy một tiếng, lần sau cùng nhau ăn bữa cơm.”

Nói xong, anh khẽ nâng cằm một chút, hướng ánh nhìn vào trong lòng cô.

Niệm Tường lập tức cảnh giác lui về phía sau một bước: “Bác sĩ Từ, anh đang nhìn cái gì?”

Từ Nhuận Thanh: “...”

Anh nhin không được giơ tay bóp nhẹ mi tâm một chút, bất đắc dĩ nhắc nhở: “Sách của tôi.”

Ách ——

Niệm Tường đem quyển sách đang ôm ở trong ngực đưa cho anh, hơi hơi đỏ mặt.

Từ Nhuận Thanh nhận lấy thì ngón tay không cẩn thận lướt qua đầu ngón tay cô. Ngón tay cô gãi ấm áp, xúc cảm mềm mại lại trơn nhẵn. Anh cúi mắt nhìn ngón tay trắng nõn của cô, ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy gương mặt cô có chút đỏ ửng vì ngượng ngùng, tâm tình vốn hồngбет nhất thời vui vẻ lên vài phần.

“Toạ đàm vào thứ hai có đi không?” Anh hỏi.

Niệm Tưởng sửng sốt: “Hả? Là bác sĩ Từ diễn thuyết?”

“Không phải tôi.” Anh dừng một chút, giải thích: “Là bác sĩ Lâm của bệnh viện chúng tôi, anh ta diễn thuyết rất có chất lượng, có thể thì tới nghe một chút.”

Nói xong câu này, anh lại nhìn cô, không đợi cô trả lời liền quay người rời đi.

Cũng trong lúc đó, Lan Tiểu Quân đẩy cửa đi vào, mơ hồ thấy có người đàn ông lướt qua bên người, vô cùng vội vàng tiến vào hết nhìn đông tới nhìn tây. Thật vất vả nhìn thấy Niệm Tưởng còn đang đứng ở cửa, lập tức hỏi: “Ai, bác sĩ Từ đâu? Ở đâu...nhanh để cho mình chiêm ngưỡng.”

Dứt lời, dường như nhớ tới cái gì, lại hung hăng đánh một phát lên bả vai Niệm Tưởng: “Người đàn ông vừa rời đi ra ngoài, cậu có nhìn thấy không? Bộ dạng hình như rất giống bác sĩ Từ a.”

Niệm Tưởng nhin không được liếc mắt: “... Người đó chính là bác sĩ Từ.”

Nhất thời vẻ mặt Lan Tiểu Quân như bị táo bón nhìn cô, vô thanh vô tức lên án.

Bác sĩ Lâm tên đầy đủ gọi là Lâm Cảnh Thư, theo như Lan Tiểu Quân nói, cái tên này nhìn không giống tên của một bác sĩ nha khoa, cái tên không nóng không lạnh, còn mang một chút hơi hướng cổ hủ của ông thầy vật lý.

Niệm Tưởng còn hiếu kỳ hỏi: “Tại sao là thầy vật lý.” Chẳng lẽ giống nguyên tố vật lý nào sao...

Lan Tiểu Quân phân tích: “Cậu xem, phía sau là Cảnh Thư, phiên âm của Cảnh Thư không phải là kim loại sao, không phải thầy vật lý chẳng lẽ là thầy âm nhạc.”

Hơn nữa, đối với phân tích của mình cô ấy không hề nghi ngờ, thế cho nên, đối với tọa đàm vào thứ hai, cũng có chút không hứng thú. Nhưng khi cô ấy đi bộ trong trường học, lơ đãng trông thấy poster có ảnh chụp của bác sĩ Lâm, thì cảm thấy tim như trúng tên của thần tình ái....

Kỳ lạ... Bây giờ ai làm bác sĩ cũng cần phải có bề ngoài thỏa mãn tiêu chuẩn thẩm mỹ sao?

Bác sĩ Lâm hẳn là một trong những người giỏi nhất bệnh viện Thụy Kim, nghe nói lý lịch vô cùng tốt, được đại học B mời về làm giáo sư tọa đàm, diễn thuyết lần này là lần đầu tiên bác sĩ Lâm đến đại học B.

Niệm Tưởng bị Lan Tiểu Quân lôi kéo đến xem ảnh chụp ——

“Tay không đẹp bằng bác sĩ Từ, bộ dạng cũng hơi kém một chút, ánh mắt này nhìn có chút phong lưu...”

Lan Tiểu Quân nhin không được trợn trắng mắt: “VẬY cậu ngược lại nói một chút ưu điểm của bác sĩ Lâm xem.”

“Khí chất ấm áp hơn so với bác sĩ Từ ... Ai, cậu nói xem, mình đi Thụy Kim nhiều lần như vậy, sao một lần cũng không thấy...” Niệm Tưởng sờ sờ cằm, có chút khó hiểu.

“Một ngọn núi sao có thể có hai hồ?”

Niệm Tưởng cảm thấy Lan Tiểu Quân...nói đúng...

Rất nhanh, liền đến thứ hai.

Niệm Tưởng và Lan Tiểu Quân khó được thức dậy sớm một ngày, ăn xong điểm tâm liền hướng đến hội trường. Các cô có vé vào, có thể theo vé ngồi ở hàng ghế trước nhất, tương ứng chỗ dành cho khách quý, có thể xem là gần nhất.

Niệm Tưởng vốn còn đang đặc chí... Nhưng khi cô phát hiện ngoài hai người bạn cô không có gì, các người còn lại đều mang “Quan hàm”, cô liền thật sâu bắt đầu hối hận.

Vì thế, xuất hiện một màn sau——

Mỗi vị khách quý, trước khi ngồi vào chỗ đều sẽ cười mà không nói nhìn Niệm Tưởng một cái, lại nhìn Tống Tử Chiêu đang ngồi cách cô một người – là Lan Tiểu Quân, biểu tình vẻ mặt kiểu “Chúng tôi đều hiểu” “Các người quá giấu đầu hở đuôi “.

Niệm Tưởng quả thực muốn khóc ... Các người biết cái gì a! Khẩn cầu nói cho cô biết đi ㄋ (ノ ∇ ヽ) ㄥ...

Bất quá loại tình huống này, khi toàn bộ hội trường không còn chỗ ngồi rồi cuộc có cải thiện. Tám giờ đúng, Lâm Cảnh Thư đến, tọa đàm bắt đầu.

Từ lúc Lâm Cảnh Thư vào, Lan Tiểu Quân vẫn điên cuồng năm nhéo tay Niệm Tưởng: “Thật soái a! Người thật đẹp trai hơn một chút a!”

Niệm Tưởng bị siết đến nghiêng răng nghiêng lợi, biểu tình khi nhìn về phía Lâm Cảnh Thư có phần dữ tợn...

Cô nghiêm túc nghe một lát, càng nghe càng nhập tâm, ngay cả cửa bên trái cô mở ra cũng không biết.

Vị trí Niệm Tưởng ngồi gần cửa bên trái của hội trường, ở phía gần cửa có hai chỗ trống.

Cửa bị đẩy ra, nhân viên vẫn canh giữ ở cửa nhìn thấy người tới, ánh mắt sáng ngời, dẫn người hướng về phía đài chủ tọa. Không ngờ, người đàn ông không chút nào có ý đi đến đài chủ tọa, ánh mắt dò xét một vòng toàn bộ hội trường, khi nhìn thấy Niệm Tường hai tay chống cằm, chuyên chú nghe giảng thì chỉ tay hướng chỗ đó, ý bảo tự mình đi đến đó là được.

Sự xuất hiện của anh ta, làm cho bầu không khí cả hội trường vô hình trung bắt đầu nhiệt liệt hơn.

Sau vài giây lặng im, hội trường liền bộc phát ra vài tiếng trầm thấp kinh hô, sau đó giống như là bị lây nhiễm, dần dần có chút xôn xao lên.

Động tĩnh như vậy làm Lâm Cảnh Thư đang nói chuyện trên đài chủ tọa, cũng không tự chủ nghiêng đầu nhìn qua, đột nhiên cười.

Từ Nhuận Thanh gật đầu, cất bước hướng về ghế khách quý mà đi.

Thẳng đến khi anh ngồi xuống bên cạnh cô, cô mới bất tri bất giác ghé mắt nhìn qua...

Một giây sau, lập tức ngồi thẳng người: “Bác...bác sĩ Từ.”

Từ Nhuận Thanh nhìn cô một cái, gật đầu, rồi quay lại nhìn về phía đài chủ tọa.

Niệm Tường: “...”

Mỗi lần gặp mặt càng lãnh đạm hơn một chút sao...

Lâm Cảnh Thư đang nói về ca trị liệu hở hàm ếch thành công của anh ta, Niệm Tường nghĩ nghĩ, nhin không được quay đầu hỏi Từ Nhuận Thanh: “Thụy Kim cũng làm loại giải phẫu này sao?”

“Làm.” Anh quay đầu nhìn cô một cái, bổ sung thêm: “Thụy Kim và đại học B có hợp tác nghiên cứu, giống như bệnh viện trực thuộc đại học B

cũng làm loại giải phẫu này.”

Cô xem nhẹ anh rồi ...

Niệm Tưởng yên lặng quay đầu.

Không lâu sau, sau lưng Niệm Tưởng bị người chọt chọt một chút. Cô quay đầu nhìn lại, ánh mắt nữ sinh ngồi ghế sau nhìn Từ Nhuận Thanh, thấy anh cũng không có chú ý tới, cẩn thận đem tờ giấy đưa cho cô, ý bảo cô xem.

Nữ sinh ngồi sau Niệm Tưởng là bạn học cùng lớp tên Nhâm Dĩnh, bất quá bình thường hai người đều rất ít khi giao tiếp, ngay cả nói chuyện cũng rất ít, lúc này sao lại truyền tờ giấy cho cô?

Vẻ mặt Niệm Tưởng nghi hoặc nhận lấy...

“Niệm Tưởng, cậu và bác sĩ Từ quen biết sao?”

Niệm Tưởng đang lo không có bút, khắp nơi tìm bút thì từ phía sau lặng lẽ đưa qua một cây ——

Cô nhận lấy, nhanh chóng viết: “Tính là quen biết đi...”

Nhâm Dĩnh lại đem tờ giấy đưa qua: “Các người quen biết thế nào?”

Niệm Tưởng gãi đầu một cái, vụng trộm nhìn Từ Nhuận Thanh đang chuyên chú nghe, thấy anh không chú ý nơi này liền nhanh chóng viết xong ném trở về, chột dạ đến mức tựa như là truyền giấy nói chuyện trong lớp, sợ bị thầy bắt được.

Nhâm Dĩnh nhìn đến câu kia “Mình nhớ rằng ở chỗ của bác sĩ Từ ” thì hơi nhướn mày một chút, hỏi: “Răng khôn của cậu không phải là mọc xong rồi sao?”

“Không phải, có chút lộn xộn, nhớ liền bốn cái.”

“Vậy có phải cậu có số liên lạc của bác sĩ Từ không? Cho chúng mình đi, có được hay không?”

Niệm Tường có chút khó xử, rồi rằm nhìn Từ Nhuận Thanh —— số điện thoại công tác anh cho cô, nếu cho bọn họ chắc cũng không sao đi...

Nghĩ như vậy, cô nhớ lại một chút. Bởi cô được ban tặng trí nhớ gặp qua liền không quên, cô lập tức ghi lại dãy số ngày đó anh dùng bút lưu lại trên danh thiếp, vừa viết được một nửa, liền cảm thấy một cổ lực lượng khi cô còn chưa kịp phản ứng, đã thành công lấy đi bút trong tay cô.

Tim Niệm Tường đập nhanh một nhịp, chợt dạ quay đầu nhìn qua.

Từ Nhuận Thanh đang lạnh mặt cúi xuống nhìn cô... Nhiệt độ trong ánh mắt kia giống như mùa đông khắc nghiệt, gió thổi vèo vèo ngoài cửa sổ đang kết băng lăng...

Xong ... Bị bắt gặp...

Cô lặng lẽ muốn đem tờ giấy giấu vào trong lòng bàn tay, kết quả, ngón tay vừa động một chút, liền bị anh ghì tay đè lại, từng chút từng chút rút ra khỏi lòng bàn tay cô.

Vừa định xem, Niệm Tường đã phản ứng, nhanh chóng tóm lấy một góc tờ giấy kéo trở về. Thấy anh lại dùng ánh mắt yên lặng sâu thẳm như giếng cổ ngàn năm nhìn mình, cô lặng lẽ nuốt nuốt nước miếng, kiên trì nói: “Cái kia... em thẳng thắn sẽ được khoan hồng... Tờ giấy, anh trả lại cho em được không...”

Từ Nhuận Thanh đã thấy được vài câu ở mặt trên tờ giấy, lạnh lùng nhìn cô thật lâu, lát sau mới buông tay ra: “Giải thích.”

Niệm Tưởng sợ anh đổi ý, nhanh chóng đem tờ giấy vo thành một đoàn nhét vào trong túi sách của mình: “Em không nói gì cả, chính là có người hỏi em quen biết anh phải không, muốn số liên lạc của anh...”

Từ Nhuận Thanh “Hửm?” một tiếng, âm cuối giơ lên, ngữ khí bất thiện: “Cho nên em liền cho bọn họ?”

... Người này, cảm giác áp bách sao lại mạnh như vậy?

Niệm Tưởng chợt dạ lau mồ hôi lạnh, trả lời: “Em nghĩ... Cho họ số công tác hẳn là không có việc gì...” Dứt lời, thấy sắc mặt anh lại âm trầm thêm vài phần, nhanh chóng nhận sai: “Xin lỗi.”

Anh cười như không cười nhìn cô, thanh âm lại giảm thấp xuống một chút, trầm đến mức tựa như là được thấm nước: “Sai chỗ nào?”

Sai chỗ nào ...

Cô không biết a...

Niệm Tưởng lặng lẽ liếc anh một cái, cố gắng nghĩ nghĩ, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Không nên nói quen biết anh?”

Từ Nhuận Thanh nhếch môi cười, cười càng thâm tàng bất lộ: “Em xác định?”

A a a a... Anh đừng cười, như vậy càng kinh khủng hơn!

Cô yếu ớt: “Đó là... Không nên cho số liên lạc của anh?”

Nụ cười của anh rốt cuộc thu lại, gương mặt lạnh lùng, từng câu từng từ phá lệ rõ ràng nói: “Chẳng lẽ em không biết? Đó là số cá nhân của tôi.”

Niệm Tưởng nhất thời hóa đá ——

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 16: Lợi Tức

Lời editor: Mình đã chỉnh lại các chương trước, do hiểu lầm từ convert, nên mình có edit sai, mục đích niệm tưởng đi niềng răng, phải nhổ răng hàm, chứ không phải răng khôn. Cho nên tình huống bị kẹt đĩa ở chương 8 đã được giải thích. ^^

Lâm Cảnh Thư vừa nói xong trường hợp này, đã đi vào phần trả lời câu hỏi.

Năm phút đồng hồ cho các sinh viên chuẩn bị đặt câu hỏi, anh ta nhìn thoáng qua vị trí của Từ Nhuận Thanh.

Anh đang hơi cúi đầu, lực chú ý hiển nhiên không đặt ở trên đài chủ tọa. Lâm Cảnh Thư theo tầm mắt anh nhìn lại, cô bé ngồi ở bên cạnh biểu tình khiếp sợ đang nhìn anh.

Đại khái là nhận thấy được tầm mắt của Lâm Cảnh Thư, Từ Nhuận Thanh ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, hơi cong cong khóe môi, tựa hồ là..... Đang cười?

Lâm Cảnh Thư nhin không được híp híp mắt, lưu ý đến Niệm Tưởng nhiều hơn, lúc này mới dời đi ánh mắt nhìn về phía thính phòng, thanh âm ôn nhuận: “Bắt đầu đặt câu hỏi.”

Không biết microphone hay loa có vấn đề, anh ta vừa dứt lời thiết bị liền phát ra một tiếng tạp âm bén nhọn, lướt qua giây lát.

Niệm Tưởng chỉ cảm thấy màng nhĩ bị tê rần, rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, giơ tay xoa xoa lỗ tai.

Lòng hiếu kỳ của Lan Tiểu Quân đã hùng hực thiêu đốt này giờ, thấy bác sĩ Từ đã chuyển dời chú ý đến trên người Lâm Cảnh Thư, lập tức tàn nhẫn nhéo Niệm Tưởng một phen, thấy cô nhe răng nhếch miệng mà quay đầu lại, cười hề hề hỏi: “Vừa rồi mình đều nghe được a, cái gì số cá nhân?”

“Có thể đừng nhéo mình không?” Niệm Tưởng xoa xoa mu bàn tay bị cô ấy nhéo đau, quay đầu nhìn Từ Nhuận Thanh, đôi mắt hơi híp lại, lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, nghiêng răng nghiêng lợi mà —— giơ lên tay.

Vẻ mặt Lan Tiểu Quân ngơ ngẩn nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: “Cậu làm gì?”

“Câu hỏi!” Niệm Tưởng trả lời như chém đinh chặt sắt.

Cô vừa dứt lời, Lâm Cảnh Thư cũng đã nhìn lại đây, giơ tay chỉ Niệm Tưởng, ý bảo cô đứng lên hỏi.

Niệm Tưởng đứng dậy, hắng giọng cho nhuận thanh, lúc này mới rõ ràng hỏi: “Xin hỏi bác sĩ Lâm, ở tình huống như thế nào, anh sẽ cho bệnh nhân của mình số di động cá nhân?”

Câu hỏi này so với câu hỏi “Bác sĩ Lâm có bạn gái hay chưa” hiển nhiên là có một chút tin tức liên quan, cả thính phòng lại bắt đầu có người ngo ngoe rục rịch lên, khe khẽ nói nhỏ không dứt bên tai.

Lâm Cảnh Thư bị hỏi đến sững sốt, ngay sau đó nhớ tới cái gì, cười như không cười mà nhìn chỗ ngồi của vị khách quý nào đó, sắc mặt Từ Nhuận Thanh hơi trầm xuống, anh ta rất có hứng thú hỏi lại: “Vậy vấn đề này, mong muốn ban đầu là cái gì?”

Niệm Tưởng đang muốn trả lời, cúi đầu, ánh nhìn rất có hứng thú nhìn Từ Nhuận Thanh, cô giật mình một cái, lại không có cảm phần tràn đầy như vừa rồi, xám xịt mà có lệ nói: “Đại khái là..... Muốn có số cá nhân của bác sĩ Lâm..... đi?”

Từ Nhuận Thanh hơi nhướng mi một chút, nhìn cô.

Lan Tiểu Quân đã trừng lớn mắt —— cô ấy trăm triệu lần cũng không nghĩ tới lá gan Niệm Tưởng lớn như vậy, dám ở trước công chúng muốn có số cá nhân của bác sĩ Lâm..... Chẳng lẽ cậu ấy không biết, có hơn nửa số người dự thính là tình địch sao?

Một khoảng yên tĩnh, Niệm Tưởng chỉ nghe được Từ Nhuận Thanh dùng thanh âm chỉ có hai người mới có thể nghe thấy, gần như là thì thầm mà trả lời: “Thông thường tôi cho số cá nhân là khi..... có chuyện mưu đồ.”

Vốn muốn phản kích bác sĩ Từ..... Kết quả lại làm Niệm Tưởng tự mình làm mình..... Bị phản.

Toạ đàm kết thúc, Từ Nhuận Thanh rời đi trước, trước khi đi còn không quên nhắc nhở Niệm Tưởng đang ủ rũ cụp đuôi: “Thứ tư tới sớm một chút, niềng răng tốn thời gian nhiều một chút.”

Hiện tại đầu óc Niệm Tưởng chỉ mãi nghĩ đến câu vừa rồi của anh “Có chuyện mưu đồ”, choáng váng gật gật đầu. Chờ anh đứng dậy rời đi, trong hoảng hốt, cô cảm thấy phía sau lưng bị chọc vài cái, vừa quay đầu lại —— liền thấy Nhậm Dĩnh cầm đầu mọi người, ánh mắt kia cực kỳ hâm mộ.

Cô có chút vô phương hiểu biết thế giới này.....

Hai ngày sau, trước sau trong đầu Niệm Tưởng chỉ toàn bốn chữ to “Có chuyện mưu đồ”, sầu lo đến cả hai bên cằm cũng hóp lại ——

Nghĩ tới nghĩ lui, giải thích duy nhất hình như là..... nhắc nhở cô nợ phí sửa xe?

Nhân lúc Cha Niệm đi công tác, Niệm Tường liền không về nhà, buổi sáng thứ tư trực tiếp từ trường học xuất phát đi bệnh viện Thụy Kim.

Cô y tá ở quầy tiếp tân đang ăn bữa sáng, thấy cô đẩy cửa vào, nhanh tay lau miệng, trước mời cô ngồi trên sofa đợi một lát: “Cô Niệm tới thật sớm, chúng tôi mới vừa đi làm.”

Nói xong, lại tự mình đi rót cho cô ly nước ấm, đặt ở trên bàn.

Nhưng thật ra Niệm Tường có chút ngượng ngùng, cô vừa cảm tạ vừa nói: “Cô cứ bình thường, không cần để ý tôi.”

Cô y tá nhìn cô cười cười, hỏi: “Cô Niệm hôm nay là tới tìm bác sĩ nào?”

Niệm Tường nghi hoặc nhìn cô y tá một cái, trả lời: “Tôi tới tìm bác sĩ Từ, hôm nay phải niềng răng.”

“A?” Cô y tá hơi nhú mày một chút, thấp giọng nói thầm: “Tôi nhớ hình như bác sĩ Từ hôm nay không đi làm.”

Nói xong, vòng trở về trước bàn, mở máy tính nhìn lịch công tác: “Cô Niệm có nhớ lầm thời gian không? Hôm nay bác sĩ Từ thật là không đi làm.”

Niệm Tường cũng sửng sốt: “Chính anh ấy bảo tôi thứ tư tới đây.....”

Nghĩ nghĩ, cô luống cuống tay chân, từ trong túi xách lấy ra phiếu hẹn: “Thời gian hẹn trước là sáng thứ tư.”

Cô y tá và cô hai mặt nhìn nhau một hồi, gãi gãi đầu: “Như vậy đi, cô ở chỗ này chờ một lát, nếu tới giờ làm việc bác sĩ còn không có tới, tôi sẽ giúp cô gọi hỏi một chút.”

Niệm Tưởng gật gật đầu, cười cười: “Vậy làm phiền cô.”

Hôm nay thời tiết không thể gọi là tốt, đã là buổi sáng lại không thấy ánh mặt trời. Khắp không gian tựa hồ bị sương mù nặng nề bao phủ, cả trời sương mù mênh mông.

Trong tháng thốt như vậy, mùa thu đã kết thúc, bốn phía đã nổi lên gió lạnh.

Lá cây hai bên đường sớm đã rụng đầy đất, khi có xe chạy qua, gió sẽ cuốn theo những phiến lá, giống như những con bướm nhẹ nhàng bay múa.

Cái miệng nhỏ nhấp một chút nước ấm trong ly giấy, cảm thán nhớ tới 6 năm trước, lần đầu tiên cô bước vào bệnh viện nha khoa, hình như quang cảnh cũng giống như lúc này, chỉ là hoàn cảnh thì không giống.....

Hành lang dài của bệnh viện công lạnh như băng, ánh nắng chiếu vào cũng không làm giảm đi phần nào lạnh lẽo, nhìn về phía cuối dãy, một loạt cửa sắt giống như gông cùm xiềng xích, ép tới người thở không nổi.

Không giống nơi này ——

“Có trà nóng, có sofa, còn có người đẹp thưởng thức.....”

Nếu chỗ cô thực tập cũng như vậy, thật sự là nằm mơ cũng phải cười tỉnh.

Cô cứ như vậy mà suy nghĩ không ngừng, có lúc tục vài bác sĩ và hộ sĩ tới đi làm. Chỗ cô ngồi có chút chính diện, vì thế, mỗi người đi qua đều sẽ nghiêng đầu nhìn cô vài lần.....

Niệm Tưởng bị nhìn đến có chút 囧, quay tới quay lui một hồi, đi lên hỏi cô y tá, có thể gọi điện hỏi bác sĩ Từ hôm nay có tới hay không.

Vừa dứt lời, liền nghe giọng nam thanh lãnh từ phía sau trả lời: “Không phải em có số của tôi sao, sao không tự mình hỏi?”

Niệm Tưởng còn chưa xoay đầu, đã tìm được đáp án từ vẻ mặt kinh ngạc của cô y tá

Cô chậm rì rì xoay người, vừa định giơ tay chào hỏi một cái, dư quang thoáng nhìn người đang cười, đứng phía sau Từ Nhuận Thanh, hơi hơi kinh ngạc: “Bác..... bác sĩ Lâm?”

Lâm Cảnh Thư nhìn cô cười cười, lại nhìn Từ Nhuận Thanh, hơi có chút ngoài ý muốn: “Tới tìm Nhuận Thanh?”

A..... Trên mặt cô có ghi “Tôi tới tìm bác sĩ Từ” sao.....

“Đúng vậy, tôi tới tìm bác sĩ Từ.” Cô trả lời.

Đang muốn nói cái gì, Từ Nhuận Thanh đã đem áo khoát đang cầm trong tay vất lên khụy tay mình, cúi mắt nhìn cô một cái, thanh âm càng thêm lãnh đạm: “Đi lên với tôi.”

Niệm Tưởng nhìn sắc mặt bất thiện bác sĩ Từ, có chút không hiểu..... Người này sao thế nào cũng chỉ có một bộ mặt, thấy ai cũng có biểu tình “Anh/Cô làm tôi không cao hứng”?

Lâm Cảnh Thư hiển nhiên đã quen, hơi hơi gật đầu, lướt qua cô mà đi.

Mới vừa đi vài bước, tựa hồ nhớ tới cái gì, lại dừng bước chân, nhìn Từ Nhuận Thanh đang hướng lên phòng khám ở lầu hai, hỏi: “Hôm nay không phải cậu nghỉ ngơi sao?”

Từ Nhuận Thanh hiển nhiên không quá muốn trả lời vấn đề này, khẽ nâng nâng cằm chỉ hướng Niệm Tường, ngắn gọn nói: “Vì cô ấy.”

Niệm Tường trở mắt một lát, vẫn duy trì tư thế đang lên lầu, đứng đơ tại đó.

Cho đến khi ——

Đã muốn đi tới lầu hai, Từ Nhuận Thanh phát hiện người không theo kịp, lại lui về phía sau vài bước nhìn xuống dưới, đề thấp thanh âm mang chút khàn khàn: “Yên tâm, không thu phí gì khác đâu.”

Niệm Tường trầm mặc.

Hình như..... Trọng điểm..... Không phải ở chỗ này.

Bởi vì là “tăng ca đột ngột”, Âu Dương cũng không có tới. Hơn nữa hôm nay anh không có bệnh nhân, toàn bộ phòng khám liền có vẻ trống trải hiu quạnh.

Anh thay áo blouse trắng, đang cài cúc áo, thấy cô đứng bên bàn nha khoa, giơ tay chỉ chỉ: “Năm lên đó, tôi chuẩn bị một chút, chúng ta liền có thể bắt đầu.”

Nói xong câu này, anh nhíu mày, giơ tay nắm thành quyền, nghiêng thân ho nhẹ vài tiếng.

Niệm Tường vừa năm lên vừa nhin không được hỏi: “Bác sĩ Từ, anh bị cảm?”

Anh khẽ “Ừm” một tiếng, đi đến bồn nước rửa sạch tay mới lấy ra bao tay dùng một lần và khẩu trang đặt ở trên bàn làm việc. Một cô hộ sĩ lạ mặt cầm khay đi đến, để cái khay xuống bàn điều khiển, cúi đầu nhìn Niệm

Tưởng: “Bác sĩ Từ, hiện tại bệnh nhân không nhiều lắm, em ở lại hỗ trợ nhé?”

Từ Nhuận Thanh nhìn khay đồ, đem biên lai đã đóng dấu đưa cho cô ấy: “Trước đi xuống quầy lấy dây và mắc cài mang lên.”

Hộ sĩ kia tiếp nhận biên lai, xoay người đi xuống lầu.

Ánh sáng ít ỏi, toàn bộ phòng khám có chút tối tăm. Anh đi đến trước cửa sổ kéo cửa chớp. Tiếng bánh xe chuyển động rất nhỏ, vang lên trong phòng khám yên tĩnh có chút rõ ràng.

Bức màn được kéo lên, ánh nắng cũng xuyên thấu qua cửa sổ tiến vào, giống như cây cỏ, sôi nổi mọc đầy đất.

Anh kéo ghế ở bên cạnh cô ngồi xuống, lấy khăn vòng cổ dùng một lần quàng cho cô.

Niệm Tưởng tự giác mà ngẩng đầu lên, ngón tay anh liền từ cổ cô vòng ra sau, đơn giản mà gắn lại nút kết: “Toàn bộ quá trình yêu cầu thời gian lâu một chút, có không thoải mái, cứ ra hiệu bằng tay.”

Dứt lời, anh giơ tay điều chỉnh ánh đèn, dùng khẩu kính kiểm tra tình hình khoang miệng cô.

Niệm Tưởng liền có chút khẩn trương, chờ anh xoay người mở hình ảnh của cô trên máy tính, dùng thanh âm bảo đảm anh có thể rõ ràng nghe thấy, nhỏ giọng nói: “Bác sĩ Từ, tiền em nợ anh nhất định sẽ trả.”

Từ Nhuận Thanh hơi nhướn mày, có chút theo không kịp tư duy của cô. Xoay người thấy đôi tay cô để trước người, không tự giác mà xoắn xoắn vặn vặn thành một đoàn, lúc này mới hiểu rõ.

Cô bé này, một bộ dạng như cừu non đợi làm thịt, thật sự là làm người khác buồn cười, tính phúc hắc trong người anh bị kích phát, cái gì đạo đức nghiệp vụ tạm thời đều vứt ở sau đầu.

Anh cười cười, ôn nhuận nhu hòa, một đôi con ngươi lộ ra ánh sáng, sáng ngời mà thâm thúy.

Một giây tiếp theo, anh liền ác độc mà hù dọa cô: “Có lợi tức không? Không có thì đừng nói tôi xuống tay không biết nặng nhẹ.”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 17: Lời Dặn Của Bác Sĩ

(☉v☉)...

Bác sĩ Từ, đạo đức nghề nghiệp của anh đâu!

Loại thời điểm này, không phải nên vô cùng kiên định trả lời một câu là “Cô yên tâm, là một bác sĩ nha khoa chuyên nghiệp. Tôi nhất định sẽ tận lực mà làm...”

Sao lại là “không có lợi tức thì xuống tay không có nặng nhẹ...”

Cô nằm trên bàn khám lặng lẽ ngược nhìn anh, anh hơi nhếch môi, vẫn duy trì tươi cười vừa rồi, đáy mắt lóe ra ánh sáng trêu chọc, hư hư thật thật, căn bản nhìn không thấu là anh đang đùa hay nghiêm túc.

Niệm Tưởng nhớ tới lần trước, anh còn nghiêm túc đứng đắn, bảo cô tôn trọng nghề nghiệp của anh... Giờ phút này lại đối lập như vậy, trước đây quả thật cô không có mắt nhìn a, cô cảm thấy mình đã muốn bị dọa chạy...

Trong bầu không khí giăng co này, cô hộ sĩ xuống lầu đã trở lại. Dem túi giấy đựng dụng cụ đưa cho Từ Nhuận Thanh, hỏi: “Bác sĩ Từ sáng nay có một bệnh nhân sao?”

Từ Nhuận Thanh mở túi giấy, xác nhận một chút, gật gật đầu: “Ừm, chỉ có cô ấy.”

Dứt lời, Niệm Tường liền tiếp thu được ánh mắt hâm mộ từ cô hộ sĩ. Cô ấy đứng ở bên bàn nha khoa, từ trên cao nhìn xuống cô, cười híp mắt nói: “Thời gian cả buổi sáng của bác sĩ Từ đều là của cô, quả thực là được phục vụ VIP.”

Cô chỉ thấy mình giống cừu con, ở trước mặt chủ nợ đợi bị làm thịt, mặc anh bày bố, loại tình huống này... đáng hâm mộ chỗ nào?

Niệm Tường cảm thấy mình càng ngày càng không thể hiểu nổi thế giới này ...

Từ Nhuận Thanh mang khẩu trang và bao tay xong, mắt nhìn Niệm Tường đã tiến vào trạng thái mặc niệm, nhẹ giọng nói: “Yên tâm, lần niềng răng duy nhất trong đời em, sẽ không để lại bất kỳ bóng ma nào trong lòng.”

Cô hộ sĩ vừa lấy bộ dụng cụ ra, ánh mắt cũng chạy một vòng xung quanh hai người, nheo mắt cười cười...

Thấy ánh mắt Từ Nhuận Thanh quét tới, lập tức biểu tình nghiêm chỉnh, mang khẩu trang vào: “Bác sĩ Từ, có thể bắt đầu.”

Niệm Tường tự giác há miệng nhìn về phía anh, trong đầu bắt đầu tự động tuần hoàn quá trình niềng răng ——

Gắn mắc cài, Niệm Tường đối với cái này không xa lạ chút nào.

Từ Nhuận Thanh đang tẩy răng cho cô, thuốc màu xanh nhạt sát lên răng, được dòng nước có lực mạnh tẩy đi, chua chua đặng đặng nơi đầu lưỡi cũng có chút khó chịu.

Thanh âm của súng hơi vang lên, trong phòng khám yên tĩnh nghe càng giống âm thanh của cửa điện...

Cô hộ sĩ đang dùng súng hơi thổi khô răng cho Niệm Tường, lại dùng máy nén khí tẩy sạch kẽ mặt ngoài của hàm răng, bảo trì khô ráo.

Từ Nhuận Thanh tiếp nhận mắc cài mà hộ sĩ đưa tới, gắn lên, dùng lại một lát để hộ sĩ thổi khô răng lần nữa.

Toàn bộ quá trình lưu loát thuần thực, mỗi mắc cài được gắn lên, thời gian gần như chính xác hoàn thành trong 20 giây.

Anh gấp bông cố định bên cạnh răng hàm, đợi hộ sĩ điều chỉnh tốt mắc cài, dùng nhíp gấp lên, cẩn thận dính vào vị trí tương ứng: “Chiều đèn.”

Hộ sĩ nhanh chóng cầm đèn lại đây, thấy anh một tay cố định cầm Niệm Tường, một tay dùng nhíp chỉnh mắc cài, liền tự mình đến lấy đèn chiếu.

Ánh sáng đèn màu tím tuy rằng nhu hòa, lại có gì đó không thích ứng được, cô chớp mắt mấy cái, ở đối diện, ánh mắt anh nhìn qua, hơi hơi sững sốt một chút.

“Nhắm mắt lại.” Từ Nhuận Thanh mang khẩu trang chỉ lộ ra đôi mắt, dưới ngọn đèn càng thêm tỏa sáng.

Niệm Tường làm theo, nhắm mắt lại, ánh sáng ngọn đèn liên nhợt nhạt dừng trên mí mắt cô.

Đợi dính mắc cài được mấy cái, Niệm Tường liền cảm thấy hơi mệt, vẫn cứ há to miệng làm khóe môi có chút nhức mồm, run lên. Nhịn không được động đậy một chút, vừa nghiêng đầu, anh liền cúi mắt nhìn qua.

Sau khi dùng khí nén thổi khô, một tay dừng trên đầu cô, một tay bóp nhẹ cằm cô, điều chỉnh về tư thế ban đầu: “Nhịn một chút nữa.”

Niệm Tưởng chớp mắt một lát, cảm thấy môi khô đến tróc da, trong miệng tràn đầy thuốc chua chua đắng đắng, cực kỳ khó chịu.

“Đầu nghiêng rồi.” Anh vừa nói vừa nâng đầu cô một chút, cách một tầng bao tay cũng có thể cảm giác được nhiệt độ nơi đầu ngón tay anh, hơi lạnh, dán chặt mặt cô, làm cho Niệm Tưởng có cảm giác không thoải mái không thể nói nên lời.

Đính xong một bên, anh chuyển sang bên khác. Bởi vì phải đính toàn hàm cả trên và dưới, nên cần mười phần kiên nhẫn.

Cổ tay áo blouse trắng của anh cứ dán vào gò má cô, cùng với động tác của anh, ngẫu nhiên sẽ nhẹ nhàng ma sát trên mặt cô, cổ tay áo gần ở chóp mũi, mang theo một mùi hương như có như không, thoang thoảng mà thật dễ người.

Góc độ này của Niệm Tưởng vừa lúc có thể nhìn thấy anh, anh đang chú tâm làm việc, mày nhăn lại tạo thành độ cong hết sức đẹp mắt, ánh mắt chuyên chú, con ngươi sâu thẳm như giếng cổ không hề gợn sóng, mang theo một tia bí ẩn.

Niệm Tưởng nhìn một chút liền nhìn đến nhập thần, cô ở rất gần, có thể nghe thấy tiếng anh hít thở vững vàng qua lớp khẩu trang. Quả nhiên khi đàn ông nghiêm túc làm việc... là có mị lực nhất.

Toàn bộ phòng khám an tĩnh như nhập thiền, ngay cả tiếng bước chân trên hành lang cũng có thể nghe được rõ ràng.

Lâm Cảnh Thư tựa vào cửa nhìn một hồi, vốn chờ Từ Nhuận Thanh phát hiện anh ta trước, kết quả, đợi nửa ngày cũng không thấy người đàn ông kia xoay đầu lại, dứt khoát đến gần hơn một chút, cảm giác sự tồn tại của mình.

Từ Nhuận Thanh thế này mới phát hiện sự có mặt của anh ta, khẽ cau mày nhìn một cái: “Không vội à?”

“Tranh thủ lúc rảnh rồi.” Anh ta cúi đầu nhìn Niệm Tường, nhẹ “Ừm” một tiếng: “Đỉnh rất đẹp.”

Từ Nhuận Thanh đối với câu nói lấy lòng này, hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ thản nhiên quét mắt nhìn anh ta một thoáng, tiếp tục công việc.

Lâm Cảnh Thư nhìn một hồi, mới nhớ tới chính sự, hỏi: “Lần trước cậu nói ăn cơm là lúc nào?”

“Cuối tháng.” Anh nghĩ nghĩ, lại bổ sung: “Ba tôi còn chưa cho thời gian cụ thể, đến lúc đó sẽ gọi cậu.”

“OK.” Anh ta dứt khoát đáp ứng: “Xác định không nhận thực tập sinh sao? Các cô bé ngây thơ rất đáng yêu...”

Từ Nhuận Thanh nghe vậy cười lạnh một tiếng, thanh âm thanh lãnh: “Cậu xác định là ngây thơ thật đáng yêu?”

Được rồi... Anh ta không xác định...

Niệm Tường mở to hai mắt cố gắng trừng anh... Dám kỳ thị nữ thực tập sinh!

Nhận thấy ánh mắt lên án của cô, anh híp mắt lại một chút, hỏi: “Dám có ý kiến?”

Hai bên đã đỉnh xong, khi nói chuyện anh đã cầm kẹp giữ miệng, ý bảo cô mở to miệng hơn một chút. Niệm Tường còn chưa kịp nói gì liền bị kẹp kéo to thêm... Miệng há càng to...

Không cần soi gương cũng biết —— hiện tại nhìn qua nhất định đã xấu lại còn đại ngốc...

Oa oa oa, thật muốn khóc...

Thật vất vả đính xong toàn bộ hàm, Niệm Tường chờ anh lấy kẹp giữ miệng ra, nhanh chóng hoạt động gương mặt đã có chút cứng ngắc. Vừa khép miệng lại liền cảm thấy tổ chức bên trong khoang miệng có cảm giác kỳ lạ chưa từng có, cô có chút không quen, sờ sờ...

Đầy miệng đều là mắc cài kim loại.

Từ Nhuận Thanh đang điều chỉnh dây niềng, thấy cô vẫn không ngừng chuyển động miệng, lưỡi sờ nắn mắc cài, nhàn nhạt liếc nhìn cô: “Cảm giác thế nào?”

“Cảm giác không tốt lắm...” Cô từ bàn nha khoa ngồi nhồm dậy, thấy anh nhướn mày một chút, cô nhìn nhìn bốn phía, ánh mắt tìm kiếm gì đó, có chút ngượng ngùng ôm bụng, nhỏ giọng hỏi: “Cái kia... em có thể đi WC một lát không?”

Từ Nhuận Thanh đang ngồi bên cạnh cô, có thể nhìn thấy rõ ràng quần bách trong mắt cô, anh cong cong môi, thuận theo đẩy ghế ra, rồi mới lên tiếng: “Xin cứ tự nhiên, lầu này người nhiều, em có thể đi WC trên lầu ba.”

Buổi sáng uống hai ly sữa đậu nành, hậu quả... Chính là như vậy...

Chờ cô giải quyết việc cần kíp xong trở về, cô hộ sĩ đã không ở đây, Từ Nhuận Thanh đang ngồi ở bàn nha khoa gọi điện thoại. Nói là gọi điện thoại, nhưng phần nhiều là nghe đối phương nói, anh thường hay trả lời “Con biết rồi”, nói hai ba câu sau thì đối phương cúp máy.

Thấy cô trở về, anh giơ ngón tay chỉ bàn nha khoa, ý bảo cô nằm xuống lại.

Giai đoạn kế tiếp nhanh hơn rất nhiều, anh điều chỉnh xong dây niềng liền bắt đầu bắt dây lên mắc cài, kiểm tra cuối dây, cắt đi phần thừa, cố định dây niềng.

Động tác anh thuần thục nhanh chóng, dùng nhíp gấp theo sợi thép nhỏ cố định, xoay tròn, Niệm Tường thậm chí có thể cảm nhận được anh dùng lực kéo hàm răng mình.

Điều chỉnh, cố định, lại cắt dây thừa, toàn bộ quá trình cẩn thận lại hoàn mỹ.

Làm xong tất cả, anh dùng tay sờ qua từng cái, ngón tay có vài phần nhiệt độ, cách một lớp bao tay mỏng rõ ràng truyền lại cho cô. Kiểm tra hoàn tất thì nói: “Em đóng mở miệng thử, cảm giác xem có bị cắn nơi nào không.”

Niệm Tường ngốc nghếch đóng mở miệng vài cái, lắc đầu: “Không có.”

Thế này anh mới đứng dậy, tháo xuống bao tay và khẩu trang ném vào thùng rác bên cạnh bàn điều khiển: “Mang dây niềng, răng sẽ có phản ứng nhất định, tỷ như bủn rủn không thể cắn cái gì, việc này em hẳn đã biết...”

“Còn có, nhất định phải vệ sinh khoang miệng sạch sẽ. Mỗi ngày ít nhất 3 lần, ăn xong sau đó đánh răng liền. Mỗi lần đánh răng, thời gian ba phút trở lên, bảo đảm các mặt răng đều chải tới. Sau khi mang dây niềng, rất nhiều chỗ sẽ không tiện, tỷ như dây thép, chỗ nhổ răng, cần đặc biệt chú ý...”

Thanh âm của anh rất êm tai, trầm thấp từ tính, bởi vì cảm mạo nên mang theo một chút giọng mũi, từng cái chuyển âm hoặc tạm dừng thì có chút khàn khàn, quả thực sát hại lỗ tai người khác.

Thấy anh nhìn qua, Niệm Tưởng mới nhanh chóng gạt đầu, ý bảo mình đã biết —— kỳ thật việc này, không cần anh nói, cô cũng biết tất cả.

Vừa lòng thấy cô vâng lời, Từ Nhuận Thanh rút ra hồ sơ của cô viết bệnh án: “Cuối cùng, không ăn đồ cứng, ngay cả táo cũng tốt nhất là cắt thành miếng nhỏ. Giai đoạn hiện tại chỉ thích hợp ăn thức ăn mềm, đồ cứng sẽ dẫn đến các bộ phận của dây niềng, mắc cài bung ra, nếu như xuất hiện tình huống này, hoặc khoang miệng bị dây cắt trúng, nên nhanh chóng liên hệ tôi.”

Nói tới đây, anh hình như là nhớ tới cái gì, tay cầm bút dừng một chút, ngẩng đầu nhìn cô, gần từng chữ: “Trực tiếp gọi số cá nhân, không cần ngại ngùng hay khách khí với tôi.”

Về mặt Niệm Tưởng lại là (⊙v⊙)...

Câu trước “không cần ngại ngùng” ... Còn có thể hiểu được, câu sau “không cần khách khí” là cái quý gì...

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 18: Gian Tình

Hẹn thời gian tái khám, đi trả phí xong thì Niệm Tường về nhà ăn cơm.

Cha Niệm phải muộn lắm mới trở về, nhưng cho dù hiện tại đang bận rộn công việc, cũng không quên hôm nay Niệm Tường đi niềng răng, gọi điện ân cần hỏi thăm.

Niệm Tường đang ngồi trên xe bus lắc lư đông một chút tây một chút, sau khi mang lên bộ niềng làm tâm tình của cô có chút suy sụp khó hiểu, cho nên bây giờ, đối với chuyện gì cũng tràn đầy thất vọng, ỉu xiu: “Ba... lần sau có thể chọn lúc con được ngồi yên ổn mà gọi điện thoại không?”

Không biết cha Niệm đang ăn cái gì, nói chuyện có chút hàm hồ: “Không phải vì ba khẩn cấp muốn biết tình hình của con sao? Có đau hay không?”

Niệm Tường liếm liếm răng, đầu lưỡi mềm mại đụng tới góc cạnh của bộ niềng thì buồn buồn lên tiếng: “Răng không đau...”

“Không phải.” Cha Niệm cuối cùng đem miếng táo nuốt xuống: “Ba hỏi là, tốn nhiều tiền như vậy, có đau lòng không.”

...

“Đau! Quá đau, ba kiếm tiền rất không dễ dàng, về sau con nhất định phải thật tốt hiếu kính ba.”

Thế này Cha Niệm mới vừa lòng: “A, đúng rồi, mấy ngày nữa là cuối tháng, đợi Chủ Nhật ba dẫn con đi gặp bác Từ, cũng thuận tiện gặp thầy hướng dẫn của con một chút. Vốn muốn cho con chuẩn bị gây ấn tượng tốt cho thầy hướng dẫn, nhưng ngẫm lại, con đã mang bộ niềng rồi... Cũng không cần chuẩn bị gì, dù thế nào cũng xấu.”

Niệm Tường: “...” Đệch, mỗi lần nói chuyện với cha Niệm, cô đều muốn khắc sâu hoài nghi, mình có phải con ruột ba hay không.

Trọng điểm chú ý không đúng, đưa đến kết quả là cô trực tiếp bỏ quên hai chữ “bác Từ” mà cha Niệm nói đến...

Cô hữu khí vô lực đáp ứng: “Con đã biết.”

“Còn có, buổi tối ba sẽ về, bảo mẹ con làm một nồi sườn chua ngọt, rồi đi siêu thị mua một ít quả hồ đào. Buổi tối chúng ta quây quần bên nhau, xây dựng gia đình hài hòa ấm áp, ha ha ha ha...”

Niệm Tường không thể nhịn được nữa, trực tiếp cúp máy... Xây dựng gia đình hài hòa, rõ ràng là ba đang gây nên tranh chấp gia đình, thúc đẩy mâu thuẫn thì có!

Hiện tại, cô vô cùng tán đồng với câu nói cửa miệng của mẹ Niệm —— “Mẹ vì cái gì giả cho ba con? Bởi vì mẹ không có mắt nhìn...”

Ánh mắt đích thật là có chút vấn đề...

Không bao lâu, hàm răng Niệm Tường liền xuất hiện phản ứng bủn rùn, răng không thể cắn gì đó, vì khi hơi dùng sức khép hàm, sẽ có cảm giác bủn rùn vô lực xông thẳng lên đại não.

Mẹ Niệm hừ một tiếng: “Trước đây con không chịu nhổ răng, niềng răng cho tốt, hiện tại biết sai chưa?”

Niệm Tưởng: “...” Không biết.

Cô lặng lẽ cắn chút thức ăn mẹ Niệm để vào trong bát, nhất thời ——
buốt nhức

$\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}|||)\{$

“Mới nói con một câu đã đỏ mắt, con còn không biết xấu hổ, khóc cái gì?”

“Không phải...” $w(D)w$ thật là cay!!!

“Không phải cái gì, mẹ đã nhìn thấy, còn nói xạo... Con và ba con cái tính này đúng thật là giống nhau.”

Thật oan uổng... $t^{\wedge}t$

Niệm Tưởng: “Mẹ... mẹ cho bao nhiêu ớt?”

“Một trái... Con đừng nói sang chuyện khác... Hừm?” Mẹ Niệm khều trong bát thức ăn một cái, không hề áy náy nói: “Nha, được rồi. Vốn muốn để một chút cho có vị, không cần thận cho thêm ớt mà ba con mới hái xuống, bỏ vào mấy trái...”

Ớt của ba... mà còn... mấy trái?

Tình huống là như vậy, cha Niệm ngoài đam mê câu cá ra còn có trồng trọt hoa cỏ... Mới đầu chỉ là mấy loại hoa cỏ vô cùng nổi tiếng quý hiếm.

Sau này, có một lần mẹ Niệm quên mua hành, quay đầu thấy cha Niệm vừa ngâm nga hát vừa tưới hoa, liền tức tối mà không biết nói sao, tính tình khó chịu bộc phát: “Hoa cỏ của ông có xào ăn được không, có pha trà uống được không?”

Cha Niệm giải thích: “Giá trị của chúng không phải chỉ có như vậy, còn nhiều giá trị hơn a...”

Mẹ Niệm giận quá: “Ông thấy hay là tôi thấy?”

Cha Niệm: “... bà thấy.”

Vì thế, sau một ngày, các bồn hoa trên ban công đang đón gió phấp phới đều bị đổi thành ..., hành, ngò, rau xanh...

Sau chuyện này, ông lại đã tâm bưng bưng, muốn trồng cái gì khác thuộc về mình, bởi vì thích ăn ớt, dứt khoát trồng cho mình một chậu —— loại ớt không cay không lấy tiền.

Niệm Tưởng vội vàng nhảy lên, đi vào buồng vệ sinh đánh răng súc miệng, cách một cánh cửa còn mơ hồ nghe thấy tiếng mẹ Niệm, đang gọi điện thoại cho cha Niệm: “Ớt của ông làm cay con gái đến khóc thét ... Còn ở đó cười hả hê! Cần thận con gái nhổ hết đám ớt ông trồng...”

Ừm... Đây là một chủ ý không tệ...

Cũng trong lúc đó.

Âu Dương vừa ăn vừa chơi game cùng Lan Tiểu Quân: “Anh đã ăn rồi, em còn không đi ăn cơm với Niệm Tưởng?”

“Ăn cái gì a?” Lan Tiểu Quân ngậm kẹo, nhanh chóng gõ bàn phím: “Niệm Tưởng hôm nay đi bệnh viện niềng răng...”

Nói xong, cô hình như cảm thấy chỗ nào không đúng, nhú mào suy nghĩ một hồi, “Lạ thật, Niệm Tưởng không phải đi bệnh viện các anh niềng răng sao? Sao anh còn ở nhà chơi game cùng em!”

Âu Dương hiển nhiên cũng ý thức được vấn đề này, có chút mê mang: “Anh và bác sĩ Từ hôm nay đều không đi làm!”

Hai người ngơ ngác trước máy vi tính một hồi, Âu Dương phản ứng trước: “Anh đi gọi điện thoại hỏi lão Đại...”

Lan Tiểu Quân thuận tay mở bao khoai tay chiên, một tay gõ chữ: “Mau hỏi, là Niệm Tường nhà chúng ta hay là anh bị bỏ rơi?”

Anh ta làm sao có thể bị bỏ rơi!

Âu Dương trợn trắng mắt, tiếp tục gọi điện thoại.

Từ Nhuận Thanh đang trên đường trở về, mắt nhìn thấy tên hiển thị gọi tới, thuận tay tiếp nhận: “Chuyện gì?”

“Lão Đại, anh hiện tại ở đâu?”

Từ Nhuận Thanh hơi nhướn mi một chút: “Trọng điểm.”

“À, tôi nghe bạn cùng phòng của Niệm Tường nói, Niệm Tường hôm nay đi bệnh viện niềng răng...”

Bạn cùng phòng? Nhanh như vậy đã quen biết cả bạn cùng phòng?

Từ Nhuận Thanh nhướn mày, môi mới vừa rồi còn khê nhếch, giờ biến thành một đường thẳng tắp: “Đúng.”

Âu Dương “A” một tiếng, yếu ớt hỏi: “Nhưng chúng ta hôm nay không đi làm mà...”

Từ Nhuận Thanh liếc nhìn kính chiếu hậu, xem xét tình hình giao thông, vừa đánh lái vừa sửa lại cho đúng: “Là cậu, không phải tôi.”

Âu Dương lại ngốc trệ —— vì cái gì anh ta cảm thấy, hôm nay Từ bác sĩ nói chuyện gì anh ta nghe cũng không hiểu? Chỉ số thông minh đã dành hết cho Lan Tiểu Quân sao!

“Chính xác mà nói là tôi đang tăng ca tạm thời, một mình tôi có thể, cho nên không thông báo cho cậu.” Ngắn gọn giải thích xong, anh khẽ nhếch môi, thanh âm lạnh lạnh hỏi: “Cậu còn có vấn đề gì?”

“Không... Không có...”

Cúp máy, Âu Dương ngồi yên một lát, luôn cảm thấy sự tình có chút không thích hợp ở chỗ nào.

Anh ta đăng nhập WeChat, tìm một đồng nghiệp hôm nay đi làm hỏi: “Lão Đại sáng hôm nay ở trong bệnh viện?”

Đồng nghiệp trả lời, viết: “À a a a, đúng. Bác sĩ Từ sáng sớm đã tới rồi.”

Âu Dương lại hỏi: “Lão Đại đến, có phải là niềng răng cho một cô bé hay không?”

“Đúng, cô bé kia tên cũng dễ nhớ, gọi là Tưởng Niệm.”

...

Âu Dương trầm mặc một hồi: “Khụ... người ta gọi là Niệm Tưởng...”

Đồng sự: “...” _(:3 > ∠)_

Âu Dương đem tin tức vừa biết được, truyền lại cho Lan Tiểu Quân – cô nàng đã đói bụng đến tứ chi “bại liệt”: “Bác sĩ Từ sáng sớm đi bệnh viện niềng răng cho Niệm Tưởng... Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng hình như anh đích thật là bị bỏ rơi không chút lưu tình...”

Lan Tiểu Quân trả lời: “Đừng đau khổ, chuyện đã trong dự liệu.”

Âu Dương “....”.

Sau nhiều ngày đi công tác, cha Niệm rốt cuộc trở lại, nhìn qua có chút phong trần mệt mỏi, nhưng tinh thần lại rất tốt.

Ông về nhà chuyện thứ nhất chính là đi kiểm tra bồn ớt của ông một chút, thấy tất cả đều mạnh khỏe, thế này mới nhàn nhã thông thả bước vào phòng khách.

Niệm Tường đang nằm cuộn mình trên ghế sofa xem ti vi, ông đi tới cẩn thận quan sát cô vài lần, cho ra kết luận: “Hình như gầy một chút?”

Niệm Tường bất đắc dĩ: “Con vừa mang bộ niềng, không nhanh như vậy...”

“Há miệng cho ba ba nhìn xem.”

Niệm Tường rỗi rãi, vẫn há miệng, lộ ra mắc cài kim loại.

“Xấu ... con vẫn nên ngậm miệng là hơn.”

Niệm Tường: “...” — he —

Ngoài miệng thì ghét bỏ, nhưng biết Niệm Tường hiện tại không thể cắn đồ cứng, ông mặc kệ dọc đường công tác mỗi mệt, tự mình xuống bếp nấu một nồi cháo thịt nạc trứng muối cho cô.

Tài nghệ bếp núc của Cha Niệm có thể so với đầu bếp chuyên nghiệp, chỉ là ông không thích xuống bếp, nếu như không phải tâm tình tốt hoặc là tình huống đặc biệt ông cũng không dễ dàng xuống bếp.

Dựa theo lời của ông mà nói: “Quý ít không quý nhiều, ngẫu nhiên làm một hai lần mới có thể bảo trì cảm giác mới mẻ...”

Nói đến cùng, chính là lười, vô cùng lười, đặc biệt lười. Cũng không biết mẹ Niệm có bao nhiêu khoan dung, mới có thể ngày qua ngày, năm qua năm, bao dung chấp nhận ông...

Đại khái là lấy cơ tâm tình tốt, cứ cách một ngày, sáng sớm cha Niệm lại tự mình xuống bếp nấu một nồi cháo hải sản.

Niệm Tường ăn xong điểm tâm, thu dọn một chút rồi về trường học, khi kiểm tra ví tiền đột nhiên phát hiện mình quên đưa biên lai thu phí cho Từ Nhuận Thanh ...

Cô gãi gãi đầu, có chút đau đầu. Nếu để cô phải tự mình đi một chuyến nữa, cô khẳng định là không tình nguyện ... Vậy nếu lần sau đem qua luôn hẳn là có thể chứ?

Nghĩ như vậy, cô liền gửi qua một tin nhắn cho Từ Nhuận Thanh: “Bác sĩ Từ, em là Niệm Tường. Thật ngại quá, ngày hôm qua khi trả viện phí, đã quên đem biên lai giao lại cho anh, trực tiếp kẹp trong ví tiền mang về. Lần sau tái khám sẽ mang cho anh, có thể không?”

Gửi xong, chờ giây lát cũng không thấy trả lời, cô liền ném qua sau đầu, vui vẻ ra ngoài.

Bên này.

Âu Dương nghe thấy di động trên bàn làm việc của Từ Nhuận Thanh run lên, quay đầu nhìn thoáng qua, là di động cá nhân của anh. Thấy anh đang khám cho bệnh nhân, anh ta chỉ là nghiêng đầu, chăm chú nhìn màn hình di động, giống như trước đây, chuẩn bị lấy tới đọc nội dung tin nhắn cho anh nghe. Kết quả, tay còn chưa đụng tới điện thoại, liền nghe Từ Nhuận Thanh thấp giọng, ngăn cản anh: “Đừng động.”

Âu Dương sửng sốt một chút, tay vươn ra còn chưa đụng đến điện thoại, quay đầu nhìn anh, thấy anh còn đang nghiêm túc khám cho bệnh nhân, cho rằng câu “Đừng động” này là nói với bệnh nhân, anh ta lại tiếp tục đi lấy di động, lần này vừa nắm tới trong tay, liền nghe thanh âm Từ Nhuận Thanh càng trầm xuống vài phần: “Âu Dương, đừng động.”

Âu Dương “A” một tiếng, có chút ngại ngùng gãi gãi đầu: “Tôi nghĩ là anh đang nói với bệnh nhân, có ai tin nhắn, không xem sẽ không sao chứ?”

“Ừm.” Anh lên tiếng, vẫn không quay đầu lại.

Âu Dương thấy anh không chú ý bên này, thừa dịp màn hình di động còn phát sáng chưa tắt, nhanh chóng nhìn tên người gửi, mặt trên chỉ có hai chữ —— Niệm Tường.

Hà hà... ʘ(*°▽°*)ʘ

Âu Dương cảm thấy cả người mình cũng có chút mơ hồ ... Bởi vì vài năm trước, thường xuyên bị tin nhắn “quấy rối” – bác sĩ Từ liền dùng một di động dành riêng cho công tác. Đây cũng là số ghi lại trên danh thiếp cho bệnh nhân, hơn nữa, việc điện thoại có ai điện hoặc nhắn tin, phần lớn thời gian đều là anh ta đến xử lý, lấy tới.

Nhưng hiện tại! Không chỉ đây là di động cá nhân! Mà còn là của Niệm Tường nhắn đến!

A, thật kích động! Anh ta cảm thấy mình hình như đã phát hiện một việc vĩ đại... Lão Đại quả nhiên có gì đó với Niệm Tường đi? Vậy chỗ mà anh ta cảm thấy không đúng lần trước, có thể giải thích được rồi phải không!

Là gian tình! Gian tình!!!

Cảm thấy mình biết một bí mật mà toàn thế giới không ai biết, cảm giác thật sự là... Sướng!

Âu Dương mắt thấy Từ Nhuận Thanh đã khám xong cho bệnh nhân, tháo xuống bao tay, trước đi rửa tay, lau khô, sau đó cầm di động lên nhìn, sau đó ——

Cười a! Cười a! Tuy rằng chỉ là câu nhẹ khoe môi một chút! Nhưng tốt xấu gì khoe môi cũng đã nhếch lên!

Lão Đại, anh không có việc gì thì cười cái gì!!!

Xem ra anh ta suy đoán quả thực không sai! ˘(˘˘˘)˘

Anh ta cũng đi rửa tay... Đi gửi tin nhắn cho Lan Tiểu Quân ...

Mười lăm phút sau, Niệm Tưởng nhận được tin nhắn trả lời: “Quên? Vậy sao không quên cả mình lại bệnh viện?”

Vở kịch nhỏ:

Từ lần trước, lúc Âu Dương vô ý phát hiện bác sĩ Từ đối với Niệm Tưởng có chỗ đặc biệt, trong đầu anh ta liền bắt đầu lặp lại tuần hoàn một câu nói như vầy: “Mẹ cho ta một đôi mắt sáng ngời, ta lại dùng nó đi khai quật thứ quái dị.”

Suy nghĩ một chút, liền vô thức nói ra...

Từ Nhuận Thanh đang xem bệnh án, nghe vậy, vô ý hỏi: “Quái dị gì?”

Âu Dương 囧, thấy anh quay đầu nhìn qua... Thực không thành ý, qua loa tắc trách nói: “Không có, chính là gần đây... Đột nhiên đối với những thứ quái dị cảm thấy hứng thú.”

Từ Nhuận Thanh thản nhiên liếc mắt nhìn anh ta, không để ý đến nữa.

Cái này cũng là duyên cơ bất ngờ trong nhân sinh của Âu Dương, bởi vì anh ta phát hiện mình đối với phương diện này đích xác vô cùng có thiên phú... Không chỉ phát hiện lão Đại quái dị, còn phát hiện y tá trưởng, còn có y tá ở quầy tiếp tân cùng với ——bác sĩ Lâm.

Đương nhiên, những điều này đều là nói sau.

Hôm đó anh ta hưng trí bừng bừng, chia sẻ với Lan Tiểu Quân tin tức bùng nổ này, hai người ở trong trò chơi đối đáp chấp vá gian tình của bác sĩ Từ và Niệm Tường...

Nói tới một hồi, hai người cảm thấy mình đúng thật là nhàn rồi (*w*).

Cứ như vậy mà nhớ lại, Âu Dương đột nhiên như được đã thông kinh mạch, nhớ tới một chuyện có thể để lại dấu vết, thậm chí có thể tìm được chứng cứ chứng minh!

Niệm Tường ở lần đầu tiên nhớ rằng, đầu tiên là do bác sĩ Lý phụ trách nhớ rằng phía dưới. Sau này do răng trên quá khó khăn chưa nhớ được, vẫn là bác sĩ Từ đến làm anh hùng cứu mỹ nhân...

Đương nhiên, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là chuyện phía sau.

Sau khi Niệm Tường rời khỏi, bác sĩ Từ bảo đi lấy răng của Niệm Tường cầm lên đây, nguyên thoại là như vậy: “Âu Dương, đi xuống chỗ bác sĩ Lý lấy cái răng của Niệm Tường mang lên đây.”

Âu Dương khi đó không hề nghĩ ngợi gì, liền đi xuống lầu đem răng bỏ vào trong bồn rửa một lúc, sạch sẽ xong mới bỏ vào trong cốc giấy đưa cho Từ Nhuận Thanh.

Phản ứng của bác sĩ Từ là, nhìn thoáng qua trong cốc giấy, thanh âm nhàn nhạt: “Lưu lại, làm tiêu bản giáo dục.”

Âu Dương cảm thấy khi đó mình quá đơn thuần, không muốn thừa nhận mình quả thực là —— quá ngây thơ rồi!!!

Nhất định là bác sĩ Từ muốn lưu lại làm “Tưởng Niệm”, còn nói cái gì làm tiêu bản giáo dục!

Bác sĩ Từ, anh cũng quá lãng mạn đi!

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 19: Tình Cờ Gặp Mặt

Không khí Thành phố z ngày càng lạnh lẽo khắc nghiệt, vào ngày thứ Sáu, nhiệt độ toàn thành phố đã hạ thấp. Khắp trời đều mờ lung mờ ảo không có ánh nắng, tầng mây cuộn cuộn, một mảnh trắng xóa.

Nhìn giống như sắp có tuyết rơi... Nhưng trên thực tế, mưa cũng không có...

Niệm Tưởng ngồi trước máy tính gần người.

Mới đây, cô vừa xong khóa học liền bị cha Niệm đón về nhà, buổi tối còn phải ra ngoài cùng mẹ niệm đi chọn “chiến bào” *, chuẩn bị cho ngày sau ra trận “Bái sư yển” *.

* “chiến bào”, “Bái sư yển”: đây là do Niệm Tưởng so sánh bữa tiệc gặp mặt thầy hướng dẫn, giống như bữa tiệc đẫm máu trong câu chuyện “Hong môn yển”. Có phim cùng tên rất hay.

Vì dụ dỗ cô trở về, cha Niệm đã tự mình xuống bếp, lúc này hương thơm của thức ăn cứ phiêu đảng trong phòng, cô nhìn tiến độ tải game xuống mà ngao ngán.

Lan Tiểu Quân quyết định kết hôn với Âu Dương trong game, tối mai là hôn lễ của họ. Cho nên... Cô lại bị Lan Tiểu Quân kéo vào game...đi xem hôn lễ.

Biểu tượng QQ lóe lên, Lan Tiểu Quân gửi tới tin nhắn: “Đã xong chưa?”

“Nhanh thôi...” Niệm Tường nhìn tiến độ, còn 15% nữa, chờ cô cõm nước xong chắc là hoàn tất.

“Vậy được, mình và Âu Dương đi làm nhiệm vụ trước, tối nay cậu nhớ đuổi kịp đội a.”

Niệm Tường hỏi: “Sắp kết hôn còn phải làm nhiệm vụ? Không cần bồi dưỡng cảm tình sao...”

Lan Tiểu Quân có chút buồn bực hỏi lại: “Cái gì bồi dưỡng cảm tình?”

“Không phải là muốn cùng Âu Dương kết hôn sao, lúc này không phải là lúc nên “anh anh em em” sao?”

Lan Tiểu Quân gửi qua biểu tượng bùng lửa, rống giận: “Ai muốn cùng anh ấy “anh anh em em”!!!!!! mình con mẹ nó, nhìn thấy anh ấy liền không có hứng...”

Niệm Tường 囧: “Không có hứng... kết hôn làm gì... là hôn nhân vô tính sao?”

“Niệm Tường, ngày hôm qua, đến cùng là cậu có nghiêm túc nghe mình nói không... Mình và Âu Dương bởi vì nhiệm vụ “tình nhân pk” mới kết hôn! Bởi vì pk mới phải kết hôn! Không có nửa điểm gian tình!”

o(*—▽—*)o

Niệm Tường: “Cậu cảm thấy mình sẽ tin sao...”

“Giết!” Lan Tiểu Quân gõ mạnh bàn phím một cái: “Mình còn chưa khởi binh vấn tội đâu! Nói mau! Cậu và bác sĩ Từ xảy ra chuyện gì!”

Cô và bác sĩ Từ? Đây là tổ hợp kỳ quái gì vậy?

Cô không hiểu ra sao: “Năm không cũng trúng đạn... Chúng tôi làm sao?”

“Đã “chúng tôi” rồi ... Còn cần thế nào nữa?” Lan Tiểu Quân cười lạnh một tiếng, bổ sung: “Hai ngày nay mình và Âu Dương, cùng nhau ngồi phân tích từng chuyện từng chuyện trước đây của hai người, từng cái đều đào ra viết thành một số, cậu đừng nghĩ phủ nhận!”

“Các người đúng là nhàn rồi...” — he —

Lan Tiểu Quân: “... Trọng điểm không ở chỗ này! (no `Д) no ”

Niệm Tưởng bình tĩnh trầm mặc.

Lan Tiểu Quân hỏi: “Có muốn nhìn cái số một chút không?”

Niệm Tưởng: “(/▽) không xem.”

Lan Tiểu Quân chưa từ bỏ ý định: “Thật sự không xem?”

Niệm Tưởng: “(/▽) bụm mắt, thật sự không xem.”

“Xem ra cậu đã thú nhận tội trạng không chút e dè.” Lan Tiểu Quân sờ sờ cằm, cười gian: “Còn chưa nhìn ra, cậu lại có mị lực lớn như vậy, có thể câu được bác sĩ Từ...”

“Mình chỉ thừa nhận câu kia ‘Cậu có mị lực lớn như vậy’, xin cảm ơn.” Dứt lời, Niệm Tưởng ngẫm nghĩ, nói: “Tiểu Quân, những lời này nói với mình không thành vấn đề, nếu đến tai bác sĩ Từ sẽ ảnh hưởng không tốt.”

Lan Tiểu Quân “à à” hai tiếng, à xong lại cảm thấy không đúng —— mẹ nó, cô đồng ý cái này làm gì!

Đợi đã...

Gì đây... Đây là bị Niệm Tường phản giáo?

“Cậu trở lại cho mình! Ăn cơm cái gì! Nói cho rõ ràng!!!!”

Niệm Tường viết: “Thí chủ, thật ngại quá. Dân lấy ăn làm trời, bản ni muốn đi ăn cơm.”

Lan Tiểu Quân: “...”

Ăn cơm xong, Niệm Tường bị mẹ Niệm xách đi ra ngoài dạo phố.

Ban đêm ở thành phố Z đèn đuốc rực rỡ sắc màu. Nhưng bởi vì nhiệt độ xuống thấp bất thành hình, người đi trên đường giảm bớt không ít.

Mẹ Niệm thấy cô quần mình thành cái kén trong nhà, dứt khoát lôi cô đi mua sắm. Ngoài mua “Chiến bào” ra, còn mua thêm không ít đồ khác, từ trong ra ngoài... đều không bỏ sót.

Trong tay Niệm Tường xách đầy túi đồ, có chút bất an nhìn mẹ Niệm hưng trí bừng bừng: “Mua nhiều như vậy?”

“Con bao lâu rồi không có mua quần áo mới? Con gái người ta một ngày đổi một bộ. Hơn nữa con sắp đi thực tập, đã 24 tuổi rồi, sao còn không suy nghĩ ăn diện một chút?”

Vừa lúc đi qua một cái gương lớn, Niệm Tường chăm chú nhìn mình trong gương, nhỏ giọng trả lời: “Đại khái là bởi vì khí chất trời cho?”

Mẹ Niệm dừng bước lại, hướng về phía cô, trợn trắng mắt...

Niệm Tường: “...” =_ =

Lầu một là quầy bán đồ trang điểm, Mẹ Niệm trái chọn phải tuyền, Niệm Tường thấy bà trong chốc lát cũng chọn chưa xong, đem các túi xách trong tay đặt xuống chỗ nghỉ trong cửa hàng, ngồi xuống.

Đang nhàm chán nhìn chung quanh, lơ đãng quay đầu một cái, liền làm sao cũng không dời tầm mắt được nữa.

Ở xéo phía đối diện, cách nhau một cái thang máy là cửa hàng bán đồ ngọt, ngồi bên cạnh cửa sổ sát đất là Từ Nhuận Thanh... và một cậu bé xinh xắn.

...

Không biết đang nói cái gì, biểu tình của Từ Nhuận Thanh thủy chung vẫn nhàn nhạt, trong tay cầm một cốc thủy tinh, trên mép còn gắp một miếng chanh.

Cậu bé xinh đẹp đại khái cũng 15 tuổi?

Kỹ năng đánh giá tuổi tác của Niệm Tường đích thực có hạn...

Khoảng cách hơi xa, Niệm Tường chỉ nhìn thấy Từ Nhuận Thanh bưng lên cốc thủy tinh, để sát vào môi nhấp một ngụm, sau khi để xuống, giơ tay đưa về phía cậu bé kia ——

Sau đó bóp nhẹ cằm cậu, không thể nào nhẹ nhàng hơn, làm cậu bé kia nghiêng đầu đi.

Bàn tay đẹp mắt kia, dù ở khoảng cách khá xa, vẫn như cũ đập vào trong mắt Niệm Tường đầu tiên, phát sáng lấp lánh...

Chờ cô nhìn năm ngón tay của bác sĩ Từ đến chảy nước miếng xong, lại nhìn kỹ lần nữa thì cậu bé kia đã khóc. Trong ánh mắt chứa đầy nước

mắt, ánh mắt kia ở dưới ngọn đèn chiếu xạ ra sáng bóng, như bảo thạch rực rỡ.

Từ Nhuận Thanh rút khăn tay đưa cho cậu, quay đầu nhìn qua, ánh mắt một đường chạy từ quán cà phê cách vách tới quây đồ trang điểm... Cuối cùng rơi vào ——

Trên người cô.

Niệm Tường sửng sốt, trầm mặc nhìn nhau một lát, cô mới hơi có chút lúng túng nâng lên móng vuốt, giờ giờ: “Hi...”

Từ Nhuận Thanh lẳng lặng nhìn cô ba giây.

Ngay lập tức, đứng dậy, nói cái gì với cậu bé, cất bước rời đi.

Niệm Tường liền cứ nhìn anh, thân ảnh thon dài đứng dưới ngọn đèn càng thêm cao ngất.

Sau đó anh đẩy cửa đi ra, nhìn về phía cô.

Này, đây là... Muốn lại đây tìm cô?

Niệm Tường tròn tròn mắt, bị anh dùng ánh mắt trong trẻo nhìn như vậy, thì trong nháy mắt hình như cô bị anh khóa lại, hô hấp cũng loạn nhịp.

Thình lình xảy ra một cảm giác khẩn trương luống cuống...

Niệm Tường có chút mộng mị.

Anh lững thững đi tới, trong khi thần kinh cô căng thẳng cao độ thì hình ảnh của anh ngày càng phóng đại trước mắt cô.

Cô rõ ràng nhìn thấy trong mắt anh có ánh sáng lấp lóe, ánh mắt đen như mực, thâm thúy âm trầm. Bao phủ dưới ngọn đèn rực rỡ, ngỡ như xuất

trần. Bên ngoài cửa hàng đồ ngọt được trang trí sắc hồng nghệ thường, ánh sáng lóe ra dừng trên trán của anh, lại trượt tới mũi, cuối cùng dừng lại trên áo sơ mi trắng anh mặc bên trong, bởi áo khoác mở rộng mà lộ ra.

Anh nâng lên cổ tay nhìn thời gian, mặt đồng hồ được ngọn đèn chiết xạ, kim loại sáng bóng lóe lên. Ngón tay hơi cong, thon dài trắng nõn, nhìn qua càng đẹp mắt.

Tim Niệm Tưởng nhảy “Phù phù phù phù” vài cái...

Xong, xong, cô cảm thấy hình như mình... Bị sắc đẹp mê hoặc ...

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 20: Buổi Gặp Mặt

Rất nhanh đã đến chủ nhật.

Cha Niệm cũng nghiêm túc đứng đắn thay bộ quần áo mới, chờ xuất phát. Thấy Niệm Tường mặt mộc không trang điểm, nhin không được “Chậc” một tiếng, quay đầu hướng về phía mẹ Niệm hô: “Mẹ nó à, bà mau đến xem Niệm Tường nhà chúng ta...”

Mẹ Niệm vừa nhìn thấy, hơi nhú mày một chút, hiển nhiên là có chút không vừa lòng: “Con lo mà trang điểm một chút đi...” Nói xong, liền kéo Niệm Tường vào phòng.

Niệm Tường có chút không rõ: “Không phải là chỉ gặp thầy hướng dẫn sao? Sao lại biến thành...giống như...đi xem mặt?”

Cha Niệm im lặng không nói gì ——

Niệm Tường không dám tin: “Đây là... tình huống gì?”

Mẹ Niệm giơ tay vỗ đầu cô một cái: “Con nghĩ cái gì vậy? Xem mặt? Con như vậy, ai dám làm mối cho con... Quả thật là không có mắt.”

Niệm Tường: “...” 〰 〰 nói bậy.

Bữa gặp mặt hẹn ở một nhà hàng tư nhân, hoàn cảnh tao nhã yên tĩnh, nghe nói là nơi cha Niệm hay tiếp đãi khách.

Bởi vì suốt trên đường đi cha Niệm cứ khen thức ăn ở đây không dứt, thậm chí ngay cả khẩu vị thế nào cũng nói rất kỹ càng, thế cho nên Niệm

Tưởng đối với “Bái sư yển” lần này tràn ngập mong chờ...

Nhà hàng tư nhân không có bãi đỗ xe, chỉ có thể đậu xe ở những hàng quán chung quanh, hiện tại đang giờ cơm tối, các chỗ đậu xe gần đó đều đã đầy.

Cha Niệm nhìn nhìn, để Niệm Tường ở lại ngay cửa, bản thân thì đi tìm chỗ đậu xe.

Đúng là quang cảnh hoàng hôn, thêm vào mấy ngày gần đây thành phố Z cứ âm u không có nắng, thì ban đêm cũng tối sớm hơn một chút. Đèn đường đã sáng lên, chiếu rọi cây cối hai bên, hiện ra quang ảnh mờ nhạt.

Trên đường dòng xe cộ nối nhau không dứt, giống như một dòng sông lưu động.

Tiếng gió gào thét thổi qua.

Niệm Tường đứng ngay đầu gió, bị thổi một hồi làm cô lạnh run, nhìn nhìn mọi nơi, quyết định trốn vào dưới mái hiên.

Lâm Cảnh Thư không lái xe, buổi tối nay liền đi cùng với Từ Nhuận Thanh, giờ phút này đang ở trong dòng xe cộ cứng ngắc ngay đối diện nhà hàng.

Bên trong xe đang phát bài hát nhẹ nhàng thoải mái, anh ta lại không hiểu sao có chút cảm giác bị đè nén, nghiêng đầu nhìn Từ Nhuận Thanh, hỏi: “Có thể hút thuốc không?”

Từ Nhuận Thanh quay đầu nhìn anh ta, lãnh đạm trả lời: “Không.”

Lâm Cảnh Thư: “...” Được rồi, vậy thì không.

Đối với Từ Nhuận Thanh mà nói, tốt nhất không nên hỏi, đây là kết luận anh ta ở cùng anh ở Thụy Kim lâu như vậy, tự mình thể nghiệm ra.

Còn nhớ rõ một năm rưỡi trước, khi anh ta vừa đến Thụy Kim nhậm chức, bệnh viện tổ chức nghi thức hoan nghênh, chuẩn bị một bữa tiệc. Ăn được một nửa anh ta cảm thấy buồn chán, tùy tiện tìm cái cốc ra ngoài hít thở không khí.

Vừa lúc ở cửa nhà ăn gặp Từ Nhuận Thanh, cũng có cùng mục đích hóng gió, anh ta muốn kết giao, muốn cùng Từ Nhuận Thanh vừa hút thuốc vừa nói chuyện, cho nên liền hỏi anh: “Hút thuốc không?”

Vừa nói chuyện, vừa rút ra hộp thuốc lá.

Từ Nhuận Thanh nhìn bao thuốc trong tay anh ta một cái, vô tình nói: “Không hút.”

Lâm Cảnh Thư sững sốt, không biết có phải vì có chút hơi men hay không, vậy mà nói một câu: “Anh có phải đàn ông hay không, không hút thuốc lá?”

Anh ta còn nhớ rõ ánh mắt Từ Nhuận Thanh lúc bấy giờ, cười như không cười, nhìn qua ôn nhuận như ngọc, kì thực ánh sáng lạnh lẽo trong mắt, người khác nhìn thấy thì trong lòng bỗng chột dạ...

“Không hút thuốc thì không phải đàn ông?” Anh cười khẽ, hỏi lại: “Khi nào thì hút thuốc là phương thức chứng thực đàn ông?”

Lâm Cảnh Thư: “...”

Anh ta dừng một lát, sâu sắc nhìn Từ Nhuận Thanh một cái, rút ra một điếu ngậm trong miệng, vừa lấy ra bật lửa. Chợt nghe người đàn ông bên cạnh nhàn nhạt hỏi một câu: “Đã nói không hút, còn muốn cho tôi hít khói thuốc, anh có phải đàn ông không?”

Lâm Cảnh Thư: “...” Giết!

Cố tình Từ Nhuận Thanh mặt không đổi sắc, không chút để ý tới anh ta, thật là có giận cũng không có chỗ phát tiết...

Sau này, khi Lâm Cảnh Thư vấp phải nhiều lần “trắc trở” vì Từ Nhuận Thanh, có một lần, anh ta ở trên hành lang bệnh viện không thể không phát tiết. Anh ta nhin không được hỏi: “Có phải tôi đã làm gì dặt tội cậu không?”

Từ Nhuận Thanh kéo nhẹ caravat một chút, chậm rãi trả lời: “Hình như là... Tôi không thích người khác chất vấn tôi.”

Lâm Cảnh Thư: “...” Anh ta cảm thấy, dù mình sống lâu hơn Từ Nhuận Thanh một năm, khí thế cũng không hơn được chút nào.

Nghĩ vậy, anh ta cười rộ lên, ghé mắt hướng ra ngoài cửa sổ nhìn phong cảnh, đang muốn thu hồi tầm mắt, thoáng thấy Niệm Tường đang đứng ở cửa nhà hàng thì chợt nhíu mày, tươi cười càng sâu: “Nhìn xem đó là ai.”

Từ Nhuận Thanh không kiên nhẫn, nhìn theo ánh mắt của anh ta.

Niệm Tường đang dậm chân tại chỗ, khoảng cách có chút xa, nhìn không rõ lắm, bất quá giống con thỏ nhỏ nhảy lên nhảy xuống bật thềm ... rất dễ phát hiện.

Từ Nhuận Thanh híp mắt lại một chút, nhìn chăm chú, ánh mắt chuyển qua tên nhà hàng sau lưng cô, nhin không được nhíu nhíu đầu mày —— nói thật, hiện tại anh có một dự cảm không tốt lắm.

Tâm tình Lâm Cảnh Thư lại có chút sung sướng: “Này, không phải đó là bệnh nhân của cậu à, đợi lát nữa có muốn qua chào một cái không?”

Nghe ra châm chọc trong lời nói của Lâm Cảnh Thư, Từ Nhuận Thanh ghé mắt nhìn qua, mặt mày càng trầm trọng, hiển nhiên khinh bỉ anh ta làm

trò: “Không cần thiết.”

“Không hiểu kỳ vì sao tôi lại nhớ rõ cô ấy à?” Lâm Cảnh Thư hỏi.

“Nói thật.” Ánh mắt Từ Nhuận Thanh lại dừng trên người Niệm Tường ở cách đó không xa, câu khoe môi một cái, nhẹ giọng nói: “Tuyệt không hiểu kỳ.”

“...” Lâm Cảnh Thư lý trí quyết định nói sang chuyện khác: “Chuyện nhận hướng dẫn cậu nói lần trước, viện trưởng Từ quyết định là ai nhận?”

“Còn chưa xác định, đợi lát nữa có thể hỏi lại.”

Dứt lời, dòng xe cộ phía trước rốt cục bắt đầu dịch chuyển, Từ Nhuận Thanh lại nhìn trước cửa nhà hàng —— vừa rồi còn đứng ở nơi đó nhảy lên xuống, người đã không trông thấy đâu.

Anh thu hồi tầm mắt, môi mỏng hơi mím, trong đồng tử ánh lên ngọn đèn của xe phía trước, trong trẻo mà rực rỡ. Ngón tay khoát lên tay lái gỗ nhẹ vài cái, như có đăm chiêu.

Niệm Tường đi theo cha Niệm đến ghế ngồi không bao lâu, Từ Khai Thành đã đến.

Cha Niệm cùng bác Từ có hợp tác qua lại, sau này phát hiện có chung sở thích —— câu cá, do đó, dần dần phát triển tình cảm tri giao, hơn nữa, đã chính thức thiết lập quan hệ nhiều năm nay.

Chính vào lúc Niệm Tường lên đại học, vẫn chưa gặp qua bác ấy, chỉ biết, hai nhà ngẫu nhiên cũng sẽ tụ họp, cha mẹ hai bên giao tình rất tốt.

Trịnh trọng chào hỏi qua, Niệm Tường cùng cha Niệm ngồi xuống, yên lặng chiêm ngưỡng thầy hướng dẫn của mình...

Đồng thời trong lúc này, Từ Khai Thành cũng bất động thanh sắc đánh giá Niệm Tường.

Bộ dáng Niệm Tường xinh xắn, ngũ quan đoan chính lại tinh xảo, ánh mắt đen trắng rõ ràng, nhìn qua rất có hồn. Lúc cười ánh mắt hơi nheo lại, ngược lại có mấy phần giống mèo con lười nhác, làm người khác nhìn thấy rất vui vẻ.

Thêm vào màu da trắng sáng, Mẹ Niệm lại đặc biệt có tâm cơ chọn quần áo tối màu phối hợp, làm nổi bật thêm làn da trắng đẹp...

Từ Khai Thành gật gật đầu... Vừa lòng, nhìn Lão Niệm như vậy mà khuê nữ lại có thể hơn người như thế... Chắc chắc chắc.

Niệm Tường bị nhìn đến ngượng ngùng, mím môi cười cười, châm trà cho trường bối. Cô đứng dậy nâng chén kính Từ Khai Thành: “Bác, về sau làm phiền bác chiếu cố nhiều, con nhất định sẽ học hành chăm chỉ.”

Từ Khai Thành vừa giơ cái cốc lên, liền dừng tại nơi đó, ánh mắt liếc về phía cha Niệm, do dự hỏi: “Lão Niệm... Ông còn chưa có nói với Niệm Tường à?”

Niệm Tường: ... (☉v☉)

“Niệm Tường.” Cha Niệm cười híp mắt nhìn cô, giải thích: “Bác Từ hiện tại không quản việc này, hướng dẫn con là con...”

Lời còn chưa dứt, cửa phòng ăn liền truyền đến vài tiếng gõ cửa rõ rang và quy luật. Lập tức, người phục vụ đẩy cửa ra, đón thêm người vào.

Niệm Tường còn duy trì tư thế nâng cốc muốn kính Từ Khai Thành, theo tiếng nhìn sang, nhất thời như bị sét đánh...

Lâm Cảnh Thư nhìn thấy Niệm Tường thì trong nháy mắt có hơi sửng sốt, sau đó nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn Từ Nhuận Thanh, câu môi cười.

Từ Nhuận Thanh vốn còn chưa chú ý tới, bị ánh mắt Lâm Cảnh Thư rõ ràng như xem kịch vui đảo qua, khẽ nhúu mày, ngược mắt nhìn lại. Về sau, đồng tử trong cặp mắt thâm thúy kia nhúu lại, lóe ra ánh sáng nguy hiểm.

Niệm Tường ngây ngốc nhìn anh, yên lặng nuốt nước miếng...

Sao có thể! Không nên... Tuyệt đối không nên! w(Д)w

Không khí trong nháy mắt có chút ngưng trệ.

Phản ứng chậm hơn người ta, cha Niệm một chút cũng không nhìn ra trong lúc này gió nổi mưa phun, vui tươi hơn hờ giới thiệu: “Niệm Tường, đó là con trai của bác Từ – Từ Nhuận Thanh. Không xa lạ chứ? Là bác sĩ trị liệu cho con, thật là có duyên phận a...”

... Đúng vậy, điều này cũng kêu là duyên phận sao.

(ノ^ー,) lau nước mắt.

Cha Niệm híp mắt nhìn Lâm Cảnh Thư đứng một bên cười tủm tỉm... ê, đây là ai...

Cha Từ thấy thế, lập tức cứu vớt: “Vị này là Lâm bác sĩ của bệnh viện chúng tôi – Lâm Cảnh Thư. Cũng là Nhuận Thanh nghĩ chu đáo hơn, sợ bản thân không có kinh nghiệm, hướng dẫn không tốt. Bác sĩ Lâm thì rất có kinh nghiệm trong việc này, đã từng nhận vài thực tập sinh, bây giờ còn là giáo sư thỉnh giảng của đại học B, vậy thì càng thêm thích hợp.”

Lời nói này của Từ Khai Thành hoàn toàn là vì thái độ không hợp tác của Từ Nhuận Thanh ngày ấy, chỉ không ngờ...

Lâm Cảnh Thư nhìn nhìn Từ Nhuận Thanh, quanh thân không khí có chút đông lạnh, cười đến càng vui vẻ: “Có nhớ anh không? Ngày đó nghe anh diễn thuyết, em còn hỏi anh một vấn đề.”

Niệm Tưởng gật đầu.

Tính hiếu kỳ của Cha Niệm nhất thời bộc phát: “Vấn đề gì?”

Lâm Cảnh Thư “à” một tiếng, nghĩ lại một chút, cố ý lộ ra biểu cảm suy tư, nhẹ nhàng nói: “Hình như là muốn số...”

“Ngày hôm qua ở trung tâm mua sắm có nhìn thấy em...” Từ Nhuận Thanh ngắt lời Lâm Cảnh Thư, sắc mặt tự nhiên nhìn Niệm Tưởng, hỏi: “Đang muốn tới chào hỏi, thì dì đã kéo em đi.”

Nói xong, anh cười như không cười nhìn Niệm Tưởng, ngữ khí mềm nhẹ lại bao hàm uy hiếp, cười khẽ một tiếng: “Thấy tôi sao không tới chào?”

Niệm Tưởng tròn tròn mắt, trả lời không được ——

Này, này là tình huống gì?

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 21: Chưa Xong Đây

Từ Nhuận Thanh vừa dứt lời, toàn bộ phòng ăn nhất thời yên tĩnh. Giống như là đột nhiên đình chỉ mọi chuyển động, chớp mắt im lặng đó quả thực làm người ta sôi trào.

Lâm Cảnh Thư hiển nhiên là đã cam bái hạ phong, vẻ mặt sùng bái nhìn Từ Nhuận Thanh —— liền không để ý, đứng ở một bên xem kịch vui. Nói thật, đợi lát nữa anh ta nhất định phải cùng Từ Nhuận Thanh tranh giành cô bé này một chút, lấy lại danh dự.

Nụ cười Từ Khai Thành cứng ngắc, lặng lẽ nhìn phản ứng của cha Niệm cũng như vậy.

Sau đó, máy móc quay đầu nhìn Niệm Tường, vẻ mặt mong được giải đáp: “Hai con... quen biết?”

Niệm Tường “A” một tiếng, tay vẫn bưng cốc rồi cuộc cảm giác được nhức mỏi. Cô đem cái cốc bỏ lên trên bàn, bóp nhẹ cánh tay, yếu ớt giải thích: “Không phải do anh dọa chạy sao...”

Vừa dứt lời, liền cảm thấy không khí quanh thân càng xuống thấp, “vèo” một cái hạ xuống âm độ.

Niệm Tường vụng trộm nhắc mắt nhìn Từ Nhuận Thanh, người nào đó đang chậm rãi đem áo khoát vắt lên khuỷu tay, đôi mắt xinh đẹp như ngậm tia cười thần nhiên... Chỉ là nụ cười kia không đến được đáy mắt...

Hiện tại sửa lại có kịp không...

Niệm Tưởng cào đầu: “Không phải tại anh hôm qua... Còn dẫn theo một cậu bé sao...”

“Sợ quấy rầy?” Từ Nhuận Thanh hơi nhướn mày, đem áo khoác đặt trên lưng ghế, giơ tay kéo ghế ra ngồi xuống: “Đứng đờ ở đó làm gì.”

“Dạ.” Niệm Tưởng ngoan ngoãn cùng anh ngồi xuống, ngồi xong thấy cả phòng đầy người đều dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Niệm Tưởng lặng lẽ nhìn Từ Nhuận Thanh, tư thái anh thản nhiên, tựa lưng vào ghế ngồi. Nhận thấy được ánh mắt của cô, nhấc mắt lên, mỉm cười

Niệm Tưởng: 0. 0.

Sao, tại sao lại dùng mỹ nam kế ...

Thấy mục đích đạt được, Từ Nhuận Thanh ghé mắt nhìn Lâm Cảnh Thư còn chưa ngồi, thản nhiên nói: “Còn muốn tôi mời cậu ngồi sao?”

Lâm Cảnh Thư: “...” Quá kiêu ngạo!

Ngồi xuống không bao lâu, cô phục vụ xinh đẹp mang thức ăn lên.

Cha Niệm đang nói chuyện công việc cùng Từ Khai Thành, Niệm Tưởng nghe không hiểu, dứt khoát vùi đầu dùng bữa ——

Chỉ tiếc... Cô liếm liếm bộ niềng có chút buồn bực, rằng trước không thể làm được gì, không thể xé thức ăn. Rằng sau có thể sử dụng, nhưng... để lừa thức ăn vào trong, đích thực mệt chết được.

Cô đang do dự buông đũa, bàn quay liên chuyển động, món ăn nằm hơn nữa bàn bên phải đang dừng ở trước mặt cô. Chính là món... khoai tây được hầm mềm.

Cô nhin không được ngẩng đầu nhìn, tay Từ Nhuận Thanh để trên bàn quay còn chưa rút lại, ngón tay thon dài dưới ngọn đèn chiếu rọi, càng lộ vẻ trắng nõn oánh nhuận.

Anh cong tay gõ nhẹ mặt bàn một cái, phát ra tiếng vang rất rõ ràng, thấy cô chú ý lại đây, mở miệng nói: “Nhớ kỹ những món em không ăn được.”

Niệm Tường trầm mặc, ngoan ngoãn vươn đũa gấp miếng khoai tây.

“Đã quen chưa?” Anh lại hỏi.

Giữa hai người chỉ cách hai cái ghế trống, bắt đầu giao lưu... Cũng không có chướng ngại gì, cho nên dù thanh âm của anh không phải lớn, lẫn trong giọng nói rất to của cha Niệm, cô cũng có thể nghe được rõ ràng.

Niệm Tường lắc đầu: “Còn chưa quen.”

“Sau khi về có phản ứng nào quá mạnh hay không?” Anh bưng lên cốc trà uống một ngụm, hơi cúi đầu, độ cong của chiếc cổ tuyệt đẹp, hình dáng sườn mặt tinh xảo. Khẽ rũ mắt xuống, lông mi dài tạo thành bóng mờ dưới mí mắt phượng, trên môi dính chút nước, ở dưới ngọn đèn mơ hồ thêm mấy phần mị hoặc.

Niệm Tường đột nhiên phát hiện... bộ dáng Từ Nhuận Thanh thật sự rất dễ nhìn, trước đây cô không để ý, nhưng hiện tại sao khi ngẫu nhiên chú ý vài lần, sẽ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc...

(A≡A)

Cô nhin không được liếm liếm khóe môi, đang muốn tìm nước uống, bàn quay trước mặt đã có thêm một hộp sữa ——

Lâm Cảnh Thư đang ngồi đối diện nhìn cô cười cười, ánh mắt thoáng cong lên, cười rất có thâm ý.

Cha Niệm nhìn hồi lâu rồi cuộc thấy không được nữa, ho nhẹ một tiếng, chuyển vào chủ đề: “Lão Từ, anh xem... Chuyện chính của hôm nay còn chưa nói xong.”

Từ Khai Thành liếc mắt nhìn ba người trẻ tuổi, trầm ngâm nói: “Nếu các con đã quen biết, vậy cũng không cần người lớn chúng ta quan tâm. Nói thật, con trai nhà tôi tính tình không tốt, lại không kiên nhẫn, tôi còn sợ ủy khuất cho Niệm Tường...”

Từ Nhuận Thanh vốn còn có chút lười biếng tựa lưng vào ghế, nghe vậy thì ngồi ngay ngắn lại, hai khuỷu tay chống trên mặt bàn. Mười ngón tay thon dài đan vào nhau, anh cứ như vậy nghiêng đầu nhìn cô một cái, đợi Từ Khai Thành nói xong, thế này mới như không có gì tiếp lời: “Cô ấy không tự quyết định được sao?”

Phía sau, cha Từ đã chuẩn bị một đồng lời khen dành cho Lâm Cảnh Thư, còn chưa kịp nói ra liền trực tiếp bị chặn trở về, gân xanh trên trán ông hơi nháy, thiếu chút nữa lật bàn —— thằng nhỏ này, muốn nói gì cũng phải coi tình hình trước mặt, bị ngửa sao!

Nghĩ như vậy, trên mặt lại bình tĩnh như cũ, cười híp mắt nhìn về phía Niệm Tường: “Vậy Niệm Tường, để con quyết định là được.”

Bị điểm danh, Niệm Tường sững sốt, “A” một tiếng, nội tâm ần ần phát điên ——

Hoàn toàn không cần suy nghĩ, chọn Lâm Cảnh Thư... Nhưng bác sĩ của cô là Từ Nhuận Thanh, người này lòng dạ hẹp hòi lại cao ngạo lạnh lùng, không có tương tác ——

Cô lại còn đang nợ tiền anh! Lúc này không chọn, anh sẽ cảm thấy mất mặt, thẹn quá hóa giận thì làm thế nào?

Niệm Tưởng không khỏi lộ vẻ mặt khó xử, cô gãi đầu: “Bác Từ... Nào có đạo lý để con chọn thầy...”

Cha Từ còn chưa mở miệng, Lâm Cảnh Thư đã nhanh chóng nói tiếp: “Không sao, chúng tôi đều tình nguyện.”

Niệm Tưởng có chút giật mình (⊙v⊙)—— không nhìn ra, bản chất bác sĩ Lâm lại là thụ...

Khụ, nghĩ xa quá rồi...

“Anh là giáo sư thỉnh giảng ở đại học B, nếu có cơ hội, phỏng chừng anh còn có thể dạy em mấy tiết. Nếu nhất định là thầy hướng dẫn, vậy thực tập cứ theo anh đi? Anh so với bác sĩ Từ kiên nhẫn nhiều hơn...” Lâm Cảnh Thư nói xong, mắt nhìn Từ Nhuận Thanh vẫn im lặng không lên tiếng, thực xấu xa hỏi một câu: “Có phải không, bác sĩ Từ?”

Từ Nhuận Thanh tay nắm cốc trà hơi hơi buộc chặt, anh ghé mắt nhìn Lâm Cảnh Thư, giờ phút này có chút tiểu nhân đắc chí, nhắc lên cái cốc đưa đến gần môi, nhấp một ngụm...

Tại thời điểm mọi người cho rằng anh sẽ không trả lời, anh mới mặt không đổi sắc nói: “Không phải.”

Lâm Cảnh Thư: “...”

(ノ`□')ノ ㄣ—— lộ ra biểu tình khốn quẫn là sẽ chết a!

“Không phải chỗ nào?” Lâm Cảnh Thư nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn anh.

Nếu so sánh với vẻ mặt Lâm Cảnh Thư bây giờ “Ta muốn đánh bại hẳn, ta muốn thắng” rõ ràng như vậy, Từ Nhuận Thanh hiển nhiên bình tĩnh không ít: “Chúng ta lúc nào đã so qua kiên nhẫn?”

Lâm Cảnh Thư khó hiểu.

Anh tiếp tục nói: “Không so qua, sao dám nói cậu kiên nhẫn hơn tôi?”

Lâm Cảnh Thư: “...”

Niệm Tưởng lặng lẽ gặm khoai tây—— giống như căn bản chuyện không liên quan cô?

↘ (∇ ↘) ↗ cô tiếp tục ăn là được...

Bên này mùi khói thuốc súng dày đặc, cha Niệm lại cười híp mắt giơ tay, huých nhẹ Từ Khai Thành đang gửi tin nhắn, nheo mắt nói: “Trong bệnh viện anh đầy người trẻ tuổi lại mười phần nhiệt tình như vậy, anh còn có cái gì không yên lòng? Cuối tuần đi câu cá không?”

Bên này, Từ Nhuận Thanh nghe di động có tin nhắn, lấy ra nhìn, thấy là Từ Khai Thành gửi tới, không khỏi khẽ nhú mày, nhấn mở.

“Tối nay anh lại nổi điên cái gì thế! Đã nói là anh chỉ cần ngồi ăn cơm là được, ba đã biết mà để Tiểu Lâm nhận người, anh muốn đảo loạn cái gì?”

A... Thật là...

Từ Nhuận Thanh giơ tay bóp nhẹ mi tâm một chút, có chút đau đầu.

Anh còn chưa nghĩ làm sao lật lại, Từ Khai Thành lại gửi tới một tin khác: “Không phải nói kiên quyết không nhận thực tập sinh sao? Nghĩ mọi cách cũng không đồng ý nhận, bây giờ muốn đổi ý?”

Từ Nhuận Thanh nhìn mấy lần, đáy mắt tràn qua một tia cười lạnh.

Anh quay đầu, mắt nhìn Niệm Tường đang tập trung ăn uống, không quan tâm tình hình hiện tại, từ đáy lòng anh tràn ra một tia cười khê.

Đúng, anh đối ý.

Di động ở đầu ngón tay anh xoay tròn từng vòng, anh cúi đầu lẳng lặng nhìn một lúc, sau đó cầm điện thoại thu lại vào lòng bàn tay, để lên bàn, thần sắc tự nhiên tiếp tục dùng bữa.

Lâm Cảnh Thư ra mấy chiêu nữa anh đều không tiếp, rốt cuộc không hứng thú, cũng bắt đầu chuyển tâm dùng bữa.

Vì thế, trận này ăn đến gần tan cuộc cũng chưa có kết quả... Nếu không có kết quả, vậy dĩ nhiên không thể cả khách lẫn chủ đều vui mừng tan cuộc được.

Cha Từ đối với tình thế khó khăn dàn xếp này có chút đau đầu: “Niệm Tường, các con thương lượng thế nào?”

Niệm Tường đang bưng lấy bụng đã ăn no, đột nhiên bị điểm danh, cái nắc cục vẫn bị đè nén này giờ liền đột ngột vang lên.

o(*__▽__*)o cô lặng lẽ uống vài hớp sữa, ánh mắt ở trên người Lâm Cảnh Thư và Từ Nhuận Thanh chạy hết một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Từ Nhuận Thanh...

Trong phòng ăn có mở điều hòa, đại khái là ăn xong có chút nóng. Cúc áo nơi cổ tay sơ mi màu vàng của anh đã cởi ra, cuộn lên tới cánh tay, cổ tay áo rời rạc, nhìn qua càng tùy ý.

Giờ phút này nghiêng đầu nhìn cô, khê nhếch khóe môi, cười như không cười nói: “Phải suy nghĩ thật kỹ, hửm?”

Đơn âm cuối cùng giống như phát ra từ chỗ sâu trong thân thể, thấp thấp trầm trầm, âm cuối khê cao lên, lúc lơ đãng liền mang theo vài phần ý tứ dụ dỗ, câu dẫn lòng người.

Niệm Tưởng yên lặng vĩnh tại, còn kém dùng loại vẻ mặt này “o(*[—]▽[—]*) o” nhìn anh, sau đó nhìn cổ tay áo anh...tiến dần lên...

Thái độ này của anh, cô quả thực không rõ là có phải kính nhi viễn chi * hay không.

* Kính nhi viễn chi: thường được dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó.

Mà Lâm Cảnh Thư, vẻ mặt tươi cười như tắm gió xuân ——

Đáp án đã rất rõ ràng.

Cô vừa nắc cục, tay run run chỉ chỉ Lâm Cảnh Thư: “Bác sĩ Lâm...”

Sau khi nói ra ba chữ này, Niệm Tưởng liền nhìn Từ Nhuận Thanh một cái, người nào đó cũng không có phản ứng gì quá lớn, hiển nhiên là một bộ dáng không để ở trong lòng.

“Kỳ thật em muốn học cùng bác sĩ Từ.” Niệm Tưởng lặng lẽ níu chặt ngón tay mình. “Nhưng nếu là thầy hướng dẫn, hình như bác sĩ Lâm thích hợp hơn một chút...”

Dứt lời, thấy người trong phòng đều nhìn cô, cô gục đầu xuống, thấp một chút... Lại thấp thêm một chút...

(/▽) đã không dám nhìn lên.

Lâm Cảnh Thư: “...” Thẳng rồi, nhưng cũng không thể nào cao hứng a.

Anh ta hăng giọng một cái, rồi cuộc quyết định không đùa cô bé nữa.

“Niệm Tưởng...”

“Dạ?” Niệm Tưởng ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh ta, con người được ngọn đèn chiếu sáng, trong vắt mà đen bóng.

Lâm Cảnh Thư chính là bị kiềm hãm trong tích tắc——

Còn không đợi anh ta mở miệng, thanh âm của Từ Nhuận Thanh có chút thanh lãnh vang lên: “Nếu như vậy, vậy thì hãy theo bác sĩ Lâm...”

Niệm Tưởng theo tiếng nhìn lại.

Anh đang cúi đầu chơi di động, nhìn không ra có biểu tình gì, chỉ là giọng nói kia như không để ý: “Tôi chờ xem.”

Niệm Tưởng: o(￣ he ￣o#) nhìn cái gì!

Anh lại đột nhiên nhắc mắt nhìn qua, đáy mắt lóe ra ánh sáng nhỏ vun, càng tăng thêm vẻ trong trẻo trong đôi mắt anh. Về sau, hình như là cười một chút...

Nhưng bởi vì quá nhanh, Niệm Tưởng chăm chú nhìn lần nữa thì sắc mặt anh đã như thường đứng dậy, ở dưới ngọn đèn, thân ảnh thon dài vừa lúc bao phủ cô.

Lâm Cảnh Thư ở một bên nhìn mà tim đập thành thịch...

Từ Nhuận Thanh một khi có vẻ mặt này, đây tuyệt đối là ——

Chưa xong đâu!!!

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 22: Nhắn Tin

Sau khi về đến nhà, Niệm Tường có chút ủ rũ, nghĩ nghĩ, gửi cho Lan Tiểu Quân tin nhắn: “Cậu đoán thầy hướng dẫn mình thực tập là ai? Nói ra sẽ hù chết cậu.”

Lan Tiểu Quân một lát sau mới trả lời: “Tổng cũng không phải là Lâm Cảnh Thư hoặc là Từ Nhuận Thanh đi? Lấy cái này ra nói đùa thật sự không có gì vui vẻ...”

Niệm Tường im lặng, hồi lâu mới nói: “Mình muốn cạy đầu cậu ra nhìn một cái...”

“...” Lan Tiểu Quân la lên một tiếng, lập tức tinh thần chấn phấn: “Lâm Cảnh Thư?”

“Đúng, nhưng vì cái gì cậu không đoán bác sĩ Từ...”

“Nếu như là bác sĩ Từ, lời mào đầu của cậu sẽ là —— đệch hoặc là con mẹ nó, dù sao mặc kệ loại nào, đều là bộ dáng khóc lóc thảm thiết.”

Niệm Tường: “...” Cô lại không thể phản bác (つ _ つ).

Buông máy, cô ôm gối ôm, ở trên giường lăn vài vòng... Nhớ tới đêm nay, ánh mắt Từ Nhuận Thanh trước khi rời đi nhìn về phía mình.

Kỳ thật mà nói, Niệm Tường cũng không cảm thấy Từ Nhuận Thanh đối với cô có bao nhiêu hảo cảm, mặt ngoài luôn là không lạnh không nóng, gần đây lại luôn có một chút kỳ quái...

Chỉ là vừa rồi mình lựa chọn bác sĩ Lâm như vậy, khẳng định anh sẽ cảm thấy mất hứng đi? Dù không có mất hứng, phỏng chừng cũng sẽ nhìn cô không thuận mắt —— chung quy, với lẽ thường mà nghĩ, hẳn là anh do cao ngạo lạnh lùng cự tuyệt mình mới đúng...

Cho nên, dù có muốn hay không muốn để mình từ chối anh? Thì kết quả trước sau cũng giống nhau...

Nghĩ như vậy, cô liền vắt hết óc bắt đầu tìm cớ, chung quy, chủ động gửi tin nhắn đối với cô bé chưa trải tình trường như cô mà nói, là chuyện vô cùng xấu hổ.

Niệm Tường đích thực không có kinh nghiệm ở phương diện này, chỉ có thể đi xin giúp đỡ từ người có kinh nghiệm phong phú – Lan Tiểu Quân... lúc trước, khi cô ấy chú ý Tống Tử Chiêu, mỗi ngày đều đánh bom tin nhắn.

Lan Tiểu Quân đang cùng Âu Dương làm nhiệm vụ trong game, cô khiêng cây đại đao chiến đấu hăng hái, nhận được tin nhắn WeChat của Niệm Tường thì động tác trên tay dừng một chút, toàn thân đại quái nhuộm máu đang phần nộ bạo kích cô, trực tiếp một phác cô ngã nhào xuống đất.

Lan Tiểu Quân sống lại, nhắn vào: “Niệm Tường tìm em, anh cứ đánh quái, em đi xem chuyện gì.”

Âu Dương thủ thế ok: “Yên tâm, em đứng xa một chút.”

Lan Tiểu Quân đứng xa một chút, thực yên tâm đi xem tin nhắn.

Ngại đánh chữ phiền toái, Niệm Tường dùng tin nhắn thoại: “Tiểu Quân, gửi tin nhắn cho con trai thì muốn nói như thế nào mới tốt? Lần đầu tiên.”

Lan Tiểu Quân bất động...

Lại nghe một lần nữa, xác định chính mình không có nghe lầm, lúc này mới hỏi: “Cậu gửi cho ai?”

“Cho bác sĩ Từ... Bất quá cậu mặc kệ đi, mau nói cho mình biết, bình thường gửi cái gì mới tốt? Nhất là thời điểm có chuyện muốn nói lại khó có thể mở lời.”

Có chuyện muốn nói...

Còn khó có thể mở lời? w(Д)w

Về mặt Lan Tiểu Quân khiếp sợ: “Niệm Tường, cậu rốt cuộc... Có người mình thích?”

Niệm Tường: “... nhưng trong cảm nhận của mình, bác sĩ Từ thuộc về cây cao không thể leo tới, tốt sao.”

(ttsu *'Д`) ttsu!

... không phải cao bình thường... mà cao đến độ của nam thần.

Lan Tiểu Quân liếm liếm môi hơi khô, chầm chước từ ngữ nửa ngày mới trả lời: “Đối với người như bác sĩ Từ, cậu không thể dùng ánh mắt nhìn người đi nhìn anh ta!”

Niệm Tường có chút không hiểu lắm: “Không, không phải nhìn con người?” (⊙v⊙)

“...” Lan Tiểu Quân trầm mặc, trầm mặc trong chớp mắt, liền bùng nổ: “Mình là muốn cậu không cần lấy suy nghĩ của người thường đi suy đoán bác sĩ Từ, ai cho cậu nhìn anh ta không phải con người...”

(┐┌┐)

“Được rồi, đối với loại người chỉ số EQ thấp như cậu, thấp đến mức hồ đồ, chỉ có thể nói đơn giản. Bình thường khi con gái gửi tin nhắn cho con trai đều là ‘Anh ăn cơm chưa?’ hoặc là ‘Ngày mai nhiệt độ xuống thấp, chú ý mặc nhiều một chút’, cậu có thể thử hai cái này.”

Anh ăn cơm chưa?

Vấn đề này rõ ràng bại lộ chỉ số thông minh... Bọn họ vừa ăn cơm xong...

Ngày mai nhiệt độ xuống thấp, chú ý mặc nhiều hơn?

Niệm Tưởng nhớ rõ ngày mai hình như —— tiết trời ảm lại ...

Chẳng lẽ muốn gửi tin nhắn nói “Ngày mai tiết trời ảm lại, bác sĩ Từ, anh phải chú ý mặc ít một chút”?

Không chỉ bại lộ chỉ số thông minh, còn là đại dột, làm không tốt... sẽ bị hiểu lầm là biến thái! ㄝ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ

Niệm Tưởng bất đắc dĩ hỏi: “Có cái thứ ba không?”

Lan Tiểu Quân trợn trắng mắt: “Cậu không phải bệnh nhân của bác sĩ Từ sao, liền tùy tiện quăng cho anh ta vài vấn đề, làm cho anh ta trả lời cậu!”

Niệm Tưởng được khai thông... Đúng vậy, cô sao không nghĩ tới! Quả nhiên là không có thiên phú ở phương diện này!

Được chỉ giáo, Niệm Tưởng lập tức hưng phấn quá mức, đi cân nhắc hỏi cái gì tốt hơn. Mà Lan Tiểu Quân ——

Mở ra cửa sổ trò chơi, đập vào mặt là màn hình u ám, nhất thời lật bàn: “Tại sao lại chết? Âu Dương anh ra đây cho em! Anh nói xem, đêm nay anh liên lụy em chết mấy lần a!”

Âu Dương đang nằm ngay đơ trên mặt đất, thấy cô rớt cuộc trở về, lệ rơi đầy mặt: “Tiểu Quân, em còn thiếu sống lại không, cứu...”

“Anh lăn đi...” (ノ`□´)ノ

“Đừng mà... Còn có chuyện hăng ngày không làm, chúng ta phải bồi dưỡng thân mật hôn...”

“Hôn cái đầu anh!” Lan Tiểu Quân vừa sống lại, đang chuẩn bị bỏ lại một mình anh, phút cuối cùng nhìn Âu Dương – người cao ngựa lớn nằm trên mặt đất như vậy liền mềm lòng, đang muốn làm anh sống lại, liền thấy trước mặt nhảy ra một câu nói như vậy ——

“Nương tử, nếu không ghét bỏ vì phu vài năm không gọi đầu, kia vì phu tự nhiên không khách khí, đuổi đầu... Nương tử nàng đến đây đi...”

...

Lan Tiểu Quân: “Ha hả...”

Đi tìm chết đi! Không cứu!

Niệm Tưởng trầm tư suy nghĩ nửa ngày, cũng không thể tìm được một lý do hợp lý... ừm, hoặc là nói cái cơ hợp lý.

Đến cuối cùng, cũng chỉ là khô căn gửi đi một câu —— “Anh hiện tại có rảnh hay không? Em có lời muốn nói.”

Từ Nhuận Thanh trả lời rất đơn giản, lời ít mà ý nhiều chỉ có một chữ “Nói”, dấu chấm câu cũng không dùng tới.

Niệm Tưởng trờng cái chữ “Nói” kia thật lâu, sau mới không biết nên nói như thế nào... Kỳ thật cô chính là có ý tưởng “muốn gửi cho Từ Nhuận

Thanh một tin nhắn”, nhưng nội dung cụ thể rốt cuộc là cái gì... Hoàn toàn chưa kịp nghĩ.

Cô cứ im lặng phát ngốc một thời gian, anh lại gửi một tin nhắn khác.

Từ Nhuận Thanh: “Khó có thể mở lời?”

Niệm Tưởng: o(￣ he ￣o#)

Cô tức giận chọc chọc màn hình: “Cái gì khó có thể mở lời, em chính là muốn hỏi một chút anh hiện tại đang làm gì!”

“Vừa tắm xong.”

Anh, anh còn thật trả lời... (⊙x⊙)

Niệm Tưởng có chút run run: “... Ách, vậy lát nữa anh làm gì?”

“Mặc quần áo.”

Xin quỳ... (*w*)

Chẳng lẽ bây giờ là đang không mặc quần áo sao? Thế nhưng... Không mặc quần áo? Vậy thì xem ra... A, không đúng... Loại ý nghĩ này rất xấu hổ...

Niệm Tưởng liều mạng ức chế hành vi điên cuồng của não bộ mình, che chớp mũi có chút nóng lên, nhanh như chớp nhảy vào toilet hạ nhiệt — Địch, hiện tại tiết trời bắt đầu ấm lại sao? Nóng quá!

Cũng trong lúc đó.

Từ Nhuận Thanh mắt nhìn di động nhất thời im ắng, thuận tay để lên bàn. Hơi cúi người cầm con chuột nhấn nhẹ vài cái, nhấc mắt nhìn màn

hình video call trên máy tính, tắt camera, kéo về một góc chết, thế này mới mở video ra.

Đầu kia lập tức truyền đến tiếng cười có chút ồn ào, có người đang nói chuyện.

Đại khái là nhận thấy được bên này anh có động tĩnh, chớp mắt im lặng, có người dẫn đầu kêu tên của anh: “Nhuận Thanh?”

“Ừm, các người cứ nói, tôi nghe.” Anh dùng khăn lông lau khô tóc, nửa người trên để trần, chỉ mặc một cái quần dài màu xám tro ở nhà.

“Video tại sao lại đen?” Lại có người hỏi, lần này là giọng nữ.

Từ Nhuận Thanh không trả lời, không cần thiết.

Ngược lại là Lâm Cảnh Thư bưng lên cốc trà nhấp một ngụm, thay anh giải thích: “Hắn là không tiện, chung quy nơi này có nữ đồng sự.”

Động tác tay của Từ Nhuận Thanh hơi ngừng lại, đầu mày giật giật, có chút không vui —— trên thực tế, từ đêm nay bắt đầu, anh nhìn Lâm Cảnh Thư như thế nào cũng nhìn không thuận mắt.

Tóc đã khô được một nửa, lọn tóc mỏng dán lên trán, anh buông mắt nhìn di động vẫn im lặng như cũ, niết tại đầu ngón tay, hơi hơi chuyển động một chút, lại chờ giây lát.

Diêm Toa Toa nhìn cửa sổ đen bên dưới góc phải có chút tiếc nuối, khó được bọn họ có cơ hội tề tựu gọi video, kết quả...

Cô khẽ thở dài, mắt nhìn Lâm Cảnh Thư trong video, hỏi: “Cảnh Thư, năm nay anh có nhận thực tập sinh không?”

“Nhận một người.” Anh ta hơi trầm ngâm, mắt nhìn cửa sổ đen kia, lại nhấp một ngụm trà, không nói lời gì nữa.

Tuy rằng anh thích chọc ngoáy Từ Nhuận Thanh, nhưng nói thật là... mông hồ không sờ được, loại chuyện vì giai nhân thấy máu chừ hầu vẫn là có thật...

Đoạn đối thoại này liền nằm trong đề tài thảo luận của mọi người.

Từ Nhuận Thanh nghe một lát, để lại một câu “Chờ một chút”, liền nhồm dậy đi mặc quần áo.

Đợi mặc xong quần áo trở lại, liền nghe di động vang lên tiếng nhỏ, anh cúi đầu nhìn, là Niệm Tường, mặt trên chỉ có ít ỏi vài chữ ——

“Từ bác sĩ, anh chậm rãi mặc... 〰(〰〰)〰 ”

Anh nhin không được cười khẽ, thanh âm trầm thấp dễ nghe, rơi vào trong tai mọi người... Lại hơi có chút quý dị...

Vẫn là Diêm Toa Toa hỏi trước: “Nhuận Thanh, anh cười cái gì?”

“Không có gì.” Anh cầm điện thoại nhét vào trong túi quần, ngồi xuống trước bàn máy tính: “Các người cứ tiếp tục.”

Đầu kia máy tính lại truyền đến tiếng nói chuyện đứt quãng.

“Mới vừa nói đến đâu?”

“Không phải nói đến thủ thuật hở hàm ếch sao? Sau đó thì sao...”

“Giải phẫu coi như thành công, bất quá trị liệu hậu kỳ còn cần tiêu phí sức lực. Tôi lần trước có nhắc tới bệnh nhân kia, anh còn nhớ rõ không?”

“Toa Toa cô nhớ không?”

“Vâng... ấn tượng sâu...”

Từ Nhuận Thanh lẳng lặng nghe, lơ đãng nâng mắt, nhìn thấy Lâm Cảnh Thư đang mỉm cười, thản nhiên uống nước, nhớ tới cái gì, lười biếng mở miệng nói: “Cảnh Thư.”

Lâm Cảnh Thư nhất thời phun toàn bộ ngụm nước vào máy tính...

Anh ho nhẹ vài tiếng, nhồm dậy đi lấy khăn tay lau màn hình, đợi khi lau xong, lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Có lời gì từ từ nói...”

“Không có gì.” Anh vẫn là giọng điệu lười biếng: “Lão gia vừa thêm một quy tắc, không cho phép tình yêu cơ quan, thông báo cậu trước một tiếng.”

Dứt lời, dứt khoát rời khỏi video call, tắt máy tính, đứng dậy rời đi.

Vẻ mặt Lâm Cảnh Thư mờ mịt (⊙o⊙).

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 23: Báo Danh

Tối qua Lâm Cảnh Thư ngủ không được tốt lắm, cho nên sáng sớm hôm nay đã rời giường, mí mắt trái còn nháy cuồn cuộn, làm tinh thần anh ta không yên.

Loại tình huống này đã lâu không có xuất hiện qua, lần trước xuất hiện là khi ——

Anh ta vừa từ nước ngoài trở về, một đêm trước đó không biết vì cái gì không nghỉ ngơi tốt, ở trên máy bay liền bắt đầu có dự cảm có việc gì đó phát sinh, may mắn không phải rơi máy bay hay có trục trặc nào nguy hại đến sinh mệnh... Nhưng tình huống đích thực cũng không khá hơn chút nào.

Vừa xuống máy bay lấy hành lý xong, qua cửa hải quan thì bị giữ lại kiểm tra, mới phát hiện mình cầm nhầm hành lý người khác... Hơn nữa lại là của một cô gái.

Mở hành lý ra chỉ thấy nhét đầy bra ren, những con mắt của cảnh sát hải quan đều nhìn anh một cách phức tạp...

Chuyện cũ quả thực nghĩ lại mà kinh.

Lâm Cảnh Thư bóp nhẹ mi tâm, bởi vì chuyện này... là hồi ức vô cùng đặc biệt, bàn tay cầm vô lăng lo lắng vuốt vuốt.

Trước mặt, dòng xe cộ mênh mông vô bờ, xa xa liền có thể nhìn thấy đèn giao thông màu xanh chớp nhoáng, chuyển thành đèn vàng rồi lại biến

thành đèn đỏ.

Anh ta ghé mắt nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, sáng sớm ở ngã tư đường, người đứng chen chúc như cối nê.

Hôm nay là ngày đầu tiên Niệm Tường đi bệnh viện thực tập báo danh, cha Niệm sợ cô chen chúc trên xe công cộng sẽ làm nhăn nhúm quần áo mới, quyết định lái xe đưa Niệm Tường đi bệnh viện Thụy Kim.

Mùa đông đã bắt đầu ở thành phố Z, hai hàng cây bên đường chỉ còn lại cành nhánh khô khan, tầng tầng lớp lớp giao nhau.

Ánh nắng từ cành cây xuyên thấu qua dưng trên đầu xe, sáng đến chói mắt.

Cha Niệm vui vẻ mở radio giết thời gian, vừa lúc có bản tin giao thông buổi sáng. Sáng nay có một chiếc xe tải và một xe khách đâm nhau, làm giao thông tê liệt, dòng xe di chuyển khó khăn.

Cho nên hôm nay đi làm, tình trạng trên đường mới đông nghẹt như vậy...

Đợi một lát thì đến thời gian quảng cáo chen vào, đang quảng cáo khóa học lái xe.

Cha Niệm chăm chú nghe một hồi, rồi trịnh trọng nhìn về phía Niệm Tường, nghiêm túc nói: “Chờ thêm vài ngày, ba cho con đi học lái xe nhé?”

Niệm Tường đang trò chuyện cùng Lan Tiểu Quân, nghe vậy, qua một hồi lâu mới phản ứng kịp: “Muốn con học lái xe?”

“Học lái xe thì làm sao? Chẳng lẽ con cho rằng ba có thể làm tài xế cả đời cho con?”

Niệm Tưởng ghen... Lời này thật sự là vô hình trung có chút tổn thương _(:3 > ∠)_.

“Được.” Cô gật gật đầu, nghiêm túc nghĩ nghĩ, hỏi: “Có phải là bằng lái của ba không dùng được suốt đời?”

Cha Niệm quay đầu, thực ngạo nghễ khẽ hừ một tiếng.

— he — không nói cho con biết.

May mắn là ra cửa sớm, Niệm Tưởng đi tới bệnh viện thì cách giờ đi làm còn có mười phút.

Cô tạm biệt cha Niệm xong, nhìn ông hết sức khó khăn tiếp tục chen vào đại đội kẹt xe, trong lòng cảm thấy ấm áp, quả thực muốn tràn đầy ra ngoài—— cha Niệm tuy rằng luôn trêu chọc cô 24 năm nay, nhưng chung quy... Vẫn là cha cô!

Niệm Tưởng đứng tại cổng Thụy Kim một lúc lâu, hít sâu một hơi, xong mới đẩy cửa đi vào.

Cô y tá quầy tiếp tân đang ghi tài liệu bệnh nhân, nghe thấy âm thanh cửa bị đẩy ra, cũng không ngẩng đầu, nói: “Hoan nghênh...”

Niệm Tưởng đi tới, bởi vì thời gian còn sớm, bệnh nhân cũng không nhiều, tốp năm tốp ba người chiếm cứ một góc đại sảnh, chờ đợi bác sĩ đến.

Cô đang muốn đi tìm Lâm Cảnh Thư báo danh, vừa bước chân tới, cô y tá liền “A” một tiếng, có chút quen thuộc mà hướng cô vẫy tay: “Niệm Tưởng, bác sĩ Từ còn chưa tới, cô ở chỗ này chờ một chút...”

Niệm Tưởng “A” một tiếng, đang muốn nói cô không phải đến tìm Từ Nhuận Thanh. Cô y tá đã cầm phiếu khám đứng dậy đưa cho bệnh nhân,

cười tủm tỉm nhìn qua: “Còn chưa tới thời gian hẹn mà đến đây rồi, là bộ niềng có vấn đề gì sao?”

Niệm Tường 囧 囧hoang mang nhìn cô y tá...

Lần trước hình như còn gọi cô là cô Niệm, lần này lại là Niệm Tường ... Hơn nữa, lượng công việc khổng lồ như vậy? Cô ấy cũng nhớ kỹ thời gian tái khám của mỗi một bệnh nhân sao...

Thật là phục vụ tốt _(:3 > ∠)_.

Cô gái gái đầu, nhỏ giọng giải thích: “Cái kia... Kỳ thật tôi không phải đến tìm bác sĩ Từ...”

Lời còn chưa nói hết, liền thấy cô y tá hoàn toàn lơ đãng, khoát tay ý bảo cô nhìn về phía phía sau của mình: “Âu Dương tới, cô tìm anh ấy cũng được.”

Uy —— thật sự không phải là như vậy mà... ㄟ(▽ ▽) nghe cô nói xong đã...

Âu Dương vào liếc mắt một cái liền thấy cô, hưng phấn quá mức đi tới: “Niệm Tường? Sao cô lại tới đây a?”

“Tôi đến...” Thực tập.

“Nha, có phải bộ niềng có vấn đề gì? Cùng tôi lên lầu, tôi nhìn xem.”

Niệm Tường: “...”, người ở nơi này chẳng lẽ đều thích nghĩ như vậy sao...

“Tôi nghe Tiểu Quân nói hôm nay bọn cô bắt đầu thực tập, cô không cần đi báo danh sao?” Âu Dương thấy cô không chịu đi lên, dứt khoát nắm lấy cổ tay cô, đang muốn kéo đi, liền nghe thanh âm cô y tá thanh thúy chào hỏi ——

“Bác sĩ Từ, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Giọng nam trầm thấp dễ nghe vang lên.

Niệm Tưởng và Âu Dương đều theo tiếng nhìn lại, Từ Nhuận Thanh đang đứng ở cửa, sau lưng anh cửa kính còn đang lắc lư, hiển nhiên là vừa mới đi vào.

Anh đứng ở nơi có ánh nắng bao phủ, đắm chìm trong ánh mặt trời, nhìn qua... cả người nhu hòa không ít.

Từ Nhuận Thanh cũng nhìn thấy Niệm Tưởng, anh hơi nhướn mày, vừa muốn mở miệng nói chuyện... Ánh mắt dần dần dời xuống, dừng tại cổ tay cô bị Âu Dương cầm, trong nháy mắt ánh mắt sâu thẳm trầm xuống.

Trầm mặc vài giây, anh mới gật đầu một cái, mặt không chút thay đổi: “Đến rồi?”

Niệm Tưởng gật gật đầu, ánh mắt dừng tại cổ áo sơ mi hơi mở rộng của anh —— hai cúc áo trên cùng không cài, lộ ra một khúc nhỏ xương quai xanh.

Đường cong tuyệt đẹp lại sâu hút, hơn nữa còn có màu da khỏe mạnh, dưới sự phụ trợ của sơmi trắng càng có loại cảm giác cấm dục...

Từ Nhuận Thanh thật sự là người được ông trời ưu ái đi... Mỗi một nơi đều tinh xảo đến mức làm người ghen tị!

Cả người Niệm Tưởng, mỗi một tế bào đều đang điên cuồng reo hò —— nhanh chóng dời tầm mắt đi!!!

Nhưng ánh mắt giờ phút này dường như có ý thức của riêng mình, đối với sắc đẹp trước mặt... Kiên quyết không chút nào dời đi...

Được rồi... nhìn thêm một lúc nữa.... (*w*)

Âu Dương ngược lại có chút kỳ quái, nghe ngữ khí hai người nói chuyện, hình như là bác sĩ Từ sớm biết Niệm Tường sẽ đến?

Anh ta còn đang nghi hoặc, đột nhiên cảm giác sau lưng hơi lạnh, anh ta cẩn thận đi cảm nhận một chút, cảm giác kia nhanh biến mất. Nhưng một lát sau —— ngay cả lòng bàn chân cũng bắt đầu phát lạnh từng trận...

Sau đó vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt bác sĩ Từ dừng tại tay anh ta —— nha, không phải, là chỗ cổ tay bị túm của Niệm Tường...

Σ(°△°|||)∴

Âu Dương nhất thời cực kỳ hoảng sợ, buông tay ra giải thích: “Cái kia, tôi là muốn dẫn Niệm Tường đi lên lầu...”

“Không cần.” Từ Nhuận Thanh đi tới, khi đi ngang hai người thì mới bỏ lại một câu: “Cô ấy đến thực tập cùng bác sĩ Lâm.”

“Nha...” Âu Dương đi theo Từ Nhuận Thanh vài bước, đợi phản ứng kịp thì cả người đều trì trệ: “Gì, cái gì? Thực, thực tập?” 0 Khiếp sợ không chỉ một mình Âu Dương, cô y tá quỳ tiếp tân, còn có y tá trưởng khi vừa nghe nói chuyện này —— nha, đang nghĩ Niệm Tường trước mặt này chính là vị Niệm Tường trong lời đồn kia...

Vốn quy trình thực tập sinh là phải tới phòng y vụ báo danh, rồi tìm chủ quản thực tập, do chủ quản thực tập an bài thầy hướng dẫn. Bất quá Niệm Tường đến là bệnh viện tư nhân, thêm nữa... Đại khái là đi cửa sau, cô biết thầy hướng dẫn mình thực tập là ai, vậy thì trực tiếp đi chỗ Lâm Cảnh Thư báo danh.

Sau khi Âu Dương dẫn người đến phòng khám của Lâm Cảnh Thư, vẻ mặt kiểu “Thế giới thật là phức tạp, tôi không thể hiểu nổi” biểu tình khó hiểu đánh giá cô: “Cô đến Thụy Kim thực tập sao còn phải giấu tôi...”

Ngữ khí ai oán.

Niệm Tưởng chần chừ nói: “Không có. Kỳ thật tôi cũng mới vừa biết... là tới Thụy Kim thực tập...”

“Được rồi.” Âu Dương rất rộng lượng tha thứ cho cô: “VẬY sau này chúng ta chính là đồng nghiệp? Ngẫm lại cũng rất vui vẻ...”

Gương mặt Niệm Tưởng như muốn nói lại thôi —— kỳ thật cô không cảm thấy đặc biệt vui vẻ...

Bất quá nghĩ nghĩ, vẫn là lặng lẽ đem những lời này nuốt trở về.

Phòng khám của Lâm Cảnh Thư ở đối diện phòng khám của Từ Nhuận Thanh, kết cấu bố trí cũng không khác bên phòng Từ Nhuận Thanh là mấy. Chỉ là chỗ khám được ngăn cách bằng một tấm kính thủy tinh dày mờ.

Nếu có người đi lại, cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cái bóng.

Trợ lý của Lâm Cảnh Thư là Phùng Giản, là một cô gái. Cô ấy ở phòng thay đồ, đang thay quần áo thì nghe nói bác sĩ Lâm có một thực tập sinh đến báo danh, nhìn lên thấy là Niệm Tưởng cũng không cảm thấy kỳ lạ, chào hỏi nhau xong, Lâm Cảnh Thư liền bắt đầu làm việc.

Bởi vì giấc ngủ không tốt, nhìn anh ta có chút lãnh đạm hơn thường ngày rất nhiều, trên mặt cũng không còn vẻ tươi cười, cặp mắt, có chút nghiêm túc.

Đầu tiên, tiên anh ta hỏi thăm một chút về tình hình hiện tại và trình độ ở trường học của Niệm Tưởng, sau khi nghe xong mới nghiêm túc ngẩng đầu lên quan sát cô, thật chân thành nói: “Nói thật, diện mạo em và điểm số đẹp của em không có liên quan nhau.”

Niệm Tưởng sờ sờ mũi: “Hình như là vậy...” _(:3 > ∠)_

Trên mặt Lâm Cảnh Thư lúc này mới có vài phần ý cười, chỉ là ngữ khí nghiêm trang như cũ: “Điểm lý thuyết không là cái gì, em đến chỗ anh học tập, thì anh cũng yêu cầu cần phải nghiêm túc, đương nhiên, em tất yếu nên có phần tự giác này...”

Niệm Tưởng nghiêm túc gật gật đầu, mới vừa rồi còn có vài phần thoải mái, giờ phút này bị anh nói hai ba câu như vậy liền nghiêm trang lại.

Sau khi nói xong những gì nên nói, Lâm Cảnh Thư đang chuẩn bị để Phùng Giản dẫn cô đi làm quen các bác sĩ khác, vừa mở miệng kêu một tiếng Phùng Giản, như nhớ tới cái gì, nhất thời dừng lại.

Phùng Giản “Dạ” một tiếng, có chút không hiểu nhìn về phía Lâm Cảnh Thư: “Bác sĩ Lâm, cần em dẫn Niệm Tưởng đi làm quen các bác sĩ phòng ban khác sao?”

Lâm Cảnh Thư ngẫm nghĩ một lát, lắc đầu: “Em trước mang cô ấy đi lĩnh quần áo thay đổi, dù sao sáng hôm nay cũng ít bệnh nhân, làm quen các bác sĩ khác tự mình anh dẫn đi là được.”

Quan trọng nhất là, quen biết bác sĩ khác, không phải sao?

Lâm Cảnh Thư giơ tay lên sờ sờ cằm, ánh mắt liếc về phía phòng đổi diện, cười đến ý vị thâm trường.

Bác sĩ Từ có thói quen gì, anh ta vẫn là người rõ ràng nhất...

“Vâng...” Phùng Giản nghi ngờ lên tiếng, nhưng chung quy không dám hỏi quá nhiều, hướng Niệm Tưởng vẫy tay, dẫn cô đi lĩnh quần áo.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 24: Quỷ Dị

Thừa dịp Niệm Tường đi thay đổi quần áo, Lâm Cảnh Thư cầm lấy cái cốc đi phòng trà pha cà phê. Mới vừa đi về phòng khám, đứng ở cửa thì dường như nhớ tới cái gì, bước chân dừng lại, quay người đi về hướng phòng khám của Từ Nhuận Thanh.

Độ ấm cà phê vừa phải, anh ta cầm cái cốc khẽ nhấp một ngụm, thích thú tựa ở cửa, nhìn vào bên trong. Âu Dương đang trị liệu cho bệnh nhân, cầm lấy súng hơi, vừa nghiêng đầu hướng về cửa nhìn, cười híp mắt kêu một tiếng: “Bác sĩ Lâm.”

Từ Nhuận Thanh lại dường như không nghe thấy, đầu cũng không ngẩng lên, chuyên tâm nghiên cứu bệnh án trong tay.

Lâm Cảnh Thư đến gần, tựa vào bàn làm việc của anh, cúi mắt nhìn ca bệnh, lười biếng nói: “Rất hâm mộ bác sĩ Từ, không cần nhận thực tập sinh.”

Từ Nhuận Thanh mặt không đổi sắc, lật một trang bệnh án, không đáp lời.

“Tôi vừa hỏi một chút thành tích học tập ở trường của cô ấy, có muốn biết hay không?” Anh ta cúi thấp người, thanh âm ép càng thấp, trong giọng nói đều là trêu tức.

“Không có gì hứng thú.” Anh rốt cuộc ngẩng đầu lên quét mắt nhìn Lâm Cảnh Thư một cái, đang muốn quay lại xem bệnh án, dư quang khóe

mắt quét đến Niệm Tưởng đang đứng ở cửa, không biết nên tiến hay lùi, anh hơi ngừng lại, nhắc nhở: “Thực tập sinh của cậu tới rồi.”

Niệm Tưởng nghe thấy tiếng nói thanh lạnh của Từ Nhuận Thanh, thế này mới do dự cất bước tiến vào, đứng ở bên cạnh Lâm Cảnh Thư: “Bác sĩ Lâm.”

Dứt lời, ánh mắt của cô lại liếc về phía Từ Nhuận Thanh, anh đã quay về chuyên chú xem bệnh án, yên lặng hừ một tiếng.

Cô đối với anh cũng không có hứng thú! ($\neg(\infty)$)

Lâm Cảnh Thư đứng thẳng người, ghé mắt nhìn cô một cái, ngữ khí mang ý cười, kéo cô qua một chút, vừa lúc đứng ở trước mặt Từ Nhuận Thanh: “Lại đây làm quen một chút, đây là bác sĩ toàn năng của bệnh viện chúng ta, là chủ lực của chúng ta, cũng tốt nghiệp từ đại học B trường em, nghiêm túc mà nói coi như là sư huynh của em...”

Lâm Cảnh Thư còn chưa dứt lời, Từ Nhuận Thanh liền lười biếng nhìn lướt qua Niệm Tưởng, nửa đùa giỡn nói: “Việc là sư huynh của em tôi cảm thấy không phải là chuyện gì đáng vui, cho nên câu này xem như không nghe thấy đi.”

Niệm Tưởng “A” một tiếng, thấy anh còn đang chờ mình trả lời, sững sờ gật đầu một cái, có chút ủy khuất o(>____<)o...

Không phải là... do không chọn anh làm thầy hướng dẫn sao? Bất quá anh vẫn luôn là vẻ mặt lãnh đạm, nhìn qua cũng không có ý muốn cô thực tập ở chỗ anh mà. Về phần lãnh đạm hình như còn hơn cả trước đây...

“A.” Lâm Cảnh Thư khẽ cười một tiếng, ý vị sâu xa nhìn Từ Nhuận Thanh, không chút để ý tiếp tục nói: “Bác sĩ Từ không thích nói chuyện, mặc kệ là đối với người nào cũng thái độ nhạt nhẽo như vậy, cho nên em

chỉ cần không làm gì ảnh hưởng anh ta, thì sẽ không có trở ngại gì, cái khác không cần quá để ý.”

Ngón tay Từ Nhuận Thanh cầm bệnh án hơi hơi buộc chặt, mắt nhìn Lâm Cảnh Thư, khẽ nhếch môi cười, ý bảo anh ta tiếp tục.

Lâm Cảnh Thư bị ánh mắt kia nhìn mà trong lòng phát lạnh một trận, ho nhẹ một tiếng: “Bác sĩ Từ không thích nữ thực tập sinh tới gần, cũng không thích tụ hội náo nhiệt, yêu cầu khắc nghiệt, cho nên Niệm Tường, em nhớ rõ nên giữ khoảng cách với anh ta, biết không?”

Niệm Tường đang muốn gật đầu, vừa chớp mắt một cái, Từ Nhuận Thanh đã đẩy ghế ra đứng lên.

Anh cao hơn nhiều so với Niệm Tường, từ trên cao nhìn xuống, nhìn cô một cái, cười như không cười liếc Lâm Cảnh Thư, khẽ cười nói: “Chỉ sợ là không còn kịp rồi...”

Lâm Cảnh Thư: “...”

Niệm Tường: “(⊙o⊙)...”

Âu Dương lặng lẽ vênh tai...

“Đã tiếp xúc thân mật.” Anh nói mà không chút để ý, ngay cả ngữ khí cũng nhàn nhạt, chỉ là đôi mắt kia sâu thẳm như mực, lẳng lẳng nhìn chăm chăm cô, rất nhanh lại dời đi ánh mắt, bổ sung hoàn chỉnh: “Đầu tiên, cô ấy là bệnh nhân của tôi. Cho nên bác sĩ Lâm, anh không cần thiết tích cực như vậy, giúp bệnh nhân của tôi hiểu tôi.”

Thân... tiếp xúc thân mật... (⊙o⊙)?

“Còn có.” Anh thuận tay sửa sang xong bệnh án, buông mắt nhìn về phía Niệm Tường, từng câu từng từ phá lệ nói rõ ràng: “Tôi thích uống

nước nóng, độ ấm vừa phải, quá nóng hay là quá lạnh cũng không được. Nhớ chưa?”

“Nhớ ...” Niệm Tường gật gật đầu, gật xong thì có chút... Cảm thấy kỳ quái. 0 muốn cô nhớ cái này làm gì...Từ Nhuận Thanh có chút hài lòng gật đầu một cái, chỉ chỉ cửa, đối với Lâm Cảnh Thư nói: “Cậu, có thể đi ra ngoài.”

Lâm Cảnh Thư: “...” Giết, tại sao lại bị anh xoay chuyển tình thế!

Nhận thấy được trong không khí vô hình tràn ngập mùi thuốc súng, Âu Dương mắt nhìn mũi mũi nhìn tim tiếp tục việc trên tay, hơn nữa nói chuyện với bệnh nhân càng nhỏ tiếng: “Trám răng anh muốn dùng loại nào, ở đây chúng tôi có...”

Niệm Tường không dám nhìn sắc mặt Lâm Cảnh Thư, lặng lẽ cúi đầu làm hết phận sự cô hầu gái nhỏ. Bất quá, Lâm Cảnh Thư hiển nhiên dần dần không có kiên nhẫn, dẫn cô giới thiệu với các bác sĩ lần hai xong, liền tìm cái cớ để Phùng Giản tiếp tục dẫn cô đi làm quen lần khác.

Thời điểm Phùng Giản dẫn cô xuống lầu dưới giới thiệu, nhân tiện hỏi một câu: “Bác sĩ Lâm làm sao vậy? Hôm nay đi làm về mặt luôn thối hoặc như vậy.”

“Mặt thối?” Niệm Tường hồi tưởng một chút, hình như cũng không phải... Vừa rồi ở trước mặt Từ Nhuận Thanh tinh thần rất phấn chấn.

Bất quá có chút kỳ quái là, cô tuy là người phản ứng chậm chạp, cũng có thể nhìn ra một ít manh mối.

Chỉ cần có Từ Nhuận Thanh, biểu hiện của Lâm Cảnh Thư sẽ không âm ỉ như vậy... Nói như thế nào nhỉ? Giống như là uống thuốc kích thích, mặc dù là trong héo ngoài tươi, một lòng châm chọc, nói móc, ám dụ, nhìn qua giống như kết thù rất lớn...

Cô nghĩ nghĩ, tìm từ hỏi: “Tiểu Giản, tôi hỏi cô một chuyện!”

Tuy rằng chỉ có ngắn ngủn hơn một giờ, sau khi tiếp xúc với Niệm Tường, Phùng Giản nhận thấy tính cách hai người vô cùng hòa hợp, cho nên lúc này trực giác đã xem Niệm Tường là người phe mình, thật vui vẻ gật gật đầu: “A, cô nói đi. Chỉ cần tôi biết, tôi khẳng định nói hết.”

“Bác sĩ Lâm và bác sĩ Từ... Có phải là không hợp nhau không?”

“A, quả nhiên cô cũng nhìn ra, đúng không?” Phùng Giản hưng phấn, ánh mắt lóe lên một chút, nhìn nhìn bốn phía, thấy không ai chú ý bên này, mới nhỏ giọng nói: “Rất rõ ràng mà, đúng không?”

Niệm Tường không hiểu ra làm sao ҉(_ > `)҉ ——

Nhìn ra cái gì...

“Đối với hộ sĩ chúng tôi, nam thần không phải “khoai to” thì cũng là “gốc to”, không phải bác sĩ Lâm thì cũng chính là bác sĩ Từ, có phần cạnh tranh nhau cũng rất dễ thấy...”

“khoai to”, “gốc to”...

Niệm Tường yên lặng tròn tròn mắt (⊙ x ⊙) —— sao cô cảm giác mình nghe không hiểu vậy...

Phùng Giản đã không dừng lại được: “Nhưng không phải như mọi người nghĩ, cô có biết tại sao không?”

Niệm Tường phối hợp lắc đầu: “Vì sao?”

“Bởi vì bác sĩ Lâm... bác sĩ Lâm và bác sĩ Từ hay đi chung. Hơn nữa cô cũng phát hiện ra đúng không, không khí giữa hai người có gì đó ái muội khó nói a! Một người cao ngạo thanh lạnh tất nhiên là “công”, một

người luôn muốn chứng minh sự tồn tại của mình tất nhiên là “thụ”, có phải đặc biệt xứng đôi không...”

Đợi, đợi đã ——

Niệm Tưởng cảm thấy đầu óc có chút không đủ dùng...

Hai người bọn họ thời điểm nào thì...xuất hiện ái muội ... ($\mathbb{A} \equiv \mathbb{A}$)

“Hơn nữa, lần trước Văn Văn còn tận mắt chứng kiến, hai người đi cùng xe đến một nhà hàng tư nhân dùng cơm! Hai người! Nghe nói là vào phòng bao! Phòng bao a! Cùng nhau dùng bữa! bác sĩ Từ lái xe! bác sĩ Lâm nhất định là vui đến phát khóc ...”

Nhà hàng tư nhân...

Có phải là chỗ lần trước cô đi không ——

Lúc rời khỏi đó, sắc mặt bác sĩ Lâm thật ảm đạm a... (∇)

Niệm Tưởng quyết định làm sáng tỏ dùm hai người một chút: “Tiểu Giản... Kỳ thật...”

“Kỳ thật tôi cảm thấy hai người bọn họ, căn bản không cần thiết giấu đầu hở đuôi như vậy.” Phùng Giản vuốt tóc một cái, kéo kéo tay áo Niệm Tưởng, vẻ mặt ngây thơ hỏi: “Niệm Tưởng, tôi nói cô hiểu được mà, đúng không?” Ồ Niệm Tưởng đáng yêu như thế nhìn cô...Niệm Tưởng yên lặng gật đầu: “Hình như là hiểu —— ”

“Ngàn vạn lần đừng nói với người khác, trước mặt bác sĩ Từ và bác sĩ Lâm nhất định phải xem như cái gì cũng không biết, hôm nay cái gì cô cũng đều không nghe thấy!”

A —— những lời này rốt cuộc cô ấy từng nói với bao nhiêu người?

Niệm Tưởng vò đầu, có chút rối rắm nhíu mày... Làm sao có thể xem như cái gì đều không nghe thấy? Cô không chỉ nghe thấy, còn nhớ không sót một chữ... o(*▽*)o

Phùng Giản không chú ý vẻ mặt như bị táo bón của Niệm Tưởng, vỗ trán, đem hộp bông cầm trong tay nhét vào trong lòng cô: “Tôi tìm Văn Văn có việc, cô giúp tôi lấy dùm một chút bông đi? ở trong phòng chứa dụng cụ.”

Niệm Tưởng còn chưa kịp đáp lại một tiếng, Phùng Giản đã nhấc làn váy chạy nhanh mất dạng.

Niệm Tưởng đứng tại hành lang trống trải khóc không ra nước mắt —— phòng dụng cụ ở đâu a? Vừa rồi Phùng Giản lôi kéo cô, phổ cập kiến thức về gian tình không thể nói ra của bác sĩ Lâm và bác sĩ Từ, căn bản không có nói gì khác nữa...

Đang giờ cơm trưa, rất nhiều bác sĩ và hộ sĩ đã đi căn tin dùng cơm.

Niệm Tưởng đi qua một số phòng nhìn xem thử, có chút trì độn —— cô cảm thấy phương hướng không đúng lắm, cho nên...

Đang đi vòng vèo tìm chỗ, liền nghe phía sau truyền đến tiếng nói thanh lạnh quen thuộc: “Em ở đây làm cái gì?”

Niệm Tưởng quay đầu lại.

Trong tay Từ Nhuận Thanh cầm một cốc giấy, đang uống nước, ánh mắt trong trẻo nhìn về phía cô, chân mày nhăn lại đôi chút, hiển nhiên đối với sự xuất hiện của cô ở đây có chút không vui: “Phùng Giản đang tìm em.”

“Cô ấy bảo em đi lấy bông, nhưng còn chưa nói em biết phòng dụng cụ ở chỗ nào.” Cô giải thích xong, có chút không dám nhìn thẳng, cúi đầu

nhìn chăm chăm mũi chân mình...

Lúc này cô nhìn thấy Từ Nhuận Thanh, trong đầu liền chuyển động mấy chữ —— cao ngạo thanh lạnh tất nhiên là “công”....

Từ Nhuận Thanh không phát giác sự khác lạ của cô, nhìn cô một cái, chỉ chỉ dưới lầu: “Không phải ở đây, ở lầu một, bên cạnh phòng phục hồi chức năng.”

Niệm Tường “A” một tiếng, đang muốn xuống lầu, anh lại gọi cô đứng lại, đem cốc giấy trong tay nhét vào tay cô: “Ném giúp tôi, tôi dẫn em đi.”

Cốc giấy còn có hơi chút ấm áp.

Niệm Tường hoảng hốt trong giây lát, thấy anh còn đang nhìn mình, gật gật đầu, rất là tự nhiên đem hộp bông trong tay nhét vào tay của anh: “Giúp em lấy một chút...”

Từ Nhuận Thanh nhìn hộp bông bị cô trực tiếp nhét vào lòng bàn tay, khó được sửng sốt, đợi lấy lại tinh thần thì Niệm Tường đã bước đi đến cuối hành lang ném cốc giấy của anh.

Mắt anh nhìn bóng dáng của cô, lại nhìn không được cong cong khóe môi, lẩm bẫm nói: “Thật đúng là không khách khí với tôi.”

Bất quá cảm giác này, hình như cũng không tệ nhỉ?

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 25: Chức Trách

Hôm nay thời tiết đích thực rất tốt, trải qua mấy ngày liên tiếp âm u, rốt cuộc ánh nắng đã trở lại mạnh mẽ. Từ cửa sổ cuối hành lang nhìn ra bên ngoài, ngã tư đường được ngâm mình trong nắng ấm, cách đó không xa, một biển quảng cáo được ánh nắng chiếu xạ, ánh sáng kim loại lấp lóe thiêu đốt tầm mắt người.

Vào giữa trưa như thế này, ngay cả không khí cũng thêm vài phần ấm áp.

Niệm Tường đem cốc giấy ném vào trong thùng rác, lúc xoay người đã nhìn thấy mặt đá cẩm thạch bóng loáng, bị ánh nắng phản xạ ra quang ảnh.

Cô quay đầu nhìn, liếc thấy bảng danh mục nhân viên công tác được treo sát tường.

Niệm Tường nhìn lướt qua, tính đợi khi ăn cơm xong liền tới nơi này xem lại lần nữa... Ít nhất phải nhớ được đồng nghiệp có những ai tên gì.

Vừa nghĩ vừa quay người trở lại.

Từ Nhuận Thanh đã dẫn đầu đi xuống lầu, cô “Ai” một tiếng, nhanh chóng đuổi theo, sau đó liền đi theo phía sau anh, cố gắng duy trì khoảng cách hai bước chân.

Bác sĩ và hộ sĩ phần lớn đều đã đến căn tin dùng cơm, lầu một chỉ có Văn Văn – cô y tá quầy tiếp tân, nhìn thấy Từ Nhuận Thanh và Niệm

Tưởng cùng nhau xuống lầu, có chút nghi hoặc: “Bác sĩ Từ, Niệm Tưởng. Các người còn chưa đi căn tin dùng cơm?”

“Đang đi.” Từ Nhuận Thanh trả lời.

Dứt lời, quay đầu nhìn Niệm Tưởng đi phía sau, bước chân cô vội vàng dẫm lên cái bóng của anh, dứt khoát quay người.

Niệm Tưởng dừng chân, sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn anh.

“Phòng dụng cụ ở cuối hành lang, bên cạnh phòng phục hồi chức năng.” Dứt lời, anh đem hộp bông đang cầm trong tay đưa cho cô, ngữ khí tự nhiên: “Tự mình đi lấy.”

Văn Văn khiếp sợ tròn tròn mắt —— thật to gan, dám sai bảo bác sĩ Từ! (⊙x⊙)

Niệm Tưởng thuận tay nhận lấy, ánh mắt thăm dò, từ bên cạnh anh nhìn ra ngoài, gật gật đầu: “Cám ơn bác sĩ Từ.”

Nói xong liền đợi Từ Nhuận Thanh đi căn tin, cô mới đi lấy bông, bất quá, đợi vài giây thì phát hiện người chặn ở trước mặt không chút nào có ý rời đi, vẻ mặt nghi ngờ, ngẩng đầu nhìn anh một cái ——

Sau đó Niệm Tưởng liền nghe anh hỏi: “Không đi ăn cơm trước à?”

A...

Ăn cơm trước sao...

Cùng nhau ăn, ở căn tin? (⊙o⊙)?

Cô sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn thấy Từ Nhuận Thanh mặt mày thanh nhuận, ánh mắt đen sâu thẳm, nơi đáy mắt còn có ánh sáng mơ hồ đang lập lòe.

Niệm Tưởng nhất thời sáng tỏ, không học cũng tự thông: “Được, em mời Bác sĩ Từ dùng cơm.”

Mắt cô y tá mở càng to —— quả thực là gan lớn bằng trời, lại dám trực tiếp như vậy, mời Bác sĩ Từ ăn cơm... Chắc chắc, không dám nhìn tiếp... (/▽)

Với tình huống này, bình thường luôn là Bác sĩ Từ sẽ từ chối... Cô y tá đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lớp lớp “tráng sĩ hi sinh”, sau đó họ đều sẽ khóc đến mắt mũi đỏ hồng, một tấm lòng mong manh tan vỡ thành trăm mảnh.

Ngay tại lúc cô y tá che mắt không muốn nhìn tiếp, lỗ tai lại tự động tiếp thu giọng nói có chút thanh lạnh của Bác sĩ Từ: “Muốn mời tôi ăn cơm?”

Niệm Tưởng gãi đầu ——

Nói thật, cũng không phải là rất muốn... Nhưng loại thời điểm này hẳn là nên như gà mổ thóc, thật nhanh gặt đầu để bày tỏ thành ý đi?

Chung quy... do anh đã ám chỉ rõ ràng như vậy mà. —— he ——

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, rất hiển nhiên suy nghĩ không trùng với tần sóng của Từ Nhuận Thanh, Niệm Tưởng lập tức gặt đầu: “Rất muốn...”

Sau đó cô y tá liền nhìn thấy vẻ mặt của bác sĩ Từ kiểu “từ chối thì không tốt lắm”, miễn cưỡng đáp ứng ——

(⊙v⊙)

Không, không phải chứ, cô thực tập sinh mới đến, cứ như vậy... mà thành công?

Quả thực không dám tin _(:3 > ∠)_.

Kết cấu xây dựng của Thụy Kim rất hoàn hảo, trên hành lang lầu một có một vài chỗ được ngăn cách riêng biệt.

Ngoài cửa sổ sát đất là một hoa viên nhỏ, cách đó không xa còn có phòng pha trà cà phê, phía sau nó là căn tin. Phòng pha trà tương đương với phòng trà nước ở lầu hai, điểm duy nhất không giống là, ở lầu một này thì bệnh nhân có thể tới được.

Phòng trà này mỗi một chỗ ngồi đều được ngăn cách bằng giá sách gỗ, được đặt nhiều báo chí, tạp chí. Từng chỗ ngồi đều có đèn treo thủy tinh, hoặc kiểu cổ hoặc hiện đại, thập phần có cảm xúc nghệ thuật.

Nhìn qua —— một chút cũng không giống bệnh viện...

Từ Nhuận Thanh theo tầm mắt của cô nhìn lại, khẽ giọng giải thích: “Chỗ đó cũng là nơi bác sĩ với bệnh nhân hoặc với người nhà bệnh nhân nói chuyện.”

Cho nên xung quanh được trang trí rất thoải mái...

Cô gật gật đầu, cái hiểu cái không: “Nói chuyện cần... Như vậy sao?”

“Em muốn thử không?” Anh hơi nhướn mày, hỏi.

Niệm Tường nhanh chóng lắc đầu, cô tuyệt đối không có hứng nói chuyện với người tẻ nhạt như anh...

“Vào thôi.” Anh giơ tay đẩy cửa ra, ý bảo cô đi vào trước.

Niệm Tường thế này mới phát hiện đã tới cửa phòng ăn.

Trong căn tin có không ít bác sĩ và y tá, lúc này nhìn thấy Từ Nhuận Thanh dẫn theo Niệm Tường đi vào, tất cả đều sửng sốt, vô cùng ăn ý nhắc

mắt nhìn về phía Lâm Cảnh Thư đang ngồi chỗ nào đó dùng cơm.

Chính đang ở bên cạnh Lâm Cảnh Thư, Âu Dương giờ tay khẽ chạm anh ta một cái, nhỏ giọng nhắc nhở: “Bác sĩ Lâm...”

Lâm Cảnh Thư mới nhắc mắt lên, liếc thấy Niệm Tường vừa mới vào cửa, liền ân cần bưng bê, cầm đĩa phục vụ chu đáo, quay đầu hỏi Âu Dương: “Xảy ra chuyện gì?”

Về mặt Âu Dương kiểu “Tôi biết rất nhiều bí mật, nhưng tôi không thể nói, tôi thật rất vất vả a”, anh ta trịnh trọng lắc lắc đầu, trong lòng lại lặng lẽ ghi nhớ một màn này, tính lát sau về sẽ hồi báo cùng Lan Tiểu Quân, thêm cảnh này vào trong < bảng thống kê gian tình giữa lão Đại và Niệm Tường >.

Từ Nhuận Thanh hiển nhiên cũng không có nửa phần không thích ứng, cùng với cô ngồi đối diện nhau dùng cơm.

Sau đó anh liền phát hiện một vấn đề —— Niệm Tường thật sự kén ăn.

Anh nhìn cô dùng đĩa lấy ra ớt xanh, rau thơm, cà rốt dịch qua một bên, nhin không được nhúu mày một cái: “Không ăn sao?”

Niệm Tường thấy anh nhìn một núi nhỏ thức ăn bị cô đẩy qua một bên, có chút ngượng ngùng gật gật đầu: “Không quá thích...”

“Ăn đi.”

Niệm Tường (◉v◉): “Hả?”

Ăn, ăn sao?

“Đây là lời dặn của bác sĩ.” Anh mặt không đổi sắc nói xong câu này, hơi nhướn mày nhìn cô, như cười như không. Nụ cười kia giống như là

đang nói “Em dám không làm theo?”

Niệm Tưởng khó khăn nuốt nuốt nước miếng, thập phần không tình nguyện —— cái gì mà lời dặn của bác sĩ?

“Vậy thì bắt đầu từ từ đi, cảm thấy cái nào tương đối có thể chịu được, trước ăn cái đó, kén ăn không phải là thói quen tốt, cũng có chút không lễ phép.” Anh nói xong câu này, vừa ngăm nhìn núi nhỏ trên đĩa ăn của cô, ý bảo có thể bắt đầu.

Vẻ mặt Niệm Tưởng ngây ngốc nhìn anh, yếu ớt hỏi: “Bác sĩ Từ, anh nghiêm túc?”

Từ Nhuận Thanh chỉ quăng một ánh mắt lạnh buốt cho cô.

Niệm Tưởng: (△).

Cô thở phì phò ăn mấy miếng củ cải, vẫn nhịn không được hỏi: “Bác sĩ Từ, anh có phải là người mắc chứng cưỡng ép không, tỷ như không nhìn nổi người khác kén ăn...”

Giọng nói dưới cái nhìn của anh càng lúc càng nhỏ, cuối cùng Niệm Tưởng thành ra lằm bằm chỉ có một mình cô có thể nghe thấy.

Cô gấp lên củ cải, lại nhét vào miệng, mặt vô tội nhìn anh.

Kỳ thật so với “Chứng cưỡng ép ” cô càng muốn nói “chứng xen vào việc của người khác”, bất quá sợ bị cho là tính trẻ con, liền miễn cưỡng tiếp nhận cái có thể trong phạm vi của mình nhất...

“Tạm tạm.” Anh trả lời.

Quả nhiên là như vậy he he .

Đợi Niệm Tường kiên cường giải quyết xong củ cải và ớt xanh, cô nhin xuống dùng cảm vừa bốc lên trong bụng, làm ra quyết định —— đợi buổi tối về nhà, nhất định phải đem chậu ớt xanh của cha Niệm ném hết toàn bộ, ít nhất là nội trong tuần lễ này, cô đều không muốn nhìn thấy ớt xanh.

Bởi vì đeo bộ niềng, ăn uống có chút không tiện, tốc độ liền rất chậm.

Cô vừa ăn vừa cẩn thận chú ý không cắn chỗ khe hở của răng hoặc là trúng bộ niềng, một bữa cơm này ăn quả thực rất mệt.

Từ Nhuận Thanh sau khi ăn xong thì ngồi đợi cô, chờ cô ăn xong thì đứng dậy đi lấy cho cô ly nước, thấy cô ngẩng đầu nhìn qua, đem cốc giấy nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt cô, hỏi: “Có mang bàn chải không?”

Niệm Tường gật gật đầu: “Có mang theo.”

“Súc miệng trước, đợi lát nữa trở về đánh răng.” Lúc anh nói chuyện, ánh mắt vẫn nhìn cô, phá lệ chuyên chú, đôi mắt sâu thẳm kia sáng ngời lại trong vắt.

Niệm Tường theo bản năng che miệng lại, có chút 囧 囧 nhỏ giọng hỏi: “Có phải tương ăn... quá khó coi?” (͡° ͜° ͡°).

Cô chỉ tương ăn kỳ thật là đang nói có phải tại bộ niềng mà... có chút khó coi không. Còn lo lắng hỏi quá ần dụ, tay còn lại chỉ chỉ mu bàn tay đang che miệng... Như vậy có thể hiểu không?

Từ Nhuận Thanh nghiêng đầu một chút, nhìn cô, đáy mắt tràn ra ý cười nhỏ vụn: “Đáp án rất quan trọng?”

* ͡° ͜° * cũng không phải rất quan trọng...

Nhưng cô vẫn gật đầu, có chút thẹn thùng (. ____ *): “Bác sĩ Từ, sau khi mang bộ niềng, đích thật là có một chút tự ti...”

Cô đã từ chối Tống Tử Chiêu nhiều lần mời cơm... Trời biết, cô dùng bao nhiêu nghị lực cùng quyết tâm ㄗ____ㄗ.

“Tối lúc tái khám.” Ngón tay anh ở trên mặt bàn nhẹ nhàng gõ một cái, rất có thâm ý nói: “Tôi sẽ tư vấn “một vs một” một khóa tâm lý, hửm?”

Đơn âm cuối cùng kia, dường như từ chỗ sâu nhất trong yết hầu “hửm?” ra đến, mang theo từ tính trầm thấp, âm cuối thoáng cao lên, nói không hết dụ hoặc trong đó.

Lỗi tai Niệm Tưởng bị giết hại, lập tức hóa đá.

Cô ngậm bàn chải đứng ở trước gương, trong thân thể ảo não đột nhiên xuất hiện cảm giác kỳ quái... Đó là một loại cảm xúc nói không ra lời, thật phức tạp.

Lý trí cô phân tích nửa ngày cũng không thể phân tích ra bên trong bao hàm ý nghĩa gì. Chỉ duy nhất nhớ rõ là, tiếng nói anh vừa dứt, liền cảm giác không khí quanh thân đột nhiên bị ngoại lực rút đi, dường như cô có thể hô hấp ít đến mức đáng thương.

Ngoài đầu óc có chút choáng váng ra, luôn luôn quanh quẩn tuần hoàn câu nói cuối cùng kia của anh, hô hấp liền có chút không thoải mái, cảm giác này làm cho cô tâm phiền ý loạn.

Lần trước xuất hiện tình trạng này... Có vẻ là sáu năm trước ——

Là lúc nhớ rằng khôn...

Niệm Tưởng nhắm chặt mắt, không muốn hồi tưởng một màn mưa máu sáu năm về trước —— một lần nhổ rằng kia cô ước chừng bị đau đến ba ngày! Miệng vết thương quá lớn...

Ăn không vô gì cả, miệng cũng không mở ra được, chớ nói chi là mặt, đã sưng đến mức giống một cái bánh bao, uống nước cũng cần ống hút, hút từng chút một. Ký ức tốt đẹp duy nhất chính là bác sĩ trị liệu cho cô ...

Hình như cũng là thời điểm đó, cô trở thành fan cuồng bàn tay đẹp thì phải?

Tưởng tượng sâu xa...

Cô lấy lại tinh thần, nhìn mình trong gương miệng ngậm đầy bọt, xoa xoa đầu, tự thôi miên bản thân —— Niệm Tưởng, chỉ số EQ của mày không đủ để xử lý vấn đề phức tạp như thế, giao cho chỉ số IQ đi...

Bất quá chỉ số IQ —— có vẻ cũng không hữu dụng trong việc này_(:3 > ∠)_.

Đang rối rắm, lại nghe Phùng Giản gọi cô, cô hàm hồ lên tiếng, nhanh chóng súc miệng đi ra ngoài.

Buổi chiều có chút gấp gáp, bệnh nhân của Lâm Cảnh Thư nhiều hơn, Niệm Tưởng liền đi theo bên cạnh anh học tập.

Không thể nghi ngờ Lâm Cảnh Thư là một thầy hướng dẫn chuyên nghiệp, cẩn thận, có liên quan đến thuật ngữ chuyên ngành đều sẽ nói chậm lại, chờ cô gật đầu ý bảo mình đã nghe được, mới tiếp tục.

Tự nhiên cũng sẽ có lúc có vấn đề, gặp được những chứng bệnh bất đồng cũng sẽ hỏi một ít vấn đề tương quan, kiểm tra kiến thức của cô.

Một buổi chiều cứ bận rộn như vậy mà qua, Lâm Cảnh Thư đối với thực tập sinh của mình tỏ vẻ rất hài lòng.

Tuy rằng nhìn qua... Không phải bộ dáng rất thông minh, nhưng chỉ số IQ cũng không phải là phương diện anh ta cần quan tâm. Ít nhất, sẽ không xuất hiện tình huống phải giảng giải mấy lần, gần như chỉ cần nói một lần cô liền có thể nhớ rất nhanh.

Đợi đến khi rốt cuộc rảnh rồi, Niệm Tường nhìn Lâm Cảnh Thư đang viết bệnh lịch, nhin không được hỏi: “Bác sĩ Lâm, Thụy Kim còn có khóa tư vấn tâm lý “một vs một” đối với bệnh nhân đeo niềng răng sao?”

Lâm Cảnh Thư “Ừm” một tiếng, có chút không hiểu: “Có gì sao?”

“Chính là sau khi bệnh nhân đeo bộ niềng thì xuất hiện tâm lý không thích ứng, sau đó bác sĩ sẽ tư vấn gì đó...” Cô hỏi xong có chút ngượng ngùng.

“Tình huống này bác sĩ nào cũng sẽ làm.” Anh tiếp tục viết bệnh lịch, vừa viết vừa trả lời: “Nếu như trong quá trình trị liệu bệnh nhân xuất hiện tâm lý không thích ứng, bác sĩ tư vấn là hiện tượng rất bình thường. Bệnh nhân luôn có tính ỷ lại nhất định đối với bác sĩ.”

Niệm Tường nghe được cái hiểu cái không, bất quá hình như là hiểu

Từ Nhuận Thanh nói sẽ phụ đạo tâm lý “một vs một”... Kỳ thật chỉ là trong phạm vi chức trách bình thường...

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 26: Hóa Giải Nghi Hoặc

Buổi tối, Âu Dương hẹn Lan Tiểu Quân cùng ăn cơm xem phim, vừa lúc tiện đường, có thể đưa Niệm Tường về nhà.

Cha Niệm gọi điện thì không quá yên tâm, luôn muốn xác nhận: “Nam? Thật là nam? Chỉ có hai người? Ba biết là đồng nghiệp... dù là đồng nghiệp cũng có vấn đề a. Không được, ba vẫn nên tới đón con đi? Không cần à? Thật sự không cần? Nha, ba cũng là tùy tiện nói vậy thôi, cứ tùy ý con.”

Niệm Tường trầm mặc: “...” cha cô sao lạ vậy!

Sau khi cúp điện thoại, Niệm Tường thu thập vài thứ rồi đến phòng khám của Từ Nhuận Thanh, Âu Dương đang bận rộn với đèn chiếu, thấy cô đi vào thì chỉ chỉ chỗ trống bên cạnh anh ta: “Niệm Tường, em đợi một chút, lại đây ngồi đi.”

Niệm Tường mắt nhìn bệnh nhân, là tái khám, tháo bộ niềng xuống, đổi mới dây niềng. Cô nhìn nhìn thời gian, khoát tay: “Không có việc gì, em chờ anh.”

“Ở trọ bên ngoài?” Từ Nhuận Thanh nghiêng đầu nhìn cô một cái, chỉ liếc mắt nhìn, rất nhanh thu hồi lại: “Tiếp tục.”

Câu nói sau là nói với Âu Dương.

Niệm Tường lắc đầu: “Về nhà, trường học ở xa quá.”

“Tôi nhớ là nhà em hình như cũng không phải gần.” Anh chuyên chú cúi đầu, kiểm tra khoang miệng bệnh nhân, sau đó đứng dậy, bắt đầu điều chỉnh dây niềng.

Dưới ánh đèn sáng rọi, đôi mắt anh cũng lóe ra tia sáng, anh điều chỉnh xong chiều dài dây niềng, mới nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Ngồi ở đây đi, đại khái còn phải một lúc nữa.”

Niệm Tường ngoan ngoãn dạ một tiếng, kéo ghế ngồi bên cạnh anh, ngưng thần nhìn anh đeo dây niềng cho bệnh nhân, nghĩ nghĩ, trả lời: “So với trường thì nhà gần hơn một chút, giao thông cũng tiện.”

Quan trọng nhất là, cha Niệm gần đây không biết vì cái gì, tâm tình đặc biệt tốt... Cách ba bốn ngày lại xuống bếp nấu ăn...

^w^ cho nên cô liền vui vẻ quyết định tạm thời ở nhà!

Nói xong lại cảm thấy có chút không đúng... Suy nghĩ một hồi, hỏi: “Bác sĩ Từ... Làm sao anh biết nhà em ở đâu?”

Từ Nhuận Thanh đang cố định dây niềng, nghe vậy cũng không ngừng đầu, chỉ thấp giọng nói: “Trên hồ sơ của em có viết rất rõ ràng, tôi đúng lúc nhìn thấy.”

Âu Dương trầm mặc —— anh ta tỏ vẻ nghi ngờ đối với hai chữ “đúng lúc” của Bác sĩ Từ, hơn nữa, cho rằng lời nói của đương sự và sự thật rất không hợp nhau...

Đem ra so sánh, Niệm Tường liền rất đơn thuần gây thơ, vui vẻ gật đầu một cái, vẻ mặt kiêu “à ra là thế”...

Âu Dương có chút kinh ngạc, sao lại... dễ bị lừa như vậy! _(:3 > ∠)_

Cố định xong dây niềng, Từ Nhuận Thanh dùng nhíp gắn vào mắc cài, đầu nhíp kim loại ở dưới ngọn đèn phiếm chút ánh sáng lạnh, tại đầu ngón tay anh lại rất linh hoạt.

Niệm Tưởng nhìn thấy thủ pháp của anh vừa nhanh vừa đẹp, xoay tròn mấy vòng, cố định, rồi tiếp tục kẹp lấy, xoay tròn, cố định.

Ngón tay thon dài làm những động tác này vừa ưu nhã lại trầm ổn.

Anh chính là như vậy cố định dây niềng cho cô sao...

Niệm Tưởng nhìn có chút nhập thần, nhắc mắt, lặng lẽ chăm chú nhìn Từ Nhuận Thanh.

Mi mắt anh giãn ra, ánh mắt chuyên chú. Bởi vì mang khẩu trang, cả khuôn mặt chỉ lộ ra đôi mắt cùng với một chút đỉnh mũi rất thẳng.

Một thoáng cô hoảng hốt, luôn cảm thấy bộ dáng này của anh có chút quen mắt, nhưng cẩn thận lục tìm trong đầu một vòng, thì một chút manh mối cũng không có.

Cô nhin không được nhú mi, dời ánh mắt, tiếp tục nhìn thủ pháp của anh, vừa cẩn thận vừa nhanh.

Sau đó tay mang bao tay ở trong khoang miệng bệnh nhân vượt qua từng chiếc răng, kiểm tra mỗi một mắc cài. Đợi hoàn tất toàn bộ kiểm tra, anh mới thu tay, nói: “Tự mình động đây một chút, xem có vướng víu gì không.”

Bệnh nhân hoạt động vài cái, lại duỗi ra đầu lưỡi liếm một chút, lắc đầu, từ bàn nha khoa đứng lên: “Không vướng.”

“Được.” Anh lên tiếng, tháo xuống bao tay, đẩy ghế ra, đứng lên đi rửa tay: “Âu Dương đi trước đi, nơi này mình tôi là được, không có vấn đề

gì.”

Nói đến cuối cùng, thanh âm có chút khàn khàn, trầm trầm, giọng nói có vẻ mệt mỏi.

Âu Dương đem ly nước ấm đưa cho anh: “Bác sĩ Từ, anh uống trước chút nước nhuận giọng đi.”

Từ Nhuận Thanh vừa rửa tay xong, đầu ngón tay còn nhỏ nước, vẫn chưa nhận lấy, ngược lại là nhìn về phía Niệm Tường, khẽ nâng mắt ý bảo cô đem khăn giấy lại đây.

Niệm Tường xác nhận anh là muốn khăn tay, trực tiếp đem chiếc hộp cầm đến trước mặt anh, nhìn anh lau khô tay, tiếp nhận cốc giấy uống vài hớp, lúc này mới đem hộp khăn đặt về chỗ cũ.

“Hẹn tái khám xong, cậu đi trước đi.” Anh lặp lại một lần, lúc này đang buông mi nhìn về phía Niệm Tường.

Niệm Tường bị anh nhìn có chút không được tự nhiên, ánh mắt cô trốn đông trốn tây, chính là không muốn đối diện cùng anh.

Âu Dương hẹn thời gian tái khám cùng bệnh nhân xong, dọn dẹp bàn làm việc một chút, chỉnh lý xong này nọ mới đi vào phòng thay đồ thay quần áo. Trước khi đi còn đem cốc giấy Từ Nhuận Thanh đã uống hết nhét vào trong tay cô, một đường đẩy cô đến phòng trà nước: “Giúp lão Đại rót cốc nước, nước ấm, không quá lạnh cũng không quá nóng. Lão đại hôm nay nói cả một ngày, cổ họng không thoải mái.”

Nói xong, lại từ trong túi áo blouse trắng móc điện thoại ra, nhìn thoáng qua, lo lắng không yên chạy xuống: “Em chờ anh a, anh đi dưới lầu còn có chút việc, đợi lát nữa lên lầu gọi em.”

Câu “Nha, em đã biết” của Niệm Tường mới chỉ nói một chữ, Âu Dương đã như cơn gió lướt đi xa...

Đang trong giờ tan tầm, phòng trà nước sớm đã không có người. Chỉ có một trần đèn chiếu sáng ngời, ánh sáng lạnh chói lọi càng tăng thêm vẻ trống trải của căn phòng.

Cô đi vào rót cho Từ Nhuận Thanh một cốc nước, hơn phân nửa nước ấm, lại thêm vào một ít nước lạnh. Cô không biết độ ấm có thích hợp chưa, nhưng cách một tầng cốc, nhiệt độ rất vừa phải.

Lúc cô trở về Từ Nhuận Thanh đang lưu bệnh lịch, nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn thoáng qua, thấy là cô thì có chút ngoài ý muốn: “Sao còn chưa đi?”

“Âu Dương đi dưới lầu thay quần áo.” Cô đem cốc giấy đưa tới bên cạnh tay phải của anh: “Em không biết độ ấm có vừa chưa, anh thử xem.”

Ngón tay Từ Nhuận Thanh đang gõ trên bàn phím chợt ngừng lại, ánh mắt từ trên mặt của cô trượt xuống tay cô, cuối cùng nhìn về phía ly nước ấm có chút khói bốc lên.

Niệm Tường thấy anh không có ý muốn uống nước, nhúu nhúu mày, có chút ưỡ oải: “Quá nóng?”

Từ Nhuận Thanh không trả lời, cô liền tự nhủ nói tiếp: “Hắn là thêm ít nước lạnh, Âu Dương nói cổ họng anh không thoải mái... Cổ họng không thoải mái hẳn là phải lạnh hơn một chút đi...”

Vừa dứt lời, liền thấy ngón tay thon dài của anh nắm nhẹ cốc giấy, đưa đến gần bên môi uống một ngụm, sau đó nhìn cô, thấp giọng nói: “Vừa thích hợp.”

Trên môi anh nhiễm một tầng nước, cộng thêm trong đôi mắt kia có ý cười nhỏ vun, cả người trong nháy mắt liền nhu hòa một chút.

Thấy cô sững sờ, anh lại uống vài hớp, thế này mới buông cốc giấy tiếp tục gõ chữ, không chút để ý hỏi: “Là hẹn ăn cơm cùng Âu Dương?”

“Không phải.” Cô phủ nhận.

“Hửm?” Anh nghi ngờ khẽ hỏi một tiếng.

Tiểu bạch thở thành thật, lập tức liền nói: “Âu Dương hẹn Tiểu Quân ăn cơm rồi xem phim, chỉ là đúng lúc tiện đường chở em về.”

Nói xong, thấy anh quay đầu nhìn qua, lại vô cùng chủ động nói tiếp: “Tiểu Quân chính là Lan Tiểu Quân, bạn cùng phòng của em. À... anh cũng đã gặp. Lần trước sinh nhật của Tống Tử Chiêu, anh còn nhớ không? Và một lần kia, ở hội trường đại học B...”

“Nhớ rõ.” Anh ngắt lời cô, khéo môi câu lên, ý cười nơi đáy mắt càng đậm.

Tim Niệm Tưởng nhất thời đập loạn một nhịp, mơ hồ có dự cảm không quá tốt.

Quả nhiên, một giây sau, anh đã giúp cô nhớ lại sự tình phát sinh đêm đó: “Tôi nhớ rất rõ sự tình của em đêm đó, cho nên mỗi lần nhớ lại ngày đó... toàn bộ chỉ có mình em...”

Câu nói kế tiếp, anh cũng không có nói nữa, cố tình ngừng đúng lúc như thế này mới càng làm cho người cảm thấy xấu hổ a...

Không thể quên chuyện đêm đó sao! Còn nói! còn nói! Còn nói nhớ đến toàn bộ chỉ có mình cô... A a a a, quá khốn kiếp!

Vừa rồi cô còn có cảm giác, vì cường độ công việc, cố hòng anh không thoải mái thật là đáng thương! Ôi mẹ ơi, sự đồng cảm quả nhiên không thể nảy sinh bừa bãi!

(ノ`□')ノ ￣┐┐┐

Niệm Tưởng co rút khóe môi, có chút thất bại: “Kỳ thật anh có thể quên ...” (┐┐┐)

“Sau đó thì sao?”

Anh lại uống một ngụm nước, buông mắt nhìn về phía cô.

“à, sau đó, người ngồi bên cạnh em, chính là Lan Tiểu Quân. Anh có nhớ không?”

Từ Nhuận Thanh cố gắng hồi tưởng một chút, không nhớ ra.

Tuy rằng anh không nói chuyện, nhưng biểu tình kia hiển nhiên là đang nói cho Niệm Tưởng rằng, anh một chút cũng không nhớ ra.

“VẬY... buổi tọa đàm của bác sĩ Lâm! Cô ấy cũng ngồi bên cạnh em!”
Dứt lời, lại là vẻ mặt chờ mong nhìn anh —— nhớ chưa?

“Không nhớ.” Dứt lời, anh nhìn cô, cười như không cười hỏi lại: “Tôi vì cái gì phải nhớ một người không liên quan?”

...

Niệm Tưởng sửng sốt.

(ノ ￣ノ) Hình như anh nói rất có lý?

“Bất quá em nói người Âu Dương hẹn là bạn cùng phòng của em?”
Anh nhớ tới cái gì, khẽ nhúu mày một cái: “Bọn họ khi nào thì quen biết?”

“Ở lần thứ hai em nhớ rằng.” Niệm Tường cười híp mắt rồi lung lay đầu, không biết vì sao đề cập tới việc của Lan Tiểu Quân, cô liền vô cùng muốn nói hết, nhưng nghĩ đây coi như là việc riêng tư của Âu Dương và Lan Tiểu Quân, sau khi đấu tranh, cô vẫn đem chút xúc động này kéo trở về.

Từ Nhuận Thanh hồi tưởng một chút, vừa gõ bàn phím vừa hỏi: “Cho nên người cùng Âu Dương hẹn gặp không phải em?”

“Em nói rồi, em chỉ là đi nhờ...” ^w^

A ——

Chân mày Từ Nhuận Thanh hơi nhướn, một chút ử dột trong đáy mắt kia từng chút tan đi, ánh mắt càng thêm trong trẻo.

Thì ra là như thế.

Âu Dương thay xong quần áo, đi lên gọi Niệm Tường xuống lầu.

Từ Nhuận Thanh vừa lúc hoàn tất lưu trữ, mắt nhìn Âu Dương đứng ở cửa, đột nhiên cảm thấy trợ lý của mình cũng không phải là không thuận mắt như vậy...

Sau đó Âu Dương liền nhìn thấy bác sĩ Từ, người gần đây đối với anh ta mặt đã lạnh càng lạnh hơn đến mức đáng sợ, dường như có chút hòa ái dễ gần, khẽ mỉm cười một cái.

Tóc gáy Âu Dương đều muốn dựng đứng...

Sao vậy, Niệm Tường đã nói những gì với lão Đại của chúng tôi!!!
w(D)w

Sao mới chỉ một cái chớp mắt, lão Đại liền trở nên không bình thường!!!

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 27: Năm Tay

Đang có bảo vệ lên lầu kiểm tra, đi qua phòng khám thì nhìn thấy Từ Nhuận Thanh còn chưa tan tầm, thuận miệng liền hỏi: “Bác sĩ Từ sao còn chưa về?”

Từ Nhuận Thanh “Ừm” một tiếng: “Liền đi.”

Dứt lời, tắt máy, đứng dậy, sau đó cúi đầu nhìn cô một cái, hỏi: “Có muốn đi cùng tôi không?”

Niệm Tường không hiểu “A” một tiếng... Tình huống gì vậy?

Từ Nhuận Thanh chăm chú nhìn Âu Dương đứng ở cửa, ánh mắt mang theo ý cười, nhắc nhở: “Không phải nói Âu Dương hẹn bạn cùng phòng của em sao, em ở đây sẽ quấy rầy bọn họ.” 0 này hình như là vấn đề...Cô chưa kịp lí luận chuyện này xong, Từ Nhuận Thanh đã nghiêng người ấn công tắc điện một cái, sau đó... Bắt đầu cởi áo...

Đợi đợi đã... Tại sao phải cởi áo!

Niệm Tường như nằm mộng, yên lặng lui về phía sau một bước, ánh mắt lại nhìn chăm chăm động tác của anh, không có ý tứ tránh đi...

“Tôi hôm nay trở về nhà, cũng tiện đường.” Anh tự nhiên cởi cúc áo, ngón tay thon dài lưu loát lại nhanh chóng, rất nhanh liền cởi xong từ đầu đến cuối.

Anh nhắc mắt nhìn về phía cô, nhẹ “Hửm?” một tiếng, âm cuối giờ lên, mê hoặc lại biếng nhác: “Em nghĩ như thế nào? Vẫn muốn đi cùng Âu Dương?”

Từ này tới giờ vẫn không được để ý tới, Âu Dương lặng lẽ lau mồ hôi một phen —— anh ta có dự cảm, Niệm Tường một khi gặt đầu, ngày mai anh ta hẳn là sẽ chết rất thảm...

Hơn nữa lão Đại khẳng định sẽ nghẹn chết, hôm nay “Tiểu bạch thỏ” cả ngày đều ở bên cạnh bác sĩ Lâm nhảy tới nhảy lui...

Nghĩ như vậy, Âu Dương lập tức lên tiếng trợ lực: “Ách, lão Đại vừa lúc tiện đường sao? Vậy Niệm Tường liền giao cho anh đi, tôi đi đón Tiểu Quân.”

Dứt lời, thân thủ nhanh nhẹn vung lên chào một cái, quay người liền đi xuống lầu.

Niệm Tường nhìn bóng dáng Âu Dương tuyệt tình rời đi có chút đau đầu... Đương nhiên, tiền đề là do cô nói sự thật việc kia.

“Vậy đi thôi.” Từ Nhuận Thanh đem áo blouse trắng đã cởi ra vắt lên khủy tay, khom lưng từ trong ngăn kéo bàn làm việc lấy chìa khóa xe.

Vóc người của anh cực tốt, thân cao, chân dài, bả vai rộng. Bất luận là mặc áo sơmi, hay đồ thường ngày vẫn rất đẹp, luôn có thể nhìn thấy tỉ lệ hoàn hảo của thân người...

Niệm Tường vụng trộm liếc vài lần chân dài của anh, lặng lẽ nuốt nước miếng... Xong(͡ ͜ ͟ ͠ ͡), thẩm mỹ quan của cô đã gặp phải chấn động bão táp...

Từ Nhuận Thanh đi vài bước, thấy cô không đi theo, quay người nhìn cô một cái.

Niệm Tưởng lập tức thanh tỉnh, đeo túi xách lên, thật nhanh đi theo sau.

Văn Văn đang đợi người giao ca, vừa nghe nhạc vừa uống trà sữa đếm thời gian, sau đó vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Từ Nhuận Thanh và ở phía sau anh là cô bé thực tập sinh ...

Niệm Tưởng nhớ tới, trên đường cô còn phải đi mua... Vịt nướng, đang cố gắng cùng Từ Nhuận Thanh thương lượng ——

“Bác sĩ Từ, đợi lát nữa đến chỗ kia có thể dừng xe một chút không?” Dứt lời, cô giải thích: “Là như vậy, em muốn đi lâu một mua một con vịt quay, thuận tiện mua một hộp pizza... Có thể hay không?”

Từ Nhuận Thanh dừng bước chân lại, quay đầu nhìn về phía cô.

Chân dài bước chân cũng rất lớn, Niệm Tưởng đi theo phía sau anh cũng có chút mệt, liền thủy chung vẫn duy trì tư thế đầu cúi đi xuống, theo bước anh mà đi. Anh đột nhiên dừng lại như vậy, cô phanh không kịp, mắt thấy sắp vọt vào trong lòng anh, cô vô cùng cơ trí nhích sang bên một chút, theo đà đi thêm hai bậc thang mới ngừng lại được.

Ách (⊙x⊙)...

Cô cúi đầu có chút lúng túng lui về phía sau anh: “Kỳ thật nếu không tiện cũng không sao...”

“Chính là nơi lần đầu tiên chúng ta...” Dứt lời, lại cảm thấy từ “Lần đầu tiên” này có chút không thỏa đáng, hơi khựng lại, đổi thành: “Là siêu thị, lần đó ở bãi đỗ xe?”

Niệm Tưởng không ngừng bận rộn gật đầu.

“Vịt nướng?” Anh cúi đầu nhìn cô một cái, thấy cô lại gật gật đầu, cũng không có do dự trực tiếp đáp ứng: “Thuận tiện mua cho tôi một phần.”

“Được... (>w^<).”

Thật đúng là dễ dàng thỏa thuận.

Từ Nhuận Thanh dời tầm mắt, tiếp tục xuống lầu.

Văn Văn nghe nửa ngày, não đã tự động vẽ ra là hai người cùng nhau tan tầm, bác sĩ Từ đưa cô bé thực tập sinh về nhà, trên đường đi ghé siêu thị mua chút thức ăn ... Sau đó đêm nay liền muốn cùng nhau abcxzy..., lúc này ánh mắt Văn Văn nhìn Niệm Tưởng đã hoàn toàn là sùng bái và hâm mộ ...

Một bữa cơm đã thu phục xong bác sĩ Từ cao lãnh—— sớm biết rằng dễ dàng như vậy, cô cũng không nhẽo nài nỉ, kiên trì hơn nữa a... Làm sao có thể chỉ vì một ánh mắt của bác sĩ Từ đã bị dọa chạy đâu... (┐┌┐)

Hoàn toàn không biết mình đã bị thần thánh hóa là “Một bữa cơm thu phục được bác sĩ Từ” dùng sĩ Niệm Tưởng giờ phút này nghiêm túc ngồi trên ghế lái phụ, bóp nhẹ dây an toàn, vẻ mặt nghiêm túc —— ngăn người.

Thời gian tan tầm chính là đỉnh điểm của kẹt xe, Từ Nhuận Thanh rõ ràng không nóng vội, tại giao lộ đợi đèn xanh thì còn nhớ gọi tin nhắn về nhà, tỏ vẻ đêm nay muốn về nhà ăn cơm, hơn nữa sẽ mang lên một con vịt nướng... Uyển chuyển tỏ vẻ không cần thêm đồ ăn.

Nhận được tin nhắn, mẹ Từ “thụ sủng nhược kinh”, ngồi trên sofa hỏi chồng: “Nhuận Thanh bị cái gì kích thích sao?”

Từ Khai Thành nhin xuống xúc động muốn trợn trắng mắt với bà: “Nơi này cũng là nhà nó, về nhà ăn bữa cơm còn phải bị kích thích gì mới

có thể trở về sao?”

“Đứa nhỏ này đã rời nhà quá lâu nha.” Mẹ Từ nói thầm một tiếng, nhồm dậy đi phòng bếp thêm đồ ăn.

Khó được một lần trở về... Chỉ nhiều thêm một con vịt nướng sao đủ ăn...

Vịt nướng?

Mẹ Từ nhíu mày: “Nhuận Thanh khi nào thì thích ăn loại đồ nướng này...”

Một đường N cái đèn đỏ, thêm dòng xe cộ chen chúc, bình thường lộ trình nửa giờ hôm nay phải dùng gần một giờ mới đến siêu thị.

Niệm Tường thực uyển chuyển tỏ vẻ một mình cô lên là được, hoàn toàn không cần thiết anh xuống xe... Chung quy siêu thị rất gần nhà cô, đợi lát nữa mua xong vịt nướng đưa cho anh, anh liền có thể tùy thời lăn đi... Nha, không, tùy thời rời đi ...

Sau đó cô cũng có thể vui sướng tay trái một cái pizza, tay phải một con vịt đi bộ trở về.

Từ Nhuận Thanh nhìn sắc trời đã tối, hỏi lại: “Em nhất định phải tiếp tục cùng tôi rồi rằm vấn đề này?”

Ngụ ý chính là, anh đã quyết định, không có thương lượng...

Niệm Tường ủ rũ quay người dẫn đường ——(┐__┐) về sau tìm chồng nhất định không thể tìm người như bác sĩ Từ, chuyên chế bá đạo, cao lãnh cường thế còn âm hiểm phúc hắc...

Đội ngũ mua vịt nướng có chút đông, Niệm Tường chăm chú nhìn chỗ bán pizza cách vách... Đang do dự làm sao làm phiền Từ Nhuận Thanh hồ

trợ, cô đi trước dự định gọi pizza, chung quy nướng pizza còn cần chút thời gian.

Không ngờ, cô còn chưa nói ra miệng, Từ Nhuận Thanh đã giơ tay chỉ, ý bảo cô trước đi qua đó, chính mình rất dứt khoát đi xếp hàng.

Niệm Tường cảm động muốn rơi lệ đầy mắt... bác sĩ Từ lúc làm mà không nói lời nào cũng dễ dàng tạo hảo cảm như vậy...

Cô gọi xong pizza, ôm phiếu ưu đãi vịt nướng quay trở về. Không tốn sức chút nào liếc thấy bác sĩ Từ thân cao chân dài...

Cô vài bước đi trở về, khổ nỗi người đông, cô đấu tranh một lát cũng không thể chen đến bên cạnh Từ Nhuận Thanh, đang định đi đường khác

Từ Nhuận Thanh đã hướng về cô vươn tay ra: “Năm.”

Thanh âm anh trầm thấp, nhưng tại đây, hoàn cảnh có chút huyền ảo vẫn rõ ràng như ngay tại bên tai, thuần hậu lại dễ nghe.

Niệm Tường gần như là có chút cứng bái năm lấy tay anh, đầu ngón tay vừa chạm vào, còn chưa nắm chặt liền bị người từ trong đội ngũ lui ra, chen giữa.

Cô “Ai” một tiếng... Chỉ kịp xiết chặt phiếu ưu đãi trong tay... Có phiếu ưu đãi tiết kiệm được 10 đồng a!

Một giây sau, Từ Nhuận Thanh đã chuẩn xá không nhầm, cầm lấy tay cô, hơi hơi dùng sức, liền đem cô kéo về phía mình.

Đôi tay kia như trong tưởng tượng của cô, ấm áp lại khô ráo, đường vân trong lòng bàn tay rất rõ ràng, khi cầm tay cô, có thể làm cho cô rõ ràng cảm giác được đường vân nơi khớp xương hơi cong kia.

Cô cúi đầu nhìn tay anh, cảm thấy chóp mũi trong nháy mắt nóng lên... Hình như có thứ gì không an phận muốn phun ra...

Má ơi, fan cuồng tay đẹp đã hết thuốc chữa... (*w*)!

Từ Nhuận Thanh đem Niệm Tường kéo tới bên người, vẫn chưa buông ra, ngược lại hơi dùng sức, trực tiếp đem cô đến trước người của mình, bất động thanh sắc ngăn cách cô với đám đông.

Niệm Tường bị anh kéo cảm giác chỉ nghe được thanh âm “thành thịch” càng ngày càng lớn, chờ anh buông tay ra lúc này mới hồi phục tinh thần.

Lòng bàn tay tựa hồ còn lưu lại độ ấm của anh, nhiệt độ kia giống như một cỗ nhiệt khí thẳng hướng vào trán cô, cô hồ đồ quay người nhìn anh, nói cảm ơn xong, có chút 囧 giải thích: “Siêu thị hôm nay có hoạt động giảm giá, vịt nướng ở đây hương vị cũng rất tốt, cho nên người mới nhiều như vậy.”

Hoặc phải nói rằng là chật ních người...

Trước cửa hàng có mấy hàng dài, đám người chen lấn, chật cứng ...

Vóc dáng cô không cao lắm, phỏng chừng từ góc độ của bác sĩ Từ mà nhìn—— chỉ thấy toàn đầu người chen chúc.

Từ Nhuận Thanh cúi đầu nhìn cô một cái, chỉ từ biểu tình mà phân tích... Hoàn toàn nhìn không ra có tâm tình gì. Chỉ là ánh mắt kia nóng rực, Niệm Tường vừa phục hồi thì độ ấm của da mặt lại tăng lên thẳng.

Cô nhanh chóng quay đầu lại, dùng mu bàn tay xoa mặt —— nóng quá nóng quá (/▽).

Đợi xếp hàng mua xong vịt nướng, lấy xong pizza, tới được bãi đỗ xe cũng đã là một đoạn thời gian khá lâu sau, cô quyết định về sau không cần ham ưu đãi nhỏ ... Quả thực muốn chen rút thịt của cô!

Sau khi lên xe, cô đem con vịt mua cho Từ Nhuận Thanh để tới bằng ghế sau, lấy túi xách chuẩn bị trả tiền ——

Ngoài phiếu ưu đãi là của cô, vịt nướng và pizza đều là Từ Nhuận Thanh trả.

Từ Nhuận Thanh cài xong dây an toàn liền nhìn thấy cô đưa một tờ tiền đỏ au tới, anh quay đầu nhìn cô một cái, híp mắt lại một chút, thật lâu sau mới nói: “Không có tiền thôi, em cứ nợ đi.”

“Không nợ được...” Niệm Tường lại lật lật ví tiền, lật nửa ngày cũng không tìm được tiền lẻ, cô buồn buồn suy nghĩ một hồi, mới nghĩ tới một biện pháp: “Em mang cho anh một tuần điểm tâm đi?”

Từ Nhuận Thanh liếc mắt nhìn kính chiếu hậu xem tình hình đường, nghe vậy hơi nhướn mày một chút, đối với đề nghị này rất là vừa lòng: “Được.”

Không chút nào ý thức được cô kỳ thật là đang tự đào hố chôn mình, Niệm Tường hí hửng khen mình cơ trí, sau đó vui vẻ chỉ đường.

Cha Niệm ở bên cạnh bồn hoa ngồi nửa ngày, tàn thuốc dưới đất đã mấy điếu, thế này mới nhìn thấy một chiếc Audi chậm rãi ngừng lại.

Ông híp mắt lại một chút, hừ nói: “Là con trai nhà ai... lộ trình 30 phút mà chạy hơn một giờ...”

Nói không có mưu đồ với Niệm Tưởng thì đầu ngón chân của ông cũng không đồng ý!

Nghĩ như vậy, ông đứng dậy, quyết định đi nhìn xem là ai to gan.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 28: Hiếu Lãm

Chạng vạng của mùa đông thành phố Z, nhiệt độ không khí đã thấp đến mức không thể thấp hơn.

Trong tiểu khu chung cư, những bồn hoa vốn xanh um tươi tốt đã trở trọi chỉ còn lại nhánh cây khô, dưới ngọn đèn càng thêm cô tịch lạnh lẽo.

Từ Nhuận Thanh đưa cô đến cửa nhà, Niệm Tường cảm ơn, đẩy cửa xe ra liền muốn xuống xe. Kết quả vừa bước xuống một chân, thân mình hơi nghiêng ra ngoài... Liền bị dây an toàn kéo trở về ——

Động tác nhanh đến mức Từ Nhuận Thanh cũng không có thời gian nhắc nhở.

Cả người Niệm Tường bị kéo về ghế ngồi, ý nghĩ đầu tiên chính là... Thật mất mặt.

Cô có chút lúng túng quay đầu nhìn Từ Nhuận Thanh, không biết nói gì: “Bình thường em không phải như thế...”

Từ Nhuận Thanh: “...”

Anh hăng nhẹ giọng, tận lực che giấu ý cười đã tràn đến bên môi, lúc này mới lên tiếng: “Giải thích này không có hiệu quả lắm.”

Niệm Tường lúng túng đối diện cùng anh thật lâu, sau bởi vì cảm thấy quá mất mặt... Cả khuôn mặt đều nhịn không được mà nóng lên, ánh mắt cô

né tránh, ngay cả thanh âm cũng yếu ớt vài phần: “VẬY... em đi trước, Bác sĩ Từ hẹn gặp lại.”

Nói xong giờ tay muốn cởi dây an toàn, khổ nỗi trong tay đang cầm nhiều đồ, không có phương tiện, đang dò xét bốn phía xem có thể để đồ xuống đâu thì nghe một tiếng “cạch” nhỏ vang lên, anh đã mở dây an toàn của mình, nghiêng người nhích lại gần.

Trong nháy mắt cả người Niệm Tường cứng ngắc nhìn anh...

Từ Nhuận Thanh nhìn cô một cái, một tay nắm dây an toàn, một tay ấn nút, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ thanh thúy, sợi dây vướng trước người đã buông lỏng.

Anh hơi buông tay, đem dây an toàn để sang một bên, thế này mới thản nhiên nói: “Có thể rồi.”

Đang ghé vào cửa sổ cẩn thận nhìn vào bên trong xe, cha Niệm đã muốn bốc hỏa!!!

(͡° ͜ʖ ͡°) ͜͡

Tiểu thử thúi kia mau rút ra cho ta!!!! Không cho dựa quá gần!!!!

Phát hiện ý muốn cũng là vô dụng, cha Niệm nổi giận bưng bưng ra sức gõ một cái lên cửa kính xe, vừa lớn tiếng hét: “Cậu xuống đây cho ta!”

Phong giá thế kia... giống như là đang tìm người trả thù không bằng.

Thế cho nên, khi Niệm Tường nhìn thấy bộ dáng đen mặt kia của cha Niệm, cũng khó hiểu cực kỳ —— cô còn chưa ném chậu ớt xanh của cha Niệm mà.

Từ Nhuận Thanh liếc mắt liền nhận ra cha Niệm, hơi nhướn mày, đẩy cửa đi ra ngoài.

Trong chớp mắt kia cha Niệm đã nghĩ xong mấy câu trong đầu, tỷ như: “Đáng chết, dám táy máy tay chân với con gái của ta, muốn làm gì!” Hoặc là “Có biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ, táy máy tay chân đối với một cô bé, có là đàn ông con trai không!” Hay lợi hại nhất là “Xem ta có dám đánh chết tên lợi dụng như cậu không!”

Kết quả, ngử khí cũng đã chuẩn bị tốt, tại giây phút nhìn thấy Từ Nhuận Thanh mở cửa đi ra... Toàn bộ nuốt trở vào.

...

...

Không khí xung quanh an tĩnh dị thường, vẫn là Từ Nhuận Thanh vươn tay ra trước, khẽ vuốt cằm, lễ phép lại chu toàn chào cha Niệm một tiếng: “Chú.”

Tại sao là... con trai của Lão Từ a...

Sắc mặt Cha Niệm thay đổi mấy lần, lại mở cửa xe nhìn vào bên trong, nhìn thấy con gái nhà mình bộ dáng giống như con thỏ vẫn ngồi ở ghế lái phụ, mặt liền đen lại, hỏa khí vừa rồi lại nổi lên, trực tiếp quát: “Còn không đi xuống cho ba!”

Hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, Niệm Tường bị quát run một cái, thiếu chút nữa không cầm chắc đồ đạc trong tay, nhanh chóng bò xuống xe: “Ba?”

Cha Niệm trừng Niệm Tường, ánh mắt quả thực muốn phun ra lửa, ông vừa rồi hình như là nhìn thấy hai người... Muốn... hôn, hôn a...

A, thật là làm cho lão già như ông khó có thể mở miệng (͡ _ ͡).

Cha Niệm muốn nói lại thôi, nửa ngày mới phun ra một câu: “Hai người... hai người xảy ra chuyện gì? Khi nào thì bắt đầu!”

Niệm Tưởng cầm vệt nướng, không hiểu ra sao.

Từ Nhuận Thanh nghe hiểu, ghé mắt nhìn Niệm Tưởng, người nào đó vẻ mặt ngốc nghếch hiển nhiên không hiểu tình huống bên này...

Anh có chút đau đầu ần ần huyết thái dương, cười khổ giải thích: “Chú Niệm, đại khái là đã hiểu lắm ...”

“Tôi tận mắt chứng kiến, hiểu lắm cái gì ...” dưới đáy lòng Cha Niệm thầm mắng một tiếng, tiểu tử này còn không thừa nhận, không muốn chịu trách nhiệm?

Đứa con gái bảo bối, như cây cải thảo ông nuôi dưỡng 24 năm nay, trước giờ đều ủng trong lòng bàn tay, mỗi ngày tỉ mỉ bón phân tưới nước mới khỏe mạnh như vậy, hoạt bát sáng sủa mà phải không!

Rốt cuộc trước một giây sắp phát tác bão lửa lần nữa của cha Niệm, vẻ mặt Niệm Tưởng ngại ngùng giải thích: “Bác sĩ Từ đưa con về, vừa rời tay con xách đồ không cởi được dây an toàn, sau đó...”

Sao càng giải thích càng giống che dấu, rõ ràng cái gì đều không có phát sinh mà (ㄟ____ㄟ).

Cha Niệm bán tín bán nghi nhìn Niệm Tưởng, nướng vào đèn đường còn có thể nhìn thấy hai má cô ửng đỏ, ông nhìn trong tay cô đang cầm gì đó, lại rất nghi ngờ quay lên nhìn Từ Nhuận Thanh...

Không có việc gì sao đỏ mặt, hơn nữa... Chỉ là cởi dây an toàn? Nhưng vừa rồi ông sao lại nhìn thấy tiểu tử này dựa qua rất gần, gần như cả khuôn mặt đều muốn dán lên!

Từ Nhuận Thanh nghĩ nghĩ, quyết định bảo trì trầm mặc.

Không khí giăng co, giăng co ——

Niệm Tưởng nhìn không được kéo tay áo cha Niệm, nhỏ giọng nhắc nhở: “Ba, vịt nướng cũng sắp bị đông lạnh rồi...”

Vịt nướng sắp bị đông lạnh...

Một câu, làm cha Niệm lập tức hồi thần, sau liền cười híp mắt muốn vỗ vỗ bả vai Từ Nhuận Thanh, kết quả, tay duỗi ra một nửa thì phát hiện độ cao bả vai có chút cao, lại khẽ nâng tay anh vỗ nhẹ một chút, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Hôm nay cảm ơn con đưa Niệm Tưởng của chúng ta trở về. Vừa lúc dì Niệm con đã làm một bàn đồ ăn, cùng vào ăn đi.”

Niệm Tưởng cảm thấy thật xấu hổ...

Có một loại cảm giác mặt mũi mất hết còn bị ném xuống đất đập mấy cái.

Vì thế, chặn trước Từ Nhuận Thanh, nhanh chóng cướp lời nói: “Bác sĩ Từ còn có việc, ba, chúng ta mau vào đi thôi?” Nói xong, còn làm nũng lung lay tay cha Niệm.

Nếu như lúc này Niệm Tưởng không sợ hãi nguy cơ gì đó phía sau, nhất định cô lắc thật vui vẻ.

Từ Nhuận Thanh nhìn cô, quả tim như bị móng vuốt mèo cào cào một chút, hơi ngứa, tuy rằng chỉ một cái chớp mắt, cảm giác lại phá lệ rõ ràng. Anh nường theo động tác cúi đầu, che giấu một mảnh tối màu trong đáy mắt, lúc ngẩng đầu lại, trên mặt đã khôi phục biểu tình ngày thường quen có, khẽ nhếch khóe môi, cười lễ phép phải thế: “Đã trễ thế này không tiện quấy rầy chú Niệm.”

Lại khách khí hàn huyên vài câu, cha Niệm rốt cuộc dẫn Niệm Tường vào nhà.

Niệm Tường vừa bị xách vào tới cửa, lại nhớ tới cái gì, đem vệt nướng và pizza đang cầm trong tay nhét vào tay cha Niệm, nhanh chóng nói: “Pizza đã lạnh, ba nhanh chóng đi lên hâm nóng. Con đi nói hai câu cùng Bác sĩ Từ a...”

Cha Niệm đưa tay ra nắm lại, ngay cả góc áo cũng không đụng đến, chỉ có thể trơ mắt nhìn khuê nữ nhà mình như con thỏ chạy mất dạng ra ngoài.

Ông đứng ở cửa cầu thang một hồi, khẽ hừ một tiếng, nói thầm: “Đem lão cha vứt bỏ ở đây còn muốn ăn đồ nóng? Không có cửa đâu.”

Từ Nhuận Thanh vừa mới chuẩn bị quay đầu rời đi, liền nhìn thấy Niệm Tường chạy trở về, anh kéo xuống cửa kính xe, hơi hơi nhíu mày: “Rớt gì đó sao?”

“Bác sĩ Từ, xin lỗi...”

Từ Nhuận Thanh nhướn mày, nhìn cô.

Ánh mắt kia dưới đèn đường thấp thoáng lóe ra ánh sáng nhỏ vun, như là đóm lửa nhỏ.

Mặc dù là chạng vạng, trong tiểu khu lại an tĩnh không có nửa phần tiếng động, chỉ có tiếng ô tô lâu lâu lại vang lên, càng lộ ra bóng đêm yên tĩnh.

Lời Niệm Tường muốn nói liền cứ như vậy mà quên hết trong ánh mắt anh ——

(no he ——,) cô muốn lau nước mắt.

Từ Nhuận Thanh về đến nhà thì mẹ Từ cũng vừa nấu thêm xong hai món ăn, xa xa tại cửa vào cũng nghe thấy được mùi thức ăn lơ lửng trong không khí.

Anh vừa thay xong giày, mẹ Từ đã ra đón, thấy trong tay anh không có gì ngoài chìa khóa xe, không khỏi nghi hoặc: “Không phải nói mang vịt nướng về?”

Từ Nhuận Thanh bị nhắc như vậy mới nhớ tới, đi ra ngoài xe một chuyến cầm vào.

Mẹ Từ hâm nóng vịt nướng lần nữa, mới bày ra trước mặt anh: “Sao, thích ăn cái này?”

Từ Nhuận Thanh “Vâng” một tiếng, thản nhiên nói: “Lúc Niệm Tường đi mua, thuận tiện bảo cô ấy mua thêm một phần.”

“Niệm Tường?” Mẹ Từ khẽ nhú mày một cái, nhìn về phía Từ Khai Thành: “Có phải là con gái lão Niệm không?”

Từ Khai Thành hiển nhiên cũng ngoài ý muốn nhìn anh một cái: “Hôm nay là ngày đầu tiên con bé đi thực tập.”

“Vâng.”

Dứt lời, di động anh để ở trên bàn ù ù run lên, anh cầm lấy nhìn xem, thấy tên người gửi thì nhin không được hơi nhướn mày.

Nhấn mở ra xem.

Niệm Tường: “À... Vịt nướng, hương vị cũng không tệ lắm phải không!”

Từ Nhuận Thanh nhìn tin nhắn kia thật lâu, sau mới vươn đũa gắp món vịt nướng còn chưa đụng đến.

Vỏ ngoài sáng bóng xốp giòn, nướng vừa lúc, màu sắc cũng dễ nhìn, hương khí bay bốn phía. Hơn nữa gia vị vừa phải, thịt lại ngon, cũng không tệ lắm.

Niệm Tường đang cố sức nhai vỏ ngoài, di động run lên, nhận được trả lời của anh: “Bình thường.”

Bình thường! Chỗ nào bình thường!

Cô tức giận lại dùng lực cắn hai cái, đang muốn trả lời, di động lại nhận thêm tin nhắn từ anh: “Lời dặn của bác sĩ: ăn xong cần phải đánh răng.”

...

Niệm Tường giận dữ, trực tiếp cầm điện thoại nhét vào túi, nhắm mắt làm ngơ!

Ăn cơm xong, Từ Nhuận Thanh pha cho cha Từ một tách trà, bưng qua rồi ngồi xuống sofa bên cạnh ông, an tĩnh cùng ông xem tin tức.

Cha Từ “thụ sủng nhược kinh” ——

Trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ, không nhìn thẳng anh, tiếp tục xem tin tức.

Sau một lúc lâu, thấy anh còn chưa có chủ động lên tiếng. Cha Từ hắng giọng một cái, bưng lên cốc trà uống một ngụm, thế này mới dùng ngữ khí như không có gì, nói: “Nói đi, chuyện gì?”

Từ Nhuận Thanh khoát tay lên sô pha, ngón tay khê gõ hai lần, tầm mắt từ trên TV dời qua, ánh mắt thanh nhuận nhìn về phía ông, trầm ngâm nói: “Lần này Thụy Kim đi giao lưu với bệnh viện khác, đã quyết định người nào sao?”

“Còn chưa có quyết định.” Từ Khai Thành nhìn anh một cái, không biết anh đang có chủ ý gì: “Vốn tính là anh hoặc là Lâm Cảnh Thư, sẽ chọn một người qua đó... Hiện tại Tiểu Lâm đang hướng dẫn thực tập sinh.”

“Lần trước là con, lần này hẳn là Lâm Cảnh Thư.” Anh bóp nhẹ cằm một chút, như có điều suy nghĩ, nhìn qua: “Lúc dùng cơm trưa có nghe mấy bác sĩ nói tới, con còn tưởng rằng ba đã định cậu ấy.”

Lời này nói được mà mặt không đỏ tim không đập mạnh, thật là nghiêm trang...

Từ Khai Thành nghiêm túc nghĩ nghĩ, cũng có chút đau đầu: “Theo lý là đến phiên Tiểu Lâm.”

Từ Nhuận Thanh mắt nhìn lá trà chìm chìm nổi nổi trong cốc thủy tinh, sắc xanh kia sáng tỏ, dưới ngọn đèn càng trong veo phá lệ mê người. Anh đang xuất thần, liền nghe Từ Khai Thành hỏi: “Anh hôm nay vì chuyện này mà trở về?”

“Không phải.” Anh thu hồi tầm mắt, chỉ phủ nhận lại không giải thích.

Từ Khai Thành trầm mặc một hồi, hồi lâu mới nói: “Nếu như lần này để Tiểu Lâm đi, vậy Niệm Tường phải đổi thầy hướng dẫn...”

Lời còn chưa dứt, ông lặng lẽ nhìn Từ Nhuận Thanh, mặt anh hoàn toàn bất động thanh sắc, nhìn không ra cái gì, ông thử dò xét nói: “Anh đổi ý? Cho nên vội vã muốn đẩy Tiểu Lâm đi.”

Ngay từ đầu Từ Nhuận Thanh đã không cảm thấy mình có thể giấu diếm được Từ Khai Thành, bất chợt ngưng thần, vẫn là gật đầu một cái: “Đúng, con đối ý.”

Từ Khai Thành khó được có cơ hội trêu chọc anh, ông tự nhiên sẽ không bỏ qua, nhẹ “Ách” một tiếng, cười như không cười, lại hỏi: “Chuyện này cân nhắc đã bao lâu?”

“Cũng không bao lâu.” Ánh mắt của anh trầm tĩnh, thanh âm thanh nhuận, trầm thấp lọt vào tai: “Vừa mới trên đường trở về.”

Từ Khai Thành bưng cốc trà, tay run lên, cẩn thận quan sát anh, kết quả tự nhiên là cái gì cũng không nhìn ra ——

Ngón tay ông khoát lên mép cốc vuốt nhẹ nhẹ, tự hỏi, thật lâu sau mới hỏi: “Nếu như ba nói không đồng ý?”

“À.” Từ Nhuận Thanh bình tĩnh trả lời: “Gần đây dạ dày hình như có chút không tốt lắm, để mẹ qua chung cư nấu ăn giúp con đi, ba cảm thấy thế nào?”

Từ Khai Thành nhất thời hỏa khí công tâm —— tiểu tử thú!

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 29: Bữa Sáng

Từ Nhuận Thanh bị cha Từ bừa bừa lửa giận đuổi về, anh cũng không vội vàng đi, liền dựa vào trước xe ngựa đầu nhìn trời.

Bởi vì mẹ Từ thích sao trời, cha Từ liền từ bỏ thành thị nhộn nhịp, lựa chọn khu biệt thự ở ngoại ô này. Bởi vì nơi đây không khí trong lành, ít ô nhiễm, có thể làm cho bà vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy bầu trời đầy sao lấp lánh.

Tình cảm giữa cha mẹ Từ hẳn là tiêu chuẩn của phu thê ân ái.

Anh đứng một hồi, nhìn đèn phòng bếp đã tắt, bóng dáng mẹ Từ xuất hiện ở trong phòng khách, thế này mới lên xe rời đi.

Nửa giờ sau, xe anh chậm rãi tiến vào gara khu nhà của mình. Đang muốn lên thang máy thì nhận được điện thoại của Âu Dương, anh nhìn rồi nhận máy.

Âu Dương đang ở cửa rạp chiếu phim, anh ta nhận được tin nhắn xin giúp đỡ của Niệm Tường, sau liền bị Lan Tiểu Quân không khách khí chút nào, trực tiếp đá anh đi ra ngoài... gọi điện cho bác sĩ Từ.

Anh ta vừa tự hỏi lão Đại có thể nghĩ anh biến thái hay không, vừa vẽ mặt đau khổ châm chọc hỏi: “Lão Đại, bình thường bữa sáng anh thích ăn cái gì?”

Thang máy vừa lúc xuống tới bãi đỗ xe, anh cất bước đi vào, sau khi ấn tầng nhà mình mới không chút để ý hỏi: “Có gì sao?”

“A, không có gì. Chính là tùy tiện hỏi một chút...” Lý do này làm Âu Dương muốn quỳ xuống đất ——

Tín hiệu có chút không ổn định, Từ Nhuận Thanh dứt quãng nghe xong câu này của Âu Dương, hơi trầm ngâm: “Cần tôi hỏi hay tự mình khai?”

Âu Dương “A” một tiếng, lập tức yếu xìu, ngữ khí phàn nàn trả lời: “Là Nhiệm Tường hỏi tôi bữa sáng anh thích ăn cái gì... Sau đó tôi hồ thẹn phát hiện mình lại không biết...”

“Muốn biết?” Anh khẽ nhếch cao âm cuối, chậm rãi bổ sung hoàn chỉnh: “Bảo cô ấy tự mình hỏi.”

Âu Dương vừa định thương lượng, liền nghe đầu kia không lưu tình chút nào cúp máy, anh ta gãi đầu một cái, ngồi xồm tại chỗ vẽ vòng tròn...

Nhiệm Tường nhận được tin nhắn của Âu Dương “Nhiệm vụ thất bại, cần nữ hiệp tự mình ra trận” đã là nửa giờ sau, cô vừa tắm xong, quần mình giống cái bánh bao nóng hổi đi ra.

Cô ngồi khoanh chân ở trên giường sấy tóc, cầm di động lên, đang muốn gửi tin nhắn cho Từ Nhuận Thanh, nhấn mở một cái liền nhìn thấy nội dung tin nhắn đã gửi trước đó.

“Có cái gì khó mở lời, em chỉ là muốn hỏi anh hiện tại đang làm gì!”

“Vừa tắm xong.”

“... Ách, vậy anh lát nữa làm gì?”

“Mặc quần áo.”

“Bác sĩ Từ, anh từ từ mặc... 〰(〰 〰)〰 ”

Niệm Tưởng ngại ngừng che mặt, yên lặng nhìn nhìn thời gian...

Có phải lại là lúc bác sĩ Từ đang tắm ——

Vì thế đấu tranh cả nửa ngày, Niệm Tưởng đơn giản từ bỏ, sáng sớm ngày mai tự do phát huy là được... (͡° ͜ʖ ͡°)

Niệm Tưởng tự do phát huy —— là mang theo cháo hải sản mà sáng sớm cha Niệm đã nấu, rót vào bình giữ ấm.

Trước khi ra cửa lại nhớ tới, nếu Từ Nhuận Thanh có sức ăn khỏe, cháo hải sản ăn không đủ no thì...

Vì thế lại vội vàng đi quầy hàng điểm tâm gần đó mua hai cái trứng gà, một lồng bánh bao, nghĩ nghĩ, lại mua cho mình một ly sữa đậu nành

Hôm nay cha Niệm không đưa cô đi, cô liền chen lên xe bus đi làm, mua bữa sáng làm chậm trễ một chút thời gian, suýt nữa thì đến muộn.

Cho nên, sau khi cô nhanh chóng trong một phút cuối cùng bước vào cửa lớn bệnh viện, trước tiên là đi lầu hai, đến phòng khám của Từ Nhuận Thanh đưa cho anh bữa sáng.

Âu Dương sáng sớm đã đến ôm cây đợi thỏ, kết quả không ngờ tới Niệm Tưởng lại đến trễ, lúc này nhìn thấy cô thở hồng hộc chạy tới, tay còn chưa nâng lên chào hỏi, trong ngực liền bị nhét vào một bình giữ nhiệt.

“Bác sĩ Từ còn chưa tới sao? Đợi lát nữa giúp em đưa cho bác sĩ Từ... Em đi dưới lầu thay quần áo trước...” Dứt lời, lại vội vàng chạy ra bên ngoài, vừa đến cửa nhớ tới cái gì, lại quay đầu khai báo một tiếng: “Sữa đậu nành là của em.”

Âu Dương: “...” Không ai giành với em đâu! (ttsu *'ㄊ') ttsu

Phùng Giản luôn luôn nhón chân trông ngóng, muốn cùng Niệm Tường chia sẻ một số tin tức mới nhất mà cô biết. Thật vất vả nhìn thấy Niệm Tường đi lên lầu, tay còn chưa đựng tới vạt áo của cô, liền mắt mở trừng trừng nhìn cô một đường đi thẳng vào phòng khám của bác sĩ Từ...

“Niệm Tường, cô...” Đi nhầm.

Hai chữ cuối cùng còn chưa nói ra miệng, lại thấy Niệm Tường tựa như một cơn gió lao xuống lầu.

Phùng Giản trợn mắt há hốc mồm.

Lâm Cảnh Thư vừa từ phòng trà nước trở về, thấy thế, hơi nhướn mày, có phần ngạc nhiên nói: “Hành động nhanh như vậy?”

Phùng Giản nghe được mà như rơi vào trong sương mù, vẻ mặt không hiểu nhìn về phía anh ta.

Bất quá Lâm Cảnh Thư hiển nhiên không có ý giải thích, hướng mắt nhìn vào trong phòng khám của Từ Nhuận Thanh, hừ một tiếng mới trở về phòng khám của mình.

Từ Nhuận Thanh từ văn phòng đi xuống, trước tiên là nhìn thấy Âu Dương đang cúi đầu nhìn chăm chăm bình giữ nhiệt trước mặt, vốn cũng chưa để ý, tầm mắt anh đi một vòng đảo qua bữa sáng bên cạnh bình giữ nhiệt, thì đột nhiên nhớ tới cái gì, dừng lại bước chân.

Vừa vặn Âu Dương phát hiện anh đi vào, nhanh chóng dời thân chờ chỗ trống cho anh, cười híp mắt chỉ chỉ bình giữ nhiệt: “Niệm Tường vừa đưa lên bữa sáng, ngoài sữa đậu nành, bảo tôi đưa cho anh toàn bộ còn lại.”

“Người đâu?” Từ Nhuận Thanh hỏi.

“Đang ở phòng thay đồ thay quần áo.”

Từ Nhuận Thanh chỉ hơi trầm ngâm, cầm lấy bữa sáng đặt trên bàn làm việc, đi căn tin: “Tôi đi căn tin, có chuyện gì cần thì gọi tôi.”

Âu Dương cảm thấy ngụ ý quan trọng của Từ Nhuận Thanh chính là —— không có chuyện gì thì chờ quấy rầy tôi.

Về mặt anh ta sùng bái nhìn theo Từ Nhuận Thanh đi xuống lầu, a, lão Đại nói chuyện yêu đương cũng bá khí như thế này sao $\neg(\neg\neg)\neg\dots$

Niệm Tường ở cửa cầu thang đứng phải Từ Nhuận Thanh vừa xuống lầu, thấy trong tay anh cầm bữa sáng, “Ai” một tiếng, hỏi: “Bác sĩ Từ, anh...”

“Đi theo tôi.”

“Hả?” Cô sững sốt một chút, Từ Nhuận Thanh đã đi lướt qua cô, xuống lầu trước.

Niệm Tường ngẩng đầu nhìn phòng khám của Lâm Cảnh Thư một chút, yên lặng lau mồ hôi lạnh —— cô còn chưa có đi trình diện cùng Lâm Cảnh Thư, không sao chứ...

Chờ đến căn tin, cô mới giặt mình.

Trong căn tin đã không còn ai, trống trải không một tiếng động. Ngoài cửa sổ sát đất là nắng ấm trải đầy, ánh nắng chói mắt mà ấm áp, tầng tầng lớp lớp chiếu rọi xuống, cũng làm cho lãnh ý mùa đông tan đi ba phần.

“Sữa đậu nành?” Anh hỏi.

Niệm Tường gật gật đầu, thấy anh tìm một chỗ ngồi xuống, nghĩ nghĩ, liền ngồi xuống đối diện anh: “Đây là cháo hải sản ba em nấu, em mang cho anh nếm thử.”

Từ Nhuận Thanh có chút ngoài ý muốn nhìn cô một cái.

Niệm Tưởng cho rằng anh không tin, nghiêm túc giải thích: “Thật sự, chuyện tối ngày hôm qua thật là ngại...”

“Uống sữa đậu nành trước.” Anh ngắt lời cô, vặn mở bình giữ nhiệt.

Mở ra liền có nhiệt khí lượn lờ bốc lên, theo đó là mùi thơm mê người bay ra. Anh cúi mắt nhìn, nước cháo lóng lánh trong suốt, mặt trên còn có tôm bóc vỏ, đậu Hà Lan, hạt khô..màu sắc rất đẹp mắt.

Vốn hương thơm đã làm cho mười ngón tay muốn động đũa, hơn nữa lại trình bày đẹp mắt như vậy, thật càng làm cho người chờ mong.

Niệm Tưởng khắc chế thu hồi tầm mắt, không ngừng ám chỉ chính mình, cô đã ăn no, ăn no, ăn no ...

Tự mình bày tỏ xong, hít mạnh một hơi sữa đậu nành, trong mũi đều là hương vị cháo hải sản ——(ㄟ____ㄟ) hình như lại đói bụng.

“Về sau đừng đến muộn.” Anh nhấp một ngụm, trên môi dính chút nước, lẳng lặng buông mắt nhìn cô không yên cần ống hút.

Niệm Tưởng gật gật đầu: “Về sau sẽ không ...” Nghĩ nghĩ, cô lại lầm bầm lầu bầu tính thời gian: “Em sáu giờ rưỡi dậy, rời giường cần nửa giờ, ăn điểm tâm cần nửa giờ, ra cửa cũng cần nửa giờ, bởi vì sau này phải ngồi xe công cộng... Hình như cũng cần nửa giờ mới được...”

Từ Nhuận Thanh hơi nhướn mày, hỏi: “Rời giường cần nửa giờ?”

“Đúng.” Cô ngượng ngừng gãi gãi đầu: “Hiện tại thì nướng mười phút, đợi thời tiết lại lạnh thêm một chút... thì cần nửa giờ.”

Cũng không biết xấu hổ nói ra... Cô đem ống hút cắn đến nát nhừ, tỏ thái độ: “Em về sau nhất định sẽ khắc phục.”

Trong lời nói của Từ Nhuận Thanh như muốn hỏi: “Về sau phải ngồi xe công cộng?”

“Dạ, đúng a. Thực tập không phải ngày một ngày hai, không thể cứ phiền ba chạy ngược hướng đưa đi làm...” Về sau thời tiết lạnh hơn, cô còn phải ở trạm xe buýt đợi xe, nhớ tới mà cảm thấy lòng bàn chân cũng lạnh, cô nhin không được lại căn căn ống hút.

Từ Nhuận Thanh như có đăm chiêu một lát, nhanh chóng ăn xong cháo hải sản, dùng một loại ngữ khí không có gì nói: “Quay về giúp tôi cảm ơn chú Niệm.”

“Không có gì.” Cô lắc đầu, hoàn toàn không để ý.

“Vừa lúc gần đây tôi đều ở nhà, tiện đường, buổi sáng có thể đưa em đi làm.” Anh nói xong câu này, bóp vỏ trứng, lột xong một nửa mới đưa cho cô.

Niệm Tưởng sững sờ nhận lấy: “Anh, anh không ăn sao?”

“Một cái là đủ rồi.” Anh lột vỏ trứng, thấy cô còn đang sững sờ, dứt khoát lặp lại một lần nữa.

Niệm Tưởng lúc này rốt cuộc có phản ứng: “VẬY SẼ LÀM PHIỀN ANH...”

Từ Nhuận Thanh nhàn nhạt: “Sẽ không.”

Niệm Tưởng còn đang do dự —— nói thực ra, xe Bác sĩ Từ cô không dám ngồi. Ít nhất ngày hôm qua đi nhờ một lần liền có cảm giác... Không khí ngột ngạt, hô hấp không thuận...

Chút biểu tình ấy của cô Từ Nhuận Thanh đã thu hết vào trong mắt, chẳng lẽ anh tiến quá nhanh, không tiếp thu được?

Anh khẽ nhú mảy một cái, lật lọng: “Cũng chỉ có một tuần này có thể thuận tiện đưa em đi làm.”

Chút do dự của Niệm Tường lập tức biến mất, nhanh chóng gật đầu: “Được, được!” Vừa lúc một tuần này cô muốn mang bữa sáng cho Từ Nhuận Thanh, nếu là tiện đường thì hai người trực tiếp ăn ở bên ngoài, chẳng phải là càng bớt việc?

Bên này cô bùm bùm đánh bàn tính toán, Từ Nhuận Thanh liếc mắt nhìn cô, đáy mắt cũng dần dần tràn ra ý cười tản mạn, dưới ánh mặt trời nhẹ nhàng tỏa sáng, sóng mắt rục rỡ.

Anh mặc blouse trắng, tư thái thanh nhàn đắm mình dưới ánh mặt trời, cả người đều thập phần biếng nhác, tùy ý.

Niệm Tường nhìn một chút, nhớ lại, hình như không phải đang làm việc thì anh tựa hồ luôn là bộ dạng này, lần trước là ở bữa cơm gặp mặt, còn có lần tọa đàm của Lâm Cảnh Thư ở đại học B, đều là như vậy.

Bộ dáng anh biếng nhác nhưng không có nửa phần lười nhác, ngược lại thanh nhàn rất là tự tại, làm cho người nhìn vào không tự chủ được buông lỏng tâm trạng, cùng anh tan vào một mảnh không khí trong lành kia.

Nhận thấy được tầm mắt của cô, Từ Nhuận Thanh nghiêng đầu nhìn cô một cái, vừa lúc nhìn thấy bộ niềng của cô, thuận miệng hỏi: “Đã quen với bộ niềng chưa?”

“Đã quen.” Bất quá tổng thể vẫn còn có chút không được tự nhiên.

Cô liếm môi một cái, nhìn về phía anh: “Bất quá, hình như lúc em ăn gì đó, không chú ý tới, hiện tại bên phải có chút vướng.”

“Tối lúc nghỉ trưa tôi nhìn thử, sau tám giờ rưỡi đều là bệnh nhân có hẹn trước.” Anh lấy khăn giấy cho cô, đột nhiên hỏi: “Những lời tôi dặn, em đều nghiêm túc thực hiện phải không?”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 30: Kiểm Tra

Niệm Tưởng bị anh nhìn, ánh mắt giống như nhìn ra cô đang chột dạ, cô gật gật đầu: “Em có nghiêm túc thực hiện.”

Chính cô là nha sĩ tương lai, tự nhiên biết vệ sinh khoang miệng quan trọng thế nào, cho nên dù anh không nói, cô cũng sẽ làm theo từng bước, thật sự nghiêm túc.

Chỉ là bị anh nhìn như vậy, Niệm Tưởng vô cớ cảm thấy tim mình đập nhanh hơn...

Sau đó Niệm Tưởng lại không dám chủ động đáp lời cùng anh, lặng yên uống xong sữa đậu nành của mình, về phòng khám trước.

Buổi sáng bệnh nhân đông, đợi tiền bước bệnh nhân cuối cùng, đã cách thời gian cơm trưa chỉ có mười phút.

Phùng Giản vừa cởi bao tay, đang ở bồn nước rửa tay, thấy Niệm Tưởng chỉnh lý dụng cụ y tế, lời nói nhin cả một buổi sáng rốt cuộc nhin không được nữa. Nhanh chóng lau khô tay, đi đến bên cạnh cô hỏi: “Niệm Tưởng, nể mặt giao tình của chúng ta cô nói xem, cô và bác sĩ Từ đến cùng là quan hệ thế nào?”

Niệm Tưởng không rõ ràng cho lắm nhìn cô ấy một cái, ngốc trệ: “Cái gì quan hệ thế nào?”

Phùng Giản “Ai” một tiếng, vẻ mặt kiêu “Cô không trượng nghĩa”, đụng nhẹ bả vai cô một chút: “Ngay cả bữa sáng cô cũng đã quang minh

chánh đại đưa qua như vậy, không phải là đang tuyên bố chủ quyền sao?”

Tuyên bố chủ quyền?

Niệm Tường có chút mộng mị, nhìn Phùng Giản, giải thích: “Đưa bữa sáng, là bởi vì ngày hôm qua mua đồ, bác sĩ Từ trả giúp tôi, tôi lại...”

Nói còn chưa nói xong, chính cô có chút vòng vo suy nghĩ lại.

Đúng a, tại sao cô phải mang bữa sáng cho Từ Nhuận Thanh, tìm không thấy tiền lẻ thì ngày hôm sau trả cho anh không được sao...

Cô nhú nhú mày, có chút phức tạp hỏi: “Đưa bữa sáng sẽ làm người khác hiểu lầm sao?”

“Hả?” Phùng Giản bị cô hỏi ngược, đưa bữa sáng còn không cho người khác hiểu lầm sao? Đặc biệt là đưa cho bác sĩ Từ, là ai cũng sẽ hiểu lầm a —— các hộ sĩ dưới lầu mỗi ngày đều như lang hổ rình mồi, nhìn chăm chăm, loại hành vi đưa bữa sáng này... có phải là tình tiết nghiêm trọng không đây?

Nhưng ngẫm lại, thái độ bác sĩ Từ ồm ồm, lại đem lời đã đến bên môi nuốt trở vào, pha trò nói: “Sao hiểu lầm được, chỉ là tôi suy nghĩ quá nhiều...”

Niệm Tường rất tin, không hề nghi ngờ gật gật đầu: “Cô xác thật là nghĩ nhiều...”

Phùng Giản ừm...

Đợi sau khi Phùng Giản ở căn tin ăn xong cánh gà rim thơm ngào ngạt, nhớ tới cái gì, lén nhìn Niệm Tường ngồi ở trước mặt, mắt phóng lục quang—— 0 đợi đợi đã, cô bé này có phải đang lừa dối cô? Thế nhưng... bất động thanh sắc chuyển dời đề tài! Niệm Tường mang niềng không dám

trực tiếp lấy cứng đối cứng đi gặm xương, liền dùng đôi đũa “phân thân” nó, một bữa ăn phải cố hết sức. Chờ cô thật vất vả ăn xong, đang súc miệng thì bị dây niềng bên phải đụng một cái, mới đột nhiên nhớ tới một việc

Lúc nghỉ trưa, phải tìm Từ Nhuận Thanh xem thử!

Bất quá... Cô cố gắng hồi tưởng một chút, hình như vừa rồi ở căn tin không nhìn thấy anh!

Nghĩ như vậy, cô nhanh chóng lên lầu, đánh răng xong liền trực tiếp chạy vào phòng khám của Từ Nhuận Thanh.

Cô ló vào cái đầu nhìn nhìn, Âu Dương không ở đây, hộ sĩ khác cũng không, chỉ có một mình anh.

Nghe thấy thanh âm, Từ Nhuận Thanh quay đầu nhìn lại, thấy là cô, lại quay đầu tiếp tục viết gì đó: “Còn muốn tôi đi qua mời vào?”

Niệm Tường sờ sờ mũi, rón rén đi vào. Đi đến gần, mới nhìn rõ anh đang viết ca bệnh.

Niệm Tường đối với bút tích của anh đã sớm lãnh hội từ lâu, thấy anh đang bận, liền đứng bên cạnh anh nhìn, đảo qua từng chữ từng chữ, muốn tìm ra một hai điểm tí vết, nhưng một đường nhìn qua, nét chữ mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, làm cho cô nhin không được lần nữa tán phục.

“Bác sĩ Từ anh có học qua thư pháp sao?” Cô hỏi.

“Không có.” Anh nhàn nhạt: “Bất quá ông nội là hội viên của hội thư pháp.”

Nói xong câu này, tựa hồ phát giác cô hiện tại giống như cô bé học sinh, kính cẩn đứng bên cạnh nhìn mình làm việc, lên tiếng nói: “Năm lên đó trước, tôi sẽ nhanh qua thôi.”

Niệm Tường “À” một tiếng, vừa ngồi lên bàn nha khoa, lại nghe anh hỏi: “Đánh răng chưa?”

“Rồi!”

Từ Nhuận Thanh vừa lúc viết xong, sửa sang xong bệnh lịch bỏ vào trong túi hồ sơ, đẩy nắp bút lông đen, thế này mới đẩy ghế ra đứng dậy. Thấy cô còn ngồi, khẽ giọng phân phó: “Năm xuống.”

Niệm Tường nghe lời năm xuống, nhìn thấy anh dưới ánh đèn sáng ngồi đi qua đi lại, rửa tay trước, lau khô rồi mở ngăn kéo, đeo bao tay xong mới lôi kéo ghế ngồi bên cạnh bàn nha khoa.

Cô năm có chút thấp, anh nhẹ đỡ bả vai cô một chút, ý bảo: “Nhích lên một chút nữa.”

Niệm Tường nhích lên...

Anh điều chỉnh độ cao bàn khám, mang khẩu trang, lại lấy khẩu kính kiểm tra rằng cô: “Ừm...”

Anh phát ra một đơn âm trầm trầm, dùng khẩu kính gõ nhẹ rằng cô một cái: “Răng nanh bị kéo dịch qua, lúc em soi gương có cảm giác hay không?”

Niệm Tường đang há miệng không tiện nói chuyện, liền gật gật đầu, hàm hồ “Dạ” một tiếng.

Ngọn đèn trên đỉnh đầu phát ra sức nóng, vừa lúc tụ lại trước mắt cô, Niệm Tường nhin không được nheo mắt lại.

Từ Nhuận Thanh chú ý đến động tác nhỏ của cô, giơ tay dời đèn xuống một chút, điều chỉnh vị trí. Thấy cô thoải mái hơn, thế này mới buông tay ra, hơi cúi đầu đến gần.

Ngón tay mang bao tay khẽ chạm răng nanh của cô một chút, hỏi: “Sau này có cảm thấy răng nanh đau nhiều không?”

Niệm Tường lắc đầu, giơ tay vỗ nhẹ mu bàn tay anh, đầu ngón tay se lạnh, nhẹ phủ trên mu bàn tay anh, cho dù là giấy lát lướt qua, xúc cảm cũng phá lệ rõ ràng.

Không ngờ tới cô sẽ có động tác này, Từ Nhuận Thanh dừng một lát, mới lấy khẩu kính ra, buông mắt nhìn về phía cô.

“Đau liền hai ngày, nhưng hiện tại ăn gì đó vẫn còn có chút không tiện, răng trước không có sức cắn.” Nói xong, cô nháy mắt hai cái, con ngươi đen như mực linh hoạt, ẩn ẩn một làn nước trong vắt, ở dưới ngọn đèn càng phát sáng.

Từ Nhuận Thanh nhìn mấy lần liền thu hồi tầm mắt, ý bảo cô há miệng một lần nữa: “Từ từ... Ăn uống rất nhanh sẽ quen lại.”

Nói xong, Từ Nhuận Thanh lại hỏi cô: “Bên phải vương ở đâu?”

“Tận cùng bên trong.” Dứt lời, cô há miệng.

Anh “ừm” nhẹ một tiếng, hơi dựa gần vào, ngón tay mang bao tay dò vào trong, kiểm tra mắc cài một chút, dây niềng có hơi bung ra.

Anh dùng khẩu kính, hơi dùng sức ấn xuống một cái, ấn trở về, lại điều chỉnh dây niềng, ngón tay dừng ở mặt trên răng vượt qua một lúc mới buông ra: “Hiện tại thế nào?”

Niệm Tưởng bĩu môi, lại dùng đầu lưỡi liếm liếm: “Không có vấn đề gì!”

“Mở ra, nếu đã kiểm tra, tôi giúp em kiểm tra luôn những cái khác.”

Góc độ anh ngồi dựa vào cô rất gần, Niệm Tưởng không tốn chút sức nào liền có thể nhìn thấy cả khuôn mặt anh, bởi vì mang khẩu trang, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt kia. Trước sau như một, sâu thẳm như nước trong giếng cổ, không gợn sóng, trầm tĩnh lại an bình.

Nhận thấy được tầm mắt của cô, Từ Nhuận Thanh cúi đầu nhìn cô một cái, nhẹ nhàng cao âm cuối, có chút vui vẻ hỏi: “Như thế nào?”

Niệm Tưởng lắc đầu, tai cảm giác hơi đỏ lên, phóng đi tầm mắt, từ trần nhà đến cửa chớp cách đó không xa, lại dùng dư quang khóe mắt liếc nhìn bàn làm việc, bốn phía đều quét sạch, lại không dám nhìn anh.

Nhưng toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên tay anh, anh kiểm tra từng chiếc một, sờ qua một lượt, có bị xê dịch thì liền dùng khẩu kính ấn vào, cẩn thận lại nghiêm túc.

Âu Dương ăn cơm xong liền nhanh trở về hỗ trợ, vừa vào phòng khám, liền nhìn thấy Từ Nhuận Thanh đang tiếp đãi bệnh nhân, vừa “a” một tiếng, ngưng thần nhìn lại liền thấy... bệnh nhân mặc blouse trắng của bệnh viện...

Âu Dương trừng mắt 0. 0, đây là đang chơi, chơi... trò bác sĩ và hộ sĩ abcxzy sao?

Vẫn là Từ Nhuận Thanh nhìn thấy anh ta trước, khẽ nâng đầu lên liếc anh ta một cái, vẻ mặt tự nhiên.

Anh ta thế này mới phát hiện, người nằm trên bàn nha khoa không phải ai khác... mà chính là Niệm Tưởng.

Âu Dương lặng lẽ bình ổn trái tim đã nhảy đến cổ họng, đặt về vị trí vốn có, vỗ vỗ ngực, trấn định lại... Không có việc gì, chỉ cần đổi phương là Niệm Tưởng, abcxyz thì tính là cái gì... hơn nữa anh ta đều có thể tiếp nhận...

Chung quy, anh ta là người đầu tiên khám phá ra gian tình của lão Đại và Niệm Tưởng, ai vào trước thì là chủ —— lão Đại ngoài Niệm Tưởng ra, ai cũng đều không xứng!

Ờ... Trừ phi là bác sĩ Lâm?

Anh ta đang suy nghĩ miên man, bên này Từ Nhuận Thanh đã hoàn tất kiểm tra, tháo xuống khẩu trang.

Âu Dương nhanh chóng nói: “Bác sĩ Từ, anh nhanh chóng đi ăn cơm đi, bên này kế tiếp để tôi.”

“Bác sĩ Từ, anh còn chưa ăn cơm?” Niệm Tưởng vừa xoa cái ót vừa ngồi dậy, hoàn toàn không lưu ý đến ngọn đèn trên đỉnh đầu.

Lần trước cũng như vậy...

Từ Nhuận Thanh đang tháo bao tay chợt dừng lại, giơ tay ra đẩy đèn đi. Cổ tay vừa lúc đụng vào trán cô, lực đạo không nặng. Anh cúi đầu nhìn cô một cái, khẽ cau mày, ngữ khí không vui: “Trên đầu có đèn em cũng ngồi dậy?”

Niệm Tưởng chăm chú nhìn, cũng không dám xoa trán, yếu ớt trả lời: “Em sẽ không đụng hổng đèn ...” Đầu cô còn chưa cứng tới mức đó đâu!
(┐┌)

Nghe vậy, Âu Dương quả thực muốn thay Bác sĩ Từ bóp trán...

Rõ ràng không phải vấn đề đụng hổng đèn mà! _(:3 > ∠)_

Từ Nhuận Thanh bất đắc dĩ nhú nhú mi tâm, đứng dậy tháo bao tay, đi rửa tay, thuận tiện nhắc nhở Âu Dương những chuyện cần làm lát nữa, đợi quay người trở lại, cô đang lấy gương trên bàn làm việc soi răng mình.

Thấy anh nhìn qua, liền nhe răng cười với anh: “Có phải trông rất xấu...”

Âu Dương lặng lẽ vẩy tai ——

Chỉ nghe thanh âm nhạt nhẽo của Từ Nhuận Thanh, không hề có cảm xúc biểu dương cô: “Ưu điểm của em đại khái là tự mình hiểu mình rất tốt.”

Mặt Niệm Tường cứng đờ, không dám quang minh chính đáng trừng anh, liền trợn tròn một đôi mắt, mặt phồng lên như con cá nóc.

Anh cười khẽ một tiếng, lại nhẹ nhàng hỏi: “Không phải là nghe không hiểu chứ?”

... Má phồng lên nhất thời bị chọc thủng, Niệm Tường mềm nhũn ỉu xiu.

Đả kích xong còn muốn xác nhận một lần nữa có đả kích thành công không... Bác sĩ Từ, anh hư hỏng như vậy anh có biết không...

Niệm Tường nhìn bóng dáng anh rời đi, hung hăng vung nắm tay hai lần: “Khó trách còn chưa có bạn gái, cứ như vậy làm sao tìm được bạn gái, đúng không Âu Dương?”

A... Sao lại kéo anh ta vào.

Anh ta khó xử nhìn Niệm Tường, trả lời: “Trước giờ chỉ có Bác sĩ Từ cự tuyệt người khác tỏ tình...”

“...” Niệm Tưởng không nguyện ý tin tưởng: “Làm sao có thể! Bác sĩ Từ như vậy ... Ngoài bề ngoài đẹp mắt còn có chỗ nào tốt?”

Âu Dương đấu tranh xong, yên lặng tỉ mỉ cân nhắc: “Mặt đẹp, vóc người đẹp, chức nghiệp tốt, là đại gia nhiều tiền, tính tình cũng tốt... Dương nhiên, có đôi khi như vậy cũng rất là kinh khủng, bất quá bằng lương tâm mà nói, thật sự là rất tốt. Không ác ôn, tam quan nghiêm túc, giữ mình trong sạch, không hút thuốc lá, lại chú trọng vệ sinh cá nhân...”

Sắc mặt Niệm Tưởng phức tạp nhìn Âu Dương.

Thanh âm Âu Dương càng nói càng nhỏ, cuối cùng nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, hỏi: “Em nhìn anh như vậy làm gì?”

“Tiểu Giản nói ... trong Thụy Kim còn có rất nhiều người vì nguyên nhân khó nói mà yên lặng thầm mến bác sĩ Từ... không lẽ trong đó có anh?”

Âu Dương ghen hòng, sắc mặt thay đổi mấy lần, ngồi vẽ vòng tròn: “Về nhà phải cáo trạng với Tiểu Quân nhà anh mới được, em đùa giỡn đàn ông đích thực, oan uổng trong sạch của anh...”

Niệm Tưởng: (*/*) quả thực không đành lòng nhìn thẳng Âu Dương...

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 31: Mật Ngọt Chết Ruồi

Khoảng ba giờ chiều, sau khi Lâm Cảnh Thư nhận điện thoại liền tạm thời rời đi một lát.

Không có bệnh nhân, Niệm Tường và Phùng Giản cùng nhau chỉnh lý dụng cụ, sau đó đi phòng trà nước pha trà sữa uống. Nước còn chưa nóng, cô liền cầm ly đứng đợi, sau khi nhìn bảng danh mục nhân viên công tác được treo ở bức tường đối diện, liền chuyển qua hình ảnh lưu giữ của họ.

Người thứ nhất là Từ Khai Thành, cũng chính là viện trưởng kim ông chủ của bệnh viện Thụy Kim, các danh hiệu được ghi chú phía dưới oai phong lẫm liệt, khí thế chói lòa. Niệm Tường trước khi đến Thụy Kim, đã đọc qua lịch sử liên quan của bệnh viện, thêm vào đó, cha Niệm còn là bạn tốt của ông, nên càng rõ ràng tình huống bên trong.

Nghe nói bác Từ vì làm việc ở bệnh viện không vui, sau này dứt khoát tự mình ra ngoài mở bệnh viện tư nhân. Mới bắt đầu rất khó khăn, tên bệnh viện được đặt cũng rất qua loa, nghe nói là dùng tên của mình đặt cho.

Nói cách khác, tiền thân của Thụy Kim chẳng qua là phòng khám tư của Từ Khai Thành. Chỉ là sau này chậm rãi hình thành một Thụy Kim có quy củ như bây giờ, là một bệnh viện tư rất có tiếng trong thành phố Z, thậm chí còn được nêu danh trên toàn quốc.

Từ Nhuận Thanh xếp hàng thứ nhất ở dãy hình giữa, sau đó mới là Lâm Cảnh Thư.

Anh mặc blouse trắng, khí chất thanh lạnh nhìn thẳng ống kính. Đôi mắt trầm tĩnh đen như mực phấm chút ánh sáng lấp lờ, khóe môi hơi mím lại, nhìn qua... Một chút cũng không ôn hòa.

Cô còn đang nghiêm túc phê bình, liền nghe trên hành lang có tiếng bước chân từ xa đi lại gần, theo tiếng nhìn lại. Từ Nhuận Thanh đang cầm ly đến lấy nước, thấy cô đứng ở chỗ này, ánh mắt cũng men theo ánh nhìn của cô, rơi trên mặt tường, anh hơi dừng lại rồi thoáng đi lướt qua cô.

Nước vừa nóng, anh cầm ly lấy nước thì nhớ tới cô, cũng không quay đầu lại, nhắc nhở: “Nước được rồi.”

Niệm Tường mới thu hồi tầm mắt, cầm ly tiến tới.

Anh nghiêng đầu một chút, ý bảo cô đem cái ly để lên trên bàn.

Niệm Tường ngoan ngoãn đưa ly qua, Từ Nhuận Thanh giơ tay cầm lấy, rót nước nóng vào. Hơi nước bốc lên ngưng tụ thành khói trắng, hương thơm của trà sữa cũng bay lên, lượn lờ trong không khí, hương vị kia rất ngọt...

Từ Nhuận Thanh nhin không được híp mắt một chút, lơ đãng hỏi: “Thích ngọt?”

Niệm Tường gật gật đầu, rất thích ...

Anh trả ly về, nhìn vào trong ly của cô, có chút không đồng ý: “Loại trà sữa này, sữa tươi quá nhiều, rất dễ... béo phì.”

Sau khi hai chữ cuối cùng thốt ra, Niệm Tường liền thấy anh vô tình hay cố ý chăm chú nhìn cầm của cô...

Cô nhanh chóng đưa tay che, hàm hồ trả lời: “Em...không bỏ được.”

Anh nhấc ly lên nhấp một ngụm, nước có chút nóng, môi mỏng nhiễm một tầng nước, khí chất thanh lãnh cũng chậm rãi tan đi trong hơi nước bốc lên.

“Có thể đổi sang thức uống khác tương tự là được, từ từ có thể bỏ.” Anh nhìn nhìn thời gian, dứt khoát kéo ghế ra ngồi xuống: “Sao lại ngần người ở trong này, buổi chiều không gấp?”

Giọng thật khẳng định.

Niệm Tường gãi gãi đầu, cũng ngồi xuống, nhìn thấy ly nước trắng trong thuần khiết trong tay anh, có chút khó hiểu: “Lần trước em thấy ly của anh...”

“Rót bể.” Anh lại nhấp một ngụm nước, chậm rãi trả lời: “Mới mua trên đường.”

Niệm Tường “À” một tiếng, không trả lời lại.

Từ Nhuận Thanh có bệnh nhân đến tái khám, anh không ngồi lâu, liền rời đi trước, Niệm Tường ở phòng trà ngồi chơi một hồi, uống xong trà sữa lại đi rửa cái ly mới quay về.

Lâm Cảnh Thư đã trở lại, đang ngồi ở bàn khám, ngón tay khoát lên chân mày, chân mày thì hơi nhíu lại, không biết đang suy nghĩ cái gì. Chỉ thấy không khí trong phòng khám dường như lúc cao lúc thấp... Thật là làm người run rẩy.

Phùng Giản không chịu nổi đi ra ngoài hỏi thăm tin tức, quay về liền lặng lẽ chia sẻ cùng Niệm Tường: “Nghe nói là viện trưởng đến bệnh viện, tới liền gọi bác sĩ Lâm đi văn phòng một chuyến...”

Niệm Tường lặng lẽ nhìn thoáng qua Phùng Giản, hỏi: “Làm sao cô biết?”

“Trọng điểm không phải cái này!” Phùng Giản bóp nhẹ mu bàn tay Niệm Tường một chút, cảnh báo: “Xem bộ dáng này của bác sĩ Lâm nhất định là bị giáo huấn một trận, tâm tình không tốt, cần nơi phát tiết, buổi chiều nay cô thông minh một chút a...”

Hình như có chút nghiêm trọng... (⊙x⊙) Niệm Tường nghiêm túc gật gật đầu.

Chẳng qua là thẳng đến khi tan tầm, bác sĩ Lâm cũng không có giận chó đánh mèo, chỉ là bởi vì nghiêm mặt, bộ dáng anh ta bình thường ôn hòa thân thiết... bây giờ nghiêm túc không ít.

Vừa đưa đi một bệnh nhân, Niệm Tường đang chỉnh lý bàn điều khiển. Phùng Giản xuống lầu giúp bệnh nhân đi đóng viện phí, khi trở về cô cầm biên lai quay lại, thuận tiện đi qua giúp Niệm Tường một tay.

Kết quả lúc làm việc, hai người đều không cầm chắc cái khay, tiếng kim loại rơi xuống nền gạch thật chói tai, dư âm kéo dài không dứt...

Lâm Cảnh Thư quay đầu nhìn qua, ánh mắt lạnh lẽo.

Xong xong! (/▽) thật không dám nhìn ...

Không ngờ Lâm Cảnh Thư chỉ nâng mắt, sắc mặt ngưng trọng nhìn hai người, bởi vì thời gian dài không nói lời nào, khi mở miệng thì tiếng nói có chút khàn khàn: “Niệm Tường...”

Tới tới rồi... (͡° ͜ʖ ͡°)

“Hai người cứ để đó lát sau dọn dẹp, anh có đôi lời muốn nói với em.”

Niệm Tường chỉ cảm thấy đây là đòn cảnh cáo, đầu vầng mắt hoa... Bị, bị mắng sao?!

Buổi tối hôm nay Niệm Tường có chút không yên lòng, cứ gầy gầy hạt cơm trong chén, nửa ngày mới ăn được vài hạt...

Cha Niệm đã chú ý cô thật lâu, nhú chân mày, đang muốn tiến hành giáo dục tư tưởng, đã bị mẹ Niệm nhanh hơn đi trước một bước. Âm trầm cúi mặt, chiếc đũa “ba” một tiếng, trực tiếp đặt tại trên bàn, phát ra tiếng vang không lớn không nhỏ... Nhưng đối với người đang ngăn người mà nói, lại không thua gì tiếng sét đánh giữa trời quang.

Niệm Tường bị dọa đến run tay, chiếc đũa cũng không cầm chắc, bùm bùm rớt xuống đất.

“Có phải dạ dày con bị ba con chiều đến hư rồi không, đồ ăn mẹ làm con một miếng cũng không ăn được! Con nói cho mẹ nghe xem, mẹ thua ba con ở chỗ nào!”

Cha Niệm nhất thời đầu đầy vạch đen, ăn dấm chua ... Còn làm con gái sợ đến choáng váng.

Ông thấy rõ ràng Niệm Tường chưa hiểu tình hình, phất tay đuổi người: “Đi đi đi đũa, đừng ở chỗ này cho mẹ con không vui!”

Niệm Tường vô tội “Dạ” một tiếng, sau khi trở về cũng không dám nhìn thẳng, như đi vào cõi thần tiên, vài đũa ăn sạch cơm rồi trở về phòng.

Cha Niệm không yên lòng ngồi cắn hạt dưa cả nửa ngày, ngẫm lại vẫn là không yên lòng, ông gõ cửa phòng Niệm Tường.

Niệm Tường đang xem sách, mở cửa thấy là cha Niệm, thực không khách khí lấy toàn bộ hạt dưa trong tay ông, đổ vào tay mình, thế này mới nói: “Ba có chuyện gì?”

“Ba thấy là con có tâm sự.” Ông cũng không vào phòng, ánh mắt chạy hết một vòng trong phòng cô, “Thực tập không thuận lợi?”

Niệm Tưởng “A” một tiếng, sờ sờ mặt, vẻ mặt nghiêm túc: “Con biểu hiện rõ ràng như vậy sao?”

...

Giờ tan việc, Niệm Tưởng nhìn Phùng Giản cẩn thận mỗi bước đi, dưới ánh mắt “Tự giải quyết cho tốt” của cô ấy, vô cố làm cô có vài phần khẩn trương... Theo Phùng Giản tự mình nghiệm chứng, bác sĩ Lâm khi nổi giận, trình độ kinh khủng cũng tương đương với Từ Nhuận Thanh.

Niệm Tưởng là người bị Từ Nhuận Thanh xoay chuyển trong lòng bàn tay ... Cô có thể tự mình hiểu lấy, rất đồng ý...

“Niệm Tưởng.” Lâm Cảnh Thư cau mày, gõ nhẹ mặt bàn một cái, thu hút sự chú ý của cô. Thấy cô nhìn qua, ngẫm nghĩ một lát mới nói: “Có chuyện muốn nói với em một tiếng.”

Niệm Tưởng gật gật đầu, nghiêm túc đưa ra một đề nghị: “Cứ nói một hơi, ngàn vạn lần đừng cho em cơ hội suy nghĩ.”

Loại không khí nghiêm túc này, mà anh ta còn chống trán cười khê một tiếng, qua một buổi chiều tích tụ u uất, khóe mắt đuôi mày lại nhiễm vài phần ý cười.

Anh ta quả nhiên không thở mạnh, dùng một hơi nói xong: “À, chính là đối với chuyện em phải chuyển tới chỗ bác sĩ Từ thực tập, anh tương đối tiếc nuối... Còn, còn muốn biểu đạt một chút bi ai thăm thiết.”

Bi ai thăm thiết... 0. 0

Cho nên, ngay cả bác sĩ Lâm cũng biết cô điều đi qua đó... Nhất định sẽ có bi ai sao...

Lâm Cảnh Thư chờ cô tiêu hóa xong chuyện này, lại đại khái giải thích cho cô một chút lý do tại sao. Nhưng anh ta không thể phản đối chuyện đi thành phố J ba tháng để giao lưu học tập, trải qua thận trọng suy xét, Niệm Tường đi theo Từ Nhuận Thanh thực tập cũng tốt. Cũng đã hỏi qua ý kiến của bác sĩ Từ, nghe nói là tuy có chút miễn cưỡng nhưng vẫn là đồng ý.

Niệm Tường khóc không ra nước mắt nhắc lại: “Miễn cưỡng sao?” lại còn như vậy.

Lâm Cảnh Thư ho nhẹ một tiếng, giải thích: “Kỳ thật đây là anh đoán ...”

Nha...

Niệm Tường yên lặng nhìn anh ta, hỏi một vấn đề không liên quan nhau: “Vậy bác sĩ Từ khi nào thì biết?”

Buổi chiều anh còn ở phòng trà nước cùng cô uống trà, nếu như vào thời điểm đó đã biết, mà một chút “gió” cũng không lọt ra... chẳng khác nói anh ấy có bao nhiêu xấu xa!

Lâm Cảnh Thư liếc mắt nhìn kỹ cô, tự hỏi một hồi, thận trọng trả lời: “Theo phỏng đoán, anh ta biết sớm hơn anh.” Thậm chí, chuyện này là do một tay anh ta thúc đẩy.

Chỉ là những lời này, Lâm Cảnh Thư vẫn chưa nói ra khỏi miệng.

Niệm Tường cúi đầu ủ rũ thu xếp đồ đạc về nhà, sau khi về nhà... Liên duy trì trạng thái này, càng nghĩ càng buồn bực.

Cha Niệm nghe cô nói lảm nhảm xong, ánh mắt nhú lại, nhất thời nảy lên một dự cảm xấu —— “cải thảo” ông chăm bón 24 năm nay khi nào thì

bị người khác để ý như vậy... Không được, lát sau liền kéo mẹ Niệm vào cảnh báo một chút, tính xem có nên báo động trước để bảo vệ “cải thảo”.

Nhưng thấy Niệm Tưởng rồi rầm như vậy, cha Niệm suy nghĩ một chút vẫn cho ra một đề nghị: “Muốn biết liền tự mình đi hỏi cậu ấy, đây không phải là biện pháp giải quyết đơn giản nhất sao?”

Niệm Tưởng nhất thời hóa đá... Dem hạt dưa trong tay nhét vào tay cha Niệm, cửa liền đóng lại, nhốt ông ở bên ngoài.

Cha Niệm: “...”

Sau một lúc trầm mặc, ông giương giọng quát: “Mẹ nó, hạp khẩn cấp!”

“Rỗng cái gì mà rỗng, nóc nhà cũng muốn sụp!” Cùng với tiếng nói là gối ôm trên sofa ném tới, trúng ngay hồng tâm...

Cha Niệm có chút ủy khuất.

Niệm Tưởng về phòng liền gửi cho Từ Nhuận Thanh một cái tin, đi thẳng vào vấn đề: “Bác sĩ Từ, chuyện em sắp chuyển qua phòng khám của anh thực tập, anh biết khi nào?”

Thực không đúng lúc, bác sĩ Từ lại đang tắm, tắm xong ra mặc quần áo, quỳ một gối xuống giường, nghiêng người lướt qua lấy di động, thế này mới nhìn thấy tin nhắn. Dứt khoát cứ như vậy ngồi tại bên giường, trả lời: “Tối qua.”

Quả nhiên ——

Niệm Tưởng lắc lắc đầu, hai tay lôi kéo lỗ tai của mình vài cái, thế này mới bình tĩnh trở lại: “Vậy bác sĩ Từ sao không nói cho em biết, một chút “gió” cũng không lọt?”

Thỏ con đang không vui?

Từ Nhuận Thanh ý thức được điều này, ngẫm nghĩ một lát, trả lời: “Không vui?”

Niệm Tưởng không chút suy nghĩ mạnh miệng nói: “Không có.”

Heo con mới không vui! Hừ! ˘(∞)˘

Gửi xong lại thấy quá ngán... Phí hết tâm tư bổ sung một câu: “Em không phải không vui, chính là tùy tiện hỏi một chút.”

Từ Nhuận Thanh nhếch môi cười khẽ một tiếng, cầm di động đi phòng bếp lấy nước uống, nước mới nóng, nhưng vẫn có khói trắng lượn lờ.

Nháy mắt anh liền nhớ đến buổi chiều nay, cô đứng trong phòng trà nước nhìn bức tường trước mặt, hơi ngửa đầu nhìn hình chụp của anh, trề khóe môi. Ánh nắng rơi trên người của cô làm khuôn mặt có chút mơ hồ, duy có đôi mắt kia đen mà trong suốt, giống như mã não thượng hạng.

Hơi nóng ngưng kết khói trắng nhiễm lên chân mày anh, thấm vào đôi chút, anh nghĩ nghĩ, trả lời: “Trước khi Lâm Cảnh Thư đồng ý, chuyện này vẫn luôn ở trạng thái ‘Chưa xác định’, chuyện không xác định, tôi sao nói cho em biết?”

Còn thật sự giống như là anh không có quyền nói.

Niệm Tưởng bực mình đem di động nhét vào trong chăn, cô chính là không vui việc anh biết cũng không nói với cô. Nếu như buổi chiều nay Lâm Cảnh Thư không nói ra để cô chuẩn bị tinh thần trước, có phải là đợi vài ngày sau cô vẫn còn hồ đồ không biết gì đối mặt anh!

Hơi nước mờ mịt tràn ra ngoài mép ly, anh cúi đầu nhìn đáy ly, ngón tay khi có khi không nhẹ nhàng gõ, kiên nhẫn chờ cô.

Thằng đến khi hơi nước cũng tan hết, điện thoại được đặt trên bàn mới ù ù run lên, thanh âm này trong buổi đêm yên tĩnh phá lệ rõ ràng.

Anh nghiêng đầu nhìn qua, màn hình sáng lên, phía trên là tên của cô.

Niệm Tường: “Sáng sớm ngày mai em có việc, bác sĩ Từ, anh không cần chờ em! (>w^<)”

Anh hơi nhướn mày, thế này mới ý thức được... Thỏ con thật sự không vui.

Niệm Tường gửi xong tin nhắn kia, nhất thời hết giận! Đây chính là biện pháp cô có thể nghĩ tới, lớn gan biểu đạt khó chịu?

Cô gãi gãi đầu, nhìn chăm chăm tin nhắn vừa gửi đi, hận rèn sắt không thành thép cắn cắn ngón tay —— nếu anh xem không hiểu thì làm thế nào... Hiện tại biểu đạt rõ rệt hơn nữa, có được không?

Có thể sẽ vì đặc tội thầy hướng dẫn mà bị làm khó dễ...

Bác sĩ Từ đã xem chưa vậy...?

Niệm Tường vừa phủ định, lại chần chờ, lập tức khẳng định —— nhìn anh cũng giống người sẽ làm khó dễ người khác (┐┌┐)!

Cô xê dịch vào trong chăn, kéo góc chăn che kín mình, yên lặng nín thở...

Kết quả còn chưa nín thở được bao lâu...

Bị cô cuốn chung vào trong chăn, màn hình di động sáng ngời, đang phát lên bài hát vui vẻ.

Niệm Tường nhìn tên hiển thị gọi tới, nửa ngày chưa phục hồi lại tinh thần, đợi phục hồi lại thì luống cuống tay chân tiếp điện thoại: “Alo?”

Đầu kia im lặng không có một chút thanh âm.

Niệm Tưởng cầm di động đưa ra trước mắt nhìn, trên màn ảnh đang tính giờ a ——

Cô lại thăm dò kêu một tiếng: “Bác sĩ Từ?”

“Ừm.” Anh nặng nề lên tiếng, giọng nói lười biếng muốn xác nhận: “Sáng sớm ngày mai có việc?”

Niệm Tưởng chợt dạ gật đầu, gật xong phát giác anh căn bản nhìn không thấy, lại “Dạ” một tiếng: “Có việc.”

Từ Nhuận Thanh cười khẽ một tiếng, không chút lưu tình khinh bỉ cô: “Buổi sáng em ngoài ăn sáng ra thì còn có chuyện gì quan trọng?”

Bị, bị đoán trúng? (ttsu *'ㄣ̀) ttsu

Niệm Tưởng tròn tròn mắt, rốt cuộc chậm lụt phát giác tâm tình của đối phương giống như không tốt lắm: “Em thật sự có việc quan trọng...”

Từ Nhuận Thanh “Hừm” một tiếng, trực tiếp xem như gió thoảng bên tai: “Không phải nói một tuần này sẽ mang bữa sáng cho tôi? Lời nói của em bắt đầu từ ngày mai hết tác dụng?”

Niệm Tưởng “A” một tiếng, bị anh hỏi đến nói không ra lời...

“Nghe kỹ, những lời này tôi chỉ nói một lần.” Anh dứt lời, dừng lại vài giây, nghe thấy tiếng hít thở vững vàng của cô, trong lòng liền cảm thấy mềm mại, thanh âm không khỏi tự chủ giảm thấp xuống vài phần: “Mặc kệ sáng mai em có chuyện gì, bảy giờ mười lăm em ở dưới cửa tiểu khu chờ tôi. Niệm tiểu thư, thực tập của em mới vừa bắt đầu, ngàn vạn lần không nên đắc tội với thầy hướng dẫn.”

Niệm Tưởng 0. 0 không thể tin được lỗ tai của mình...

Anh nói cái gì?

..., đây là uy hiếp trắng trợn sao! Quá, quá, đáng,!

Cô đang muốn biểu đạt tuy rằng cô có chút nhát gan nhưng vẫn có lòng tự trọng ... Kết quả vừa mở miệng, liền nghe thanh âm êm dịu của anh hỏi: “Sáng ngày mai muốn ăn cái gì? Quán điểm tâm A Lộ có được không?”

Cả người Niệm Tưởng đều mềm nhũn ——điểm tâm A Lộ sao... (づ
づ)

Thật lâu sau, cô nghe thấy chính mình không hề cốt khí ửng một tiếng:
“Được...”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 32: Biến Chuyển

Mùa đông ở thành phố Z đã đến thời kỳ bùng phát mạnh mẽ nhất, không khí lạnh lẽo vì nhiệt độ giảm thấp, Niệm Tường cứ nằm lì ở trên giường không chịu dậy...

Đồng hồ báo thức đã vang lên nửa ngày, cô mới mơ mơ màng màng rời giường rửa mặt. Đợi khi vệ sinh cá nhân xong xuống lầu thì đã là 7 giờ 20 phút.

Niệm Tường che chắn hai lỗ tai vì không có gì bảo vệ mà đổ bừa do gió lạnh thổi, quay nhìn bốn phía tìm xe của Từ Nhuận Thanh...

Một tiếng “Tích” nhỏ vang lên.

Niệm Tường quay đầu nhìn lại.

Chiếc Audi ưu nhã đậu ở cách đó không xa, đang ở phía sau cô chậm rãi chạy đến, không nhanh không chậm dừng bên cạnh cách cô vài bước chân. Từ Nhuận Thanh kéo cửa kính xe xuống nhìn cô một cái, ngón tay ở trên cửa kính gõ nhẹ, ý bảo cô nhanh chóng lên xe.

Niệm Tường vừa nâng lên móng vuốt còn không kịp vung vung lên, liền “thu quân ngừng chiến”, thả trở về. Dùng cả tay chân lên xe, cô xoay đầu lại, cười híp mắt tiếp đón anh: “Bác sĩ Từ sớm an.”

Từ Nhuận Thanh nhìn cô một cái: “Dậy an toàn.”

Niệm Tưởng “A” một tiếng, kéo dây an toàn lên cài, tiếng nút khóa kêu lên thanh thúy, mới nghe anh chậm rãi nói một câu: “Không còn sớm.”

Cô chăm chú nhìn đồng hồ, vừa rồi chỉ mất có ba phút lên xe mà...

Điểm tâm A Lộ là cửa tiệm lâu đời có tiếng ở thành phố Z, lúc còn nhỏ nhà Niệm Tưởng cũng không phải là nơi ở hiện tại, mà là ngay con ngõ nhỏ phía sau quán ăn A Lộ. Khi còn bé, mỗi lần đến trường đều là cha Niệm đạp xe đạp đưa cô đi, mỗi ngày đều sẽ ghé đó ăn sáng. Chỉ là sau này chuyển nhà, hơn nữa thời gian học tập khá bận, liền hiếm có cơ hội trở lại đó.

Bây giờ thì dễ dàng hơn nhiều, bởi vì từ A Lộ rẽ qua là đường lớn của trung tâm thành phố, cách chỗ cô thực tập rất gần.

Khi đến được tiệm ăn sáng, nơi đây chỉ còn một chỗ trống, hai người vừa ngồi xuống liền có người phục vụ đi đến ghi thực đơn.

Từ Nhuận Thanh chăm chú nhìn menu, nhìn cô một cái, hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

Tất cả đều muốn ăn...

Mắt cô đảo qua đảo lại, cuối cùng vẫn kiên nhẫn chọn một chén súp tôm bóc vỏ, một lồng bánh bao, vốn còn muốn mấy cái bánh quẩy ... Nhưng mắt nhìn thấy Từ Nhuận Thanh ở đối diện, tư thái thanh nhàn đang híp mắt nhìn cô, lặng lẽ nuốt trở vào, đem menu giao cho người phục vụ: “Chỉ hai cái này.”

Từ Nhuận Thanh tùy tiện chọn mấy món, chọn xong đem menu trả về thì nhớ tới cái gì, lại bổ sung một cái: “Đợi lát nữa tính tiền, tính thêm một ly sữa đậu nành mang đi... Thích uống sữa đậu nành?”

Câu sau là hỏi cô.

Niệm Tưởng “A” một tiếng, theo bản năng gật gật đầu, thích... Cho nên sữa đậu nành mang đi, là gọi cho cô sao?

Nhận được trả lời, Từ Nhuận Thanh gật đầu một cái: “Chỉ những thứ này.”

Người phục vụ cười híp mắt nhìn Niệm Tưởng, đi xuống thật nhanh.

Niệm Tưởng bị ánh mắt mập mờ kia nhìn có chút ngại ngùng ☹️, nửa ngày không dám nhắc mắt đối diện cùng Từ Nhuận Thanh ——0. 0!

Ăn xong điểm tâm thì còn có mười phút thời gian, Niệm Tưởng thỏa mãn ôm bụng đi trả tiền, vừa đến trước quầy tính tiền, thu ngân đang tính toán, nghi hoặc nhìn cô một cái: “Bàn này đã trả rồi ạ.”

Niệm Tưởng sửng sốt một chút, xác nhận lần nữa: “Cô xác định là trả rồi?”

Thu ngân thực khẳng định gật gật đầu, ngược mắt nhìn về phía sau cô thì nói: “Chính là vị tiên sinh ngồi cùng cô đã trả.”

Niệm Tưởng xoay người nhìn lại, Từ Nhuận Thanh đang cầm theo ly sữa đậu nành cho cô, đứng tại cách đó không xa nhìn cô, thấy vẻ mặt cô buồn bực nhìn qua, ngoắc tay một chút: “Mau tới đây, bằng không sẽ bị muộn.”

Cô đi vài bước đến bên người anh, oán giận: “Không phải nói là em mời sao, anh sao lại trả tiền.”

“Không quen ra ngoài để phái nữ trả tiền.” Anh đem ly sữa đậu nành trong tay nhét vào lòng bàn tay cô, thấy cô nhăn mày vẫn là bộ dáng mất hứng, chần chờ một chút, giơ tay vỗ nhẹ đầu cô một cái: “Tôi có kinh tế, bữa ăn bên ngoài cũng cần một thực tập sinh đến trả tiền?”

Đem góc độ so sánh giữa nhà tư bản giàu có và những người cùng khổ mà xem xét... Niệm Tưởng nhất thời hiểu ra...

Làm gì có thể so đo với nhà tư bản!

Cô hoàn toàn bỏ quên hành động có chút thân mật vừa rồi của Từ Nhuận Thanh.

Cô y tá ở quầy tiếp tân hôm nay vẫn là Văn Văn, cô ấy vừa đến chỗ ngồi của mình, còn đang chỉnh lại cổ áo đồng phục. Nghe thấy tiếng cửa kính bị đẩy ra, vừa ngước mắt lên, liền nhìn thấy Bác sĩ Từ và Niệm Tưởng một trước một sau đi vào ——

“Bác sĩ Từ... Sớm an.”

Từ Nhuận Thanh khẽ vuốt cằm: “Sớm an.”

Văn Văn tiếp tục đỡ đỡ: “Niệm Tưởng sớm an.”

Niệm Tưởng cười híp mắt chào lại, đi theo Từ Nhuận Thanh lên lầu hai.

Hôm nay Lâm Cảnh Thư đã bắt đầu chuẩn bị đi giao lưu học tập, cùng lúc đó, thông tin lần đi công tác này đã được công bố cho toàn bệnh viện. Mọi người vừa chúc mừng Lâm Cảnh Thư, vừa sôi nổi suy đoán, cô bé thực tập sinh của Lâm Cảnh Thư sẽ bị chuyển đến phòng nào, cùng bác sĩ nào...

Khẳng định không thể may mắn vào phòng của Bác sĩ Từ, vì Bác sĩ Từ xưa nay không nhận thực tập sinh, nhất là nữ thực tập sinh, bằng không lần này cũng sẽ không đến phiên Niệm Tưởng đến chỗ Lâm Cảnh Thư thực tập.

Nhưng sự thật chứng minh...

Sự thật chứng minh mọi người đều quá ngây thơ rồi... (* ∇ *)

Mọi người sau khi đọc xong thông báo “Thực tập sinh mà Lâm Cảnh Thư phụ trách, Niệm Tường sẽ chuyển tới chỗ bác sĩ Từ thực tập”, thì tất cả mọi người đều quay mặt nhìn nhau ——

Chuyện chuyển công tác cũng không phải là đại sự gì mới mẻ, chỉ là tổ hợp Từ Nhuận Thanh và Niệm Tường... Quả thực là có chút... Phức tạp?

Đầu tiên, đồng đạo nữ y hộ sĩ của Thụy Kim nhất trí kiên định, ủng hộ Từ Nhuận Thanh và Lâm Cảnh Thư bên nhau. Lúc này Lâm Cảnh Thư đi công tác, Từ Nhuận Thanh tiếp nhận thực tập sinh của anh ấy, nhất thời dẫn đến suy đoán như sau:

Bác sĩ Lâm có ý thức trách nhiệm như vậy, biết mình sắp đi công tác, nhất định tối qua đã đến nhà bác sĩ Từ, phó thác thực tập sinh của mình, thật thân thiết gặp mặt bàn chuyện.

Hoặc là, bác sĩ Từ biết sẽ xa cách bác sĩ Lâm một thời gian, liền chủ động tiếp nhận thực tập sinh của bác sĩ Lâm, để sau này, mỗi ngày có thể nường báo cáo tiến độ thực tập, hay là lĩnh giáo kinh nghiệm hướng dẫn để có cơ nấu cháo điện thoại...

Tiếp theo, Niệm Tường là bệnh nhân đặc biệt được Từ Nhuận Thanh tự mình cho số điện thoại cá nhân, chuyện này... nhờ câu cửa miệng của Văn Văn “tôi cho anh/cô biết một bí mật, anh/cô đừng nói cho người khác”, ở Thụy Kim đã không có ai là không biết.

Âu Dương nghe được hai tin đồn phía trước từ Phùng Giản, xong mới nhìn cô ấy một cái, vẻ mặt kiểu “Bản thân tôi cũng đang giữ một bí mật có một không hai, thật là vất vả”, anh ta cẩn trọng từng chữ nói: “Các cô nha, chính là suy nghĩ quá nhiều... Theo tôi được biết.”

Phùng Giản vừa nghe có tin mới, cũng không so đo cùng Âu Dương, bất kể hiềm khích lúc trước, lại gần nói: “Biết cái gì? Biết càng nhiều chết càng nhanh a, tôi có thể vô tư giúp anh gánh vác một chút.”

“Các người đều đoán sai trọng điểm!” Âu Dương thần bí hạ giọng, khề rĩ tai nói nhỏ: “Kỳ thật bác sĩ Từ rất để ý không phải là bác sĩ Lâm, là...”

Đang nói đến trọng điểm, bên cạnh giống như có thêm một lỗ tai thò vào, tò mò hỏi: “Là cái gì?”

Âu Dương nhìn thấy Niệm Tường, trong nháy mắt chỉ cảm thấy việc tiết lộ cơ mật đã càng ngày càng cách xa ngàn dặm... Anh ta ho nhẹ vài tiếng, cầm cái cốc đi lấy nước uống: “Là bệnh nhân a! Bác sĩ không để ý bệnh nhân thì để ý ai!”

Phùng Giản kêu trời một tiếng, không chút lưu tình trợn trắng mắt nhìn Âu Dương, quay người đi ra ngoài.

“Thỏ con” cũng học theo trợn trắng mắt, nước cũng chưa lấy liền đi theo ra ngoài... Cô rốt cuộc đã hiểu rõ, tính cách bác sĩ Từ như vậy, lại còn được khen ngợi trong Thụy Kim như vậy, thì ra là do có Âu Dương muốn lấy lòng, ở phía sau nâng cao hình tượng cho...

Sau khi thông báo từ trên xuống dưới xong xuôi, Lâm Cảnh Thư bắt đầu chuẩn bị đồ đạc cần thiết đi thành phố J trao đổi học tập. Niệm Tường sau khi ăn cơm trưa liền đến chỗ Từ Nhuận Thanh phụ giúp việc lật vật...

Vì thế, mấy ngày kế tiếp. Phùng Giản cũng không nhìn thấy bóng dáng Niệm Tường, muốn nhìn tất nhiên phải đi qua cửa phòng khám của Bác sĩ Từ...

Nhưng gặp nhau nói chuyện nhiều lần, sẽ dễ dàng bị Bác sĩ Từ bắt đi “cải tạo lao động”...

Thật vất vả an bài tình cờ gặp nhau trong phòng trà nước, đầu tiên là hai mắt Phùng Giản đắm lệ nhìn Niệm Tường, muốn nói hết mình có bao nhiêu thăm thiết nhớ tới cô, hơn nữa còn bày tỏ tiếc hận đối với việc Niệm Tường mới đi vồn vện vài ngày mà cô đã tiêu tụy thành như vậy, cuối cùng mới chuyển dời đến vấn đề chính ——

“Niệm Tường, cô đưa bữa sáng cho bác sĩ Từ mới có một ngày đã không đưa nữa, là bị từ chối sao?”

Niệm Tường đang nắm chắc thời gian uống nước, Từ Nhuận Thanh tiếp nhận một nửa bệnh nhân của Lâm Cảnh Thư, yêu cầu của anh lại cao, Niệm Tường vì đuổi kịp tiết tấu của anh đã bận đến tối mày tối mặt. Ngay cả ăn cơm trưa cũng giống như đánh trận, nhanh chóng trở về tiếp tục cùng Âu Dương đóng vai chiến đấu...

Cho nên, nghe đến câu này, nhất thời —— “Phốc” một tiếng,

“Khụ khụ khụ...” Cô ho khan nửa ngày, mới đỏ mặt hỏi: “Cô nói bị từ chối, là... ý đó sao?”

Phùng Giản gật gật đầu, vỗ vỗ vai của cô: “Tôi đã nghe nói, cô đang theo đuổi bác sĩ Từ. Bác sĩ Từ cao lãnh như vậy, không gần nữ sắc, đích xác không tốt để theo đuổi. Nhưng cô đừng nản chí, cô xem có biết bao nhiêu cô gái đã không thành công, biết đâu cô sẽ là người may mắn...”

Niệm Tường khóc không ra nước mắt: “Lần trước tôi đã giải thích với cô rồi mà...”

Phùng Giản liếc mắt nhìn cô, khẽ hừ một tiếng: “Cô cho rằng ai cũng ngây thơ giống cô sao, tôi dễ dàng bị lừa dối như vậy? Hơn nữa toàn bộ Thụy Kim đều biết cô đang theo đuổi bác sĩ Từ, không chỉ là tôi cảm thấy như vậy...”

Dứt lời, thấy biểu tình Niệm Tường càng thêm trắng liệt, nghĩ lời này của mình có phải nói quá nghiêm trọng rồi không. Lập tức vỗ nhẹ bả vai cô một chút, trầm trọng nói: “Không sao, tôi xem trọng cô. Bên này tôi còn có việc, đi trước a.”

Đừng mà... ㄟ____ㄟ trắng sỡ người nghe ta giải thích!

Niệm Tường từ phòng trà nước trở về phòng khám, cả khuôn mặt đều ảm đạm ...

Cô nói đi, sao gần đây tổng cảm thấy ánh mắt của Văn Văn cứ như u oán nhìn cô. Còn có y tá trưởng... Ánh mắt kia hơi có chút ý vị thâm trường.

Nguyên lai mọi người đều đang hiểu lầm cô sao ——

Cô đang âm thầm hao tổn tinh thần suy nghĩ, căn bản không nghe thấy Từ Nhuận Thanh kêu tên mình nhiều lần, vẫn là Âu Dương đẩy nhẹ cô một cái, Niệm Tường mới run lên, triệt để phục hồi lại.

Từ Nhuận Thanh nhú mày nhìn cô, thần sắc nghiêm túc khiến cô có chút sợ hãi. Trong mắt rõ ràng là trách cứ cùng không vui, ánh mắt phiếm ánh sáng lạnh lùng. Bởi vì đang mang khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt, tất cả cảm xúc của anh liền do đôi mắt kia từng tắc một phóng đại, khí tràng áp bức nặng nề.

Cô không biết làm sao đối diện anh...

Vừa rồi thất thần, căn bản... Không nghe thấy anh nói cái gì.

Anh tiếp nhận dụng cụ Âu Dương đưa qua, rút cuộc thu hồi ánh mắt. Chỉ là Niệm Tường còn chưa kịp thả lỏng, thanh âm trầm thấp của anh, không có chút cảm tình nào, lạnh như băng đập tới: “Nơi này không phải chỗ cho phép em phân tâm, có cảm xúc cá nhân gì, đều thu lại hết cho tôi.”

Niệm Tưởng nhất thời sững sốt, sững sờ nhìn anh.

Anh đây là đang trách cứ cô?

Thấy cô còn ngẩn người tại đó không động đậy, Từ Nhuận Thanh không kiên nhẫn nhíu mày một cái, nhắc mắt nhìn qua: “Nghe không hiểu những gì tôi nói?”

“Không có.” Cô giật giật môi, cúi mắt, tâm hồn vốn còn nhộn nhạo trong nháy mắt liền bình tĩnh như nước: “Xin lỗi, em về sau sẽ không như vậy.”

TỪ TỪ DỰ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 33: Dỗ Dành

Niệm Tưởng nói xong, toàn bộ phòng khám liền lâm vào không khí yên tĩnh khó tả. Chỉ có thanh âm khe khẽ của Từ Nhuận Thanh trao đổi cùng bệnh nhân.

Âu Dương trầm mặc không lên tiếng, mắt nhìn Niệm Tưởng sắc mặt không quá dễ coi, đang muốn lên tiếng xoa dịu bầu không khí, Niệm Tưởng đã chủ động dựa lại gần, tiếp nhận gì đó từ trong tay anh ta: “Ở đây để em được rồi.”

Quả nhiên là người lão Đại thích ——khả năng chịu đựng cũng cực lớn như vậy.

Anh ta đang do dự có nên an ủi cô vài câu hay không... Chung quy bác sĩ Từ nổi tiếng hà khắc ở Thụy Kim, bất quá, nhìn mặt bác sĩ Từ...anh ta vẫn là thôi đi.

Chính chủ còn không lên tiếng nói gì mà.

Anh ta thối lui khỏi vị trí.

Niệm Tưởng đi lại gần, liền đứng bên cạnh Từ Nhuận Thanh.

Răng bệnh nhân đã bị hư tủy, hơn nữa còn bị lây nhiễm, cần phải mở khoang răng trị liệu.

Mở khoang răng cũng cần bác sĩ đủ kiên nhẫn, chụp X-quang xong, dựa vào ảnh chụp xác định chỗ tổn thương và mức độ, gây tê cục bộ, mở

khoang răng hư, lấy đi tủy đã bị hoại tử.

Chỗ tỉ mỉ nhất đại khái chính là mở rộng khoang răng, cần dụng cụ để mở đường vào trần tủy, chậm rãi mở rộng, hơn nữa phải kết hợp trắc lượng xác định chiều dài.

Mà vừa rồi, Từ Nhuận Thanh gọi cô, chính là cho cô chú ý xem thao tác mở đường vào trần tủy... Cô lại thất thần.

“Lưỡi trắc 20, gần trung 19, xa trung ...” (*) Giọng anh rất nhẹ, nhưng Niệm Tường lại có thể nghe rõ ràng.

(*) Mình nghĩ cái này từ chuyên môn nên xin để nguyên convert vì không edit được (T.T)

Niệm Tường nghiêng đầu nhìn anh một cái, anh hơi hơi nghiêng mặt, một tay cố định bệnh nhân, tay còn lại đang ở trong khoang miệng bệnh nhân khoan rộng ống tủy.

Ở góc độ này của cô, có thể nhìn thấy hàng lông mi dài của anh rũ xuống, tạo thành cái bóng nhàn nhạt dưới mí mắt anh. Ngón tay thon dài hơi cong, anh bảo trì động tác này đã lâu rồi.

Niệm Tường vừa ghi nhớ số liệu, vừa hỏi: “Xa trung còn chưa thông?”

“Ừm.” Thanh âm của anh khàn khàn, trầm trầm, cùng lúc đó, ngừng đầu lên nhìn cô một cái: “Nhanh thôi...”

“Lần sau đến em làm.” Anh nói xong, lại dùng trắc lượng đo chiều dài, hỏi cô: “Được hay không?”

Niệm Tường chần chờ một chút, gật gật đầu: “Có thể.”

Anh hình như là cười một chút: “Lý thuyết suông cũng nên thực hành rồi... Xa trung 19.”

Niệm Tưởng lập tức ghi nhớ số liệu.

“Chuẩn bị lấy xi măng nha khoa, trong ngăn kéo bàn làm việc.” Dứt lời, lại hỏi: “Có biết ở đâu không?”

“Biết.” Cô đi theo Âu Dương đã quen thuộc nơi đặt dụng cụ làm việc, thêm nữa trí nhớ của cô vốn rất tốt.

Kế tiếp thì Từ Nhuận Thanh chuyên chú tiếp tục công việc, lại dùng khoan mở rộng ống tủy, lặp lại vài lần, mở rộng từ 10 tiến dần lên đến 30, cuối cùng cũng kết thúc.

Anh tiêm xi măng nha khoa vào lỗ khoan, đẩy ghế ra đứng dậy: “Mang bệnh nhân đi xuống chụp phim thử tiêm.”

Niệm Tưởng lên tiếng, vỗ nhẹ bệnh nhân, bệnh nhân ngồi dậy đã liền muốn ngậm miệng lại, Niệm Tưởng nhắc nhở: “Không cần ngậm chặt, mở miệng ra một chút, chụp xong là tốt rồi, nhin một chút.”

Từ Nhuận Thanh đứng dậy đi uống nước, nước trong ly đã lạnh. Anh uống hai ngụm, khẽ nhịu mày một cái, nghe giọng cô nói như dỗ con nít, mềm mại dịu dàng, nhin không được ghé mắt nhìn cô một cái.

Bệnh nhân kia gật gật đầu, sắc mặt có chút trắng bệch vì đau đớn, lại hơi hơi giơ lên khóe môi cười với cô.

Đáy mắt Từ Nhuận Thanh cũng không tự chủ tràn ra nụ cười thân nhiên, cùng với hai người đi ra ngoài, rồi xoay người đi phòng trà lấy nước.

Âu Dương vừa rồi đến phòng khám của Lâm Cảnh Thư, khám thay cho bệnh nhân bị sâu răng cần trám răng, trở về không thấy Niệm Tưởng và bệnh nhân, cũng biết là đi xuống lầu chụp phim.

Từ Nhuận Thanh đang tựa vào bàn làm việc uống nước, vẻ mặt nhàn nhạt, mơ hồ có thể nhìn ra vẻ mệt mỏi.

Âu Dương ghé sát vào, chăm chú một hồi mới thử thăm dò nói: “Lão Đại, anh vừa rồi cũng quá nghiêm khắc.”

“Nghiêm khắc?” Từ Nhuận Thanh hơi nhướn mày một chút, hỏi lại: “Thời gian làm việc mà phân tâm, cậu cảm thấy là đúng?”

Đương nhiên không đúng...

Anh ta lúc trước không tập trung, cứ cúi đầu xem di động, bị Từ Nhuận Thanh giáo huấn, so với vừa rồi... còn nghiêm khắc hơn nhiều.

Chỉ là đối phương... Không phải là Niệm Tường sao...

“Tôi da dày thịt béo, nhưng Niệm Tường không phải chỉ là cô bé sao...”

“Dạy dỗ, thì ấn tượng đầu tiên sẽ khắc sâu nhất, yêu cầu của tôi trước giờ đều nghiêm khắc, tiêu chuẩn lúc làm việc chính là nghiêm túc. Nếu như lần này không nói nặng một chút, lần sau cô ấy sẽ tái phạm.” Anh lại nhấp một ngụm nước, ngược mắt nhìn về phía Âu Dương, khẽ giọng hỏi: “Cậu cảm thấy đây là trách nhiệm của ai?”

Âu Dương lặng lẽ nuốt nuốt nước miếng... Lão Đại, anh đừng nhìn tôi như vậy a, thật đáng sợ. (/▽)

“Bất quá ——” Anh khẽ nhíu mày một cái, hoang mang hỏi Âu Dương: “Hung dữ sao?”

Nội tâm Âu Dương nhất thời như một đám bùn bị đàn ngựa dẫm qua mà chạy... Mẹ ơi, lúc sinh thời còn có thể nghe được loại lời nói này của bác sĩ Từ... Thật là việc mà trước đây có nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nghiêm túc suy nghĩ một hồi, Âu Dương gật gật đầu: “Kỳ thật tôi cảm thấy lão Đại nên giải thích một tiếng với Niệm Tường mới tốt, phải khiến cô ấy biết anh dụng tâm lương khổ thế nào, bằng không cô ấy hiểu lầm thì làm sao...”

“Hiểu lầm?” Từ Nhuận Thanh híp mắt lại, nhìn anh ta.

“Đúng a... Hiểu lầm anh không vui với cô ấy... vậy thì hỏng bét...” Nói xong câu đó, Âu Dương nhanh chóng giả bộ như rất bận rộn, nếu như lát nữa lão Đại phát câu, anh ta phải trốn khỏi hiện trường ngay tức khắc.

Bất quá chờ một hồi cũng không thấy động tĩnh, Âu Dương nhin không được vụng trộm liếc nhìn Từ Nhuận Thanh...

Từ Nhuận Thanh mặt không thay đổi nhìn anh ta, như có điều suy nghĩ hỏi: “Tôi biểu hiện rõ ràng như vậy?”

A ——

Âu Dương há hốc mồm, thật lâu sau, mới từ trong tầm mắt hơi lạnh của Từ Nhuận Thanh lấy lại tinh thần: “Rõ ràng cái gì...mà là vô cùng rõ ràng.”

Sau khi tiến bước bệnh nhân này, rốt cuộc có thể thở một hơi, cổ họng Niệm Tường có chút khô rát, vừa lúc nhìn thấy Từ Nhuận Thanh đặt cốc nước không trên bàn làm việc, liền thuận tiện cầm lên đi lấy nước.

Âu Dương cũng ở phòng trà nước gặp cô, trước đây nhìn cô vẫn tràn đầy sức sống, nhìn thấy ai cũng vô cùng vui vẻ nheo mắt cười, hôm nay lại có chút ỉu xiu.

Nhìn, nhìn, cuối cùng nhìn không được thể chất bà tám của mình, bốn bề lại vắng lặng, liền dùng ngữ điệu nghiêm trọng chân thành nói: “Niệm Tưởng, em đừng cảm thấy không vui vì lời nói của bác sĩ Từ hôm nay, về sau còn có khi bị mắng đến góc đầu không nổi, rồi sẽ quen thôi.”

Niệm Tưởng “Dạ” một tiếng, hiển nhiên không nắm được trọng điểm: “Anh hình như rất có kinh nghiệm?”

Âu Dương ghen hòng...

Rất nhanh, anh ta điều chỉnh tâm trạng, tiếp tục nói: “Cái này không quan trọng, bác sĩ Từ trước giờ yêu cầu rất nghiêm khắc. Nhưng quen rồi sẽ thấy tốt thôi, nhìn anh bị giáo huấn đến mức có thể tranh cử đảng viên a.”

“Bác sĩ Từ cũng mắng người? Anh ấy mắng người như thế nào?”

Âu Dương nghiêm túc suy nghĩ một hồi, cau mày trả lời: “Kỳ thật bác sĩ Từ sẽ không mắng người, nhưng anh ấy có biện pháp làm cho em xấu hổ không góc đầu lên được... Cho nên, làm thực tập sinh của bác sĩ Từ, tâm lý chịu đựng nhất định phải mạnh.”

Niệm Tưởng “À” một tiếng, hiển nhiên không lưu tâm.

Âu Dương ngồi một lát, cũng không đợi được vẻ mặt sùng bái của “tiểu bạch thỏ” đòi “Học hỏi bí kíp”, nhìn không được cả chân mày cũng xoắn thành bánh quai chèo: “Thoạt nhìn em cũng không phải khổ sở khi bị bác sĩ Từ giáo huấn... Sao hôm nay nhìn như thế nào cũng cảm thấy không vui vẻ cho lắm?”

Niệm Tưởng nhìn không được trợn trắng mắt, lấy nước xong chuẩn bị trả lời, đi đến cửa mới xa xăm nói một câu: “Em chỉ là đang nghiêm túc tự hỏi một vấn đề...”

Trong đầu Âu Dương nhất thời nhảy lên một câu mà không lâu trước đó Lan Tiểu Quân đã nhắc nhở: “Thời điểm làm Niệm Tường nghiêm túc tự hỏi, thì đã nói lên rằng, không lâu sau đó cô ấy sẽ gây họa...”

Âu Dương nhất thời giật mình một cái, cả người nổi da gà —— anh ta có chút không hiểu nổi thế giới này.

Lúc trở lại thì Từ Nhuận Thanh đang ngồi trên bàn nha khoa, ngón tay khoát lên một bên tay vịn, cúi đầu xem một quyển tạp chí.

Niệm Tường đi qua, đem cốc nước đưa tới trong tầm tay anh.

Ánh mắt Từ Nhuận Thanh từ bàn tay trắng nõn của cô dời lên, liền nhìn thấy bộ dáng cô yên lặng. Thấy anh nhìn qua, cô rất nhanh ngồi dậy, lui lại mấy bước.

Ngón tay anh khoát trên tay vịn có chút khó chịu khẽ gõ vài cái, thấp giọng nặng nề hỏi: “Mới vừa rồi, những câu nói kia của tôi, em có ý kiến gì?”

Niệm Tường “A” một tiếng, lập tức phản ứng kịp, anh nói đến là việc cô bị anh trách cứ vì thất thần trong giờ làm việc, cô nhanh chóng lắc đầu: “Không có gì.”

Trên thực tế... Cô đã quên gần hết rồi, bất quá một phút trước được Âu Dương nhắc nhở mới nhớ tới.

Nhất thời có chút buồn bực ——

Kỳ thật cô buồn bực cũng không phải chuyện bị la rầy, trong đầu cô đang nghĩ... Là những lời của Phùng Giản.

Từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, cô đã không đặt Từ Nhuận Thanh ở vị thế là bác sĩ Từ hay thầy hướng dẫn mà đối đãi... Sau đó phát hiện mình

giống như đang mở một cái cổng đi vào thế giới của mình.

Cô nhin không được cúi mắt đánh giá anh.

Anh đang ngồi dưới ngọn đèn, chân dài duỗi thẳng, trông lười biếng mà tùy ý. Đôi mắt kia ở dưới ngọn đèn như phiếm sắc lưu ly, trong trẻo lại thấu triệt. Mũi thẳng, khóe môi thoáng mím một độ cong nhàn nhạt, nhìn qua, cả người thanh cao, quý khí lại ưu nhã.

Cúc áo blouse trắng không cài, lộ ra áo sơmi bên trong, phẳng phiu sạch sẽ.

Bàn tay mà Niệm Tường vẫn thèm nhỏ dãi, đang khoát lên trên tay vịn, hơi hơi cong lại, một độ cong hoàn mỹ.

Sớm biết rằng anh có bề ngoài rất tốt xem, nhưng không biết, cho dù là tư thái tùy ý, cũng có thể làm lòng người hỗn loạn trong nháy mắt...

Cô lặng lẽ quay mắt, chỉ cảm thấy trong khoảnh khắc hô hấp không thông, lại yên lặng lui ra mấy bước nữa, mới phát hiện không bị khí tràng của anh áp bức nữa.

Thời điểm Từ Nhuận Thanh chỉ là Từ Nhuận Thanh... Cô giống như có một chút mê muội, cảm giác không giống...

Chỉ là cô không có trải qua cảm giác này, cũng không phân biệt được là thích hay là sùng bái, hoặc chỉ là tán thưởng đơn thuần. Nhưng nếu như là người trước mặt, đó có phải là vượt quá giới hạn không?

Hơn nữa ——

Niệm Tường có chút buồn rầu nhú nhú mi, mọi người đều nghĩ cô đang theo đuổi bác sĩ Từ. Vậy, vạn nhất anh nghe được chuyện này, có tin hay không? Hai người sẽ... Chẳng phải là sẽ rất xấu hổ?

Chung quy hiện tại hai người... Bất luận là loại thân phận nào, đều thật phức tạp... (͡ _ ͡)

Hoàn toàn không biết giây phút này, cô lại như đi vào cõi thần tiên.

Từ Nhuận Thanh suy nghĩ thật lâu, mới dùng thái độ tương đối thích hợp mà mình có thể nghĩ tới, dễ dàng tiểu bạch thỏ: “Tôi là muốn nói về công việc, không nói người, yêu cầu về thái độ làm việc của tôi là nghiêm túc. Yêu cầu của tôi không quá phận chứ?”

Niệm Tưởng như đi vào cõi thần tiên: “Không quá phận...”

Ngữ khí của anh dịu hơn: “Cho nên có thể hiểu được?”

Tiếp tục như đi vào cõi thần tiên: “Có thể...”

“Vậy thì không cần để bụng.”

Một câu này, gần như là dễ dàng.

Niệm Tưởng hơi tỉnh: “Không để bụng...”

Từ Nhuận Thanh hài lòng, tùy tay khép sách lại, hỏi: “Vậy ca đêm ngày mai, từ Âu Dương đổi thành em, có ý kiến gì không?”

Niệm Tưởng: “Không có...”

Rất tốt.

Hả? (⊙x⊙)

Đợi đợi đã...

Niệm Tưởng hồi phục lại.

Sao ca đêm đôi thành cô? Không phải nói là trước một tuần có thể không trực đêm sao? A a a a a! (ttsu *'Д`) ttsu

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 34: Độc Mộc

Đại sảnh sân bay soi rõ từng bóng người qua lại.

Nhan Nghi kéo hành lý bước nhanh xuyên qua đám đông, bởi vì thời gian có chút eo hẹp, cô không ngừng nâng cổ tay nhìn đồng hồ. Lần cuối cùng là kéo vali mà chạy.

Vali được cô kéo ở sau lưng, bánh xe phát ra tiếng “cọc cọc cọc” làm cho người khác phải ghé mắt nhìn.

Nhưng cô không quan tâm, máy bay sắp cất cánh, cô không đuổi kịp... Tuyệt đối sẽ chết rất thảm.

Cô đi thẳng về phía trước, một đường chạy không biết nói bao nhiêu lời xin lỗi, cuối cùng khi cầm vé đứng vào đội ngũ kiểm tra an ninh, rốt cuộc có thể bình phục dần nhịp tim đang đập kịch liệt.

Cô chỉnh lại mái tóc, không có hình tượng chút nào, đặt mông ngồi trên vali, hai tay làm quạt liều mạng quạt lấy chút gió. Đang phòng má nhìn chung quanh, đột nhiên nhìn thấy người đàn ông xếp hàng ở phía trước, trong tay anh mang theo chiếc vali... nhìn rất quen...

A... Không chỉ thấy quen... mà là giống nhau như đúc.

Cô cúi đầu nhìn vali dưới người mình, đứng thẳng dậy, cẩn thận ló ra cái đầu nhìn sang.

Bởi vì đợt kiểm tra an ninh quá nhàm chán, Lâm Cảnh Thư đang chơi di động. Đột nhiên nhìn thấy bên cạnh mình lộ ra một cái đầu...

Anh buông mắt nhìn lại,...Hửm, hình như quen quen... Cô gái đang hưng phấn đầy mặt nhìn anh.

Di động ở đầu ngón tay anh quay một vòng, thuận tay bỏ vào trong túi áo. Lâm Cảnh Thư hơi lui một bước, nhìn về phía cô gái. Nghĩ tới —— khụ, bra ren.

Nhan Nghi là lần thứ hai ở sân bay gặp được anh, phá lệ cao hứng vươn tay ra: “Xin chào, anh còn nhớ tôi không? Lần trước chúng ta cũng gặp nhau ở sân bay, tại hải quan...hành lý...”

Sợ anh không ấn tượng, cô chỉ chỉ hành lý bên cạnh hai người, tựa hồ còn muốn miêu tả cận kề hơn.

“Nhớ rõ...” Anh ho nhẹ một tiếng, ngắt lời cô, gật đầu một cái xem như chào hỏi, lập tức liền không thân thiện xoay người sang chỗ khác, hiển nhiên là không muốn tiếp tục nói chuyện với cô.

Nhan Nghi gãi đầu một cái, lại ghé sát vào một chút: “Vậy anh có thể cho tôi số di động của anh không? Lần trước anh nói không tiện cho vì chỉ mới gặp mặt lần đầu, đây là lần thứ hai ...”

Lâm Cảnh Thư nhịn không được bóp trán, vừa rồi anh nên nói không nhớ...

“Hình như tôi còn chưa tự giới thiệu? Tôi gọi là Nhan Nghi, Nhan của Nhan như ngọc, Nghi của thích nghi... Anh tên gọi là gì?”

“Tôi đã biết.” Lâm Cảnh Thư nói.

Lần trước cầm nhầm vali, anh đã nhìn tên dán phía trên, anh lại có trí nhớ rất tốt, vừa lúc nhớ lại.

Chỉ là, Nhan Nghi có chút hiểu lầm, chân mày giương lên, cả khuôn mặt đều sinh động hẳn: “A? Anh nhớ ư? Anh thật sự nhớ tên của tôi...”

Phải chăng anh nói sai?

Anh thoáng mím môi, nghĩ nghĩ, nói như vậy: “Nhan tiểu thư, chúng ta hẳn không phải là rất quen biết.”

“A...” Nụ cười của cô nhạt đi, cẩn thận nhìn anh một cái: “Có phải anh không thích tôi?”

Lâm Cảnh Thư bất đắc dĩ, đây là cách làm quen thông thường sao?

Nhan Nghi trì độn nữa cũng nhận ra Lâm Cảnh Thư lãnh đạm, nghĩ nghĩ, nhỏ giọng hỏi: “Vậy anh nói cho tôi biết tên của anh và số di động có được không, tôi cam đoan không làm phiền anh.”

Nói xong, bữu môi, ý bảo phía trước còn có hàng dài chờ kiểm tra: “Tôi có thể làm phiền anh rất lâu nữa...”

Lâm Cảnh Thư: “...”

Nhan Nghi trước giờ rất biết lợi dụng ưu thế của mình, liền ngẩng đầu, diễm đạm đáng yêu nhìn anh, một bộ biểu tình lã chã chực khóc.

Lâm Cảnh Thư bị cô nhìn đến trong lòng sợ hãi, giằng co thật lâu sau, thanh âm khàn khàn mới hướng về cô vươn tay ra: “Di động.”

Nhan Nghi hưng phấn quá mức yeah một tiếng, luống cuống tay chân cầm điện thoại đưa cho anh, vừa lặng lẽ nghĩ —— giọng nói thật gợi cảm a!

Lâm Cảnh Thư đem tên cùng số di động lưu lại trong danh mục liên lạc của cô, buông mi nhìn một hồi, nhấc mắt quét tới vẻ mặt nóng lòng của cô bé trước mặt, thế mới trả lại cho cô.

“Lâm Cảnh Thư.” Cô nhỏ giọng đọc tên anh, cong môi, lộ ra lúm đồng tiền nhỏ: “Song Mộc Lâm, Cảnh sắc cảnh, Thư sách... Nghe như là thầy giáo hay là nghệ thuật gia...”

Cô nói xong, không chờ anh đáp lại, lại gọi một lần tên của anh: “Lâm Cảnh Thư... Lâm Cảnh Thư... Tên thật là dễ nghe... Lâm Cảnh Thư? Lâm Cảnh Thư...”

Anh không kiên nhẫn “Ừm” một tiếng, hơi nhíu chân mày, khẽ giọng lại nghiêm nghị: “Không được làm ồn.”

Cô lập tức che miệng lại, không để cho mình phát ra một chút thanh âm nào, thật lâu sau mới nhỏ giọng “Vâng” một tiếng, chẳng bao lâu, Lâm Cảnh Thư lại nghe thấy cô yếu ớt hỏi: “Anh có bạn gái hay chưa...”

Tối nay là cha Niệm xuống bếp, dùng mỹ thực khao Niệm Tường gần đây tương đối cực khổ. Vì thế, người nào đó thật không khách khí vung đũa ngẫu nhiên một bàn lớn thức ăn, vừa buông đũa, liền nghe cha Niệm nói: “Trước đó ba có gặp lão Lan, nghe ông ấy nói đã tìm phòng ở cho Tiểu Quân, nói là đơn vị thực tập xa nhà quá, về nhà không tiện.”

Niệm Tường thấy cha Niệm đây là có ý muốn thao thao bất tuyệt, lại yên lặng cầm lấy đôi đũa, hàm hồ gật đầu một cái: “Đúng, cậu ấy hiện tại đã thuê được một căn phòng, hoàn cảnh còn rất tốt, bất quá con chưa có thời gian đi xem. Tiểu Quân thực tập ở xa hơn so với con, còn phải trực đêm. Đợi tan tầm sẽ không có xe buýt...”

Nói tới cái này, trong miệng cô ngậm miếng thịt, 囍 囍 rất có thần thái nhìn cha Niệm: “Ba, ngày kia con cũng phải trực đêm.”

Cha Niệm “Ừm” một tiếng, thật lâu sau mới “à” thêm một tiếng, tiếp theo nói: “Chú Lan của con có người quen, ba liền nhờ ông ấy hỗ trợ tìm nhà, gần Thụy Kim có một căn rất tốt. Trở về liền cùng mẹ con thương lượng, thuê phòng ở còn không thoải mái bằng ở chỗ của chính mình, sớm muộn cũng phải cho con của hồi môn, vừa lúc thích hợp, ngày mai nghỉ trưa con và ba cùng đi xem thử.”

Niệm Tường bối rối một hồi mới phản ứng kịp, có chút lắp bắp hỏi: “Ba, ba muốn, muốn mua cho con... Mua nhà?”

Cha Niệm hiếm có khi nào nghiêm túc, trên mặt bây giờ không có chút tươi cười nào, nghiêm túc nhìn cô nói: “Ba cùng mẹ con cũng chỉ có một mình con, hiện tại con đã trưởng thành, độc lập, lại bắt đầu công tác, nên có một chỗ ở của chính mình. Ba và mẹ con hôm nay đi nhìn rồi, chủ yếu vẫn là con có thích hay không, thích thì ngày mai xem xong sẽ trực tiếp mua luôn. Ngày kia trực đêm rồi, cứ dọn vào ở.”

Đại khái là thấy bộ dáng Niệm Tường cứ ngây ngốc như vậy, có chút hận rèn sắt không thành thép, mẹ Niệm nhét vào miệng cô một miếng ốt, thế này mới từ ái nói: “Vui đến ngớ ngẩn luôn rồi, ba con có tiền muốn mua cho con, còn không nhanh chóng thừa dịp ông ấy còn chưa thay đổi ý định mà mua đi, lúc sau hối hận cũng không kịp.”

Niệm Tường vẫn cảm thấy mình có chút tiêu hóa chưa xong chuyện này: “Để con yên tĩnh một chút...” Quá đột ngột!

“Con bé này... Không phải chính cô oán giận đi lại quá xa, dậy sớm vất vả, chen xe bus lại quá mệt...”

Ánh mắt Cha Niệm sâu xa nhìn về phía trên ban công, một gốc ốt xanh bị Niệm Tường chơi đùa đến muốn tróc gốc, vẻ mặt cảm khái nói:

“Ba hiểu con, loại cảm giác này giống như là khi ba biết ba rút cuộc đã có thể gả con đi...”

Bất quá, Niệm Tường không có bối rối lâu, cô ở nhà trước giờ giống như nước chảy bèo trôi, gió thổi hướng nào trôi về hướng đó... mẹ Niệm và cha Niệm chưa từng có đoàn kết nhất trí như vậy, cô tự nhiên chỉ có thể xuôi dòng.

Cho nên ngày hôm sau.

Niệm Tường mang theo chìa khóa đứng tại cửa căn hộ mới, tinh thần còn chưa kịp phục hồi——đã... mưa xong rồi ư?

Lan Tiểu Quân ôm thùng giấy mệt đến thở hổn hển: “Thất thần làm gì, mở cửa nhanh lên, tay lão nương đã muốn gãy rồi...”

Niệm Tường lúc này mới hồi phục tinh thần, mở cửa vào nhà, đem thùng giấy phóng tới cửa ra vào. Lan Tiểu Quân vừa kêu woa một tiếng, vừa bóp cánh tay đau mỗi, tham quan chung quanh: “Có ba ba có tiền thật là tốt, trực tiếp mua nhà ở...”

“Ba mình hiện tại đang ở nhà ăn dưa muối mà khóc đó...” Niệm Tường thở dài, đi phòng bếp lấy cho cô ly nước: “Cậu nghỉ một lát đi.”

“Mình nói này, có phải ba cậu đang âm mưu mau chóng gả cậu ra ngoài không a, không phải đã cho cậu gặp mặt bác sĩ Từ rồi sao? Không đúng, bọn họ đã quyết định xong rồi, chỉ chờ đưa con thả như cậu lên cửa mà thôi.”

Niệm Tường gần đây nghe đến tên Từ Nhuận Thanh, thần kinh liền rất nhạy cảm, quay đầu nhìn cô một cái, trực tiếp cầm quả táo nhét vào trong miệng của cô: “Không cho nói đến anh ta.”

Lan Tiểu Quân thiếu chút nữa trợn trắng mắt, quay người đem Niệm Tường đẩy đến ghế sofa, he he cười vài tiếng: “Mình gần đây nghe Âu Dương nói, tình hình hai người có chuyển biến mới a.”

Niệm Tường trừng mắt nhìn, thành thật khai báo: “Tiểu Quân... Mình luôn cảm thấy gần đây có chút không đúng lắm.”

Lan Tiểu Quân cười khẽ một tiếng, vỗ vỗ vai của cô, thế này mới buông cô ra: “Nếu cậu cảm thấy không đúng vậy thì là đúng rồi.”

Niệm Tường: “...” O tại sao nghe không hiểu...*****

Ngày đầu tiên Niệm Tường vào ở nhà mới, có chút không quen. Cô gọi một tô mì ở dưới lầu, khoanh chân trên sofa ngồi ăn.

Cha Niệm điện thoại đến ngay lúc này, đầu tiên là hỏi thăm một chút chỗ ở có gì không thoải mái không, sau là ân cần hỏi cô có quen chưa, có sợ gì không... Cuối cùng thật nghiêm cần dặn dò đóng kỹ các cửa, đang lúc muốn cúp điện thoại thì mới nhớ hỏi: “Vậy con ở gần Thụy Kim như vậy, tan tầm một mình về nhà?”

Niệm Tường đáp một tiếng: “Đúng.”

Cha Niệm nhất thời vừa lòng, hừ, tiểu tử kia, muốn cướp “cải thảo” nhà ta cũng phải xem chính mình có bao nhiêu cân lượng... Không phải muốn đưa đón đi làm sao! Sẽ không cho người toại nguyện, hừ! — he —

“Vậy được, ngày mai trực đêm xong, trở về cẩn thận một chút. Ba và mẹ con ngày mai đi suối nước nóng ở ngoại ô, nghỉ phép hai ngày, có việc gì thì gọi điện thoại.”

Niệm Tường nhu thuận đáp ứng, sau khi cúp điện thoại mới nhỏ giọng lầm bầm: “Kỳ thật chính là vì hai người muốn có thế giới riêng mới đuổi con ra ngoài đi...”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 35: Trục Đêm

Niệm Tưởng tựa vào cửa sổ, nhìn ánh đèn bên ngoài công viên nhỏ, nếu như không phải trục đêm, cô không biết công viên nhỏ phía sau căn tin này, vào buổi tối cũng có thể xinh đẹp như vậy.

Phong cách đèn đường kiểu châu âu, ngọn đèn sáng ngời lại mờ lung mờ ảo. Dưới bồn hoa, cách mỗi một mét... Đại khái là một mét, đều có một ngọn đèn chiếu sáng.

Niệm Tưởng dùng ngón tay đếm, lại híp mắt nhìn nhìn, thôi bỏ đi... Phương hướng đối với cô mà nói không phải là sở trường.

Ngọn đèn không phải rất sáng, nhưng tổ hợp lại thì trông rất tuyệt.

Thật sự không giống một bệnh viện... Ngược lại như là quán cà phê được trang trí tao nhã.

Cô nói thầm, ăn cơm xong liền đi bộ dạo một vòng.

Màn đêm buông xuống, gió đêm từ từ thổi, gió đêm mùa đông đã mang theo hơi lạnh tận xương. Bệnh viện trong thời gian làm việc thì luôn luôn mở máy sưởi, thêm mặc áo khoác làm việc đích thực không có phương tiện, Niệm Tưởng trước giờ đều không mặc áo khoác. Lúc này ở bên ngoài đi một lát, liền lạnh đến mức muốn dậm chân bình bịch.

Trở lại phòng khám thì Từ Nhuận Thanh đã ở đó, nhìn thấy cô trở về, ánh mắt thoáng dừng lại: “Lạnh?”

“Hả? Không lạnh...”

“Môi cũng bị đông lạnh tím ngắt rồi.” Anh đẩy ghế ra đứng dậy, dựa vào bàn làm việc, lật mở hồ sơ bệnh nhân, hỏi cô: “Buổi chiều, thời gian hẹn trước với cậu bé kia đã lưu vào máy chưa?”

Niệm Tường hồi tưởng một chút, gật gật đầu: “Đã lưu, là 28 tháng sau.”

“Ừm.” Anh nặng nề lên tiếng, đầu ngón tay kẹp nhẹ lấy trang giấy, lật qua, ánh mắt chuyên chú: “Viết bệnh lịch, yêu cầu cơ bản còn nhớ hay không?”

“Nhớ rõ.”

Từ Nhuận Thanh ngược mắt nhìn cô một cái, ánh mắt bình tĩnh nhìn không ra bất kỳ tâm tình gì, anh giơ tay bóp nhẹ mi tâm một chút, trầm ngâm: “Vậy nói cho tôi nghe thử.”

Niệm Tường tinh ý liếc mắt nhìn, phát hiện anh hiện tại đang xem, là bệnh lịch buổi chiều cô viết. Buổi chiều bệnh nhân rất nhiều, anh một khắc đều không nhàn rỗi, cho tới bây giờ mới có thời gian... Thẩm duyệt.

Cô không dám qua loa: “Sơ chẩn bệnh lịch, trình tự đầu tiên là kể triệu chứng bệnh, sau đó là kiểm tra và chẩn đoán, yêu cầu giải quyết vấn đề chủ yếu, số lượng từ nên tinh giản, nhưng phải bao gồm thời gian, tính chất, vị trí cùng mức độ. Nếu như bệnh nhân có hai loại triệu chứng trở lên, chọn cái nào là chủ yếu, cái thứ yếu khác có thể lựa chọn đơn giản mà ghi lại.

Bệnh sử cần có triệu chứng bệnh, quá trình phát bệnh, tương quan bệnh trạng và phân biệt chẩn đoán biểu hiện bệnh trạng, sau đó là yêu cầu ký lục nhập viện...”

“Bước đầu chẩn đoán.” Anh ngắt lời.

“Dựa vào triệu chứng chủ yếu và thứ yếu, cố gắng đạt tới chính xác toàn diện, phải nghiêm khắc phân chia xác định và không xác định hoặc phải chứng thực chẩn đoán. Nếu có nghi vấn thì ở sau đó thêm dấu chấm hỏi, hoặc đem chẩn đoán đổi thành chú ý.”

Từ Nhuận Thanh đầy hứng thú nhìn cô một cái, không chút để ý hỏi: “Học như kết?”

“A?” Niệm Tường khó hiểu 0. 0.

“Một chữ cũng không thiếu không dư...” Ngón tay anh ở trên bàn làm việc gõ nhẹ một cái, thấy cô nhìn lại, ngưng mắt nhìn cô hỏi: “Vậy thì làm sao làm không tốt?”

“Trí nhớ em tương đối tốt... Rất nhiều thứ xem quá hai lần liền có thể nhớ dễ dàng.” Niệm Tường hơi đỏ mặt... Đây là được khen ngợi đi?

Đương nhiên, trước tiên phải bỏ qua nửa câu sau của anh.

Từ Nhuận Thanh lại cười khẽ một tiếng, hơi không vui: “Không khẳng định.”

Năm cô 18 tuổi đến nhỡ răng khôn, bởi vì lợi bị nhiễm trùng, cắn bản nhỡ không được. Một ngày chạy đến bệnh viện 3 lần, liền ba ngày như vậy giảm nhiệt tấy trùng, ngày thứ tư nhỡ răng, toàn bộ đều là anh tự thân tự lực, cũng không thấy cô nhớ được anh.

Anh có chút mệt mỏi bóp nhẹ mi tâm, lặp lại một lần: “Nếu có thể thuộc lòng, vậy làm sao làm không tốt?”

Thấy cô có chút mê mang, anh nhắc nhẹ đuôi mày, ý bảo: “Lại đây ngồi xuống.”

Niệm Tưởng bước nhỏ đi qua, ngồi xuống kế bên anh. Anh còn đang dựa người vào bàn làm việc, sau khi Niệm Tưởng ngồi xuống, hai má liền kề bên blouse trắng của anh...

Từ Nhuận Thanh khom lưng, đem bệnh lịch trong tay để ở trước mặt cô, ánh mắt dừng một giây ở ống đựng bút trên bàn làm việc, chọn một cái màu đen, khoanh tròn những chỗ không thích hợp trên bệnh lịch.

Anh dựa hơi gần, khuỷu tay chống trên bàn làm việc, mặt liền kề bên cô, Niệm Tưởng có thể rõ ràng nghe thấy tiếng anh hít thở nhẹ nhàng, cũng có thể ngửi được trên người anh mùi hương rất nhạt.

Hình như là nơi ống tay áo, lại hình như là trên cổ áo...

Cô nhịn không được tìm nơi mùi hương thoang thoảng phát ra... Như thế nào cảm giác như là ở trên mặt? ° w°

Cô nhắc mắt, len lén ngắm anh, anh cụp mắt, cặp mắt như giếng cổ sâu thẳm bị che lại, chỉ có thể nhìn rõ một mảnh dư quang nơi đáy mắt, trong trẻo lại trầm tĩnh.

Từ Nhuận Thanh đem bút đưa cho cô: “Tự mình sửa.”

Niệm Tưởng bị thanh âm của anh kéo thần trí trở về, nhanh chóng phục hồi lại, anh đã chỉ chỉ vài chỗ.

Cô “Dạ” một tiếng, chậm rãi cầm bút, có chút không biết làm sao xuống tay.

“Viết bệnh lịch không cần thiết đặc biệt dùng từ cầu khiến, cũng không phải đang viết luận văn, đơn giản minh bạch bắt lấy trọng điểm, đừng để sót thông tin quan trọng...” Ngón tay anh chỉ vào một chỗ nào đó: “Không cần thiết viết hoa.”

Niệm Tưởng sờ sờ mũi, có chút 歪 thăm, bắt đầu sửa bệnh lịch —— sửa, sửa...

Từ Nhuận Thanh chờ cô sửa xong, lại lấy tư thế vừa rồi cúi đầu nhìn thoáng qua, lúc này không lên tiếng, trực tiếp rút cây bút từ trong tay cô: “Tự mình xem một lần.”

Nói xong, lại đi xem cuốn thứ hai.

Niệm Tưởng nhìn thấy anh chậm rãi nhíu mày một cái, rất nhanh dùng bút khoanh tròn mấy chỗ, lại đem bệnh lịch đưa tới trước mặt cô, lời ít mà ý nhiều: “Sửa.”

...

Phùng Giản đi phòng trà lấy nước, đi ngang qua phòng khám mấy lần, không một ngoại lệ nhìn thấy Từ Nhuận Thanh đang lạnh giọng “răn dạy” Niệm Tưởng, mà Niệm Tưởng đáng thương, cả buổi tối đều ngồi đấu tranh cùng bệnh lịch.

Phùng Giản mắt thấy đầu Niệm Tưởng càng cúi càng thấp, càng ngày càng thấp, nhin không được yên lặng đồng cảm ——

Ở trong tay bác sĩ Từ a, tự cầu nhiều phúc đi.

Ngay lúc mặt Niệm Tưởng cũng sắp chôn trong đồng bệnh lịch, Từ Nhuận Thanh giơ tay đẩy nhẹ trán cô, lòng bàn tay ấm áp dán ở trên trán, hơi ấm thật dễ chịu làm Niệm Tưởng sửng sốt, lập tức ngồi thẳng người.

Chỉ cảm thấy nơi da thịt cùng anh tiếp xúc như bị hỏa thiêu, nóng rực... Nhiệt độ kia như bị gió thổi lan đi, một đường khuếch tán từ trán ra, lan tràn đến bên tai.

“Mệt?” Anh hỏi.

Niệm Tưởng ngẩng đầu nhìn anh, anh còn đang xem bệnh lịch, ánh mắt căn bản không dừng ở trên người cô.

Niệm Tưởng lặng lẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm, đồng thời lại ần ần mắt mát, nhin không được dùng mu bàn tay che mặt làm hạ nhiệt độ.

... Mẹ ơi, cô then thùng cái gì (͡ _ ͡).

“Không có.” Cô tỉnh táo trả lời.

Từ Nhuận Thanh nâng cổ tay nhìn thời gian, thấy cô đã sửa tốt lắm bệnh lịch trước mặt, rút ra từ trong lòng bàn tay cô, vừa nhìn vừa nói: “Tìm hồ sơ Phương Tiểu Dương, xem thời gian tái khám.”

Niệm Tưởng lên tiếng, cầm con chuột dịch chuyển, đi tìm hồ sơ Phương Tiểu Dương. Nhưng không biết là máy tính có vấn đề, hay là hệ thống bệnh viện có vấn đề, cô nhập tên vài lần cũng không tìm ra được.

“Ơ...”

Từ Nhuận Thanh cúi đầu, mắt nhìn màn hình, tay buông bệnh lịch đứng ở sau lưng cô, cúi người xuống, từ phía sau, cả người anh lấy một loại tư thế hoàn toàn bao bọc lấy cô. Tay trái chống trên bàn làm việc, tay phải trực tiếp đặt trên mu bàn tay của cô, ngón tay thon dài nắm chặt, liền đem toàn bộ bàn tay cô phủ trong lòng bàn tay của anh.

Đè thấp thân người lên phía trước, Niệm Tưởng thậm chí có thể cảm giác được cổ áo anh cọ vào gáy của mình... mặt anh cũng dựa vào sườn mặt Niệm Tưởng, chỉ cần khẽ nhúc nhích, liền có thể...chạm phải.

Bang bang bang ——

Tim đập có chút loạn nhịp.

Niệm Tưởng bị tư thế bất thành linh này làm cho sợ tới mức cả người cứng ngắc, một cử động cũng không dám, chỉ tròn tròn cặp mắt có chút không dám tin, nhìn chăm chăm màn hình máy tính, thật khủng hoảng...

Phát, phát sinh cái gì đây... quấy, quấy rồi?

A a a a a a!

Từ Nhuận Thanh lại dường như không cảm giác được, khóe môi lại gợi lên một ý cười nhạt, lướt qua giây lát. Ngón tay anh dừng trên bàn phím khẽ gõ vài cái, rất nhanh liền mở ra hồ sơ Phương Tiểu Dương, chăm chú nhìn thời gian tái khám, nói thầm một tiếng: “Nhanh.”

Niệm Tưởng tiếp tục cứng ngắc... Nếu tiếp tục thêm vài giây, hẳn là có thể cứng ngắc thành tượng sáp.

Từ Nhuận Thanh lại nắm tay cô nhấn nhẹ vài cái, mở ra mấy cái hồ sơ bệnh nhân. Thế này mới chậm rãi buông cô ra, quay người nhắc lên ly nước của mình uống một ngụm, thấy Niệm Tưởng còn cứng ngắc ở nơi đó, hơi nhướn mi một chút, nhắc nhở: “Nhanh tan tầm.”

Một câu này giống như là tiếng chuông 12 đêm, gõ tỉnh cô bé lợ lợ, lý trí Niệm Tưởng nhất thời lấy lại, giống như bị ai giẫm phải đuôi, vội vàng nhảy dựng lên, cả khuôn mặt từ đầu tới đuôi đã đỏ đến mức như là nấu chín, nhìn cũng không dám nhìn Từ Nhuận Thanh, cầm lấy ly nước của mình liền muốn chạy ra bên ngoài.

Kết quả mới vừa đi vài bước, liền nghe thấy cửa cầu thang truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Phùng Giản.

Niệm Tưởng dừng lại bước chân, ần ần có dự cảm xấu.

Cô vừa bước nhanh đi tới cửa, liền đụng vào một người, lực đạo kia đâm vào xương bả vai của cô, mạnh đến run lên một trận, lui về phía sau

vài bước liền muốn ngã sắp xuống.

Cô đang muốn bắt lấy cái gì, phía sau liền có người vững vàng đỡ lấy cô. Nhưng bởi vì khí lực quá lớn, Từ Nhuận Thanh kéo thân thể cô hướng vào trong ngực mình, vừa thu lại, bị lực đẩy quán tính của Niệm Tường đụng lui về sau một bước mới đứng vững.

Niệm Tường vừa muốn quay đầu nhìn, Từ Nhuận Thanh đã buông tay ra, hơi biến sắc mặt lướt qua cô hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Phùng Giản đã bị cậu bé mà khoe miệng tràn đầy máu dọa sợ, sắc mặt còn trắng nhợt hơn so với cậu: “Tôi tôi không biết...”

Thấy Từ Nhuận Thanh quét mắt tới, lại nhanh chóng bổ sung: “Tôi vừa muốn xuống lầu, đi đến cửa cầu thang liền nhìn thấy cậu bé miệng đầy máu đi lên đây...”

“Phương Tiểu Dương?” Từ Nhuận Thanh nghiêng đầu nhìn cậu bé một cái, sắc mặt hơi âm trầm.

Cậu bé xinh xắn nhú mào, nói chuyện có chút không tiện: “Đau, chết.”

Cậu há miệng, Niệm Tường mới nhìn rõ trong miệng có nhiều máu hơn nữa, hình như là bị thương ở đầu lưỡi. Cô nhìn máu đỏ au, chỉ cảm thấy đầu choáng váng một trận, nhanh chóng nghiêng nghiêng đầu, nhìn về phía cửa sổ, phóng tầm mắt vào một chậu hoa màu xanh...

Sau đó đột nhiên nhớ tới —— cậu bé xinh xắn này cô đã gặp qua! Chính là không lâu trước đây, cô bị mẹ kéo đi trung tâm mua quần áo, tại quán cà phê nhìn thấy cậu và bác sĩ Từ... Khi đó, bác sĩ Từ còn nắm cầm cậu bé...

Ánh mắt cô phức tạp nhìn Từ Nhuận Thanh đang nhúu chặt mày, đỡ Phương Tiểu Dương vào bàn khám, lại nhớ tới trước đó Phùng Giản nói với cô “Bác sĩ Từ là ‘công’ còn bác sĩ Lâm là ‘thụ’”, cô liền cảm thấy cả người cũng không ổn lắm.

Cô còn đang sững sờ, Từ Nhuận Thanh đã ngược mắt nhìn lại: “Niệm Tường, khẩu trang, bao tay.”

“Vâng vâng.” Niệm Tường nhanh chóng lấy khẩu trang và bao tay đưa cho anh. Anh mang lên, ngón tay ở trên cầm Phương Tiểu Dương nhẹ ấn xuống một cái tách miệng cậu bé ra.

Niệm Tường thế này mới nhìn thấy cậu bé mang bộ niềng.

Từ Nhuận Thanh gấp miếng bông lau khô máu, xem xét miệng vết thương, miệng vết thương có chút sâu, đang chảy máu không ngừng, chỉ có thể quan sát tình huống đại khái.

Anh hơi trầm ngâm: “Miệng vết thương sâu, phải khâu.”

Đợi khử trùng xong miệng vết thương, lại đánh thuốc tê, cẩn thận xem xét trên miệng vết thương có dị vật hay không, xác nhận đã xử lý sạch sẽ, lại một lần nữa khử trùng, liền bắt đầu khâu.

Đây là lần đầu tiên Niệm Tường nhìn Từ Nhuận Thanh khâu miệng vết thương, vừa ổn vừa nhanh, toàn bộ quá trình Phương Tiểu Dương không than một tiếng, sắc mặt ở dưới ngọn đèn lạnh lùng gần như tái nhợt.

Thấy Niệm Tường nhìn cậu, liền không nháy mắt nhìn chăm chăm lại, ánh mắt đen nhánh sạch sẽ lại trong suốt.

Nhìn qua không có bao lớn, còn mặc đồng phục học sinh, đã trẻ thế này bị thương thành ra như vậy, rồi lại chỉ có một mình đến đây...

Cô nghi hoặc.

Bên này Từ Nhuận Thanh đã hoàn thành trị liệu, anh cũng không có vội vã ngồi dậy, cứ như vậy mà nhìn, từ trên cao nhìn xuống cậu bé, ngữ khí ngưng trọng lại nghiêm túc: “Xảy ra chuyện gì?”

“Em không mang tiền.” Cậu bé kéo tay áo đồng phục, cong môi cười híp mắt, có chút lấy lòng nhìn Từ Nhuận Thanh: “Đang ăn trái cây thì bị thương đầu lưỡi.”

Từ Nhuận Thanh liếc cậu bé nửa ngày, thế này mới đứng lên, thần sắc không vui tháo xuống bao tay và khẩu trang, đi rửa tay: “Gọi điện cho người nhà Phương Tiểu Dương, di động đặt trong ngăn kéo thứ nhất bàn làm việc.”

Niệm Tưởng lên tiếng, từ trong máy tính lấy ra sổ liên lạc trong hồ sơ của Phương Tiểu Dương, gọi đến đơn giản thông báo tình hình, được đối phương đồng ý nửa giờ sau tới đón người mới cúp điện thoại.

Từ Nhuận Thanh rửa tay xong, lau khô thì hướng Niệm Tưởng nhìn một cái, cô đã cúp điện thoại, đang ngơ ngác đứng trước bàn làm việc, tay cầm di động còn hơi run rẩy.

Anh nhìn không được nhú mày một cái, thấy Phương Tiểu Dương đã ngồi dậy, đi qua nhẹ ấn xuống một cái: “Mẹ em lát nữa sẽ tới đón, tình huống của em, anh chờ cô tới sẽ cận kề nói một chút, về phần lý do, chính em giải thích với cô, cái này không thuộc phạm vi anh phụ trách.”

Phương Tiểu Dương nhếch môi cười cười, tươi cười hơi mang vài phần xấu xa: “Mẹ em đã mấy ngày không về nhà, biện pháp này của em có phải đặc biệt hữu dụng không?”

Từ Nhuận Thanh không đồng ý nhú mày, trên mặt cũng mang theo vài phần nghiêm túc rõ ràng: “Lần trước nói chuyện, em rõ là không có

nghe hiểu.”

Hơi khựng một chút, anh búng một cái vào trán cậu bé: “Trong mắt của anh, biện pháp này là đại đột, bất trị.”

Phương Tiểu Dương hiển nhiên không thèm để ý cái nhìn của anh, thăm dò nhìn Niệm Tường đã quay người nhìn qua đây: “Nữ y tá?”

Từ Nhuận Thanh vỗ nhẹ đầu cậu bé: “Đi ra ngoài chờ, đợi anh lát nữa.”

Phương Tiểu Dương nhìn qua thực nghe lời Từ Nhuận Thanh, nhượng nhượng mày, nhảy xuống bàn khám liền đi ra ngoài.

Niệm Tường còn chưa hồi thần, tay anh đã vươn đến gần, khẽ chạm vào mặt cô.

Cô hơi tỉnh ngãng đầu lên.

Liền nghe anh hỏi: “Em đang sợ?”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 36: Thường Tình

Ban đầu Niệm Tường còn tưởng rằng mình nghe lầm, thấy anh cúi mắt nhìn mình, ánh mắt kia rõ ràng soi bóng vẻ mặt hoảng hốt của cô thì mới phản ứng kịp, trả lời: “Không, không có.”

Từ Nhuận Thanh không quá tin tưởng, liếc nhìn tay cô còn đang run rẩy.

Niệm Tường nghi hoặc “hả” một tiếng, theo ánh mắt của anh nhìn xuống, giải thích: “Nó khổng chế không được...”

Không biết là do điều hòa làm giảm độ ẩm trong không khí, hay là vừa rồi bị một màn miệng đầy máu của Phương Tiểu Dương mang đến kích thích thị giác. Niệm Tường cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, nhin không được lè lưỡi liếm môi một cái.

Chiếc lưỡi phấn nộn liếm đến đâu, đôi môi khô liền nhiễm một tầng thủy quang đến đó.

Từ Nhuận Thanh bất động thanh sắc nhíu mày một cái, hỏi: “Em choáng vì thấy máu?”

“Không choáng.” Cô nhanh chóng phủ nhận, “Bất quá, mỗi lần nhìn thấy nhiều máu... Liền cảm thấy bị kích thích...”

Loại kích thích kia giống như là nửa đêm một mình trốn trong chăn xem phim ma... Đại khái chính là cảm giác đó...

Từ Nhuận Thanh giơ tay, dùng mu bàn tay dán lên trán cô, đầu ngón tay vừa tiếp xúc lên làn da ấm áp của cô, cô liền theo bản năng thối lui một bước.

Niệm Tường lui ra phía sau, chính mình cũng có chút xấu hổ vì hành động này, thấy tay anh vẫn giơ ở không trung chưa buông xuống, ngược mắt cẩn thận nhìn anh một cái, đối diện là đôi mắt lạnh lùng của anh, hơi khẽ cau mày, đối với động tác né tránh này của cô có chút không vui.

Cô nhin không được nuốt nước miếng, lại lặng lẽ tiến lên, đem trán dán vào lòng bàn tay của anh.

Đầu ngón tay của anh hơi khép lại, đặt trên trán cô một lúc, nhú mi tâm nói: “Không biết có phải do vừa mới rửa tay hay không, cảm thấy em hình như bị sốt.”

Vừa nói chuyện, tay cũng đồng thời hạ xuống, rất tự nhiên nắm lấy bàn tay cô đang cầm di động, nhẹ nhàng cầm lên, từ lòng bàn tay của cô lấy về di động đặt lại trong ngăn kéo.

Niệm Tường mất tự nhiên nắm chặt tay lại, tại thời điểm anh không nhìn thấy, lặng lẽ đưa tay ra phía sau... Hô, hình như là nóng rần lên, từ đầu đến chân cô cũng nóng lên (*w*).

Bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, Từ Nhuận Thanh hướng mắt nhìn ra cửa, chỉ chỉ bàn làm việc: “Ngồi một lát, đêm nay khẳng định không thể tan ca đúng giờ, tối nay tôi đưa em về.”

“Không cần...” Niệm Tường khoát tay: “Em hiện tại ở rất gần bệnh viện, đi vài bước đã đến, hơn nữa...”

Hơn nữa cha Niệm cũng lo lắng cô về nhà khuya không an toàn, đã thăm dò hai ngày. Từ Thụy Kim đi về nhà, cả con đường đều đèn đuốc sáng

trưng, hai bên cũng đều là khu cư dân, thêm khu an ninh, nói chung... An toàn vô đối.

Nhưng những lời này còn chưa nói ra khỏi miệng, liền bị ánh mắt hơi híp lại của Từ Nhuận Thanh chặn trở về.

Hai ngón trỏ của Niệm Tường dán ở trên môi, làm một thế giao nhau, ý bảo mình hiện tại liền ngậm miệng...

Thế này Từ Nhuận Thanh mới mặt không đổi sắc nhìn cô một cái, quay người đi ra ngoài.

Niệm Tường đặt hông ngồi xuống, bị phần đùi đầu đập vào bàn làm việc ——(ttsy *Д`) ttsy Niệm Tường, mày cứ không có tiền đồ như vậy...

Phương Tiểu Dương đang chán đến chết ngồi ở trên sofa, thấy Từ Nhuận Thanh đi ra, lập tức hưng trí bừng bừng ngồi thẳng người: “Nữ y tá bên trong, vừa nhìn em đã cảm thấy quen quen, vừa nghĩ đến, không phải là lần trước...”

“Hiện tại anh nói một chút lời dặn của bác sĩ.” Anh ngồi xuống bên cạnh Phương Tiểu Dương: “Đợi thuốc tê hết mới có thể ăn gì đó, ăn chút gì lạnh lạnh, không ăn cay, một tuần sau lại đây cắt chỉ.”

Phương Tiểu Dương có chút bất mãn: “Anh ngắt lời em.”

“Lời mới vừa nói, có vấn đề gì không?”

Phương Tiểu Dương mệt mỏi: “Không có...”

“Vậy thì dựa theo mà làm.” Dứt lời, lại nhớ tới cái gì: “Rượu, đặc biệt một tuần này, chạm vào cũng không được.”

Phương Tiểu Dương khẽ hừ một tiếng, không lên tiếng.

“Đương nhiên, em có thể lựa chọn như gió thoảng bên tai...” Thanh âm anh đè thấp, mơ hồ ngậm một tia uy hiếp, áp bức: “Về sau có việc cầu anh, đừng trách anh khoanh tay đứng nhìn.”

Phương Tiểu Dương lập tức gục đầu: “...” Lại nữa rồi.

Nửa giờ sau, Phương Tiểu Dương được mẹ đón về, vài người còn ở đây rốt cuộc được tan ca.

Từ Nhuận Thanh đi lấy xe, Niệm Tường liền ở cửa Thụy Kim chờ anh, đứng đợi đến có chút nhàm chán cô liền đếm đèn đường. Từ nhỏ cô đã thích xem đèn đường, thích gì đó sáng ngời. Không phiền không chán đếm tới cuối đường, lại từ cuối đường đếm ngược lên, qua lại 3 lần.

Tại lần thứ tư mới bắt đầu đếm tới ba, Từ Nhuận Thanh chậm rãi lái xe trượt tới cách chỗ cô không xa.

Niệm Tường quen cửa quen nẻo lên xe, đeo dây an toàn, mới châm chọc hỏi: “Bác sĩ Từ, vừa rồi... Phương Tiểu Dương.”

Từ Nhuận Thanh ghé mắt nhìn cô một cái, nhẹ “hửm” một tiếng, thấy cô tò mò muốn chết lại không dám hỏi, biểu tình muốn nói lại thôi, nhìn cô một lúc mới mở miệng: “Muốn hỏi cái gì?”

“A...” Niệm Tường gãi gãi đầu, thành thật trả lời: “Muốn hỏi quá nhiều, không biết hỏi thế nào.”

Ngụ ngốc a ——

Từ Nhuận Thanh bất đắc dĩ: “Cậu bé là bệnh nhân của tôi, năm nay 15 tuổi, tháng 9 năm trước tới chỗ tôi niềng răng, bây giờ đã gần một năm.”

Nghĩ nghĩ, anh lại bổ sung: “Đứa nhỏ có chút vấn đề.”

“Có vấn đề?” Cô lặp lại.

Anh hồi tưởng lại: “Mới bắt đầu niềng răng, mỗi tuần đều sẽ có đủ loại vấn đề để đi bệnh viện một chuyến, mắc cài rơi, dây niềng bị bung, hoặc là răng nanh đau... đủ loại lý do.”

“Anh sẽ không cảm thấy không kiên nhẫn chứ?”

“Sẽ không.” Hình như là nhớ tới cái gì, anh hơi nhếch môi cười: “Chỉ tiết nhớ không rõ lắm, nếu như em cảm thấy hứng thú, ngày mai có thể xem thử bệnh lịch của cậu bé, nội dung thật phong phú.”

Khi nói chuyện, đã đến cửa tiểu khu.

Ngày đầu tiên Niệm Tường chuyển nhà, liền ngoan ngoãn đem địa chỉ báo cáo cho Từ Nhuận Thanh...

Niệm Tường mở xong dây an toàn, đang muốn xuống xe, vừa đẩy cửa ra, liền bị Từ Nhuận Thanh nắm lấy cổ tay, cô không hiểu quay đầu nhìn lại, liền thấy Từ Nhuận Thanh khẽ cau mày, dỗi mắt nhìn tòa nhà phía trước: “Hình như bị cúp điện.”

Niệm Tường theo tầm mắt của anh nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy cách đó không xa một mảnh tối đen. Bởi vì từ Thụy Kim một đường đến đây đều có đèn sáng, cô căn bản không chú ý tiểu khu của mình hoàn toàn “thất thủ” ...

Lúc này, nhìn tình huống thì triệt để há hốc mồm, 0. 0 sao, xảy ra chuyện gì?

“Đến hỏi bảo vệ một chút.” Từ Nhuận Thanh tháo dây an toàn cùng cô xuống xe, hỏi bảo vệ trực ban mới biết được, toàn bộ điện của tiểu khu đang tu sửa, mười giờ đêm cúp điện đến tám giờ sáng ngày mai sẽ khôi phục.

Thông báo này mấy hôm trước đã phát đi...

Vẻ mặt Niệm Tưởng mờ mịt, cô... Như thế nào không biết?

“Vậy hiện tại tôi đưa em về nhà ba mẹ?” Anh ghé mắt nhìn về phía cô.

Niệm Tưởng đứng ngay chỗ đầu gió, bị gió đêm thổi đến mức phát run lấy bầy, lúc mở miệng nói chuyện, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi: “Ba mẹ em... Không ở nhà.”

Giờ này, hẳn là tắm suối nước nóng xong đã ôm nhau ngủ say. Quả nhiên là có so sánh mới biết được cái gì gọi là bi thảm...

┐┌─┐ Cha mẹ không yêu a.

Từ Nhuận Thanh cũng lặng im.

Lại một trận gió thổi tới thì anh hướng về phía cô đi vài bước, chặn trước người cô, ngưng thần nhìn ngọn đèn trước mặt thật lâu, sau mới nhẹ nhàng ném ra một câu: “Thuê phòng hoặc là tới nhà của tôi, chọn một trong hai.”

Bác bảo vệ bỗng dừng mở to mắt, hận không thể dùng đèn pin soi lên nhìn mặt hai người...

Chắc chắc, tuổi trẻ bây giờ tác phong thật lớn mật, tư tưởng thoáng quá! Ngày mai tan việc về nhà, nhất định phải giáo dục tốt con gái nhà mình... đứa nhỏ mới ba tuổi có thể nghe hiểu không?

“Mướn, mướn phòng...” Niệm Tưởng cũng trợn tròn mắt (⊙x⊙).

“Xem ra em là chọn cái thứ hai, lên xe, đi thôi.”

Niệm Tưởng còn chưa phục hồi lại tinh thần, Từ Nhuận Thanh đã quay người đi, cô theo sau vài bước, thế này mới túm lấy tay áo của anh, giữ chặt anh: “Cái kia, em cảm thấy hay là về nhà...”

Từ Nhuận Thanh cúi đầu, mắt nhìn ngón tay cô đang nín lấy cổ tay áo anh, sau một lúc mới quay về trên mặt cô, lẳng lặng chờ cô nói đoạn sau.

Niệm Tường lòng có lưu luyến quay đầu nhìn tiểu khu tối đen, trong đầu so sánh trái phải, thủy chung vẫn không hạ được quyết định.

Từ Nhuận Thanh có dăm chiêu, làm bộ như muốn lấy điện thoại trong túi áo ra: “Tiểu khu cúp điện, một cô gái như em một mình trở về khẳng định không an toàn, nếu như em có bất khoản, hiện tại tôi gọi cho chú Niệm...”

Niệm Tường nhanh chóng giữ tay anh lại, lắc đầu: “Không cần.”

Tuy rằng cô hơi chậm chạp một chút, nhưng cha Niệm không có hảo cảm đối với Từ Nhuận Thanh cô vẫn có thể cảm giác được. Cú điện thoại này mà gọi qua... cha Niệm xác định có thể hơn nửa đêm chạy đến xách cô về nhà, sau đó mắng chửi xối xả.

Cô nghĩ nghĩ, có chút chán nản buông tay ra: “Đêm nay...hình như phải làm phiền anh rồi.”

“Đúng là sẽ phiền.” Anh lười biếng bỏ lại những lời này, lên xe trước.

Niệm Tường ở trong gió thổi rồi một lát, thế này mới chạy bước nhỏ đến bên cạnh cửa xe, lên xe.

Năm phút sau.

Sắc mặt Niệm Tường có chút thối hoặc theo sau Từ Nhuận Thanh lên nhà: “Bác sĩ Từ, em nhớ rõ lần trước anh nói nhà anh ở rất xa...”

Nhưng ở đây, ra cửa rẽ trái có trạm xe bus tốc hành đến Thụy Kim, rẽ phải có tàu điện, vừa đứng liền có thể xuống xe, dù tính là đi bộ, nhiều nhất cũng không dùng được mười lăm phút...

Bị lừa gạt! Bị lừa gạt! Cái này đại lừa gạt! Lúc trước cô còn áy náy thật lâu! Ôi mẹ ơi! (ttsu *'Д`) ttsu

Bị chất vấn, người nào đó mặt không đổi sắc: “Khi đó ở tại nhà cha mẹ, nói không tiện mới dọn qua đây.”

... Hình như... Cũng có lý?

Niệm Tưởng vò đầu, nhưng vẫn cảm thấy nơi nào không đúng...

Từ Nhuận Thanh ở căn hộ có chín tầng, anh ở tầng cao nhất. Niệm Tưởng đi theo phía sau anh, vào cửa vừa nhìn thấy, cảm giác đầu tiên chính là “Hoành tráng quá...”

Từ Nhuận Thanh trước một bước đi vào, chờ cô theo đến, đóng cửa lại, khom lưng từ trong tủ giày cầm ra một đôi dép lê, để nhẹ tới trước mặt cô: “Mới.”

Niệm Tưởng nhìn dép lê kiểu nam, có chút 鞋... Cô mang số 37, có thể mang dép lê lớn như vậy sao...

Từ Nhuận Thanh đã thay xong giày, thấy cô không động đây, rớt cuộc nhớ tới, liếc mắt nhìn chân của cô, khẽ nhíu mày một cái, giải thích: “Nhà chỉ có một mình tôi, người giúp việc chỉ định kỳ đến quét dọn, cho nên trong nhà không có giày dép khác, em mang tạm.”

Nói xong, ấn công tắc đèn, lê dép hướng vào phòng bếp: “Thay xong tự mình đến sofa ngồi, tôi rót cho em cốc sữa.”

Sữa trợ ngủ... Nhìn máu cảm thấy bị kích thích, uống cái này hẳn là có thể?

Anh nghĩ như vậy, nhớ lại lần trước mẹ Từ mang cho anh hộp sữa bột, bị anh tùy tay nhét vào trong tủ.

Niệm Tưởng nhìn bóng lưng anh tan vào ánh đèn sáng ngời, cảm thấy trong không khí đều thấp thoáng một tia ấm áp, từ lòng bàn chân nẩy mầm, một đường lan tràn.

Cô đổi giày, đi hai bước... không ổn, lại rớt...

Cô vừa mới chuẩn bị bỏ dép lê đi chân trần, nhưng vừa giẫm lên sàn nhà có chút lạnh lạnh đã đổi ý, vẫn là mang đi...

Niệm Tưởng thử đi bước nhỏ... ơ, hình như đi chậm liên không thành vấn đề...

Từ Nhuận Thanh đang nấu nước nóng, thấy cô đứng tại cửa phòng bếp, nhìn trên chân cô một cái. Niệm Tưởng cũng theo tầm mắt cúi đầu nhìn xuống —— mới vừa rồi còn không cảm thấy, hiện tại nhìn lại... Sao nhìn thế nào cũng giống như bị trầy xước vậy... (/▽)

“Phía dưới tủ TV có hộp y tế, em lấy nhiệt kế ra đo.” Anh xoay người đi lấy nước, thanh âm dòng nước chảy trong căn phòng yên tĩnh càng thêm rõ ràng: “Máy vi tính của tôi cũng đặt chỗ đó, nếu như nhàm chán có thể lấy chơi.”

o(*^▽^*) bu. nhàm chán lấy chơi...

Niệm Tưởng lặng lẽ ㊦ một chút, “vâng” một tiếng, kéo dép lê đi vào phòng khách.

Từ Nhuận Thanh vừa uống nước vừa xoay người nhìn cô, trước đây không cảm thấy, sao hiện tại nhìn cô lại cảm thấy nhỏ nhắn như vậy... Hình như chỉ cao tới bả vai anh?

Sáu năm trước còn nhỏ hơn...

Thời gian đã lâu, kỳ thật Từ Nhuận Thanh cũng không nhớ được bộ dáng Niệm Tường thời điểm đó, nhưng mơ hồ còn nhớ rõ đại khái là rất ngây thơ, chỉ là cô bé con.

Hiện tại nhìn lại —— ngũ quan nầy nở hơn một chút, cái khác, hình như cũng không khác bao nhiêu?

Đang miên man nghĩ, sau lưng ấm siêu tốc phát ra tiếng vang, một lát liền nghe cách một cái, nước đã sôi. Anh dựa theo hướng dẫn pha một cốc sữa, đi ra ngoài nhìn cô.

Trên bàn thấp bày hộp cứu thương, cô dùng là nhiệt kế miệng, đang có chút mất tự nhiên ngậm nó.

Anh đem cốc sữa đưa tới trước mặt cô, mắt nhìn cồn và bông trong hộp cứu thương, hỏi: “Khử trùng chưa?”

Niệm Tường gật gật đầu, một đôi mắt quét bốn phía, cuối cùng nhìn thời gian, lấy ra, đang muốn nhìn kỹ số ghi, Từ Nhuận Thanh đã vươn tay ra, ngón tay liền nắm lấy tay cô đang cầm nhiệt kế, ghé sát vào nhìn xem.

Bị cái bóng che, anh híp mắt lại một chút, cầm tay cô chỉnh lại vị trí nhiệt kế.

“37. 5...” Niệm Tường báo ra số ghi, bị anh cầm như vậy, chỉ cảm thấy trên mặt có chút nóng, ngay cả thanh âm cũng yếu hơn vài phần: “Nhiệt độ cơ thể bình thường.”

“Ừm.” Anh buông tay ra, xử lý vết thương, đem hộp cứu thương đặt về chỗ cũ, ngồi dậy, đang muốn cho cô thừa dịp sữa còn nóng mà uống, ngược mắt nhìn thấy sắc mặt cô đỏ ửng, nhin không được nhú mày: “Bình thường? Vậy mặt em sao lại đỏ như vậy?”

Lúc này đại nãi Niệm Tường đã vô pháp dùng lí trí tự hỏi, không biết tại sao lại nói ra miệng: “Hình như em đối với nam đẹp mắt một chút sẽ không có định lực như vậy...”

Chân mày Từ Nhuận Thanh buông lỏng, như có điều suy nghĩ quan sát cô... “con thỏ nhỏ” này đang định đùa giỡn anh?

Bất quá câu sau của “con thỏ” liền đánh nát ý nghĩ này của anh: “Tiểu Quân nói đây là thường tình của con người... em đại khái là cũng có chút thường tình này, anh không cần quan tâm... đợi một lát sẽ không đo nữa...” —▽—

Từ Nhuận Thanh trầm mặc một chút, ngữ khí cũng lạnh: “à, thì ra trong mắt em, tôi chỉ là đẹp mắt một chút.”

O, cái này không phải trọng điểm mà.

Niệm Tường bụm mặt, vì không để cho Từ Nhuận Thanh hiểu lầm, rất chính nghĩa nói: “Bác sĩ Từ, anh yên tâm, em sẽ không có ý tưởng không an phận đối với anh.”

Từ Nhuận Thanh nhất thời đen mặt...

Niệm Tường nhìn sắc mặt của anh, đột nhiên ý thức lại, mình nói không đúng sao?

Cô vô tội nhìn anh, có chút luống cuống, phủ định câu vừa rồi, thử dò xét nói: “Có thể có ý tưởng không an phận một chút?”

Anh lại không có nửa phần ý tứ nói đùa cùng cô, ánh mắt nặng nề nhìn cô, không chút nào che dấu làm Niệm Tường thấy rõ đáy mắt anh nổi lên cảm xúc phức tạp, nói rõ ràng từng câu từng từ: “Niệm Tường, em không nhớ tôi.”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 37: Đào Hồ

Niệm Tưởng có chút hoài nghi, tính trong khoảng thời gian này tới nay, hiểu biết của cô đối với Từ Nhuận Thanh mà nói, loại tình huống này, bình thường đều là... Anh đang gài bẫy người khác.

Cho nên, có muốn chui vào bẫy hay không, là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Cô cố gắng nghĩ nghĩ, nhớ lại 24 năm nhân sinh ngắn ngủi, từng ký ức quan trọng, có chút mê mang nhúu mày một cái, do dự hỏi: “Em... ngoài thiếu tiền anh ra... Còn làm cái gì có lỗi với anh sao?”

Là thật sự không nhớ.

Từ Nhuận Thanh chăm chú nhìn cô một lúc.

Mi mắt cô ở dưới ngọn đèn tựa như sáng lên một tầng oánh nhuận, khóe mắt, đuôi mày hơi nâng lên, một đôi mắt đen như mực, như là hắc thạch, tại ngọn đèn điểm tuyết sắc sở loá mắt. Đáy mắt rõ ràng soi bóng anh, cũng chỉ có anh.

Trên mặt phấn hồng, càng tôn thêm đôi mắt như ngậm lưu quang, quang hoa chuyển động, sáng ngời thấu triệt.

Một chút không vui trong lòng cũng dịu xuống dưới ánh mắt như vậy của cô, không phải vì cô nhớ tới chuyện không có mẩu chốt đó, dù sao cũng không thể trông cậy vào con thỏ ngọc ngách này có thể tự mình nhớ ra.

Anh đang chuẩn bị mở miệng, “Sáu năm trước” còn chưa phun ra, chuông điện thoại của Niệm Tường lại nhanh hơn anh một bước. Tiếng chuông có hơi chút buồn cười, trong đêm trống trải lại yên tĩnh, thanh âm không ngừng phóng đại.

Niệm Tường cả kinh, quay đầu nhìn điện thoại vừa sạc pin, lúc này đang đặt trên TV: “Đợi một chút, em nhận điện thoại trước.”

Không đợi anh trả lời, Niệm Tường đã chạy đi, cầm di động lên nhìn.

Màn hình di động hiện rõ ràng ba chữ “Lan Tiểu Quân”, cô nhất thời có chút đau đầu. Rút sạc điện thoại, vừa đứng lên liền nhìn thấy Từ Nhuận Thanh đang đứng ở nơi đó an tĩnh nhìn cô, không có bất kỳ biểu cảm dư thừa, chỉ là lẳng lặng dõi mắt nhìn cô, ánh mắt kia, giống như là muốn nhìn vào tâm lý của cô.

Lan Tiểu Quân đã ở đâu kia điện thoại gào to: “Niệm Tường, mình vừa nghe Âu Dương nói đêm nay cậu và bác sĩ Từ cùng nhau trực ban, thế nào, thế nào, có cái gì tiến triển không? Tỷ như, cậu có không trụ nổi mà đẩy ngã người ta...”

Niệm Tường có chút mất tự nhiên...

Âm lượng điện thoại hơi lớn, phòng khách lại yên tĩnh như vậy, có thể bị anh nghe được hay không?

Nghĩ như vậy, cô không tự nhiên dời tầm mắt, làm bộ như lơ đãng, tiếp điện thoại hướng ra ban công mà đi: “Không có, cậu nói lung tung cái gì vậy? Mình vừa tan ca ở nhà...”

Lan Tiểu Quân 0. 0: “Mình không có hỏi cậu có ở nhà hay không... Đợi, đợi đã, cậu không ở nhà?”

Niệm Tưởng thật vất vả đi ra ban công phòng khách, thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn. Từ Nhuận Thanh đã ngồi xuống ghế sofa, vẫn chưa để ý bên này.

“Cậu suy nghĩ nhiều quá, mình không có lá gan đẩy ngã bác sĩ Từ ...”
Bác sĩ chính, thầy hướng dẫn, cô sao dám anh dũng nhào lên như vậy, không muốn sống nữa sao!

Sau khi cô đi ra ban công, thanh âm liền đứt quãng từ đằng xa truyền đến, mơ hồ nghe không rõ lắm.

Áo khoát có chút chật, anh một tay cởi nút, chân mày hơi nhíu lại, ngực dường như có một loại cảm xúc không biết tên, hơi khó chịu, lại không thể phát tiết.

Anh ghé mắt nhìn Niệm Tưởng ngoài ban công, như một con quay vòng tới vòng lui, nhồm dậm đi tằm.

Thật vất vả ứng phó xong kiểm tra của Lan Tiểu Quân, sau khi Niệm Tưởng cúp điện thoại, quay đầu hướng vào trong phòng nhìn, ở trên ghế sofa chỉ có áo khoát của Từ Nhuận Thanh.

Vừa rồi hình như anh có gì muốn nói với cô...

Cô đi trở vào, cầm lên cốc sữa, vừa đi vừa uống, hướng đến nơi sáng đèn, là phòng ngủ chính ____ của anh?

Niệm Tưởng lặng lẽ thu hồi bước chân, lui tới cửa.

Nghĩ nghĩ, giơ tay gõ cửa phòng một cái: “Bác sĩ Từ?”

Không ai đáp lại.

Chẳng lẽ người không ở bên trong?

Niệm Tưởng quay đầu nhìn quanh những căn phòng có ánh đèn khác, nhất thời có đáp án.

Cô chậm rãi đi vào bên trong vài bước, vừa đi vừa hỏi: “Bác sĩ Từ? em vào nhé? bác sĩ Từ...”

Đi đến gần một chút, mới nghe thấy tiếng nước chảy mơ hồ.

Niệm Tưởng còn chưa phản ứng kịp đó là thanh âm gì, cửa phòng nhỏ trong phòng ngủ bị mở ra, Từ Nhuận Thanh chỉ mặc một cái quần ngủ dài rộng rãi đi ra, thấy cô ngây ngốc cầm cốc sữa đứng tại chỗ đó, có chút không kiên nhẫn nhíu mày: “Làm sao?”

“Không... không làm sao...” Niệm Tưởng khổng chế không được, ánh mắt dò xét dáng người Từ Nhuận Thanh từ trên xuống dưới một lần.

Bình thường anh mặc blouse trắng, nhã nhặn tuấn tú, không biết rằng khi cởi quần áo ra thế nhưng lại có thể gợi cảm đến như vậy đâu.

Cô cảm thấy mặt mình lại có dấu hiệu nóng lên, nhanh chóng dời tầm mắt, liếc trái liếc phải nửa ngày, rốt cuộc liếc thấy bên cạnh anh, chiếc giường cực lớn... Thật quá đáng, một người mà ngủ giường lớn như vậy ư?

Từ Nhuận Thanh đi trở về cầm một cái khăn lông, vừa đi lại gần cô: “Có muốn đi tắm không?”

Niệm Tưởng vô thức gật gật đầu.

Nam khí mãnh liệt cùng với bước chân của anh, từng tắc một tới gần...

Hai mắt Niệm Tưởng đắm đắm nhìn anh —— không cần lại gần đây, cô sắp không chống đỡ được!!!

Từ Nhuận Thanh đi đến trước mặt cô, cách cô vài bước thì dừng lại, cúi thấp người, mắt nhìn trên môi cô dính một vòng sữa, giơ tay lấy một cái khăn lông sạch khác trùm lên trên mặt cô: “Bẩn chết.”

Bị, bị ghét bỏ ... (ttsu *'ㄉ`) ttsu

Niệm Tưởng yên lặng kéo khăn xuống, lau trên môi, vẫn duy trì cái tư thế này, chỉ lộ ra một đôi mắt nhìn anh, hỏi một vấn đề cực kỳ quan trọng: “Chúng ta, đêm nay ngủ ở đâu...”

Chúng ta?

Từ Nhuận Thanh nhảy bén bắt được từ này, hơi nhướn mi một chút, hỏi lại: “Chúng ta? Em là muốn ngủ chung với tôi?”

Niệm Tưởng im lặng, dùng ánh mắt khiển trách anh —— làm sao có thể!

“Em ngủ ở phòng của tôi.” Anh quay đầu, mắt nhìn bốn phía, “Tôi đi ngủ phòng khách.”

... có lộn không?

Nhìn ra cô nghi hoặc, Từ Nhuận Thanh giải thích ngắn gọn: “Phòng khách không có điều hòa, cũng không có phương tiện, em ở phòng chính đi.”

Thấy anh muốn đi, Niệm Tưởng nhin không được gọi anh lại: “Anh vừa rồi hình như còn có lời muốn nói với em.”

Từ Nhuận Thanh quay lưng lại cô, Niệm Tưởng căn bản đoán không ra giờ phút này anh có biểu tình gì. Trầm mặc thật lâu, anh mới như không có gì nói: “Hiện tại không muốn nói, tự em nhớ đi.”

Dứt lời, lại quay trở lại, đi đến bên cửa sổ, cầm lên một cái gối đầu liền đi ra ngoài, không nói thêm một câu.

Niệm Tường nâng cốc sữa có chút mộng mị... Không phải, này, như vậy đã xong sao?

“Tự mình nhớ” là nhớ cái gì... Tốt xấu gì cũng cho gợi ý chứ!

Cô đứng ở nơi đó, không biết làm thế nào thì Từ Nhuận Thanh lại quay lại, thân trên đã mặc thêm áo, trên cổ còn lười biếng vắt một cái khăn lông, trong tay đang cầm quần áo để thay, tùy tiện đặt ở cuối giường: “Tắm xong thì thay cái này.”

Niệm Tường nhìn qua, trên giường được xếp ngay ngắn chỉnh tề là sơmi trắng và một cái quần thể thao màu xám tro.

“Phòng khách ở cách vách, có việc gì gọi tôi.” Nói xong câu này, anh nhìn bốn phía, đi kiểm tra cửa sổ, mắt nhìn chỉ số máy điều hòa, quay người liền đi ra ngoài.

Niệm Tường cầm cốc thủy tinh xoay xoay, luôn cảm thấy anh có chút mất hứng, nhưng mất hứng cái gì, cô một chút cũng không biết.

Cô đi phòng bếp rửa ly, rửa xong khi đi qua cửa phòng khách thì do dự một chút, đứng lại, sau đó gõ nhẹ một cái.

Bên trong yên lặng không bao lâu, mới nghe thanh âm lạnh trầm của anh nói: “Vào đi.”

Niệm Tường mở cửa, liền đứng ở cửa nhìn anh, hơi co quắp: “Bác sĩ Từ.”

“Hửm?”

Sau một tiếng này, liền không nghe Niệm Tưởng mở miệng nữa. Từ Nhuận Thanh mới ngẩng đầu nhìn lại, “tiểu bạch thỏ” đang lấy một loại tư thế bị phạt đứng, cúi thấp đầu ở cửa, ngón tay xoắn nhẹ góc áo, đang không ngừng xoắn qua lại.

Từ Nhuận Thanh im lặng thở dài một hơi, hay là trước tiên cứ thỏa hiệp, lững thững đi đến trước mặt cô.

Niệm Tưởng đang không được tự nhiên, bỗng nhiên nhìn thấy tầm mắt đang cúi xuống của mình xuất hiện một đôi dép lê nam, động tác xoắn góc áo chợt dừng lại, lập tức càng nghiêm trọng thêm tiếp tục xoắn, xoắn.

Cô không nghĩ ra a, không nghĩ ra ㄟ____ㄟ...

Từ Nhuận Thanh kiên nhẫn chờ giây lát, cũng không đợi được cô mở miệng, giơ tay lên, dùng ngón tay trỏ điểm nhẹ lên mi tâm của cô, giọng nói trầm thấp, ngữ khí lại mềm nhẹ: “Nói chuyện.”

Đầu ngón tay se lạnh, nhưng tới gần như vậy, Niệm Tưởng một chút cũng không bài xích.

Chỉ cảm thấy chỗ đầu ngón tay anh đụng vào hơi tê dại, sau đó khuếch tán, khuếch tán, cả trái tim cũng tê tê...

Cô dừng lại, rốt cuộc không được tự nhiên vẫn chưa giảm, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Em có chút việc không nghĩ ra.”

Từ Nhuận Thanh nghiêng mình dựa vào cửa, hai tay cầm trong túi quần, lười biếng nhìn cô, ý bảo cô tiếp tục.

Niệm Tưởng lại bắt đầu tra tấn góc áo, thanh âm cũng yếu đi vài phần, nhỏ giọng thăm thì: “Em cảm thấy... Anh giống như, đối với em có chút khác biệt...”

Thần sắc Từ Nhuận Thanh rốt cuộc nghiêm chỉnh vài phần, hứng thú chờ cô nói tiếp.

Không phụ sự mong đợi của mọi người, vẻ mặt tiểu bạch thỏ rầu rĩ nói: “Em đối với anh hình như cũng có chút khác biệt.”

“Chưa từng yêu đương?” Anh hỏi, ngữ khí nhàn nhạt.

Niệm Tưởng giương cao giọng, có chút nghi ngờ “Dạ” một tiếng, lập tức lắc đầu, ánh mắt dừng tại cổ tay lộ ra ngoài của anh: “Chưa từng.”

Trực giác của Niệm Tưởng nói rằng nhất định sẽ xảy ra chuyện gì kỳ quái, sẽ khiến cô tay chân luống cuống, đầu óc thanh tỉnh, lý trí lập tức làm ra phán đoán, nói sang chuyện khác: “Cái kia... Anh mới vừa nói em không nhớ anh... Có thể nhắc em một chút không?”

“Muốn biết?” Anh cười khẽ một tiếng, sắc mặt biếng nhác lại nặng hơn vài phần, càng thêm có vẻ chọc người.

Niệm Tưởng thiếu chút nữa thất thần, mặc niệm nhiều lần “□□ không tức thị sắc”, thế này mới hắng giọng một cái, thanh thúy đáp ứng một tiếng: “Muốn.”

“Nói thật, không quá muốn nói cho em biết.” Anh đứng thẳng người, lại đi tới phía trước một bước, cả người từ từ rời khỏi ánh đèn bao phủ phía sau, cùng cô đứng vào nơi lờ mờ của ánh sáng hắt vào.

Anh rất cao, đứng ở trước mặt cô, thân ảnh càng tới gần càng phóng to, càng có cảm giác áp bách.

Anh lại tựa như không biết, tiếp tục đi về phía trước một bước, làm cho người trước mặt không tự giác lui về phía sau, lui, lui, lui về sau nữa... Đến khi cả người dán vào bức tường, anh mới như không có gì cúi người xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào cô.

“Vấn đề trước đó em hỏi tôi, tôi đã trả lời em.” Thanh âm anh lại giảm thấp xuống vài phần, nhẹ giọng, nhưng có vài phần không vui rõ ràng, nặng nề tới gần cô: “Không phải nói trí nhớ rất tốt sao? Sao lại không nhớ? Hay là, em trước giờ vẫn vậy?”

Không biết là nơi nào nổi lên khí lạnh, Niệm Tường chỉ cảm thấy bắt đầu từ lòng bàn chân, làn khí lạnh cứ một đường lan tràn đến lưng, làm cô đổ mồ hôi lạnh.

Cô bị hỏi mà chỉ có thể im lặng, vô tội nhìn anh —— đến cùng là đang nói cái gì a, cô một chút cũng nghe không hiểu! (͡° ͜° ͡°)

Đáy mắt Từ Nhuận Thanh tràn ra ý cười, nhợt nhạt, nhu hòa, lại làm cho Niệm Tường càng khắc sâu trận ớn lạnh, toàn bộ đầu óc đều “Ong ong ong” vang lên —— má ơi, không nên cười, thật rất áp lực!

Trong hành lang chỉ có ngọn đèn của gian phòng hắt ra, đích thực mờ ám, Niệm Tường bị nhốt trong phạm vi của anh, chân vô lực mềm nhũn, dán chặt vách tường.

Từ Nhuận Thanh giơ tay lên, tay phải ôm lấy mặt cô, ngón cái đặt trên môi cô, hơi hơi dùng lực, nhẹ nhàng chặn trên môi.

Độ ấm đầu ngón tay anh so với độ ấm môi cô càng nóng hơn một chút, xúc cảm rõ ràng đặt tại môi cô, làm tim Niệm Tường nhất thời nhảy loạn cào cào. Không phải sợ hãi anh sẽ làm hại cô, mà là một loại dự cảm khó có thể biết trước, lại làm cho cô tay chân luống cuống...

Là, là muốn hôn cô sao? Niệm Tường hoảng sợ.

Dưới cái nhìn chăm chú của cô anh chậm rãi cúi đầu, ánh mắt vẫn chuyên chú nhìn cô.

Cho dù ngọn đèn mờ tối, nhưng Niệm Tưởng như cũ thấy rõ, trong mắt của anh có ánh lửa sáng ngời, đang từng chút một thiêu đốt, dần dần đem cô cũng cuốn vào, từng tắc một, chậm rãi nuốt hết.

Môi anh rớt cuộc đề lên, hơi lạnh nơi chóp mũi nhẹ chống lên cô, chỉ là đôi môi kia lại dừng trên ngón tay anh đang đặt trên môi cô.

Trong nháy mắt, hỏa quang bùng cháy, một hình ảnh đột nhiên nhảy lên trong đầu Niệm Tưởng, cô bỗng nhiên tròn tròn mắt, có chút không dám tin nhìn anh —— sao, sao lại? Ở...

Mà cũng trong lúc đó, anh vẫn duy trì tư thế như vậy, ánh mắt nặng nề ngừng mắt nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Nhớ chưa?”

Thanh âm kia tựa như mang theo độ ẩm, nóng bỏng, nóng đến làm ngực cô toan đau.

Anh chậm rãi nhắc nhở: “Sáu năm trước, nha khoa bệnh viện thuộc đại học B, răng khôn.”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 38: Hồi Ức

Sáu năm trước, đoạn ký ức kia đối với Niệm Tường mà nói, cũng không tính là đã quên, nhưng là cô không muốn nhớ lại.

Niệm Tường vẫn còn nhớ, lần đầu tiên gặp anh ấy, thời tiết ngày hôm đó cũng không phải rất tốt, không có nắng ấm, mấy ngày liền bầu trời đều mông lung u ám, giống như là một giây sau sẽ có mưa rơi.

Niệm Tường năm ấy 18 tuổi, đang mọc răng khôn. Cái răng đó nghiêng về phía trước, đè ép lên răng nanh khác của cô.

Có không ít người bị răng khôn hành hạ qua, đó hẳn là một loại cảm giác đau đớn rất khó hình dung, không giống như đau đớn khi bị té ngã, mà là một loại đau đớn kéo dài, thật thông thả từng chút một dả kích thần kinh cảm giác, từng chút một chi phối toàn bộ thần kinh cảm giác đau đớn của con người.

Từ đầu dây thần kinh của răng khôn truyền lại, lấy một tư thái mạnh mẽ nhiệt liệt, biểu thị công khai sự tồn tại của mình. Đó là một loại nhức nhối từ chỗ sâu truyền đến, từng chút một tăng lên, muốn bỏ qua nó cũng không có cách nào bỏ qua.

Cô năm ấy còn đang học cấp ba, vừa mở bài tập ra làm liền có hơi khẩn trương. Hơn nữa răng khôn quấy phá, lần đầu tiên trong đời bị rút đến hạng thứ năm.

Cô rất sợ đau, nhất là đau răng. Cho nên, đã tha thứ cho cái răng này một khoảng thời gian, uống không ít thuốc giảm đau, cuối cùng đau đến không chịu nổi, thế này mới xin phép đi bệnh viện.

Một năm kia, công ty cha Niệm gặp một chút vấn đề, vấn đề tuy nhỏ nhưng lại khó giải quyết. Mẹ Niệm và ông ấy cùng nhau đi công tác, hai người đã đi thành phố J.

Niệm Tường đứng ở cái quán nhỏ trước cổng trường cả nửa ngày trời, nhìn chăm chăm bộ điện thoại công cộng thật lâu, lâu đến ông chủ cũng động lòng trắc ẩn: “Có phải không mang tiền không? Nếu có việc gấp, cháu cứ gọi trước đi, chú không thu tiền ...”

Niệm Tường nói một tiếng cảm ơn, lại đứng đó một lúc lâu, rồi cuộc quyết định, xoay người đi đến trạm xe buýt gần cổng trường.

Cô đối với bệnh viện nha khoa kỳ thật không có quá hiểu biết, cũng không biết ở gần đây có những bệnh viện nào, gọi xe taxi xong, khi nói địa chỉ thì chỉ là: “Bác tài, đến bệnh viện nha khoa gần nhất.”

Bác tài xế nhìn cô còn đeo túi sách, mặc đồng phục học sinh, một đường hỏi thăm tình hình răng đau của cô, sau đó cho cô xuống bệnh viện nha khoa trực thuộc đại học B.

Đăng ký khám xong, cô ngồi trong hành lang dài của bệnh viện, nhìn sắc trời u ám bên ngoài, tay che má phải hơi sưng, khó chịu muốn khóc.

Đợi nửa giờ sau, rốt cuộc được cô y tá gọi tên, cô hít một hơi thật sâu, bước vào, sau đó một bước đi vào trong thế giới của anh ấy.

Buổi chiều ở bệnh viện có chút đông đúc, thầy hướng dẫn của Từ Nhuận Thanh dứt khoát cho anh trực tiếp trị liệu.

Anh vừa rửa tay xong, vẫn đang mang khẩu trang. Cầm lấy tờ đăng ký để ở trước mặt anh, đập vào mắt là tên bệnh nhân —— Niệm Tường.

Bệnh nhân đầu tiên của anh.

“Bác sĩ, răng em đau, anh xem dùm em một chút đi...”

Anh nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn lại, đối diện là đôi mắt trong trẻo, thấu triệt đến mức giống như dòng suối nơi núi cao rừng sâu.

Ngón tay cô bé kia còn chỉ chỉ mặt mình, hàm hồ nói với anh.

“Niệm Tường?” Thật lâu sau, anh buông tờ đăng ký trên tay, đứng dậy, xác nhận tên của cô.

“... Là em.” Bởi vì răng đau, cô nói chuyện rất nhỏ, từng chữ phát ra có hơi không rõ ràng, mang theo sự mềm yếu dịu dàng đặc thù của thiếu nữ ở cái tuổi này.

Từ Nhuận Thanh khẽ nhếch môi một chút, ánh mắt cũng bởi vì nụ cười này mà hơi cong lên một độ cong, nâng lên ngón tay, nhẹ đẩy cằm cô.

Vừa rửa tay xong đã chạm lên da thịt, mang theo chút hơi lạnh.

Anh một tay cố định cằm của cô, một tay bóp nhẹ cằm dưới, không dùng bao nhiêu lực liền nhẹ nhàng tách miệng cô ra. Ngón tay tiếp xúc lên làn da ấm áp, nhỏ giọng hỏi: “Nơi nào đau?”

Thanh âm Niệm Tường mơ hồ không rõ: “Bên phải... Tận cùng bên trong ... răng khôn...”

Cô nhin không được đi đánh giá người con trai trước mắt, nhìn qua rất trẻ tuổi... Bộ dạng hẳn là cũng không tệ đâu. Bởi vì Niệm Tường nhìn thấy ánh mắt anh, đen nhánh lại thâm thúy, so với nhiều bạn học nam của cô, càng dễ nhìn hơn.

Vóc dáng cũng rất cao, hơi cong thắt lưng cẩn thận quan sát rằng cô, tình huống này thì phải dựa vào gần, gần đến mức Niệm Tường có thể nhìn thấy chỗ sâu nhất trong đáy mắt anh. Đó là một con người rất trong suốt, sâu thẳm đến tận cùng.

Cô nhìn đến có chút thất thần, thẳng đến khi anh chậm rãi nhả lại đôi mày tuấn tú, ngữ điệu bình thản nói: “Răng của em có vấn đề đã lâu.”

Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Niệm Tường thật đơn thuần cảm thấy, đây nhất định là lương y!

Cô đáng thương gật gật đầu, chờ anh buông tay ra, thế này mới khép lại miệng, lại mở miệng thì trong thanh âm đã mang theo một tia ghen ngào nức nở: “Em bị đau lâu rồi, bởi vì đau răng, mà thì rồi...”

Cha Niệm đã hứa hẹn cùng cô, nếu như cuộc thi lần này vẫn duy trì thành tích tốt, liền dẫn cô đi công viên chơi.

Kết quả...

Vẻ mặt cô uể oải, càng lộ vẻ ủ rũ.

Từ Nhuận Thanh lấy ra bao tay mang vào, quay đầu nhìn thấy bộ dáng này của cô, ánh mắt ở trên đồng phục học sinh của cô chạy hết một vòng, hơi trầm ngâm: “Cấp mấy?”

Dứt lời, chỉ chỉ bàn nha khoa bên cạnh Niệm Tường: “Năm lên đó, tôi cẩn thận kiểm tra một chút.”

Niệm Tường lấy ba lô trên lưng xuống, để ở trên ghế, sau đó trèo lên bàn nha khoa nằm xuống, biểu tình không chút nào thả lỏng: “Nếu như đau, nhất định phải nói cho em biết trước.”

Từ Nhuận Thanh “Ừm” một tiếng, kéo ghế qua ngồi xuống, lấy khẩu kính kiểm tra tình hình răng cô.

Cô há miệng thì nhanh chóng nói một câu: “Em năm nay học cấp ba, em sợ đau, anh nhẹ một chút.”

Đáy mắt Từ Nhuận Thanh tràn ra ý cười, lại nặng nề lên tiếng, chậm rãi nói: “Chỉ là kiểm tra mà thôi, sẽ không đau.”

Không biết có phải là đã chuyển dời sự chú ý hay không mà giờ phút này răng đau dường như cũng giảm bớt một phần, Niệm Tường cũng có tâm tư đi nghiên cứu cái khác... Tỷ như người ở trước mắt này, chỉ liếc nhìn một cái liền làm cho cô hết sức có hảo cảm.

“Mọc răng khôn.” Anh khẽ giọng nói một câu, lại hỏi: “Đau đã bao lâu?”

Niệm Tường lắc đầu, nhớ không rõ: “Em không nhớ rõ ... Dù sao cảm giác đã rất lâu rồi.”

“Đi chụp phim trước, tôi muốn xem tình hình cụ thể.” Anh thu tay, nhớ tới cái gì, bổ sung một câu: “Chụp phim không đau.”

Niệm Tường có chút , che miệng ngồi dậy, ngọn đèn chiếu trên bàn nha khoa chỉ cách đỉnh đầu khoảng một tấc, cô ngẩng đầu nhìn thấy, đẩy nhẹ một chút, từ trên bàn khám nhảy xuống.

Từ Nhuận Thanh đưa phiếu yêu cầu chụp phim cho cô: “Phí chụp là 30 tệ.” Dứt lời, lại nhìn thoáng qua bốn phía, hỏi: “Một mình em đến?”

Niệm Tường gật gật đầu.

“Có mang đủ tiền không?”

Niệm Tưởng tiếp tục gật gật đầu, cha Niệm cho cô sinh hoạt phí rất hào phóng, cô đến bệnh viện đã chuẩn bị tiền sẵn sàng...

“Quầy trả phí ở chỗ em đăng ký khám, trả xong thì lấy phiếu thu đi phòng chụp ở cuối dãy hành lang này.” Anh chỉ phương hướng, thanh âm nhẹ nhàng, rất êm tai.

Thanh niên trẻ tuổi, mặt mày lại tinh xảo, chỉ lộ ra một đôi mắt, cũng đã dụ hoặc được lòng người.

Niệm Tưởng hơi đỏ mặt, cúi đầu “Vâng” một tiếng, cầm lên ba lô liền đi ra ngoài.

Niệm Tưởng chụp phim xong trở về, anh đã ngồi trước máy tính. Bên cạnh còn đứng một vị bác sĩ lớn tuổi, hai người khẽ giọng trao đổi vài câu, về sau, bác sĩ kia vội vàng rời đi, anh xoay người lại.

Niệm Tưởng đứng phía sau anh có chút mê mang: “Vấn đề rất nghiêm trọng sao?”

“Không nghiêm trọng.” Anh giơ tay chỉ màn hình máy tính: “Em qua đây xem.”

Niệm Tưởng lại gần, liền đứng bên cạnh anh, theo ngón tay anh nhìn lại. Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy ảnh chụp x quang của răng, hàm răng chỉnh tề, nhưng nhìn qua... hơi giật mình...

Cô theo bản năng sờ sờ miệng, thật không dám tin ——(⊙x⊙) thì ra là mọc như vậy?

Từ Nhuận Thanh chỉ cái răng khôn: “Mọc ngang, nhìn thấy không?”

Niệm Tưởng gật gật đầu: “Nhìn thấy.”

“Cho nên phải nhổ.”

Niệm Tưởng 0. 0: “...” Tuy rằng trên đường đến đây cô đã tính sẽ có như vậy, nhưng giờ phút này nghe được kết quả như thế, vẫn nhin không được run nhè nhẹ.

Sẽ đau đến khóc đi... QAQ.

“Biểu tình không cần khổ sở như vậy.” Anh cười khẽ một tiếng, đôi mắt kia cũng cong lên, như một mảnh suối nhỏ, trong veo thấy đáy: “Cái răng khôn này đã làm nhiễm trùng lợi chung quanh, tạm thời không thể nhổ, cần súc nước muối và bôi thuốc mỗi ngày...”

Thoáng dừng lại, khẽ nhú mào: “Bất quá, em còn đi học, đến bệnh viện thường có tiện không?”

“Giữa trưa có nghỉ trưa.” Thanh âm Niệm Tưởng đè nén lại, có chút buồn bực: “Uống thuốc không được sao? Thuốc hạ sốt, hoặc là thuốc giảm đau.”

Từ Nhuận Thanh ngược mắt, nghiêm túc nhìn cô một cái, giải thích cùng cô: “Thấy rõ ràng vị trí răng khôn chưa? Nó không có không gian mọc, sẽ tiếp tục đè ép lên răng nanh kế bên. Hơn nữa, tình huống hiện tại đã khiến cho nhiễm trùng cục bộ, nếu như không nhổ, em sẽ vẫn tiếp tục đau.”

Niệm Tưởng thỏa hiệp: “Kia... Vậy lúc nào thì nhổ?”

“Làm tiêu viêm trước.”

A... tiêu viêm.

Niệm Tưởng sờ sờ răng, nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Lệ phí thì sao... trả hết một lần sao?”

“Không cần thiết.” Anh kéo nhẹ khẩu trang một chút, vẫn chưa kéo xuống dưới, chỉ lộ thêm một chút sống mũi thẳng: “Một lần làm giảm đau tiêu viêm là 38 tệ, chỉ trả lúc này thôi.”

Dứt lời, anh ngược mắt nhìn cô, hình như là đang cười, ánh mắt hơi nheo lại: “Súc nước muối sẽ hơi đau, em sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Niệm Tường đã thấy đau nhức liền dâng lên, cúi mắt, biểu tình thảm thiết: “Súc cũng đau sao?”

“Ừm.” Anh khẽ gật đầu, nâng cổ tay nhìn thời gian: “Súc nước muối cho em trước, đợi lát nữa đi trả phí lần nữa.”

Anh nhìn bàn nha khoa, thấy cô còn đứng ở chỗ đó, chỉ chỉ: “Năm lên đi.”

Chân Niệm Tường như nhũn ra, trong nháy mắt, trong đầu chợt lóe ra rất nhiều loại cảm xúc kỳ kỳ quái quái, chờ cô trèo lên bàn xong thì phòng tuyến tâm lý yếu ớt đang từng chút một bị thay thế bởi sự đau đớn của răng.

Hộ sĩ đi chuẩn bị dụng cụ cần dùng, Từ Nhuận Thanh đang mang bao tay, nhìn lại, thấy cô nghiêm chỉnh nằm trên bàn nha khoa, ánh mắt nhìn chăm chăm trần nhà, hốc mắt lại hơi đỏ lên, gương mặt rất ủy khuất.

Anh hơi nheo mi, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, nghĩ nghĩ, lại giơ tay chạm một cái lên má phải hơi sưng của cô. Cách một tầng bao tay, xúc cảm kia cũng không quá rõ ràng.

Niệm Tường xoay đầu nhìn anh, lúc này chớp mũi cũng đỏ, một giây sau liền có thể khóc ra.

“Sợ đau như vậy?” Anh cười khẽ một tiếng, giọng nói kia dường như có vài phần bất đắc dĩ: “Sau khi súc sẽ không lập tức giảm đau ngay, nhưng chậm rãi em sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.”

Niệm Tưởng không dám thật sự khóc ra, chung quy... Quá mất mặt mà.

Cô nỗ lực cả nửa ngày, đem nước mắt đẩy trở về, nhưng mở miệng thì vẫn bại lộ ghen ngào nước nở: “Không phải... Một mình em có hơi sợ...”

Nói xong, cô lại cảm thấy mất mặt, vụng trộm nhìn anh một cái, mặt mày anh bình tĩnh, chờ cô nói tiếp.

Cô nghĩ nghĩ, mềm giọng cầu xin: “Các anh sẽ, nhẹ một chút, có được hay không?”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 39: Thẹn Thùng

Quá trình súc răng kỳ thật cũng rất đơn giản, dùng 1—3% dung dịch đường hóa nhẹ và nước muối sinh lý hoặc là dung dịch diệt khuẩn khác, sau đó thêm 3% vị thuốc khác.

Nhưng nếu động tác thả nhẹ, tận lực không làm đau cô thì cái này cần kỹ thuật nhất định...

Từ Nhuận Thanh kiên nhẫn hoàn tất quá trình, thấy cô chỉ cau mày, ánh mắt lại trượt tới hai tay đang giao nhau ở trước người của cô, bởi vì khẩn trương mà nắm đến trắng nhợt cả hai tay. Khóe môi nhin không được tràn ra mỉm cười, đẩy ghế ra đứng dậy, ho nhẹ một tiếng nhuận giọng: “Đã xong rồi.”

Niệm Tường bụm mặt ngồi dậy, cảm giác đau nhức tựa hồ càng rõ ràng hơn. Cô ai oán nhìn anh, nói chuyện cũng không dám há to miệng, chỉ há nho nhỏ, nói thầm một tiếng: “Nhưng em vẫn đau quá...”

Thanh âm có chút hàm hồ, mang theo một chút nước nở rõ ràng.

Từ Nhuận Thanh quay đầu nhìn cô một cái, hốc mắt cô bé lại đỏ lên, lần này chớp mũi cũng đỏ, lại là biểu tình lả chả sắp khóc khi mới vừa nằm xuống bàn nha khoa.

Anh không khỏi có chút bất đắc dĩ, nhưng cô bé phần điều ngọc mày, diễm đạm đáng yêu nhìn anh, trong lòng vẫn có chút mềm nhũn, hơi trầm ngâm: “Đợi lát nữa sẽ tốt hơn, nếu vẫn khó chịu, tôi sẽ cho em thuốc uống. Buổi chiều về nhà ngủ một giấc, liền sẽ không đau như vậy.”

Anh rửa tay xong, lại ngồi xuống ghế, cầm bút bắt đầu viết bệnh án: “Trong nhà có thuốc hạ sốt không?”

“Không có...” Niệm Tường dừng một lát, bổ sung: “Nhưng có thuốc giảm đau.”

Từ Nhuận Thanh “Ừm” một tiếng, không nói thêm gì, căn phòng lặng yên, chỉ có tiếng ngòi bút trượt trên trang giấy.

Răng đau làm cô không có hơi sức bận tâm đến cái khác, chỉ bặm mặt, than thở nho nhỏ, mang theo vài phần bất đắc dĩ: “Mẹ em nói uống thuốc nhiều sẽ ngu người... Gần như không cho em uống thuốc giảm đau.”

Nói xong, cô chậm rãi từ bàn nha khoa ngồi dậy, đứng ở bên cạnh anh.

Từ Nhuận Thanh đang viết bệnh án, nghe vậy, động tác trên tay ngừng lại, cau mày nhìn cô một cái: “Em đau răng là uống thuốc?”

Niệm Tường đầu tiên là gật gật đầu, sau lập tức lại lắc đầu phủ nhận: “Chỉ là mới gần đây... mẹ không ở nhà, trong nhà cũng không có ai. Em nghĩ rằng đau chỉ là chuyện nhỏ, liền uống giảm đau. Buổi trưa mỗi ngày, sau bữa cơm, một ngày một viên...”

“Uống nhiều giảm đau đích thật không tốt.” Anh cúi đầu tiếp tục viết bệnh án, ngẫm nghĩ một hồi hỏi: “Mỗi ngày đến bệnh viện một lần có tiện không? Tôi kê cho em thuốc hạ sốt, nếu như thuốc giảm đau em có nhu cầu, thì tôi sẽ kê cho em, nhưng không thể nhiều.”

Niệm Tường gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

“Còn có, em gần đây cần chú ý ...” Anh đem toa thuốc đưa cho cô, nghĩ lại một chút, dặn dò: “Không nên dùng đầu lưỡi liếm răng khôn, sau khi ăn cơm nhất định phải súc miệng, tình hình hiện tại của em tốt nhất là dùng nước muối.”

Niệm Tưởng tiếp tục gật gật đầu, có chút không yên lòng.

“Muốn làm giảm bớt đau răng còn có một phương pháp vật lý, chính là dùng đá chườm lạnh.” Anh chỉ chỉ mặt mình, ý bảo: “Mặt em hơi sưng lên.”

Niệm Tưởng nâng lên móng vuốt, bùm mặt (/▽), toa thuốc che hơn nửa khuôn mặt cô, cô buồn buồn lẩm bẩm một tiếng: “Em biết...”

Niệm Tưởng đi xếp hàng trả phí, bởi vì răng đau cả người cũng không có vui vẻ, mặt mày đều thể hiện mệt mỏi. Vốn định lấy thuốc xong liền đi về, kết quả mới vừa đi vài bước liền phát hiện ví tiền để trong ba lô còn ở trong phòng khám.

Cô nhận mệnh đi trở về lấy, bác sĩ lại như là đang chờ cô. Thấy cô quay lại, liền hướng về phía cô vươn tay ra.

Niệm Tưởng ngẩn ngơ nhìn tay anh, đây là một đôi tay thon dài, khớp ngón rõ ràng, nhìn qua thanh tú lại ưu nhã... Tuy rằng thanh tú và ưu nhã cũng không thích hợp dùng để hình dung bàn tay.

Từ ngữ của cô vốn không nhiều, chỉ biết, bởi vì mức độ mỉa mai của đôi tay này, đã biến cô trở thành bệnh nhân cuồng tay đẹp...

Thấy cô nhìn mình chăm chăm tay mình mà ngẩn người, Từ Nhuận Thanh khẽ ngoắc ngón tay, ý bảo cô đem toa thuốc đang cầm đưa tới. Niệm Tưởng thế này mới như ở trong mộng tỉnh lại, thử thăm dò đưa toa thuốc cho anh: “Muốn, muốn cái này sao?”

Anh gật đầu một cái, không mở miệng.

Khi đưa qua thì đầu ngón tay không cẩn thận đụng phải tay anh. Tay nam giới đại khái vốn ấm áp hơn nữ giới, Niệm Tưởng chỉ cảm thấy cảm giác se se lạnh vừa rồi, khi anh chạm vào cảm cô hoàn toàn bất đồng, đầu

ngón tay của anh tản ra nhiệt độ, nhiệt độ kia giống như muốn làm bỏng cô, nóng đến làm tim cô hơi run lên.

Thật là... cảm giác rất kỳ quái...

Cô mờ mịt nhìn bóng lưng anh.

Từ Nhuận Thanh vẫn chưa chú ý đến, trong nháy mắt đó tâm tư Niệm Tường trăm chuyển ngàn xoay, hơi cong thắt lưng, cầm bút lên viết thêm chỉ dẫn trong toa. Làm xong cái này, đem toa thuốc trả lại cho cô, lại không yên tâm dặn dò một câu: “Nếu như không phải đau đến chịu không nổi, chớ uống giảm đau.”

Thấy cô còn sững sờ, anh kiên nhẫn chờ giây lát, thấy cô bé rất cuộc đời tình, lại đột nhiên đỏ mặt, anh hơi khó hiểu, nhưng cũng không có nói nhiều, chỉ dặn dò: “Lời dặn của bác sĩ phải nhớ rõ, hôm nay chú ý nghỉ ngơi, trưa mai lại đến.”

Niệm Tường đã không nghĩ tiếp tục ở trong này, vội vàng gật đầu, thấy anh không có dặn dò gì nữa, nói tiếng “Bác sĩ, hẹn gặp lại ” liền giống như con mèo bị đập phải đuôi, thật nhanh chạy đi.

Cô chân trước mới vừa đi, Từ Nhuận Thanh liền phát hiện cô không cẩn thận làm rơi thẻ học sinh ở trên bàn nha khoa, anh ngồi xổm xuống nhặt lên, đầu ngón tay tiếp xúc lên bao thẻ bên ngoài, cúi đầu nhìn.

Trên đó ghi rõ trường học, tên, niên cấp.

Anh nghiêm túc nhìn mấy lần, đuổi tới cửa phòng muốn trả cho cô, thì trên hành lang dài rộng lớn đã không có thân ảnh cô. Anh đi trở về, kéo ra ngăn kéo bàn làm việc bỏ vào, dự định ngày mai trả lại cho cô.

Từ đó, rất lâu về sau này, Từ Nhuận Thanh lại nghĩ đến cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Niệm Tường, đều không khỏi nghĩ đến, quả thật là đã

đem tất cả kiên nhẫn cùng dịu dàng, đều chỉ cho cô.

Ngày hôm sau Niệm Tường đi bệnh viện tìm anh cả nửa ngày, Từ Nhuận Thanh cũng không có ở phòng khám ngày hôm qua, mà ở cùng một bác sĩ lớn tuổi trong căn phòng khác, hình như là đang trao đổi bệnh tình bệnh nhân, giọng nói thật nghiêm túc.

Kỳ thật Niệm Tường có chút không xác định có phải là anh hay không, bởi vì anh lúc này mang khẩu trang, hơi nghiêng người, Niệm Tường cũng nhìn không rõ lắm...

Cô ôm ba lô đứng ở cửa quan sát một hồi, rốt cuộc đợi đến khi anh phát hiện sự tồn tại của cô, quay người nhìn lại.

Sau đó Niệm Tường đã được như ý nguyện, nhìn thấy đôi mắt kia của anh, tựa như dòng suối trong khe núi, lại vừa giống giếng cổ ngàn năm, trong trẻo lại sâu thẳm.

Cũng trong lúc đó, anh phát hiện ra cô, hơi ngừng lại, hạ giọng cùng vị bác sĩ kia nói vài câu gì đó, liền hướng tới cô mà đi.

Niệm Tường đi theo anh trở lại phòng khám ngày hôm qua, cười híp mắt báo cáo: “Bác sĩ, hôm nay em đã tốt hơn một chút.”

“Không đau?” Anh hỏi.

“Vẫn đau.” Trong lòng Niệm Tường vẫn còn sợ hãi sờ sờ mặt: “Bất quá so với trước kia tốt hơn một chút.”

Từ Nhuận Thanh thay đổi khẩu trang, lại mang bao tay vào, xoay người nhìn cô, thấy cô đã phi thường tự giác ôm ba lô nằm trên bàn nha khoa. Kéo ghế qua ngồi xuống, sau khi dùng khẩu kính kiểm tra tình hình răng cô: “Vẫn chưa được, phỏng chừng còn phải đến hai ngày làm tiêu viêm.”

Có hộ sĩ lại đây, anh liệt kê những dụng cụ cần dùng, hỏi hộ sĩ đi xem lịch công tác.

Niệm Tưởng ngồi nhàm chán, hết nhìn đông tới nhìn tây, đánh giá căn phòng, sau đó ánh mắt dừng lại ở trên bàn làm việc, bảng tên bác sĩ, thì đôi mắt nhúu lại, chăm chú nhìn.

Đồng Vực?

Cái này là phòng khám của anh, vậy bảng tên này chắc cũng là của anh, vậy anh gọi là Đồng Vực?

Đồng Vực sao...

Cô lặng lẽ nhớ.

Đợi đến ngày thứ tư tái khám, chỗ lợi bị viêm của cô đã khỏi. Niệm Tưởng nằm trên bàn nha khoa có chút thấp thỏm hỏi anh: “Có phải muốn nhổ răng.”

“Phải.” Anh trả lời, lời ít mà ý nhiều, rồi nhớ tới cái gì, liếc cô một cái, mang theo ý cười nhàn nhạt: “Đối với em mà nói, là sẽ đau.”

Mấy ngày nay, mỗi ngày cô đến báo cáo tình hình, Từ Nhuận Thanh đã sớm biết trình độ sợ đau của cô thế nào.

Niệm Tưởng nhìn anh mang khẩu trang, sau một lúc chuẩn bị tâm lý, mới do dự hỏi ra một vấn đề hoàn toàn không liên quan: “Vì cái gì mỗi lần em tới, anh đều mang khẩu trang?”

“Đang có bệnh, có thể gây truyền nhiễm.”

Niệm Tưởng: “...”

Kỳ thật tiếp xúc mấy ngày nay, Niệm Tường mới phát hiện, vị bác sĩ này cho cô cảm giác hoàn toàn bất đồng với ấn tượng lần đầu tiên cô gặp anh.

Không thật sự thích nói chuyện, hình như cũng không phải rất dịu dàng, chỉ là, đối với cô lại rất có kiên nhẫn... Hơn nữa, cảm giác cho người khác cũng không giống như lúc đầu được tắm gió xuân, ngược lại có chút thanh lãnh.

Bởi vì đang đi học, thời gian của cô có hạn. Bình thường đều là lúc nghỉ trưa chạy tới đây, mỗi lần cô đến thì trong bệnh viện có rất ít bác sĩ và hộ sĩ, gần như đều đi ăn cơm trưa.

Chỉ có một mình anh ở trong phòng chờ cô, có đôi khi là đọc sách, có đôi khi xem bệnh án, không nóng vội, bộ dáng rất tùy ý.

Tiếp xúc thời gian ngắn, cho nên, hiểu biết của Niệm Tường đối với bác sĩ chính của mình ít đến đáng thương, tất cả nhận biết từ đó giờ, toàn bộ đều là tự mình từng chút một chấp vá nên.

Nhưng chính là như vậy, hết thấy đều chấp vá về anh, lại là một loại lạc thú duy nhất trong nhân sinh vô vị trước giờ của cô.

Răng khôn đã được tiêu viêm liền có thể nhổ, Từ Nhuận Thanh vừa viết bệnh án vừa hỏi một cách rất tự nhiên: “Răng khôn có thể nhổ rồi, có đang trong kỳ kinh nguyệt?”

Niệm Tường “A” một tiếng, trực tiếp ngậm ngẫn cả người ——

Không phải chứ... Anh vừa hỏi cái gì?

Từ Nhuận Thanh nhắc mắt nhìn cô, lặp lại: “Tôi hỏi em, bây giờ có đang trong kỳ kinh nguyệt hay không.”

Niệm Tưởng đỏ mặt, ngượng ngùng, ngay cả tay chân cũng không biết để vào đâu. Thấy anh còn đang chờ mình trả lời, lắc đầu một cái, nhớ tới... Nếu như nhỡ xong, có phải là không thể gặp anh nữa không?

Nghĩ như vậy, nhanh chóng dùng sức gật gật đầu: “Đang, đang... trong kỳ...”

Nói xong càng thêm cảm thấy ngượng ngùng, vị bác sĩ nam thần, khí chất phá lệ hấp dẫn này, cô còn có cảm tình đầy mình với người ta, lại nói một vấn đề như vậy... Làm cho cô cảm thấy thật xấu hổ (*w*).

Càng nghĩ càng ngượng ngùng, đã hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn anh, liền cúi đầu, càng cúi càng thấp, càng cúi càng thấp...

Từ Nhuận Thanh thấy thế, trầm ngâm nói: “Không cần ngượng ngùng, thời gian hành kinh không thể nhỡ rằng, đây là câu hỏi thông lệ.”

Nói xong, phát hiện cô bé trước mặt... Không chỉ có đỏ mặt hơn, ngay cả vành tai phẫn nộ cũng lập tức đỏ bừng.

Anh chợt dừng lại, như có dăm chiêu, giải thích: “Thời gian hành kinh, sẽ làm chậm khả năng đông máu...”

“Anh không nên nói nữa...” Trong thanh âm của Niệm Tưởng gần như mang theo nước nỡ, tuy rằng hiểu được đạo lý anh giải thích, nhưng hiểu được là một chuyện, chấp nhận lại là một chuyện khác, hai việc này ở trong mắt cô vẫn còn kém một khoảng cách.

Cô là cô gái da mặt mỏng nha (*[—]▽[—]*).

Cô cố gắng nhìn chăm chăm mũi chân, lặng lẽ nghĩ, nếu có thể dùng ánh mắt đào một cái lỗ, cô có thể chui vào thì tốt biết bao...

┐┌┐.

Dễ dàng thẹn thùng như vậy?

Từ Nhuận Thanh khẽ nhíu mày một cái, lập tức lựa chọn trầm mặc.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 40: Thầm Mến

Niệm Tường chống cán bút, nhìn chăm chăm bài thi, ngẩn người.

Cô đã có mấy ngày không đi bệnh viện, vốn cho là đang kỳ kinh nguyệt còn có thể kéo dài vài ngày để gặp anh... Kết quả, kéo dài thì được kéo dài, nhưng cũng không thấy được người.

Ngày ấy, trước khi đi cô còn cẩn thận hỏi: “Bác sĩ, vậy ngày mai em còn cần lại đây súc và bôi thuốc không?”

“Không cần.” Anh chợt dừng, bổ sung: “Hết kỳ thì đến nhổ răng.”

Cô ôm ba lô đứng một hồi, thật lâu sau mới “Vâng” một tiếng, quay người, mới vừa đi vài bước, anh gọi cô lại.

Niệm Tường lập tức phẫn chấn quay đầu nhìn anh, chỉ nghe ngửi khí anh bình thản, giọng nói bình bình: “Hôm nhổ răng, đến buổi sáng đi, ăn sáng xong thì đến.”

Niệm Tường gật gật đầu, thấy anh đã không nói gì nữa, khó nén thất vọng rời đi.

Cha mẹ Niệm đã trở về, biết cô mấy ngày nay răng đau đến mức mặt cũng sưng lên, đau lòng rất nhiều, vừa đau lòng vừa than thở, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói: “May mắn không sưng thành đầu heo a...”

Cha Niệm tự trách mình gần đây công tác quá bận rộn, do đó bỏ quên khuê nữ nhà mình, tâm sinh lý cũng không thích hợp, tỏ vẻ không truy cứu

đối với thành tích thất thường của Niệm Tường, cũng ân cần hỏi han từ đầu đến chân một lần, xuống bếp làm cơm, còn làm cả cơm hộp cho Niệm Tường mang theo cả tuần lễ.

Thuận tiện... Sự ảnh hưởng học tập của cô, thúc giục cô thứ bảy đi bệnh viện nhổ răng.

Mẹ Niệm một lần đi công tác như vậy, quay đầu thấy khuê nữ đã gầy xuống một vòng, lại nghe hàng xóm nói, lần trước nhìn thấy mặt Niệm Tường sưng to. Nghĩ như vậy càng thấy khó chịu, trong nhà ngay cả người quan tâm hỏi han cũng không có. Nói dễ nghe một chút đó là hiểu chuyện, biết trong nhà có chuyện phiền lòng nên không nói, nói khó nghe một chút chính là cái tôi quá lớn, có việc thì tự mình lo.

Nhưng dù sao cũng là con gái duy nhất của bà, từ nhỏ được mẹ cha nâng niu cưng chiều lớn lên, suy nghĩ một chút liền đau lòng, đau lòng liền nổi lên tình mẫu ái cuộn cuộn. Cho nên, đương nhiên quyết định, thứ bảy cùng cô đi nhổ răng.

Niệm Tường vốn còn muốn kéo dài vài ngày ... Nhổ răng, việc dũng cảm như vậy, hiển nhiên không thích hợp với loại người nhát gan sợ đau như cô.

Kết quả, cứ như vậy bị gây khó dễ.

Bất quá, Niệm Tường vẫn tỏ vẻ tự mình có thể, không cần mẹ Niệm hi sinh thời gian cùng đi.

Mẫu ái tràn lan, mẹ Niệm khiếp sợ, che ngực ngã vào lòng cha Niệm, giả mù sa mưa, khóc nửa ngày: “Con gái không thương ... tôi làm mẹ có quá thất bại hay không...”

Niệm Tường nghe được nhú mày, bị cha Niệm hung hăng trừng mắt một cái, ưỡn oải đồng ý.

Cô tính toán ngày nhớ rằng kia, có nên lớn mật một lần đi hỏi số di động cá nhân của bác sĩ hay không, vì về sau không thể gặp mặt, tốt xấu gì có số điện thoại ngẫu nhiên có thể liên lạc... Hơn nữa, không phải nói là, sau khi nhớ xong có chuyện gì đều phải liên hệ bác sĩ chính sao?

Cứ như vậy hoàn toàn quang minh chính đại.

Nhưng...

Mẹ Niệm nóng lòng yêu cầu cùng đi, cô hoàn toàn không dám, không chỉ không dám xin số, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ ...

Thứ bảy, đúng lúc là ngày đông đúc nhất của bệnh viện, Niệm Tường đứng trong đám người có chút đứng ngồi không yên, liên tiếp hướng vào trong phòng nhìn quanh.

Từ Nhuận Thanh đang khám răng cho một bạn nhỏ, so với những bác sĩ khác mà nói, anh có vẻ nhàn rồi một chút, cho nên rất nhanh liền đến phiên cô.

Anh còn đang viết bệnh án, nhìn thấy cô tiến vào, ngẩng đầu liếc mắt nhìn, chỉ bàn nha khoa sau lưng: “Ăn điểm tâm chưa? Nằm trên đó tôi kiểm tra trước một chút.”

“Đã ăn.” Không chỉ ăn, còn ăn quá no ...

Cha Niệm làm sủi cỏ hải sản, hương vị có chút nặng mùi, trước khi cô ra khỏi cửa còn tỉ mỉ đánh răng hai lần, lại nhai kẹo cao su... Sẽ không có mùi gì kỳ quái đi.

Cô quay lưng lại anh, vụng trộm hà hơi, rất tốt, mùi bạc hà thoang thoảng.

Từ Nhuận Thanh viết xong bệnh án, dặn dò cô hộ sĩ đi lấy dụng cụ nhổ răng, cũng không có ngồi dậy, trượt một cái, xoay người đến bàn nha khoa.

Anh lấy khẩu kính cẩn thận kiểm tra một lần, gật đầu một cái: “Chuẩn bị sẵn sàng?”

Hộ sĩ đã rất nhanh lấy dụng cụ đặt trên bàn điều khiển, trước lúc rời đi còn nhìn cô một cái.

Niệm Tưởng nằm trên bàn nha khoa, nhìn anh lấy ra cây kềm được đóng gói cẩn thận, nhin không được càng không ngừng hít sâu: “Nhất định, nhất định phải nhẹ một chút...”

Thịnh, thịnh, thịnh, lúc này nhìn bác sĩ không có một chút nào ngọc thụ lâm phong, thật hung tàn ㄗ____ㄗ.

Đại khái là bộ dáng không có tiền đồ của cô làm mẹ Niệm cảm thấy hết sức mất mặt, tay mẹ Niệm vỗ vỗ vai cô trấn an, quay đầu liền đi ra ngoài đợi: “Sẽ nhanh thôi, mẹ ở bên ngoài đợi con.”

Mẹ... Không cần... Không nói phải chiến đấu cùng con sao... Hic, sao lại đi a... ￣ he ￣

Cô đang muốn gọi mẹ lại, vừa định ngồi dậy, đang chuẩn bị tiêm tê cho cô, Từ Nhuận Thanh liền cúi mắt nhìn cô một cái. Ánh mắt thanh lãnh lại thâm thúy, không nói chuyện, cứ như vậy nhìn cô, Niệm Tưởng cũng không dám động dậy.

Không thể khiêu chiến quyền uy của bác sĩ chính...

“Lúc tiêm tê sẽ đau một chút.” Anh ý bảo cô há miệng, tiêm tê vào hai bên răng khôn, thấy cô nhú mào, vì phân tán lực chú ý, bắt đầu nói chuyện phiếm cùng cô: “Buổi sáng ăn cái gì?”

Niệm Tưởng có chút ngượng ngùng: “Sùi cảo hải sản...”

Từ Nhuận Thanh đang cầm dụng cụ chọt dừng lại, ghé mắt nhìn cô, tiếp tục...

Qua mấy phút sau, anh dùng dụng cụ khẽ chạm vào miệng cô: “Có cảm giác không?”

“Đã tê rần.” Niệm Tưởng liếm liếm môi, không có cảm giác gì quá lớn.

Từ Nhuận Thanh thấy cô liếm môi, nháy mắt trên môi nhiễm vài phần thủy quang. Sắc môi cô bé vốn phấn nộn hồng hồng, lúc này nhiễm lên thủy quang, dưới ngọn đèn chiếu rọi, càng hiện ra vài phần tiên diễm ướt át, phá lệ mê người.

Anh nhìn không chớp mắt, làm cho cô há miệng, lại dùng dụng cụ chạm vào lợi chung quanh răng khôn: “Có đau hay không?”

Niệm Tưởng biết anh sắp bắt đầu, khẩn trương đến mức hô hấp cũng có chút không thông, nhìn chằm chằm anh.

Từ Nhuận Thanh bị ánh mắt của cô nhìn đến ngẩn người, thoáng cong ánh mắt, hình như là đang cười: “Nhìn tôi như vậy làm gì?”

Niệm Tưởng đang há miệng không có cách nào trả lời, tròn mắt vòng tới vòng lui... 0. 0 bác sĩ, anh biết đọc tâm thuật không, nhanh chóng đọc đi, đọc đi!

Hình như là hiểu cô hiện tại không thể trả lời anh, Từ Nhuận Thanh chuyển ánh mắt, tự nói: “Tôi biết em sợ đau.”

Anh đã chuyên chú tách lợi chung quanh răng cô, ánh mắt nặng nề, nghiêm túc hơn nữa. Miệng tuy nói ra những lời này nhưng bởi vì lực chú ý

không đặt vào câu nói, đến cuối cùng, ngữ khí như mang theo vài phần mỉa mai, mềm nhẹ, ôn hòa, đi thẳng vào lòng người.

Niệm Tường có chút sững sờ, nhìn không được quay mắt đi, không dám nhìn anh nữa.

Nhổ răng cắn chặt một phần lợi, tình hình răng của Niệm Tường còn cần bỏ đi một phần khác, nhưng kỹ thuật thao tác anh đã nằm trong lòng bàn tay.

Niệm Tường nằm trên bàn nha khoa yên lặng rơi lệ —— lừa gạt, còn nói không đau, có thuốc tê sẽ không có cảm giác!

Từ Nhuận Thanh đang nhổ răng cho cô, miệng vết thương hơi lớn, xuất huyết tương đối nhiều, anh lại thay đổi bông thấm khác. Vừa cúi đầu, liền nhìn thấy cô bé ở nơi đó lặng lẽ khóc.

“Rất đau?” Anh nhíu mày một cái.

Niệm Tường thật ủy khuất gật gật đầu, có cảm giác như đầy răng trong miệng cũng bị nhổ xuống ㄗ——ㄗ...

“Nhiều nhất ba phút.” Anh nói xong câu này, dời tầm mắt. Trong lòng lại khẽ rung rinh, động tác trên tay không tự giác thả nhẹ hơn một chút.

Anh nói ba phút liền thật sự là ba phút, kẹp răng đã nhổ xong, xử lý vết thương, bởi vì miệng vết thương hơi lớn, còn khâu mấy mũi. Làm xong này đó, gấp bông cho cô ngâm lại: “Rất đau sao?”

Niệm Tường lắc đầu, đưa tay lấy khăn giấy muốn lau nước mắt, nhưng đang nằm, với không tới, đang muốn ngồi dậy, anh đã rút bao tay ra, lấy hai tờ khăn giấy nhét vào lòng bàn tay cô.

Mẹ Niệm canh thời gian tiến vào, thấy Niệm Tường khóc, ánh mắt hồng hồng, đỡ cô ngồi dậy, liên thanh an ủi: “Khóc cái gì, nhỡ xong thì tốt rồi. Là người lớn nha, sau muốn ăn cái gì bảo ba con làm cho con, đừng khóc...”

Thời điểm mẹ Niệm hiếm có dịu dàng như vậy, Niệm Tường rất hưởng thụ, lau khô nước mắt liền chịu đựng không khóc nữa.

Từ Nhuận Thanh rửa tay xong đi trở về, thấy bên môi cô còn có một vết máu, dùng cái nhíp gấp bông đã tẩm ướt, một tay bóp nhẹ cằm của cô, một tay nâng lên muốn lau cho cô.

Niệm Tường lại nhớ ra mẹ còn ở trong này, theo bản năng muốn tránh ra. Cô vừa nghiêng đầu, Từ Nhuận Thanh đã xiết cằm cô, hơi dùng sức: “Đừng nhúc nhích.”

Mẹ Niệm vỗ một chương trên đùi Niệm Tường: “Nghe lời bác sĩ, động cái gì mà động.”

Niệm Tường đau đến kêu lên một cái, nghe răng trợn mắt, biểu tình trên mặt cũng có chút mất tự nhiên. (⊙o⊙) cô là con ruột sao! Xuống tay nặng như vậy...

“Em bị xuất huyết có chút nghiêm trọng, ở chỗ này chờ nửa giờ, tôi sẽ xem lại. Hôm nay không cần súc miệng đánh răng, có nước miếng đều nuốt xuống, không được phun ra. Hai giờ sau mới có thể ăn cơm, hai ngày nay ăn thức ăn hơi lạnh, mềm, dễ nuốt.

Còn có, buổi chiều liền nghỉ ngơi đi, không nên quá mệt. Miệng vết thương của em hơi lớn, tôi đã khâu, một tuần sau trở lại cắt chỉ, nếu đau dữ dội thì uống một viên giảm đau, nếu còn trong phạm vi chịu đựng thì không cần uống.

Trở về có thể chườm lạnh một chút, giảm đau và phòng ngừa sưng lên.”

Nói xong, anh kéo ra ngăn kéo thứ nhất của bàn làm việc, rút ra một tấm danh thiếp đưa cho cô: “Có việc gì thì liên hệ số này.”

Niệm Tường nhận lấy, nhìn thoáng qua, ánh mắt sáng ngời.

Mặt trên in tên “Đồng Vực”, phía dưới ngoài dãy số bệnh viện, còn có số di động công tác.

Cô gần như là mừng rỡ, nụ cười trên mặt làm sao cũng không giấu được, cong ánh mắt trong trẻo, hướng về phía Từ Nhuận Thanh mà cười, miệng ngậm bông không dám há lớn, liền hàm hồ nói một câu: “Cám ơn bác sĩ.”

Mẹ Niệm vui mừng gật gật đầu, trưởng thành, hiểu lễ phép a!

Nghĩ như vậy, bà thuận tiện hỏi: “Hàm răng của Niệm Tường chúng tôi có tốt không?”

“Chất lượng răng cô bé không phải đặc biệt tốt, bất quá vệ sinh tốt cho nên không có vấn đề lớn. Chỉ là răng trước có chút chen lấn, đề nghị niềng răng.”

Niệm Tường vừa nghe niềng răng, cảm thấy răng đầy miệng nhất thời bủn rủn ... Không cần nói đùa a ☺_☺... Cô gan nhỏ, không cần dọa...

Mẹ Niệm như có điều suy nghĩ, mắt nhìn Niệm Tường rõ ràng có chút hoảng sợ, âm thầm suy nghĩ, vì thế, vấn đề niềng răng này chính là ngay tại hôm đó được mở ra.

Niệm Tưởng trở về, thật trịnh trọng đem tẩm danh thiếp kia cho vào ví tiền cá nhân của mình, thường thường lấy ra xem vài lần, học thuộc lòng số điện thoại.

Ngày thứ năm, cô rút cuộc không kháng cự được. Sau khi viết xong bài tập, xoa cổ đau mỏi, tâm lý chuẩn bị cả nửa ngày, chiếu trên danh thiếp, nhấn một cái tin vào số di động, sợ mình đánh sai số, cẩn thận đối chiếu dãy số nhiều lần.

Cô hỏi: “Bác sĩ, em nhớ rằng xong, miệng vết thương vẫn còn có chút đau, không nghiêm trọng chứ? Có thể ảnh hưởng việc cắt chỉ hai ngày sau không.” Sợ anh không biết mình là ai, còn để lại tên của mình.

Đã là mười giờ đêm, cô gửi xong mới lưu ý đến thời gian, không khỏi có chút ảo não, lúc này anh đã ngủ chưa?

Đang nghĩ như vậy, di động run lên, gửi lại một cái tin: “Hai ngày sau đến tái khám, sẽ xem lại.”

Niệm Tưởng trả lời một chữ “Vâng”, rút cuộc không đợi được anh trả lời lại nữa.

Đổng Vực ngày hôm sau đi làm thì nhớ tới chuyện này, thuận miệng nhắc tới cùng Từ Nhuận Thanh: “Có phải bệnh nhân của cháu gọi là Niệm Tưởng?”

Động tác trên tay Từ Nhuận Thanh chợt dừng lại, nhìn Đổng Vực: “Đúng.”

“Đêm qua gửi tin nhắn cho chú, hỏi việc nhớ rằng xong vết thương còn đau, có ảnh hưởng việc cắt chỉ hay không. Chú không biết tình huống cụ thể, liền bảo cô ấy hai ngày sau theo thường lệ đến tái khám.”

“Cảm ơn thầy.” Từ Nhuận Thanh nói xong, không biết làm sao liền nhớ đến bộ dáng cô bé lã chã chực khóc, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, hẳn nên cho cô số liên lạc của mình, bất quá, anh vừa mới đến thực tập...

Hai ngày sau, Niệm Tường đến tái khám.

Bữa sáng cô uống quá nhiều sữa đậu nành, trên xe công cộng chen lấn nửa giờ, vừa đến bệnh viện trước hết tìm WC...

Mơ hồ nhớ WC ở cuối hành lang, thời điểm đi qua đích thật là tìm được WC, bất quá cái WC này có chút kỳ quái... Bởi vì chỉ có một phòng.

Cô đứng ở cửa một hồi, nhìn trái phải không gặp ai đi qua, lại nghen đến mức không thể chờ được, dứt khoát đẩy cửa vào, kết quả ——

Đẩy, đẩy không ra? (⊙x⊙)

Cô đang kiên trì đẩy, bên trong cửa đột nhiên truyền đến giọng nói có chút quen thuộc: “Có người.”

Niệm Tường nhất thời ngây ra như phỗng —— cái gì, cái gì? Bác sĩ chính!!!

Một giây sau, cô nghe thấy thanh âm anh tựa hồ đã đi tới gần, nhất thời tay cầm nắm cửa luống cuống... Thật là mất mặt a, làm sao, làm sao, làm sao...

Không thể bị anh biết là mình ở ngoài cửa... Vạn nhất anh hiểu lầm cô là tên biến thái thì làm thế nào!

Cố tình tiếng bước chân đó càng ngày càng gần, da đầu Niệm Tường run lên, theo bản năng thật nhanh chạy ...chạy ...

Chờ cô đỏ mặt hỏi hộ sĩ WC ở đâu, giải quyết vấn đề sinh lý xong mới chậm rãi trở về phòng khám, dọc theo đường đi đều suy nghĩ, cô không lên tiếng, chạy cũng rất nhanh, hẳn là không phát hiện cô đi?

Cứ như vậy thấp thỏm đến phòng khám, cũng không nhìn được cái gì trên mặt Từ Nhuận Thanh. Chờ cô lại đây, câu nói đầu tiên chính là: “Hai ngày trước gửi tin nhắn, nói miệng vết thương còn đau, hiện tại thế nào?”

Niệm Tường chủ động trèo lên bàn nha khoa: “Hiện tại không đau, em uống canh xương cả một tuần...”

Từ Nhuận Thanh kiểm tra một chút, không chút để ý trả lời: “Hình như cũng không gầy đi...”

Niệm Tường: (⊙o⊙) cô rất béo sao...?

Anh cầm dụng cụ cắt chỉ cho cô, trong đầu Niệm Tường liền vẽ ra... Hôm nay là lần cuối cùng, nếu như rằng không có vấn đề, cô sẽ không tới nơi này nữa, phải tìm một lý do nào đó tiếp tục gặp anh mới được...

Niệm Tường không yên lòng nghĩ nghĩ, Từ Nhuận Thanh bên này đã cắt chỉ xong, tháo xuống bao tay, đang muốn đi rửa tay, vừa mới quay người, liền cảm giác vạt áo blouse trắng bị kéo nhẹ.

Anh cúi đầu nhìn, một tay cô chống trên bàn nha khoa, một tay kéo vạt áo anh, ngửa đầu nhìn anh, gương mặt chờ đợi: “Bác sĩ, anh có thể cho em số di động cá nhân không?”

Có chút ngượng ngùng, vừa sợ anh sẽ từ chối, thanh âm cũng nho nhỏ, lại vừa đủ có thể làm cho Từ Nhuận Thanh nghe rõ ràng.

Anh vừa chần chờ, Niệm Tường cho rằng anh cũng không muốn cho, ngón tay kéo góc áo anh chậm rãi buông ra, vẻ thất vọng trên mặt không chút nào che dấu: “Nguyên lai không thể được sao?”

Anh quay người nhìn cô, đột nhiên có chút chần chờ: “Muốn số cá nhân làm gì?”

Niệm Tường “A” một tiếng, anh hỏi trực tiếp như vậy, cô căn bản không biết trả lời như thế nào.

Nói thích anh sao... Ngay cả anh trông như thế nào cô còn chưa biết...

Từ Nhuận Thanh nhìn nét mặt của cô liền biết cô đang suy nghĩ cái gì, thoáng mím môi một chút, suy nghĩ, vẫn là từ chối nói: “Không phải đang học cấp ba sao? Hẳn nên lấy học tập làm trọng, chúng ta rõ ràng chỉ là quan hệ bác sĩ và bệnh nhân...”

Nói xong câu này sợ cô không hiểu, lại hơi cúi đầu, xác nhận: “Những lời này nghe có hiểu không?”

Sắc mặt Niệm Tường hơi trắng bệch, có chút kinh ngạc nhìn anh một cái, gật gật đầu. Ánh sáng trong đôi mắt kia tựa hồ cũng âm đạm không ít, cứ như vậy thẳng tắp nhìn anh, trong khoảnh khắc đã nổi lên ánh lệ.

Muốn khóc?

Từ Nhuận Thanh nhú mày một cái, có chút luống cuống. Hay là cứ cho cô, về sau từ từ dạy bảo?

Bất quá còn chưa chờ anh thỏa hiệp, cô đã từ trên bàn nha khoa trượt xuống, thần sắc nghiêm túc giải thích với anh: “Xin lỗi.”

Từ Nhuận Thanh còn chưa phản ứng kịp đây là giải thích cái gì, cô đã nhào lên, một tay choàng qua ôm cổ anh, chột đem cả người anh kéo xuống, một tay đặt trên môi anh.

Anh còn mang khẩu trang, ngón tay Niệm Tưởng cho dù đề lên cũng chỉ có thể cảm nhận được xúc cảm của khẩu trang. Cô nâng lên ánh mắt nhìn anh một cái, vừa ngẩng đầu liền hôn lên.

Chân mày Từ Nhuận Thanh nhíu chặt, đang muốn đẩy cô ra, lại phát hiện cô hôn lên cũng không có trực tiếp hôn môi anh... Ngược lại là...

Anh cúi mắt nhìn cô, ánh mắt híp lại, đáy mắt hình như có ánh sáng chợt lóe, cứ như vậy trầm mặc không nói, cho cô ăn đậu hủ một lần —— à, vẫn là cách ngón tay cái của cô ăn đậu hủ...

Cô nhón chân đứng không vững, Từ Nhuận Thanh thậm chí còn có tâm tình đỡ cô một phen, nghĩ đợi lát nữa nhất định phải giáo huấn cô một chút. Không ngờ, cô đứng vững xong, cũng không dám nhìn anh, ngay lập tức xoay người chạy.

Từ Nhuận Thanh nhìn bóng lưng cô, ngăn người, lập tức nhớ tới cái gì, kéo ra ngăn kéo bàn làm việc nhìn.

Thẻ học sinh của cô còn lặng yên nằm ở đó, trong ảnh chụp cô hơi cong môi, cười an nhiên.

Tâm tình của anh nhất thời bắt đầu có chút phức tạp.

Niệm Tưởng...

Vậy sau này, đích xác thành “Kỷ Niệm” anh nhớ mãi không quên.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 41: Qua Đêm

Tầng tầng lớp lớp hình ảnh vụt qua.

Anh cố tình phủ thấp thân mình, cảm giác bách bức như vậy, làm cho toàn bộ cảm xúc của cô đều rơi vào cặp mắt thâm thúy của anh. Đáy mắt giống được nhuộm một màu đen đặc tối thẫm.

Hồi ức trong đầu Niệm Tường vẫn gào thét mà qua, làm cho cô giờ phút này hoàn toàn không biết làm thế nào đối mặt anh...

Đó là lần đầu tiên cô thích một người, rõ ràng có thể cảm giác được, tự mình muốn tới gần anh, muốn tiếp cận cùng anh, muốn biết sự hiện hữu của anh, hơn nữa, bất luận thế nào cũng không có cảm giác bài xích.

Chỉ tiếc, trước đó cô lỗ mãng, hình như đã vô tình bóp chết đoạn tình cảm còn chưa nảy mầm này... Hơn nữa, còn là chính miệng anh... cự tuyệt.

Về đối ngoại, trước giờ cô luôn có phản ứng chậm chạp, đoạn tình cảm vô duyên này kỳ thật cũng không làm cho cô khó chịu bao lâu.

Hình như là một tuần? Hay là hai ngày mà thôi?

Sau này, việc học dần dần bận rộn, thêm việc cố ý không nghĩ đến anh, không muốn nhớ đến một người —— mỗi lần cô nghỉ ngơi một mình tại phòng chờ, anh đều im lặng ở đó xem bệnh án, khi làm việc thì ánh mắt chuyên chú mà vô cùng có mị lực, biết cô sợ đau, mỗi lần đều sẽ đặc biệt kiên nhẫn.

Tuy rằng không khó chịu lâu vì thất bại đó, nhưng một năm cuối cấp ba kia, mỗi khi đứt quãng nhớ lại, tổng vẫn có cảm giác đau long cùng với tiếc nuối cầu mà không được. Cái khác? Hình như cũng không có.

Nhưng sự hiện hữu của anh là mỗi khi ngẫu nhiên có người khác hỏi tới “Niệm Tường, cậu có người mình thích hay không” hoặc là “Niệm Tường, cậu có mối tình đầu hay là người nào thầm mến hay không”, đầu tiên đều nhớ tới.

Một bóng dáng thanh lãnh, vóc dáng rất cao, vững chãi, tuấn tú cùng ừ nhả, khiến tâm hồn cô điên đảo.

Niệm Tường vẫn cho là, về sau nếu cô gặp lại anh, hẳn sẽ ngay tức khắc nhận ra anh từ cái nhìn đầu tiên... Trên thực tế, cô cho rằng cô sẽ không gặp lại anh.

Sau khi thi xong đại học, Niệm Tường nhin không được, đi một chuyến đến bệnh viện nha khoa trực thuộc đại học B, sợ mình cứ đi vào như vậy thì quá mức liều lĩnh, liền muốn hẹn trước. Tại quầy tiếp tân nói ra tên “Đồng Vực” thì y tá kia trả lời là: “Bác sĩ Đồng đã từ chức, ra nước ngoài làm việc.”

Đó hẳn là sẽ không trở lại?

Kết quả...

Hình như cô tự cho là mình nhớ lầm tên?

Niệm Tường nhìn Từ Nhuận Thanh ở trước mặt, không nhin được lạng lẽ nuốt nuốt nước miếng, chuẩn bị tâm lý thật lâu sau mới hỏi: “Đồng vực, bác sĩ Đồng là...?”

Từ Nhuận Thanh quả nhiên nhú mày, “Hửm” một tiếng, híp mắt nhìn cô, thật lâu sau mới trả lời: “Thầy hướng dẫn thực tập của tôi...”

Còn chưa có nói xong, ánh mắt anh trầm xuống, đôi mắt kia truyền lại tin tức nguy hiểm, nhìn chăm chăm Niệm Tường, từng câu từng từ gần như là nghiền răng nghiền lợi nói ra: “Đừng nói với tôi em nghĩ tôi là bác sĩ Đồng.” O làm sao bây giờ? Sửa lại còn kịp không? Cô yên lặng quét mắt trái phải, phát hiện những đường có thể rút lui toàn bộ bị anh chặn kín, quả thực khóc không ra nước mắt.

Gián tiếp nhận được đáp án, Từ Nhuận Thanh không giận mà cười, lại cúi thấp xuống một chút, gần như dính sát vào chóp mũi cô mà nói: “Sao? Đã nhớ ra mình bội tình bạc nghĩa như thế nào?”

Niệm Tường “A” một tiếng, nhất thời bối rối: “Em... em không có bội tình bạc nghĩa...”

(⊙o⊙) bội tình bạc nghĩa cái gì a... Cô cũng không kịp làm cái gì với anh...Nói quá rồi...

“Xem ra đã nhớ ra toàn bộ.” Rốt cuộc anh có hơi lui ra một chút, khoe môi khê nhếch, gợi lên nụ cười như có như không: “Vậy có phải là, một lần nữa chỉnh lý quan hệ giữa chúng ta hay không?”

Niệm Tường ngây ra như phỗng, đứng trong phạm vi thế lực của anh, thấy bộ dáng anh như muốn tính sổ, cô khó hiểu lại cảm thấy ủy khuất: “Chúng ta rõ ràng chỉ có quan hệ bệnh nhân và bác sĩ, không có thay đổi.”

“Hơn nữa...” Niệm Tường cắn cắn môi, sắc môi dần dần nhạt đi, chậm chạp nói: “Lời này là chính bác sĩ Từ nói, em cảm thấy thật đúng đắn. Cũng vẫn rất tuân thủ...”

Cô dừng một chút, ngưỡng mặt lên cười với anh: “Vừa rồi em nói những lời kia, bác sĩ Từ cứ làm như không nghe thấy đi.”

Trước mặt anh còn dám nói đùa?

Ý cười nơi khóe môi Từ Nhuận Thanh đột nhiên vụt tắt, nhàn mảy: “Không có cách nào xem như không nghe...” Thấy.

Một chữ cuối cùng còn chưa nói ra khỏi miệng, liền nhìn thấy ẩn trong bóng tối, đáy mắt cô đã nổi lên hơi nước. Thủy quang trong vắt, giờ phút này nhìn qua rất chói mắt.

Tất cả cảm xúc của anh trong khoảnh khắc này, đều được hóa giải trong đôi mắt của cô, trầm mặc một lát, nhin không được điệu giọng: “Em khóc?”

Thanh âm kia mang theo vài phần ôn nhu và bất đắc dĩ, liền làm cho Niệm Tường quay lại sáu năm về trước, anh cũng là như vậy, điệu giọng mà bất đắc dĩ hỏi cô “Sợ đau như vậy?”.

Niệm Tường lắc đầu, bức nước mắt trở về, chớp mũi chua xót. Nhưng lại không biết mình đang khổ sở cái gì, quả thực không hiểu nổi.

Nguyên lai vẫn thích anh.

Chẳng sợ xa cách sáu năm, gặp lại cũng không thể nhận ra anh ngay từ đầu, quanh co lòng vòng, nguyên lai vẫn thích anh.

Làm sao lại...Không có tiền đồ như vậy đâu... ㄟ_ㄟ

Rốt cuộc mình bạch loại cảm giác kỳ quái này là thích anh, Niệm Tường càng buồn bức ... Nói ra lại bị cự tuyệt một lần nữa thì sao...

Cô nhin không được quan sát anh vài lần, thấy thần sắc anh đối với cô như bó tay vô sách, giăng co nửa ngày, chỉ chỉ phòng mình, hỏi: “Em còn có thể... Ngủ giường của anh không?”

Cô vừa rồi đã thấy... giường ngủ của phòng khách không lớn bằng phòng ngủ chính a!

Từ Nhuận Thanh lúc này đã không dám bước cô nữa, nâng cổ tay nhìn thời gian, chấp nhận.

Niệm Tưởng liền lập tức như con chuột, chạy mất dạng vào phòng của anh, dứt khoát đóng cửa, khóa lại, “Cạch” một tiếng giòn vang, cả thế giới đều thanh tĩnh.

Niệm Tưởng dựa lưng vào cửa, thế này mới cảm giác tim đập kịch liệt như vậy...

Nhưng... Cái gì cũng không phát sinh sao... (͡_ ͡_ ͡_) loại cảm giác ần ần mong đợi này là cái quỷ gì!!!

Cô lắc đầu, đem toàn bộ ý tưởng kỳ kỳ quái quái trong đầu ném ra bên ngoài, nhanh chóng đi tắm rửa. Tắm xong nằm trên giường của anh, Niệm Tưởng cảm thấy mình có chút mất ngủ.

Hơi thở hít vào đều mang hương khí thanh lãnh của anh, là mùi hương cô từng ngửi được trên người anh, thanh nhã lại tươi mát. Cô nâng cánh tay mình lên ngửi ngửi... Hình như là mùi sữa tắm?

Cô ôm chăn lăn tới lăn lui, thẳng đến khi mệt mỏi, thì mở mắt trừng trừng nhà.

Kỳ thật, mỗi lần đi viện nha khoa đều sẽ nhớ tới anh, không tự giác, không khống chế được, không tự chủ nhớ tới anh.

Sau này, loại cảm giác không khống chế được này dần dần giảm bớt, cho tới bây giờ, nếu như không phải cố ý nhớ tới thì không hề nhớ tới... Nhưng chuyện phát sinh đêm nay, hiển nhiên cô chưa thể tiêu hóa được.

Sao lại là anh...

Bác sĩ Từ cao lãnh lại phúc hắc như vậy, bác sĩ chính của cô sáu năm trước quả thực ôn nhu như nước, đánh chết cô cũng không nguyện ý tin tưởng đây là cùng một người...

Đương nhiên, sự thật chứng minh, chính là cùng một người.

Suy nghĩ một chút, cô lại nhin không được lẫn lộn, thẳng đến khi cả người bị chặn quẩn đến không động đậy được, cô mới uể oải lui ra khỏi chặn —— cô không rõ lắm thái độ của anh, bất quá, rất hiển nhiên là anh đối với cô có sự khác biệt.

Bất quá, vấn đề nghiêm trọng nhất chính là —— về sau, như thế nào đối mặt với anh? Cũng không thể tiếp tục có ý quấy rối? Tâm lý cô có bóng ma... (no he ——,) hàm chứa nước mắt của dĩ vãng.

Vì thế, Niệm Tường tiêu hóa xong, cứ như vậy mà thiếp đi.

Sau nửa đêm trời đổ mưa to, Từ Nhuận Thanh đang ngủ, bị tiếng mưa này làm bừng tỉnh, ý thức thanh tỉnh một lát, có chút không yên lòng đối với Niệm Tường, cầm chìa khóa nhồm dậy đi nhìn cô.

Cô ngủ rất say, cả người đều vùi vào trong chăn mềm mại.

Từ Nhuận Thanh đi vào, căn phòng được đèn tường chiếu sáng, hơi nghiêng thân mình, mở đèn bàn đầu giường. Nhìn thấy tướng ngủ này của cô, nhin không được khẽ nhíu mày, kéo chăn xuống, lộ ra khuôn mặt của cô.

Đầu ngón tay đụng tới làn da cô, mềm mềm lại nhẵn nhụi trơn láng, mang theo nhiệt độ, xúc cảm cực tốt.

Anh có chút yêu thích không muốn buông tay, nhéo nhéo, ghé sát vào nghe tiếng cô hít thở, nho nhỏ vững vàng: “Vẫn là khi ngủ mới làm người ta thích...”

Anh nhỏ giọng thầm thì một câu, đưa tay dán lên trán của cô, xác nhận độ ấm bình thường, không có hiện tượng phát sốt, sửa lại góc chăn cho cô, thế này mới quay người rời đi.

Con thỏ con thơm ngào ngạt, lại không thể ăn a...

Niệm Tường cảm thấy chất lượng giấc ngủ này cũng không tệ lắm, vừa sáng sớm, đồng hồ sinh học đã làm việc bình thường, cô tỉnh giấc. Mở mắt nhìn thấy trần nhà xa lạ, nghĩ cả nửa ngày mới phản ứng kịp, lúc này mình đang ngủ trên giường của Từ Nhuận Thanh...

Cho nên, thật vô sỉ nướng thêm năm phút đồng hồ, dây dưa không muốn dậy.

Đi vào nhà tắm mới phát hiện, căn bản không có dụng cụ vệ sinh của mình, Niệm Tường dạo qua một vòng, rốt cuộc nhận mệnh, đang muốn lấy tôn dung như thế này đi ra ngoài tìm Từ Nhuận Thanh, đi tới cửa liền phát hiện trên bàn trà đặt tại cửa, có một bộ đồ rửa mặt, từ bàn chải đến khăn lông, cái gì cần có đều có...

Ánh mắt Niệm Tường phức tạp nhìn khóa cửa...

Cô nhớ rõ tối qua có khóa cửa mà?

Có khóa mà? Khóa mà? Khóa mà?

Vậy đóng đồ này vào bằng cách nào?

Niệm Tường cảm thấy đầu óc mình có chút không đủ dùng 0. 0...

Chờ cô vệ sinh xong ra cửa, Từ Nhuận Thanh đang ở phòng bếp chuẩn bị bát đĩa, thấy cô đi ra, nhắc mắt chăm chú nhìn lại, xong không quan tâm, tiếp tục làm bữa sáng.

Cả buổi sáng Niệm Tường muốn nói lại thôi, nhưng thủy chung không dám hỏi ra miệng vấn đề như vậy “Có phải anh nửa đêm cạy cửa phòng em không”.

Thằng đến khi ăn xong điễm tâm, anh buông đũa, thế này mới như không có gì hỏi: “Có lời muốn nói với tôi?”

Niệm Tường châm chúc, cẩn thận: “Em, tối qua hình như có...khóa cửa.”

“Tôi có chìa khóa nhà mình, rất kỳ quái sao?” Anh đứng lên, thu dọn bàn ăn, thấy cô hóa đá, lại chậm rãi giải thích: “Sợ em nửa đêm phát sốt, tỉnh dậy liền tới nhìn một cái.”

Niệm Tường “A” một tiếng, có chút ngượng ngùng gãi đầu, lại không biết như thế nào đối đãi phần tâm ý này của anh. Nửa ngày mới đỏ mặt buông một câu: “Cám ơn bác sĩ Từ.”

Từ Nhuận Thanh nhắc mắt nhìn cô một cái, không lên tiếng.

Ánh mắt thanh lãnh kia quét tới, còn kém chưa có trực tiếp nói cho cô biết “Tâm tình tôi không tốt” ...

Niệm Tường suy nghĩ hồi lâu, cũng không biết đến cùng anh đang tức giận cái gì. Đi theo anh vào phòng bếp, đang muốn giúp đỡ, anh quay người chỉ tạp dề treo trên tường: “Mang lên giúp tôi.”

Khi nói chuyện, lại gơ bàn tay ướt nhẹp của mình, ý bảo không có phương tiện.

Niệm Tường ngoan ngoãn lấy tạp dề lại đây, thân anh cao, cô chỉ có thể nhón chân mặc vào cho anh. Cũng may Từ Nhuận Thanh cũng không có ý trêu cợt cô, rất phối hợp cúi lưng.

Cô cầm dây lưng tạp dề, đang muốn cứ như vậy thò ra sau lưng thắt cho anh, nhưng vừa động, phát hiện cái tư thế này... Như là đang yêu thương nhưng nhớ...

Cô chợt dừng lại, Từ Nhuận Thanh đã cúi đầu nhìn xuống, khẽ nhếch khóe môi, giễu giễu nói: “Sao vậy, không được?”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 42: Lo Lắng

Thanh âm Từ Nhuận Thanh gần ngay bên tai, Niệm Tường hoảng hốt, vừa ngẩng đầu mới phát hiện, khoảng cách hai người lúc này hoàn toàn không nằm trong phạm vi an toàn...

Thấy cô sững sờ, anh chậm rãi tiến lên một bước, làm cho Niệm Tường nhin không được lui ra sau một bước, thẳng đến khi gót chân chạm đến tủ bếp, không thể lui được nữa.

Rõ ràng rất khó làm! (ttsu *'ㄟ`) ttsu

Tay cô còn cầm dây lưng tạp dề, cố gắng không chạm đến anh. Bị anh vây lại, nhất thời phản ứng không kịp: “Gần, gần như vậy, làm sao, làm sao thật...”

“Tới gần chút nữa không phải dễ dàng hơn?” Anh cúi thấp thân mình, động tác này chậm chậm giống như cảnh quay chậm trong phim điện ảnh, từng chút từng chút dần phóng đại trước mắt Niệm Tường. Thẳng đến cuối cùng, hai tay của anh từ hai bên hông cô, chống lên trên dàn bếp ở phía sau, cứ như vậy cúi đầu nhìn cô, ngữ khí rõ ràng: “Em sợ tôi?”

Sợ... (☉x☉)

Niệm Tường muốn ngưng thở, ngay cả hô hấp cũng cố gắng buông nhẹ: “Anh, anh đừng nhúc nhích...”

Từ Nhuận Thanh hơi nghiêng sườn mặt, nhẹ “Ừm” một tiếng.

Niệm Tưởng yên lặng hít một hơi thật sâu, ghé sát vào anh, thẳng đến khi chóp mũi sắp chạm đến áo sơmi trắng của anh, thì mới dừng lại, ngửa đầu nhìn anh.

Khoảng cách giữa hai người đã gần đến nỗi, chỉ cần một centimet nữa là chạm vào nhau, Từ Nhuận Thanh ở góc độ này nhìn xuống, cô tựa như dựa trong lòng anh, hơi thở hít vào đều là mùi hương mềm nhẹ của cô.

Hô hấp của anh chợt căng thẳng, có loại cảm giác không biết tên rục rịch nơi đầu quả tim. Cố gắng đè nén một lát, lại chỉ chọc cho nó càng thêm khắc sâu rõ ràng, đang muốn gần cô thêm một chút nữa, cô đã ngồi dậy, nâng lên ý cười đắc ý dào dạt, thanh âm chát chúa: “Đã xong rồi.”

Từ Nhuận Thanh không chút động đậy, chỉ có sự thâm trầm trong đôi mắt kia từng chút một gia tăng, nồng đậm như là nước đen, dần dần cuộn trào xoáy mở.

Tươi cười của Niệm Tưởng dần cứng ngắc...

Làm gì nhìn cô như vậy 0. 0...

Giảng co thật lâu sau, Từ Nhuận Thanh rút cuộc buông cô ra, đứng thẳng người: “Đi ra ngoài đợi, lát nữa tôi đưa em về.”

Thanh âm kia hơi trầm khàn, từ tính, như là đang ấn nhãn cái gì.

Niệm Tưởng nghe được hơi sừng sờ, ngoan ngoãn đứng ở một bên không gây trở ngại cho anh.

Vốn cũng không có bao nhiêu bát đĩa, anh rất nhanh đã xử lý sạch sẽ, trở về phòng lấy áo khoác. Lúc trở ra, cô đang đứng ở giữa phòng khách, ngửa đầu nhìn lên lầu.

Anh đi đến bên người cô, theo tầm mắt của cô nhìn lên trên đèn thủy tinh treo trên nóc nhà, hỏi: “Muốn lên xem một chút không?”

“Có thể?” Cô hỏi.

Từ Nhuận Thanh không trả lời, chỉ là gật đầu một cái, dẫn đầu đi lên lầu.

Cầu thang có độ cong xoay tròn vừa vặn, dưới chân được lót bằng kính thủy tinh cường lực, trong suốt, giống như một giầy sau nó liền sẽ vỡ vụn, nhìn qua mỏng manh yếu ớt không chịu nổi.

Niệm Tường cầm tay vịn cầu thang thật cẩn thận...

Đi đến đầu cầu thang, nhắc mắt nhìn qua, nhìn không được than thầm.

Toàn bộ lầu trên đã được Từ Nhuận Thanh cải tạo thành một thư phòng lớn có kết cấu mở, dễ thấy nhất chính là giá sách cao lớn bằng gỗ, phía trên bày đầy cả một mặt tường sách.

Nóc nhà thiết kế một cửa sổ nơi mái vòm, phía dưới cửa sổ bày một chiếc ghế lười, bên cạnh lại là bộ bàn trà thấp trong rất đẹp mắt.

Từ Nhuận Thanh đã đi qua, bên tay trái của anh còn có một căn phòng nhỏ.

Anh đẩy cửa ra, quay đầu ý bảo cô đi theo.

Là một... rạp chiếu phim...

Niệm Tường lúc này đã không phải là than thầm, mà là ghen tị ra mặt... sao có thể, đại gia thế nào mới có thể trang hoàng căn lầu thành như vậy, lại còn có rạp chiếu phim! Quá đáng! Thật quá đáng!

“Nghe Âu Dương nói em thích xem phim điện ảnh?” Dứt lời, cũng không đợi cô trả lời, tự nhiên bổ sung một câu: “Nơi này tôi có rất nhiều phim, muốn xem về sau có thể tới đây.”

“Còn có...” Anh chợt dừng lại, chỉ chỉ giá sách: “Nơi này có rất nhiều loại sách, thích có thể mang đi, xem như cảm ơn em lần trước giúp tôi mượn sách.”

Khi nói chuyện, anh đã đem mấy quyển sách trên bàn đưa tới cho cô: “Đi trường học, thuận tiện trả lại thư viện.”

Niệm Tường đã gần như quên mất chuyện này, lúc nhìn thấy mấy cuốn sách mới nhớ lại, trước đó không lâu anh và Tống Tử Chiêu cùng đến trường học, cô đã dùng thẻ của mình mượn sách cho anh.

Bất quá, lòng của cô bây giờ hiển nhiên không đặt ở chỗ này, thèm thường nhìn rạp chiếu phim của anh: “Em có thể dẫn Tiểu Quân cùng đến không?”

Từ Nhuận Thanh rất kiên quyết cự tuyệt: “Muốn dẫn người, em cũng không cần đến.”

Niệm Tường: 凸 (giơ ngón tay thối) quá không khách khí mà!

Sau khi đưa cô về nhà, Từ Nhuận Thanh trở về cảm thấy trong nhà có chút trống rỗng lạnh lẽo. Anh đứng ở cửa một lúc lâu, thuận tay đặt chìa khóa xe lên tủ giày, thay giày xong thì đi lên lầu.

Thoạt nhìn hình như rất thích rạp chiếu phim này?

Anh đẩy cửa ra đứng ở đó một lúc, gian phòng có hơi mờ tối, chỉ có khi mở cửa, mới có ánh sáng từ bên ngoài miễn cưỡng chiếu vào. Anh đến trước sofa ngồi xuống, nhớ lại tối qua, thậm chí sớm hơn phía trước nữa,

những ký ức có liên quan đến cô, chỉ cảm thấy sự rung động mạnh mẽ vẫn ở trong ngực đã chậm rãi bình tĩnh lại.

Bởi vì đêm qua trực ban, hôm nay sẽ được nghỉ. Sau khi Niệm Tường ăn cơm trưa xong, liền đi một chuyến đến thư viện của trường học. Thuận tiện đi đến khóa học dạy lái xe, báo danh xong, nhận phiếu ở sở cảnh sát giao thông rồi tự mình ngồi xe bus về nhà.

Buổi tối đã hẹn cùng Lan Tiểu Quân ăn lẩu.

Cô đi sớm, chọn vị trí bên cạnh cửa sổ, uống được vài hộp trà thì Lan Tiểu Quân và Âu Dương cùng nhau đến.

Từ sau khi Lan Tiểu Quân quen biết Âu Dương, Niệm Tường đối với việc hai người cùng tiến cùng lui đã thành thói quen, ngược lại thì...

Âu Dương nhìn chăm chăm Niệm Tường nâng chén trà hộp một ngụm, vẻ mặt ghét bỏ: “Vì cái gì lại có bóng đèn?”

Lan Tiểu Quân liền đánh qua một chưởng: “Anh nói ai là bóng đèn!”

Âu Dương: “ㄣ____ㄣ Mưu sát phu quân ...”

Lan Tiểu Quân lập tức ôn nhu đổi thành nhéo, nhéo đến khi sắc mặt Âu Dương tái xanh, chỉ có thể phân tán lực chú ý của cô: “Anh nghe nói tối qua Phương Tiểu Dương đến bệnh viện, hình như sự việc còn rất nghiêm trọng?”

Niệm Tường “Vâng” một tiếng, có chút mê mang, con ngươi bắt đầu chậm rãi tụ lại: “Nha, đúng a. Đầu lưỡi bị thương, bác sĩ Từ khâu hết mấy mũi.”

Niệm Tưởng không nhắc Từ Nhuận Thanh thì Âu Dương cũng chưa nghĩ tới, vừa nhắc tới, trong đầu Âu Dương nhất thời linh quang chợt lóe, hướng về phía Lan Tiểu Quân nháy nháy mắt, thiếu chút nữa lại bị cô nàng đánh...

Đợi Niệm Tưởng chuyên tâm chọn món ăn, Âu Dương kề sát tai Lan Tiểu Quân, nhỏ giọng nói: “Lão Đại có một mình, không bằng gọi đến cùng nhau ăn cơm?”

Mắt Lan Tiểu Quân sáng lên, vui sướng gật gật đầu.

Chuyện bán đứng đồng đội, Lan Tiểu Quân hoàn toàn không có chứng ngại tâm lý (>^w^<).

Vì thế, Niệm Tưởng liền nhìn thấy Âu Dương và Lan Tiểu Quân chọn món ăn, cũng gọi thêm mỗi cái một phần...

Nhìn đến cuối cùng cô nhịn không được, nhỏ giọng nhắc nhở: “Chỗ này ăn không hết, không thể đóng gói đem về!”

Kết quả —— không ai để ý cô _(:3 > ∠)_.

Nồi lẩu được đem lên, Niệm Tưởng liền cam chịu bỏ vào nồi một đồng nguyên liệu, bỏ vào quá vui thích, thiếu chút nữa cũng bỏ luôn cái đĩa vào nồi...

Âu Dương và Lan Tiểu Quân đã có vài ngày không gặp mặt, đang nhỏ to tâm sự, Niệm Tưởng nghe được mà da đầu run lên, đơn giản vui đầu lo ăn.

Ăn, ăn, ăn, cảm giác trên sô pha ở bên cạnh lún xuống, cô đang “đấu tranh” cùng một miếng thịt gà, vừa ngậm lên miệng, quay đầu nhìn, sau đó khiếp sợ, “rắc” một tiếng, cắn thật mạnh vào xương gà, miếng xương đâm vào lợi cô, đau đến nhất thời vành mắt cũng mờ nước.

Cô nhanh chóng nhả ra, lại đi súc miệng, thế này mới quay đầu chào hỏi Từ Nhuận Thanh: “Bác sĩ Từ, thật tình cờ...”

Cô vừa dứt lời, liền có người phục vụ đưa thêm một bộ chén đĩa.

Thế này anh mới như cười như không đáp lại: “Không tình cờ, chính là đến đây ăn chung.”

... Nhớ lại Lan Tiểu Quân và Âu Dương kêu thêm lượng món ăn, là bởi vì còn muốn thêm một đôi đĩa, vậy mà không nói cho cô!

Niệm Tường quay đầu nhìn qua, ánh mắt khinh bỉ nhìn Lan Tiểu Quân đang vui đầu ăn, làm bộ như cái gì cũng không biết, nhắc chân liền đạp qua.

Kết quả ——

Âu Dương đang ăn rau cải, đột nhiên bị đạp một cước, liền trực tiếp phun ra, ho khan đến long trời lở đất: “Ai... Ai dẫm tôi!”

Từ Nhuận Thanh liếc mắt, đột nhiên vội vàng gấp đồ ăn, lại vội vàng gấp gì đó cho Niệm Tường, hơi cong khóe môi.

Niệm Tường là động vật ăn thịt, nhưng ngại Từ Nhuận Thanh ở đây, không nên cả gan ở trước mặt anh phạm luật cấm —— tỷ như gặm xương.

Nếu ăn không tốt, liền có thể bị bung mắc cài.

Sau đó cô bắt đầu tranh đoạt rau cải cùng Âu Dương, đoạt khoai tây, đoạt cải thảo, đoạt trứng chim cút... Cướp tới cuối cùng Âu Dương cũng uể oải, nhin không được trách cứ: “Lão Đại, anh xem Niệm Tường!”

Từ Nhuận Thanh đang ưu nhã lột tôm, nhận được ánh mắt trách cứ của Âu Dương, ngữ khí không mặn không nhạt: “Cậu tranh với cô ấy cái gì?”

Âu Dương: “...”

Niệm Tường đang vươn dừa ra, cũng ngượng ngùng từ miếng khoai tây lạng lẽ rút trở về.

Từ lúc Từ Nhuận Thanh đến, Lan Tiểu Quân liền biến thành một cái hũ nút, lúc này nhớ tới cái gì, liền hỏi: “Buổi chiều gọi điện thoại cho cậu, cậu nói là đang ở đội cảnh sát giao thông?”

Một bàn đầy người ghé mắt nhìn về phía Niệm Tường.

“Đúng, đúng a...” Cô đem thịt bò đã chín vớt về đĩa, lẫn qua gia vị: “Báo danh học lái xe, cho nên buổi chiều ở đội cảnh sát giao thông làm thủ tục.”

Dứt lời, nhất thời cảm thấy độ ẩm quanh thân đột nhiên hạ thấp. Cô bị lạnh đến mức run lên, bất tri bất giác nhớ tới... Trước đó, cô không bằng lái đụng phải xe của Từ Nhuận Thanh...

A, sao lại không nói sự thật ngay từ đầu a?

Cô chưa kịp tìm biện pháp cứu nguy, Từ Nhuận Thanh đã buông dừa, sắc mặt âm tình bất định nhìn cô, có chút cắn răng nghiêng lợi, ý tứ hàm xúc, từng câu từng từ chất vấn: “Không có bằng lái?”

Niệm Tường run lên, yên lặng lui về phía sau, sắc mặt trắng bệch: “...”

Thịch, thịch, thịch, bác sĩ Từ nhìn qua thật hung tàn! (͡° ͜ʖ ͡°)

“Mấy lần?” Anh lại hỏi, thanh âm so với vừa rồi càng thêm trầm thấp.

“Chỉ, chỉ một lần đó...” Dừng một chút, cô giải thích: “Từ nhà em đến siêu thị, em vẫn luôn chạy rất chậm ...” Tốc độ kia nếu so với ốc sên cũng không hơn bao nhiêu!

“Đó cũng là không có bằng lái.” Sắc mặt của anh lại khó coi vài phần, hình như là ẩn nhẫn không nổi giận với cô. Ánh sáng nơi đáy mắt tắt ngấm, nhìn rất dọa người.

Niệm Tưởng vẫn là lần đầu nhìn thấy vẻ mặt anh như thế, giật mình, có chút không biết làm sao...

Đồng dạng cũng bị giật mình còn có Âu Dương, anh cũng biết là Niệm Tưởng đụng phải xe bác sĩ Từ, nhưng không biết Niệm Tưởng lại can đảm như vậy, không có bằng lái...

Nghĩ lại, nhìn về phía lão Đại đang nổi giận, trong lòng không khỏi vô cùng an ủi —— xem lão Đại thế kia, là muốn xử lý đồng chí Niệm Tưởng tranh ăn cùng anh a, thật là đáng mừng.

Gương mặt Lan Tiểu Quân (◉v◉), vẻ tức giận của bác sĩ Từ cũng thật là phong tư xuất chúng a...

Niệm Tưởng tuy rằng không hiểu vì cái gì anh phản ứng lớn như vậy, nhưng loại thời điểm này, nên bỏ qua tự tôn con gái. Phải chủ động, tích cực nhận sai...

Nghĩ như vậy, Niệm Tưởng rất dứt khoát cúi thấp đầu nói xin lỗi: “Xin lỗi, em đây không phải đã ý thức được sai trái, đi học lái xe sao...”

Lúc này lương tâm Lan Tiểu Quân mới trở lại một chút, phụ họa giải thích: “Niệm Tưởng đã học trước những bước cơ bản, khi chú Niệm không ở nhà, em và Niệm Tưởng đều leo lên xe tập lái.”

Nói xong, cảm thấy cả thế giới đều yên tĩnh.

Lan Tiểu Quân quay đầu nhìn lại, sắc mặt Âu Dương cũng âm trầm xuống.

Cô hậu tri hậu giác... Bùm miệng...

Niệm Tưởng nhắm chặt mắt, nhin xuống xúc động muốn bóp chết Lan Tiểu Quân, tội nghiệp nhìn về phía Từ Nhuận Thanh.

Sắc mặt người nào đó đã đen vài phần, âm trầm nơi đáy mắt không hề tan biến, cứ như vậy, nặng nề dùng ánh mắt khóa lại cô. Trong phòng ăn, ngọn đèn lưu ly màu vàng ấm áp chiếu vào đáy mắt anh, cũng không xua tan đi nửa phần hàn ý.

Xong xong ... thoát nhìn bác sĩ Từ giống như muốn đánh cô a! (/▽)

Nhưng ngoài dự liệu, anh cũng không có xuất hiện hành động nào kịch liệt như trong tưởng tượng của Niệm Tưởng, tỷ như nhéo lỗ tai cô, tỷ như búng trán cô, tỷ như nhéo thịt cô...

Anh nổi giận... Vậy chứng tỏ anh quan tâm cô?

Niệm Tưởng ngoặt một cái rớt cuộc nghĩ đến điểm này, nhin không được giơ tay kéo cổ tay áo anh, sau đó kinh hoàng một chút: “Em biết sai ...”

Từ Nhuận Thanh giơ tay bóp nhẹ mi tâm, những biểu tình đáng sợ trên mặt cũng thu lại hết, bất đắc dĩ nhìn cô: “Cứ không thể để cho tôi bớt lo?”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 43: Báo Ứng

Niệm Tưởng: (#°Д°)

Âu Dương trợn mắt há hốc mồm: “...” Phải chăng anh đã bỏ lỡ chuyện tốt gì? Tiến độ phát triển của hai người kia đột nhiên tăng mạnh như vậy...

Nồi lẩu đã sôi trào, phát ra tiếng vang “lóc bóc”, hơi nóng bốc lên làm cả phòng ăn như được bật thêm hệ thống sưởi. Mơ hồ có hương thơm phiêu tán trong không khí, bên trong phòng ăn, chiếc đèn phong cách cổ treo tại đây bị nhiệt khí làm mờ, ngọn đèn cũng mờ lung nhu hòa không ít, ánh nhuận sáng bóng.

Vẻ mặt Từ Nhuận Thanh tự nhiên, quét qua Niệm Tưởng đã hóa đá, rất tự nhiên hỏi: “Học lái xe ở chỗ nào?”

“Em học ở Thủ Đông.” Niệm Tưởng lấy lại tinh thần, xoay người sang chỗ khác, ngồi ngay ngắn, tay cầm đôi đũa đâm đâm miếng thịt bò trong bát.

Lúc này Lan Tiểu Quân đã khôi phục khả năng nói chuyện, nhỏ giọng bổ sung một câu: “Chú Niệm đã sớm mua khóa học, chính là ở Thủ Đông.”

“Kỳ thật em nghe nói ở Thủ Đông rẻ hơn Thủ Đông 1000 tệ...” Niệm Tưởng ngậm đôi đũa, đưa mắt nhìn Từ Nhuận Thanh, thấy ánh mắt anh quét tới, lại nhanh chóng quay đầu đi, nghiêm túc tiếp tục tranh rau củ cùng Âu Dương...

Âu Dương rơi lệ ㄣ____ㄣ, lão Đại, anh nhanh bắt cóc tên vô lại này đi!

Từ Nhuận Thanh thấy cô thích ăn thịt bò, gấp vài miếng nhúng vào nồi lẩu, rồi bỏ vào trong bát của cô, không cảm thấy gì lạ nói: “Tôi cũng học ở đó, thầy Cát dạy?”

“Đúng a?” Niệm Tường khiếp sợ: “Làm sao anh biết!”

“Tùy tiện đoán.” Đáy mắt Từ Nhuận Thanh nở một ý cười nhàn nhạt, đối với kết quả này cũng nằm trong dự liệu.

Thầy Cát là em họ của cha Từ, cũng chính là chú họ của Từ Nhuận Thanh, năm đó Từ Nhuận Thanh học thi bằng lái xe liền ở chỗ chú của anh học. Tuy rằng học nhanh, nhưng vào thời điểm đó vừa đến Thụy Kim công tác, rất nhiều việc cần phải thích ứng, tính toán đâu ra đấy cũng phải mất hai tháng.

Cha Niệm và cha Từ thân nhau như vậy, Niệm Tường đi đến chỗ thầy Cát học lái xe là việc không có gì phải hỏi.

Niệm Tường tự nhiên không tin anh chỉ tùy tiện đoán ra, bất quá, cũng không có cố gắng truy đuổi việc này, liền ăn mấy miếng thịt bò anh vừa đưa cho.

Âu Dương lặng lẽ đắm đắm miếng khoai tây đã lạnh ở trong bát, xót xa vẽ vòng tròn ——bác sĩ Từ chưa từng đối đãi với anh như vậy, thật ghen tỵ, thật ghen tỵ, thật ghen tỵ!!!

(no he ____ ,)

Từ Nhuận Thanh ăn cũng không có bao nhiêu, ngược lại là luôn gấp cho Niệm Tường, ánh mắt của cô vừa trôi đi chỗ khác, quay lại thì trong bát đã lại đầy...

Liên thấy Âu Dương sục kiếm trong nồi lẩu, kết quả, muốn vớt lên gì đó cho Lan Tiểu Quân, lật cả đáy nồi lên cũng không còn cái gì... Quay đầu nhìn thấy Niệm Tường đang nhét thức ăn vào miệng, chậm rãi từ tốn nhai nhai, nhất thời có chút cảm giác bất lương...

Miễn cưỡng có thể không cần đãi ngộ của Từ Nhuận Thanh, nhưng tại sao... Có nhất thiết như vậy không... Thật là ủy khuất, mỗi giây mỗi phút đều có thể khóc ra!

Hoàn toàn không phát giác Âu Dương đang dâng trào oán khí, Niệm Tường bất tri bất giác bị Từ Nhuận Thanh cho ăn no, cúi đầu nhìn đến vỏ thức ăn trong đĩa của mình, yên lặng xấu hổ: “Bình thường em không thể ăn nhiều như vậy.”

Từ Nhuận Thanh hiển nhiên không thèm để ý, gật đầu có lệ một cái, lại gắp một đĩa rau xanh để vào trong bát cô: “Em có thể tiếp tục ăn.”

Niệm Tường: “...”

Niệm Tường nhìn cái bát lại đầy, sắc màu rau xanh êm dịu, cảm giác còn có thể ăn thêm một chút, lại lần nữa cầm đôi đũa lên... Ăn thêm một đĩa này là được...

Đợt bữa ăn này sắp tàn cuộc thì Niệm Tường cũng thỏa mãn buông đũa.

Từ Nhuận Thanh vừa rồi lấy cớ đi ra ngoài một chút, đến bây giờ cũng chưa quay lại. Niệm Tường đang sờ soạng ví tiền chuẩn bị đi trả tiền, ở trên bàn tìm nửa ngày cũng không tìm được hóa đơn, bất đắc dĩ chen vào đôi tình nhân ân ái ở đối diện: “Hóa đơn đâu... Mau tìm giúp mình, mình đi trả tiền.”

Lan Tiểu Quân chỉ chỉ ngoài cửa: “Đừng nói cho mình là cậu không biết, vừa rồi bác sĩ Từ ra ngoài thuận tiện cầm đi...”

“Hả?” Niệm Tường há hốc mồm.

Ăn quá nhập tâm, căn bản không phát hiện a... Người ta có cho rằng cô định không trả tiền hay không?

Nghĩ như vậy, Niệm Tường nhanh chóng cầm ví tiền đi ra ngoài tìm người, kết quả, vừa ra khỏi phòng ăn chưa được mấy bước, liền nhìn thấy anh đứng ở cuối hành lang cách đó không xa, đang quay lưng lại cô gọi điện thoại.

Ngoài cửa sổ, cả con đường đã lên đèn, kéo dài tới tận cùng, đầy đủ sắc màu rực rỡ. Đang có người đang đốt pháo sáng, dưới màn đêm cực lớn, ánh sáng ở nơi xa kia rõ ràng có thể thấy được, như từng đóa hoa nở rộ, rực sáng một góc.

Anh nghiêng nửa người, áo măng tô màu đen hơi mở ra. Ánh sáng thoát ẩn thoát hiện từ trán, mũi, môi của anh. Trên người anh cũng được nhuộm vài phần rực rỡ, ngay cả cặp mắt kia, giờ phút này thoát nhìn cũng ánh lên màu sáng.

O, thật sự là phong thần tuần lãng, phong tư xuất chúng...

Bất quá, đợi đã...

Anh đã, nhìn qua từ lúc nào! O. O

Niệm Tường lập tức thu xếp tốt biểu tình, đứng tại chỗ một lúc lâu mới chậm rãi đi qua, đi đến gần thì cũng nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện trong điện thoại. Niệm Tường chỉ nghe thấy tiếng anh trầm thấp lại bình thản nói “Liên lạc sau”, liền cúp điện thoại.

Trong tay cô còn cầm ví tiền, nguyên nhân đi ra đã không cần nói cũng biết.

Không biết có phải là do bên trong phòng ăn được sưởi ấm quá mức, mà mặt cô hơi phấm hồng, là một loại ửng hồng rất đẹp, tô điểm thêm gương mặt phấn điêu ngọc mảy của cô. Đôi mắt kia sáng trong, vành mắt như được phủ một lớp nước trong veo.

Đại khái là do ăn cay, đôi môi cũng hồng hồng ——nhìn qua, thập phần có thể gọi là sắc đẹp thay cơm.

Từ Nhuận Thanh yên lặng dời ánh mắt, hỏi: “Đến tìm tôi?”

Đến tìm hóa đơn...

Niệm Tường hắng giọng một cái, thấy anh chắc là đã trả tiền xong. Sau đó cô hồi tưởng một chút, phát hiện mình và anh có liên quan đến vấn đề tiền bạc thật sự là không ít lần...

Cũng ngượng ngùng so đo trước mặt anh chuyện này, nhìn Từ Nhuận Thanh chính là một bộ dáng “Tôi không thiếu tiền” a.

Khụ ——

Niệm Tường thu hồi suy nghĩ, đang muốn mở miệng nói những lời mào đầu đã chuẩn bị tốt. Nhưng phút cuối cùng, vừa chống lại ánh mắt thâm thúy âm trầm của anh, liền cái gì cũng không nói ra được...

Làm gì nhìn cô như vậy... Mỗi lần chuyên chú nhìn cô như vậy, luôn sẽ khiến cô có ảo giác không nên có (╯▽)...

Chỗ cô đứng vừa lúc là đầu cầu thang, đang có người phục vụ mang thức ăn lên, lại đang xuất thần, không né cũng không tránh, thiếu chút nữa đụng trúng người phục vụ, vẫn là Từ Nhuận Thanh tiến lên vài bước tóm lấy cổ tay cô, kéo về phía mình, thế này mới tránh được.

Lúc này Niệm Tường mới hồi phục tinh thần, có chút ngượng ngùng nói với người phục vụ bị chấn kinh không nhỏ: “Xin lỗi, tôi không chú ý.”

Dứt lời, cẩn thận nhìn sắc mặt không phải dễ coi của Từ Nhuận Thanh, yên lặng mím môi.

Từ tối qua, sau khi nhớ tới sự kiện sáu năm về trước, Niệm Tường đối với anh liền không thể tự nhiên được... Lúc này càng thêm quẫn bách. Ánh mắt dừng trên ngón tay thon dài của anh còn nắm cổ tay mình, ngẩn người, ngẩn người, ngẩn người...

Bác sĩ Từ, anh không định buông ra sao?

Từ Nhuận Thanh nhẹ thở dài một hơi, hiển nhiên là bất đắc dĩ đến cực điểm. Thế này mới buông tay ra, quay người xuống lầu trước, đi vài bước thấy cô vẫn không có mắt nhìn sự việc, vẫn đứng tại chỗ, nhin không được lên tiếng nhắc nhở: “Không đi sao?”

“Không chờ Tiểu Quân và Âu Dương?” Ngoài miệng hỏi như vậy, hành động lại nhanh chóng đuổi theo anh...

Từ Nhuận Thanh không trả lời, chỉ quay đầu thản nhiên quét mắt nhìn cô, ánh mắt kia không cần nói cũng biết, làm Niệm Tường lập tức ngậm miệng, không dám bại lộ chỉ số EQ của mình nữa...

Ánh mắt kia đại khái mang hàm nghĩa: em bị ngu ngốc sao?

(͡° ͜ʖ ͡°)

Niệm Tường cảm thấy mình thật là ngu ngốc!

Từ Nhuận Thanh đưa cô trở về, đến khu nhà thì thời gian còn sớm, thấy tiểu khu đã có điện, liền thuận miệng hỏi một câu: “Hôm nay đã trở về nhìn rồi?”

Lời này của anh không đầu không cuối, nhưng Niệm Tường lại biết anh đang ám chỉ cái gì: “Trở về nhìn rồi, điện đã khôi phục bình thường.”

Từ Nhuận Thanh “Ừm” một tiếng, hình như là còn có gì muốn nói. Niệm Tường chờ giây lát cũng không chờ được anh mở miệng, vừa đẩy cửa xe ra muốn xuống xe, chân phải vừa bước xuống còn chưa đứng vững, liền nghe anh gọi tên cô: “Niệm Tường.”

Niệm Tường quay đầu lại.

Mặt anh ẩn ở trong bóng tối, nhìn cũng không rõ ràng. Mặt cô lại được ngọn đèn tại cửa tiểu khu chiếu sáng, cô giật mình. Hình ảnh người trong trí nhớ dần dần trùng khớp...

Anh suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mở miệng lại là câu: “Không có việc gì, một mình em, nên chú ý cửa nẻo.”

Đêm mùa đông mang theo hàn ý rất nặng, thanh âm anh tựa hồ cũng nhiễm chút hàn ý, lạnh lạnh, không có nửa phần độ ấm.

Niệm Tường chần chờ một chút, mới “À” một tiếng. Mơ hồ phát hiện anh có chuyện muốn nói, nhưng không biết vì cái gì lại không nói ra miệng. Nghĩ nghĩ, vẫn bước xuống xe.

Liền muốn đóng cửa xe thì trong đầu cô ở đâu chạy ra một ý niệm, không chờ cô phản ứng kịp, tay trái đã trước một bước đi ngăn lại cửa xe. Tuy rằng dùng vài phần lực, vẫn bị kẹp trúng tay, đau đến vành mắt nổi hơi nước.

Từ Nhuận Thanh hiển nhiên cũng không ngờ cô sẽ làm như vậy, hơi ngừng lại, chân mày vừa nhíu, nhanh chóng cõng giây an toàn, đang muốn xuống xe. Niệm Tường đã mở cửa xe, một lần nữa ngồi trở về, lã chã chực khóc nhìn anh...

Từ Nhuận Thanh: “...”

Anh trầm mặc chỉ trong chớp mắt, lúc này mới lên tiếng: “Đau?”

Niệm Tưởng gật gật đầu, đem tay giấu vào trong túi áo, thanh âm rầu rĩ: “Có phải anh có gì muốn nói với em?”

Từ Nhuận Thanh ngẩn ra, lập tức nhếch môi cười trầm thấp, hỏi lại: “Ở đâu nhìn ra tôi có gì muốn nói với em?”

Người này hình như lại cao hứng?

Niệm Tưởng sờ sờ mũi, bên tai có hơi nóng lên: “Nếu như anh không có lời muốn nói, em có.”

Anh đầy hứng thú.

Niệm Tưởng nhìn chăm chăm kính chiếu hậu thật lâu sau, mới chậm chước lời nói: “Chỉ là chỉ số EQ của em không cao, nói chuyện cũng không dễ hiểu, phản ứng cũng chậm chạp... Nhưng rất nhiều chuyện ít nhiều gì cũng tương đối hiểu biết. Anh hình như kiêng kị chuyện quan hệ giữa bệnh nhân và bác sĩ, còn có yêu đương trong văn phòng ...”

Thấy Từ Nhuận Thanh dần dần nhú mày, Niệm Tưởng còn chưa nói xong đã chợt dừng lại —— nói quá rõ ràng sao? Cô không đề cập đến từ nào nhạy cảm...

Cô thử thăm dò: “Trước đây em còn có chút ảo tưởng, cho rằng bác sĩ Từ đối với em có chút khác biệt. Bất quá, hiện tại hình như đã biết nguyên nhân ...”

Nếu như đã biết từ sáu năm về trước, chính mình ở trước mặt anh làm loạn như vậy, thái độ anh đối với mình liền không khó giải thích.

“Yêu đương văn phòng?” Anh đột nhiên hỏi.

Không thể trách anh quá nhạy cảm, anh giống như liên tưởng tới một ít chuyện không phải quá tốt.

“Vâng, đúng a... Bác sĩ Lâm nói với em, Thụy Kim cấm yêu đương văn phòng là do anh nói, để em ngàn vạn lần chú ý...” Câu nói kế tiếp dần dần ngưng bật dưới ánh mắt âm trầm của Từ Nhuận Thanh.

Cô, cô lại nói sai cái gì...?

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 44: Mập Mờ

“Ngàn vạn lần chú ý cái gì?” Thanh âm Từ Nhuận Thanh chậm rãi, trầm thấp, âm sắc kia trầm đến mức như bị bóng đêm làm ướt nhẹp, mang theo hàn ý.

A ——

Giờ phút này Niệm Tưởng bắt đầu có chút hối hận, vừa rồi não bị co giật mới quyết định ngồi trở lại trong xe cùng anh tán gẫu, hiện tại đi xuống còn kịp không? 0. 0

Hình như là không kịp nữa rồi...

“Không nói?” Anh nhẹ nhàng hỏi một câu, lấy điện thoại di động ra: “Vậy tự mình tôi hỏi.”

Niệm Tưởng tròn tròn mắt, quá...quá vô sỉ!

Nghĩ như vậy, nhanh chóng tiến lên đoạt lại di động của anh, kết quả vừa nhào lên. Anh liền nghiêng người tránh ra, một tay còn lại chặt chẽ cầm cổ tay cô, từng chút một buộc chặt, lập tức ngưng thần nhìn lại.

Khi anh hơi trầm mặt xuống, luôn không tự chủ phát ra khí thế cường đại của bản thân, không giận mà uy. Bình thường lúc này Niệm Tưởng sẽ không tự chủ mà thần phục, không dám lơ đãng nữa...

Cho nên, cô thật không tiền đồ giờ cờ trắng đầu hàng: “Bác sĩ Lâm muốn em đừng thích Âu Dương... Bằng không, anh cũng sẽ không nhận

người thân, trực tiếp “diệt khẩu”...”

Đoạn thời gian đó Âu Dương đang theo đuổi Lan Tiểu Quân, luôn theo sát Niệm Tường hỏi thăm sở thích của Lan Tiểu Quân, cho nên hai người hay nói chuyện cùng nhau. Bác sĩ Lâm vừa lúc đến phòng trà lấy nước, như có đăm chiêu, một ngày kia liền nói chuyện này cùng Niệm Tường...

Đôi mắt Từ Nhuận Thanh nhú lại, nhếch môi cười lạnh một tiếng.

Lâm Cảnh Thư trước giờ biết làm thế nào gọi lên cơn giận của anh.

Trước là “yêu đương văn phòng”, sau là “thích Âu Dương”, dụng tâm lương khổ như vậy, là cảm thấy thời gian ba tháng ra ngoài học tập còn chưa đủ dài?

Anh đang suy nghĩ giải thích như thế nào với Niệm Tường, thì nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, Niệm Tường giơ tay đi lấy di động, cầm lên thấy là cha Niệm, nhìn không được nhìn Từ Nhuận Thanh một cái: “Điện thoại của ba em.”

Cô vốn muốn mượn cái này rút tay trở về, không ngờ, vừa động một chút liền bị anh cầm chặt hơn, kỳ quái nhìn anh, tiếng chuông như hồi thúc gấp rút vang lên một lần lại một lần, nhận: “Ba?”

Cha Niệm vừa ăn một bữa đại tiệc hải sản, đang thoải mái ngâm suối nước nóng: “Báo danh học lái xe xong rồi à? Có khó khăn gì không?”

Niệm Tường cầm điện thoại để sát vào tai: “Hết thầy thuận lợi.”

“Vậy bây giờ đang ở nhà?”

Niệm Tường chăm chú nhìn khu nhà trước mặt, lặng lẽ nghĩ, ở cửa nhà... Coi như là ở nhà đi, chợt dạ trả lời: “Dạ, ở nhà...”

Từ Nhuận Thanh ghé mắt nhìn cô một cái, nhếch môi như cười như không. Ánh mắt kia trong trẻo, như là có thể nhìn thấu lòng người, nhìn đến khi Niệm Tường thấy lúng túng.

Đầu bên kia điện thoại, cha Niệm hoàn toàn không biết gì cả, tiếp tục hỏi: “Ở nhà một mình?”

Niệm Tường càng chột dạ: “Đúng, đúng, ở nhà một mình.”

Khóe môi Từ Nhuận Thanh lại giơ cao lên một phần, tay đang nắm cổ tay cô dần dần dời xuống bàn tay mềm mại không xương của cô, nhẹ nhàng cầm lấy.

Tim Niệm Tường nhất thời đập chậm nửa nhịp, cúi mắt nhìn về phía bàn tay anh đang nắm tay mình——

Anh, anh, anh đang làm cái gì? (⊙v⊙)

“Tôi qua mệt quá nên trực tiếp đi ngủ, quên chưa hỏi con trực đêm thế nào, kể cho ba con nghe một chút xem?”

Bàn tay cầm tay cô khô ráo lại ấm áp, lớn hơn tay cô không ít, ngón tay thon dài đè xuống, nhẹ nhàng, chậm rãi từng chút một ôm lấy ngón tay cô, dần dần tan vào, tách ra nắm ngón tay. Ở trước mặt cô, dùng một loại tốc độ cực kỳ chậm rãi, cảm xúc rõ ràng, đan cài vào ngón tay cô.

Niệm Tường đã không thể nói lên một câu nào hoàn chỉnh, chỉ ngây ngốc nhìn bàn tay rất đẹp của anh, rầm rì nói theo bản năng: “Kể chuyện...”

“Kể a, ba nghe.” Cha Niệm rất hưởng thụ bưng ly rượu đỏ nhấp một ngụm, an tĩnh đợi Niệm Tường nói cảm tưởng sau khi trực đêm, nhưng đợi nửa ngày, cũng không nghe thấy thanh âm nào, ông không khỏi nhíu mày, kêu vài tiếng Niệm Tường.

Niệm Tưởng vô thức “Dạ” một tiếng...

Toàn bộ lực chú ý đều đặt trên mu bàn tay của cô, nơi đó, ngón tay anh nhẹ nhàng—— gãi gãi.

Ngón trỏ của Từ Nhuận Thanh hơi thô ráp, chậm rãi vuốt, xúc cảm kia rất rõ ràng từ đầu dây thần kinh một đường truyền đến đại não cô, không kìm được liền làm cho cô run rẩy, gần như là có chút kinh hoảng muốn tránh khỏi tay anh.

Từ Nhuận Thanh tự nhiên là không cho, ngược lại nương theo lực rút tay của cô, nghiêng người về phía trước, càng tới gần cô thêm.

Niệm Tưởng trợn mắt há hốc mồm —— này, đây là muốn làm gì...

Anh dựa vào gần, liền nghe thấy tiếng của cha Niệm ở đâu kia điện thoại, đáy mắt tràn ra ý cười nhàn nhạt, im lặng dùng khẩu hình nhắc nhở người nào đó đã đứng hình, không có phản ứng: “Điện thoại.”

Thế này cô mới lấy lại tinh thần, cố gắng xem nhẹ tiếp xúc nóng bỏng trên tay, đem toàn bộ lực chú ý chuyển dời đến cuộc gọi của cha Niệm: “Trực đêm không có gì tốt để chơi, thật vô vị, con luôn phải viết bệnh lịch, viết xong lại sửa... chỗ tốt duy nhất hình như chính là ngày hôm sau có thể được nghỉ...”

A, ở trước mặt thầy hướng dẫn của mình, dám nói sửa bệnh lịch không tốt chơi, có phải là có quá không ổn không?

Cô vụng trộm liếc nhìn Từ Nhuận Thanh, người nào đó đầy hứng thú nhìn lại cô, ý bảo cô tiếp tục...

Niệm Tưởng hăng giọng một cái, quyết đoán đổi đề tài: “Ha ha ha, không vô vị, sao có thể vô vị chứ. Viết bệnh lịch là một kỹ năng rất quan

trọng a... Ba, ba không biết đâu, lần đầu tiên trực đêm thì gặp một bệnh nhân bị thương ở đầu lưỡi, xuất huyết rất nhiều...”

Từ Nhuận Thanh nghe mà có chút hoàn thần, dưới ngón tay là bàn tay có hơi lạnh của cô, đang mất tự nhiên nhẹ nhàng khoát lên trên tay anh... ồ, chuẩn xác mà nói, là cứng ngắt.

Anh bóp nhẹ bàn tay cô, trước đây luôn cảm thấy nó thật là mềm mại, hiện tại phát hiện... Hình như đích thật là vậy?

Anh lại nhéo nhéo, tay cô nhỏ hơn tay anh rất nhiều, thon gầy nhỏ nhắn, ngón tay cũng rất đẹp, khớp ngón tay không gồ ghề, mềm mại nồn nà. Niết ở trong lòng bàn tay thật giống như là móng vuốt của mèo —— mèo biết cào người.

Niệm Tường đỏ mặt cào lại tay anh, giãy giụa muốn rút tay lại, kết quả, tự nhiên là không có kết quả. Cô nhin không được trờng anh, ở trong lòng bàn tay anh viết chữ: “Làm gì?”

Anh lại im lặng dùng khẩu hình nói cho cô biết: “Chuyên tâm một chút.”

Niệm Tường: “...” Làm thế nào chuyên tâm a?! No (‘ - ‘No)

Cha Niệm nghe nửa ngày, rốt cuộc nghe được Niệm Tường không chuyên tâm, ngắt lời cô, hàm hồ hỏi: “Con làm sao vậy? Nói cái gì mà nghe không rõ...”

“Hả?” Niệm Tường nhất thời đáp không được, mắt nhìn Từ Nhuận Thanh khóc không ra nước mắt.

Sau đó cô liền cảm nhận được hơi nóng từ lòng bàn tay dính nhau đã tan đi không ít, anh dùng ngón tay ở mặt trên nhanh chóng viết chữ “Mệt”.

Niệm Tưởng lập tức sáng tỏ: “Không có gì, chỉ là con hơi mệt...”

Cha Niệm đang thưởng thức rượu đỏ nhất thời có chút áy náy: “Cũng đúng, ngày hôm qua ngủ muộn như vậy...”

Niệm Tưởng nhớ lại... Có chút không được tự nhiên nhìn Từ Nhuận Thanh, liếc anh một cái, được người trước mắt ban tặng, quả thật không thể ngủ sớm được...

Cô đang ứng phó cha Niệm liên miên hỏi thăm, lập tức liền cảm nhận được lòng bàn tay hơi ngứa, anh không nhanh không chậm viết chữ trong lòng bàn tay cô.

Cô cúi mắt nghiêm túc nhìn, ngọn đèn có hơi tối, chỉ có thể nhìn thấy ngón tay anh cong cong chuyển động, căn bản thấy không rõ anh viết cái gì, cô liền nhớ đến cảm giác chạm vào lòng bàn tay, tái hiện lại nét chữ trong đầu.

Muốn, biết, tôi, muốn...

Đến đây, liền ngưng bật.

Niệm Tưởng nhắc mắt nhìn lên, đối diện, ánh mắt anh nghiêm trang, nhắc nhở cô: “Điện thoại đã tắt.”

Hả...

Niệm Tưởng nhìn màn hình đã kết thúc cuộc gọi, lặng lẽ cầm điện thoại nhét về trong túi áo, sau đó mặt đỏ hồng nhìn anh: “Anh còn chưa viết xong.”

“Ừm.” Anh nhìn cô một cái, bổ sung hoàn chỉnh: “Muốn biết đêm nay tôi muốn nói gì?”

Nghiêm túc, gật đầu, gật đầu, gật đầu.

“Tôi không có muốn nói.” Anh cười cười, tươi cười rất thật tình, lướt qua trong chớp mắt: “Tôi muốn hỏi em nguyên nhân sáu năm trước em muốn số cá nhân của tôi, em vẫn còn chưa nói tôi biết. Nhưng tôi đang do dự...”

Tim Niệm Tưởng đập như đang lên ga tăng tốc, bang, bang, bang, nhảy lên không ngừng.

Rất, rất khẩn trương... (*w*)

Cô nhin không được nắm chặt tay, móng tay hơi dài nhẹ đâm vào tay anh. Từ Nhuận Thanh cúi đầu nhìn thoáng qua, nắm thật chặt, thật lâu sau mới nói: “Do dự là bởi vì không biết em sẽ cho tôi câu trả lời gì...”

Niệm Tưởng sững sờ nhìn anh, nhìn một chút, không nhin được muốn dời ánh mắt.

Ánh mắt anh trước đó chưa từng chuyên chú như vậy, tuy rằng không nói gì, nhưng lại giống như cái gì cũng đã nói. Cứ như vậy nhìn cô, làm cho cô có thể hiểu được trong mắt của anh bao hàm nhiều loại cảm xúc phức tạp.

Thâm trầm, giống như sao trời bát ngát. Ngẫu nhiên lóe lên ánh sáng, ánh sáng kia mơ hồ nhưng từng chút một lóe ra, phát quang, cuối cùng biến mất, quay về yên lặng.

Anh giống như có chuyện gì rất quan trọng muốn nói cho cô biết...

Niệm Tưởng khẩn trương nuốt nuốt nước miếng, không dám nhìn thẳng, dời đi tầm mắt.

Trầm mặc hồi lâu, lâu đến khi Niệm Tưởng cảm thấy bên trong xe, không khí đều muốn biến mất theo từng phút trôi qua, đến lúc hầu như

không còn thì anh rớt cuộc cười như không cười: “Tôi muốn sửa lại một chút câu nói vừa rồi của em.”

Niệm Tưởng “A” một tiếng, có chút không hiểu làm sao: “Câu nào?”

“EQ của em không phải thấp, là vô cùng thấp. Phản ứng cũng không phải là chậm chạp, là đặc biệt chậm chạp.” Anh từng tắc một tối gần, không có dây an toàn trói buộc, anh hành động tự nhiên. Trong khoảnh khắc, đã bức cô tựa sát vào lưng ghế, không thể động đậy.

Từ Nhuận Thanh nhìn dây an toàn, thuận tay kéo xuống, chỉnh lại mấy cái liền cài trở lại.

Niệm Tưởng trừng mắt, không hiểu hỏi: “Bác sĩ Từ, anh, anh, anh làm gì?”

“Đem em đi bán.” Ngữ khí anh bình thản, căn bản nghe không ra vui buồn, ngay cả ánh mắt kia, ngẫu nhiên để cho cô xem xét cũng thật bình tĩnh, nhìn không ra đầu mối.

Tay anh đang giam Niệm Tưởng chợt chuyển động, chống lên ghế ngồi, lại đến gần một chút, tựa sát vào chóp mũi cô, thanh âm trầm thấp: “Tôi đã nói và hành động rõ ràng như vậy, vì cái gì em vẫn không hiểu?”

Niệm Tưởng có chút không được tự nhiên, nhưng ngại vì Từ Nhuận Thanh nghiêm túc như vậy, cô cũng ngượng ngùng phân thần, nghĩ nghĩ, trả lời: “Đại khái không phải không hiểu, là không dám suy nghĩ...”

A, câu trả lời này ngược lại là khó được thông minh một lần.

Anh tiếp tục hạ giọng: “Vậy em nói cho tôi biết, em muốn suy nghĩ cái gì?”

Đầu óc Niệm Tưởng đã bối rối vì anh dần dần tới gần mà biến thành một mảnh bùn nhão, bàn tay bị anh nắm, nhiệt độ làm cho nó hơi ẩm ướt vì đổ mồ hôi. Nhiệt ý từ đầu ngón tay một đường hướng lên, không bị khống chế lan tràn đến trên mặt, trên tai...

Cô chỉ nhìn thấy anh ở khoảng cách gần như vậy, việc suy nghĩ đầu tiên chính là tình huống hiện tại —— đẹp trai đến cô muốn phun máu mũi (つ ー つ).

May mắn là ở trong bóng đêm, bị giấu trong bóng tối, anh căn bản nhìn không rõ cô đã có thể bị nấu chín ...

Tĩnh táo một chút...

Cô dần dần bình tĩnh hỗn loạn trong lòng, chỉ có bên tai bối rối vì anh gần trong gang tấc mà vẫn không ổn định được, thậm chí mơ hồ còn có hướng tăng lên.

Cô chậm rãi mở miệng, vừa mới nói một chữ liền phát hiện thanh âm của mình có chút kỳ quái.

Có chút nỉ non, như là từ chỗ sâu trong cổ họng phát ra ...

Cô ho nhẹ một tiếng, nhẹn không được cúi đầu muốn tránh khỏi anh.

Trong khoảnh khắc cô cúi đầu, Từ Nhuận Thanh đã giơ tay nhẹ nâng cằm cô lên, cố định, đôi con ngươi nặng nề nhìn cô, thanh âm mang theo một tia trấn an, một tia cổ vũ, một tia dịu dàng làm Niệm Tưởng hăm sâu trong đó, vô pháp tự kiềm chế.

“Nói... Em đang suy nghĩ cái gì, tất cả đều nói cho tôi biết.”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 45: Nụ Hôn Đầu Tiên

Ở trước đó, Niệm Tường đều không biết, thì ra thanh âm cũng có thể có mị lực như thế.

Một âm tiết đơn giản, ngữ điệu thả mềm, hơn nữa lại có vài phần tùy ý biếng nhác, liền khiến cả người anh mười phần thông thả nhàn hạ. Mặt mày cúi xuống, không hề nháy mắt nhìn cô, đáy mắt tối đen, cảm xúc mạnh mẽ làm cho cô có thể nhìn rõ ràng thấu đáo.

Ngữ điệu kia mang theo vài phần dụ hoặc, vài phần tùy ý, vài phần lười biếng, gợi lên nơi bí ẩn mềm mại trong đáy lòng cô, đầu quả tim cũng tê dại một mảnh.

Hơn nữa anh còn ở gần như vậy ——

Gần đến nỗi chỉ cần cúi đầu, môi anh liền có thể áp lên, bịt kín môi cô.

Hơi thở hòa vào nhau trong không gian thu hẹp, Niệm Tường nhìn anh gần trong gang tấc, bất thường kiên cường một chút: “Anh, anh dựa vào cái gì, cảm thấy em bây giờ sẽ còn có ý tưởng đối với anh.”

Rõ ràng muốn phủi sạch những câu nói trước đó của chính mình, lại cực lực ấn dấu cái gì.

Từ Nhuận Thanh cũng không giận, hơi cong khóe môi, cười khẽ một tiếng, chóp mũi hơi lạnh đụng vào mũi cô, lại cười nói: “Mạnh miệng...”

Nói vừa dứt, anh đề xuống, khoe môi chạm nhẹ vào môi cô, bất chợt dừng lại một chút, nặng nề hôn lên.

Niệm Tường chỉ cảm thấy hô hấp ngừng lại, cả người cũng cứng ngắt ngồi trên ghế không thể động đậy... Tuy rằng không phải là không có chuẩn bị tâm lý, nhưng thật sự xảy ra lại vẫn làm cho cô trở tay không kịp.

Nơi lòng ngực lửa nóng dâng tràn, hô hấp hòa quyện vào khí tức nóng rực của anh, chặt chẽ giao triền, cổ tình đầu óc trống rỗng, chỉ có một chút tê dại trong tim, chậm rãi, cùng với tiếng tim đập lan rộng, lan rộng, lan rộng...

Sau đó, trong nháy mắt cả người liền tê dại, ngay cả khí lực nâng ngón tay lên cũng không có.

Cô khẩn trương muốn nắm lấy cái gì, ngón tay vừa động, chạm được cổ tay áo anh, còn chưa kịp tránh đi, đã bị anh cầm lấy, siết ở trong lòng bàn tay.

Trên môi xúc cảm mềm mại, ngay cả hô hấp cũng phá lệ buông nhẹ.

Anh nhẹ nhàng vừa chạm vào, phát hiện cô bối rối cùng khẩn trương thì do dự trong chớp mắt, vẫn là hơi lui ra chút. Chóp mũi vẫn như cũ chạm vào chóp mũi cô, buông mắt nhìn cô, ánh lửa trong mắt kia chỉ lóe lóe lại làm Niệm Tường muốn hãm sâu vào trong đó.

Niệm Tường ý thức không rõ lắm, loại thời điểm này vẫn theo bản năng mà thẹn thùng xấu hổ, một gương mặt hồng thắm, ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng không ngừng tăng lên.

Từ Nhuận Thanh nương vào đèn đường, thấy rõ đôi má cô ửng hồng cùng đôi mắt trong veo, không biết có phải là bởi vì mưu đồ lâu nay rốt cuộc đạt được hay không, tâm tình phi thường tốt, khoe môi hơi nhếch lên,

ngay cả thanh âm cũng mang theo ba phần ảm áp: “Nói cho tốt vào, bằng không, còn có thể như vậy...”

“Như vậy?” Niệm Tưởng mê mang lặp lại.

Dứt lời, nhớ tới vừa rồi xúc cảm nơi cánh môi tiếp xúc, nhất thời ngậm chặt miệng (⊙x⊙)...

Từ Nhuận Thanh trầm thấp cười một tiếng, ngón tay dừng lại trên cằm cô khẽ vuốt lên môi cô: “Đúng, là như vậy.”

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt phẳng hình như là mang theo điện lưu, làm Niệm Tưởng vừa khôi phục một chút khí lực, tứ chi lại bắt đầu mềm nhũn, mềm nhũn, mềm nhũn...

Cô khóc không ra nước mắt, liền thuận theo anh như lúc học tập cùng anh vậy, thanh âm nho nhỏ, yếu ớt, rơi vào trong tai Từ Nhuận Thanh chỉ giống như tiếng mèo kêu: “Vậy anh... Muốn nghe cái gì...”

Thanh âm kia mềm mại, giống như là móng vuốt mèo gãi gãi nơi mềm yếu nhất trong lòng anh, sắc màu tròn mắt nhất thời tối đi vài phần, dần dần mất tính nhẫn nại: “Em muốn nói cho tôi biết cái gì? Tôi chỉ muốn biết cái đó.”

Cái này đánh chết cũng không thể nói a...

Niệm Tưởng trái phải tránh né tầm mắt đốt người của anh, hàm hồ nói: “Anh để em ngẫm lại...”

“Lấy cớ.”

Anh cúi đầu, lại hôn cô, lúc này đây so với vừa rồi càng thêm triền miên.

Anh ghé sát vào thì khí tức nam tính buốt giá cũng theo đó bao phủ đến, hương thơm nhàn nhạt lại làm cho Niệm Tường cảm thấy phá lệ quen thuộc. Hôn môi cô thì ngẫu nhiên chớp mũi cũng cọ sát qua gò má, hơi lạnh lạnh, làm cho ý thức cô càng thêm mờ lung.

Vì cái gì phát triển thành như vậy...

Cô vốn chỉ là muốn nói rõ ràng với anh, bằng không, có quá khứ không minh bạch lại mập mờ như vậy, bất luận là làm bệnh nhân của anh hay là làm học trò của anh cũng vậy, đều không thích hợp.

Chỉ là Niệm Tường dùng mười đầu ngón chân cũng nghĩ không ra... Hiện tại lại bị anh giam ở trong xe...

Cứ như vậy, như vậy... _(:3 > ∠)_

Bàn tay bị Từ Nhuận Thanh nắm trong lòng bàn tay chậm rãi cuộn tròn, cô mất tự nhiên muốn tránh ra.

Vốn là đã không rõ ràng lắm, đêm nay còn như vậy, chẳng phải là... Càng không rõ ràng lắm?

Cô đang mơ hồ nghĩ, đột nhiên liền hiểu được vừa rồi anh vì cái gì muốn cài dây an toàn cho mình... Hiện tại bị anh đè như vậy, thêm dây an toàn trời buộc, đích thật là hành động bất tiện.

Từ không khí mập mờ trong nụ hôn triền miên như vậy, cô lại tìm về được lý trí, một bàn tay còn tự do khác chậm rãi đi qua, chậm rãi nắm lấy quần áo anh, sau đó hơi dùng sức, nhẹ kéo anh một chút.

Từ Nhuận Thanh chợt dừng lại, thối lui một chút, cúi đầu nhìn cô.

Đáy mắt cô nổi lên một tầng hơi nước, mờ lung lại trong trẻo, mê mang nơi đáy mắt còn chưa tan đi, nhìn qua có chút tỉnh táo.

“Chúng ta như vậy không tốt.” Cô khẽ nhấp môi một cái, vốn đã chuẩn bị tốt câu từ chính đáng đường hoàng, nhưng chống lại tầm mắt của anh thì nhất thời toàn bộ đều nuốt trở vào.

Im lặng đối diện như vậy thật lâu sau, cuối cùng cô không nguyện ý vi phạm ý định của bản thân.

Bàn tay giữ chặt quần áo anh đi vào, chính mình chủ động lại gần ôm chặt hông của anh, một tay còn lại từ trong lòng bàn tay của anh tránh ra, cũng tiến vào trong áo khoác anh.

Cô nghiêng đầu, cả người vùi vào trong lòng anh, thanh âm rầu rĩ: “Bây giờ là em không thể nào thay đổi quan hệ của chúng ta.”

Từ Nhuận Thanh nhú mày, hiển nhiên là không nguyện ý tiếp thu cách nói như thế: “Lý do.”

Dứt lời, liền cảm giác cô không an phân ở trong lòng anh dúm dúm, giống như là đang... Cắn áo khoác anh?

Một giây sau, liền cảm giác được làn da gần đó có hơi nhói nhói, cô há mồm khẽ cắn một ngụm, thanh âm càng rầu rĩ: “Em không muốn thích anh.”

Chân mày anh nhíu chặt hơn, đang nhanh chóng tự hỏi đối sách, ngẫm lại ngữ khí vừa rồi của cô, nhin không được thở nhẹ ra một hơi —— về sau phải dạy cô khi làm nũng không thể chọn loại thời điểm này.

Nếu quả như thật muốn cự tuyệt, cô có rất nhiều loại lý do, lại cố tình là câu này...

Anh đưa tay ôm chặt cô, đem cô áp chặt hơn vào trong lòng, ngón tay ở trên gáy cô bóp nhẹ một chút, trấn an: “Vậy em muốn thích ai? Âu Dương, Lâm Cảnh Thư hay là Tống Tử Chiêu?”

Nói xong phát giác trấn an này càng giống như là khiêu khích...

Quả nhiên Niệm Tường có chút bực mình, lại ở chỗ vừa rồi cắn xuống một ngụm, dùng thêm vài phần lực, bộ niềng chạm vào đó. Hình như là một nút thắt nào đó bị bung ra tới, cảm giác gai nhọn đâm đau đốn thập phần rõ ràng.

Chưa có kinh nghiệm theo đuổi phụ nữ, trong nháy mắt bác sĩ Từ sinh ra cảm giác bị thất bại.

“Em là bệnh nhân đầu tiên của tôi, ý nghĩa đối với tôi không cần nói cũng biết.” Ngón tay anh như cũ dừng tại nơi gáy cô, nhẹ nhàng nắm, độ ấm ngón tay cùng cô hòa hợp, một cái đụng chạm kia đúng lúc hóa giải sự bất an nôn nóng của cô.

“Sáu năm trước tôi cũng không phải thật sự muốn cự tuyệt em, chỉ là em khi đó còn quá nhỏ, vẫn là cái tuổi phân không rõ cái gì là thích. Thêm đó em đang học cấp ba, chính là lúc việc học khẩn trương nhất, tôi chỉ biết khi đó em không thể có chuyện gì phân tâm. Cho nên cự tuyệt em, ngăn cản em nói tiếp là biện pháp tốt nhất...”

Anh khẽ giọng giải thích.

“Nhưng sau lần đó, không thể gặp lại em. Tôi liền hối hận ... Niệm Tường, anh hối hận.”

Nói đến cuối cùng, thanh âm anh giống như là nỉ non, khàn khàn trầm thấp.

Chỉ số EQ của Niệm Tường không quá đủ để tiêu hóa đoạn lời nói này, khi đó niên thiếu khinh cuồng, hảo cảm đối với Từ Nhuận Thanh cũng không biết có phải là nghiêm túc hay không. Chỉ là sau này lơ đãng nhớ tới, loại tâm tình này tồn tại trong tâm lý của cô lâu đến cô mới hiểu được, hình như là nghiêm túc ...

Hơn nữa còn là chính mình trong lúc bất tri bất giác liền nghiêm túc.

Nhưng hiển nhiên, cô cũng không có đặt vào đó quá nhiều chú ý. “Hệ thống chữa bệnh” của cô thật sự rất tốt, lại được giáo dục “tốt” từ cha Niệm, cô đối với hết thấy thương tích tình cảm của mình đều có tác dụng phục hồi nhanh chóng, hơn nữa trời sinh lạc quan, cũng không có khổ sở bao lâu, chỉ là cô biết, chính mình còn đang canh cánh trong lòng cái gì.

Đó là mối tình đầu.

Mối tình đầu thời thiếu nữ. Kết quả, thích không rõ ràng, bị cự tuyệt cũng không rõ ràng, vốn cho rằng chuyện này sẽ vô thanh vô tức bị thời gian vùi lấp...

Nhưng gặp gỡ lần nữa, Niệm Tường phát hiện chính mình một chút cơ hội trốn thoát cũng không có.

“Lần đó, kinh nghiệm nhỡ rằng cũng không tốt.” Thanh âm cô có chút mơ hồ: “Nhưng cảm giác em đối với bác sĩ hình như có thể...”

Nói xong, lại cảm thấy ngượng ngùng, lại há miệng cắn anh một cái, kết quả, cắn xong đang muốn rút ra thì cô nhất thời bất động...

“Lông, lông, lông trên áo anh cuốn vào bộ niềng của em ...” (┐_┐)

Từ Nhuận Thanh ngẩn ra, lập tức bật cười trầm thấp, thanh âm khó nén vui vẻ.

Giọng nam giới từ tính, thành thực, Niệm Tường nghe được mà mặt đỏ tai hồng, hơn nữa hiện tại ở tình hình xấu hổ thế này, nhiệt độ của cô mới hạ xuống một chút lại tăng lên lần nữa.

Anh câm miệng! Không cho phép!

“Đừng nhúc nhích.” Anh giơ tay đè lại đầu cô, một tay khác từ phía sau cô rút về, tìm được bên miệng cô, nhẹ nhàng thăm dò.

Ngón tay anh linh hoạt sờ dây niềng, sờ đến nơi cố định dây niềng thì hơi dùng sức, cũng không biết là thao tác như thế nào, vài cái liền tháo ra.

Từ Nhuận Thanh tháo dây an toàn cho cô, một tay cố định sườn mặt, một tay bóp nhẹ cằm dưới của cô, mắt nhìn bộ niềng.

Ngọn đèn hơi tối, anh chỉ có thể nhìn đại khái: “Cẩn miệng không?”

“Có chút... Nhưng không phải là không rõ ràng.”

Từ Nhuận Thanh buông tay ra: “Nút thắt bị bung, ở đây không có dụng cụ, ngày mai đến bệnh viện anh xem lại.”

“À.” Niệm Tường lúng túng gật gật đầu, hơi ảo não.

Cô lại làm trò cười cái gì a... (/▽)

Đợi Niệm Tường như đi trên mây về đến nhà, mở cửa, vào phòng, đóng cửa, đổi giày. Làm xong này đó, rốt cuộc thần trí thanh tỉnh, cô nhớ tới hình ảnh cuối cùng mình chủ động ôm anh, có chút ảo não dựa vào cánh cửa.

Sau đó lại nhớ tới anh hôn môi... Xấu hổ quay người, đầu để ở trên cửa lắc, lắc, lắc...

Cuối cùng nhớ tới bộ niềng dính vào áo anh... Niệm Tường xấu hổ lấy đầu đụng vào cánh cửa... Loại thời điểm này không thể làm ra hành động thiếu suy nghĩ như thế!

┐┌┐ Bằng không, về sau mỗi khi hồi tưởng lại, toàn bộ chỉ còn lại hồi ức xấu hổ khi bộ niềng dính trên áo khoác lông của anh...

Quả thực khó có thể mở miệng kể.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 46: Trốn Tránh

Vừa sáng sủa không được vài ngày, thành phố Z lại bắt đầu hạ nhiệt độ trong phạm vi lớn.

Từ sáng sớm mây đen đã kéo đến, cuồng phong tàn sát, đợi đến giữa trưa, nước mưa như đã chuẩn bị từ lâu rơi xuống như trút nước. Ngay cả không khí cũng mang theo vài phần ẩm ướt và lạnh ý, ép tới lòng người cũng trầm xuống.

Buổi sáng này Niệm Tường có chút bận rộn, Từ Nhuận Thanh đã bắt đầu cho cô xử lý một số ít bệnh nhẹ. Vì để tránh xảy ra sai lầm, cả một buổi sáng cô đều hết sức chăm chú làm việc, còn chưa tới nghỉ trưa bụng đã đói đến kêu rột rột.

Đến khi chính mình thể nghiệm qua mới biết được... nghề bác sĩ này bất luận là chuyên khoa nào, đều có áp lực chức nghiệp rất lớn.

Đã gần đến giữa trưa, bệnh nhân đều đã được khám hết. Từ Nhuận Thanh kết thúc tái khám cho bệnh nhân niềng răng, tháo bao xuống, rửa tay xong, quay đầu chung quanh không nhìn thấy Niệm Tường, liền hỏi Âu Dương đang đứng tại bàn điều khiển chỉnh lý dụng cụ: “Niệm Tường đâu?”

“Niệm Tường?” Âu Dương ngẩng đầu lên nhìn bốn phía: “Mới vừa rồi còn nhìn thấy cô ấy, không đúng là đi phòng khám phụ.”

“Ừm.” Từ Nhuận Thanh lau khô tay, ngữ khí nhàn nhạt: “Tôi đi xem.”

Đã là giờ cơm trưa, không có bệnh nhân, bác sĩ cùng hộ sĩ đều đã đi căn tin ăn cơm, hành lang lầu hai lặng yên không có một chút tạp âm.

Anh lững thững đi qua, đi đến phòng khám phụ liền nghe thấy thanh âm của cô: “Há miệng.”

Niệm Tường đang kiểm tra răng cho một cô bé khoảng mười ba tuổi, đứng bên cạnh là mẹ cô bé. Một tay cô cố định cằm, một tay bóp nhẹ cằm dưới của cô bé, tách ra.

Cô bé thích ăn ngọt, vừa thay răng mới đã nhanh chóng bị sâu răng.

Mắt nhìn đại khái tình huống, Niệm Tường cho cô bé nằm trên bàn nha khoa, lấy khẩu kính cẩn thận kiểm tra lại. Đang hết sức chuyên chú, liền cảm giác bên cạnh có một bóng người thon dài, cô đoán là mẹ của cô bé, nên cũng không lưu tâm.

Đợi làm xong kiểm tra, lúc ngẩng đầu lên, vừa ngược mắt liền chống lại ánh mắt thâm trầm của Từ Nhuận Thanh, thì nhất thời sửng sốt: “Bác sĩ Từ...”

“Em cứ xem.” Anh nâng nhẹ cằm một chút, ý bảo cô tiếp tục. Tự mình lui về sau mấy bước, tựa vào bàn làm việc sau lưng, cầm lấy bệnh lịch lật xem.

Đại não Niệm Tường trống rỗng, nhất thời có chút khẩn trương.

Từ Nhuận Thanh ngược mắt nhìn cô, ánh mắt lạnh lạnh nhìn không ra cảm xúc. Nhưng Niệm Tường giật mình một cái, nhớ tới lần trước anh cũng dùng đôi mắt lạnh lẽo như vậy, giáo huấn mình phân tâm khi làm việc, lý trí và đạo đức nghề nghiệp lập tức quay trở lại.

Xem anh là không khí, là không khí...

Cô nói đơn giản tình hình sâu răng cho mẹ cô bé, cũng cho ý kiến trị liệu, đợi nói xong mọi thứ thỏa đáng. Niệm Tường nhìn không được nghiêng đầu nhìn Từ Nhuận Thanh... Sao không lên tiếng, tốt xấu gì cũng cho ý kiến chỉ đạo a.

Nhận thấy được tầm mắt của cô, Từ Nhuận Thanh ngược mắt nhìn cô, thoáng mím khóe môi, nhìn qua là hơi nhếch nhếch môi cười.

Đây là... Có ý gì? 0. 0

Cô chưa kịp lĩnh hội ý nghĩa, mẹ cô bé hơi nhíu mày: “Ngày mai chị lại dẫn con bé đến thì có muộn hay không? Trưa nay chúng tôi còn có chuyện gấp, nếu như không kịp thì cô cứ nói.”

“Sẽ không.” Niệm Tường xoa đầu cô bé, thấy cô bé ngửa đầu nhìn lên, nhẹ răng cười với cô: “Sâu răng đều là càng sớm trị liệu càng tốt, nhưng trễ một ngày cũng không quan trọng.”

Bên cạnh cô bé chính là Từ Nhuận Thanh, cô bé nhìn chung quanh một chút, nhẹ kéo tay áo Từ Nhuận Thanh, thấy anh cúi đầu nhìn qua, nhỏ giọng hỏi một câu: “Chú, con rất sợ đau, trị nha có đau hay không?”

Từ Nhuận Thanh cúi mắt, nhìn bàn tay con bé đang chộp cổ tay áo anh, chợt nhớ tới cái gì, ngược mắt nhìn Niệm Tường, như cười như không nói: “Sợ đau?”

“Con bé từ nhỏ đã sợ đau.” Mẹ cô bé giải thích một câu, bất đắc dĩ cười cười, dắt cô bé cùng nhau rời đi.

Chờ hai người đi ra khỏi phòng, thế này Từ Nhuận Thanh mới đứng thẳng người, ánh mắt như có như không, liếc nhìn người nào đó đang cố gắng giảm bớt sự tồn tại của chính mình: “Có phải là đồng bệnh tương liên hay không?”

Đồng cái gì bệnh, bệnh gì chứ...

Niệm Tưởng tháo xuống bao tay, đi rửa tay, đợi lau khô tay xong thấy anh còn đang xem bệnh lịch, dùng tay sờ sờ lỗ tai... Mẹ ơi, nóng như vậy nhất định là đỏ lên rồi!!! (ttsy *'ㄣ̀) ttsy

“Đứng đó làm gì.” Anh ngược mắt nhìn cô, quay người từ trong ống đựng bút rút ra cây bút màu đen, viết viết gì đó trên bệnh lịch: “Lại đây.”

Anh nghiêm túc, Niệm Tưởng cũng không dám không tập trung, nhanh chóng chạy đến trước mặt anh, ngoan ngoãn đứng đó chăm chú lắng nghe.

Kết quả, đợi sau một lúc, cũng không nghe thấy anh mở miệng, nhắc mắt nhìn anh, vừa lúc chống lại ánh mắt anh thì hơi sững sờ.

Lập tức liền nghe anh hỏi: “Vành mắt sao lại hồng hồng như thế, tối qua không ngủ đủ?”

Đánh chết cũng không thể thừa nhận tối qua mình không ngủ được, đó không phải là tự thừa nhận anh có lực ảnh hưởng đối với mình sao! $\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}|||)\} \dots$

Cô cố gắng suy nghĩ một hồi, thế này mới tìm được lý do coi như hợp lý, giải thích: “Tại điều hòa thấp, vành mắt hơi khô...”

“Có người nào đã từng nói với em chưa?” Anh đột nhiên hỏi.

Niệm Tưởng không hiểu “hả” một tiếng, nói cái gì?

“Em không biết nói dối.” Anh cầm bút chỉ ra một chỗ cuối cùng, nghĩ nghĩ, lại trực tiếp sửa chữa chỗ tóm tắt bệnh lịch của cô. Cứ như vậy, còn không quên liếc nhìn cô một cái, thấy cô đỏ mặt, bộ dạng thẹn quá thành

giận, thản nhiên bổ sung một câu: “Ít nhất ở trước mặt anh, anh có thể nhìn thấu em đang nói dối hay là nói thật.”

Niệm Tưởng trầm mặc: “...”

Tay đặt ở sau lưng năm lại, có chút không quá cao hứng.

“Có những lời anh có thể không cần nói ra mà...” Cô khẽ giọng rầm rì một tiếng, yếu ớt kháng nghị. Ngẩng đầu thấy anh không phản ứng, lá gan lại lớn hơn một ít: “Tối qua em lên giường liền đi ngủ, rất kiên định muốn đi ngủ.”

Tuyệt đối không có đang oán niệm việc bộ niềng của mình dính vào áo lông của anh...

Cũng tuyệt đối không có đang then thùng... Tuyệt đối ... (つ _ つ)

Nói xong, bị anh dùng ánh mắt và nụ cười thản nhiên đảo qua, thế này mới phát giác tự mình “Giấu đầu lòi đuôi”.

Từ Nhuận Thanh sửa lại chỗ cuối cùng xong, khép lại bệnh lịch đặt về trên bàn làm việc, đóng nắp bút rồi nhét trở lại ống đựng, vừa cất bước đi về phía cô một bước, liền thấy cô cảnh giác lui về phía sau hai bước, nhất thời nhú mày, có chút không vui nhìn cô.

Niệm Tưởng âm thầm ảo não, cũng không hiểu được phản ứng trốn tránh này là xuất phát từ tâm lý gì, nhận thấy được ánh mắt anh nặng nề nhìn qua, cảm thấy nơi đây không thích hợp ở lâu, vừa muốn kiếm cớ rời đi, anh đã không cho kháng cự, một bước đi đến trước mặt cô.

Thân ảnh thon dài cúi xuống, đem Niệm Tưởng toàn bộ che lại dưới bóng anh.

Phía sau Niệm Tường là cửa chớp, bức màn được kéo ra, trên cửa thủy tinh là một tầng hơi nước. Cô nhịn không được lại lui về sau một bước, cổ họng căng lên, trong lòng chột dạ...

Lại, lại tới? (/▽)

Dù bên ngoài cửa sổ ánh sáng rực rỡ thì ánh mắt anh cũng có vẻ tối tăm, một màu đen thẫm như ngưng kết trong nước, nồng đậm đến không thể tan biến. Giờ phút này được ánh nắng chiếu vào, mơ hồ có vài phần bức người.

Niệm Tường lặng lẽ nuốt nước miếng, ngón tay đặt ở sau lưng không biết chạm phải cái gì, cô giơ tay nắm vào trong lòng bàn tay, sờ soạng, thì ra là dây kéo màn cửa chớp.

Từ Nhuận Thanh lại đến gần hơn một chút: “Cùng đi...” Ăn cơm.

Hai chữ sau còn chưa nói ra khỏi miệng, đột nhiên “Ba” một tiếng vang nhỏ, tầm nhìn trước mắt tối lại.

Bàn tay Niệm Tường nắm chặt dây kéo màn cũng ứa mồ hôi, cô tránh đi tầm mắt đốt người của anh, giơ tay dán lên gò má đã nóng lên của mình, hàm hồ lầm bầm một câu: “Thời gian không còn sớm. Bác sĩ Từ, em đi ăn cơm trước...”

Dứt lời, cũng không chờ anh trả lời, nhanh chóng nghiêng người, lướt qua khe hở bên cạnh anh chui ra, chạy nhanh như một làn khói ...

Chân mày Từ Nhuận Thanh nhíu chặt hơn, buông mắt nhìn dây kéo màn còn đang không ngừng đung đưa, ngay cả sắc mặt cũng trầm xuống.

Đây lại là theo bản năng lựa chọn trốn tránh?

Anh giơ tay bóp nhẹ mi tâm, chợt sinh ra một cảm giác vô lực.

Thời điểm Phùng Giản đến phòng trà lấy nước, vừa lúc nhìn thấy Niệm Tường nằm dài ở trước cửa sổ, cô “ơ” một tiếng, hỏi: “Âu Dương vẫn đang tìm cô, sao lại ở đây?”

Niệm Tường nghe vậy “A” một tiếng: “Có nói chuyện gì không?”

“Không rõ lắm.” Phùng Giản nhìn cô, thấy thần sắc cô buồn bực, hỏi dò: “Bị bác sĩ Từ mắng?”

Niệm Tường nâng mắt, lắc đầu: “Không có a.”

“Lại bị cự tuyệt?”

Từ rất lâu trước đó Niệm Tường đã rất nhạy cảm với từ này, trùng mắt với Phùng Giản: “Ai lại thổ lộ nữa...”

“Có.” Phùng Giản nhất thời cười nheo cả mắt, thấp giọng nói: “Tôi nghe nói gần đây bác sĩ Lâm bị một cô gái theo đuổi, mỗi ngày đều gửi tin nhắn đến.”

Niệm Tường “Hả?” một tiếng, đang muốn tám chuyện vài câu, Phùng Giản quay ngược lại nói: “Cho nên cô học tập một chút, tôi vẫn ủng hộ cô và bác sĩ Từ.”

Tâm tình Niệm Tường nhất thời thật phức tạp (⊙v⊙)...

Phùng Giản thấy cô không nói lời nào, sắc mặt lại càng khó coi, nghĩ nghĩ, thuận tiện nhắc nhở: “Gần đây tôi nhìn thấy không ít nữ đồng sự liếc mắt đưa tình với bác sĩ Từ, theo tin nghe được, nghe nói hình như có một cô gái không sợ bị từ chối, chuẩn bị phát động tấn công... Cô mau hành động a.”

Không sợ bị từ chối ... Thì ra trong lòng mọi người, cô anh dũng như thế?

Tâm tình Niệm Tưởng càng phức tạp, rối rắm thành bánh quai chèo...

Không thể nào tiếp tục ở phòng trà nước, cô nâng cốc trở về phòng khám, Từ Nhuận Thanh đang xem phim chụp của bệnh nhân, đầu ngón tay còn cầm một cây viết, đang có quy luật nhẹ nhàng mà chuyển động, bông hoa nhỏ do cây viết chuyển động trên tay anh làm ra, linh hoạt lại ừ nhả.

Thấy cô tiến vào, anh mặt không thay đổi nhìn cô một cái, chỉ bàn nha khoa: “Năm lên đó.”

Niệm Tưởng khiếp sợ: “Hả?”

Bị bỏ rơi vào giữa trưa, người nào đó hiển nhiên tâm tình không tốt, cũng không có kiên nhẫn, cau mày, ngữ khí thanh lãnh: “Tối qua, nút thắt dây niềng, áo khoát lông.”

“Oanh” một tiếng, từ mặt đến cổ Niệm Tưởng nhất thời như bị hỏa thiêu, đỏ lên.

Nháy mắt liền nhớ lại chuyện ngu xuẩn cô đã làm tối qua...

Vì thế, ánh mắt lặng lẽ nhìn chỗ đó, phía dưới cổ anh —— áo sơ mi đã che kín, cái gì cũng nhìn không thấy.

Nhưng nó cũng không gây trở ngại nào cô vẽ ra nơi đó có dấu răng, nhất định rất chính tề lại rõ ràng...

Cô đứng tại chỗ, không nhúc nhích nửa bước, cứ như vậy nhìn anh, nhìn anh, vừa giận vừa xấu hổ, cắn chặt răng, trèo lên bàn nha khoa nằm xong, thúc giục: “Anh nhanh lên.”

Từ Nhuận Thanh đang mang bao tay, nghe vậy, cũng không biết là cố ý hay là lơ đãng, nhẹ giọng nói: “Vội vàng như vậy?”

Niệm Tưởng: “...”

(͡° ͜ʖ ͡°) ͜͜ muốn lật bàn.

Share this:

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 47: Thu Lưỡi

Từ Nhuận Thanh không nhanh không chậm kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, vừa kiểm tra, vừa nói: “Không được tự nhiên cái gì?”

Thanh âm kia nhàn nhạt, giống như là đang... hỏi một người bạn nhỏ nghịch ngợm thích gây sự, loại ngữ khí kiểu “Em vì cái gì không đồng ý”.

Niệm Tường đang há miệng, không tiện trả lời, dù sao, vấn đề này cô cũng không nghĩ sẽ trả lời, đơn giản cứ giả ngu.

Từ Nhuận Thanh ấn nút thắt trở về, sợ cắn đến miệng cô, ngón tay sờ sờ: “Em không trả lời, anh không ngại áp dụng phương pháp mạnh mẽ.”

Mạnh, mạnh mẽ (⊙o⊙)?

Anh cười như không cười liếc nhìn cô, hơi lui ra vài phần: “Động thử xem, có cắn miệng không.”

Niệm Tường theo lời liếm liếm, đầu lưỡi không biết liếm đến chỗ nào của mắc cài, liền thấy đau một trận, cô “a” một tiếng, một giây sau liền nhận thấy trong khoang miệng lan tràn mùi máu tươi.

“Há miệng.” Anh gấp bông, nhìn đầu lưỡi cô chảy máu, hơi nhú mào, đè bông lên cầm máu. Bị thương rất nhỏ, bông thấm lên liền không có dấu vết.

Đầu ngón tay Từ Nhuận Thanh hơi lạnh, dò đi vào, đè lại chỗ mắc cài, nhẹ nhàng sờ: “Nơi này?”

Niệm Tưởng lắc đầu: “Không phải...”

“VẬY NƠI NÀY?” Anh hơi thấp đầu, buông mắt nhìn cô một cái, cẩn thận xác nhận.

Niệm Tưởng gật đầu, nường vào ngọn đèn nhìn rõ mặt anh, dịu dàng, nghiêm túc, rất chuyên chú. Cô giơ tay nhẹ kéo tay áo anh, thấy anh cúi đầu nhìn qua, ngón tay kia nắm chặt cổ tay áo chậm rãi siết chặt, quay mắt đi.

Từ Nhuận Thanh chợt dừng lại, ánh mắt từ trên mặt của cô chuyển tới chỗ ống tay áo cô nắm chặt, mày giương lên, im lặng cười khẽ.

Quả nhiên là đang không được tự nhiên...?

Phùng Giản đến phòng trà lấy nước hết mấy lần, mỗi lần tới đều có thể nhìn thấy Âu Dương ngồi ở cửa sổ, thương cảm nhìn trời. Thẳng đến khi nghỉ trưa sắp kết thúc cũng không thấy Âu Dương nhúc nhích, Phùng Giản chăm chú nhìn anh, biểu tình rõ ràng cho thấy đang thất tình nản lòng, cô quan tâm hỏi: “Âu Dương, anh không khỏe sao?”

“Khỏe a...” Hai tay Âu Dương chống cằm nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt tan rã: “Tôi chỉ là đang tự hỏi một số chuyện thật sự nghiêm túc...”

Vừa rồi anh giúp Từ Nhuận Thanh đi tìm Niệm Tưởng, vòng quanh Thụy Kim một vòng lớn... Cuối cùng nghe Phùng Giản nói Niệm Tưởng đã đi trở về, anh liền đi về. Kết quả mới vừa đi tới cửa phòng, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng.

“Nằm lên đó.”

“Hả?”

“Tôi qua, nút thắt, áo khoát lông.”

“Anh nhanh lên.”

“Vội vàng như vậy?”

Âu Dương đứng tại cửa phòng khám, mặt đỏ giống như tôm luộc...

Anh đầu gì cũng là đàn ông mới có bạn gái, mới nếm thử tư vị yêu đương mà được không?! Vì cái gì luôn muốn cho anh phát hiện trước nhiều chuyện làm cho người ta khó có thể mở miệng như vậy...

Anh vốn cho là bác sĩ Từ chính trực, nghiêm túc, nghiêm khắc giữ thân, chỉ hận mình không phát hiện sớm... thì ra, thì ra bác sĩ Từ cũng có thể như thế... Không đứng đắn.

Cái gì áp dụng phương thức mạnh mẽ...

Anh hoàn toàn không dám tiếp tục nghe thêm, được không! Luôn cảm giác mình biết quá nhiều, sớm hay muộn cũng sẽ bị diệt khẩu (┐┌┐)...

Vì thế, vai phụ như anh, có trọng trách trông chừng ở cửa phòng khám, sau khi đứng thật lâu, thế này mới dám đến phòng trà nước ngồi. Cảm thấy mình quả thực là vĩ đại, có tình có nghĩa, tôn sư trọng đạo...

Phùng Giản nhìn Âu Dương một hồi, trên mặt anh ta có chút phần khích rồi chuyển qua thờ dài một hơi.

Từ lúc Niệm Tường đến, làm bác sĩ Từ “quân tâm dao động”, hiện tại ở Thụy Kim cũng không có mấy ai có tinh thần bình thường. Làm một người duy nhất tỉnh táo ở đây, Phùng Giản cảm thấy mình quá cô đơn, tịch mịch ... ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Bất quá, kịch tính kế tiếp phát triển ngoài dự kiến của Âu Dương, anh cho rằng Niệm Tường và bác sĩ Từ sớm đã “ám độ trần thương” (*), còn võ

ngực cam đoan cùng Lan Tiểu Quân, kết quả, mấy ngày kế tiếp, phát hiện Niệm Tường và bác sĩ Từ lại chia đất làm doanh, phân chia rạch ròi.

(*) Âm độ trần thương: Đã đến giai đoạn mà không ai nghĩ tới.

Chẳng lẽ, bởi vì một số phương diện nào đó không hài hòa, dẫn đến phương pháp mạnh mẽ thất bại, từ đó, hai người không muốn lui tới?

Âu Dương sờ cằm, cảm thấy mình gặp được một nan đề phức tạp nan giải.

Mà cùng lúc đó, người mang lòng “rục rịch tấn công Từ Nhuận Thanh”, Đoàn Viên Viên rốt cuộc bắt đầu hành động ...

Niệm Tường chán ghét nhất chính là viết bệnh lịch, nhất là lúc nghỉ trưa bị Từ Nhuận Thanh bắt đến phòng khám viết bệnh lịch!

Cô cầm bút hao tâm tổn sức, nấp bút đâm vào cằm dưới, nghiêm túc nghĩ nghĩ, vừa nắm bắt được một chút thông tin hữu ích, đang định soạn lời viết, liền thấy Đoàn Viên Viên cầm cốc nước đi vào.

“Niệm Tường...”

Niệm Tường ngẩng đầu nhìn lại, là hộ sĩ ở phòng bác sĩ Lý, lần trước nhờ rằng cho cô.

Tiểu hộ sĩ mặt hoa da phấn, trộm liếc nhìn Từ Nhuận Thanh đang ngồi ở bàn làm việc, ho nhẹ một tiếng nói: “Tôi nói làm sao mà tìm nửa ngày cũng không thấy bóng dáng cô, thì ra là ở trong này cần bút làm việc.”

Niệm Tường há miệng thở dốc, há nửa ngày cũng không biết nói thế nào với cô hộ sĩ, dứt khoát hỏi: “Tìm tôi có việc?”

Tiểu hộ sĩ trừng cô, hờn dỗi: “Tìm cô nhất định phải có việc...”

Niệm Tưởng: “...” Làm sao cô cũng không nhớ rõ, giữa hai người thì khi nào không có việc cũng tìm nhau chơi a.

Đang rối rắm, Từ Nhuận Thanh cúi đầu nhìn cô một cái, hơi nhúu chân mày, nghiêm trang: “Viết xong?”

Niệm Tưởng lắc đầu, nhanh chóng quay lại tiếp tục viết bệnh lịch, lỗ tai thì lặng lẽ dựng lên...

Sau đó liền nghe tiểu hộ sĩ bắt đầu cười khẽ, thanh âm kia mềm dịu như hòa tan trong nước: “Bác sĩ Từ đối với Niệm Tưởng thật nghiêm khắc.”

Từ Nhuận Thanh cũng không ngẩng đầu, tiếp tục xem di động.

Anh trước giờ có một thói quen, giữa trưa sẽ lấy di động xem tin tức, hoặc là đi dưới lầu xem tạp chí... Hôm nay “thư đồng” lấy tạp chí đang viết bệnh lịch, cho nên anh liền chấp nhận, vừa giám sát vừa dùng di động xem tin tức.

Tiểu hộ sĩ xấu hổ, bắt quá điều chỉnh tốt tâm trạng rất nhanh, tiếp tục: “A, đúng rồi. Gần đây có phim điện ảnh mới công chiếu, được khen ngợi rất tốt, bác sĩ Từ, anh có hứng thú hay không?”

Từ Nhuận Thanh “Ừm” một tiếng, rốt cuộc nhắc mắt nhìn cô hộ sĩ, hỏi: “Phim điện ảnh gì?”

Lỗ tai Niệm Tưởng nâng càng cao, cắn bút, chuyên tâm nghe lén.

Thanh âm tiểu hộ sĩ hưng phấn, cao giọng nói: “Là điện ảnh viễn tưởng, đương nhiên, bác sĩ Từ nếu không thích, còn có phim tình cảm...”

“Người ta thích xem phim khoa học viễn tưởng.” Từ Nhuận Thanh ngắt lời cô hộ sĩ, ánh mắt buông xuống, liếc nhìn Niệm Tưởng, nhẹ câu

khóe môi một chút: “Cô muốn đi xem? Đã mua vé chưa?”

“A?” Tiểu hộ sĩ ngây ngốc trong chớp mắt, còn chưa phản ứng kịp câu nói “Người ta thích xem phim khoa học viễn tưởng” của Từ Nhuận Thanh là đang đùa cái gì, nghe được vấn đề kế tiếp, theo bản năng trả lời: “Còn chưa có, bác sĩ Từ muốn xem sao? Em có thể đi đặt vé...”

“Ừm, vậy làm phiền cô.” Từ Nhuận Thanh khẽ gật đầu, di động ở trên đầu ngón tay anh quay một vòng, dừng lại trong lòng bàn tay. Anh thuận tiện rút điện thoại xuống bàn làm việc, thản nhiên bổ sung: “Tôi chủ nhật rất thích hợp, tôi và cô ấy đều được nghỉ.”

Lúc anh nói câu này, ngón tay hạ xuống chống trên bàn làm việc, nhẹ nhàng gõ vài cái trên mặt bàn, ngữ khí tiếp tục thanh lãnh: “Làm phiền cô đặt cho tôi ghế tình nhân.”

Tim tiểu hộ sĩ nhất thời ngừng đập, cô che thành ngực tan vỡ, không dám tin hỏi: “Bác sĩ Từ, anh, anh, anh có bạn gái?”

“Đã sắp có.” Anh híp mắt lại, cười cười, vừa biếng nhác vừa thích ý: “Đợi theo đuổi được cô ấy, tôi sẽ nhớ cảm ơn cô.”

Ánh mắt tiểu hộ sĩ ngây ngốc nhìn Niệm Tường, thấy cô cũng có vẻ mặt mê mang, yên lặng phủ định khả năng cô gái đó là Niệm Tường, lại nhìn bác sĩ Từ xuân phong đắc ý...

Hoàn toàn không có cách nào khác để tiếp nhận, lệ rơi ròng rọc chạy đi.

Cô mới không cần cảm ơn như vậy a a a a a! ㄣ`o'┐

Niệm Tường có chút hiểu rõ lại hình như cũng không hiểu rõ lắm, chỉ cảm thấy bên tai nóng lên, nhiệt ý kia lan tràn ra, chậm rãi thiêu đốt cả khuôn mặt ——

Anh nói đến... Hẳn là cô đi? (*w*)

Thiếu nữ mơ mộng đang dâng cao, chỉ cảm thấy trán đau xót, Niệm Tường nhất thời “a” một tiếng, ngược mắt nhìn lên.

Từ Nhuận Thanh đang thu tay lại, mặt không đổi sắc nhìn cô, trầm giọng nói: “Lại không tập trung, anh không ngại phạt em viết một trăm lần bệnh lịch này.”

Niệm Tường xoa trán, hai mắt nhắm lại...

Về chuyện bác sĩ Từ có kế hoạch theo đuổi một cô gái, trong vòng mười phút sau liền truyền khắp Thụy Kim, nửa giờ sau, toàn bộ nha khoa đã ... Không ai là không biết.

Nhóm của Đoàn Viên Viên vốn thảo luận, thừa dịp Niệm Tường không “được sung ái” mà phát động tấn công, hiện nay đổi thành, thảo luận cô gái thần kỳ kia là ai.

Niệm Tường đi phòng trà lấy nước, đi buồng vệ sinh, đi phòng ăn, trên đường đi đều có mấy nhóm y tá, hộ sĩ bắt cóc lại... lôi đi tra hỏi “quân tình”.

Sau vài ngày như vậy, cô cũng bắt đầu mệt mỏi. Ai oán nhìn Từ Nhuận Thanh đang ngồi xem phim trước mặt, sao anh không thu dọn cục diện rối rắm này a!

Mọi người đột nhiên kéo cô về phía trận doanh của họ, làm cho cô chột dạ áy náy, quả thực mỗi giây mỗi phút đều có thể khóc ra...

Thật sự sợ, nếu mọi người biết cô là người đã “Nhúng chàm” Từ Nhuận Thanh, sau đó sẽ bị chém chết...

Thất thần, kết quả chính là không phản ứng kịp trước câu hỏi của Từ Nhuận Thanh ——

Niệm Tưởng nhìn anh dùng đầu ngón tay, chỉ vào hình chụp phim x quang trước mặt, khóc không ra nước mắt: “Anh có thể lặp lại câu hỏi một lần nữa không?”

Từ Nhuận Thanh ngược mắt nhìn cô một cái, chân mày nhú nhú, lặp lại: “Chỉ ra những điểm trên gương mặt bằng trắc lượng phim x quang.”

“Muốn vẽ ra sao?” Niệm Tưởng hỏi.

Từ Nhuận Thanh từ chối cho ý kiến, đem đầu ngón tay quay trở về, rút cây bút màu đen đưa qua.

Trên cây bút còn lưu lại nhiệt độ từ ngón tay anh, Niệm Tưởng cầm trên tay, có chút hoảng hốt, lại rất nhanh điều chỉnh tốt cảm xúc, quét mắt nhìn phim chụp, bắt đầu vẽ.

“Bla bla bla..” (*)

Cô vừa nói, vừa dùng bút vẽ chuẩn xác vị trí trên phim chụp.

“... Bla bla bla ” (**)

(*) (**): Đây là những từ chuyên môn nên mình không edit được, xin phép lược qua.

Thanh âm của cô mềm nhẹ, tại buổi trưa yên tĩnh nghe có chút tùy ý biếng nhác, con người đen như mực lóe sáng, như là mã não thượng hạng, quang hoa ngàn chuyển.

Ngón tay Từ Nhuận Thanh chống nhẹ cằm dưới, ánh mắt dừng trên mặt của cô, trong lòng dâng lên một cảm giác mềm mại không thể nói rõ.

Cô còn đang tiếp tục bla bla bla.

“Mô hình trắc lượng có những nội dung nào?” Anh hỏi.

Niệm Tưởng chỉ dừng lại trong chớp mắt, lập tức lưu loát trả lời: “Bao gồm:...”

“Đã không còn “mất tự nhiên”?” Anh lại hỏi.

“Kỳ thật em cũng không tự nhiên lắm...” Nói được một nửa, ý thức được cái gì, Niệm Tưởng lập tức phanh gấp, dừng lại câu chuyện, bỗng nhiên ngược mắt nhìn về phía anh —— đào hố cho cô nhảy ư? Cô mới không mắc mưu.

Cô hắng giọng một cái, tiếp đón ánh nhìn kia của anh, rất có chí khí trả lời: “Thời gian làm việc em không trả lời vấn đề riêng tư, như vậy thật không chuyên nghiệp.”

Ngón tay Từ Nhuận Thanh đề trên mi tâm, cười khẽ một tiếng, nụ cười kia nhàn nhạt, có chút tùy tính: “Theo anh lâu như vậy, chỉ có mấy lời này là nghe lọt?”

Niệm Tưởng nhếch môi không trả lời.

Từ Nhuận Thanh cũng không có ý bức bách, lẳng lặng đưa mắt nhìn cô một lúc, thấy cô cố ý bày ra một bộ biểu tình “Kiên trinh bất khuất”, trong lòng nhin không được bật cười, chỉ là trên mặt lại không hiện ra nửa phần.

“Một vấn đề cuối cùng.” Anh hơi trầm ngâm: “Chủ Nhật đi xem phim cùng anh?”

Ừm, nên thu lưới rồi.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 48: Cứu Bình

Âm u mấy ngày, bầu trời thành phố Z rốt cuộc bắt đầu trời quang mây tạnh.

Bởi vì ở tuổi nước nóng nghỉ dưỡng cực kỳ thoải mái, hành trình trở về bị cha Niệm cứ dời lại dời, thẳng đến khi cùng mẹ Niệm đến sau núi ngòi một chuyến cáp treo, mới thôi tiếc nuối mà về nhà ...

Đi qua siêu thị ở gần nhà, rốt cuộc lương tâm trời dậy, phát hiện bọn họ đã quên mất mình còn có một khuê nữ...

Cha Niệm tự mình tới đón, trên đường sợ kẹt xe, đã đi sớm hơn nửa giờ, đợi ở cửa bệnh viện Thụy Kim. Ở trong xe đợi đến nhàm chán, ông xuống xe đi thị sát đơn vị Niệm Tường thực tập.

Đã sắp tan tầm, phòng khám không còn bệnh nhân.

Niệm Tường liền ngồi ở bàn làm việc nhìn bệnh lịch Từ Nhuận Thanh đã viết, nét bút cứng cáp, tinh tế rất đẹp mắt, không giống như là viết bệnh lịch, mà giống như là đang viết thư pháp...

Thời bây giờ, bác sĩ có thể viết bệnh lịch được như thế này đoán chừng có thể đếm được trên đầu ngón tay đi?

Cô lặng lẽ sùng bái, từng chữ từng chữ nhìn thật cẩn thận, nghiêm túc.

Âu Dương cũng ở bên cạnh xem nửa ngày, rốt cuộc không chờ được nữa, xen vào nói: “Niệm Tường a.”

Người nào đó “Ừm” một tiếng, cũng không ngẩng đầu.

“Em và Tiểu Quân gần đây có liên lạc không?” Dứt lời, anh hơi ngừng lại, cau mày, lòng có chút lo lắng: “Anh luôn cảm giác cô ấy gần đây tâm tình không tốt, nhưng mỗi lần hỏi cô ấy có chuyện gì thì lại không nói cho anh biết.”

“Ờ?” Niệm Tưởng rốt cuộc ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, nghĩ nghĩ, trả lời: “Chúng tôi về cơ bản mỗi ngày đều liên lạc, hình như cậu ấy gặp chuyện không vui trong khi làm việc... Cậu ấy không nói với anh sao?”

Âu Dương hình như là nhớ tới cái gì, chân mày nhíu lại, rồi ngay lập tức nhíu càng chặt: “Trước đó không lâu, chúng tôi vì chuyện thực tập của cô ấy mà...cãi nhau.”

Người có chỉ số EQ thấp, vẻ mặt thành thật nhìn anh: “Anh nói ra xem, em có giúp anh được cái gì không?”

Âu Dương thật không cho cô mặt mũi “phốc xuy” một tiếng, đang định cười nhạo cô, nhớ tới lúc này còn trông cậy vào người ta giúp đỡ, lập tức biểu tình nghiêm trang: “Trong khoảng thời gian này, cô ấy vẫn luôn cảm thấy thực tập có chút vất vả, hơn nữa, thầy hướng dẫn của cô ấy tính tình không tốt lắm. Hôm kia, anh và Tiểu Quân thật nghiêm túc thảo luận chuyện này, nhưng không biết chọc cô ấy mất hứng chỗ nào, mãi cho tới bây giờ cũng không để ý đến anh. Tan tầm anh đi đón cô ấy... Cũng luôn không đón được.”

Hiện tại đến phiên Niệm Tưởng khinh bỉ anh: “Lúc bạn gái hờn giận, cậu ấy nói cái gì anh liền nghe theo cậu ấy đi, ai cho anh đi “sửa” cậu ấy...”

Âu Dương há hốc mồm: “...” Còn, còn có như vậy sao?

Niệm Tưởng thu hồi ánh mắt → _ →, không tin?

Âu Dương có chút giác ngộ _(:3 > ∠)_...

Trong khoảng thời gian này, trạng thái cảm xúc của Lan Tiểu Quân đích xác không quá ổn định, giống như là thùng thuốc nổ, bất kỳ lúc nào cũng có thể nổ tung. Mỗi ngày nay gọi điện thoại đến, trên cơ bản đều là kể khổ.

Niệm Tường nghe nghe, so sánh xong, cảm thấy bác sĩ Từ quả thật chính là Thiên Sứ...

Hai ngày nay cô đã đỡ dành, nhưng làm thế nào cũng không có hiệu quả. Âu Dương không nói, cô còn chậm lụt không phát hiện, thì ra là hai người... cãi nhau.

Cô nhú mày, tâm sự nặng nề.

Ánh mắt vừa mới chuyển tới trên bệnh lịch, liền nghe thanh âm Âu Dương yếu xìu: “Bác sĩ Từ.”

Niệm Tường quay đầu nhìn qua, anh vừa đi vào phòng khám, trong tay còn cầm một cốc nước nóng, bốc cả hơi... Cốc nước có màu hồng phấn... Hơn nữa thật không đúng lúc, nó là cốc của cô...

Ánh mắt Niệm Tường bất thiện, theo dõi anh (⊙x⊙): anh đã làm gì cái cốc Kitty của em!

Từ Nhuận Thanh đi đến phía sau cô, hơi cúi người, đem cốc nước bỏ lên trên bàn làm việc, thanh âm giống như nhiễm vài phần sương mù, thấp đến lạnh lạnh: “Chú Niệm ở đầu cầu thang đợi em, em mau tan tằm trước đi.”

“A?” Niệm Tường nhìn nhìn thời gian, vừa rồi ở trong điện thoại, cha Niệm cũng không nói muốn tới đón cô a: “Giờ tan sở còn nửa giờ...” Về trước cái gì, có thể không tốt hay không?

“Không phải đã có một khoảng thời gian không gặp chú Niệm?” Anh đứng ở bên người cô, hỗ trợ sửa sang lại bệnh lịch, thoáng dừng lại một lúc, nhẹ liếc mắt nhìn cô, hỏi lại: “Anh cho phép, còn ai dám có ý kiến?”

Từ lúc Từ Nhuận Thanh tiến vào, vẫn bị xem như không khí không được nhìn đến, nội tâm Âu Dương vô cùng kịch liệt đấu tranh —— có muốn phát động kháng nghị hay không?! Thiên vị cũng quá... trắng trợn a, làm anh tức chết!

“Có thể?” Mắt Niệm Tường sáng lên, rục rịch.

Từ Nhuận Thanh nặng nề “Ừm” một tiếng, lập tức nhớ tới cái gì, đem cốc nước đưa cho cô: “Uống vài hớp rồi đi.”

Cả một ngày đều ngồi trong máy điều hòa, môi của cô cũng khô đến có chút trắng bệch, cổ tình tự cô không phát giác.

Đợi Niệm Tường vội vàng rời đi xong, Âu Dương giương mắt nhìn cốc nước kia, nhỏ giọng: “Bác sĩ Từ, tôi cũng khát...”

Từ Nhuận Thanh vừa kéo ghế ngồi xuống, nghe vậy, không chút để ý liếc mắt nhìn anh ta, ngữ khí mang ý cười, không nhẹ không nặng, không nhanh không chậm hỏi: “Cần tôi giúp cậu lấy nước?”

Ánh mắt kia... Trầm trầm, thanh lãnh đen đặc, không có độ ấm chút nào.

Âu Dương lập tức quay người đi ra ngoài: “Ồ, tôi nhớ ra là Phùng Giản tìm tôi có việc...”

Trên bàn cơm Niệm gia.

Cha Niệm gấp vào bát của Niệm Tường hai miếng lớn thịt vịt nướng, lo lắng: “Sao lại gầy nhiều như vậy a, mặt cũng nhỏ đi một vòng.”

... Là ba lớn ra một vòng đi?

Niệm Tường đầu đầy hắc tuyến.

“Ba vừa tham quan hết bệnh viện của con một vòng, hoàn cảnh thật là tốt.” Cha Niệm dừng một lát, làm bộ như lơ đãng hỏi: “Hoàn cảnh tốt người cũng tốt a, lúc đi nhìn thấy con và một “tiểu bạch kiểm” vui vẻ cười nói, là có gì sao?”

“Tiểu bạch kiểm”? Khụ... cha Niệm nói, hình như là Âu Dương?!

Mẹ Niệm thật không cho mặt mũi, trợn trắng mắt, bổ sung: “Ba con cũng cần nhằn với mẹ cả nửa ngày, nói là cảm thấy những anh tài trẻ tuổi ở lâu hai đều đang mơ tưởng con. Ách, ông làm như khuê nữ nhà ông là tiên nữ chắc!”

Uy uy uy...

“Khuê nữ như tiên của Cha Niệm” trong miệng của mẹ đang ngồi ở đây mà, được không! ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ...

“Con xem, trong các đồng sự của con có ai thích hợp hay không, có thích hợp thì phát triển, mẹ rất ủng hộ.” Mẹ Niệm gấp một cái trứng vào bát của Niệm Tường: “Ba con chỉ sợ con bị lừa, mặt trắng thì thấy không có khí khái nam tử, mặt hơi đen thì nói người ta giống đi đào than. Bộ dạng tốt, nhìn được thì cảm thấy người ta không đáng tin cậy, bộ dạng khó coi, lại cảm thấy không xứng với con... Vẫn nên lấy hình mẫu của ông ấy làm tiêu chuẩn cân nhắc, ặc ặc...”

Niệm Tường 囧 thiếu chút nữa vùi cả khuôn mặt trong bát.

Đêm nay, ngữ khí trào phúng của mẹ Niệm cũng làm cô xấu hổ dùm cha Niệm...

Đương sự lại không có cảm giác gì, vẫn như trước cười híp mắt: “Niệm Tưởng a, ba vẫn cảm thấy nam đồng sự ở bệnh viện con đều không được. Bác sĩ nam luôn có thể gặp được các cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, sẽ có tâm tư khác... Hơn nữa, chức nghiệp này vốn đã hấp dẫn cô gái trẻ tuổi, con cũng đừng để trong lòng a.”

Vì thế, kế tiếp, trên bàn cơm Niệm gia đã xuất hiện một trận bão táp lớn nhất trong những năm gần đây...

Sau khi Niệm Tưởng chạy khỏi nơi nôi nia xoong chảo bay tán loạn, nhận được điện thoại của Lan Tiểu Quân, liền vội vàng ra ngoài.

Lan Tiểu Quân và Niệm Tưởng hẹn nhau tại KTV (*) ở một trung tâm thương mại, chính là lúc đường phố đã lên đèn, Niệm Tưởng ngồi trong xe taxi, từ cửa kính nhìn ra ngoài, cả tòa thành phố được các ngọn đèn rực rỡ bao phủ, cùng với sự di chuyển nhanh của xe, chúng giống như đang di động, lưu quang trải dài.

(*) KTV: Nơi hát hò karaoke.

Ban đêm ở thành phố Z như được bao phủ trong bức tranh màu nước, sắc màu diễm lệ.

Đến KTV thì đã là bảy giờ bốn mươi lăm đúng, một giây cũng không hơn. Niệm Tưởng đối với hành lang khúc chiết của KTV đích thực không có phương hướng, đấu tranh một hồi, níu lại người phục vụ vừa đi qua, mới tìm được chỗ hẹn.

Đẩy cửa vào, trong nháy mắt liền bị tiếng ca như tiếng thét của Lan Tiểu Quân làm sợ tới mức, thiếu chút nữa lui ra ngoài.

Nửa giờ trước, khi Niệm Tường nhận được điện thoại, liền mơ hồ cảm thấy Lan Tiểu Quân đêm nay có gì không ổn, lúc này nhìn thấy trạng thái của cô ấy, càng thêm khẳng định... Cô bé này không phải là bị ép điên thì chính là áp lực quá lớn, đang cần phát tiết.

Cô ở tại cửa chần chờ không bao lâu, Lan Tiểu Quân đã phát hiện ra cô: “Niệm Tường, rốt cuộc cậu đã tới.”

Cô ấy cười híp mắt đi đến, tới gần thì Niệm Tường lập tức nghe thấy mùi rượu rõ ràng. Cô bóp nhẹ mũi, đỡ Lan Tiểu Quân: “Cậu uống bao nhiêu?”

“Không nhiều.” Lan Tiểu Quân dựng lên ba ngón tay: “Mới ba chai...”

Niệm Tường: “...” Người chỉ uống có mấy ly liền có thể ngủ thành heo như cô, có chút không hiểu thế nào là ba chai.

Ngọn đèn xoay tròn có chút chói mắt, Niệm Tường sờ soạng công tắc, bật đèn sáng lên. Giơ tay che ánh mắt Lan Tiểu Quân, sau một lúc lâu mới buông ra, đang đỡ cô ấy đến sofa ngồi, rũ mắt xuống liền nhìn thấy bày một thùng rượu...

Niệm Tường đếm đếm chai không, mặt cũng xanh mét, năm chai ...!!!

Khó trách mùi rượu lại rõ ràng như vậy.

“Cậu làm sao vậy? Nói với mình xem?” Cô lấy khăn ướt từ trong túi xách, lau mặt Lan Tiểu Quân, lại lau tay rồi dừng lại.

Lan Tiểu Quân mở mắt ra nhìn cô, lệ rơi đầy mặt: “Niệm Tường...”

“Ừm, ở đây, ở đây.” Cô lại gần ôm cô ấy, cảm giác thân mình cô ấy đang run rẩy, chân mày lập tức nhíu chặt: “Chịu ủy khuất gì?”

“Hôm nay mình bị người thân của bệnh nhân đánh một bạt tai.” Cô ấy đem mặt chôn trong ngực Niệm Tường, thút tha thút thít.

Ôi mẹ ơi...

Niệm Tường nháy dưng, sờ sờ mặt cô ấy, ngữ khí thả càngh mềm nhẹ: “Đánh ở đâu? Mình nhìn xem?”

“Bên trái... Vừa nói chuyện đã bị họ lấn tới, lúc ấy đầu óc mình cũng trống rỗng, không biết phản ứng thế nào.” Cô ấy lại khóc lên, giãy giụa muốn đứng dậy đi mở chai rượu.

Niệm Tường ngăn lại, ngược lại bị cô ấy nhét cho một chai vào tay: “Mình hiện tại không cần an ủi, mình đang giận, cùng uống đi được không...”

Niệm Tường bị ánh nhìn trong suốt sáng ngời của Lan Tiểu Quân nhìn chăm chăm, dưới ngón tay lại là xúc cảm lạnh lẽo của chai rượu, nhất thời cảm thấy ngũ tạng lục phủ của mình cũng bị đá kích. Cô khó xử nhìn Lan Tiểu Quân: “Tiểu Quân, tửu lượng mình không tốt...”

“Uống...” Lan Tiểu Quân vượt mặt một cái, thần nhiên cụng vào chai của cô: “Bạn tốt không phải là lúc cần thì cùng bồi rượu sao?!”

Ai muốn phân thắng thua!

Chân mày Niệm Tường nhíu càng chặt hơn, vừa đem chai rượu để lại trên bàn, liền bị Lan Tiểu Quân một phen cầm tay, trực tiếp đưa đến bên miệng cô, ực một hớp.

Hương vị đắng chát kia đi vào cổ họng, Niệm Tường bị nghẹn thiếu chút nữa phun ra...

Sự tình có chút nguy cấp, tất nhiên phải gọi viện binh!

Bằng không, Lan Tiểu Quân cứ bắt cô uống rượu như vậy, chỉ sợ kết quả cuối cùng là Tiểu Quân còn tỉnh, mà cô thì đã đi gặp Chu Công ...

Cô vừa có ý nghĩ này, còn chưa làm ra hành động gì, lại bị Lan Tiểu Quân dùng lực đổ vào miệng mấy hớp. Lan Tiểu Quân có khí lực lớn, lúc này uống rượu, càng không cố kỵ gì. Niệm Tường không tránh được, dứt khoát ngậm rượu, chờ cô ấy buông ra, quay người nhanh chóng phun vào trong thùng rác.

Cho dù như vậy, tới lui vài lần, Niệm Tường vẫn nuốt xuống mấy hớp. Nhắc mắt liếc về phía chai rượu, cả người cũng ngây ngốc ... Một chai, đã thấy đáy?

Không biết là phản ứng sinh lý hay là tâm lý, một giây sau Niệm Tường liền cảm giác chất cồn quấy phá, cả người cô đều bắt đầu nóng lên, nóng lên, nóng lên...

Niệm Tường vừa dụ dỗ cô ấy hát, vừa tìm số của Âu Dương gọi qua. Vừa ngước mắt liền nhìn thấy Lan Tiểu Quân hát vài câu, uống một ngụm lớn... Nhìn thấy quả thật kinh tâm.

Má ơi, uống như vậy... Thật sự không thành vấn đề?

Điện thoại đã nổi, Niệm Tường chạy tới ngoài cửa, ngăn gọn, xúc tích, nhanh chóng đem sự tình đại khái nói một lần, sau đó là báo số phòng KTV.

Xuyên qua cửa thủy tinh trong suốt, hướng vào trong xem, còn có thể nhìn thấy thân ảnh Lan Tiểu Quân chiếu dài dưới ngọn đèn.

Nhất thời tim Niệm Tường như bị nhéo một phen, quả thật đau nhói, trước khi cúp điện thoại, cô còn không quên nhắc nhở: “Anh phải nhanh lên, bằng không em cũng bị Tiểu Quân chuốc sai, càng không ngăn được cô ấy.”

Âu Dương nghe Lan Tiểu Quân nói về tử lượng kém cỏi của Niệm Tường, nhất thời cảm thấy mi tâm ần ần đau: “Cô ấy hiện tại trạng thái như thế nào?”

“Giống như đã say ...” Bằng không, Lan Tiểu Quân khi tỉnh sẽ không dùng sức ép cô uống.

Nghĩ như vậy, Niệm Tường chỉ cảm thấy mùi rượu vừa rồi nuốt xuống lại tràn ngập, cảm giác lạnh lẽo kia đến bây giờ cũng còn có thể nhớ rõ, làm huyết Thái Dương của cô nhảy lên kịch liệt.

Quá khó uống, không có gì ngon cả ㄟ_ㄟ.

Âu Dương cầm chìa khóa xe đi tới cửa, vừa ở tại cửa đổi giày vừa hỏi: “Vậy còn em?”

Niệm Tường kéo nhẹ cổ áo, cảm thấy có chút khó chịu: “Em cảm thấy, em rất nhanh sẽ không trụ vững, không khoa trương đâu...” Dứt lời, cô cúi đầu lau lệ.

Âu Dương đã xuất phát, đợi Niệm Tường cúp điện thoại, anh chạy tới bãi đỗ xe dưới lầu. Nghĩ nghĩ, có chút không yên lòng, không chút do dự gọi điện thoại cho Từ Nhuận Thanh.

Từ Nhuận Thanh vừa tắm xong, pha tách cà phê ngồi ở trước bàn máy tính.

Thật lâu sau, rốt cuộc nhảy ra thông báo. Anh nhấn mở, tiếp nhận video call, nhìn mẹ Từ ở bên trong video, lười biếng nhếch môi cười.

Cha Từ đi công tác, mang theo mẹ Từ cùng đi, đã đi được một khoảng thời gian.

Tính toán ngày, là có một tháng không gặp.

Mẹ Từ nhìn thấy người, cảm thấy vui vẻ mỹ mãn, bắt đầu vào vấn đề chính: “Ban ngày ba con tham gia trao đổi công tác, mẹ liền đi ra ngoài chơi. Nơi này hoàn cảnh tốt, mẹ nhàn rồi nhàn chán còn chinh lý công văn, khi nghỉ đông, con có thể mang bạn gái đến đây chơi.”

Bạn gái...

Tâm tư Từ Nhuận Thanh hơi đổi, khẽ giọng đáp ứng.

Mẹ Từ bất mãn: “Con nói mình có sắp xếp, mẹ vẫn không có hồi thúc con. Cũng lâu như vậy rồi, nên nói với mẹ tiến độ đi?”

Đầu ngón tay Từ Nhuận Thanh để nhẹ lên mi tâm, có chút không kiên nhẫn. Anh đêm nay vẫn luôn cảm thấy tâm thần không yên, lại không biết ở đâu ra làm cho anh nôn nóng, tâm tình bất an.

Anh trầm mặc thật lâu sau, mới chậm rãi nói: “Con không biết.”

Mẹ Từ lập tức tắt video trò chuyện, tức giận để lại một câu to: “Tiểu tử người chờ lão nương trở về, sẽ cho người một trận!”

Từ Nhuận Thanh nhướn nhướn mày, đang muốn trả lời, liền nghe tiếng điện thoại quấy nhiễu, anh ghé mắt nhìn lại, màn hình di động sáng lên.

Tên hiển thị gọi tới là —— Niệm Tường.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 49: Đè Tường

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi hiện đang bận, xin vui lòng gọi lại sau. Sorry...”

Âu Dương cau mày nhìn chăm chăm màn hình di động một lúc, hơi trầm tư, khởi động xe, tiếp tục gọi lại.

Niệm Tường gọi điện thoại xong thì không khóa máy, trở về phòng bao, cầm điện thoại để lên bàn để ngừa việc bỏ lỡ cuộc gọi hay tin nhắn nào, lúc này mới phát hiện, không biết thời điểm nào cô đã bấm gọi cho Từ Nhuận Thanh.

Cô lập tức lại chạy ra cửa phòng, cầm điện thoại đưa đến gần tai: “Alo?”

“Ở đâu?” Từ Nhuận Thanh đứng dậy trước máy tính, chau mày.

“Đang cùng Tiểu Quân... hát.” Cô ho nhẹ một tiếng, giải thích trạng huống: “Vừa rồi gọi cho Âu Dương, gọi xong quên khóa máy ... Không biết làm sao lại bấm vào số anh ...”

Bối cảnh bên cô, thanh âm ồn ào hỗn độn, nhưng có thể rõ ràng nhận biết được là KTV. Thanh âm của cô gần ngay bên tai, lại như mơ hồ xa xăm, vừa buông tay liền sẽ lập tức trượt khỏi từ kẽ tay.

“Chỉ có hai người, em và Lan Tiểu Quân?” Từ Nhuận Thanh thoáng mím môi, chân mày nhíu chặt hơn.

Niệm Tưởng không cảm thấy nơi nào có vấn đề, vui vẻ ứng tiếng: “Đúng, Tiểu Quân uống say, một mình em không trị được cô ấy.”

Từ Nhuận Thanh có chút đau đầu nhéo nhéo mi tâm, lại mở miệng lần nữa thì thanh âm cũng khàn khàn khiến Niệm Tưởng sửng sốt: “Vì cái gì không tìm anh?”

“A?” Niệm Tưởng sửng sốt, lại bị anh hỏi mà chỉ biết im lặng.

Trầm mặc qua đi trong giây lát, Từ Nhuận Thanh không dây dưa nhiều, hỏi: “Ở chỗ nào? Anh tới tìm em.”

“Đã trễ thế này, không sao, Âu Dương đang...” tới rồi.

Không đợi cô nói xong, đầu bên kia, tiếng hít thở trầm xuống, từng câu từng từ, không cho phản bác nói: “Anh chỉ cần em trả lời câu hỏi của anh.”

Giọng nói kia cường ngạnh, thanh âm lại lạnh lạnh, mang theo vài phần bất cận nhân tình, mơ hồ nhưng trực tiếp làm Niệm Tưởng nhận thấy được, anh đột ngột tức giận.

Niệm Tưởng bị anh dùng loại thái độ này đối đãi, cảm giác chua xót ủy khuất nhất thời cuộn cuộn lên. Cô cảm điện thoại thật lâu sau, trong thanh âm mang vài phần ghen ngào: “Anh giận dữ như vậy làm gì?”

Ngữ khí ủy khuất quá rõ rệt.

Từ Nhuận Thanh chỉ là nghe, cũng có thể tưởng tượng ra biểu tình của cô lúc này. Nhất định là đang cúi thấp đầu, buông mắt xuống, đáy mắt lấp lánh một mảnh nước mắt, tầng nước lung lay sắp đổ.

Cũng giống một dạng sáu năm trước đó, khi bị anh..... cự tuyệt.

Anh bất đắc dĩ khẽ thở dài, đầu quả tim như nhũn ra, hận không thể lập tức nhìn thấy cô. Nghĩ như vậy, ngữ khí tuy rằng vẫn vội vàng, nhưng đã khắc chế, thả nhẹ vài phần: “Anh chỉ là không an tâm về em, đang ở đâu?”

“Ở VV.” Dứt lời, cô nhin không được cẩn thận thăm dò, xác nhận: “Anh thật sự muốn đến đây?”

“Em đợi ở đó, đừng nhúc nhích.”

Em đợi ở đó... Đừng nhúc nhích?!

Niệm Tường nghe đầu kia điện thoại vang lên tiếng tút tút, nhớ lại câu nói sau cùng trước khi anh cúp máy, có chút sững sờ.

Anh muốn tới sao?

Từ Nhuận Thanh cúp máy, sau đó mới biết được Âu Dương đã gọi qua mấy cuộc, cầm áo khoác lên, vừa ra cửa vừa gọi lại.

Âu Dương gọi điện thoại qua quả nhiên cũng là vì chuyện này: “Niệm Tường nói Tiểu Quân như vậy, không dám để cho người lớn biết, trước hết gọi điện cho tôi.”

“Ừm, tôi biết rồi.” Anh nhanh chóng đi vào thang máy: “Tôi ở cách đó rất gần, chạy qua trước.”

Cúp điện thoại xong, Từ Nhuận Thanh nhìn số tầng không ngừng giảm xuống trên thang máy, hơi nhíu mi tâm. Trong thang máy, ngọn đèn chiếu sáng có chút tối, làm nổi bật khuôn mặt cùng đường cong rõ ràng mà lạnh lùng của anh.

Thời điểm Từ Nhuận Thanh chạy đến, Niệm Tường đang ngồi trên ghế cao chân ở góc trong cùng của phòng KTV. Một chân khoát lên trên ghế, một chân chạm nhẹ mặt đất, cả người chôn trong bóng tối, thấy không rõ hình dáng.

Lan Tiểu Quân thì nằm bò ở trên bàn chơi xúc xắc, tự đùa tự vui. Nhìn thấy có người tiến vào, nhìn chăm chăm một hồi lâu, mới đến gần micro ở bên cạnh, nhắc nhở Niệm Tường: “Niệm Tường, có một người rất giống bác sĩ Từ đi vào ... Đuổi ra... đuổi anh ta ra bên ngoài...”

Niệm Tường còn chưa say, chỉ là vừa mới cảm giác được hơi say nên có chút buồn ngủ. Nằm trên ghế sofa, Lan Tiểu Quân tiện tay tiện chân ôm rượu lên uống, lúc sau, chỉ có thể cố gắng bảo trì thanh tỉnh, cùng Niệm Tường chơi vài bàn trò Đại mạo hiểm...

Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hiểu rõ và không có gì giấu nhau, chơi mấy vòng liền cảm thấy trò chơi này, đối với hai người các cô thật sự mà nói có chút lừa người.

Vì thế, liền chuyển sang trò ban hành quân lệnh ...

Niệm Tường đã sắp chống đỡ không được, nhanh chóng lấy cơ mình muốn hát, liền chạy đến chỗ micro ở trong góc khuất, dính tại đó.

Lúc này bị Lan Tiểu Quân đánh thức, cô mở mắt ra nhìn. Tầm nhìn còn có chút mờ lung, nhưng không tốn sức chút nào liền nhìn thấy người đẩy cửa vào.

Cái gì giống bác sĩ Từ...

Niệm Tường ngồi thẳng thân mình, ngón tay hơi lạnh bóp nhẹ mi tâm, rõ ràng... Chính là Từ Nhuận Thanh.

Cô còn ôm cột micro, tựa vào trên tường, thấy anh lững thững đi tới, liền bảo trì tư thế có chút không được tự nhiên này, trơ mắt đếm bước chân anh đến gần...

Mãi cho đến anh đi đến trước mũi chân cô, còn cách cô khoảng cách một bước chân, như cũ ở trên cao nhìn xuống.

Còn đã lên men trên người Niệm Tường, cô không dám tiến lên, cứ như vậy cùng anh nhìn nhau thật lâu, tâm tư trăm chuyển ngàn hồi...

Một giây sau sẽ nhúu mày, sau đó giáo huấn cô, giáo huấn cô uống nhiều rượu như vậy, nháo loạn như vậy.

Hoặc là, nhếch môi cười như không cười, ánh mắt trong trẻo nhìn cô, dùng một loại ngữ khí trào phúng, hỏi cô đây là đang làm gì?

Bằng không thì cũng là bày ra gương mặt không kiên nhẫn...

Chỉ là, mỗi một giả thiết đều không có xuất hiện ——

Anh chỉ là cất bước tiến lên, đứng ở trước mặt cô. Lúc này càng cao hơn, đem cả người cô bao phủ dưới thân của anh, cảm giác bị áp bách mãnh liệt đập vào mặt, chật chội khiến Niệm Tường khó thở trong nháy mắt.

“Bác, bác sĩ Từ...” Cô dựa góc tường ngồi dậy một chút, hơi bất an.

“Em có thể gọi tên anh.” Anh vừa nói vừa cúi thấp người, so với cô, ngón tay anh lạnh hơn, đưa lên, bóp nhẹ cằm cô. Không ngừng mà tới gần, tới gần, tới gần...

Niệm Tường bỗng nhiên tròn mắt —— đây là muốn, muốn hôn cô sao?

Ngay lập tức hô hấp của cô dồn dập, một giây nữa liền sẽ thiếu dưỡng khí thì anh bất chợt dừng lại, cách chớp mũi cô một khoảng cách nhỏ. Ánh mắt nặng nề nhìn cô, đáy mắt tựa như nổi lên ý cười. Đợi Niệm Tường chớp mắt một cái thì đâu còn thấy nửa phần ý cười nào nữa, ánh mắt anh nghiêm túc, chuyên chú, chứa đầy quang ảnh ngọn đèn đang không ngừng chuyển động.

Khi ngọn đèn dừng tại trên người của cô, khoảnh khắc đó, cô không bị trở ngại nhìn rõ đáy mắt anh, rõ ràng chỉ có hình ảnh cô.

Anh lại cúi thấp xuống vài phần, ghé sát vào người người, hỏi cô: “Uống nhiều không?”

“Không có...” Tính toán đâu ra đấy phỏng chừng một chai, nhưng chỉ một chai này đã làm cho cô đầu vầng mắt hoa, cả người cũng nóng lên, vốn phản ứng đã chậm chạp nay càng thêm chậm chạp.

“Ừm, thêm nữa chai nữa mới có thể gọi là quá chén.” Tay anh nắm cằm cô dời lên, dán trên mặt của cô.

Nhiệt độ hơi cao, không sao, cũng không nghiêm trọng lắm.

Đang muốn thu tay, thấy cô khẩn trương nhìn chăm chăm mình, đột nhiên tâm tư nổi lên ý xấu. Ngón tay chuyển tới vành tai cô, nhéo nhẹ một chút, hài lòng nhìn thấy cô run lên, thế này mới thu tay.

Không gian nhỏ không quá sáng sủa, thậm chí bởi vì sự hiện hữu của anh mà có hơi chật chội, anh lại dương dương tự đắc: “Còn muốn uống hay không?”

Mặc dù hỏi với ngữ khí rất ôn hòa, nhưng Niệm Tường nghe được, ẩn giấu trong bề ngoài dịu dàng là tiếng hừ nhẹ cao lãnh. Lập tức thức thời lắc đầu, cũng giải thích: “Em không uống... em là không cần thận...”

Anh nhẹ “ừm” một tiếng, rất có kiên nhẫn chờ cô nói tiếp.

Ánh mắt anh thật chuyên chú, sâu thẳm lại đen đặc, cứ như vậy an tĩnh nhìn cô, khóe môi thoáng cong lên, nhìn thế nào cũng là một bộ dạng yêu chiều dung túng.

Niệm Tường đột nhiên nói không ra lời, sững sờ nhìn anh...

Sao lại cứ như vậy, làm cho người ta... Bất an... 0“Say sao?” Anh muốn kéo cô dậy, thấy cô còn ôm micro không buông tay, cúi mắt nhìn cô một cái, từ trong tay cô nhận lấy micro.

Sau đó một tay cầm cổ tay, một tay ôm thắt lưng cô, vững vàng nửa ôm vào trong lòng anh.

“Anh có lời muốn nói với em.” Anh ôm thân thể ấm áp của cô, hướng vào trong ngực thêm một chút, cúi đầu, cánh môi đến gần bên tai cô, giọng nói trầm nhẹ lại rõ ràng, hỏi: “Em muốn anh nói ở ngay đây, hay là muốn ngồi trên sofa nói?”

Không rời khỏi đây là được...

Niệm Tường níu chặt áo khoác anh, chân hơi nhũn (͡ _ ͡)——

Nói thật, bác sĩ Từ mặt lạnh, so với hiện tại thì đã dịu dàng ân cần hơn rất nhiều!

“Uy... Các người tưởng tôi chết rồi à!” Lan Tiểu Quân hừ một tiếng, buông micro rút trên sofa, phát ra tiếng ‘đông’ nặng nề.

Niệm Tường bị hoảng sợ.

Từ Nhuận Thanh làm như không nghe thấy, thậm chí Niệm Tường có chút hoài nghi, từ lúc anh tiến vào, đã bắt đầu xem Lan Tiểu Quân như người vô hình...

Lặng lẽ nuốt nước miếng, Niệm Tường nhỏ giọng: “Em chọn... Nơi này.”

“Hình như quên nói cho em biết, lựa chọn địa điểm khác nhau, thì nói chuyện cũng khác nhau...” Anh cười một chút, bàn tay nắm giữ cổ tay cô chậm chậm buông ra, vài bước đã bức cô tới góc tường, lưng cô dán chặt lên đó.

Một tay còn lại của anh đỡ thắt lưng cô, cởi áo khoác rộng rãi, ở bên trong Niệm Tường chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, ôm sát đường cong thân thể cô.

Đôi mắt Từ Nhuận Thanh chậm rãi híp lại, đáy mắt thâm u ẩn ẩn sáng lên một đám lửa nhỏ.

Con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người ——

Bị bức đến góc tường không thể lui được nữa, Niệm Tường rõ ràng nường vào men say nổi giận...

Cô lộ ra móng vuốt, không nhẹ không nặng cào anh một cái, vừa định cào cái thứ hai, thì bị anh nắm lấy cổ tay, hơi dùng sức kéo ra phía sau lưng cô.

Niệm Tường phẫn nộ: “Từ Nhuận Thanh!”

Từ Nhuận Thanh nhếch môi cười, có chút sung sướng: “Rất tốt, gọi tên anh.”

Niệm Tường: “...” Đem hết toàn lực phát ra một quyền đánh trên áo khoát bông của anh, vô lực cùng cảm giác thất bại so với quá khứ càng mãnh liệt hơn một ít.

Cô uể oải: “Anh muốn làm gì, Tiểu Quân tâm tình không tốt... Chúng ta như vậy...” Cũng quá đáng!

“Cô ấy có Âu Dương phụ trách.”

Chỉ có cô, mới là người anh muốn phụ trách toàn bộ hỉ nộ ái ố, hơn nữa cô là người duy nhất.

Thanh âm anh trầm thấp từ tính, ngay tại bên tai. Niệm Tường nghe mà cứng người, loại cảm giác quẫn bách cứ dâng lên từng tắc trong lòng. Cô nhú mào, có chút mất hứng: “Em không thích anh.”

“Những lời này, về sau em sẽ không có cơ hội nói nữa.” Mắt anh chợt trầm xuống, đột nhiên lóe ra vài phần lãnh ý. Lãnh ý kia còn chưa lan tràn, liền bị ngọn lửa che giấu nơi đáy mắt dần dần bốc cháy lên.

Anh cúi đầu, áp môi, há miệng cắn môi cô. Có chút mạnh, đụng vào liền có cảm giác đau đớn rõ ràng.

Niệm Tường “A” một tiếng, một tay còn lại vỗ vào anh, kết quả, còn chưa đụng tới thân thể anh, liền bị anh giam cầm, cùng nhau đặt ở phía sau.

Anh không chút nào cảm thấy bị quấy nhiễu, liền lấy tư thế như vậy, hôn cô.

Chiều cao hai người chênh lệch khá nhiều, anh hôn có hơi khó khăn, hai tay chế trụ cô kéo về phía mình, đem cả người cô áp vào trong lòng, cứ nữa ôm như vậy, khấu ở trong ngực, chặt chẽ hôn cô.

Cô lặng lẽ nhắm mắt lại.

Cảm giác hô hấp của mình từng chút một biến nhẹ, biến nhẹ, biến nhẹ...

Bị anh đặt trong một góc tối, áp ở trên tường... Trong phòng còn có một người, chẳng sợ người kia vì giờ phút này đã say đến mức bất tỉnh nhân sự...

Hô hấp cô dồn dập, có chút không thở nổi.

Tay bị anh nắm ở sau lưng, bởi vì anh có chút dùng sức mà có cảm giác đau đớn không quá rõ ràng, chỉ là cái này... Có làm sao?

Cô thích anh, cũng thích anh hôn cô.

Nếu như yêu một người, tâm tình cật lực che dấu, vậy hôn môi tuyệt đối có thể bại lộ chuyện này, làm tâm tình cố gắng ẩn giấu kia thể hiện rõ ràng.

Trong phòng đang phát bài hát mà Niệm Tường chưa từng nghe qua, giai điệu triền miên lại nhẹ nhàng. Cô từ từ nhắm hai mắt, có thể cảm giác ngọn đèn không ngừng lóe lên, dừng trên quang cảm của mí mắt.

Cũng có thể nghe thấy đáy lòng của chính mình, tiếng vang chưa bao giờ rộn ràng như vậy.

Từ Nhuận Thanh rút cuộc hơi thối lui một chút, môi anh vẫn còn áp sát môi cô, tiếng nói cố ý ép rất trầm thấp lại dụ hoặc: “Lại đưa ra lựa chọn...”

Niệm Tường mê mang mở mắt ra nhìn anh.

“Là đi nhà em, hay là nhà anh?”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 50: Thích

Cô nghe không hiểu...

Dừng một chút, anh vừa chuẩn bị áp xuống, Niệm Tưởng quay đầu, môi anh liền rơi vào khoe môi cô. Nhiệt độ kia nóng cháy, cô cảm thấy cả người đều như bị thiêu đốt, cứ cố định nóng lên, nóng lên, nóng lên...

Trước đêm nay, Niệm Tưởng không biết, thì ra Từ Nhuận Thanh cũng có thể như vậy... cũng có vài phần dụ hoặc người khác. Đôi mắt trong veo vốn thuần nhiên thanh lãnh như giếng cổ, ở tại phòng bao không ngừng lóe ra tia sáng bên trong, giống như rất có tinh thần.

Ánh mắt kia như ánh sao xẹt qua trong lòng cô, lưu quang rực rỡ.

Hình như cô thật sự đã say, đầu óc choáng váng, thân thể cũng vô lực nhũn ra, nhiệt độ cả người không phải cao bình thường, mà là rất dị thường —— cô cảm thấy, cô đoán thấy mọi cử động của Từ Nhuận Thanh đều mang theo sức hấp dẫn trí mạng đối với cô.

Từ Nhuận Thanh vẫn duy trì tư thế chiếm hữu tuyệt đối như vậy, không một tiếng động nhìn cô.

Cô làm bộ như say, càng lão đảo thân mình, tiêu cự vừa tụ lại tản ra, thanh âm mềm nhũn: “Em, ở đâu cũng không đi...”

Từ Nhuận Thanh nhẹ “Hửm?” một tiếng, hiển nhiên đối với câu trả lời này rất không hài lòng, lặp lại: “Là đi nhà em, hay nhà anh?” Dứt lời, thấy cô lại muốn giả say, tự nhiên bổ sung một câu: “Bây giờ trả lời, anh nhất

định sẽ không làm gì em, nhưng em trả lời chậm, sẽ thật sự muốn làm chút gì... Biết không, hửm?”

Âm cuối nâng nhẹ lên, lại chọc cho đầu quả tim Niệm Tường ngứa ngáy.

Cô cần môi, vẫn như cũ không chịu trả lời.

“Vậy thì đi nhà anh, anh cần một chỗ...” Anh vừa dừng, thấy lực chú ý của cô tập trung lại đây, thế này mới tiếp tục nói: “Xử lý em.”

Xử, xử lý...

Cô còn chưa hiểu thấu đáo hàm nghĩa “Xử lý” này là gì, dư quang khóe mắt quét đến cánh cửa. Cô nghiêng đầu nhìn qua, ánh mắt có chút cay cay, không tự nhiên híp mắt lại một chút.

Cửa phòng bị người từ bên ngoài đẩy mạnh ra, Âu Dương thở hồng hộc đứng ở cửa, vẻ mặt so với Từ Nhuận Thanh vừa rồi còn lạnh hơn vài phần.

Anh nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt đảo qua chai rượu ngỗng ngang trên bàn, chân mày tuấn tú vừa nhíu, hiện ra vài phần sắc bén. Chờ tầm mắt anh lướt đến góc micro bên này thì nhìn thấy Từ Nhuận Thanh cùng Niệm Tường, ánh mắt chỉ dừng trong giây lát, rất nhanh liền không gợn sóng chuyển đi.

Rảo bước tiến lên, sắc mặt bất thiện đi đến chỗ Lan Tiểu Quân đã say đến mức bất tỉnh nhân sự.

Lan Tiểu Quân đáng thương, cho dù say rượu cũng duy trì năng lực phản ứng nhanh nhẹn, chai rượu cầm trong tay vừa bị rút ra vài phần, lập tức nắm chặt, nâng chân lên, một cước liền đạp qua: “Ai đoạt rượu của ta? không phải là anh em!”

Một cước này cũng thật độc, Âu Dương chỉ cảm thấy cẳng chân đau một trận, cúi đầu nhìn, nường vào ngọn đèn liền quét đến dấu chân in rõ ràng trên chiếc quần trắng.

Lần này có chuẩn bị, anh chế trụ hai tay Lan Tiểu Quân, không chút nào thương hương tiếc ngọc đoạt lấy chai rượu từ trong tay cô. Thấy cô lại nhào lên đoạt lại, hơi tránh ra...

Trong men say mông lung, Niệm Tường nhìn thấy một trận vật lộn còn chưa có kết thúc.

Bất quá, đương sự Âu Dương lại không có nửa phần hưng trí, toàn bộ quá trình đều đen mặt, khí thế bức người.

Âu Dương đem Lan Tiểu Quân không phối hợp khiêng đi trước, cố ý nói rõ địa điểm cùng Niệm Tường, chứng tỏ sẽ không xằng bậy...

Niệm Tường nếu không tin nhân phẩm của Âu Dương cũng sẽ không gọi cho anh, nhưng trong lòng vẫn hơi âm thầm đau đầu: “Bằng không đưa đến nhà em đi, em có thể chăm sóc cậu ấy.”

Nếu như không phải Tiểu Quân không thể để cho người lớn biết, Niệm Tường đã sớm nhét cô ấy về nhà. Hơn nữa, chuyện này vẫn không thể để cha Niệm biết, hai nhà qua lại rất thân thiết, vừa có chút “gió thổi cỏ lay”, không bao lâu liền truyền qua nhau.

Về mặt Âu Dương hoài nghi quan sát cô, chằm chằm thật lâu sau mới uyển chuyển nói: “Niệm Tường, anh cảm thấy hiện tại em cần uống canh giải rượu.”

... Cô mới không có say.

Dứt lời, dưới sự ngầm đồng ý của Từ Nhuận Thanh, rất khẳng khái mang người đi...

Lan Tiểu Quân giãy dựa lộn xộn, một đường dưới ánh mắt quái dị của mọi người, Âu Dương khiêng cô xuống dưới lầu, lại nhét vào trong xe, thu nhận không ít loại ánh mắt ý nói “Người này nhìn như là bắt cóc thiếu nữ say rượu “...

Anh sờ sờ sau gáy bị Lan Tiểu Quân cào đau, nhẹ “hừ” một tiếng: “Đã xem nhẹ lực chiến đấu của em.”

Lan Tiểu Quân được thắt dây an toàn, hành động không tiện, liền dần dần không nháo nữa, nghiêng đầu thiếp đi. Càng ngủ đầu càng tiến gần tới cửa sổ, đến cuối cùng là cả người cũng dán lên.

Âu Dương “Hừ” một tiếng, “ngây thơ” tìm một cái ổ gà trên đường, chạy qua thì nghe thấy Lan Tiểu Quân hét thảm “Ai nha” một tiếng, lửa giận cả một đêm không có chỗ phát tiết rốt cuộc tan đi một nửa, sau đó lương tâm và lý trí đều trở lại, anh dừng xe chỉnh lại tư thế ngủ cho cô, thế này mới tiếp tục chạy đi.

Lan Tiểu Quân bị Âu Dương mạnh mẽ đổ canh giải rượu vào miệng, ghé vào bồn cầu nôn đến tối trời tối đất.

Nôn xong thì đại não thanh tỉnh không ít, súc miệng, vát cái mặt đỏ bừng sau khi say rượu đi tìm Niệm Tường, lục tung lên, biến phòng ngủ của Âu Dương thành hiện trường cướp bóc.

Âu Dương rốt cuộc nghe tiếng mà đến, nhìn thấy hiện trường thì bùng nổ, một búng máu nghẹn ở họng, thiếu chút nữa ngất xỉu vì tức giận.

Nửa phút sau, trên di động Niệm Tường nhận được một tin nhắn như sau: “Niệm Tường, em nhanh chóng thương lượng với lão Đại một chút, anh mượn em một đêm được hay không? Xin em, nhanh chóng đem tên tai họa Lan Tiểu Quân này xử lý đi thôi, thật sự, van xin em!!!”

┐┐┐

Niệm Tưởng vẫn không quá yên lòng, nghĩ hay là trở về để cho chú Lan mừng Tiểu Quân một trận, còn hơn là để cô cả một đêm cứ bất an lo lắng.

Đang muốn đuổi theo, Từ Nhuận Thanh như là hiểu rõ ý nghĩ của cô, cầm cổ tay cô, vừa mở công tắc đèn, đem ánh sáng trở lại căn phòng.

Chợt có ánh sáng mạnh mẽ làm Niệm Tưởng không thích ứng kịp, nhắm chặt mắt, đáy mắt cảm giác chua xót còn chưa tan đi, lòng bàn tay anh đã bao trùm che lên mắt cô.

“Yên tâm đi, Âu Dương sẽ không làm việc gì không thỏa đáng với bạn của em.” Anh cứ như vậy che ánh mắt cho cô, ở sau lưng cô dẫn cô đi về phía trước, mãi cho đến trước ghế sofa, thế này mới dừng lại, buông tay ra.

“Uống một chút nữa không?” Anh quét mắt mấy chai rượu trên bàn, dứt khoát mở nắp đưa vào trong tay cô: “Uống một ngụm.”

Thanh âm kia mềm nhẹ, mang theo vài phần dụ dỗ.

Niệm Tưởng như quỷ thần xui khiến liền thật sự làm theo, cúi đầu khẽ nhấp một ngụm, lập tức bị rượu lạnh làm rùng mình một cái.

Nhìn qua thì tửu lượng thật sự không được...

Khóe môi Từ Nhuận Thanh cười khê, nhìn trên quầy mấy ly thủy tinh được sắp ngay ngắn chỉnh tề, tâm tư hơi chuyển, cầm hai cái ly lại đây, mở hai chai rượu, đổ vào trong ly hết một nửa chai: “Đến chơi trò chơi?”

Niệm Tưởng nghi ngờ nhìn anh: “Hả? Trò chơi gì?”

Ngón tay thon dài chạm mép ly, đầu ngón tay tạo thành độ cong vừa phải, lưu loát sinh động như mây bay nước chảy.

Cô nhin không được nhìn lâu một chút, hơi mệt mỏi che miệng ngáp một cái: “Nếu không phí nào ... Em mệt, muốn ngủ.”

“Uống xong nửa ly có thể hỏi đối phương một vấn đề, mà đối phương, cần phải trả lời thành thật.”

“Lời thật lòng, trò đại mạo hiểm?” Đầu óc của cô nhảy ra một trò như vậy.

“Không có mạo hiểm...” Anh bưng ly rượu lên hướng về phía cô, ý bảo: “Anh sẽ cho em biết lời thật lòng, sẽ trả lời những vấn đề em muốn biết.”

Niệm Tưởng hơi động tâm, nhìn nửa ly rượu, chần chờ: “Em thật sự... Uống không được nhiều như vậy.”

Từ Nhuận Thanh nhếch môi cười, dứt khoát thay cô rót đầy ly: “Uống xong, đêm nay cho em hỏi ba vấn đề.”

Niệm Tưởng có chút ngần ngại nhìn ly rượu, nói chuyện cũng không thông thuận: “Này, nhiều như vậy?”

“Em trước hay anh trước?” Dứt lời, thấy cô không có phản ứng, đưa ly rượu đến gần bên môi liền muốn uống, vừa dán lên môi thì bị cô nhào lên, một tay đè lại miệng ly, một tay... dán trên môi anh.

Anh hơi ngừng lại, nhìn cô.

Trong lòng Niệm Tưởng đấu tranh thật lâu, cuối cùng vẫn không trốn khỏi dụ hoặc của ba vấn đề được trả lời thật lòng. Nội tâm hồng mắt, uống một hớp, cảm giác cay đắng từ cổ họng thấm lên não, cô khó chịu chau

mày, ngồi trên sofa tròn hoãn một hồi lâu, mới áp chế được cảm giác khó chịu kia.

“Vấn đề thứ nhất...” Cô che hai má đã nóng lên, ngồi vào bên cạnh anh. Bởi vì có hơi say, tiêu cự lệch lạc, sau khi ngồi xuống, đùi liền kề sát bên anh.

Cô thất thần, nhìn khuôn mặt tuấn tú đẹp trai của anh một lúc mới hỏi: “Anh cam đoan, kế tiếp trả lời đều là thành thật?”

Từ Nhuận Thanh buồn cười nhìn cô một cái, bưng ly rượu lên hình như là muốn uống, cô giơ tay đề lại tay anh, hơi lạnh, dán tại mu bàn tay ấm áp của anh, nói không ra được cảm giác dễ chịu.

“Anh đừng uống, uống rượu không thể lái xe ...”

” Được, không uống.” Anh để ly xuống, ngữ khí mang ý cười nhắc nhở: “Em đã lãng phí một vấn đề.”

” Được, vậy cái thứ hai...” Ngón tay cô phủ trên mu bàn tay anh buột chặt, cầm tay anh. Cảm giác ở dưới lòng bàn tay cô, khớp xương rõ ràng, tâm ý viên mãn: “Nếu như anh đồng ý trả lời, chẳng sợ em không uống rượu anh cũng sẽ nói cho em biết, cho nên mục đích chuốc rượu em...”

Từ Nhuận Thanh không chút nào có ý thẹn quá hóa giận vì ý đồ của mình bị phát hiện: “Chỉ là muốn em say, nhìn xem sau khi say em có phản ứng gì.”

Niệm Tưởng nghiền tim: “...”

“Vấn đề cuối cùng...” Cô liếm liếm môi khô khốc, chỉ cảm thấy đầu nặng hơn một ít, hỗn loạn từ bốn phương tám hướng ủa lại đây, cô ngồi có chút không ổn, nhích lại gần anh: “Anh có thích em hay không? Có thích em thích anh như vậy hay không?”

Thanh âm cô vừa nhỏ vừa nhẹ, chỉ làm cho anh vừa vặn có thể nghe thấy.

Tay anh đỡ lấy khuỷu tay cô hơi căng thẳng, trong lòng một chỗ nào đó bị những lời cô nói đâm một chút, chỉ cảm thấy chỗ bị cô cào trúng, ần ần làm đau.

“Thích.” Anh nặng nề thở dài một hơi, đem người nào đó đã mệt mỏi khép hờ mí mắt, kéo vào trong ngực.

Đầu tóc cô mượt như nhung liền dựa vào cổ anh cọ cọ, hô hấp ấm áp rơi xuống, làm cho người không tự chủ được tâm sinh viên mãi.

Từ Nhuận Thanh giơ tay nhẹ xoa tóc cô, thanh âm êm dịu và hơn nữa là bất đắc dĩ: “Không phải nhất kiến chung tình, là tương tư thành tật.”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 51: Khúc Nhạc Đạo

Bên tai là âm nhạc phiêu đảng, mí mắt Niệm Tường nặng nề khép lại.

Thanh âm Từ Nhuận Thanh trầm thấp, trong hoàn cảnh hỗn loạn như vậy lại phá lệ rõ ràng, từng câu từng từ, từng âm tiết đều giống như là nhịp trống, từng chút đánh vào lồng ngực cô, như châu ngọc rơi xuống sàn, vang vọng gọn sóng.

Tương tư thành tật?!

Tương tư thành tật.

Cô giãy giụa muốn thanh tỉnh, nhưng dùng hết khí lực, cũng không thoát khỏi một mối tăng tăng trùng điệp trời buộc, giãy dụa đến cuối cùng là từ bỏ.

Cứ như vậy níu chặt tay áo của anh, ngón tay chậm rãi buộc chặt, vải áo mềm mại dán vào sườn mặt cô, cảm thấy an tâm không nói nên lời.

Từ Nhuận Thanh buông mắt nhìn cô, cô lặng yên ngủ ở trong lòng anh. Lông mi rủ xuống tạo thành cái bóng mờ nhạt dưới mí mắt. Mũi thẳng thanh tú, khóe môi hơi mím. Bởi vì uống rượu nên trên mặt ửng đỏ, càng tô đậm thêm gương mặt phấn điêu ngọc mảy của cô.

Trước giờ cô đều là bộ dáng tinh xảo như vậy, bất quá, lặng yên như thế lại là hiếm thấy.

Anh giơ tay dò xét trán cô, hình như có hơi nóng lên. Đầu ngón tay anh từ mũi cô trượt xuống dừng trên đôi môi, nhẹ nhàng vuốt ve, hơi cúi người nhìn, duy trì tư thế như vậy thật lâu sau, nhẹ thở ra một hơi khó chịu, giơ tay chộp lấy chai rượu trên bàn, vừa đưa gần đến môi, nhớ tới lát nữa phải lái xe, anh mới ngừng lại.

Hô hấp Niệm Tường đều đặn lại nhẹ nhàng, hiển nhiên đã tiến vào giấc ngủ say.

Từ Nhuận Thanh giơ tay bóp nhẹ mi tâm, nhìn cô thật lâu sau, nhéo nhẹ chóp mũi cô, bất đắc dĩ hướng lại gần thành ghế sofa: “Phiền toái nhỏ.”

Niệm Tường ôm cánh tay anh, nửa gối lên ngực anh, anh vừa động như vậy, cô liền đi theo hướng lên ngực anh cọ cọ, miệng còn rì rầm kháng nghị...

Ai là phiền toái nhỏ!!!

Đang định nhắm mắt lại nghỉ ngơi một hồi, liền thấy điện thoại Niệm Tường đặt trên sofa lóe sáng, gửi đến một cái tin nhắn.

Từ Nhuận Thanh không thấy chướng ngại chút nào cầm lên nhìn, thấy là Âu Dương, chăm chú nhìn Niệm Tường đã ngủ, anh hơi nhướn mi một chút, đầu ngón tay xẹt qua màn hình...

Mật mã?

Từ Nhuận Thanh nhìn chăm chăm con số trên bàn phím, nhíu mày.

Suy nghĩ một lượt, ngón tay nhấn mấy con số ——

“Tách” một tiếng nhỏ vang lên, giải khóa thành công.

Từ Nhuận Thanh cầm di động lại cúi đầu nhìn cô một cái, khẽ nhếch khóe môi, như cười như không —— nghĩ cũng biết, người như cô, mặt mà không phải sinh nhật thì chính là số nhà...

Thật là một chút cảm giác thành tựu phá giải cũng không có.

Anh cong ngón tay niết nhẹ mặt Niệm Tường, thấy mí mắt cô giật giật vẫn không có dấu hiệu muốn tỉnh lại, ngón tay theo sườn mặt dời đến lỗ tai cô nheo nhẹ một chút.

Xúc cảm trên vành tai cực kỳ tốt ngoài dự liệu, anh niết một chút lại một chút, cứ như vậy rõ ràng là gây rối, rốt cuộc làm Niệm Tường ngủ không được nữa, mờ mịt mở mắt ra.

Ngọn đèn đã từ sáng ngời chuyển sang nhu hòa, ánh sáng màu vàng nhạt chiếu xuống, miễn cưỡng chiếu sáng.

Anh hơi thấp đầu, che ngọn đèn, đôi tròng mắt kia tối đen lại sáng ngời, thấy cô rốt cuộc tỉnh lại, bất động thanh sắc thu tay, đỡ nhẹ cô một phen: “Tỉnh? Vậy thì đi thôi.”

“Đi, đi đâu?” Cô nương theo lực đạo của anh ngồi dậy, ghé vào bàn kéo lại tinh thần...

Vành tai nóng lên, nóng lên.

Cô giơ tay sờ nhẹ, lặng lẽ nhìn anh —— lỗ tai cô sao lại nóng như vậy 0.0...

Từ Nhuận Thanh nhìn qua: “Chẳng lẽ em muốn ở chỗ này ngủ một đêm?”

Niệm Tường hậu tri hậu giác lắc đầu: “Không muốn...”

Anh hăng giọng, cổ họng có chút không thoải mái: “Có muốn anh đỡ?”

Niệm Tường vừa đứng dậy, trong đầu còn chóng mặt, nghe đến câu này thì cố gắng suy nghĩ một hồi...

Cô im lặng ở trong mắt của Từ Nhuận Thanh chính là “Cực tuyệt”, anh hơi trầm mặt xuống, cất bước rời đi trước. Kết quả, còn chưa đi được mấy bước, liền cảm giác cổ tay áo bị giữ chặt.

Anh còn chưa kịp quay đầu, thì cảm giác được ngón tay cô đụng đến, nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn tay anh, sau đó cẩn thận nhét vào trong lòng bàn tay anh.

“Muốn đỡ ...” Cô trả lời.

Thanh âm rất nhẹ, lại vừa lúc có thể làm cho anh nghe thấy.

Thấy anh không phản ứng, sợ bị bỏ ra, lại hướng vào trong lòng bàn tay anh cọ cọ: “Không đỡ sao?”

Đáy mắt Từ Nhuận Thanh nở nụ cười thản nhiên, vẫn chưa trả lời, cô liền bắt đầu lùi bước, đầu ngón tay vừa rút khỏi lòng bàn tay của anh, liền bị anh nắm lại, vững vàng xiết trong tay.

Anh như cũ không nói chuyện, chỉ là quay đầu nhìn cô một cái: “Không còn kịp rồi...”

Niệm Tường nhìn anh, gì, cái gì không còn kịp rồi?

“Hiện tại muốn lùi bước, đã không còn kịp rồi.” Dứt lời, anh lại không mặn không nhạt bổ sung một câu: “Anh không định cho em cơ hội như thế.”

Nói xong, kéo cửa phòng bao, nắm tay cô đi ra ngoài.

Niệm Tưởng theo sau anh một bước, buông mắt nhìn hai người nắm tay nhau, trong đầu lẫn quẩn câu nói vừa rồi của anh, sắc mặt hơi đỏ lên...

Sau đó... Càng ngày càng đỏ...

Đến cuối cùng, Niệm Tưởng cũng muốn hoài nghi rằng, có phải là nếu tiếp tục nóng lên như vậy, liền có thể tự đem mình nấu chín ...

Trải qua hành lang dài rộng, xuống thang máy, mãi cho đến cửa KTV, ngồi trên xe Từ Nhuận Thanh. Nhiệt độ cơ thể và đầu óc còn mơ màng của Niệm Tưởng mới thanh tỉnh và dịu lại không ít, nhưng nhìn anh vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái, bên tai lại bắt đầu thiêu cháy...

Nóng, nóng...

Cô nhin không được quay cửa kính xe, vừa nhấn xuống một nửa, liền nghe anh hỏi: “Muốn hôn?”

“Không phải, em hơi nóng...” Niệm Tưởng quay đầu nhìn anh một cái, quạt quạt vào mặt: “Thật sự nóng quá.”

Từ Nhuận Thanh liếc nhìn cô, không có thương lượng đem cửa kính kéo cao trở về, nhanh đến đỉnh, không lọt ra một khe hở nào cho gió tiến vào: “Em hiện tại hứng gió thì ngày mai sẽ bệnh, ảnh hưởng công tác.”

Niệm Tưởng bắt đầu hờn dỗi: “Vậy em cởi áo!”

Từ Nhuận Thanh: “...”

Anh có chút đau đầu bóp nhẹ huyệt Thái Dương: “Gài dây an toàn trước.”

“Không muốn gài.” Cô dựa vào phía sau một chút, tựa vào trên ghế, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Thành phố về đêm đang là thời điểm náo nhiệt nhất, tốc độ xe cũng không nhanh, Niệm Tường nhìn xuyên qua cửa xe, nhìn thấy ánh đèn của cửa hàng: “Em muốn uống nước...”

Từ Nhuận Thanh nghiêng đầu nhìn cô một cái, không trả lời.

Xe lướt qua quảng trường đầy người thì Niệm Tường lại đột nhiên ảo tưởng: “Em muốn học nhảy.”

“Em cũng muốn cười xe đạp...”

“Cô ấy đang uống trà sữa có phải không? Em cũng muốn...”

“Đó là khí cầu sao, thật muốn...”

Ngón tay Từ Nhuận Thanh khoát lên vô lăng khẽ gõ gõ, cho ra một kết luận —— nếu như sau khi uống say, tâm trí sẽ trở về một “tiểu vô lại” trước hai mươi tuổi như bây giờ, về sau nếu trong phạm vi kiểm soát của anh, cô sẽ không có cơ hội đụng đến một giọt rượu.

Gần về đến nhà thì cô mới an tĩnh lại, cuộn tròn trên ghế ngủ gà ngủ gật.

Niệm Tường nheo mắt nhìn thấy bãi đỗ xe xa lạ bên ngoài, tay nắm tay vịn cửa xe không nguyện ý đi xuống: “Đây không phải là nhà em...”

Từ Nhuận Thanh “ừm” nhẹ một tiếng, “Là nhà anh, có muốn đến hay không?”

Thanh âm kia cố ý ép rất trầm thấp, còn mang theo vài phần dụ hoặc rõ ràng, thấy mắt cô mờ mịt, lại không nhanh không chậm thêm một câu: “Còn muốn uống rượu hay không? Trong nhà anh còn có mấy chai hương vị không tệ, có muốn nếm thử?”

Đáp án hình như là...

“Muốn.”

... (͡ _ ͡)

Từ Nhuận Thanh không thích rượu, nhưng trong tủ rượu trong nhà vẫn có mấy chai rượu thượng hạng bày biện. Anh nhìn nhìn bốn phía, lấy ra một chai rượu đỏ, lại trở về phòng bếp cầm đến hai cái ly chân cao.

Thứ nhất là Niệm Tường đã quen cửa quen nẻo, thay đổi giày rồi ngồi ở trên sàn phòng khách, sàn có lót thảm lông dê thật dày, lại có điều hòa, một chút cũng không lo lắng trời lạnh sẽ làm sàn lạnh.

Anh châm rượu vào ly rồi đưa cho cô, cười như không cười nhìn cô: “Có thể uống?”

“Đương nhiên...” Niệm Tường nhận lấy, đưa đến gần chóp mũi ngửi ngửi, rượu đỏ lành lạnh, hương khí thuần hậu quả nhiên làm cho tâm thần người trì trệ. Cô cúi đầu nhấp một hớp nhỏ, ngẩng đầu nhìn Từ Nhuận Thanh một chút.

Anh đang lắc ly rượu, rượu đỏ đựng đưa cùng với động tác nhẹ nhàng của anh, trong ly thủy tinh chân cao vẽ ra từng đường cong ưu nhã, màu đỏ của rượu được ánh đèn chiếu xuống càng thêm vài phần mịn hoặc, tựa như Anh Túc...

Cởi áo măng tô, chỉ mặc chiếc sơmi màu trắng, cổ tay áo hơi xoắn lên lộ ra đường cong rắn chắc lại hoàn mỹ của cánh tay. Khuỷu tay chống trên đầu gối, ngón tay thon dài nằm nhẹ chân ly, càng tôn lên khớp xương tay đẹp rõ ràng của anh.

Sắc đẹp quả nhiên tốt để nhắm rượu (⊙x⊙)...

Niệm Tưởng lặng lẽ uống xong cả một ly, sau đó hỏi dò: “Rượu đỏ độ cồn cao, bác sĩ Từ, không phải là anh muốn chuốc say em để làm chút gì đi...”

Từ Nhuận Thanh hí mắt, làm bộ như không hiểu: “Chuyện gì phải uống say mới có thể làm cùng em?”

Niệm Tưởng: “...”

Cô trầm mặc không trả lời, anh liền từng bước một tới gần: “Đang suy nghĩ cái gì, không nói cho anh?”

“Không nghĩ cái gì...” Về mặt cô thuần khiết nhìn bóng đèn.

“Vậy, giải thích vấn đề trước đó cho anh, hửm?” Anh khẽ nâng ly lên, nhấp một ngụm, sau đó... Tới gần cô.

Niệm Tưởng đang đùa vui trên thảm lông dê mềm mại, anh đột nhiên tới gần, làm cho cô khẩn trương nắm chặt lông dê: “Kỳ thật... Có thể làm rất nhiều việc a.”

Nói xong, cô cúi đầu không nhìn anh, cầm chai rượu rót cho chính mình một ly đầy, sau đó hai tay nâng lên, uống từng ngụm nhỏ, mãi cho đến khi cô còn muốn uống ly thứ ba, Từ Nhuận Thanh rút cuộc giơ tay đè lại, hơi nhú mày: “Không cho uống nhiều.”

Tác dụng chậm chạp của rượu đỏ đã bắt đầu ủa đến, tầm mắt Niệm Tưởng dừng tại bàn tay bị anh đè lại, nhin không được ợ một cái.

Chân mày Từ Nhuận Thanh nhíu chặt hơn, tay dán trên mu bàn tay cô tiến xuống cổ tay cô, cúi xuống, muốn kéo cô đến.

Niệm Tưởng khoanh chân ngồi, chân cũng đã muốn tê rần, vốn là muốn... Làm chút gì, đơn giản dựa vào men rượu ôm chặt cổ anh, cả người

cô cũng treo lên.

Anh quả nhiên như cô dự liệu, cứng đờ thân mình.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, bởi vì có chút khẩn trương, ngón tay cô ở sau gáy anh nhin không được run run: “Em lại bồi anh uống hai ly rượu, em có thể đổi lại một vấn đề hay không?”

Tư thế có chút không thoải mái, cô dứt khoát dựa vào gần hơn một chút, vừa động, trên đùi cảm nhận ngay nhói buốt. Cô cau mày nhẹ “a” một tiếng, vẻ mặt đau khổ nhìn anh: “Anh ôm em đứng dậy có được không, em, tê chân ...”

Ánh mắt Từ Nhuận Thanh trượt xuống, dừng tại đùi cứng đờ mất tự nhiên của cô, tay đưa xuống nâng thắt lưng cô lên, hơi nhắc cao, liền ôm cô ngồi vào trong lòng mình.

Sau đó trầm giọng, ôn hòa hỏi: “Em muốn hỏi cái gì?”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 52: Yêu Đường

“Chỉ là một...vấn đề rất nhỏ, rất nhỏ...” Trong men say mông lung, ánh mắt cô hơi nheo lại, quang ảnh nhỏ vụn giống như là thủy tinh, chợt lóe, chợt lóe.

Lúc nói chuyện, bàn tay cô ở sau gáy anh rút trở về, ở trước mặt anh làm ra một thủ thế “mô tả chính xác “rất nhỏ” như thế nào”.

Anh cầm lại cánh tay này, bắt chéo hai tay ra sau lưng cô, nhẹ “ừm” một tiếng: “Em chỉ có cơ hội này, từ từ mà nghĩ, muốn hỏi anh... Cái gì...”

Anh nói thông thả, nhả chữ rõ ràng.

Dứt lời, liền thấy chân mày cô hơi nhíu, thật sự nghiêm túc suy nghĩ.

Rốt cuộc là cô đã say.

Anh bưng lên chén nước giải rượu đã chuẩn bị, hiện tại nhiệt độ vừa uống, đút cho cô. Cái chén đưa tới bên môi, cô liền thuận theo há miệng, uống từng ngụm nhỏ.

Toàn bộ tâm tư của cô bé này đều biểu hiện ở trên mặt, muốn nói lại thôi, cùng với chút khẩn trương trong ánh mắt, đều được anh thu hết vào đáy mắt.

Anh chăm chú nhìn chai rượu đỏ còn dư một chút trên bàn, cũng suy tư... Dù sao cũng lớn hơn cô bốn tuổi, khi dễ cô như vậy có không tốt lắm không?

Đút được một nửa, cô không uống tiếp, rút tay lại, đẩy nhẹ ra: “Em không uống...”

Cô đẩy ra, Từ Nhuận Thanh liền cầm tay cô cũng đưa chén lên miệng mình, uống vài hớp, ngẩng đầu thấy cô lại là bộ dạng mặt đỏ tai hồng, không nhin được cười: “Trước khi hỏi vấn đề của em, có hay không muốn nghe anh nói vài câu?”

Niệm Tường nghĩ nghĩ, gật gật đầu.

Thật sự rất ngoan.

“Đêm nay, lời nói của anh, tất cả đều nghe thấy?” Anh hỏi.

Cô nghe rất nghiêm túc, còn thật cẩn thận nghĩ nghĩ: “Đều nghe thấy ...”

“Vậy, đều nghe hiểu?” Anh tiếp tục hỏi, ngón tay ôm lấy cô, chậm rãi chế trụ.

Niệm Tường cũng không có phát hiện, còn đang hồi tưởng những lời anh nói đêm nay, may mắn anh “tích chữ như vàng” nói cũng không nhiều, cô lại được ban tặng trí nhớ tốt, mỗi một câu, trên cơ bản đều có thể nhớ rõ. Nhưng đối với những lời này, năng lực lý giải đích thực không tốt.

Cô lắc đầu.

“Câu nào?” Anh buông nhẹ thanh âm.

“Tương tự... Thành thật... Câu đó.” Cô nói xong, lại bắt đầu đỏ mặt, đỏ mặt, đỏ mặt... Ai, thảo luận loại vấn đề này, thật sự là có chút thẹn thùng a.

“Chính là rất nhớ em, nhớ mãi không quên.” Anh đơn giản giải thích xong, hơi nhướn mi: “Như vậy hiểu không?”

Niệm Tưởng gật đầu, mặt càng đỏ hơn. Vấn đề muốn hỏi kỳ thật đã không cần hỏi nữa, anh đã dùng phương thức như thế nói cho cô.

Đại khái là nhìn ra cô nghi hoặc, Từ Nhuận Thanh nghĩ nghĩ, giải thích: “Tuy rằng ngay từ đầu là em có mưu đồ gây rối với anh, nhưng loại lời này, làm sao em có thể nói trước?”

Niệm Tưởng còn chưa phản ứng kịp với câu “Ngay từ đầu là em có mưu đồ gây rối với anh”, liền nghe anh hỏi tiếp: “Có muốn ở bên anh?”

Trong giọng nói của anh mang ý cười, ngữ khí rất tự nhiên, lại vô cớ làm tim Niệm Tưởng đập loạn nhịp.

Cô nhìn anh, nhìn thấy trong mắt anh có ý cười rất nhạt, thật chuyên chú nhìn cô, nhìn vào mắt của cô. Lấy ánh mắt như vậy đến nói cho cô biết, anh bây giờ là nghiêm túc, không có một chút ý tứ nói đùa.

Niệm Tưởng thật sự rất thích ánh mắt của anh, vô luận là sáu năm trước anh vẫn luôn mang khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt, hay là sáu năm sau, một lần nữa nằm trên bàn nha khoa đối mặt với anh, thì đôi mắt kia đều không thay đổi, thủy chung là như vậy, ôn hòa, chuyên chú lại kiên nhẫn nhìn cô.

Làm cho cô nhiều lần đều cảm thấy chính mình được anh để ở trong lòng, nghiêm túc đối đãi.

Cho nên, không chút do dự, cô ngẩng đầu lên hôn anh. Không phải lần đầu tiên chủ động, mà là lần đầu tiên... Đạt được.

Cô híp lại mắt, có chút thoả mãn. Đã sớm muốn làm như vậy từ lâu rồi... Chỉ là không có thân phận thích hợp.

Cô đưa môi lên, chạm qua lại một chút môi anh, rời ra rất nhanh, cong môi cười đến mức giống như tiểu hồ ly vừa ăn trộm gì đó xong, rất thỏa

mãn nói: “Muốn.”

Trong lòng Từ Nhuận Thanh rung nhẹ, bị nụ cười kia của cô trêu chọc, yết hầu lên xuống một vòng, ngón tay đan cài cùng cô hơi buộc chặt, một tay giữ gáy cô, cúi đầu hôn lên.

Vốn chỉ là lướt qua, nhưng khi đã đụng tới cô liền không muốn rời đi. Theo bản năng muốn gần cô hơn, bản năng ấy đang từng chút một xâm chiếm lý trí anh. Anh đỡ lấy thắt lưng cô, hôn càng sâu, cuối cùng trượt vào, ngậm lấy lưỡi cô.

Bởi vì đang mang niềng, Niệm Tường đáp lại có chút khó khăn, quá trình này đích thực không tính là tuyệt vời. Cô có chút bất an giật giật thân mình, cảm giác đến anh trong nháy mắt ôm xiết hơn, còn chưa phản ứng kịp, liền bị cánh tay anh vừa thu lại, đè một cái.

Mấy hơi thở, đã thiên toàn địa chuyển bị anh đặt trên sô pha.

Niệm Tường có chút mộng ——

Này, nhanh như vậy (⊙o⊙)??? Cô còn chưa có chuẩn bị tâm lý...

Cô siết chặt áo Từ Nhuận Thanh, miệng bị anh chặn nói không ra lời, nước nử một tiếng muốn đẩy anh ra. Tay vừa đụng tới thân thể anh liền bị anh nắm vào trong tay, lực đạo lớn làm cô căn bản tránh không thoát, nhất thời mềm nhũn, một chút khí lực cũng không có.

“Bác, bác sĩ Từ...”

“Còn gọi như vậy?” Anh áp sát môi cô, lúc nói chuyện, môi cũng chạm vào môi cô, loại cảm giác mập mờ như có như không này quả thực trêu chọc lòng người ngứa ngáy.

Niệm Tường sững sốt, không gọi như vậy... Muốn gọi thế nào?

Vẻ mặt cô mờ mịt làm Từ Nhuận Thanh có đôi chút không vui, anh khẽ cắn cô một cái, có chút thất bại: “Lần trước anh nói với em khi nào sẽ tháo bộ niềng?”

“A?” Sao lại chuyển đề tài nhanh như vậy...

Niệm Tường cố gắng hồi tưởng một chút: “Anh nói tầm một năm rưỡi liền có thể... Anh sao lại không nhớ rõ?”

Niệm Tường đi theo anh thực tập, bội phục nhất chính là bản lĩnh gặp qua là nhớ của anh, chuẩn xác đến từng thông tin bệnh nhân, tình trạng răng nanh, nguyên nhân niềng, quá trình niềng, cùng với lúc nào có thể tháo niềng.

Không lý nào lại không nhớ tình huống của cô...

“Đột nhiên không nhớ gì cả...” Anh trả lời hàm hồ, lại cúi đầu hôn cô.

Lúc này đây không nhanh không chậm, nhẹ nhàng chạm vào, như gần như xa.

Anh ghé vào, khoảng cách còn sót lại giữa hai người cũng trong nháy mắt bị anh kéo gần, không hề có một khe hở. Lúc này đây anh phá lệ kiên nhẫn, môi cô mềm mại, ngẫu nhiên vuốt phẳng, ngẫu nhiên khẽ cắn, mỗi một lần chạm vào đều dịu dàng lưu luyến.

Niệm Tường có chút nằm mộng, cảm thấy đầu óc nhất thời trống rỗng, cái gì cũng không nhớ nổi, cũng hoàn toàn không có cách nào khác tự hỏi, chớp mũi tràn ngập hơi thở của anh, hòa lẫn vào nhau.

Đỏ ửng bắt đầu lan từ vành tai cô, khuếch tán từng chút một, cô từ từ nhắm hai mắt, tâm cũng run lên.

Loại cảm giác mềm nhũn, cả người không làm được gì, tê tê đại đại, cảm giác được tay anh theo vạt áo cô chui vào, dừng tại hông cô, nhẹ nhàng vuốt phẳng thì rốt cuộc ngưng bật.

Niệm Tường có chút kinh hoảng mở mắt ra.

Từ Nhuận Thanh rõ ràng không có uống bao nhiêu rượu, trong cặp mắt kia lại tựa như tràn ngập men say, trong bóng đêm nhìn cô.

Nhận thấy được cô khẩn trương, Từ Nhuận Thanh nặng nề nở nụ cười, về sau ngay cả khóe miệng cũng giơ cao, tươi cười nở rộ: “Đừng khẩn trương, sẽ không đối với em...”

Anh nói xong, hơi buông lỏng thân mình, đè xuống, lại không phải đặt trên người của cô, mà là hướng qua một bên sofa nằm xuống. Bàn tay vốn ở trên thắt lưng cô cũng rút về, kéo cô vào trong ngực.

Niệm Tường lại bắt đầu mệt rãi rời, hôn môi vừa rồi hao phí không ít khí lực của cô, giờ phút này bị anh ôm vào trong ngực, lại bắt đầu không an phận.

Cô giơ tay sờ sờ xương quai xanh của anh, thấy anh cúi đầu nhìn xuống, ánh mắt thăm tối, ý tứ hàm xúc không rõ, cô thật thức thời thu tay. Sau đó bị anh tóm lấy phồng tới bên hông của anh.

Sờ lên... Thật rắn chắc.

Niệm Tường nhịn không được lại nhéo nhéo, còn chưa phát biểu ý kiến, anh đã nghiêng đầu cắn lên vành tai cô, cái cắn này không thương hương tiếc ngọc, cắn đến Niệm Tường “Á” một tiếng, nhanh chóng rút tay về xoa xoa lỗ tai.

“Không an phận?” Anh hỏi.

Niệm Tưởng bữu môi — he —.

Sau đó cô nhớ tới cái gì, ánh mắt lại hơi ảm đạm vài phần: “Anh đối với em... Có yêu cầu cái gì hay không?”

Từ Nhuận Thanh lười biếng “hừm” một tiếng, đối với vấn đề này hình như là có vài phần không hiểu, rũ mắt chờ cô nói tiếp.

“Chính là tỷ như... Anh cần em ngoan ngoãn nghe lời, hoặc là thành tích học nhất định phải ưu tú ... Chỉ cần là yêu cầu...” Niệm Tưởng nhìn anh một cái, thanh âm nhẹ nhàng: “Chẳng lẽ một chút đều không có sao?”

“Ng ngoan ngoãn nghe lời?” Anh nhướn mi, không lưu tâm: “Ở trước mặt anh em dám không ngoan?”

Niệm Tưởng... Lặng lẽ lắc đầu.

“Thành tích ưu tú?” Anh từ chối cho ý kiến: “Anh khẳng định hi vọng em học hành có thành tích cao, nhưng việc đó không phải bởi vì anh, cùng với việc chúng ta bên nhau cũng không có một chút quan hệ.”

Khụ...

Niệm Tưởng giải thích: “Em chỉ là suy luận.” Anh không cần... Nghiêm túc như vậy chinh em a.

“Ách.” Anh lười biếng lên tiếng, đối với đề tài này hiển nhiên không có hứng thú gì: “Anh đối với em không có yêu cầu, nếu như về sau có anh sẽ nói cho em biết.”

Quá phũ phàng ㄟ~~~~ㄟ...

Nghĩ nghĩ, cô lại hỏi: “Vậy những cái khác, tỷ như...”

“Niệm Tưởng.” Anh ngắt lời cô.

“Hả?”

Anh cầm lấy hai tay không tự giác căng thẳng của cô: “Quyết định này không phải xúc động nhất thời, vô luận là anh hay là em, cho nên không cần thiết bất an như vậy. Cũng không có điều kiện kết giao gì cả, anh không thể cam đoan về sau chúng ta sẽ không xuất hiện biến cố...”

Nhận thấy được trong chớp mắt cô cứng ngắc thân mình, anh thả mềm thanh âm: “Nguyên nhân khách quan ở hiện tại hay tương lai đều sẽ không ảnh hưởng, chỉ có khả năng là em không thích anh nữa.”

Niệm Tưởng có chút không hiểu rõ, nửa hiểu nửa không gật gật đầu.

Sao cô lại không thích anh?

“Chúng ta còn có rất nhiều thời gian, vấn đề của em có thể từ từ tính.” Anh ôm cô ngồi dậy, “Có muốn đi tắm không? Sắp mười giờ.”

“Vậy trước kia...” Cô liếm môi hơi khô, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Nhưng trước kia không phải anh là bởi vì em còn nhỏ, đang đi học, cho nên cự tuyệt em sao?”

Trầm mặc qua đi trong chớp mắt.

Anh không có đáp lại.

Niệm Tưởng cắn môi, có chút ảo não... Không nên hỏi a.

“Anh khi đó... Còn chưa có thích em.” Từ Nhuận Thanh nhìn cô cúi đầu, ngón tay nhẹ sờ cằm cô, giống như là đang trấn an một con mèo nhỏ.

Niệm Tưởng lại bắt đầu đỏ mặt ——

Từ đêm nay đến tận bây giờ, cô vẫn như cũ không quen anh đụng chạm, một khi anh tới gần, luôn là nhịn không được đỏ mặt...

A, không được.

Cô cần mỗi một cái, nhào lên ôm chặt anh, một chút cũng không ngại câu trả lời vừa rồi của anh: “Em không hỏi, em chính là có chút không quen, có chút không tưởng tượng được... hiện tại anh...”

Cũng thích em.

Chung quy cô không có gì tốt đẹp, cũng không phải xuất sắc, cũng không thể nào trở thành người anh thích như vậy.

Từ Nhuận Thanh nâng đùi cô, làm cho hai chân cô vòng quanh hông anh, cứ như vậy ôm cô đi vào phòng tắm: “Nếu như em không ngại quá nhanh, anh thật nguyện ý phát sinh một chút chuyện để chứng thực quan hệ...”

Chứng thực quan hệ?

Trong đầu Niệm Tường chợt lóe ra bốn chữ này, nhất thời cả người cũng không tốt lắm: “Kỳ thật có thể tưởng tượng được... Hoàn toàn có thể tưởng tượng được về sau chúng ta...”

Không đúng, là về sau cô bị anh áp bức như thế nào... cứ như vậy áp tới, dù sao, hoàn toàn sẽ không có cơ hội lật bài.

“Tưởng tượng?” Bác sĩ Từ đối với cái từ này có chút ý kiến, đang đi đến trước phòng tắm, cứ như vậy ôm cô đặt trên tường.

Niệm Tường bối rối...

Cái tư thế này —— thật là làm cho người ta không thể suy nghĩ trong sáng a QAQ.

Cố tình người khởi xướng cứ bày ra một bộ mặt thản nhiên: “Không cần tưởng tượng, hiện tại anh có thể mô phỏng cho em xem.” Dứt lời, lại

lười biếng bổ sung một câu: “Có muốn hay không, hửm?”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 53: Ngọt Ngào

“Không, không cần...” Niệm Tường biến sắc, có chút khẩn trương, hơi ngửa ra sau nhìn anh: “Anh đừng đùa em có được không, em không chịu nổi đùa giỡn như vậy.”

Biểu tình và vẻ mặt Niệm Tường muốn khóc, đầu tiu ngưu cúi xuống, thật là đáng thương.

“Sợ anh làm gì em?” Biết rõ cô đang khẩn trương, anh lại còn muốn trêu chọc cô hơn.

Tay Niệm Tường vòng ở sau gáy anh rút trở về, ôm lấy mặt anh, lòng bàn tay của cô hơi lạnh, dán trên mặt anh như làn gió mát mùa thu.

Anh thoáng nghiêng đầu áp vào thêm một chút.

Niệm Tường cho rằng anh như vậy không thoải mái, ngượng ngùng dời tay, liền nhẹ nhàng khoát lên trên vai anh, rũ mắt nhỏ giọng trả lời: “Làm... Chuyện xấu.”

Hai chữ sau cô nói rất rõ ràng, ngữ khí lơ đãng, nhưng bên trong hoàn cảnh mập mờ như vậy, giống như được thêm vài phần hấp dẫn.

Anh nhẹ “ừm” một tiếng, thái độ “ba phải” cái nào cũng được làm cho Niệm Tường không hiểu ra làm sao. Một giây sau... Tay anh ôm trên thắt lưng cô hơi buộc chặt, nghiêng đầu lại gần, chôn tại hõm cổ cô.

Niệm Tưởng nhất thời cứng đờ, một cử động cũng không dám, mặc cho anh ôm như vậy, cũng không biết qua bao lâu, nghe thấy anh đè thấp tiếng cười trầm trầm...

Niệm Tưởng ảo não vỗ nhẹ bả vai anh, lầm bầm một câu gì mơ hồ không rõ, mặt đỏ tai hồng ôm đáp lại anh.

Đến cùng thì thời gian cũng không còn sớm, Từ Nhuận Thanh nhìn cô một cái, ôm cô đi vào trong phòng tắm. Kéo cửa kính ra, tại lúc Niệm Tưởng còn chưa có bất kỳ chuẩn bị, liền giơ tay mở vòi sen.

Dòng nước ấm áp đổ ập xuống, Niệm Tưởng hét lên một tiếng, nhanh chóng ôm chặt anh tránh đi: “Quần áo ướt, ngày mai mặc cái gì?”

“Mặc của anh.” Từ Nhuận Thanh thử nhiệt độ nước, hơi buông tay ra: “Còn không muốn xuống?”

Niệm Tưởng không trả lời, hai chân vòng ở thắt lưng anh kẹp càng chặt hơn, giống như gấu Koala, như thế nào cũng không buông tay: “Không cần, em không xuống.”

“Vậy thì cùng tắm.” Anh lại thấp giọng nở nụ cười, ôm cô quay người ra phòng nhỏ bên cạnh, từ trong tủ lấy ra một cái khăn tắm sạch sẽ bỏ vào trong rổ: “Thật sự không xuống?”

Niệm Tưởng khẽ hừ một tiếng, thế này mới buông chân ra, thông thuận từ trên người anh nhảy xuống.

Kiểm tra nhiệt độ nước xong, Từ Nhuận Thanh lại đi lấy một bộ áo ngủ đặt vào giỏ trúc bên cạnh cửa: “Mới, lát nữa tắm xong mặc cái này.”

Niệm Tưởng chăm chú nhìn, vẻ mặt nhất thời có chút phức tạp... áo ngủ nữ, nhưng lại là kiểu cô thích, in đầy hình Kitty màu hồng.

Bất quá, Từ Nhuận Thanh hiển nhiên không có ý muốn giải thích, nâng cổ tay nhìn đồng hồ: “Cho em nửa giờ tắm rửa, bằng không anh sẽ mở cửa đi vào, hiểu được?”

Niệm Tường gật gật đầu, nhìn theo anh đi ra ngoài, ánh mắt dừng tại áo ngủ hồng Kitty trong giỏ trúc, còn chưa kịp hồi thần...

Bởi vì nguyên nhân uống rượu, đêm nay Niệm Tường ngủ vô cùng ngon. Điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là, sáng sớm cô còn đang say giấc nồng thì bị Lan Tiểu Quân gọi điện thoại đánh thức.

Cô mơ mơ màng màng nhận máy, vừa rầm rì nói ra một chữ “Alo?”, câu sau còn chưa phun ra, câu nói đầu tiên của Lan Tiểu Quân làm Niệm Tường khiếp sợ, toàn bộ cơn buồn ngủ bị dọa chạy sạch ...

“Niệm Tường, sáng sớm tỉnh lại, mình phát hiện mình chỉ mặc một cái quần lót nằm trên giường Âu Dương.”

Niệm Tường xoay người ngồi dậy, trong đầu còn trống rỗng, theo bản năng hỏi: “Cậu cậu cậu bị Âu Dương...?”

“Hiện tại mình ở cửa nhà cậu.” Lan Tiểu Quân khóc thút thút vài tiếng, vô cùng đáng thương: “Cậu nhanh mở cửa a.”

“Chờ một lát, mình đến liền...” Niệm Tường vội vội vàng vàng nhảy xuống giường, vừa chạy đến cửa, nắm chốt vặn, ánh mắt tụ lại thì nhìn thấy bên trong phòng, bày trí và kết cấu hoàn toàn xa lạ... Mới đột nhiên phản ứng lại —— không đúng a, cô cô cô hiện tại không ở nhà...

Niệm Tường khó chịu gãi đầu một cái, xoay quanh tại chỗ. Tuyệt đối không thể để cho Lan Tiểu Quân biết, đêm qua cô không về ngủ, còn ngủ lại nhà ... Từ Nhuận Thanh.

Đầu óc cô chuyển động thật nhanh, tại lần thứ ba Lan Tiểu Quân gọi tên cô, rốt cuộc cô cũng nghĩ ra một lý do miễn cưỡng hợp lý: “Mình... mình đang chạy bộ buổi sáng, cậu chờ, mình về liền đây.”

Lan Tiểu Quân quả nhiên hoài nghi: “Chạy bộ buổi sáng? Cậu đùa mình à?”

Lan Tiểu Quân nghi ngờ là có nguyên do, Niệm Tường 18 tuổi, năm ấy được cha Niệm nâng như châu ngọc trong tay, xem cô như cô bé năm tuổi mà đối đãi, nuôi nấng trắng trẻo mập mạp. Sau này nghe nói rằng khôn bị đau, kết quả, sau khi trở về từ bệnh viện nha khoa liền rùm beng muốn giảm béo (*), giảm béo, chuyện thứ nhất là sáng sớm chạy bộ.

(*) Ở các chương trước, sau khi nhổ răng khôn xong, bác sĩ Từ nói một câu làm Niệm Tường hiểu nhầm anh ấy chê cô béo, các bạn còn nhớ không.

Hồ hào được một tuần, cũng chưa từng thấy cô thực tiễn hóa.

Lan Tiểu Quân làm “đốc quân” vài ngày, mỗi ngày thức dậy còn sớm hơn gà, đi nhà Niệm Tường gọi cô dậy. Vô luận dùng phương thức gì, kết quả cuối cùng, đều là thờ dài nhìn Niệm Tường làm tổ trong chăn, chết sống không đứng dậy, —— quá ngây thơ rồi, Niệm Tường làm sao có thể thức dậy chạy bộ sáng sớm.

Niệm Tường hiển nhiên cũng nghĩ đến chuyện cũ, bóp trán, thật sáng suốt chuyển đề tài: “Cậu nhất định là chưa ăn điểm tâm sáng đi? Đợi lát nữa, trên đường về thuận tiện mình mang cho cậu.”

Dứt lời, không cho Lan Tiểu Quân phản ứng, nhanh chóng cúp điện thoại.

Quần áo tối qua đã ướt, bất quá, may mắn là ướt không nhiều, sau một đêm, đã có thể được hong khô nhờ hệ thống sưởi. Mặc vào người, cô lại là

một hảo hán tử.

Cô vội vội vàng vàng rửa mặt, cũng quên để lại lời nhắn, trực tiếp mở cửa liền xông ra ngoài.

Lan Tiểu Quân sắp đói chết, ở cửa nhà Niệm Tường rốt cuộc nhìn thấy cô ấy cầm túi bữa sáng chạy đến, bộ dáng thở hổn hển như trâu... Giống như thật sự là đang chạy bộ buổi sáng?

Một đường Niệm Tường chạy muốn bể phổi, đến cửa nhà vừa lấy ra chìa khóa vừa đánh giá Lan Tiểu Quân từ trên xuống dưới: “Cậu không sao chứ? Âu Dương khi dễ cậu?”

Lan Tiểu Quân buông tay, không hề thấy tội lỗi, giải thích: “Mình vừa nhìn thấy bản thân chỉ mặc một cái quần lót, thời điểm đó thiếu chút nữa bị dọa tè ra quần, sau đó thanh tỉnh một hồi, liền nhớ đến, là do mình lúc ngủ không an phận, tự mình cời ... Mình nghĩ là cậu đang ngủ, không nói như vậy, sợ cậu không dậy...”

Niệm Tường: “...”

Trầm mặc qua đi trong chớp mắt, Niệm Tường nín chặt bả vai Lan Tiểu Quân, hung hăng đánh cô ấy vài cái, đánh xong, trừng muốn lòi con mắt: “Làm mình sợ vui lắm sao, tối qua cậu được chính tay mình giao cho Âu Dương ... Nếu cậu thật sự xảy ra chuyện gì, mình...”

“Đừng a.” Lan Tiểu Quân ôm lấy cô đi vào trong: “Cho dù có cái gì cũng là lưỡng tình tương duyệt, mình cho cậu biết a. Tối qua mình thừa dịp uống say, đánh vào mông Âu Dương một cái, chắc chắc, kêu một cái rất chi là có đàn hồi a...”

Niệm Tường nhất thời đen mặt, một ngụm máu bị chặn trong ngực, làm cô trợn trắng mắt.

Lan Tiểu Quân dùng hơn một ngàn từ ngữ hoa mỹ khen mông Âu Dương có co dãn xong, rốt cuộc phát hiện có gì không đúng, cô ấy đến gần trên người Niệm Tường ngửi ngửi, vẻ mặt không hiểu nhìn cô: “Không phải cậu ra ngoài chạy bộ sao, còn mặc quần áo tối qua? Rượu này độ còn cao như vậy...Cậu...”

“Nói đúng a.” Niệm Tường nín chặt quần áo ngửi ngửi, giả ngu: “Mình đi thay quần áo, cậu dọn bữa sáng ra đi, mình đánh răng ra liền có thể ăn.”

Lan Tiểu Quân nghi ngờ, nhìn cô giống như con chuột chạy vào trong phòng, híp mắt lại, hừ nhẹ một tiếng, không đúng a... Thật không đúng, vô cùng không đúng...

Từ Nhuận Thanh cố ý dậy sớm, vốn chỉ muốn lát nữa đưa cô về thay quần áo xong, sẽ cùng nhau ăn điểm tâm. Ở trước cửa phòng gọi cả nửa ngày cũng không thấy cô trả lời, dứt khoát mở cửa đi vào. Kết quả...

Từ Nhuận Thanh nhìn ổ chăn rối nùi, cùng với áo ngủ để trên sô pha, chân mày nhất thời nhíu chặt. Lướt đến cửa ra vào, thấy đôi dép lê cô mang tối qua, đông nằm một chiếc, tây nằm một chiếc, gần như có thể tưởng tượng ra được, khi cô rời đi có bao nhiêu vội vàng.

Niệm Tường đang đánh răng, nhận được điện thoại của Từ Nhuận Thanh thì kinh hoảng bất ngờ, nuốt một ngụm lớn nước súc miệng xuống, nhất thời mặt cũng trắng xanh. Khom lưng ho khan một trận, thiếu chút nữa không thở được.

Đầu bên kia người nào đó kiên nhẫn chờ, thẳng đến khi cô mở miệng nói: “Em vừa... Không cần thận uống một hộp lớn nước súc miệng.”

“Yên tâm, sẽ không sinh ra phản ứng hoá học gì kỳ lạ.” Thanh âm anh thanh lãnh, còn ngậm một tia không vui rất rõ ràng: “Ở nhà?”

Niệm Tưởng chợt dạ, túm góc áo: “Tiểu Quân ở cửa nhà chờ em, em liền vội vàng chạy về, hình như... Quên nói với anh một tiếng.”

Từ Nhuận Thanh trầm mặc một lát, lại mở miệng thì thanh âm mang theo một tia bất đắc dĩ: “Anh nghĩ là em...” Nói vẫn chưa xong.

Niệm Tưởng không biết phía sau anh muốn nói gì, bất quá, hiển nhiên đối phương cảm thấy có chút ủy khuất.

Cô nghĩ nghĩ, rất nghiêm túc trả lời: “Anh yên tâm, lần này em tuyệt đối sẽ không bội tình bạc nghĩa!”

Từ Nhuận Thanh hiển nhiên là không ngờ tới cô sẽ đột nhiên nói một câu như vậy, ngẩn ra, lập tức nở nụ cười trầm thấp. Những cảm xúc phức tạp bởi vì cô vội vàng rời đi cũng nhất thời biến mất không dấu vết: “Em cho rằng em dám?”

“A?” Niệm Tưởng như nằm mộng, lập tức lại bắt đầu đỏ mặt, đỏ mặt, đỏ mặt, nhỏ giọng trả lời: “Hình như... Là không dám.”

Từ Nhuận Thanh lại cười một tiếng: “Đau đầu không?”

Cô sờ sờ trán: “Không đau.” Tối qua tắm nước nóng, uống nửa ly sữa nóng, lại ngủ sớm, không có một chút di chứng.

“Ừm.” Lời nói của anh chợt chuyển, cố ý giảm thấp ngữ khí vài phần: “Vậy tối qua ... còn nhớ rõ?”

Niệm Tưởng nghe giọng anh ôn hòa như vậy, trong lòng nhất thời như có con gì nhảy loạn độn vào, cô ngẩng đầu liền nhìn thấy trong gương, sắc mặt mình đỏ ửng.

Sáng sớm đã bắt đầu diễn cảnh yêu đương, thật sự tốt sao?

Một tay cô che mặt, cố gắng hạ nhiệt độ: “Hắn là nhớ...”

Từ Nhuận Thanh nặng nề “ừm” một tiếng, thanh âm trầm thấp hơn nữa: “Tối qua anh ngủ không phải đặc biệt tốt, em biết nguyên nhân đi, hửm?”

Niệm Tường: “...” Cô, cô làm sao có thể biết? Đương nhiên không biết!

Lan Tiểu Quân tâm tình khá tốt đang gặm bánh quẩy, quay đầu nhìn thấy Niệm Tường nhẹ nhàng lướt ra, sắc mặt còn đỏ như đất khi, chấn kinh không nhỏ: “Mới chớp mắt, sao cậu lại ngược đãi chính mình như thế?”

Niệm Tường mê mang “ừm” một tiếng, lại lắc đầu: “Không có a...”

Lan Tiểu Quân hiển nhiên không tin tưởng, bất quá, rõ ràng cũng không có ý đuổi cùng vắn đẽ, chuyển đề tài: “Mình nghe nói sư huynh Tống Tử Chiêu muốn xuất ngoại, anh ấy có nói với cậu không?”

Niệm Tường ngồi xuống bên cạnh cô ấy, vẻ mặt kỳ quái nhìn: “Vì cái gì phải nói với mình?”

Lan Tiểu Quân cắn chiếc đũa, nhìn cô một cái, nhẹ “ách” một tiếng: “Nói cậu ngốc thật là đúng mà, thành tích học tập luôn có thể đánh vào mặt người khác. Nhưng đích thực... Không thông minh a...”

“Uy.” Niệm Tường kháng nghị: “Không cho công kích mình.”

“Sư Huynh Tống Tử Chiêu muốn xuất ngoại, trong khóa của chúng ta, một đồng cô gái khóc đến đứt từng khúc ruột a. Quyết định làm gì đó đưa tiễn sư huynh, cậu có đi hay không?”

“Đến lúc đó lại nói.” Niệm Tưởng nhú nhú mày, hiển nhiên đối với cái này không có gì hứng thú.

“Còn có a, mấy ngày hôm trước, Nhâm Dĩnh hỏi thăm mình về chuyện của bác sĩ Từ, mình nói mình không thực tập cùng bác sĩ Từ, bảo cô ta đi hỏi cậu. Cậu đoán cô ta nói như thế nào?”

“Nói như thế nào?”

Lan Tiểu Quân cười khẽ một tiếng, trả lời: “Cô ta nói cô ta để ý bác sĩ Từ, muốn kết giao với cậu, nhưng không dám nói thẳng, cho nên tới chỗ mình nói bóng nói gió, muốn nương vào mình nói với cậu, nhờ cậu giúp đỡ.”

“Ba” một tiếng vang lên.

Sắc mặt Niệm Tưởng nhất thời nặng nề, quăng đũa.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 54: Người Thân

Sau khi Niệm Tường đưa Lan Tiểu Quân lên xe bus, liền vội vã trở về. Trong đầu còn vang vọng câu nói trước khi lên xe của cô ấy: “Niệm Tường, có đôi khi mình cảm thấy, cậu trước giờ biểu hiện ra ngoài phản ứng chậm chạp và chỉ số EQ thấp, đều là bởi vì cậu thông minh, biết làm sao tránh né phiền toái. Cho nên, chuyện của sư huynh Tống Tử Chiêu, nếu cậu đã nói không có cách nào khác đáp lại, tốt xấu gì cũng nên đưa tiễn một đoạn.”

Niệm Tường gãi gãi đầu, có chút xuất thần.

Tránh né phiền toái sao?

Cô kỳ thật chỉ là, đối với người không có hứng thú thì không cần cần nhắc suy nghĩ mà thôi.

A... Thật phiền.

Âu Dương đang ngồi xổm ở cửa bệnh viện đợi Niệm Tường, thấy cô chậm rì rì, mặt đầy bụng tâm sự đi tới, sắc mặt lại chìm xuống.

Niệm Tường đi đến gần mới nhìn thấy Âu Dương, cô bị hoảng sợ: “Anh, sao anh ở đây?”

“Tiểu Quân nói gì với em?” Âu Dương trực tiếp hỏi.

Niệm Tường “A” một tiếng, có chút ngượng ngùng nhớ lại “Thiếu nữ say rượu, sau khi tỉnh lại phát hiện tự mình cởi hết đồ chỉ còn một cái quần lót” loại chuyện này [h] hờ hờ, chỉ có thể lắc đầu: “Cái gì cũng chưa nói a.”

“Cô ấy nói chia tay với anh.” Sắc mặt Âu Dương trầm hơn, quả thật đen như đáy nồi: “Anh làm sai chỗ nào?”

Niệm Tường có chút há hốc mồm: “Tiểu Quân nói chia tay?”

Biểu tình của Âu Dương càng buồn bực, giật giật môi, cuối cùng cái gì cũng không nói, xoay người lại.

Niệm Tường như bị sét đánh, đứng yên tại chỗ, thật lâu cũng chưa hồi thần.

Ở phòng thay đồ, Niệm Tường thay xong quần áo thì lên trên lầu, Từ Nhuận Thanh đang đứng đầu cầu thang lầu hai, giảng giải phương án trị liệu cùng người thân bệnh nhân. Thấy cô đi lên, rất tự nhiên đem bệnh lịch trong tay đưa qua cho cô cầm.

Niệm Tường vốn còn muốn đi phòng trà lấy nước uống, buổi sáng ăn bánh bao hơi mặn... Lúc này cô có chút khát nước. Hiện tại chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở sau lưng anh, nghe anh rõ ràng trật tự, giảng giải chỗ quan trọng cùng người nhà.

Thanh âm anh rất êm tai, lại là mới sáng sớm, mang theo trầm thấp từ tính, không cố ý, nhưng có một loại mị lực nói không nên lời.

Người nhà bệnh nhân, hiển nhiên đối với giải thích dễ hiểu lại ngắn gọn này, rất hài lòng, hẹn trước thời gian khám cùng Niệm Tường xong, liền dẫn bệnh nhân rời đi.

Bọn họ chân trước mới vừa đi, Từ Nhuận Thanh liền xoay người lại, từ trong tay cô rút về hồ sơ, vỗ nhẹ trên đầu cô một cái: “Không chuyên tâm.”

Niệm Tường sờ sờ đầu, cô đứng sau lưng anh xuất thần, chuyện này cũng biết? (⊙x⊙)...

“Chính là bệnh nhân lần trước, chúng ta thảo luận dùng bộ niềng trong nước hay nhập khẩu của nước ngoài.” Anh nhắc nhở, khi nói chuyện cũng mở ra bệnh lịch nhìn xem: “Em cho ý kiến, anh cẩn thận suy xét...”

Anh ngược mắt nhìn cô một cái, thấy cô chính trực nhìn chăm mình chăm chăm, nhếch môi cười, hỏi: “Chưa ăn no?”

Niệm Tường chậm lạt “Hả” một tiếng, vừa định nghiêm túc trả lời, liếc thấy khóe môi anh nở nụ cười trêu chọc, thế này mới phản ứng kịp là anh đang đùa cợt cô, nhất thời gục đầu, nói sang chuyện khác: “Em biết anh suy xét đến hàng trong nước là bởi vì kim loại để trần... Bất quá, có vấn đề rất quan trọng. Nếu dùng hàng nhập khẩu, khi có vấn đề, kỹ thuật gắn thêm hay làm lại tương đối dễ, nhưng nếu dùng hàng trong nước, không thể gắn thêm hay làm lại.”

Từ Nhuận Thanh “Ừm” một tiếng, ý bảo cô nói tiếp.

“Thao tác kỹ thuật của hàng nội... Yêu cầu cao.” Tuy có vài sản phẩm trong nước có hiệu quả cũng rất tuyệt, nhưng vô luận suy nghĩ từ góc độ nào, vẫn là nhập khẩu có hiệu suất cao hơn.

“Vấn đề lo lắng là kỹ thuật của anh?” Anh không chút để ý mở miệng, ánh mắt dừng tại bệnh lịch, một mực chuyên tâm xem.

Niệm Tường bị hỏi mà ghen một chút, rất nghiêm túc lắc đầu.

Ở trong mắt của cô, Từ Nhuận Thanh trước giờ là không việc gì không làm được, mọi việc đều thuận lợi.

Dư quang khóe mắt của Từ Nhuận Thanh liếc thấy động tác của cô, không có ngẩng đầu, chỉ cong khóe môi, tâm tình vui vẻ.

Sáng sớm thứ bảy tương đối bận rộn lại ồn ào, Âu Dương một mình một việc, Niệm Tường liền đi theo Từ Nhuận Thanh tiếp đãi bệnh nhân,

làm sơ chẩn đơn giản. Mãi cho đến giữa trưa mới có một chút thời gian nghỉ ngơi, ăn cơm xong, Niệm Tưởng về phòng khám viết bệnh lịch, nhập hồ sơ của bệnh nhân vào hệ thống của bệnh viện.

Toàn bộ quá trình, Từ Nhuận Thanh đều không có nhúng tay, thời điểm không có bệnh nhân, liền ngồi cách cô không xa, nhìn cô viết bệnh lịch hoặc là xem phim chụp, ngẫu nhiên vừa ngẩng đầu, ánh mắt của hai người giao nhau, cũng không có bất kỳ trao đổi...

Nhưng cho dù như vậy, Niệm Tưởng vẫn cảm thấy trong không khí cũng thật là lạnh nhạt, lạnh nhạt... Bị anh nhìn một cái, liền cảm giác tim đập rộn lên, hô hấp khẩn trương... Lặng lẽ xoay đầu, nửa ngày mới có thể bình ổn lại, tiếp tục tâm bình khí hòa viết bệnh lịch của cô.

Đang gặp phải nguy cơ tình cảm, Âu Dương ở một bên bị tra tấn bởi một màn này, nội tâm gần như hỏng mất (〒_〒).

Tuy rằng hai người chưa từng nói cùng nhau, muốn làm sao đối đãi phần tình cảm này, cả hai đều không hẹn mà cùng lựa chọn, lúc làm việc sẽ không đề cập tình cảm riêng tư, đạt thành ý nghĩa nào đó về việc có chung nhận thức.

Ba giờ chiều, bệnh nhân bắt đầu giảm bớt.

Phùng Giản rốt cuộc cũng có thể đi ra hít thở không khí, nâng cốc trà đến thăm Niệm Tưởng...

Từ lúc biết bác sĩ Từ có mục tiêu yêu đương, hơn nữa, vững bước tiến hành công cuộc theo đuổi, các hộ sĩ ủng hộ bác sĩ Từ, đều nhìn Niệm Tưởng với ánh mắt thương hại.

Phùng Giản vẫn cảm thấy, mình chính là ký thác là dựa dẫm đối với Niệm Tưởng, cho nên, không chút do dự nhận lấy gánh nặng, đốc thúc

“tiểu cô nương” tiếp tục, khuyến khích Niệm Tường dừng cảm tiến tới, chạy đến phòng khám của bác sĩ Từ còn nhiều hơn số lần đi WC.

Niệm Tường đang cầm con chuột mở bệnh lịch của Phương Tiểu Dương, hôm nay vốn nên là thời gian tái khám của cậu bé, kết quả, người còn chưa có tới. Niệm Tường vừa nói chuyện điện thoại xong, mẹ Phương Tiểu Dương cũng không biết cậu bé đi đâu. Chỉ có thể hẹn lại tuần sau, bà ấy đi công tác trở về sẽ tự mình áp giải tới.

Phùng Giản bay vào, khuỷu tay chống trên đầu vai Niệm Tường, xem hết sức chuyên chú: “Lại là Phương Tiểu Dương... Không tới?”

“Ừm.” Niệm Tường sửa lại lịch hẹn, quay đầu nhìn cô ấy một cái: “Bên cô đã xong?”

“Xong a... Cô đừng nhúc nhích.” Phùng Giản đột nhiên đè lại đầu cô, cúi đầu ngửi ngửi: “Cô dùng dầu gội gì, mùi thơm thật dễ ngửi... Hơn nữa, rất quen thuộc a, cảm giác đã ngửi qua ở nơi nào.”

Da đầu Niệm Tường run run, nhất thời căng thẳng: “A, có, có sao?”

Đang có hộ sĩ lại đây mượn gì đó, nghe đến câu này, quay mắt nhìn qua, cười hì hì nói đùa: “Ngửi qua rồi thì là ngửi qua thôi, có gì mà kinh ngạc như vậy, đúng không Niệm Tường.”

“Không phải.” Phùng Giản nghi ngờ nhìn Niệm Tường, cau mày, vẻ mặt nghiêm túc tự lẩm bẩm một câu: “Mùi thơm này rất khác biệt, mình lần trước còn cố ý hỏi qua...”

Lời còn chưa nói hết, vẻ mặt Phùng Giản khiếp sợ, nghiêng đầu vào hướng nào đó nhìn nhìn.

Ánh mắt Âu Dương khó lường quét tới...

Đang tựa vào bàn công tác uống nước cách đó không xa, Từ Nhuận Thanh thản nhiên liếc nhìn Niệm Tường, như có đăm chiêu.

Tiểu hộ sĩ tò mò tiếp lời: “Hỏi qua ai?”

Nói xong, cũng đi tới, đến gần bên cạnh Niệm Tường ngửi thử, nhất thời biểu tình phức tạp hỏi: “Niệm Tường, trên người cô sao lại có mùi hương giống với bác sĩ Từ?”

Dứt lời, yên tĩnh quét qua trong chớp mắt.

Hộ sĩ kia hiển nhiên cũng ý thức được, mình nói gì đó không nên nói, ảo não cắn môi, ngậm chặt miệng...

Niệm Tường cứng đờ cả người, đầu óc nhất thời trống rỗng, chỉ còn lại: “Xong, xong, xong ...”

Cô lặng lẽ nhìn về phía Từ Nhuận Thanh, người nào đó thần sắc tự nhiên nhìn lại, bình tĩnh tiếp tục uống trà, chỉ là khóe môi kia bất động thanh sắc giơ lên.

Sau một lúc trầm mặc khó tả như vậy, huyết áp Phùng Giản một đường tăng cao ——

Mẹ Phùng đã nói qua từ lâu, sẽ có một ngày, không sớm thì muộn cô sẽ chết bởi vì cái miệng của mình, quả nhiên đã muốn ứng nghiệm sao... thế nhưng khám phá ra gian tình của bác sĩ Từ và Niệm Tường, hơn nữa còn nói trước mặt nhiều người...

Tuy rằng không phải cô nói ra miệng, nhưng là bởi vì cô mà nổi lên, có thể bị diệt khẩu hay không, thành thịch, thành thịch, rất sợ hãi.

Tiểu hộ sĩ ở bên cạnh đã đổ mồ hôi lạnh, thấy mọi người đều không nói lời nào, tay chân cứng ngắc một lát mới “A” một tiếng: “Bác sĩ Lý còn

đang chờ tôi lấy đồ, tôi đi xuống trước.”

Vội vàng tìm cơ xong, mau trốn khỏi hiện trường...

Phùng Giản nhìn theo đối phương rời đi, sau một lúc lâu, hắng giọng một cái, cũng mở miệng nói: “Tôi đi lên kỳ thật là muốn hỏi một chút, tối mai toàn khoa có buổi tụ họp. Niệm Tường, Âu Dương và bác sĩ Từ có tới không, chấp thuận mang theo người thân...”

Nói xong, trước tiên đưa mắt ném về phía Niệm Tường đã hóa đá.

Niệm Tường bị ánh mắt kia của Phùng Giản, ý vị thâm trường đánh giá, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng... Vì cái gì cô có ảo giác rằng, Phùng Giản là ám chỉ cô “Nếu như cô không đáp ứng, tôi liền đánh cô hiện nguyên hình”?

/w

Vì thế trầm mặc một lát, Niệm Tường cố gắng bình tĩnh gật đầu một cái.

Âu Dương có chút rối rắm, nhưng suy tính một hồi cũng gật gật đầu.

Sau đó, mọi người đều đưa ánh mắt ném về phía bác sĩ Từ còn chưa tỏ thái độ... Dựa theo kinh nghiệm thường lui tới, bác sĩ Từ trước giờ đều không tham gia.

Chuyện kể tiếp phát sinh, Phùng Giản đều dùng vẻ mặt “Chứng kiến kỳ tích” mà đối mặt. Cuối cùng bay ra khỏi phòng khám, néo đuôi mình thật mạnh, cảm giác đau đớn kia truyền đến vỏ đại não, nhin không được rơi lệ đầy mặt, cảm khái: “Má ơi, thật sự là quá không dám tin ...”

Cảnh tượng trước đó vài phút.

Dưới sự chú mục của mọi người, Từ Nhuận Thanh không chút hoang mang đem ly trà để trên bàn làm việc, sau đó ngón giữa nhẹ khoát lên trên mặt bàn, ngón trỏ đẩy ly trà chuyển tới trước mặt Niệm Tường.

Vẻ mặt Âu Dương nhất thời là “Mẹ ơi, lão Đại sẵn sóc thật chu đáo, lão Đại, bệnh thích sạch sẽ của anh đâu”, biểu tình hâm mộ ghen tỵ nhìn Niệm Tường, cô gái được lão đại chiều cố a...

Thời điểm anh mới đi theo Từ Nhuận Thanh, có một lần trong cuộc họp, viện trưởng chủ trì hội nghị. Anh liền theo Từ Nhuận Thanh ngồi ở vị trí gần cửa, lúc khát nước muốn uống nước, không cẩn thận lấy nhầm cốc giấy của bác sĩ Từ... Vẫn là nước bác sĩ Từ chưa uống qua a! Kết quả, bác sĩ Từ nhìn cũng không nhìn một cái, mang theo cốc giấy ném vào trong thùng rác.

Chuyện này tạo thành thương tích khó có thể phai mờ trong tâm hồn anh, chẳng sợ sau này biết bác sĩ Từ không phải thanh cao, chỉ là có chút bệnh sạch sẽ, tuy rằng anh hiểu được, nhưng giờ phút này, đối mặt với cảnh tượng trước mặt... Trình độ tổn thương của trái tim bé nhỏ yên lặng leo lên một cấp.

Có một loại tổn thương, cô đơn, mà toàn thế giới đều có thể chà đạp...

Yên lặng rơi lệ QAQ.

Biểu tình của Niệm Tường thủy chung là như vậy ——(◕v◕)?

Khẩn trương cao độ, không khí đều bị áp xuống, ngay cả thanh âm cây kim rơi xuống, cũng có thể nghe rõ ràng.

Liền nghe bác sĩ Từ không nhanh không chậm mở miệng nói: “Làm người thân, tôi cũng đi.”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 55: Bên Nhau

Là người thân, tôi cũng đi...

Là người thân...

Tôi cũng đi...

(⊙v⊙) bọn họ mới bắt đầu yêu đương, cứ như vậy mà... công khai?

Còn không đợi vài người ở đây phản ứng kịp, liền có bệnh nhân đi lên phòng khám, giao lại biên lai thu phí. Phùng Giản ngốc trệ cả nửa ngày, lúc này linh quang chợt lóe: “Vậy bác sĩ Từ tiếp tục bận rộn a, tôi đi xuống nói một tiếng với người tổ chức, chúng ta hẹn gặp nhau ở buổi tụ hội ngày mai.”

Từ Nhuận Thanh khẽ gật đầu, tiếp nhận biên lai bệnh nhân đưa đến, cho vào trong túi hồ sơ.

Bệnh nhân kia lại không vội vàng đi, ở tại chỗ do dự một hồi, nhỏ giọng hỏi: “Bác sĩ Từ, tôi có chút vấn đề muốn hỏi riêng, nhờ bác sĩ cố vấn một chút, có thể ra ngoài nói chuyện hay không?”

Từ Nhuận Thanh ghé mắt nhìn Niệm Tường, thế này mới gật đầu, cùng bệnh nhân kia bước đi ra ngoài.

Âu Dương tiếp tục thu dọn dụng cụ, trầm mặc nửa ngày, mới nói: “Em và lão Đại bên nhau, lại là quan hệ thầy trò phức tạp, nếu công khai, kỳ thật không phải là lựa chọn sáng suốt.”

“Em biết...” Niệm Tưởng buồn buồn cầm cốc ngăn người, cô cho rằng, cô giấu rất tốt ... Kết quả...

Âu Dương nhìn cô, nhìn đến cái cốc trong tay cô, trong lòng buồn bực tích tụ càng nhiều hơn: “Đãi ngộ của bạn gái thật là đặc biệt a, nhanh như vậy liền có thể cùng nhau uống chung một cốc nước.”

Niệm Tưởng chăm chú nhìn cái cốc rỗng tuếch, mặt cũng đen lại. Cô đem cái cốc để xuống, mặt không thay đổi giải thích: “Anh suy nghĩ nhiều rồi, anh ấy đem cái cốc cho em, chính là để em đi lấy nước...”

Gương mặt Âu Dương “(⊙o⊙) ơ”, lập tức “(/▽) hê hê”, cuối cùng quy về “(^w^)” lão Đại vẫn là giỏi nhất...”

Thành công dùng biểu tình kích thích Niệm Tưởng, Âu Dương buồn bực cả một ngày, cũng bắt đầu móc di động ra tiếp tục nhắn tin cho Lan Tiểu Quân: “Vừa rồi đồng sự tới hỏi chúng ta, phòng này có muốn tham gia buổi tụ họp ngày mai hay không, Niệm Tưởng đồng ý đi, lão Đại lấy thân phận người thân đi theo, em đoán xem, anh có đi hay không?”

Lan Tiểu Quân nhìn thấy tin nhắn nhất thời bĩu môi: “Ai quan tâm anh có đi hay không, hừ!”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại tò mò, nghĩ nghĩ, trả lời: “Nói xem.”

Gửi xong rồi mới chợt thấy có gì không đúng, cẩn thận xem lại tin nhắn Âu Dương gửi tới, thiếu chút nữa làm rớt điện thoại—— má ời, cái gì, cái gì? Bác sĩ Từ lấy thân phận người thân đi theo? người thân của ai, ai?

Nếu như Âu Dương dám trả lời là của anh ta, quan hệ này nhất định phải cắt đứt!!! cắt không đứt thì chặt cho đứt, chặt anh hay là chặt chính cô cũng muốn chặt, chặt, chặt.

Không có nước nóng, Niệm Tường liền tự mình nấu một ấm.

Ngoài cửa sổ lờ mờ hơi nước, thời tiết không tính là tốt, lúc hoàng hôn buông xuống, sắc trời cũng trầm đi vài phần.

Cô chống cằm nhìn nguồn điện trên ấm nước, nhìn một lúc, phát hiện có người tới gần, chờ cô quay đầu lại thì Từ Nhuận Thanh đã đi tới phía sau cô, cô đang nằm bò trên bàn, anh cứ như vậy mà tiến tới, cúi người, hai tay chống tại bên hông cô.

“Bác sĩ Từ...”

Niệm Tường muốn ngồi dậy, Từ Nhuận Thanh lại đè xuống, cầm chống nhẹ lên bả vai cô, dán chặt vào gáy cô.

Cô nhất thời không dám động, lại sợ có người sẽ đến, cả người cũng cứng ngắc.

Từ Nhuận Thanh nhẹ “ừm” một tiếng, nghiêng sườn mặt, lại đến gần cô hơn, chóp mũi cọ nhẹ vào vành tai cô một chút, hơi thở ấm áp kia ngay tại bên tai, phất xuống, có cảm giác hơi ngứa ngáy.

Niệm Tường mất tự nhiên rụt cổ, may mắn anh rất nhanh liền đứng dậy, rời đi: “Em không cần lo lắng về Phùng Giản và hộ sĩ phòng bác sĩ Lý.”

Nước vừa đúng lúc sôi, anh bưng lấy, rót vào cốc cho cô, không chút để ý giải thích: “Không nói thì các cô ấy sẽ suy đoán bậy bạ, làm ảnh hưởng Thụy Kim là có chút không tốt... Bất quá, những điều này đều không cần lo lắng, hai người bọn họ đều hiểu biết, sẽ không nói lung tung. Về phần Âu Dương, là người mình.”

Anh nhìn cô một cái, đem cái cốc dời đi, đẩy đến trước mặt cô.

“A?” Niệm Tường phản ứng không kịp: “Anh nói thế nào với các cô ấy.”

“Em không cần thiết phải biết.” Trên thực tế, cũng không có phí bao nhiêu khí lực.

Anh bưng lên cốc trà, đưa gần đến bên môi, nhiệt khí kia mờ mờ, ngưng kết thành khói trắng, từ mép cốc chậm rãi bay lên. Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt thân cốc, hình như là thở dài một hơi, ngữ khí nhẹ nhàng: “Có anh ở đây, em không cần lo lắng gì cả.”

Tim Niệm Tường như bị nước ấm làm cho nóng lên, cả lồng ngực cũng nóng rực. Cô hơi nheo mắt, cười hề hề: “Em cũng không sợ.”

“Cười thật khó coi.” Anh khẽ nhíu mày một cái, búng nhẹ vào trán cô: “Đêm nay cùng ăn tối với anh?”

“Hả...” Niệm Tường nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Em hẹn Tiểu Quân cùng ăn rồi.”

Từ Nhuận Thanh nhướn mi một chút, khẳng khái hỏi cô: “Vậy anh đâu?”

Vẻ mặt Niệm Tường như bị táo bón nhìn anh: “...” Anh cái gì!

Bất quá, kết quả cuối cùng hiển nhiên là ——

Sắc mặt Lan Tiểu Quân phức tạp, nhìn Từ Nhuận Thanh ngồi bên cạnh Niệm Tường, ánh mắt qua lại giữa hai người, dò xét cả nửa ngày, yên lặng phóng cho Niệm Tường ánh mắt sắc như dao: “Không phải nói hẹn mình ăn cơm, bao nhiêu năm tình cảm giữa hai chúng ta? Vậy chuyện bác sĩ Từ là như thế nào?”

Về mặt Niệm Tưởng vô tội: “Cậu nghĩ quyền quyết định là của mình sao?”

Lan Tiểu Quân: “...” Bóp trán.

Về chuyện của Niệm Tưởng và Từ Nhuận Thanh, ở phút cuối cùng Lan Tiểu Quân mới biết được. Vì thế, “không ngừng giục ngựa” đuổi tới chỗ hẹn, chính là muốn nghe Niệm Tưởng, kể lại tình sử huyết lệ của “con thỏ” bị “đàn áp”... Kết quả, không phải gặp gỡ “con thỏ”, mà là “đại ma vương” ngậm “con thỏ” đi tới...

(Chết cười với cách nghĩ của Tiểu Quân, haha)

Hai người bọn cô cứ nháy mắt liên tiếp, Từ Nhuận Thanh tự nhiên nhìn thấy rõ ràng, đợi một hồi, thấy hai cô vẫn chưa câu thông đạt thành nhất trí, anh khẽ nhíu mày một cái.

Anh nhìn vào bát cơm của Niệm Tưởng, trong bát có hơn một nửa rau cần và tôm bóc vỏ, thấy cô đang lựa ra rau cần, hỏi: “Không thích ăn?”

Động tác lựa rau cần ra của Niệm Tưởng nhất thời dừng lại, nhanh chóng trở về: “Không thích lắm... Nhưng em không kén ăn, đợi lát nữa nhất định sẽ ăn luôn!”

Lan Tiểu Quân không đành lòng nhìn thẳng, che mắt, thế này mới xác định địa vị của Niệm Tưởng trong quan hệ này...Chắc chắn.

Niệm Tưởng nhai vài miếng rau cần, bắt đầu ghét bỏ: “Rau cần quá dai, em nhai cũng mệt thật.”

Rốt cuộc lương tâm Từ Nhuận Thanh thức tỉnh, nhớ tới rằng cô có khe hở... Đích xác ăn không tiện. Đang muốn nói chuyện, di động run lên, có tin nhắn gửi tới.

Là Âu Dương hỏi địa chỉ nhà hàng.

Từ Nhuận Thanh trả lời xong, bất động thanh sắc thu hồi di động.

Thấy “con thỏ” đã lại bắt đầu cố sức ăn rau cần, khóe môi hơi giơ lên: “Không cần miễn cưỡng.”

Niệm Tưởng ngậm rau nhìn anh ——

Sau đó hậu tri hậu giác, thử thăm dò, gấp rau vào trong bát của anh, thấy anh gấp lên ăn luôn, cô lại tiếp tục gấp qua, thẳng đến khi thanh lý toàn bộ rau trong bát của cô...

Lan Tiểu Quân lại yên lặng che mắt, chặc chặc... Đây là ân ân ái ái sao, thật muốn phóng hai đao đi qua...

Bất quá, rất nhanh Lan Tiểu Quân đã nhìn thấy Âu Dương đẩy cửa đi vào, cô cảm thấy dùng hai thanh đao đối phó với bác sĩ Từ là hoàn toàn không đủ!!!

Niệm Tưởng hiển nhiên cũng không rõ tình huống này, khẽ túm Từ Nhuận Thanh một phen, thấp giọng hỏi: “Anh bảo Âu Dương đến?”

“Sao lại như thế?” Từ Nhuận Thanh thật thản nhiên trả lời: “Chính cậu ấy tìm đến.”

Niệm Tưởng: “...” (ttsy *'Д`) ttsy nhìn cô có dễ lừa gạt như vậy sao?

Cô còn muốn nói cái gì, Từ Nhuận Thanh đã hướng mắt vào trong bát của cô, rút khăn tay, vừa lau tay vừa hỏi: “Đã ăn no chưa?”

Niệm Tưởng không rõ cho lắm gật gật đầu.

“Chúng ta có thể đi rồi.” Dứt lời, anh đứng lên, gật đầu với Âu Dương vừa ngồi xuống và Lan Tiểu Quân, ý bảo: “Chúng tôi đi trước, các người từ

từ trò chuyện.”

Không chờ phản ứng của đối phương, dắt Niệm Tường liền rời đi.

Lan Tiểu Quân nhìn theo mà trợn mắt há mồm,... Cứ như vậy bị bỏ rơi?

Âu Dương hiển nhiên đối với an bài sáng suốt của lão Đại rất là hài lòng, cười híp mắt quay đầu nhìn Lan Tiểu Quân: “Tiểu Quân, ăn no chưa?”

Khóe môi Lan Tiểu Quân co rút, sắc mặt ảm đạm, chống trán xoay đầu đi.

Niệm Tường hiển nhiên có chút không yên lòng, đi ba bước quay đầu lại một cái: “Như vậy có được không? Hai người bọn họ, hiện tại...”

“Buổi tụ họp là vào chủ nhật?” Anh ngắt lời cô, hỏi.

Ngắt lời như vậy cũng không đột ngột, thậm chí còn rất tự nhiên, không có nửa phần không hài hòa. Niệm Tường theo vấn đề của anh trả lời: “Đúng, không phải là ngày mai sao?”

“Vậy không thể đi xem phim.” Từ Nhuận Thanh khẽ nhíu mày một cái, nhắc lại: “Buổi xem phim đầu tiên của anh và em, thất bại.”

Niệm Tường bị ánh mắt chuyên chú, thâm thúy của anh nhìn đến hai má lại bắt đầu nóng lên, cũng cảm thấy có chút đáng tiếc: “Vậy làm sao bây giờ? Kỳ thật... Xem phim thì lúc nào cũng có thể đi a.”

“Vừa lúc đêm nay có thời gian.” Anh nhìn nhìn đồng hồ, đề nghị: “Liên đêm nay đi?”

Niệm Tường: “...” Vội vả như vậy?

Bất quá, quyền quyết định hiển nhiên không ở chỗ cô ——

Nửa giờ sau, Niệm Tường cầm bịch bóng ngô lớn, ngồi ở hàng cuối cùng dãy ghế tình nhân, cô còn có chút thẹn thùng hồng hồng cả lỗ tai...

Ghế tình nhân a...

Hàng cuối cùng a...

Hơn nữa, cái phim này cũng thật ít người xem, toàn bộ rạp chiếu cũng không có mấy người, về phần ghế tình nhân... Trừ bọn họ ra, cũng không có người khác.

Cô lặng lẽ lấy bóng ngô ăn rồi lại ăn.

Kể từ khi biết Từ Nhuận Thanh chính là bác sĩ đầu tiên của cô, là người cô từng thích qua, nhớ thương qua, cũng ảo tưởng qua, mỗi lần Niệm Tường đối mặt với anh, luôn có loại ý nghĩ muốn nắm chặt thời gian, quý trọng mỗi khoảnh khắc ở bên anh.

Muốn bù lại cho sáu năm cô đơn trống trải kia... Chỉ là, làm sao có thể bù lại được.

Mối tình đầu của cô chính là anh, tất cả ảo tưởng đối với tình yêu đều đến từ anh. Muốn cùng anh làm rất nhiều việc, rất nhiều chuyện mà tình nhân mới có thể làm.

Tựa như cùng nhau xem phim, xem câu chuyện tình yêu của người khác, nhưng xem cùng với anh, cảm giác liền đặc biệt...

Vì thế, phim chiếu được một nửa rồi, Niệm Tường vẫn luôn luôn ở trạng thái xuất thần, cho đến giữa phim... Cô cố gắng đuổi kịp câu chuyện, thẳng đến nửa cuối bộ phim, cô quay đầu nhìn Từ Nhuận Thanh chăm chăm.

Anh xem phim rất nghiêm túc, trong ánh mắt chớp động quang ảnh từ màn chiếu, ánh mắt anh vốn trong trẻo, tối đen lại thâm thúy. Giờ phút này được phản chiếu ánh sáng, làm Niệm Tường không khỏi nhìn đến xuất thần.

Nhận thấy được tầm mắt của Niệm Tường, anh nghiêng đầu tới gần cô, hơi cúi đầu, khẽ giọng hỏi: “Làm sao?”

“A... Không có việc gì.” Niệm Tường nhanh chóng quay đi, ánh mắt lại cúi xuống, nhìn về phía tay anh khoát lên trên đầu gối. Cô lặng lẽ vươn tay, nhẹ nhàng cầm tay anh.

Dư quang liếc thấy anh quay đầu nhìn qua, bên tai đã hồng lại cố gắng trấn định, cố gắng nhìn màn ảnh...

Ngón tay cô đang từng chút một nhét vào trong lòng bàn tay anh, cầm ngón tay anh. Đại khái bởi vì khẩn trương, lòng bàn tay có chút nóng.

Từ Nhuận Thanh nhin không được giơ cao khóe môi, nâng tay lên cầm tay cô, gọi một tiếng tên cô: “Niệm Tường?”

Lực chú ý rõ ràng không đặt trên màn ảnh, người nào đó lập tức quay đầu nhìn qua.

Anh cúi thấp đầu, hôn xuống, ở trên môi cô nhẹ nhàng chạm vào, tách ra, chỉ lui ra một chút, hỏi cô: “Muốn hôn anh?”

Thanh âm kia hòa tan vào bài hát phát lên trong phim, dễ nghe đến mức làm xương cốt Niệm Tường bủn rủn.

Cô gật gật đầu, thấy đáy mắt anh tràn ra ý cười nhỏ vun, thăm dò, chậm rãi tới gần anh, sau đó hôn lên. Cứ như vậy nhẹ nhàng mà chạm, liền cảm giác tim của mình đập như trống trận, bức áp nhân tâm.

Niệm Tưởng chỉ cảm thấy mặt mình luôn luôn nóng lên, tay nắm bàn tay anh có chút đổ mồ hôi, máu huyết trong người cũng sôi trào.

Bàn tay vốn cầm bóng ngô buông ra, dò lên đụng phải mặt anh. Đụng chạm trong nháy mắt đó, làm tâm cô mềm nhũn, tê tê đại đại, tim đập cũng mất trật tự.

Cô dựa qua, gần sát bên anh, nhưng không dám tiến lên nữa.

Quang cảnh mờ tối, cô chỉ nhìn thấy cặp mắt sáng ngời của anh đang ngậm cười, thần nhiên kiên nhẫn nhìn cô. Nhạc đệm trong phim lại phát lên, không có ai nhận thấy được ở chỗ này, không khí chợt nóng lên.

“Không tiếp tục?” Anh nhẹ nhàng mà chậm chạp hỏi một câu, nhưng hiển nhiên, đối với đáp án cũng không phải để ý lắm.

Từ Nhuận Thanh buông bàn tay đang nắm tay cô, hai tay dừng trên thắt lưng, nhẹ nhàng nhắc lên, ôm cô ngồi lên trên đùi của mình: “Vậy anh dạy em, hửm?”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 56: Học Lại

Từ Nhuận Thanh khẽ nhếch khóe môi, nụ cười kia, bên trong quang cảnh mờ tối tạo ra một hình bóng nhàn nhạt, rơi vào trong mắt cô, Niệm Tường vốn đã khẩn trương nay càng thêm nhộn nhạo.

Hai tay cô khoát lên trên vai anh, bởi vì khẩn trương nên có chút run rẩy. Lại như cũ cố gắng trấn định nhìn anh, nhìn vào đôi mắt thâm trầm của anh.

“Là thế này phải không?” Cô lại gần, hôn lên môi anh, học theo cách của anh, thành thực, nhẹ nhàng lướt qua khóe môi, cọ vào, thăm dò muốn cạy mở cánh môi, vươn đầu lưỡi liếm anh một chút, sau đó linh hoạt chui vào...

Chui vào...

Chui vào, sau đó thì làm gì?

Niệm Tường mở to mắt, ngón tay khoát trên bả vai anh không tự chủ siết chặt. Vừa động, liền cảm giác dây niềng bên trái cắn vào miệng, đau đớn rất rõ ràng.

Cô nhịn không được rút về, kết quả, vừa rời khỏi một chút, liền bị anh ngậm đầu lưỡi.

Ngón tay anh, không biết từ khi nào đã lướt đến sau vành tai cô, ngón tay ấm áp dán vào làn da của cô, nóng đến làm cô như muốn tan ra.

Niệm Tưởng có chút mê mang nhìn anh, ngón tay cô đụng đến sau tai anh, nhẹ nhàng nhéo một cái. Sau đó, nhận thấy được môi anh buông cô ra, Niệm Tưởng cứ như vậy ngồi trong lòng anh, xấu xa nhéo nhéo lỗ tai của anh.

“Đừng nhúc nhích.” Anh đè lại tay cô, thanh âm khàn khàn gợi cảm.

Niệm Tưởng nghe mà sửng sốt, chớp mũi để sát chớp mũi anh, nhỏ giọng hỏi: “Nơi này có phải là không thể đụng vào?” Khi nói chuyện, cô lại đùa dai, bóp nhẹ một chút.

Rõ ràng Niệm Tưởng không biết cái gì gọi là điểm nhạy cảm, chỉ biết, khi đụng vào chỗ mềm mại sau tai anh, lúc ấy anh có một chút phản ứng không như bình thường, không phải bình tĩnh.

Cô cúi đầu, hôn môi trên của anh, dọc theo viền môi đến khóe môi, lại dờ xuống, hôn lên cằm anh.

Bàn tay nhéo nhẹ sau tai anh đã bị anh khống chế, cô cẩn thận rút ra, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của anh. Một cúc, hai cúc... Cởi rất thuận buồm xuôi gió.

Đôi mắt Từ Nhuận Thanh chậm rãi nhú lại, khẽ nhếch khóe môi, giờ lên nụ cười như có như không.

Rất nhanh, cúc áo đã bị cởi đến giữa ngực, Niệm Tưởng dừng lại, có chút luống cuống nhìn anh...Hình như cởi hơi quá tay...

Cô đang muốn cắn xương quai xanh của anh...

Cuối cùng nhịn không được thấp giọng nở nụ cười, mắt Từ Nhuận Thanh nhìn áo sơ mi mở rộng của mình, hơi cúi đầu, dán trán mình vào trán cô, liền lấy tư thế gần gũi như vậy nhìn cô: “Muốn làm gì?”

Hơi thở anh ấm áp lại tươi mát, cùng hô hấp của cô giao hòa lẫn nhau, mập mờ quấn quýt.

Niệm Tường ngồi trong lòng anh, tư thế có chút không được tự nhiên, nhưng bị anh nửa ôm vào trong ngực như vậy cũng không dám lộn xộn, nhút nhát nhìn anh: “Không, không phải nói dạy em sao?”

“Ừm.” Anh cười khẽ một tiếng, ngón tay giơ lên, kéo thấp cổ áo rộng của cô, đầu ngón tay đưa lên, dừng tại xương quai xanh: “Muốn ở đây sao?”

Cổ họng Niệm Tường căng lên, bị ánh mắt trong trẻo của anh mê hoặc, nhin không được gật gật đầu.

Một tay anh ôm chặt thắt lưng của cô, cúi đầu, đem môi mình dán lên trên cổ cô, sau đó chậm rãi lướt dọc theo chiếc cổ, dừng ở hõm xương quai xanh.

Nụ hôn êm ái nhẹ nhàng, như lông vũ lướt qua trên da thịt, vừa chạm vào đã nhanh chóng rời khỏi, càng giống như trêu chọc...

Ngón tay Niệm Tường khoát trên vai anh, nhin không được chậm rãi siết chặt, cắn môi, có một loại cảm xúc không nói ra lời, từ đáy lòng chuẩn bị dâng lên, từng chút một, từng chút một nảy sinh, lan tràn...

Anh hôn dọc theo đường cong xương quai xanh, trên người của cô còn có mùi hương thoang thoảng quen thuộc, mùi hương thanh nhã quanh quẩn ngay chóp mũi, môi anh nóng bỏng dừng ở trên xương quai xanh, hơi thở ở ngay bên gáy cô, làm cô ngứa ngáy.

Niệm Tường không dám động, ngón tay túm vai anh, chậm rãi, chậm rãi lấy một loại khí lực mà mình cũng không tự chủ được, xiết chặt, xiết chặt.

Từ Nhuận Thanh dừng lại nụ hôn, anh hơi ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô: “Có muốn thực hành hay không?”

“Hả?” Cô có chút mê mang nhìn anh, nhìn thấy đáy mắt anh sáng lên ý cười, cũng nghe thấy anh ép giọng rất trầm thấp, cười một cái thật mê hoặc lòng người.

“Hình như, đây là lần đầu tiên anh... dạy em gì đó như vậy?” Anh lại nhẹ giọng hỏi.

Đương nhiên... Là lần đầu tiên...

Mặt Niệm Tường đã nóng như bị thiêu cháy, thế này cô mới nhìn thấy chính mình vừa rồi có bao nhiêu dùng sức cởi áo của anh, nhanh chóng buông tay ra, nhìn anh, không quá xác định: “Muốn thực hành sao?”

Thanh âm càng nói càng nhỏ, nhưng cuối cùng, đã gần như không thể nghe thấy. Chỉ có bốn chữ, nhưng âm lượng của cô vẫn như cũ cứ giảm dần đều.

Anh không trả lời.

Chỉ là lại ngược lên, lúc này đây, là dẫn đường.

Cô muốn hôn anh, loại ý nghĩ mãnh liệt này đã làm cho anh cảm giác được, hơn nữa, là ý nghĩ làm cho Từ Nhuận Thanh cảm thấy có chút sung sướng.

Ở phương diện này, anh một chút cũng không ngại để cô làm học sinh... Như vậy liền có thể “chỉ dạy” thêm vài lần, không phiền không chán ...

Chỉ là, cô học tập, tựa hồ rất nhanh.

Niệm Tưởng trượt xuống, khẽ hôn cằm anh một cái, rất nhanh đã chuyển dời trập địa, dọc theo đường cong của chiếc cằm, đi một tắc hôn một cái. Môi của cô mềm mại lại ấm áp, chỉ là có chút rụt rè, nhưng cái này cũng không tính là kém.

Chủ động nhiệt tình như vậy, có chút không giống cô...

Từ Nhuận Thanh buông mắt nhìn cô, ngón tay đặt trên thắt lưng cô không nhẹ không nặng vuốt một chút.

Niệm Tưởng chợt dừng lại, đem cúc áo trước ngực anh cài lại từng cái. Sau đó ngẩng đầu lên, nhẹ giọng hỏi: “Vượt qua khảo sát?”

Ánh mắt cô đen bóng, lại ngậm một tầng hơi nước, ướt xũng.

Phía sau là máy chiếu, ngọn đèn màu xanh tím như một cái cổng thời gian, lẳng lặng chiếu rọi sau lưng anh.

Từ Nhuận Thanh bất động thanh sắc sửa sang lại quần áo cho cô, ngữ khí cũng nhàn nhạt, chỉ là khoe môi hơi giơ lên, không chút nào che dấu tâm tình rất tốt của anh: “Học chưa đủ tốt, phải thể hiện lại lần nữa.”

Niệm Tưởng lắc lắc cánh tay anh: “Bên trái miệng bị cắn, hơi đau.”

“Ở đây nhìn không thấy.” Anh bóp nhẹ cằm dưới của cô, ngón tay ôm lấy cằm cô giống như trấn an con mèo nhỏ: “Đợi lát nữa đến đại sảnh, anh nhìn xem.”

“Được.” Cô cười đến ánh mắt cũng cong cong, cảm thấy mỹ mãn.

Bộ phim kết thúc, Niệm Tưởng ra khỏi rạp chiếu mới khởi động lại di động, vì vào rạp nên đã tắt máy. Kết quả, còn chưa cùng Từ Nhuận Thanh đi đến bãi đỗ xe, liền nhận được liên tiếp cuộc gọi nhớ và tin nhắn.

Niệm Tưởng nhìn qua, sắc mặt nhất thời thật đặc sắc...

Đầu tiên là Lan Tiểu Quân, điện thoại gọi hoài không được, liền đổi chiến thuật sang đánh bom tin nhắn. Tổng kết lại chính là: “Khốn kiếp, cậu không có nghĩa khí, bỏ lại mình một mình, tên xấu xa trọng sắc khinh bạn, vong ân bội nghĩa, sau khi tan học đừng để mình tìm thấy cậu, lão nương cam đoan sẽ đánh chết người.”

Niệm Tường lặng lẽ bỏ qua, nhìn đến tên Tống Tử Chiêu thì do dự một chút, vẫn là gọi lại.

Sau một hồi chuông, đối phương mới tiếp máy: “Niệm Tường?”

Thanh âm có chút hàm hồ, như là đang ăn gì đó.

Niệm Tường “Vâng” một tiếng, nhìn nhìn Từ Nhuận Thanh đi ở phía trước, chạy bước nhỏ đuổi theo, thế này mới giải thích: “Vừa rồi ở rạp chiếu phim nên tắt điện thoại, Tống sư huynh tìm em có việc?”

Bước chân Từ Nhuận Thanh vừa chậm lại, quay đầu nhìn cô một cái.

“Thứ sáu sao?” Niệm Tường nhỏ giọng thăm thì một tiếng, tính toán thời gian, nghiêng đầu hỏi Từ Nhuận Thanh: “Thứ sáu chúng ta không có trực đêm đi?”

“Không trực.” Anh mở cửa xe, thấy cô đứng cách xa vài bước, khẽ hắt cằm, ý bảo cô lên xe rồi nói.

Tống Tử Chiêu hơi ngừng lại, có chút nghi ngờ, nhiu nhú mi tâm, hỏi: “Niệm Tường, em đang nói chuyện với ai?”

Vừa dứt lời, liền nghe tiếng cửa xe khép lại, giọng nam quen thuộc lần nữa vang lên: “Gài dây an toàn.”

“A, em không với tới.” Một tay Niệm Tường cầm di động, một tay kéo dây an toàn, kéo mãi không tới khóa cài.

Từ Nhuận Thanh liếc nhìn cô, từ trong tay cô tiếp nhận lấy, rất nhẹ nhàng cài giúp.

Niệm Tưởng thế này mới nhớ trả lời: “Bác sĩ Từ.”

Tống Tử Chiêu lập tức nhớ tới cái gì, đột nhiên trầm mặc xuống, hồi lâu mới nói: “Vậy thì thật tốt, em giúp anh nói với Từ sư huynh một tiếng, hai người cùng đi đi. Anh cũng không cần gọi nữa...”

Lời còn chưa dứt, Niệm Tưởng đã rất nhiệt tình đưa di động qua: “Điện thoại của Tống sư huynh.”

Tống Tử Chiêu: “...”

Từ Nhuận Thanh nghiêng đầu nhìn cô một cái, tầm mắt dừng trên màn hình di động, không nhanh không chậm nhận lấy. Đối phương không biết nói những gì, anh nhẹ “ừ” vài tiếng, không nói gì khác nữa. Thẳng đến cuối cùng sắp cúp điện thoại, Từ Nhuận Thanh đột nhiên quay đầu nhìn qua, cặp mắt thâm trầm nhìn cô một cái, đáp lại một chữ “Đúng”.

Niệm Tưởng tò mò muốn lại gần nghe, vừa tránh dây an toàn, dựa lại gần, Từ Nhuận Thanh giơ tay chống đầu cô, dễ dàng ngăn cô ra một khoảng cách bằng cánh tay.

Niệm Tưởng: “...”

Thẳng đến khi anh cúp máy ——

Cầm điện thoại đưa cho cô: “Mẹ anh chiều mai 5 giờ sẽ về lại thành phố, bà ấy rất tò mò về em.”

Niệm Tưởng vốn muốn hỏi anh Tống Tử Chiêu nói cái gì, vì sao ánh mắt anh nhìn cô có chút quái lạ, kết quả, còn chưa nói ra miệng, liền bị chuyện này chuyển dời lực chú ý.

“Tò mò về em?” Niệm Tường nâng ngón tay chỉ chỉ vào chóp mũi của mình.

“Em chấm dứt kiếp sống độc thân của anh.” Anh hơi ngừng lại, mở miệng lần nữa thì trong thanh âm mơ hồ mang theo ý cười: “Cho nên, bà ấy muốn anh hỏi em, ngày mai có đồng ý ra sân bay đón người hay không.”

Này, nhanh như vậy...

Niệm Tường trợn mắt há hốc mồm: “Bác, bác sĩ Từ, em còn chưa... chưa có chuẩn bị.” Bọn họ không phải tối qua vừa mới xác định ... Quan hệ yêu đương sao?!

Như biết cô đang suy nghĩ cái gì, Từ Nhuận Thanh hơi trầm ngâm, giải thích: “Bà ấy đã biết em được một đoạn thời gian, vì để tránh bà ấy trở về liên an bài anh xem mặt, anh đã nói thẳng để được khoan hồng.”

Niệm Tường có chút thảm , ngón tay lại bắt đầu xoa góc áo: “Nhưng em còn chưa có chuẩn bị tốt... Quá, quá nhanh ...”

“Vậy thì không đi.” Anh điều chỉnh kính chiếu hậu, lát sau nhìn lại thì vẻ mặt rất thoải mái, ngữ khí vui vẻ: “Bằng không, gặp em xong, ba ngày sau bà ấy liền bắt đầu chuẩn bị đi bãi phỏng chú Niệm.”

Niệm Tường giật mình một cái... Nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng...

Hoàn toàn đem chuyện của Tống Tử Chiếu quên mất không còn một mảnh...

Bình phục tốt tâm tình, Niệm Tường bắt đầu kiểm tra lại điện thoại, đầu tiên là người hướng dẫn thi bằng lái xe—— thứ hai dự thi lý thuyết, bảo cô mang chứng minh thư đến trung tâm giảng dạy.

Sau đó là... cha Niệm.

Rạp chiếu phim ở gần chung cư của Niệm Tường, cho dù Từ Nhuận Thanh chạy xe với tốc độ không nhanh, lúc này cũng đã có thể nhìn thấy cửa tiểu khu.

Niệm Tường đang nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa xe, hai câu cuối cùng của cha Niệm nhất thời làm cho cô khiếp sợ, thiếu chút nữa trực tiếp nhảy xuống xe...

Cha Niệm lấy ngữ khí nghiêm túc, trầm trọng nói: “Cả một đêm gọi cho con bao nhiêu cuộc gọi, con có biết hay không? Đi ra ngoài chơi còn dám tắt máy? Mẹ con không yên lòng, quan trọng nhất là ba cũng không yên lòng, vừa lúc đi ra mua đồ ăn khuya, liền thuận tiện sang đây xem. Ba đứng chờ dưới lầu, vò đầu bứt tóc cũng muốn rụng hết, con có biết ba dùng mấy trăm tệ mới làm ra được kiểu tóc này không? Đã trẻ thế này còn lêu lổng ở bên ngoài, Tiểu Tường, con là ngựa da, muốn ăn đòn đúng không?”

“Mặc kệ con hiện tại ở đâu, cho con mười phút nữa xuất hiện ở trước mặt ba! Đừng làm cho ba thấy được bất kỳ tên con trai nào, bằng không, trước đánh chết nó, sau là đánh chết con, lão Niệm ta nói được thì làm được. Bây giờ ba đang ở dưới lầu chờ con, nhanh chóng trở về cho ba.”

Nhanh chóng trở về cho ba!

Trở về cho ba!

Trở về!

Câu nói sau cùng... như vang vọng núi sông, dư âm không dứt.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 57: Bị Mảng

Từ Nhuận Thanh tắm rửa xong, từ trong phòng tắm đi ra, trên người mang theo nhiệt khí mờ mờ, cả người như được bao phủ trong hơi nước, nhìn không rõ ràng lắm.

Anh rút chiếc khăn lông từ trên giá, xoa xoa đầu tóc ướt, giơ tay kéo xuống khăn tắm, mặc vào quần áo ở nhà.

Làm xong tất cả, anh nhìn thời gian, vừa mới qua nửa giờ.

Trong túi áo khoác có cái gì đó, được Niệm Tường nhét vào trước khi xuống xe, muốn anh nhất định phải đợi đến khi trở về nhà, mới được lấy ra xem... Anh nhắc lên áo khoác, cho tay vào trong túi áo sờ soạng một chút.

Là một cái gì đó hình...trái tim?

Anh dùng ngón tay trở và ngón giữa kẹp ra, quăng lên không, sau đó dùng lòng bàn tay đón lấy.

Chocolate.

Anh hơi nhăn mi, cầm ở trong tay thưởng thức một lát, xoay người đi phòng bếp lấy nước uống.

Đèn tường phòng bếp màu vàng quất, ngọn đèn không phải rất sáng, lộ ra không gian ấm áp. Anh dựa vào bồn rửa, thần sắc lại có vài phần xa cách, thanh lãnh, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Nửa giờ trước.

Sau khi cha Niệm cúp điện thoại, cô có chút không phản ứng kịp, cầm di động thất thần, thẳng đến khi đầu kia yên lặng vài giây, cô mới đột nhiên lấy lại tinh thần, sắc mặt khó coi.

Cô quay đầu nhìn Từ Nhuận Thanh, nhẹ nhíu mày: “Ba em... đang chờ ở dưới nhà.”

Đang chạy qua giao lộ không có đèn giao thông, Từ Nhuận Thanh thả chậm tốc độ xe, ghé mắt nhìn cô một cái, thấy vẻ mặt cô bất an, tâm tư chuyển đổi liền đoán được nguyên nhân.

“Không tiện sao?” Thanh âm anh thoáng trầm xuống, tận lực không mang bất kỳ tâm tình gì: “Qua giao lộ này em hãy xuống, nơi này dừng xe không an toàn.”

“Anh muốn... Không muốn đi cùng em?” Cô chớp mắt, vẻ mặt lại có vài phần dồn dập.

Đã qua giao lộ, lướt qua một đoạn đường ngắn, Từ Nhuận Thanh dừng xe bên cạnh bồn hoa chỉ cách cửa tiểu khu vài bước chân. Tay trái cầm tay lái, hơi nghiêng thân mình nhìn về phía cô, cười như không cười, hỏi lại: “Em nghĩ anh chọn về trước hay là về sau?”

Không biết có phải là bởi vì ngữ khí của anh quá bình tĩnh hay không, ngược lại làm cho Niệm Tường sinh ra vài phần bất an, cô nghĩ nghĩ, trả lời: “Cùng đi? Anh lại không phải là bạn trai bình thường của em...”

Mà là người đã định danh phận, chuẩn bị nghiêm túc kết giao! Làm gì che giấu.

Chỉ là câu này vụng trộm để ở trong lòng oán thầm... Nhưng có chút chột dạ...

Cha Niệm đối với bác sĩ Từ, phản ứng biểu hiện ra hẳn là không thuộc về... hảo cảm.

Mấy chữ cuối cùng cô cắn răng nói, lại cố ý thấp giọng, Từ Nhuận Thanh nghe không rõ ràng lắm, nhưng hiển nhiên... Không phải từ gì êm tai.

Đôi mắt cô ở dưới ngọn đèn phát sáng rực rỡ, như là hào quang lóe lên.

Ngón tay Từ Nhuận Thanh khoát trên tay lái, gõ nhẹ nhàng vài cái có quy luật, khoe môi nở một nụ cười không thiện: “Có phải anh từng nói với em rằng, em không thích hợp nói dối?”

Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng đặt lên mi tâm đang nhúu chặt của cô, sau đó vạch một cái: “Nghĩ như thế nào thì nói cho anh biết thế ấy...”

Mi tâm Niệm Tường buông lỏng cùng với động tác trên đầu ngón tay anh, lại rất nhanh nhúu chặt lần nữa.

Anh không thể không thở dài một tiếng: “Anh biết em vẫn còn đang trong trạng thái tiếp nhận, cho nên có bất cứ vấn đề gì, vô luận lớn hay nhỏ, không hiểu, không xác định đều tới hỏi anh?”

Niệm Tường cái hiểu cái không gật gật đầu, môi vén cao, nhỏ giọng thầm thì nói: “Em không nói dối, em chỉ là...”

Anh kiên nhẫn chờ cô nói tiếp.

Niệm Tường không biết hình dung như thế nào ý nghĩ của mình nói cho anh biết, cô cũng không phải là muốn lùi bước, hoặc muốn che dấu đoạn tình cảm này. Trên thực tế, cô càng muốn mọi người biết cô đứng ở bên cạnh anh, hoàn toàn có anh.

Người đàn ông cô từng mê luyện, từng thích, từng cố chấp, nhớ mãi không quên suốt cả sáu năm.

Thật may mắn, anh cũng chưa từng quên cô.

Thậm chí... Cô cảm thấy hai người bọn họ giống như đã yêu nhau rất lâu, mà không phải là tối qua mới xác định quan hệ.

Cô căn môi, có chút ảo não, đối diện cùng anh thật lâu sau, cuối cùng một câu cũng không nói được. Trầm mặc một lát, mới cố gắng giải thích: “Em cảm thấy hiện tại gặp ba em không có gì không tốt ... Em đối với anh là nghiêm túc, chưa từng nghiêm túc hơn nữa. Anh đối với em...”

Niệm Tường nâng mắt nhìn anh, lại rũ xuống, hai tay bắt đầu nín chặt góc áo, xoắn nhẹ: “... Không cần thiết rồi nhỉ vấn đề này. Dù sao, phía ba em, anh sớm hay muộn...”

“Ừ, em nghĩ như vậy anh rất vui.” Anh cúi đầu nhìn tay cô, vươn tay qua nhẹ nhàng ngăn lại động tác xoắn góc áo của cô, thuận tiện giúp cô mở dây an toàn: “Lần sau là được. Ít nhất đợi em nói trước một tiếng với chú Niệm, anh sẽ chính thức đến nhà.”

Dừng một chút, anh trịnh trọng bổ sung hoàn chỉnh: “Không phải bạn trai bình thường, mà là bạn trai sẽ kết hôn.”

Ý cười đùa cợt kia nơi đáy mắt, để cho Niệm Tường thấy rất rõ ràng.

Anh, vẫn nghe được sao?

Niệm Tường có chút ngượng ngùng nhìn anh một cái, nói thầm nói: “Không phải em nói a...”

Nói xong, chăm chú nhìn thời gian, thầm kêu một tiếng không xong. Không dám trì hoãn nữa, giơ tay đẩy cửa xe ra, vừa lúc muốn xuống xe thì

nhớ tới cái gì, cô đóng lại cửa xe lần nữa, hấp tấp nhào qua.

Tay trái túm lấy tay áo của anh, nghiêng thân mình về trước, hôn xuống sườn mặt anh một cái. Thừa dịp anh còn chưa phản ứng kịp với đột kích này, thân thủ nhanh nhẹn ngồi trở về, mặt đỏ hồng tìm kiếm trong túi xách, chocolate cô đã chuẩn bị.

Sáng sớm hôm nay khi ra cửa, cố ý lấy theo mấy cái chocolate, nhìn câu tiếng Anh bên trong làm ám hiệu mới mang ra ngoài. Vẫn muốn đem ra cho anh, nhưng thứ nhất là quá bận, căn bản không rảnh lấy ra, thứ hai, đột nhiên phát sinh tình huống làm cô sớm quên hết...

Cô nường vào đèn đường ngoài cửa sổ, cố gắng phân biệt rõ một chữ ghi chú “b” trên chocolate, nắm trong lòng bàn tay, thật nhanh nhét vào túi áo khoác của anh.

Vừa muốn thu tay, lại bị anh đè lại... Cách một tầng vải, bị anh đặt trong túi áo.

“Em phải đi.” Niệm Tường giật giật cổ tay, mềm giọng làm nũng: “Đợi lát nữa em gọi điện thoại cho anh, có được hay không?”

Thấy anh cúi đầu nhìn cô, cô dứt khoát lại hôn lên một cái, lúc này đây là ngửa đầu hôn lên môi anh, thỏa mãn đến mức như là tiểu hồ ly làm chuyện vụng trộm, vui sướng vẫy đuôi: “Cái này...”

Ngón tay cô ở trong túi áo anh giật giật, cách áo sơ mi bên trong đụng phải hông của anh, cô cười híp mắt lại, véo nhẹ một phen: “Anh về nhà mới có thể xem.”

Từ Nhuận Thanh nhẹ buông tay, còn chưa kịp hù dọa cô, cô đã giống như con cá, trượt đi, chạy mất dạng... Cửa xe cũng không đóng.

Anh bóp nhẹ mi tâm, chỉ cảm thấy mi tâm ần ần làm đau.

Dưới ngọn đèn không quá sáng sủa, anh lại nhìn chocolate, rốt cuộc nhìn thấy chữ “b” không phải dễ khiến người chú ý.

Từ Nhuận Thanh nhìn chữ kia thật lâu sau, thông thả lại cẩn thận mở giấy bọc ra. Chocolate được bao vây ở bên trong, mở giấy bạc mới nhìn thấy lưu lại một câu đoản ngữ ——

Believe in those you love.

Anh còn chưa kịp có ý kiến gì, điện thoại của cô cứ như vậy gọi đến.

Từ Nhuận Thanh bưng lên cốc trà, hướng vào phòng ngủ mà đi, đầu ngón tay còn mang theo tờ giấy kia, cẩn thận nhìn nhiều lần.

“Bác sĩ Từ...” Niệm Tường ngậm chiếc đũa, có chút buồn bực kêu anh một tiếng.

“Ừm?”

“Em đang ăn Dạ Tiêu...” Cô buông chiếc đũa, gảy gảy sợi mì, quần quanh đũa rồi nhét vào miệng, miệng bị nhét đầy hàm hàm hồ hồ nói không rõ tiếng.

Cha Niệm đích thật là đợi ở dưới nhà lâu lắm, bát mì tiện thể mang cho cô, khi đến tay thì đã lạnh ngắt.

Cho nên, cơn tức chèn ép, chèn ép, nhìn thấy cô thì lập tức giận dữ, liền ở dưới lầu, trực tiếp giáo huấn một trận.

Nhưng trên thực tế, lực chú ý của Niệm Tường, toàn bộ đều đặt tại kiểu tóc mới của ba, nó cứ run lên run lên khi ông nói chuyện...

Mẹ Niệm nhìn thấy ba với đầu tóc này về nhà, có muốn một cước đạp ra ngoài không nhỉ?

(͡ ° ͡ °) quả thực không đành lòng nhìn thẳng.

Đợi cha Niệm bình ổn cơn tức, rồi đưa cô lên lầu, thuận tiện đến phòng bếp hâm nóng bát mì. Thế này Niệm Tường mới dám hỏi: “Ba, ba làm kiểu tóc như vậy... có thể nói cho con biết, ba nghĩ như thế nào không?”

Cha Niệm đắc ý khẽ hừ một tiếng: “Cái này con quản được sao? Mẹ con nói được, vậy thì được rồi!”

Niệm Tường: “...” Ba gần đây nhất định là đã đắc tội chỗ nào với mẹ đại nhân đây ...

Cứ như vậy trầm mặc một hồi, cha Niệm đã kiểm tra hoàn tất, xác nhận trong nhà không có bất kỳ dấu hiệu có đàn ông con trai đi qua, thế này mới thỏa mãn rời đi.

Niệm Tường đưa ông tới cửa, đang muốn mở miệng nhắc tới Từ Nhuận Thanh... Kết quả, nói còn chưa ra miệng, cha Niệm liền xoay người lại, sắc mặt hết sức nghiêm túc, nói một câu: “Được rồi, con nhanh quay về ăn mì, sớm nghỉ ngơi một chút.”

Niệm Tường lộp bộp lên tiếng, lại nổi lên ý muốn nói chuyện Từ Nhuận Thanh, cha Niệm nhìn sắc mặt cô càng thêm thăm đăm một ít, mang theo một tia tang thương: “Tiểu Niệm, cô nhỏ của con, xế chiều hôm nay gọi cho ba, nói thân thể bà nội không khỏe. Ba và mẹ con đã thương lượng, dự định ngày mai đi thành phố J đón bà nội con về nhà ở. Đợi cuối tuần, con chuyển về ở đi.”

Tin tức này không hề dự liệu, làm Niệm Tường giống như ăn một gậy, nhất thời đầu óc trống rỗng: “Hai tháng trước, nhìn bà nội không phải còn

khỏe sao?”

Mang theo cô đi ruộng tát nước, đào khoai lang, thân thể còn rất khỏe mạnh.

“Không có chuyện gì lớn.” Cha Niệm nhú nhú mày, ngữ khí ừ dột: “Ngày mai ba sẽ đi qua đón bà nội, đại khái thứ hai có thể trở lại. Bà nội con hàng năm đều làm kiểm tra sức khỏe, nếu có vấn đề khẳng định cũng không phải vấn đề lớn.”

Thế này Niệm Tường mới an tâm vài phần, nhưng vẫn như cũ tâm sự nặng nề.

Ở phòng khách ngồi yên một hồi, cô nghĩ, hiện tại buồn lo vô cớ cũng là vô dụng, xoa xoa đầu, tạm thời bỏ xuống chuyện này, đi phòng bếp ăn mì, chỉ là bát mì này Niệm Tường xưa nay vẫn thích, nhưng bây giờ ăn thế nào cũng không thấy ngon.

“Lời dặn của bác sĩ là ăn xong nhất định phải đánh răng.” Anh bưng lên cốc trà uống một ngụm, thanh âm nhất thời được tưới mát, nhu hòa lại ấm áp.

“Em chưa kịp nói với ba.” Cô cố gắng nuốt xuống, trong lòng vẫn còn có chút rầu rĩ: “Ba nói bà nội thân thể không tốt, ngày mai đi đón nội về nhà. Tuần sau, em phải chuyển về ở.”

“Ừ.” Anh lên tiếng, không tiếp lời.

“Em còn nhớ, khi bé đã ở cùng bà nội rất lâu. Nháy mắt, em đã lớn như vậy, lại chưa từng có ý thức được, em lớn lên bao nhiêu thì bà nội cũng già đi bấy nhiêu.”

Có đôi khi ngẫm lại... Cảm thấy lớn lên cũng là một sự việc tàn nhẫn.

“Em không dám nghĩ...” Thanh âm của cô đột nhiên nghẹn lại.

Từ Nhuận Thanh kiên nhẫn nghe, nghe thấy cô đè nén nghẹn ngào rất nhỏ, tiếng hít thở có chút nặng nề, một tiếng, một tiếng, thông thả lại thấp nhỏ.

Anh bưng cốc trà ngồi ở trước bàn, chiếc đèn bàn phản chiếu toàn bộ màn hình máy tính, sáng đến có chút chói mắt. Anh nghiêng người điều tiết độ sáng, ngọn đèn hạ xuống, cả người anh tựa hồ cũng nhu hòa theo ánh đèn mờ tối.

“Em không dám nghĩ, một ngày kia, bà nội sẽ đột nhiên xa rời em...”

Đến một nơi mà không có bất kỳ phương tiện nào có thể đi đến.

Anh an tĩnh nghe, nghe được đầu kia cô sẽ rất nhanh liền khóc ra, nghĩ nghĩ, anh nói: “Niệm Tưởng, đây là việc mà mỗi người đều phải trải qua...”

“Đối với em mà nói, người nào dù rất quan trọng, cuối cùng cũng có một ngày sẽ rời khỏi em.”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 58: Ân Ái

“Đối với em mà nói, người nào dù rất quan trọng, cuối cùng cũng sẽ có một ngày rời khỏi em.” Những lời này giống như là một chiếc chìa khóa, trong lúc hoảng hốt liền dẫn Niệm Tường tới một thế giới khác.

Ông bà ngoại qua đời sớm, lúc đó Niệm Tường còn chưa có ý thức, hoàn toàn không có ấn tượng. Ông nội cô thì mất khi cô còn học tiểu học, chưa hiểu được thân nhân qua đời là tư vị gì. Chỉ còn bà nội, là người mà Niệm Tường tâm tâm niệm niệm nhớ kỹ.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày bà nội sẽ rời khỏi mình. Luôn cảm thấy bà còn có thể ở bên cạnh mình lâu một chút, lâu một chút nữa...

Đêm nay, Niệm Tường không ngủ được. Ôm chần ở trên giường lăn qua lộn lại, trong đầu thủy chung quay về câu nói này của Từ Nhuận Thanh, lăn đến đêm khuya cũng không có một chút buồn ngủ, khó chịu gửi tin nhắn cho Từ Nhuận Thanh.

“Bác sĩ Từ, em mất ngủ ...”

“Bác sĩ Từ, em mất ngủ!”

“Bác sĩ Từ, em mất ngủ!”

Ba giây sau, thu được tin nhắn trả lời của Từ Nhuận Thanh: “Vậy tới chỗ của anh ngủ?”

Ngón tay Niệm Tưởng cứng đờ, chớp mắt mấy cái, híp mắt lại chăm chú nhìn thời gian, đã 1 giờ 45 phút sáng ... Thế nhưng anh còn chưa ngủ?

“Tại sao anh còn chưa ngủ?”

“Đứng lên lấy nước uống, hình như bị cảm, miệng khô khốc.” Gửi xong, lại bổ sung một câu: “Vừa có một chút buồn ngủ, bị em đánh thức.”

Âm thanh tin nhắn liên tiếp...

Anh thật vất vả mới ngủ được, lại bị cô đánh thức, oán khí kia cách màn hình di động cũng có thể gửi được.

“A? Bị cảm? Nghiêm trọng không?”

Gửi thật lâu sau, anh cũng chưa có trả lời.

Niệm Tưởng chột chột màn hình —— chẳng lẽ ngủ? Nhanh như vậy?

Vừa oán thầm xong, màn hình đột nhiên sáng lên, hiển thị là Từ Nhuận Thanh... Gọi tới.

Niệm Tưởng nhận máy.

“Anh không sao.” Thanh âm của anh khàn khàn, trầm thấp, mang theo vẻ vừa mới tỉnh ngủ, còn có giọng mũi không dễ phát giác: “Vì cái gì ngủ không được?”

“Chính là nghĩ câu nói kia của anh, sau đó nghĩ lại chính mình nhiều năm qua ... Vô tâm vô phế...” Cô hạ thấp giọng, trốn trong ổ chăn, ngữ khí mang theo vài phần làm nũng mà chính cô cũng không ý thức được.

Tha thứ cô đêm hôm khuya khoắt gây rối...

“Đúng là nên nghĩ như vậy.” Anh nhớ tới cái gì, thanh âm lại giảm thấp xuống vài phần: “Nếu như lần này niềng răng không có gặp anh, thực tập cũng không có gặp anh, Niệm Tường... Có phải anh sẽ biến thành một đoạn ký ức trong tuổi thanh xuân của em hay không?”

“Như thế nào sẽ thế!” Niệm Tường nhất thời chột dạ, cố gắng nghĩ nghĩ, nói: “Dù không có niềng răng, thực tập cũng không gặp anh. Nhưng còn có một lần kia... Một lần kia, em, em đụng phải xe của anh...”

“Ừ.” Anh khẽ nhếch âm cuối, như cười như không: “Em không nhắc anh cũng quên.”

Niệm Tường: “...” Ngu ngốc a a a a a! o(>____<)o

“Anh xem, bác Từ quen với ba em, chúng ta sớm hay muộn cũng sẽ biết nhau a.” Hơn nữa... Làm sao có khả năng sẽ là kỷ niệm thanh xuân.

Dựa theo lời Lan Tiểu Quân nói, thế giới của Niệm Tường già cỗi, căn bản không có thời thanh xuân thiếu nữ như bình thường...

“Trước đây vẫn cho là chỉ số IQ của em không cao, nên không có phản ứng với bất kỳ ám hiệu hay minh hiệu nào của anh. Sau này phát hiện, chỉ số IQ không phải là vấn đề, chỉ là chỉ số EQ mới là chỗ thiếu hụt. Hơn nữa, EQ thấp đến mức vô cùng bất thường... Luôn có thể may mắn thoát khỏi rất nhiều nguy cơ.” Từ Nhuận Thanh tổng kết xong, cười khẽ một tiếng: “Chính em cảm thấy thế nào?”

Niệm Tường yên lặng trả lời: “Nhưng vẫn không thể chạy khỏi móng vuốt của đại sói xám a, còn tự mình... Đưa tới cửa.”

Đầu kia hơi trầm ngâm, có chút bất mãn nói: “Lặp lại lần nữa?”

Niệm Tường lập tức ngâm miệng.

“Cho nên như vậy liền rất tốt, rất nhiều thứ em không cần khắc sâu lĩnh hội.” Thanh âm anh càng nói càng thấp, đến cuối cùng dần dần khàn khàn, nói gì cũng nghe không rõ: “Đầu năm nay, anh vừa đưa tiền bà ngoại và ông ngoại.”

“Đây chính là thực tế, em luôn phải đối mặt với cái gì đó đột ngột mất đi, đột nhiên lại đến. Khổ sở, khẳng định là có, chỉ là việc còn chưa phát sinh, điều em phải làm không phải là buồn lo vô cớ, mà là quý trọng.”

Giống như được giảng giải ...

Niệm Tưởng gật gật đầu, thanh âm rầu rĩ: “Em biết.”

“Trừ bỏ vấn đề này, em còn vấn đề gì?” Đầu kia truyền đến thanh âm uổng nước, thanh âm rõ ràng, còn mang theo vài phần ủ rũ.

“Anh có phải muốn nghỉ ngơi?” Niệm Tưởng thử thăm dò hỏi một tiếng, vừa nhìn đồng hồ trước mắt, hai giờ...

“Đúng.” Anh không biết nghĩ đến cái gì, cười một tiếng: “Em mất ngủ... Có phải bởi vì ăn mì quá no?”

Niệm Tưởng xoa bụng... Nhớ tới bát mì, nhất thời cảm thấy cả người cũng có chút không tốt lắm...

Nghe theo lời bác sĩ Từ, uống hai viên tiêu thực, Niệm Tưởng nằm thành hình chữ “Đại”, chiếm cả cái giường lớn, mở mắt nhìn trần nhà, vẫn còn chưa buồn ngủ ——

Ngày mai nhất định phải một mực thanh minh, mất ngủ là bởi vì cảm xúc, nghĩ quá nhiều mà không phải là do ăn quá no...

Bởi vì tối qua hơn hai giờ mới ngủ, hôm nay Niệm Tường mang bộ mặt mất ngủ bày ra rõ ràng. Lúc đi làm, thiếu chút nữa đụng đầu lên cửa kính...

May mắn Phùng Giản đi ở ngay phía sau cô, đưa cô đi làm, tay mắt lanh lẹ đẩy Niệm Tường ra... Đúng lúc cứu vớt cửa kính vô tội “năm không cũng trúng đạn”.

Niệm Tường bị đẩy ra, dùng sức xoa xoa mặt, thế này mới tỉnh táo vài phần: “Tiểu Giản... tôi không đụng vào cô chứ?”

“Không có...” Phùng Giản đỡ cô một phen, thấy bốn phía không ai chú ý, mới lặng lẽ đến gần bên tai cô nói nhỏ: “Có phải gần đây... phóng túng quá độ? Nhìn cô đi đường mà như bay trên mây...”

Gương mặt Niệm Tường nhất thời hồng thấu, có loại cảm giác muốn kêu trời: “Ai, ai, ai... phóng túng! tôi là chưa ngủ đủ...”

Phùng Giản ranh mãnh híp mắt lại, sáng tỏ gật gật đầu: “Đó chính là “dục cầu bất mãn”...”

Niệm Tường nhin xuống xúc động muốn trợn trắng mắt...

Phùng Giản đang còn muốn nói cái gì, lại nghe đầu cầu thang lầu hai có người đang gọi Niệm Tường, ngẩng đầu nhìn lên, thấy người gọi là bác sĩ Từ “trấn điểm chi bảo”, “phong hoa tuyết nguyệt”—— thì nhanh chóng phất phất tay, vể mặt ghét bỏ, lướt qua Niệm Tường mà đi.

Sáng sớm đã ngược “cầu độc thân” (*), quả thực vô nhân đạo (ttsy *’Д`) ttsy.

(*) Cầu độc thân: chỉ FA, hay người đi một mình, không có đôi có cặp.

Từ Nhuận Thanh tiện tay giải vây cho Niệm Tường, cô lập tức giống con thỏ nhỏ, nhảy liên mấy bậc tới lầu hai. Đứng ở trước mặt anh, đầu tiên là cẩn thận quan sát sắc mặt của anh...

Ngoài gương mặt hơi nhợt nhạt một chút, thì không có chỗ nào không bình thường.

Cái gì sốt cao môi hồng, cái gì mặt trắng như giấy, cái gì thái độ mệt mỏi... Hết thấy đều không nhìn thấy.

“Nhìn cái gì?” Anh cong tay búng nhẹ trán cô, thấy cô phục hồi tinh thần lại, quay người đi về phòng khám trước: “Hôm nay sẽ có rất nhiều việc, chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Em không thành vấn đề.” Niệm Tường lặng lẽ nuốt xuống cái ngáp đã đến bên miệng, cố gắng đến hốc mắt cũng đỏ một vòng, thở bình thường lại mới hỏi: “Anh cảm mạo thế nào...”

“Không có việc gì.” Anh kéo ghế ra ngồi xuống, co cánh tay xem xét mô hình răng của bệnh nhân gởi lại. Đầu ngón tay ở mặt trên của mắc cài xẹt qua lại, vẽ mặt mang theo vài phần nghiêm túc: “Hiện tại cách xác định điểm họa tuyến trên hàm có thể không đúng tiêu chuẩn, nếu về sau không cho sử dụng cái này, thì em phải làm thế nào?”

Niệm Tường lúc này mới thấy rõ, trên tay anh cầm, là bản mô phỏng răng mà cô dùng để luyện tập gắn mắc cài hai ngày nay: “Nhìn hình như rất đơn giản...” Nhưng khi bắt tay làm mới phát hiện, mỗi một vị trí đều có nhiều mẫu chốt.

Là một khảo nghiệm hoàn toàn về kiên nhẫn và kinh nghiệm.

Khi Niệm Tường luyện tập, một là không đủ kiên nhẫn, hai là không có kinh nghiệm...

“Đợi tối nay, bệnh nhân ít đi, có thời gian rảnh rồi sẽ dạy em.” Anh đang muốn chỉ cái gì, dư quang khóe mắt nhìn thấy có bệnh nhân tiến vào, đơn giản ngừng lại.

Thoáng một cái bận rộn này cũng đã sắp đến giờ tan làm.

Niệm Tường rửa tay xong, liền đứng ở bên cạnh Từ Nhuận Thanh, lấy giúp dụng cụ cho anh. Lúc anh làm việc, rất chuyên chú và nghiêm túc.

Cô đứng ở góc độ có thể từ trên cao nhìn xuống, nhìn thấy nửa sườn mặt mang khẩu trang của anh, ánh mắt thâm thúy mang theo phản chiếu của ngọn đèn, đen bóng sâu thẳm như giếng cổ không một gợn sóng, trầm liễm mà ôn lạnh.

Cô nhìn đến xuất thần, liền nghe anh đột nhiên nói một câu: “Ngày mai là ngày tái khám của em.”

Bệnh nhân đang nằm ở trong này, câu tái khám này... Khẳng định không phải nói với bệnh nhân.

Cô chậm chạp một lúc mới phản ứng kịp: “Muốn đổi dây niềng?”

“Ừm.” Anh cho bệnh nhân súc khoang miệng, lại dùng khẩu kính cẩn thận kiểm tra một lần: “Niệm Tường, lấy cho cô bé cái gương.”

“Vâng.” Cô quay người, từ trên bàn làm việc cầm lấy một mặt gương nhỏ, đưa tới tay bệnh nhân.

“Cái răng này đã trám tốt rồi.” Từ Nhuận Thanh dùng khẩu kính, gõ nhẹ một cái vào chiếc răng vừa trám xong, ý bảo cô bé nhìn qua: “Ngoài cái răng sâu này, bên cạnh có một cái khác có dấu hiệu sâu nhỏ, nhớ chú ý nhiều hơn.”

“Tốt nhất nửa năm kiểm tra răng một lần.” Anh thu tay, đẩy ghế ra, tháo bao tay xuống đi rửa tay.

Cô bé bệnh nhân liền nhìn chung quanh răng bên trong gương nhỏ, nằm hơi lâu, nên cảm thấy chóng mặt. Từ bàn nha khoa đứng lên, ánh mắt chỉ dừng trên người Niệm Tường trong chớp mắt, lập tức chuyển dời, rơi vào trên thân ảnh của Từ Nhuận Thanh.

Anh mặc blouse trắng, càng lộ ra dáng người cao ngất. Ngón tay anh trắng trẻo, khớp xương rõ ràng, đang cọ rửa dưới dòng nước, càng lộ ra vẻ đẹp của mười ngón tay thon dài. Nhìn qua còn mang theo vài phần tùy ý... Thanh tuấn lại cảm dục.

Thật rõ ràng, nơi này có một cô bé bị hấp dẫn rồi...

Nhớ năm đó, Niệm Tường cũng là như vậy, bị anh hấp dẫn, cảm thấy mọi cử động của anh đều thanh quý bức người, dẫn tới tim cô đập mất trật tự.

Hiện tại thì sao... Hình như cũng còn như vậy, không chịu tiến bộ, thường thường vẫn lơ đãng bị anh hấp dẫn, ngay cả chính mình cũng không có nhận thức...

Hoàn toàn không có một chút tiến thủ a!

Ngón tay Niệm Tường đang quay quay cây bút, yên lặng ghen tuông... Người nào đó hiện tại cũng như vậy a, vẫn bất động thanh sắc câu dẫn con gái người ta! —— he —— hừ.

Cô bé ấy như hận không thể cả người cũng muốn dính lên đi, nhìn thấy Niệm Tường ở yên một bên, không chút nào nhận ra cô đang không vui... Có ai không vui mà mặt còn mỉm cười? Chỉ là nụ cười này có hơi cứng nhắc.

Tiến lên, nhẹ giọng hỏi: “Dì, bác sĩ Từ có bạn gái hay không?”

Dì, dì?!

Niệm Tưởng khiếp sợ, cây bút trong tay cũng rơi xuống đất, không dám tin hỏi: “Em gọi tôi là dì?”

“Chị?” Cô bé không tình nguyện sửa lại.

Đã muộn rồi!

“Dì không biết a, dì giúp cháu hỏi bác sĩ Từ nhé?” Niệm Tưởng vừa nhặt cây bút lên vừa quay đầu hỏi Từ Nhuận Thanh: “Bác sĩ Từ, cô bé này hỏi anh có bạn gái hay không.”

Dứt lời, liền bị cô bé bên cạnh nhìn một cái, ánh mắt mang theo sát khí cường liệt.

Niệm Tưởng cũng nhìn lại không chớp mắt, xem như không thấy sát ý kia.

Hừ, dì đây cũng thể hiện tính tình một chút!

Từ Nhuận Thanh quay đầu nhìn hai người đang giằng co bên này, không khỏi cảm thấy buồn cười, anh hơi nhếch môi cười, hỏi lại: “Anh có bạn gái hay không, chẳng lẽ em không biết?”

Cô bé nghe không hiểu ý ngầm trong đó, chỉ cho rằng Niệm Tưởng cố ý làm cho cô bé xấu hổ, vừa dậm chân, tức giận, phồng mặt trừng Niệm Tưởng: “Dì muốn tôi xấu hổ.”

Cô bé nhìn qua tầm mười bảy mười tám tuổi, cho dù đang tức giận, biểu tình kia cũng rất đáng yêu.

Niệm Tưởng bóp nhẹ má cô bé một cái, nghiêm trang trả lời: “Chỉ đùa một chút thôi, bây giờ các dì đều rất thích nói đùa. Bác sĩ Từ không chỉ có bạn gái, con cũng có rồi.”

Từ Nhuận Thanh hơi nhướn mi một chút, nhìn Niệm Tưởng, không lên tiếng.

Lừa dối cô bé xong, Niệm Tưởng khẽ hừ một tiếng, đem bút trả về trong ống đựng, cầm lấy cốc nước quay người muốn đi ra ngoài.

Kết quả còn chưa bước ra được một bước, liền bị Từ Nhuận Thanh chặn đường đi.

Anh cao hơn cô rất nhiều, đứng ở trước mặt cô, lại là khoảng cách gần như vậy, nhìn qua giống như anh đem cả người cô y vào trong lòng.

Niệm Tưởng vẫn còn có chút mất hứng, cảm giác chua chát.

Lần trước có một hộ sĩ, tuy rằng không biết thật hay giả... Hiện tại lại... Về sau khẳng định còn có nhiều cô bé khác, tre già măng mọc...

Cô đang suy nghĩ miên man, liền thấy anh đột nhiên cúi người, vừa cúi đầu liền hôn cô.

Không hề dự liệu, không hề chuẩn bị, không...tiếng động...

Hôn cô.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 59: Làm Nũng

Ngọn đèn ấm áp từ đỉnh đầu chiếu xuống. Giống như bàn tay anh giờ phút này, ấm áp và khô ráo, đang chậm rãi nắm lấy tay cô.

Dù sao đây cũng là phòng khám, lúc nào cũng có thể có người tiến vào...

Từ Nhuận Thanh lướt qua môi cô rồi lập tức ngừng lại, cứ như vậy cúi đầu nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Con? Ai?”

Niệm Tường “A” một tiếng, có chút mê mang nhìn anh... gì, ở đâu tới đứa con?

“Không biết?” Anh híp mắt, đôi mắt kia thâm thúy đến mức như là biển khơi trầm lắng: “Không phải em nói sao? bác sĩ Từ không chỉ có bạn gái, mà con cũng có rồi.”

Một chữ cũng không lọt khỏi tai anh, lập lại xong những lời này, trong mắt anh đột nhiên tản ra vài phần ý tứ, đè thấp thanh âm, cười như không cười nhìn cô: “Bạn gái và đứa con ở đâu?”

Niệm Tường yên lặng khóc.

Sao cô lại quên mất, bác sĩ Từ vốn keo kiệt, ghi thù rồi sau sẽ tính sổ!

“Hôm nay tính tình không tốt lắm.” Anh buông tay Niệm Tường ra, đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng nhéo chóp mũi của cô, thanh âm trầm thấp mà thông thả, mang theo vài phần từ tính: “Vẫn mất hứng?”

Anh đột nhiên dịu dàng như vậy...

Niệm Tường mất tự nhiên nuốt nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy trái tim nhỏ bé vừa mới an phận, lại bắt đầu “Phù phù phù phù” nhảy nhanh lên, máu huyết trong người cũng chậm rãi sôi trào hừng hực.

Cô nhỏ giọng, lại không được tự nhiên biện giải: “Không có a, là chưa ngủ đủ, hình như... Vẫn khó chịu từ lúc rời giường đến bây giờ.”

Ngay cả kiểm cơ cũng không kiểm...

Niệm Tường quả thực muốn bị sự ngu ngốc của mình làm cho muốn khóc QAQ.

Cô vụng trộm liếc mắt nhìn anh, thấy anh đang cúi đầu hứng thú nhìn cô, đầu óc nóng lên, một câu thốt ra mà không cần trải qua suy nghĩ của đại não: “Không phải nói văn phòng cấm luyện ái sao... bác sĩ Từ, anh bây giờ hình như là ngang nhiên làm trái quy định.”

Từ Nhuận Thanh hiển nhiên không thèm để ý, nhẹ nhàng đem vấn đề ném lại cho cô: “Vậy em hiển nhiên cũng là một tòng phạm.”

Niệm Tường: “...” Nói không lại anh, không chơi! — he —

Đêm nay Thụy Kim tổ chức cuộc họp mặt, bởi vì có người đêm nay còn trực đêm, nên quyết định địa điểm là nhà hàng ở đối diện bệnh viện.

Những buổi tụ hội này, viện trưởng luôn luôn không tham dự, ừm... bác sĩ Từ cũng trước giờ đều vắng mặt.

Cho nên, các cô gái trong đội hộ sĩ, khi biết được tin tức chấn động, đã hưng phấn cả một buổi chiều, nhưng sau đó lại bắt đầu than thở —— trước

giờ vẫn mong đợi hai đại nam thần Từ – Lâm đều đến, kết quả, năm nay bác sĩ Từ đã tới, bác sĩ Lâm lại còn đang ở bên ngoài công tác...

Mọi người đang châu đầu tám chuyện, thì Niệm Tường bất động thanh sắc bước nhanh đi qua, tính toán ngồi cách một Âu Dương, che dấu tai mắt của người khác. Kết quả, cô vừa tìm được vị trí, về mặt Âu Dương lập tức kinh hãi “Mẹ ơi, em đừng hại anh”...

Từ Nhuận Thanh nhắc mắt, thản nhiên liếc nhìn cô, ngón tay chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh anh: “Ngồi đi.”

Động tĩnh của anh không lớn, nhưng dù sao cũng là đối tượng mọi người đặc biệt chú ý. Tiếng nói vừa dứt, không khí liền bắt đầu kỳ lạ...

Niệm Tường có chút xấu hổ, ngoan ngoãn thay đổi vị trí cùng Âu Dương, đang muốn ngồi xuống, thì Từ Nhuận Thanh lại không chút để ý giải thích: “Vị trí kia là chỗ mang thức ăn lên, không nên để cho con gái ngồi đó, cũng là có đạo lý.”

Âu Dương đối với cái lý do thuận tay nhặt được này, nhất thời bái phục: “...”

Đồng thời, trong lòng rơi lệ đầy mặt: bác sĩ Từ, thật ra tôi cũng là con gái a! Anh nhìn tôi xem! Tôi chính là một cô gái a!!!

Trên bàn cơm không khí nhiệt liệt, hưng trí bừng bừng, liền có đồng nghiệp nam xin mở mấy chai rượu uống trợ hứng.

Âu Dương là một “cô gái”, cũng tự rót đầy ly cho mình, sắp rót tới chỗ Từ Nhuận Thanh, thì Niệm Tường đột nhiên cau mày, kéo cổ tay anh một cái.

Từ Nhuận Thanh “hửm” một tiếng, hơi cúi đầu tới gần cô: “Làm sao?”

Mùi hương dễ ngửi trên người anh, nhất thời tràn đầy chớp mũi Niệm Tường, cô chột khựng lại, phản ứng trì trệ một chút, mới hạ giọng, dùng thanh âm chỉ hai người mới có thể nghe được, nhỏ giọng nhắc nhở: “Anh không phải đang cảm mạo sao? Không nên uống rượu ...”

Từ Nhuận Thanh nhìn cô, khề cong khóe môi: “Không muốn anh uống?”

Niệm Tường do dự một chút, gật gật đầu.

“Được, vậy thì không uống.”

Anh nói không uống, vậy thì thật sự không uống. Lúc Âu Dương đến rót rượu, anh khề nâng tay che miệng cốc, thấy mọi người nhìn anh không hiểu, anh mặt không đỏ, tim không đập mạnh giải thích: “Lát nữa phải lái xe, bệnh viện chúng ta nhiều cô gái như vậy, dù sao cũng phải có người đưa trở về.”

Vừa dứt lời, nam đồng nghiệp ở đây nhất thời hồi hận đến xanh cả ruột. Nhìn cốc rượu trong tay, nghiêng răng nghiêng lợi...

Âu Dương đứng bên cạnh Từ Nhuận Thanh, vẻ mặt kiên nghị nghĩ: lão Đại có thể làm đệ nhất nam thần của Thụy Kim, quả nhiên là có đạo lý ... QAQ.

Sau đó, người kế tiếp là Niệm Tường...

Âu Dương lặng lẽ nhìn Từ Nhuận Thanh, thật quyết đoán trực tiếp lướt qua —— cho anh mười cái gan, anh cũng không dám cho Niệm Tường uống rượu.

Niệm Tường đã vươn cốc ra, chuẩn bị được rót rượu, liền thấy Âu Dương nhìn cũng không nhìn cô một cái, trực tiếp... lướt khỏi cô...

Nhất thời vẽ mặt (⊙x⊙).

Vì thế, bác sĩ Từ liền dùng mấy chén Đại Mạch Trà... Mặt không đổi sắc, khẳng khái uống hết một bữa ăn.

Ăn cơm xong, kế tiếp là đi hát.

Ngoài các bác sĩ trẻ tuổi, còn có không ít các bác sĩ “công thần” theo Từ viện trưởng từ lúc Thụy Kim mới được hình thành. Bọn họ không tính xen vào não nhiệt của tuổi trẻ, dùng cơm xong liền ra về.

Trong đó, có một vị bác sĩ Vương, trước khi đi còn nhìn Từ Nhuận Thanh với ánh mắt ý vị thâm trường nói: “Tiểu Từ, con nếu chỉ là thiếu một bà mối, có thể tìm dì Vương đi.”

Dứt lời, ánh mắt nhìn ra phía sau Từ Nhuận Thanh – Niệm Tường từ đầu vẫn đi theo sau anh tới giờ, ông cười cười, cũng không đợi Từ Nhuận Thanh trả lời đã cất bước rời đi.

Đầu óc Niệm Tường mơ hồ...

Chỗ đi hát cách đây cũng không xa, là KTV ở ngay lầu trên của nhà hàng này.

Niệm Tường ăn quá no, vừa tiến vào phòng bao liền ngồi ở một góc sofa, không hoạt động, nếu như không phải Phùng Giản hát như hét, lúc này cô nhất định đã híp mắt ngủ.

Cũng không biết mọi người làm sao lại ăn ý như vậy, chỗ Niệm Tường ngồi vốn đang chật kín người như cá mèi đóng hộp. Nhưng khoảnh khắc Từ Nhuận Thanh nghe điện thoại xong, đẩy cửa bước vào...

Đồng nghiệp nam thì nhồm dậy đi mở rượu, ngồi ở chỗ khác. Đồng nghiệp nữ thì tiến lên chọn bài hát, đi WC, đi tìm đĩa trái cây...

Sô pha lớn như vậy, nhất thời trống ra một mảng lớn, muốn ngồi ở chỗ nào tùy “Ngài” lựa chọn...

Niệm Tường ôm gối, ngơ ngác nhìn anh, liền thấy bác sĩ Từ không chút ngại ngùng gì, quang minh chính đại dưới tầm mắt của mọi người, một đường đi thẳng tới bên cạnh cô, bình tĩnh ngồi xuống.

... Niệm Tường nhát gan, thấy ánh mắt của mọi người vô tình hay cố ý hướng tới nơi này, nên đáp một câu cũng không dám, liền nghiêm trang ngồi đó, làm bộ như rất nghiêm túc nghe Phùng Giản hát.

Trên thực tế, một chút cũng không nghe được Phùng Giản đang hát cái gì....

Âu Dương đích thực nghe không nổi nữa, trực tiếp cắt ngang, ném Phùng Giản...ra khỏi micro...

Bị tước đoạt micro quyền lực, Phùng Giản bắt đầu lôi kéo người khác chơi lắc xúc xắc uống rượu, hoạt động kiểu “toàn dân hưởng ứng” này rất nhanh lan đến Niệm Tường, người đang cố gắng giảm bớt sự tồn tại.

Niệm Tường lặng lẽ nhìn Từ Nhuận Thanh, thấy anh không có ý phản đối, xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử lắc xúc xắc cùng Âu Dương.

Vì thế...

Thời điểm Âu Dương bị thua, anh ta lộc cộc uống. Lúc Âu Dương thắng, anh ta khổ hề hề liếc nhìn Từ Nhuận Thanh, người nào đó vẫn ngồi bên cạnh Niệm Tường không nhúc nhích, nhưng toàn thân tự động phát ra lãnh khí, Âu Dương lại ôm cốc rượu lên lộc cộc uống...

Nếu Tiểu Quân ở đây thì tốt rồi, cô ấy chính là thùng rượu lớn di động a!

Chơi đến cuối cùng, Niệm Tưởng nhìn Âu Dương uống rồi lại uống, rốt cuộc hậu tri hậu giác bỏ quyền không chơi.

Từ Nhuận Thanh nhồm dậy đi tiếp điện thoại, Niệm Tưởng liền nghiêng người chọt chọt hai má đã đỏ bừng của Âu Dương, hỏi: “Anh và Tiểu Quân thế nào rồi?”

“Cô ấy đang làm nũng...” Âu Dương từ từ nhắm hai mắt, dựa qua một bên trên sofa, thanh âm lại vui vẻ: “Đem cô ấy đè tường hôn một cái... Liền cái gì khó chịu cũng không còn, ha ha ha.”

Tay Niệm Tưởng đang chọt hai má Âu Dương nhất thời khựng lại, sắc mặt quái dị nhìn anh ta, thu tay lại.

Loại chuyện này... Có cần thành thật nói ra như vậy không!

Phùng Giản đã uống một vòng rượu, quay đầu nhìn thấy Niệm Tưởng đang lẻ loi một mình bên cạnh một con ma men, nên sinh lòng trắc ẩn, lôi kéo Niệm Tưởng gia nhập nhóm của Văn Văn chơi trò Đại mạo hiểm.

Niệm Tưởng vận may tốt, hữu kinh vô hiểm mà qua. Vì thế, cô còn chưa vào cuộc, đã biết ở đây ai thích ai, ai sợ vợ, ai mượn tiền ai, ...

Niệm Tưởng nhìn Phùng Giản bị mọi người phạt rượu đến mặt đỏ tai hồng, cô lặng lẽ bưng ly rượu lên uống giải khác.

Sau vài lần, uống đến có chút choáng đầu hoa mắt, Niệm Tưởng rốt cuộc dừng. Cô che mặt hơi nóng lên, ngay cả câu hỏi của đối phương cũng không dám nghe, trực tiếp lựa chọn đại mạo hiểm.

Cô suy nghĩ, nếu như đối phương nghĩ xấu muốn hỏi cô ——có thích bác sĩ Từ hay không?

Hoặc là: có phải cô đang quen bác sĩ Từ? Cô có hôn bác sĩ Từ chưa? Cô rất yêu nam thần của chúng tôi phải không... Bất kỳ vấn đề nào có liên quan đến Từ Nhuận Thanh.

Cô khẳng định không biết trả lời như thế nào.

Nhưng Niệm Tưởng không nghĩ tới, đại mạo hiểm vốn cũng là một cái hố cho người ta nhảy...

Mọi người không dám moi thông tin từ Từ Nhuận Thanh, vì thế liền bắt đầu từ phía cô: “Niệm Tưởng, cho cô hai lựa chọn, một là hôn Âu Dương, hai là hôn bác sĩ Từ của chúng tôi... Chúng tôi cho cô cơ hội, cô đừng không quý trọng a!”

Rõ ràng là muốn làm chuyện xấu mà!

Niệm Tưởng đỡ trán, có chút đau đầu: “... Có lựa chọn thứ ba không?”

Phùng Giản là người biết chuyện, cười hắc hắc, bưng hai chai rượu vừa mở, đặt trước mặt Niệm Tưởng: “Nha, vậy uống xong hai bình này, nếu lần sau cô lại thua, tôi sẽ uống thay cô.”

Bằng không... Bây giờ cô đi hôn Âu Dương?

Tâm mắt của cô lướt qua Phùng Giản, nhìn về phía Âu Dương đã say thành một vũng, nhanh chóng lắc đầu phủ định... Việc này... Quá khó khăn a.

Hôn —— bác sĩ Từ sao?

... Niệm Tưởng nhìn đám đồng sự hưng phấn đầy mặt này, lặng lẽ cầm chai rượu lên.

Bất quá, chung quy là Niệm Tường không thể uống hết hai chai, cô uống một chai đã no muốn phun ra. Hít thở sâu mấy hơi, tay vừa vươn ra, còn chưa đụng vào được thân chai thứ hai, liền có một bàn tay nam giới cầm lấy.

Bác sĩ Lý cười híp mắt nhìn mọi người với vẻ mặt kinh ngạc, anh ta nhún vai: “Tôi chỉ là phát huy một chút tình nghĩa đồng sự, chai này tôi uống thay cô ấy.”

Niệm Tường cảm động đến rơi nước mắt, sự kiện nhỡ rằng trước đây của bác sĩ Lý, đã tạo thành tâm lý chướng ngại đối với cô, nhưng bây giờ cô quyết định rộng lượng xóa bỏ...

Sau đó, chờ bác sĩ Lý uống xong, cô giả vờ ôm bụng khó chịu, không nhìn được, đột phá vòng vây vọt ra.

Từ Nhuận Thanh không có ở cửa phòng bao.

Niệm Tường nhìn chung quanh một chút, chống tường, đi về hướng cuối hành lang. Lúc đi lên đây, cô nhớ rõ nơi này là một hành lang yên tĩnh.

Dưới chân là thảm lông dày mềm mại, Niệm Tường vốn có hơi choáng đầu hoa mắt, lúc này cước bộ càng thêm nhẹ nhàng, bước đi khó khăn giống như là đạp trên bông.

Cuối hành lang chính là một cửa sổ, có thể nhìn thấy cổng bệnh viện Thụy Kim.

Mà Từ Nhuận Thanh, cũng đang đứng tại chỗ đó, nói chuyện cùng một người phụ nữ mà Niệm Tường không quen biết.

Diêm Toa Toa phát hiện ra Niệm Tường trước, môi cô ấy đang khẽ cười, vừa quay đầu liền nhìn thấy Niệm Tường, đứng ở cách đó không xa.

Thấy ánh mắt Niệm Tường đắm đắm nhìn Từ Nhuận Thanh, cô ấy lên tiếng nhắc nhở: “Nhuận Thanh, có phải là người quen của anh?”

Từ Nhuận Thanh xoay người lại, lúc nhìn thấy Niệm Tường thì hơi nhướn mày, anh đang muốn mở miệng giới thiệu. Nhìn thấy trên mặt cô đỏ ửng mất tự nhiên, cùng với ánh mắt không có tiêu cự thì chân mày nhíu lại: “Niệm Tường, lại đây.”

Niệm Tường xoa xoa chớp mũi, có chút mất hứng—— anh đang gọi cún con đấy à.

Vừa bấu môi, vừa chậm rãi đi qua.

Chậm chậm đi chưa được mấy bước, Từ Nhuận Thanh liền không có kiên nhẫn, anh bước mấy bước dài đứng ở trước mặt cô, cúi đầu, đến gần môi cô ngửi ngửi... Mùi rượu...

Anh nhíu mày một cái, giơ tay đỡ lấy cô: “Uống bao nhiêu?”

Niệm Tường cố gắng hồi tưởng lại, vươn ra một ngón tay, suy nghĩ một chút nữa, lại thêm một ngón tay...

Chân mày Từ Nhuận Thanh nhíu chặt hơn, giơ tay nắm lấy bàn tay định vươn ra thêm ngón thứ ba của cô, cầm trong lòng bàn tay. Vừa định ôm cô ——

Niệm Tường đã tự giác tiến lại gần, ngả vào trong lòng anh. Tay đưa vào trong áo khoác của anh, ôm lấy hông anh.

Lặng yên không một tiếng động...nũng nịu với anh.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 60: Hồ Ly

Trên người Từ Nhuận Thanh mang theo mùi hương thoang thoảng, ấm áp quen thuộc, làm cho Niệm Tường an tâm không nói nên lời. Cô chôn mặt ở trong lòng anh, thật sâu hít một cái, chỉ cảm thấy men say vừa áp xuống, lại bắt đầu cuộn cuộn dâng lên.

Từ Nhuận Thanh một tay ôm thắt lưng cô, một tay đỡ vai cô, đem một nửa trọng lượng của cô chuyển dời đến trên người mình, thế này mới giới thiệu với Diêm Toa Toa, từ này đến giờ vẫn nhìn đến ngây ngốc: “Bạn gái tôi, Niệm Tường.”

Cái tên Niệm Tường này, Diêm Toa Toa đã sớm nghe vang dội bên tai, nhưng lại không phải với thân phận là bạn gái của Từ Nhuận Thanh...

Cô ấy nhớ tới trước đó không lâu, từ miệng của Lâm Cảnh Thư nghe được những lời kia, kinh ngạc nhìn Niệm Tường quay lưng lại phía cô, đang nằm trong ngực Từ Nhuận Thanh, thoảng mang theo vài phần ý tứ, nhìn kỹ hơn: “Nhuận Thanh, anh nên có chừng mực đi?”

Chừng mực?

Đôi mắt Từ Nhuận Thanh nhíu lại, cũng không biết là có nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Diêm Toa Toa hay không, anh hơi trầm ngâm: “Tôi làm việc trước giờ, không cần lấy chừng mực đến cân nhắc.”

Diêm Toa Toa nhướn mày, còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng thấy biểu tình gương mặt anh không kiên nhẫn, nhất thời thức thời, nuốt trở về.

“VẬY em đi trước.” Từ Nhuận Thanh khẽ nâng cằm, ý bảo trong ngực còn có một chút phiền toái nhỏ, nghiêng người gạt đầu với Diêm Toa Toa, liền vững vàng ôm Niệm Tường đi về phía trước.

Còn chưa đi được vài bước, Diêm Toa Toa lập tức gọi anh lại: “Nhuận Thanh, việc mới vừa nói, xin nhờ cậy anh.”

Từ Nhuận Thanh cũng không quay đầu lại, chỉ để lại một câu “Tôi sẽ tận lực.”, liền cất bước rời đi.

Niệm Tường từ trong ngực anh nhô đầu ra, sắc mặt hồng nhuận, đôi mắt tựa như ngậm nước, men say rõ ràng: “Chúng ta về nhà sao?”

“Không muốn về?” Đêm đông ở thành phố Z đã bao phủ một tầng sương giá lạnh lẽo, Từ Nhuận Thanh theo cánh tay của cô trượt xuống, chạm vào tay cô, cảm thấy hơi lạnh.

Anh kéo áo khoác ra, bất động thanh sắc đem cô bao trùm trong áo. Thấy cô ngửa mặt, bộ dáng phấn điêu ngọc mảy, trong lòng mềm nhũn, đè nén chỉ dùng môi cọ nhẹ trên trán cô một chút.

Niệm Tường phản ứng hơi chậm, thật lâu sau mới vươn tay ra sờ sờ trán, ngón tay nín chặt cổ tay áo anh, hơi hướng xuống, kéo một chút, lại kéo một chút... Thấy anh ghé mắt nhìn qua, cô gượng lên nụ cười sáng lạn, híp mắt, một bộ dáng vô cùng thoả mãn.

Đi tới cửa phòng bao, Từ Nhuận Thanh vốn muốn đi vào chào một tiếng, nhìn cô lúc này bộ dáng mềm mại đáng yêu, ỷ ở trong lòng mình, anh lập tức bỏ đi ý định này, ôm cô chặt hơn một chút nữa.

“Không cần... nói với họ một tiếng sao?” Niệm Tường quay đầu nhìn cửa phòng bao, có chút chần chờ.

“Để cho bọn họ biết anh và em cùng nhau biến mất?” Anh nở nụ cười trầm thấp, ngữ khí đùa cợt: “Anh không ngại...”

Niệm Tưởng mơ màng nhéo lỗ tai nóng bừng của mình, mặt đỏ hồng nhìn anh một cái, nhỏ giọng thăm thò: “Mặt người dạ thú...”

Thanh âm của cô ép rất thấp, căn từng chữ hàm hồ nói, Từ Nhuận Thanh không nghe rõ, liền hơi phủ thấp thân mình lại gần: “Em nói cái gì?”

Đã đi vào trong thang máy, trong thang máy không có một bóng người, cô liền lấy tư thế này há miệng, cắn nhẹ lên trái tai của anh, cảm giác được anh cứng đờ, cô đắc ý mặt mày hớn hở.

Từ Nhuận Thanh áp chế khát vọng xao động đột nhiên xông tới, híp mắt lại, vẻ mặt tự nhiên, ấn xuống lầu một của nhà hàng. Chỉ là ngón tay ôm trên thắt lưng cô, không nhẹ không nặng bóp nhẹ cô một cái.

Niệm Tưởng bị nhéo... Mềm nhũn, cả người cũng... tỉnh hẳn (⊙x⊙).

Thành phố Z, ngày đông ở đây giống như một quả thủy cầu nổi có hơi nước cực lớn. Bên trong nhiệt độ rất thấp, hơi nước kia liền chậm rãi ngưng kết, bị gió thổi qua, buốt đến thấu xương, đến mức như muốn xuyên cả tủy xương.

Niệm Tưởng bị gió lạnh thổi nhất thời thanh tỉnh một ít, chỉ cảm thấy thái dương từng đợt ần ần phát đau. Đợi đến khi ngồi vào trong xe, có hệ thống sưởi ấm khô ráo, Niệm Tưởng từ từ nhắm hai mắt, cảm thấy trong dạ dày bốc lên từng trận khó chịu, sắc mặt đều trở nên xanh trắng.

“Không thoải mái?” Anh đưa tay dán trên mặt cô.

Ý định ban đầu của Từ Nhuận Thanh là muốn thăm dò nhiệt độ cơ thể cô, không ngờ, hai tay lạnh lạnh của cô chậm rãi cầm tay anh, khuôn mặt mềm mại trơn nhẵn liền kề trong lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng cọ cọ.

Sau đó...

Từ Nhuận Thanh nhớ tới trước đó không lâu, khi Niệm Tường uống say... Tựa hồ cũng như vậy?

Mềm mại đáng yêu... Cũng phá lệ...Chủ động?!

Ánh mắt anh trong nháy mắt liền tối thẫm, bàn tay bị cô nắm lấy, ngón tay cong lên búng nhẹ vào trán cô, thử thăm dò gọi tên cô: “Niệm Tường?”

“Dạ.” Cô hàm hồ lên tiếng, buông anh ra, tự giác gài dây an toàn, ánh mắt nhìn anh còn có chút mệt mỏi: “Em ngủ một lát có được không, đến nhà gọi em.”

Từ Nhuận Thanh giơ tay xoa tóc cô, cảm giác mềm mại dưới đầu ngón tay làm cho anh yêu thích không muốn buông, một lúc sau mới chịu thu tay, khởi động xe, rất nhanh liền rời đi.

Đèn ở hai bên đường như bay nhanh lui ra phía sau, tiếng vang nhỏ của động cơ và bánh xe ở trong ban đêm yên tĩnh phá lệ rất rõ ràng.

Đêm nơi thành phố Z, lạnh lẽo lại thâm trầm, còn bên trong xe, thời gian như yên tĩnh dừng lại.

Niệm Tường tỉnh lại khi Từ Nhuận Thanh ôm cô đi ra thang máy, mê mang một hồi lâu, ý thức quay trở lại, đầu tiên cô nhìn thấy là biển số cửa nhà của Từ Nhuận Thanh...

Cô không hiểu ra sao, nhìn anh: “Em... Không trở về nhà sao?”

“Em cứ như vậy mà về nhà?” Anh buông cô ra, lấy chìa khóa mở cửa: “Tự mình đi toilet trong phòng anh rửa mặt, anh đi nấu canh giải rượu cho em.”

Niệm Tưởng đứng bên cạnh anh, nhìn năm ngón tay thon dài của anh cầm tay nắm cửa, bàn tay trắng trẻo, khớp xương ngón tay rõ ràng, cô nhìn mà miệng lưỡi khô khốc.

Sau khi Từ Nhuận Thanh vào nhà, thấy cô còn đứng ngây ngốc tại cửa, anh hướng về phía cô ngoắc ngoắc ngón tay: “Nhanh đi vào.”

Niệm Tưởng thế này mới... Ba bước thành hai bước nhanh đi vào, vừa đạp lên thảm lông mềm mại ở cửa vào, liền thấy anh khom lưng, từ trên tủ giày tìm kiếm gì đó, sau đó nhắc lên một xâu chìa khóa đưa cho cô: “Cầm lấy.”

Niệm Tưởng có chút mộng mị nhìn xâu chìa khóa kia: “Mở... Mở cái gì?”

Từ Nhuận Thanh liếc cô một cái, không lên tiếng, hiển nhiên là lưỡi trả lời vấn đề ngu ngốc như vậy.

“Khụ.” Niệm Tưởng đưa tay nhận tới, có chút thụ sủng nhược kinh, nhìn anh: “Thật sự muốn cho em?”

“Cho bạn gái anh.” Anh nắm cầm của cô lại gần, vốn là muốn hôn cô, mới vừa lại gần, ngửi được mùi rượu nhàn nhạt trên môi, thì khẽ nhíu mày một cái: “Đi đánh răng.”

Niệm Tưởng bấu môi, nín chặt cổ áo anh, nũng nịu...

Đúng vậy... là nũng nịu...

Làm nũng xong, tự Niệm Tưởng khựng lại một chút 0. 0...

Lập tức buông tay đang nín chặt cổ áo anh, hai tay đưa lên quá đỉnh đầu làm ra vẻ đầu hàng: “Cha em nói, em uống say, nhân phẩm... Có chút không tốt...”

“Bây giờ hình như đã tỉnh.” Đầu ngón tay của anh điểm nhẹ tại mi tâm của cô, nhìn hai mắt cô nhanh như chớp chuyển động hai lần, khóe môi anh vén lên, bất đắc dĩ: “Trước đây sao lại không phát hiện em thích làm nũng như vậy?”

“Kỳ thật em cũng vẫn không phát hiện...” Cô gãi đầu một cái, vòng qua anh đi đánh răng.

Bởi vì số lần đến đây hơi thường xuyên... Ít nhất trong một tháng, đây là lần thứ ba, cho nên, không thể không nói rằng, chỗ này của Từ Nhuận Thanh đã chuẩn bị rất chu đáo, mọi nhu yếu phẩm của cô, gần như đều được trang bị đầy đủ.

Áo ngủ gấu con của Niệm Tường, dép lê hoa đào của Niệm Tường, cốc thỏ con của Niệm Tường, bàn chải dành cho răng niềng của Niệm Tường, vân vân và mây mây...của Niệm Tường

Cô mới vừa đi vài bước, nhớ tới cái gì, lại xoay người lại. Thấy anh còn đứng ở cửa ra vào, ở dưới ngọn đèn nhỏ màu cam nhìn cô, cô hào hứng đi trở về, nhón chân, liền ở trên cằm anh cắn một cái.

Không biết là răng nanh cô góc cạnh sắc nhọn hay là do bộ niềng chạm vào cằm anh, nơi đó có hơi đau.

Người gây tội hiển nhiên cũng phát hiện vấn đề này, nhanh chóng buông miệng, kiểm tra cằm của anh: “Ồ, có phải em làm đau anh không...”

Từ Nhuận Thanh cầm cổ tay cô, từ đêm nay, lúc bắt đầu nhìn thấy cô xuất hiện ở bên cửa sổ, mang theo một thân men say mê lung. Khát vọng đột nhiên sôi trào kia vẫn luôn bị anh cưỡng chế ép xuống, cô lại cố tình không hay biết, nhất định muốn từng bước một, bước đến gần, lại nũng nịu lại đáng yêu.

Anh đè lại cô, hơi dùng lực một chút, đẩy đến bức tường sau lưng.

Lại, lại muốn... đề tường sao?

Niệm Tường lặng lẽ mở to mắt, nhìn thẳng anh...

Ánh mắt kia trong veo thấy đáy, ở dưới ngọn đèn tựa như mã não thượng hạng, quang hoa ngàn chuyển.

Anh ấn nhẫn lại khắc chế, vẫn chưa đụng tới cô. Một tay chống ở trên tường phía sau cô, một tay vịn nhẹ tủ giày, đem cô lọt thỏm vào phạm vi thể lực của mình... Hơn nữa, chưa lại một khoảng cách an toàn đầy đủ.

Thanh âm của anh trầm thấp từ tính, cố ý ép xuống thật thấp, dụ hoặc nói không nên lời: “Năm nay 24 tuổi?”

Đổi đề tài nhanh như vậy?

Niệm Tường đỡ trán có chút hỗn độn, gật gật đầu...

“Quá tuổi kết hôn.” Anh kết luận, không cho Niệm Tường thời gian suy nghĩ, lại hỏi: “Hết năm nay kết hôn đi?”

Niệm Tường “A” một tiếng, cảm thấy hai chân bắt đầu nhũn ra.

Này, đây là cầu hôn?

... Nhưng hình như...giống như đơn phương quyết định...

Không, không đúng.

Niệm Tường cảm thấy đầu óc có chút quay cuồng, nếu cô nhớ không lầm, bọn họ yêu đương... Còn chưa được vài ngày a! Liền... Cầu hôn?

(⊙o⊙)

“Cùng, cùng em sao?”

Từ Nhuận Thanh nghiêng đầu nhìn kỹ cô, khóe môi tràn đầy nụ cười như có như không, ngữ khí nguy hiểm: “Không thì ai?”

Giống như hỏi một vấn đề rất ngu ngốc.

Niệm Tường lại bắt đầu khẩn trương, níu chặt góc áo, vấn đề này quả thực làm cho cô chân tay luống cuống... Hoàn toàn không biết trả lời như thế nào.

Nhìn ra cô rồi rằm, Từ Nhuận Thanh suy nghĩ một lược, bắt đầu vòng quanh: “Vậy lúc nào đó tìm cơ hội thích hợp, nói một câu cùng chú Niệm?”

Niệm Tường lại “A” một tiếng, khẩn trương hơn: “Nói chúng ta muốn kết hôn?”

Từ Nhuận Thanh nhất thời nở nụ cười trầm thấp, thật là dễ nghe: “Nếu như em gấp gáp như vậy, anh không có ý kiến.”

Niệm Tường đen mặt: “...”

“Bằng không lui một bước, đính hôn trước cũng được.” Ngón tay anh vươn đến, nhéo nhẹ vành tai mềm mại ấm áp của cô, cố ý dẫn dụ cô: “Em xem, anh đã 28 tuổi.”

Đầu quả tim Niệm Tường bị anh bóp cũng có chút ngứa, không được tự nhiên muốn tránh ra, vừa lui một bước anh liền tới gần một bước, không chút nào cho cô cơ hội thở dốc: “Niệm Tường, em nói được đi, đáp ứng anh, nói được đi.”

Niệm Tường có chút muốn khóc: “Cái này, vội vàng như vậy sao?”

Từ Nhuận Thanh hiển nhiên rất thích trả lời vấn đề này, đôi mắt chậm rãi nhú lại, giọng nói giống như hồ ly: “Ừ, anh cấm dục quá lâu...”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 61: Ấm Áp

Niệm Tưởng cảm thấy bộ niềng trong khoang miệng hình như căng lên...

Cắm, cắm dục...

“Anh... anh chưa từng, từng...cái kia sao?” Cô lắp bắp mở miệng hỏi, mặt đỏ đến cơ hồ muốn bị thiêu cháy. Nhưng... nhưng cô cũng tò mò, cũng muốn biết một chút chuyện trong quá khứ, đã từng có liên quan đến anh.

“Cái nào?” Từ Nhuận Thanh cố ý giả bộ không hiểu, hơi nhú mi tâm, cúi đầu nhìn thẳng cô: “Nói rõ ràng hơn một chút.”

Đây là... lưu manh đi!

Niệm Tưởng trợn mắt há mồm, rốt cuộc cô cũng không phải là người da mặt dày, mím chặt môi không tiếp lời.

Anh chợt cười, cong tay vuốt nhẹ chóp mũi cô, chủ động nói thẳng: “Không có... đối với chuyện nam nữ, anh hiểu biết tương đối trẻ, khi có ý nghĩ đó thì trong lòng đã có một người.”

Anh trầm ngâm, đối diện cùng cô thật lâu, sau đó mới nhẹ nhàng, chậm chạp nói: “Em có tin hay không... Khi trong lòng đã có một người, thì người khác cũng không để vào trong mắt?”

Niệm Tưởng cố gắng gạt đầu, ánh mắt sáng ngời lại trong suốt.

Người khác dù có tốt, chỉ cần đã có người mình thích, thì bất quá họ cũng chỉ là người qua đường, nhất thời lướt qua trong nhân sinh của mình mà thôi.

“Nhìn bây giờ mà xem.” Anh giơ tay ôm mặt cô, khoảng cách gần trong gang tấc, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “Thật giống như anh càng thích em hơn một chút.”

Ngữ khí của anh nhàn nhạt, giống như là thuật lại một sự thật.

Niệm Tường nghe được mà lòng căng thẳng, vừa định đưa tay lên nắm lấy tay anh, nhưng chụp vào không được.

Từ Nhuận Thanh đã đứng thẳng người, quay người đi vào phòng bếp.

Niệm Tường nhìn bóng dáng thon dài cao ngất của anh, lại cảm thấy có chút... Cô đơn lạc lõng...

Không chần chừ, cô chạy nhanh vài bước đi theo, từ phía sau ôm lấy anh.

Từ Nhuận Thanh đang đi về phía trước, bị cô ôm như vậy, anh ngẩn ra, đang muốn quay người, thì cánh tay cô vòng lên hông anh cũng căng thẳng, xiết chặt, mười ngón tay đan cài ở trước người của anh.

“Em chỉ là không biết cách... không thể biểu đạt giống như anh...” Cô ngập ngừng giải thích: “Rất nhiều lời em không thể nghĩ được, cũng sẽ không nói...”

“Hình như ở phương diện này em vẫn luôn... ngu ngốc.” Thanh âm của cô có chút uể oải, cũng mặc kệ anh có nghe được hay không, cô cứ tự nhiên tiếp tục: “Lúc muốn hôn anh, nhưng em sẽ không nói, sợ anh cảm thấy em quá dính người, quá chủ động...”

“Muốn hôn anh?”

Niệm Tường sững sốt một chút, có chút mất hứng nói thầm: “Cái này không phải trọng điểm a.”

Từ Nhuận Thanh cầm cổ tay cô, tách hai tay cô ra, quay người nhìn về phía cô.

Chóp mũi của cô ở sau lưng anh cọ đến ửng đỏ, một đôi mắt đen bóng lóe sáng, sáng bóng như là thủy tinh, đang ngửa đầu nhìn anh.

“Sẽ không chủ động?” Anh hoài nghi hỏi.

Niệm Tường do dự một chút, rụt rè gật đầu...

“Lần trước... Hình như không phải như vậy.” Anh cúi đầu đến gần, đến khi ngang bằng tầm mắt của cô, nhìn thẳng vào cô. Sau đó, trong lúc hô hấp của Niệm Tường căng lên, anh nghiêng đầu hôn cô.

“Lần trước em làm rất tốt.” Anh hôn một cái liền thối lui, ngón trỏ đặt trên môi cô nhẹ nhàng điểm một cái: “Nhóc con lừa đảo.”

Bên tai Niệm Tường lập tức đỏ bừng, nhìn anh mà cứ ấp úng cả nửa ngày, cuối cùng phát hiện, dù cô nói cái gì cũng không thích hợp, thẹn quá thành giận đập anh một cước, vòng qua anh đi đánh răng.

Tắm rửa xong, uống canh giải rượu, Niệm Tường lại bắt đầu ôm bụng không thoải mái, cô ôm chần ở trên giường của anh lăn lộn khắp nơi.

Vòi tắm của nhà vệ sinh bên ngoài phòng khách có chút vấn đề, Từ Nhuận Thanh chờ cô tắm xong mới vào nhà vệ sinh trong phòng ngủ tắm. Anh rửa xong đi ra, liền thấy trên giường hỗn loạn thành một đống, còn người tạo ra tình trạng này thì quần chần kín mít nằm ở giữa giường.

Anh khẽ nhíu mày, quỳ một gối xuống bên giường, vỗ vỗ chần: “Niệm Tường?”

Niệm Tường hàm hồ “Dạ” một tiếng, có chút khó khăn từ trong chần lộ ra hai tay, vòng đến trên cổ anh. Hốc mắt hơi đỏ lên, hiển nhiên là không quá thoải mái.

“Nơi nào không thoải mái?” Anh dứt khoát ngồi xuống, vén chần lên, ôm cô đi ra, cô liền dựa vào trong lòng anh.

“Bụng...”

Trướng trướng, lại có chút âm ỉ, như là muốn rớt xuống cái gì, khó chịu không nói nên lời.

Đêm nay ăn quá nhiều, hơn nữa lại uống nhiều rượu như vậy. Dạ dày cô đang kháng nghị, từng đợt khó chịu nặng nề, làm cho hô hấp cũng không thông.

“Có muốn đi bệnh viện không?”

Niệm Tường lắc đầu, chống người ngồi dậy, dụi dụi đầu vào ngực anh: “Em chỉ muốn ngủ.”

Từ Nhuận Thanh nhíu mày, hiển nhiên là không an tâm. Nhìn cô buồn ngủ, cũng không vội vã rời đi, anh lau khô tóc trước, quay trở về đã thấy cô ngủ yên ổn. Mắt thấy thời gian còn sớm, liền đi thư phòng lấy quyển sách, anh dựa vào đầu giường xem gần nửa tiếng.

Đỏ ửng vì rượu trên mặt cô rất cuộc giảm đi một ít, chỉ là khi ngủ vẫn còn chưa an ổn, trằn trọc, trằn trở, có khi còn cau mày.

Từ Nhuận Thanh dùng ngón tay xoa xoa mi tâm của cô, mới giãn ra được một lát lại nhăn tiếp. Lặp lại vài lần như vậy, anh rốt cuộc từ bỏ,

buông mắt nhìn cô thật lâu, sau đó vén lên một góc chăn, cũng nằm xuống.

Niệm Tường ngủ đến nửa đêm, bắt đầu không thành thật, không phải đá chăn thì chính là... đá người.

Từ Nhuận Thanh vốn đã ngủ, lại bị động tĩnh ở phía dưới chân làm cho tỉnh giấc, nhìn thấy bên ngoài cửa sổ, bầu trời tối đen tĩnh lặng, thì nhéo nhéo mi tâm, đau đầu nhồm dậy đi lấy nước uống.

Lúc trở lại, liền nhìn thấy người vốn nên ngủ say đã ngơ ngác ngồi ở giữa giường, gương mặt kiểu như... sống không còn gì luyến tiếc?

Niệm Tường níu chặt chăn mền, đầu óc còn hơi chóng mặt, nhưng ý thức đã bắt đầu trở lại.

Trong phòng chỉ có ngọn đèn tường ở cửa, ngọn đèn ấm áp lại yên tĩnh. Ngoài phòng thì tối đen một mảnh, chỉ có cửa sổ phòng ngủ mới lộ ra ánh trăng sáng ngời.

Niệm Tường ôm bụng, đại ra, mê mang nhìn anh, câu nói đầu tiên mang theo tiếng khóc nức nở, đáng thương cực kỳ: “Bác sĩ Từ, nhà anh có băng vệ sinh hay không...”

Từ Nhuận Thanh: “...”

Nghĩ cũng biết, trong nhà bác sĩ Từ không có khả năng... Có thứ này.

Niệm Tường níu chặt chăn lả chã chực khóc, hốc mắt đỏ một vòng: “Ga giường... Cũng dính bẩn... Xin lỗi, em hẳn nên nghĩ tới...”

Vừa tỉnh ngủ, thanh âm của cô mềm nhũn, có vẻ ngây thơ.

Ga giường?

Từ Nhuận Thanh chăm chú nhìn ga giường màu sẫm dưới thân cô, không để ý.

Anh đi đến bên giường, mở đèn.

Thế này mới thấy rõ lúc này cô đang khóc, vốn còn đè nén nhỏ giọng nức nở, anh ngồi xuống bên giường, cô liền nhịn không được nữa. Kéo chăn lên che mặt...

Sau đó, Niệm Tường liền cảm giác tay anh phủ lên, ở trên đầu cô xoa xoa vài cái.

Lặng yên không tiếng động an ủi, dịu dàng đến cực điểm.

“Gần đây có cửa hàng tiện lợi 24h.” Anh nâng cổ tay lên nhìn thời gian, kéo tủ quần áo ra, tùy tiện chọn một cái áo khoác mặc vào: “Đều là chuyện có thể giải quyết, không cho khóc.”

Niệm Tường ngẩng đầu nhìn anh, Từ Nhuận Thanh đã mặc xong áo khoác, cầm lấy chìa khóa xe đặt trên bàn trà, nghĩ nghĩ nói: “Kỳ thật cửa hàng tiện lợi có hơi xa, đi về đại khái cũng nửa giờ. Một mình ở đây có sợ không?”

Niệm Tường lắc đầu, bụng có chút đau, thân thể càng không thoải mái, nhưng trong nháy mắt đó, tâm lại ấm áp đến rồi tỉnh rồi mù, đã sắp muốn tan chảy thành nước, mềm mại khó có thể tin.

Cả người cô chôn ở trong chăn, chỉ lộ ra gương mặt... Vẫn là gương mặt khóc thảm hê hê. Đáy lòng Từ Nhuận Thanh lại có đôi chút xúc động, từng vòng gợn sóng, quấy nhiễu khắp tâm hồn.

Anh đi trở về, rút khăn giấy lau mặt cho cô: “Vậy thì ở đây chờ anh, không cho phép nhúc nhích, cũng không cho chạy loạn. Có chuyện gì, đều chờ anh trở lại hẵng nói, nghe được không?”

Niệm Tưởng còn đang rối rắm chuyện ga giường, cũng có chút... muốn cười...

Rõ ràng mới vừa rồi còn xấu hổ, sợ hãi, cảm thấy... Thật mất mặt, cảm thấy trời cũng muốn sụp xuống.

Nhưng anh nói hai ba câu liên trấn an được cô, rõ ràng là anh không quá tình nguyện, rồi lại... Cho nên cô hoàn toàn không nhận được... Co rút khóe môi.

Nhìn ra ý nghĩ của cô, Từ Nhuận Thanh bóp mặt cô một cái, nhìn cô đau đến nhe răng nhếch miệng, rớt cuống mới vừa lòng, cam tâm tình nguyện, hơn nửa đêm ra cửa mua... Băng vệ sinh.

Không thì sao đây? Chẳng lẽ nhìn bé con của anh khóc ở trước mặt anh sao?

Chờ anh trở về, Niệm Tưởng đi nhà vệ sinh thu thập bản thân. Khi ra tới, anh còn mặc áo khoác, có chút mệt mỏi ngồi ở bên giường nhéo nhéo mi tâm.

Bên tay là một chén trà... gừng đường đỏ nóng hổi.

Từ Nhuận Thanh hiển nhiên đã mệt, ánh mắt lại còn rất thanh tỉnh, nhìn cô uống hết chén trà, cũng lười đi rửa ly. Nghiêng người tắt đèn, nằm xuống...

Bên cạnh có một đoàn mềm mại liền cọ đến, cái này còn chưa đủ, chân cũng cọ lên, không cần thận... Liên cọ đến một nơi nào đó.

Cố tình Niệm Tưởng còn không tự biết, bên này cọ cọ, bên kia cọ cọ, cuối cùng rốt cuộc an tĩnh lại. Vòng tay qua bên hông của anh, nhẹ nhàng mà như là dụ dỗ... Vỗ vỗ anh.

Sắc mặt Từ Nhuận Thanh có chút phức tạp, cầm tay cô kéo ra khỏi người: “Nằm im.”

Dứt lời, phát hiện người bên cạnh trong chớp mắt cứng ngắc. Mạnh mẽ rút ra tay đang bị anh nắm, động tác rõ ràng tránh né. Sau đó xích ra... muốn trở về chỗ của mình.

Từ Nhuận Thanh nhắm chặt mắt, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đem cô ôm vào trong ngực, sau đó cầm tay cô, từ từ... trượt xuống...trượt xuống...trượt xuống...

Đến vào một chỗ nào đó...

Niệm Tưởng đứng tới, có hơi trì hoãn ... Dùng ngón tay cảm nhận một chút...

Còn chưa “bình bình phần chấn”, nhưng cũng không thể xem nhẹ ... Một chỗ quan trọng của giới tính.

“Oanh” một tiếng, cả người Niệm Tưởng trong nháy mắt liền... “Chín”.

Giấy giữa từ trong ngực anh lặn ra, ra vẻ xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi...”

“Không sao.” Trong bóng đêm, thanh âm của Từ Nhuận Thanh trầm thấp từ tính: “Anh sớm hay muộn cũng sẽ đòi lại.”

Đương nhiên, nửa đêm về sáng, Niệm Tưởng vẫn chưa ngủ đủ.

Thật vất vả mới buồn ngủ, sắc trời đã bắt đầu sáng lên, ần ần lộ ra vài tia sáng trắng mờ mờ, bóng đêm âm trầm kia đã muốn bị bình minh kéo ra từng chút một.

Ngày hôm qua Mẹ Từ đã về nhà, bởi vì quá mệt, chuyện thứ nhất về nhà chính là ngủ bù. Ngủ sớm, tỉnh cũng sớm.

Trời còn chưa sáng, liền thần trí sáng khoái xuống lầu làm điểm tâm.

Cha Từ còn đang trong mộng đẹp, mẹ Từ đi công tác lần này mang về không ít đồ, nghĩ lúc làm xong điểm tâm, thuận tiện đưa qua cho Từ Nhuận Thanh...

Từ trong ngăn tủ cầm lấy chìa khóa căn hộ của Từ Nhuận Thanh, từ khi trời còn chưa sáng hẳn, mẹ Từ liền xuất phát!

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 62: Bắt Gian

Mẹ Từ dừng xe ở phía dưới khu nhà, cầm bình giữ nhiệt xuống xe, đang muốn đi đến hành lang thang máy. Mới vừa đi ra vài bước, bà thoáng nhìn thấy cái gì, bước chân dừng lại.

Ở phía trước, cách đó không xa, cùng dãy đậu xe dành cho khách vắng lai, chiếc Audi của Từ Nhuận Thanh nằm chình ình ở đó.

Xem ra, người nhất định ở nhà, bất quá...

Mới năm trước, cũng đã hơn một năm, lúc đó Từ Nhuận Thanh có mấy lần về trễ, xe liền tùy ý đậu ở dưới khu dành cho khách. Theo lý thuyết, trong tiểu khu an ninh cũng không tệ lắm, nhưng cuối năm tình hình hơi loạn một chút vì có nhiều người ra vào.

Liên hôm đó, bánh xe bị ai ác ý đâm hư hai cái. Từ đó về sau, bất luận Từ Nhuận Thanh về trễ đến mấy giờ, cũng sẽ lái xe vào gara bên trong. Nhưng hôm nay...

Mẹ Từ ngăn lại nghi hoặc, đi lên lầu.

Sắc trời đã sáng lên, triệt để xóa bỏ màn đêm.

Sáng sớm sắc trời còn mờ lung sương mù, nhìn giống như được phủ một tấm mạng che mặt sa, lơ mơ nhìn không rõ.

Thời tiết hôm nay nhìn qua cũng không khá lắm, sương mù âm trầm, đã một hồi lâu cũng không thấy mặt trời. Hơi ẩm trong không khí bao trùm

tầng tầng lớp lớp, ẩm ướt tràn ngập, giống như là sắp đổ mưa.

Niệm Tường ngủ không được tốt lắm, luôn là nửa mê nửa tỉnh, đợi trời sáng thế này mới thấy buồn ngủ. Vừa nhắm mắt lại, lại cảm thấy bụng hơi co rút đau đốn, là loại cảm giác trướng đau âm ỉ, thật là muốn mạng người ta...

Cô ôm bụng quay người, hình như là nghe thấy có tiếng mở cửa.

Cô nhất thời cứng đờ, kỳ quái “hả” một tiếng... Lúc này chẳng lẽ còn có ăn trộm sao?

Chỉ là vì trời đã sáng hẳn, có tiếng người nói chuyện rầm rì, có lẽ là tiếng mở cửa của nhà kế bên chăng?

Niệm Tường cứng đờ thân mình, không dám động dậy, cẩn thận nghe ngóng một hồi... Lại là tiếng đóng cửa không nhẹ không nặng, không rõ là phát ra từ nơi nào...

Cô nhẹ kéo tay Từ Nhuận Thanh, da đầu cũng run lên.

Trong phòng yên tĩnh trầm mặc, ngay cả hô hấp cũng căng lên, nặng nề.

Từ Nhuận Thanh mới ngủ không được bao lâu, bị cô quấy nhiễu như vậy, anh thuận tay đem cô kéo vào trong ngực ôm chặt, nghiêm túc ngăn cô: “Đừng động dậy...”

Thanh âm của anh trầm trầm khàn khàn, còn mang theo nồng đậm uế oải: “Ngủ với anh một lát nữa.”

Niệm Tường bị anh chặn lại tay chân, không thể động dậy, cô nức nở một tiếng, buông thấp thanh âm, nhỏ giọng nói: “Em nghe thấy tiếng mở cửa ... Hình như là có người đi vào.”

Từ Nhuận Thanh thế này mới từ trong buồn ngủ, nhập nhèm mở mắt ra, buông mắt nhìn cô: “Có người?”

Thần kinh Niệm Tường căng lên chặt chẽ, giống như là dây cung đã kéo dây, hết sức căng thẳng.

Từ Nhuận Thanh vừa dứt lời, liền nghe một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng như có như không, đang từ đằng xa tiến lại gần. Người ngoài cửa gõ ba tiếng tượng trưng, sau đó là tiếng lấy chìa khóa mở cửa, mẹ Từ đẩy cửa đi vào...

Từ Nhuận Thanh nhắm chặt mắt, phản ứng theo bản năng chính là đem cái đầu đang muốn ló ra của Niệm Tường ấn trở về trong chăn, ôm cô sát vào trong lòng.

“Còn đang ngủ?” Mẹ Từ cười khẽ một tiếng, quan sát gian phòng của Từ Nhuận Thanh, thuận tay đem áo khoát anh vắt trên tay vịn sofa cầm lên, treo vào giá áo.

“Là người lớn rồi, còn ngủ nướng...” Mẹ Từ nhỏ giọng nói thầm, kế tiếp là dọn dẹp gian phòng giúp Từ Nhuận Thanh một chút.

Thanh âm “tất tất tác tác” nhỏ vang lên, giờ phút này lại không ngừng phóng đại bên tai Niệm Tường...

Cô hốt hoảng kéo ngực áo của Từ Nhuận Thanh, lại không dám lộn xộn, quả thật muốn khóc, cứ như vậy, từng chút một hướng vào trong lòng anh, muốn trốn càng kín...

Từ Nhuận Thanh ôm chặt thắt lưng của cô, khấn vào trong lòng mình, làm cho cô không thể động đậy, nhận thấy được sự bất an cùng bối rối của cô, anh chần chờ một chút, vẫn là vươn tay vỗ nhẹ trên đầu cô, tỏ vẻ trấn an: “Đừng nhúc nhích.”

Niệm Tưởng ngoan ngoãn, lập tức không động.

Mặt chôn ở trong ngực anh, xấu hổ, há mồm cắn anh một ngụm.

Bên này Từ Nhuận Thanh còn chưa nghĩ kĩ phải mở miệng...như thế nào. Mẹ Từ đã tự giác nhận thấy phản ứng của Từ Nhuận Thanh không đúng, đang muốn đi về phía trước vài bước nhìn xem, kết quả... Liếc thấy ở bên giường đặt —— hai đôi dép lê.

Hửm... Trong đó có một đôi rất rõ ràng là của con gái...

Mẹ Từ nhất thời làm mộng.

Nhìn chung quanh một vòng, lập tức phát hiện, ở trên giá áo trước cửa sổ, có một cái áo khoác của con gái, trước bàn tivi thì đặt... túi xách nhỏ của con gái...

Mẹ Từ chỉ cảm thấy huyết áp dâng trào, trong nháy mắt, trong đầu chợt lóe lên nhiều loại suy nghĩ, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhưng sắc mặt bà vẫn luân phiên thay đổi xanh trắng, không đoán ra được tâm tình.

Bà luôn hi vọng Từ Nhuận Thanh nhanh chóng lập gia đình, con trai của bạn thân của bà còn nhỏ hơn Từ Nhuận Thanh 2 tuổi, nhưng người ta đã làm bà nội, cả ngày ôm cháu trai đến chọc bà ...

Trước đó bà có nghe nói con trai có đối tượng kết giao ổn định, nhưng... Hiện tại rốt cuộc là loại tình huống nào?

Ngại với sự việc xảy ra trước mắt, mẹ Từ chỉ ho nhẹ một tiếng xem như nhắc nhở, cố gắng trấn định, ngữ khí bằng bằng nói: “Mau dậy, mẹ ở bên ngoài đợi con.”

Niệm Tưởng không biết trong nháy mắt đã xảy ra chuyện gì, nghe được tiếng đóng cửa, cô nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, từ trong

ngực Từ Nhuận Thanh thò đầu ra ngoài, từng ngum từng ngum hô hấp không khí...

Thật sự... lúc cô chạy cự ly 1500m cũng không có như hiện tại, kích thích như vậy a QAQ...

Từ Nhuận Thanh nghe thanh âm của mẹ căng lên liền biết... Tình huống không tốt lắm.

Anh giơ tay bóp nhẹ mi tâm một chút, nhắc mắt liếc nhìn Niệm Tường bị ghen đến đỏ bừng mặt, giờ phút này tuy anh còn chưa nghĩ ra biện pháp ứng phó, nhưng nhìn thấy biểu tình của cô... Vẫn là không nhịn được mà cười.

Ừm, anh đã suy nghĩ rất nhiều đến tình huống Niệm Tường và mẹ gặp mặt, nhưng không nghĩ tới sẽ là loại cảnh tượng mà anh hoàn toàn không hề nghĩ đến như thế này.

Anh chống người ngồi dậy, cúi đầu, nhìn thấy một chỗ ướt nhẹp trên ngực áo mình, nơi vừa bị cô cắn, anh nhướn mi, nhìn về phía cô: “Ngứa miệng?”

Niệm Tường còn đắm chìm trong sợ hãi, vô pháp kiềm chế, tự động xem nhẹ anh: “Làm sao bây giờ... Dì nhất định sẽ hiểu lầm em là người tùy tiện, đến lúc đó, ấn tượng đối với em nhất định sẽ không tốt... em, em, em...”

“Có cái gì mà hiểu lầm?” Vẻ mặt Từ Nhuận Thanh tự nhiên, đã sớm nghĩ kĩ phải giải thích như thế nào.

Anh híp mắt lại một chút, chuyên chú nhìn cô, dựa tới gần, đến gần chóp mũi của cô, khẽ giọng, hơn nữa lại nghiêm túc nói: “Niệm Tường, tin tưởng anh không?”

Niệm Tưởng còn đang suy nghĩ miên man, nhưng ánh mắt của anh trầm tĩnh, nhẹ nhàng, bộ dáng vân đạm phong khinh, làm cho cô liền bình tĩnh lại. Cô nghiêm túc nghĩ nghĩ, gật gật đầu.

“Vậy thì toàn bộ giao cho anh giải thích.” Anh đứng dậy, vừa thay đổi áo vừa nhìn cô, thấy cô nhìn mình trần trối, anh cong khóe môi cười.

Vài câu đã thương lượng xong phương pháp ứng đối, Từ Nhuận Thanh đi trước đẩy cửa ra ngoài, thấy mẹ Từ hai tay vòng quanh ngực, sắc mặt trầm lạnh ngồi trên sofa trong phòng khách, vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh. Anh mặt không đổi sắc đi vệ sinh cá nhân trước...

Niệm Tưởng còn đang tâm tâm niệm niệm ở trong phòng vệ sinh bên trong phòng ngủ—— a, không muốn đi ra ngoài, không muốn đi ra ngoài, không muốn đi ra ngoài...

Cô ngẩng đầu nhìn vào trong gương, gương mặt có chút tiêu tụy, cô chôn mặt vào trong khăn lông, hồi hận đến muốn cắn lưỡi tự sát ——

Vì cái gì biến thành như vậy (͡ _ ͡)...

Từ Nhuận Thanh vệ sinh xong, thế này mới ngồi vào bên cạnh mẹ Từ. Tư thái tùy ý, ngữ khí trấn định: “Từ phu nhân, mẹ có mười phút nêu lên vấn đề.”

Mẹ Từ “ách” một tiếng, giơ tay liền ném gối tựa đi qua: “Sao mà cách ăn nói giống hết ba con...”

Vì không muốn chọc giận Từ phu nhân, người đang có cảm xúc không ổn định, Từ Nhuận Thanh bảo trì trầm mặc.

“Cô bé kia...” Mẹ Từ hạ giọng, mi tâm nhíu chặt, thật không đồng tình nhìn anh: “Xảy ra chuyện gì?”

Từ Nhuận Thanh suy nghĩ một lược, trả lời: “Là Niệm Tưởng.”

“Niệm... Niệm Tưởng?” Chân mày của mẹ Từ giãn ra, thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Mẹ còn tưởng rằng con...”

“Cho rằng con và người khác xằng bậy?” Từ Nhuận Thanh rót cho mẹ ly nước ấm giọng, trong tiếng nước chảy rõ ràng, thanh âm anh từ tính, trầm ổn: “Không có ai khác, vẫn luôn chỉ có cô ấy.”

Mẹ Từ chán ghét nhất chính là đây, đàn ông Từ gia vẫn luôn như vậy, một bộ dáng trầm ổn đến lạnh lùng, bà chưa hết giận, ực mạnh một hớp nước trà: “Mẹ nghe ba con nói, con gái người ta kém con bốn tuổi. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, con cứ như vậy đem con gái nhà người ta đây... đẩy đến trên giường?”

Từ Nhuận Thanh không giải thích cũng không phủ nhận, trầm mặc ứng phó.

Mẹ Từ cảm thấy có chút đau đầu, huyết Thái Dương giật giật: “Con đừng nói cho mẹ con là con không tính phụ trách.”

Mẹ Từ luôn luôn cảm thấy đứa con trai này lạnh lùng đến quá đáng, nhưng anh đối với mẹ trước giờ vẫn có chừng mực, cho nên bà rất ít can thiệp vào quyết định của anh.

Mà mấy năm nay anh cũng không phụ lòng tin của bà, tuy rằng việc “Cưới vợ sinh con” quả thực là chưa được như ý. Nhưng mẹ Từ biết anh tâm cao khí ngạo, tất nhiên là đang đợi người con gái mình thích, cho nên dù gấp gáp nhưng cũng tôn trọng ý kiến của anh.

Nhưng không ngờ... Sự tình lúc này đây, phản ứng của Từ Nhuận Thanh thế nhưng lại mập mờ không rõ ràng như vậy!

“Con đã trưởng thành, chính mình làm việc gì sao không suy xét trước? Nếu như không định phụ trách một đời con gái nhà người ta, sao còn làm ra chuyện vô liêm sỉ?” Mẹ Từ nói xong, không khống chế được tâm tình, nhướn mày tức giận, giống như lửa cháy càng ngày càng lớn.

Từ Nhuận Thanh bình tĩnh uống trà, nâng cổ tay nhìn thời gian, thanh âm thanh lãnh: “Con và cô ấy không có gì cả, mẹ đừng nghĩ nhiều như vậy. Con đi xem cô ấy một chút.”

Nói xong, không chờ mẹ Từ trả lời, liền nhồm dậy đi về phòng ngủ.

Phía sau, mẹ Từ đã giận đến ném thêm một cái gối, đi ra ban công tỉnh táo một chút...

Niệm Tường còn đang như con quay đi tới đi lui trong phòng vệ sinh, cửa vừa mở ra, Từ Nhuận Thanh đứng ở cửa nhìn cô đầy hứng thú: “Không tính đi ra?”

Hai mắt Niệm Tường dăm lệ nhìn anh: “Có thể chứ?”

“Không thể.” Anh bước vào, dọn dẹp kem đánh răng và bàn chải, bị Niệm Tường biến thành một đồng rối nùi, thấy biểu tình đáng thương của cô, anh suy nghĩ một lát, từ phía sau ôm cô thật chặt, không cho cô quay người.

“Sợ cái gì?” Anh nghiêng đầu, hôn một cái lên vành tai của cô, lại dọc theo vành tai hướng xuống, ở sau tai cô hôn một cái: “Người bên ngoài kia, về sau sẽ yêu thương em còn hơn cả con trai ruột là anh đây...”

Lưng Niệm Tường dán tại trước ngực anh, mơ hồ còn có thể cảm giác được tiếng tim đập, trầm ổn mà có lực của anh.

Cô nháy mắt mấy cái, luống cuống, sợ hãi: “Em sợ dì đối với em sẽ có ấn tượng không tốt, sẽ không thích em.”

“Mẹ sẽ không.”

Từ Nhuận Thanh nghĩ nghĩ, đáy mắt tràn ra ý cười nhẹ, vui vẻ: “Anh thích em như vậy, mẹ vì cái gì sẽ không thích em?”

Niệm Tưởng “Hả” một tiếng...

Có chút choáng váng...

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 63: Thời Gian

Niệm Tưởng bị Từ Nhuận Thanh dùng một đồng “ngụy biện” khai đạo một phen, cô nghe không hiểu lắm, như bị lọt vào trong sương mù, liền bị anh lừa gạt đi ra ngoài gặp mẹ Từ.

Mẹ Từ thấy Từ Nhuận Thanh và Niệm Tưởng đi ra đến, dù giờ phút này còn trong cơn giận dữ, trên mặt cũng cố gắng giơ lên nụ cười hiền hòa: “Là Niệm Tưởng a...”

Niệm Tưởng nghẹn tim nghĩ: lúc này có thể nói mình không phải Niệm Tưởng không...

“Dì mạnh khỏe, con là Niệm Tưởng.”

Rốt cuộc vẫn là cô bé, da mặt mỏng, lại không quá hiểu đạo lý đối nhân xử thế, lúc này có cảm xúc gì, toàn bộ đều biểu hiện ở trên mặt.

Mẹ Từ thấy mặt cô đỏ đến như bị thiêu cháy, trong lòng lại nhiều hơn vài phần vui vẻ, sau đó hung hăng trừng mắt với Từ Nhuận Thanh, người nào đó mặt không chút đổi sắc, đang đứng làm nền: “Buổi sáng còn phải đi làm chứ? Mẹ vừa lúc mang theo điểm tâm đến, mẹ đi dọn ra cho hai đứa, Nhuận Thanh, con qua đây giúp.”

Niệm Tưởng đã chuẩn bị sẵn trong đầu những câu từ để...hạ hỏa tình hình?

Vừa há mồm, còn chưa nói ra miệng, liền nghe mẹ Từ cố ý gọi Từ Nhuận Thanh cùng đi phòng bếp, cô lại bắt đầu suy nghĩ lung tung...

Anh, anh, anh, cái khí gió gì “Anh thích em như vậy, mẹ vì cái gì không thích em?!” ㄣ_ㄣ

Từ Nhuận Thanh đi theo mẹ Từ vào phòng bếp.

Bà trầm mặt không nói một lời, nhìn anh một hồi, đột nhiên lạnh băng hừ một tiếng: “Mới vừa rồi bị con gián cho một kích, thiếu chút nữa không suy nghĩ cẩn thận, cho dù là ngại ngùng mở lời, nhưng cũng nên giải thích cùng mẹ chứ?”

Rốt cuộc hỏi đến điểm mấu chốt.

Từ Nhuận Thanh không nhanh không chậm, đem bữa sáng trong bình giữ nhiệt để lên bàn, cúi mắt, trầm giọng: “Niệm Tường còn do dự, chú Niệm cũng không quá thích con.”

“Con nói thẳng để mẹ dạy con một chút, làm như thế sẽ chết sao?” Mẹ Từ rốt cuộc hòa hoãn lại, vỗ một cái vào tay Từ Nhuận Thanh, tự mình nhận lấy: “Con cùng con gái người ta mới kết giao bao lâu chứ, cho dù con bé thích con, nhưng nhanh như vậy, khẳng định con bé cũng phải suy nghĩ...”

“Mẹ.” Từ Nhuận Thanh giơ tay bóp nhẹ mi tâm, có chút bất đắc dĩ nhắc nhở: “Con đã 28 tuổi.”

“Bây giờ mới biết nóng vội sao.” Mẹ Từ rốt cuộc vui sướng, cười khẽ ra tiếng, nghĩ nghĩ, còn có chút không yên tâm hỏi: “Con không làm gì con gái người ta chứ?”

“Dạ?” Từ Nhuận Thanh trầm ngâm một lát, chỉ trả lời: “Con sẽ phụ trách.”

Da đầu mẹ Từ muốn run lên, quay mắt nhìn cô bé ngồi nghiêm cẩn ở trong phòng khách. Cả hai trầm mặc một lát, mẹ Từ hỏi: “Con muốn mẹ

giúp con thế nào?”

Từ Nhuận Thanh hơi nhướn mi, lộ ra nụ cười sung sướng: “Đi Niệm gia chọn ngày đính hôn đi.”

“Vậy thì đính...” Mẹ Từ nói đến một nửa, liền ngưng bật. Sau đó sâu kín, mang theo vài phần nhìn kỹ nhìn về phía anh, từng câu từng từ nghiêm túc hỏi: “Đây không phải là việc nhỏ, con suy nghĩ kỹ càng rồi?”

Đúng, anh kiên trì nhiều năm như vậy, cũng không nguyện ý kết hôn, ngay cả gần đây đích thực bị mẹ phiền đến không chịu nổi, mới đi xem mặt hai lần... Đột nhiên anh nói có bạn gái, đột nhiên muốn đính hôn, đột nhiên... Liền muốn lập gia đình...

Trong lòng Mẹ Từ tự nhiên là rất cao hứng, mấy năm nay nghe thấy Thụy Kim truyền miệng một lời đồn, làm bà muốn điên rồi, cái gì mà “Từ bác sĩ cùng Lâm bác sĩ là chân ái”, khiến bà sắp buông bỏ thành kiến mà tiếp nhận Tiểu Lâm ...

Hiện tại Từ Nhuận Thanh không chỉ là có ý niệm kết hôn, mà chủ yếu là đối phương là con gái của người quen lâu năm, loại việc thân càng thêm thân, bà rất hoan nghênh.

Nhưng trong lòng mẹ Từ còn có một chút do dự, chung quy đây không phải việc nhỏ, hơn nữa lại là Niệm gia, nếu như làm không tốt... Đến thời điểm gà bay trứng vỡ, hậu quả sẽ rất lớn.

Từ Nhuận Thanh “Vâng” một tiếng, mắt nhìn mẹ Từ.

Bà lại hỏi: “Quyết định này là khẳng định chứ? Tuyệt đối không đổi ý?”

Từ Nhuận Thanh quay người mở tủ âm tường, lấy ra đĩa và thìa, nghe vậy, anh hơi ngưng lại, ngẫm nghĩ một lát, hỏi lại: “Mẹ, mẹ còn nhớ thế

học sinh kia không?”

“Thẻ học sinh? Học sinh nào...” Thẻ?

Mẹ Từ cứng họng, mông lung nhớ tới cái gì, có chút không xác định nhìn anh một cái: “Chính là lần mẹ làm con nổi giận kia à?”

Từ Nhuận Thanh bất đắc dĩ nhéo nhéo mi tâm: “Con khi nào thì nổi giận?”

“Còn không tính là giận? Cũng có vài ngày không để ý đến mẹ, cuối cùng còn dọn ra ngoài, chuyển đi không còn một mảnh...” Mẹ Từ trừng mắt nhìn anh một cái, hiển nhiên đối với chuyện này vẫn canh cánh trong lòng.

Đó là chuyện phát sinh từ sáu năm trước.

Từ Nhuận Thanh thực tập tại bệnh viện trực thuộc đại học B, áo khoác bị bắn liền treo trên giá áo đặt ở cửa ra vào, mẹ Từ thuận tiện lấy đi giặt.

Giặt xong, hôm sau đi ra liền thấy sắc mặt Từ Nhuận Thanh không tốt lắm, anh cầm bộ quần áo kia đứng tại cửa ban công, trong tay còn nắm một tờ giấy gì đó nhìn không rõ lắm.

Mẹ Từ thấy sắc mặt anh đích thực khó coi, liền đi qua hỏi anh làm sao.

Kết quả, Từ Nhuận Thanh không nói một lời đi trở về phòng, vài ngày cũng không để ý đến bà. Sau này mẹ Từ thu dọn phòng của anh, thì mới nhìn thấy tờ giấy bị anh đặt dưới cuốn sách, bị nhòe đến trắng bệch loang lổ.

Hình như là cái thẻ học sinh, khi đó thẻ học sinh vẫn làm bằng giấy, lại bị giặt sấy qua nước, bị tàn phá qua ánh mặt trời... Không biến thành

bột giấy là đã cảm ơn trời đất ...

Mẹ Từ vẫn không biết đây là thẻ của ai, nhưng bởi vì thái độ của Từ Nhuận Thanh khác thường, phản ứng mãnh liệt, nên chuyện này vẫn khắc sâu vào ký ức của bà, lập tức biểu tình của bà không khỏi có chút phức tạp, mắt nhìn Niệm Tường cách đó không xa.

Từ Nhuận Thanh theo tầm mắt của bà nhìn qua, đợi mẹ Từ không quá xác định, dùng ánh mắt hỏi anh, thì anh nhếch môi khẽ gật đầu.

Không phải Từ Nhuận Thanh không có ý niệm đến trường học tìm Niệm Tường, nhưng chung quy hành động này không quá thỏa đáng, bởi vì không có đủ động cơ, nên vẫn bị áp chế xuống.

Vốn cho rằng cô chỉ là khách qua đường trong nhân sinh của anh, không ngờ tới, cuối cùng anh lại được ưu ái, một lần nữa gặp lại cô.

Vẫn nhớ mãi không quên, tương tư thành tật theo thời gian, giống như là anh đang ở thế giới của cô, chờ cô lớn lên, chờ đến nhiều năm như vậy.

Từ Nhuận Thanh không phải không nghĩ tới, nếu không gặp lại cô, sau này anh sẽ thế nào. mỗi lần hỏi thì đáp án chỉ là trống rỗng.

Không phải cố ý chờ đợi, cũng không có ôm chấp niệm đi chờ. Không có gì khắc cốt铭心, cũng không có gì oanh oanh liệt liệt, càng không phải cái gì gọi là cầu mà không được.

Chỉ là biết có một người như thế, đối với anh mà nói, ý nghĩa rất đặc biệt. Dù biết có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại; nhưng ngẫu nhiên khi nhớ đến cô, đều tương tư khó bỏ.

Sau đó, trong một ngày nào đó, trong một thời điểm rất bình thường nào đó, ở tại một nơi cũng không phải rất quen thuộc, lặng lẽ không hề báo trước, gặp lại nhau một lần nữa.

Khi đó anh mới hiểu được, cái gì gọi là tương tư thành tật.

Biểu tình của Mẹ Từ trong nháy mắt trở nên thật phẫn khích —— bà cũng không biết rằng, con trai mình lại là người si tình như vậy...

Không nên để Niệm Tường đợi quá lâu, Mẹ Từ thậm chí đã không cần nhiều lần xác định lại quyết định này của Từ Nhuận Thanh nữa, bà vừa biết tin tức kia thì đã hoàn toàn có thể khẳng định ——

Từ Nhuận Thanh là nghiêm túc, chưa từng có nghiêm túc như lần này.

Bất quá, con gái người ta nghĩ như thế nào a...

Trên bàn cơm, mẹ Từ mãi gấp thức ăn cho cô bé, nhìn cô ăn từng ngụm nhỏ, ăn rất nghiêm túc, vẻ mặt bà từ ái: “Tiểu Niệm, con mới vừa nói, là Nhuận Thanh tự tay niềng răng cho con, thật là duyên phận a...”

Niệm Tường bị ghen muốn nội thương, nhưng vẫn như cũ nhu thuận gật gật đầu, tiếp tục cố gắng ăn hết thức ăn mẹ Từ gấp cho...

“18 tuổi, cũng là Nhuận Thanh nhổ răng khôn, đúng là duyên phận rồi...”

Niệm Tường vừa nhìn một núi đồ ăn trong bát, vừa nhìn Từ Nhuận Thanh mặt không chút đổi sắc, cô yên lặng rơi lệ.

Có loại cảm giác một mình mình chiến đấu, thật là thê lương QAQ.

“Bây giờ còn đi theo Nhuận Thanh thực tập...” Mẹ Từ đột nhiên cảm thán một tiếng, đổi đề tài, thử dò xét nói: “Lão Niệm có biết chuyện của các con hay không?”

Niệm Tường sững sốt một chút, lắc đầu. Thấy ánh mắt mẹ Từ ám đạm một chút, cô khẩn trương đến mức vội vàng giải thích: “Con còn chưa kịp nói với ba, gần đây trong nhà lại có chút việc, con liền...”

Mẹ Từ cười, vội vàng trấn an: “Đừng khẩn trương, đừng khẩn trương, dì chỉ là thuận miệng hỏi. Các con mới bắt đầu yêu đương, cẩn thận một chút là tốt...”

Hả...

Niệm Tường vụng trộm liếc nhìn Từ Nhuận Thanh, khóc không ra nước mắt.

Thật sự là... Không kịp nói a!

Nói tóm lại, một bữa cơm này, ăn đến làm cả thể xác lẫn tinh thần Niệm Tường đều bị dày vò, dẫn đến ăn không biết ngon còn bị đầy bụng vì ăn quá nhiều.

Mẹ Từ đưa hai người bọn họ ra cửa, nhìn thấy bọn họ đi vào thang máy, ngay sau đó nhanh chóng cầm di động, gọi cho mẹ Niệm...

Niệm Tường ủ rũ, cúi đầu đứng ở một góc thang máy, thật sâu thở dài, thở dài, thở dài.

Khăn quàng cổ thắt lỏng lẻo, mặt sau còn lộ ra một chút. Từ Nhuận Thanh giúp cô quàng lại, thấy cô vẫn là một bộ dáng không muốn sống, giờ tay đi qua, mười ngón tay dán nhẹ vào trán của cô.

Hơi thở ấm áp, cuồn cuộn không ngừng.

Niệm Tường vừa định đứng thẳng dậy, Từ Nhuận Thanh liền lấy tư thế này đem cô kéo vào trong ngực, từ phía sau lưng ôm cô.

“Tĩnh táo rồi?”

Niệm Tường nhú mũi hừ một tiếng, cả khuôn mặt tràn ngập mất hứng không vui, nhưng rốt cuộc là không vui cái gì, ngay cả chính cô cũng không biết.

“Đối với anh không hài lòng?” Anh lại hỏi.

Niệm Tường vừa muốn gật đầu, nhưng lại cảm thấy như vậy có chút không nên, do dự một lúc, vẫn là lắc đầu: “Em không vui với chính mình... Giống như cái gì cũng làm không tốt.”

Nói xong, Niệm Tường mới chậm chạp suy nghĩ cẩn thận, mình đang mất hứng vì cái gì, cô nhìn lại mũi, làm mặt quỷ với chiếc gương trong thang máy.

Thật đáng ghét.

Loại chuyện phát sinh không theo ý muốn, làm cho chân tay cô luống cuống, hoàn toàn không biết ứng đối thế nào. Mà thêm cái nữa là, cô còn chưa suy nghĩ tốt cuộc gặp mặt, cứ như vậy mà đã gặp...trường bối...

Từ Nhuận Thanh lại cười khẽ một tiếng: “Phân cao thấp với chính mình?”

Niệm Tường thật không nghĩ thừa nhận như vậy, nhưng trên thực tế, đích thật là như vậy...

“Mẹ anh thật sự rất thích em.” Anh buông tay ra, thối lui một bước, tay hạ xuống nắm lấy tay cô, nhét vào trong túi áo khoác.

Làm xong này đó, thang máy cũng vừa vận đến lầu một, “Đing” một tiếng vang nhỏ, anh nắm tay cô đi ra ngoài.

Bên ngoài không khí lạnh lẽo, còn mang theo sương mù nặng nề, ướt sũng giá rét.

“Chúng ta cũng tính là đã quen biết sáu năm đi? Qua tháng 10, hiện tại tính là năm thứ bảy ...” Từ Nhuận Thanh nắm ngón tay cô, nhẹ ấn một cái

vào lòng bàn tay, lập tức ghé mắt nhìn cô, chậm rãi bổ sung hoàn chỉnh:
“Quen biết thật là lâu.”

Niệm Tưởng không rõ ý anh, ngẩng đầu nhìn anh.

“Chiều theo tốc độ của mẹ anh, vài ngày nữa anh phải tới cửa bãi
phóng chú Niệm ...” Khóe miệng anh nhếch lên, nụ cười kia tùy ý, nhìn
Niệm Tưởng, làm cho cô đầu vầng mắt hoa ——

Tốc độ này, là nhanh đến trình độ nào vậy!

TỪ TỪ DỤ ĐỒ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 64: Tái Khám

Đêm qua tụ họp vui chơi, tinh thần của mọi người hôm nay dường như cũng hăng hái hơn, vô cùng có sức sống, ngay cả Âu Dương mấy ngày qua cứ ủ rũ, hôm nay cũng tươi tỉnh đi làm.

Tinh thần Âu Dương phấn chấn, kết quả chính là...

Niệm Tường bị chặn lại ở phòng trà nước, bị anh tò mò hỏi chuyện.

Âu Dương bưng ly nước, kiên nhẫn truy vấn: “Anh nghe Phùng Giản nói, tối qua, lúc sau em biến mất? Lão Đại cũng không thấy đâu...”

Niệm Tường lặng lẽ nhìn anh ta một cái, hoài nghi hỏi: “Không phải là Phùng Giản bảo anh đến dò hỏi quân tình chứ?”

“Không phải a.” Âu Dương thật sáng khoái trả lời: “Anh chỉ là tò mò, tâm trạng hừng hực muốn biết rõ... em không cho anh biết một chút sao?”

Niệm Tường bất đắc dĩ, móc điện thoại di động ra, bắt đầu gọi viện binh: “Anh nói xem, bây giờ em gọi cho Tiểu Quân? Hay là gọi cho bác sĩ Từ thì tốt đây?”

Âu Dương “Kêu trời” một tiếng, xoay người rời đi rất lưu loát.

Ngày đầu tuần đi làm, buổi sáng cũng không nhiều bệnh nhân.

Dưới sự chỉ đạo và giám sát của Từ Nhuận Thanh, Niệm Tường đã niềng xong mô hình răng được bệnh nhân gửi lại. Còn chưa kịp đặc chí đối với tác phẩm của mình, liền có bệnh nhân vào tái khám.

Sáng hôm nay, Từ Nhuận Thanh có hẹn với một bệnh nhân, làm trị liệu niềng răng toàn hàm.

Niệm Tường không phải lần đầu tiên nhìn Từ Nhuận Thanh gắp lại mắc cài, nhưng mỗi một lần nhìn anh làm xong, cô đều cảm thấy... mình thật sự là quá non tay.

“Đèn.” Từ Nhuận Thanh nhắc nhở.

Niệm Tường ngồi ở bên trái bệnh nhân, đang cầm đèn chiếu trong tay. Nghe được anh gọi, cô nhanh chóng nghiêm túc tiến lên, lấy đèn chiếu vào nơi gắp mắc cài của bệnh nhân.

Một tiếng “Tích” rất nhẹ, ánh sáng bùng lên.

Niệm Tường nhìn bệnh nhân, giơ tay cản một chút ánh đèn. Tay cô vòng qua, vừa lúc dán lên cổ tay anh.

Xúc cảm ấm áp.

Niệm Tường nhin không được ngẩng đầu nhìn anh, vừa lúc chống lại cái nhìn của anh, lơ đãng, đen đặc lại trầm tĩnh.

Không nói gì, cũng không có trao đổi, sau cái nhìn này, hai người đều thật ăn ý tiếp tục công việc.

Phùng Giản “đi ngang qua”, khi nhìn thấy chính là một màn tương thân tương ái như vậy, cô ấy nhin không được chặc chặc hai tiếng, phần hồng đầy mặt, nhẹ nhàng đi xuống.

Giờ nghỉ trưa.

Sau khi Niệm Tường ăn cơm xong, cô cầm bàn chải, chăm chú nghiêm túc, đánh răng thật cẩn thận ở phòng trà nước cách đó không xa,...

Phùng Giản từ đâu đi đến phía sau cô, thấy Niệm Tường ngậm bàn chải nhìn qua, cười cười đầy ẩn ý, phong tình vạn chủng.. Đi xuống lầu.

Niệm Tường có chút ngơ ngác... xảy ra chuyện gì?

Cô suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra kết quả, cứ đơn giản từ bỏ, dù sao, từ lúc Phùng Giản biết chuyện giữa cô và bác sĩ Từ, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, cô thường xuyên nhìn thấy bộ dạng cô ấy đầy ẩn ý, sâu không lường được như vậy...

Đánh răng xong, Niệm Tường đi phòng khám.

Từ Nhuận Thanh không ở trong phòng, cô chạy hết một vòng cũng không tìm được người đâu, âm thầm kỳ quái: “Rõ ràng nói giữa trưa giúp mình đổi dây niềng mà, người đâu...”

Âu Dương đúng chuẩn là nhân vật phối hợp diễn tốt nhất, vừa đúng lúc xuất hiện, lại đúng lúc nhắc nhở: “Lão Đại ở trên lầu, phòng của viện trưởng, đoán chừng là đang... Ngủ trưa.”

Ngủ trưa...

Niệm Tường: “...”

Không phải nói là... tái khám cho cô sao!

“Em tự đi lên kêu một tiếng không được sao.” Nói xong, Âu Dương liền nháy mắt, lui người. Niệm Tường ở tại chỗ đấu tranh cả nửa ngày, lặng lẽ lấy điện thoại gọi hỏi.

“Em lên đây đi, đổi dây niềng, buổi chiều làm cũng được.”

Thanh âm của Từ Nhuận Thanh lành lạnh, nào có giống như buồn ngủ?

Từ Nhuận Thanh là Thái Tử gia của Thụy Kim, chuyện này... Không ai không biết. Nhưng Thụy Kim ở trong nhận thức của Niệm Tường, xem như là một nơi... tương đối đặc thù.

Nơi đây, bầu không khí làm việc rất tuyệt, cũng không có nhiều đấu tranh lục đục của giới công sở. Trong phạm vi những người cô tiếp xúc, mỗi một vị bác sĩ đều có tính tình của mình, nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều rất tốt.

Về phần Từ Nhuận Thanh, chung quy anh là một dạng tồn tại của một “Đại thần”, trong Thụy Kim không ai dám mạo phạm anh...

Cho nên, với thân phận đặc biệt của thái tử gia này, mọi người tựa hồ... Cũng không để bụng. Điều duy nhất có thể làm chính là cam chịu ... Phòng làm việc của viện trưởng, bác sĩ Từ có thể tự do ra vào.

Tỷ như: Ngủ trưa...

Lại tỷ như: lấy trà ngon của viện trưởng Từ, phân chia cho mọi người cùng nhau nếm thử...

Nha, đúng rồi.

Nghe nói, có không ít các cô y tá trẻ tuổi, đều lấy cớ đi nhâm, gõ nhâm cửa phòng làm việc của viện trưởng...

Niệm Tường đứng tại cửa ban công, lòng có chút mất mát... Cô gái trẻ tuổi này, hình như là nói cô đi?

Cô nghiêm túc gõ cửa hai tiếng.

Người bên trong im lặng trong chớp mắt, mới trầm giọng đáp: “Vào đi.”

Từ Nhuận Thanh đang ngồi trên sofa xem tài liệu, thấy cô đi vào, rất tự nhiên dặn dò nói: “Đóng cửa lại, có thể khóa.”

... khóa, khóa lại?

“Nghe không hiểu?” Từ Nhuận Thanh ngược mắt nhìn cô, thấy biểu tình chột dạ của cô, anh xấu xa muốn... Khi để cô một chút.

Anh thuận tay đem tài liệu đặt trên bàn trà, nhồm dậm đi qua.

Anh cao hơn rất nhiều so với Niệm Tường, thân ảnh càng tới gần, càng mang theo mười phần áp bách.

Niệm Tường bị anh làm cho lui về sau một bước rồi lại một bước, mãi cho đến...bên cạnh cửa.

Từ Nhuận Thanh vươn tay, lướt qua bên cạnh cô, cầm tay nắm cửa, nhẹ nhàng đóng lại, tiếp theo là bấm chốt khóa. Tiếng “Crack” nhỏ vang lên, tại căn phòng yên tĩnh nghe có vẻ phá lệ rõ ràng.

Anh duy trì động tác này, cũng không động dậm, cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống cô: “Nhìn anh bằng vẻ mặt này?”

Niệm Tường cố gắng điều chỉnh biểu tình có hơi thảm thiết của mình: “Anh bảo em đi lên... là có chuyện gì?”

Ngữ khí thật chột dạ...

Từ Nhuận Thanh nhẹ “ừm” một tiếng, giơ tay lên nhéo mặt cô một chút, mềm mại lại trơn láng. Ngón tay anh theo đường cong sườn mặt của cô trượt xuống, áp sát vào cô, mãi cho đến khi tiến tới trước mắt cô, anh hơi nghiêng đầu, môi tới gần vành tai của cô, khẽ giọng hỏi: “Giảng viên

của trường em, có từng nhắc nhở các em chú ý một chút việc? Tỷ như, bác sĩ ở trong phòng làm việc...làm chuyện cá nhân.”

Trong đầu Niệm Tường nổ “âm” một tiếng, khẩn trương nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy bị khiêu khích, đến mức cả người cũng nóng đến bắt đầu bốc hơi.

Khóc không ra nước mắt: “Anh bảo em đi lên không phải là... Thật nhàm chán, muốn trêu em sao...”

Một chút, cũng không dễ chơi a! ㄟ____ㄟ

“Khó được thông minh một lần.” Khóe môi Từ Nhuận Thanh thoáng câu lên, tâm tình khoái trá.

Thấy Niệm Tường một giây sau liền... có biểu tình càng oanh liệt hơn, anh nhin không được, cười khẽ một tiếng, giơ tay xoa đầu cô: “Đem những tài liệu này đưa xuống, anh ở đây còn có chút việc, ngoan ngoãn ở dưới lầu chờ anh.”

Anh xoay người đi lấy tài liệu, đưa vào trong tay cô, rất tự nhiên cúi người, hôn môi cô: “Cái kia...”

Anh đột nhiên mở miệng.

Niệm Tường tỉnh táo “A?” Một tiếng, gì... Cái gì?

“Nếu không thoải mái, lát nữa nói với anh xin nghỉ.” Anh nói xong, lẳng lặng nhìn cô một cái.

Niệm Tường phản ứng kịp, mặt nhất thời lại bị thiêu đỏ, cô luống cuống tay chân, không biết lúc này phải làm gì mới tính là phản ứng bình thường, quay người cầm tay nắm cửa, liền muốn chạy.

Động tác của Từ Nhuận Thanh so với cô càng nhanh hơn, trong lúc cô quay người, anh từ phía sau phủ lên trên, ôm chặt cô.

Cô vừa mở khóa cửa, tay anh cũng nâng lên, đặt lên bàn tay cô đang cầm tay nắm cửa, chậm rãi chốt khóa. Bờ môi ấm áp mềm mại dán lên, dừng tại sau tai cô, nhẹ nhàng hôn một chút: “Không muốn ở cùng anh một lúc?”

Niệm Tường lắc đầu, nhanh chóng lắc đầu...

Từ Nhuận Thanh há miệng, không nhẹ không nặng ở trên vành tai cô khẽ cắn một cái.

Ôi mẹ ơi.

Đôi mắt Niệm Tường nhất thời trợn lên, chỉ cảm thấy xương cốt đều bị anh cắn nhũn ra, tay cầm nắm cửa cũng... mềm nhũn, nhất thời không có khí lực: “Anh... anh đừng làm rộn...”

Vạn nhất, người khác nhìn thấy ... Làm thế nào a! QAQ

Như là biết cô đang suy nghĩ cái gì, Từ Nhuận Thanh tiếp lời: “Nơi này không có người đến.”

Cô... Không phải cô đã đến sao. Hơn nữa, dưới lầu nhiều cô gái trẻ, đều đang chờ cơ hội đi nhằm chỗ... để tình cờ gặp gỡ bác sĩ Từ của Thụy Kim đi?

“Hôn anh một cái?” Thanh âm anh ẩn chứa ý cười, trầm thấp gợi cảm, rất dễ nghe.

Niệm Tường còn kém muốn đem mặt vùi vào trong tập tài liệu, không nói lời nào.

“Hôn anh một cái, anh sẽ để em đi.” Ý cười rõ ràng, anh lại tiến lên, hôn nơi mềm mại sau vành tai cô.

Nhìn cô không tự chủ được lỗ tai run lên, một chỗ mềm mại nơi đáy lòng anh như được nước ấm tưới tắm, ấm áp lan tràn.

Bị trêu ghẹo rõ ràng như vậy... Quả thật là gan lớn bằng trời, coi trời bằng vung!

Cô vẫn cứ không nói lời nào, cắn môi. Tại phòng làm việc của viện trưởng thân thiết như vậy... trong lòng cô còn có chướng ngại a...

Từ Nhuận Thanh vốn vẫn còn ý muốn trêu cô, giờ phút này nhìn thấy vành tai cô dần dần nhiễm lên màu hồng nhạt, cuối cùng đỏ tươi ửng ửng, anh rốt cuộc thỏa mãn buông cô ra, còn rất tốt bụng mở cửa giúp cô.

Cả câu chào “Em đi đây.” Niệm Tường cũng quên nói, cô liền giống như con thỏ... Nhanh như chớp, nhảy ra xa khỏi anh.

Quá xấu xa, xấu xa, xấu xa!

Niệm Tường nắm chặt giấy ăn, trút cảm phẫn... Xấu xa đến mức làm người ta giận sôi!

Thời điểm Từ Nhuận Thanh từ văn phòng đi xuống, liền nhìn thấy cô bé bình thường vẫn chán ghét nhất là viết bệnh lịch, hiện tại cô lại đang gục đầu xuống bàn, không than vãn mà viết bệnh lịch...

“Em chính là viết bệnh lịch để tĩnh tâm một chút...”

Còn một lúc nữa mới đến giờ làm việc buổi chiều, Từ Nhuận Thanh mang bao tay và khẩu trang vào, bảo cô nằm lên bàn nha khoa.

Niệm Tường chậm chạp trèo lên, ngoan ngoãn nằm xuống.

Nhìn thấy anh ngồi xuống bên cạnh, sau đó điều tiết độ cao của bàn nha khoa: “Đánh răng rồi?”

Niệm Tường gật gật đầu, lộ ra một hàm răng trắng hếu mang niềng: “Rồi.”

Từ Nhuận Thanh buông mắt nhìn cô một cái, lấy khẩu kính kiểm tra tình hình răng của cô... Trên thực tế, hai người sớm chiều ở chung. Tất cả bệnh trạng của Niệm Tường, anh đều rõ như lòng bàn tay.

Anh hơi cúi đầu, cẩn thận xem xét. Cởi bỏ nút thắt dây niềng trên mắc cài, từng bước từng bước, thủ pháp nhanh chóng lại lưu loát.

Niệm Tường còn chưa cảm nhận được sức lực trên răng như thế nào, anh đã kết thúc việc này, dùng nhíp kẹp lấy dây niềng, hơi dùng lực một chút, liền lấy ra ngoài.

Niệm Tường dùng đầu lưỡi liếm liếm mắc cài...

Dưới chân Từ Nhuận Thanh vừa trượt, đến bên bàn làm việc lấy dây niềng mới.

Vốn sẽ có trợ lý làm giúp anh những việc này, nhưng người đó lại đang nằm trên bàn nha khoa, một chút áy náy... cũng không có. Anh tháo xuống một bên bao tay, kéo ra ngăn tủ.

Dây niềng bình thường sẽ được xếp theo từng loại, đặt chung một chỗ trong tủ bàn làm việc.

Niệm Tường đi theo anh thực tập, gặp nhiều nhất chính là bệnh nhân niềng răng, rất nhiều thứ đều do cô chỉnh lý.

Nhìn cô có hơi cầu thả, nhưng ở phương diện này lại cẩn thận nghiêm túc.

Lấy ra dây niềng Niệm Tường muốn dùng, anh mang bao tay vào. Mở giấy gói, lấy dây niềng mới so với dây cũ một chút, cắt ngắn phía cuối dây, một lần nữa gắn vào mắc cài.

“Hiện tại đã thích ứng với bộ niềng rồi?” Anh cúi đầu nhìn cô một cái, hòa nhã hỏi.

Răng nanh của Niệm Tường tuy có hơi lộn xộn, nhưng tổng thể mà nói, cũng không phải quá cần thiết niềng răng. Thời điểm vừa mang bộ niềng, hàm răng bủn rủn không thể dùng lực ăn uống, một tháng trời loại cảm giác bủn rủn này cũng mất đi, sử dụng được tự nhiên.

Chỉ một số ít vật cứng, vẫn như cũ là ăn không được...

Cô há miệng nên không tiện nói chuyện, liền gật gật đầu.

Từ Nhuận Thanh bóp nhẹ cằm cô một chút: “Đừng nhúc nhích.”

Nói xong, ngón tay anh đặt nhẹ trên sườn mặt cô, đang cẩn thận gỡ nút thắt ở bên trong cùng. Tay áo của anh kề sát da mặt cô, nhàn nhạt thoang thoảng, là mùi hương Niệm Tường quen thuộc.

Đại khái là góc độ có chút không tiện, anh nhẹ nhàng quay đầu Niệm Tường, làm cho sườn mặt cô dán chặt trước người của mình. Lần này, Niệm Tường cũng không khác là mấy với những khi...chôn mặt trong lòng anh.

Tai cô nóng bừng, nhưng cố gắng bắt mình xem nhẹ...

Bạn trai chính là bác sĩ chính của mình, thật là làm cho người ăn không tiêu...

Cô đang cảm thán, Từ Nhuận Thanh đã cắt đứt nút thắt, lấy xuống. Ngón cái cùng ngón trỏ niết trên cằm cô di chuyển sang hai bên má, nhẹ nhàng kéo mặt cô hướng về phía mình.

Đổi xong dây niềng, Từ Nhuận Thanh lại cẩn thận kiểm tra một lượt. Ngón tay thon dài cách một tầng bao tay thật mỏng, xúc cảm ấm áp kia ngẫu nhiên chạm vào lợi cô, có một loại cảm giác nói không ra lời.

“Động dậy xem, có cần miệng hay không.” Anh buông tay ra, nhìn cô lè lưỡi liếm liếm, anh nhẹ nhàng nheo mắt, đẩy ra bàn điều khiển, đứng dậy.

Niệm Tường xác nhận không thành vấn đề, cũng ngồi dậy, theo thói quen liền trực tiếp không để ý ngọn đèn trên đỉnh đầu...

Từ Nhuận Thanh kịp giơ tay ngăn trở.

Niệm Tường chỉ cảm thấy mình đụng phải cái gì, ngẩng đầu nhìn lên, thấy anh bất đắc dĩ lắc đầu, híp mắt cười cười, cẩn thận tránh đi tay anh, nhẹ đẩy đèn ra, từ trên bàn nha khoa nhảy xuống: “Bác sĩ, cho em phiếu hẹn tái khám tiếp theo.”

Từ Nhuận Thanh tháo bao tay, liếc nhẹ cô, mặt không đổi sắc nói: “Gọi lúc nào thì đến lúc ấy, 24 giờ, không giới hạn thời gian, địa điểm.”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 65: Tâm Sự Của Cha Niệm

Trong tiềm thức của Niệm Tường, những đức tính của cha Niệm, hết thảy đều phù hợp với tưởng tượng của cô, đối với nửa kia của mình.

Hiếu thuận, có trách nhiệm, một lòng vì gia đình...

Có một lần, mẹ Niệm lơ đãng từng hỏi cô rằng: “Niệm Tường, về sau con muốn tìm bạn trai như thế nào?”

Ừm... như ba ba vậy.

Bất quá ——

Niệm Tường chống cằm, nhìn Từ Nhuận Thanh đang tựa vào bàn làm việc, không chút để ý lật xem tạp chí, cô cảm thấy anh và bạn trai trong tưởng tượng của mình, cũng không quá giống nhau...

Bất quá, cũng không sao, như vậy cũng rất tốt.

Cô thần thờ một hồi, thừa dịp anh còn chưa phát hiện, nhanh chóng cúi đầu, tiếp tục đọc sách.

Ngay thời điểm cô cúi đầu, ánh mắt Từ Nhuận Thanh từ trên tạp chí, chuyển dời đến trên người Niệm Tường, thoáng dừng lại một chút, thế này mới không dấu vết dời đi.

Cha Niệm tự mình đi thành phố J đón bà nội, bởi vì bà của Niệm Tưởng say xe, cha Niệm không yên lòng, dứt khoát buông bỏ công tác, tự mình đi một chuyến.

Không biết có phải là người đời trước đều hoài cổ hay không, một ngày trước khi chuyển đến thành phố Z ở một thời gian, thuận tiện kiểm tra sức khỏe, thì bà nội cô liền bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Cha Niệm thấy rất nhiều thứ mà tỏ vẻ: “Mẹ, mấy thứ này ở bên kia con đều có, mẹ mang theo cũng...”

“Không giống, đây chính là ba con để lại, mẹ đã quen dùng.”

Cha Niệm lúc này lệ rơi đầy mặt.

Mẹ Niệm cũng từng bình luận: Ông động một chút là rớt nước mắt, ông yếu ớt như vậy, vợ con ông biết làm sao?

Niệm Tưởng lặng lẽ...hồi tưởng

Sau khi chuyên tâm đọc sách được một lát, điện thoại của cha Niệm liền gọi đến. Niệm Tưởng còn tưởng rằng ông muốn nói vấn đề hài hòa gia đình, kết quả, câu đầu tiên mang theo chút mệt mỏi: “Đợi lát nữa liền tan tầm đi? Hiện tại ba đã sắp đến cổng bệnh viện, con chờ ba một chút.”

Niệm Tưởng “Vâng” một tiếng, từ cửa sổ nhìn ra phía ngoài, xe chạy như nước ở ngã tư, người đi đường hỗn loạn.

Ban ngày càng ngày càng ngắn, mới 4 giờ mà quang cảnh đã trầm hẳn xuống.

Cô đang muốn cúp điện thoại, đột nhiên lại nghe cha Niệm hỏi một câu: “Ba nghe mẹ con nói, con kết giao bạn trai?”

Niệm Tưởng đứng hình, “A” một tiếng, sửng người tại chỗ.

“Mẹ con chỉ nói một câu như vậy, cái khác cũng không có nói.” Cha Niệm khẽ thở dài, yên lặng bổ sung: ““Cải thảo” tôi nuôi dưỡng 24 năm a...”

Niệm Tường: “...”

Trên thực tế, cô còn bị vây hãm trong hoảng sợ, chưa phục hồi lại tinh thần.

...

Sao, biết rồi ư?

Cô còn định “thằng thẳng sẽ được khoan hồng” mà!

“Đứng ở đây làm gì?” Từ Nhuận Thanh vừa lúc đi ra lấy nước uống, thấy cô đứng ở cửa sổ hứng gió, anh khẽ nhíu mày một cái, thuận tay đóng cửa sổ, nhìn cô còn cầm di động, ngây ngốc quay đầu qua nhìn anh...

Anh hơi nheo mi, không lên tiếng.

Cha Niệm nghe thấy đột ngột xuất hiện giọng nam trong điện thoại, giọng ông có chút mất hứng, nhíu mày hỏi: “Ai nói chuyện với con vậy?”

“Từ, bác sĩ Từ a...” Thấy Từ Nhuận Thanh đã xoay người đi phòng trà lấy nước, cho cô đầy đủ không gian riêng tư, cô lại thấy chiếc xe quen thuộc dừng ở đường đối diện, Niệm Tường nhỏ giọng thì thầm: “Dạ... Chính là người đoạt đi “cải thảo” 24 năm ba khổ cực chăm bón...”

Thanh âm của cô nhẹ nhàng, lại mềm nhũn, cố ý đè thấp, giống như là đang làm nũng.

Truyền vào trong tai Từ Nhuận Thanh, dù không rõ ràng, còn mang theo vài phần mơ hồ mờ lung, nhưng lại như là gió mát tháng 4 phất qua, lưu lại nơi đầu quả tim của anh một dấu vết nhẹ nhàng tươi mát.

Anh hơi cong khóe môi, híp mắt nở nụ cười.

Mà ở một chỗ khác, lại có người dựng đứng vảy ngược.

Cha Niệm cực kỳ hoảng sợ: “Con bị đoạt? là đoạt ở mức độ nào?”

Cái này, là vấn đề gì vậy?

(⊙x⊙)

Sắc mặt Cha Niệm thối hoắc, Niệm Tường không dám nhố lông trên đầu cọp, lặng lẽ ngồi vào băng ghế sau, nói chuyện tâm tình cùng bà nội đã lâu không gặp.

Bà nội không có ý kiến gì đối với việc cha Niệm bày ra mặt đen xì, tay lôi kéo Niệm Tường, cẩn thận quan sát một lần, nhìn cô nhe răng lộ đầy mắc cài, bà nhíu mày: “Niệm Tường của chúng ta xinh đẹp như vậy, làm gì còn muốn niềng răng?”

“Vì răng nanh lộn xộn ạ.” Niệm Tường dựa qua, thân thiết tựa vào trong lòng bà nội: “Bà nội, con tìm bạn trai cao ráo đẹp trai, bà có thích hay không?”

Bà nội híp mắt lại, cười phá lệ ôn hòa: “Niệm Tường của chúng ta đã thích, bà nội liền thích.”

Vẫn trầm mặc lái xe, lại vênh tai chuyên tâm nghe lén, ai đó nhất thời hừ một tiếng.

Niệm Tường đã có một đoạn thời gian chưa có trở về nhà, mẹ Niệm đã nấu xong cơm, hâm tốt đồ ăn, vừa nhận điện thoại của cha Niệm, liền ở dưới lầu chờ.

Bà nội bởi vì ngồi xe đường dài nên hơi mệt, cũng không đói bụng. chỉ đơn giản đi rửa mặt, rồi vào phòng nghỉ ngơi.

Mẹ Niệm đi qua chăm sóc, vì thế, chỉ còn lại cha Niệm cùng Niệm Tường ở trong phòng khách, hai mặt nhìn nhau...

Loại trầm mặc này vẫn giăng co, đến lúc mẹ Niệm rón rén đóng cửa phòng của bà nội đi ra, nhìn thấy hai cha con cô và bầu không khí kỳ quái thì bà mới lên tiếng.

“Mẹ là nghe từ chỗ dì Từ.” Mẹ Niệm gấp một miếng thịt kho tàu vào bát của Niệm Tường: “Dù sao con đều đã 24 tuổi, có đầy đủ năng lực tự mình đưa ra quyết định...”

“Con bé có năng lực gì đưa ra quyết định?” Cha Niệm đột nhiên ngắt lời: “Chỉ bằng vào tính tình mơ mơ màng màng này sao, người ta nói cái gì con bé sẽ làm cái ấy.”

Mẹ Niệm quyết đoán không nhìn ông, tiếp tục nói: “Mẹ cảm thấy thằng bé Từ gia kia rất tốt, vốn nên là chính miệng các con nói ra chuyện này cho chúng ta biết, bất quá, dì Từ của con quá cao hứng, còn nói, Tiểu Từ nhất định rất nghiêm túc...”

Không chịu bị xem nhẹ, cha Niệm tiếp tục ngắt lời: “Cha mẹ nào không khen con mình tốt? Tôi ở nhà bày ra vẻ ghét bỏ Niệm Tường, ra cửa lại khen như được mùa.”

Mẹ Niệm bắt đầu ném dưa: “Ông nói tiếp đi.”

Cha Niệm bưng bát không lên tiếng.

Thế này mẹ Niệm mới nhặt chiếc dưa về, chuẩn bị một lát: “Nghe nói các con quen nhau đã lâu, sao mẹ lại không biết? Mẹ nghĩ các con quen nhau từ lúc bắt đầu niềng răng...”

Niệm Tưởng nuốt thịt kho tàu quá nhanh, thiếu chút nữa nghẹn họng, nghĩ nghĩ, quyết định thẳng thẳng sẽ được khoan hồng: “Con và bác sĩ Từ quen biết đã sáu năm ...”

Cha Niệm lại hừ một tiếng, ngữ khí càng thêm không vui: “Đừng nói kế tiếp con sẽ nói là, lần đó bác sĩ nhớ rằng khôn là nó đi? Ba không tin...”

Niệm Tưởng: “...”

Mẹ Niệm lại ném đũa: “Không muốn ăn cơm thì đừng ăn nữa, đi ra ngoài đi, ra ngoài.”

“Tôi muốn ăn a.” Cha Niệm lừa cơm, vẻ mặt vô tội: “Tôi không quản được miệng mình.”

Mẹ Niệm hừ lạnh một tiếng, không vui: “Ông hoàn toàn không muốn quản, ông tưởng con gái ông hoàn hảo lắm sao, nhìn ông mà xem, không khác chút nào. Tôi cảm thấy Tiểu Từ rất tốt, ông cũng không phải chưa thấy qua người ta, sao chướng mắt như vậy, ông muốn cả đời này nuôi con gái ông? nếu tôi có cha vợ như ông, tôi cũng chướng mắt con gái ông.”

Cha Niệm rớt cuộc nghiêm túc lại sắc mặt: “Bà nói giống như Niệm Tưởng không phải bà sinh ra vậy.”

Mẹ Niệm: “...” Bây giờ trọng điểm không ở chỗ này, được không?

“Còn ở đó tự khen mình, bà là mẹ, có thấy xấu hổ không...” Cha Niệm nghiêm trang phát bực tức xong, cũng thật sự không ăn cơm, trầm mặt bỏ lại một câu: “Ngày nào đó dẫn tiểu tử này về nhà cho ba một chuyến, ba muốn nghe nó nói như thế nào.”

Niệm Tưởng cầm đũa lặng lẽ nhìn mẹ Niệm: “Mẹ, ba vì cái gì không thích bác sĩ Từ như vậy?”

Tâm tình mẹ Niệm bây giờ hiển nhiên rất tốt: “Không cần quản ông ấy, ông ấy chính là duyên tiếc con. Cũng không ngấm lại con hiện tại bao lớn, còn lưu lại bên người vài năm, chắc không ai thềm lấy ...”

Niệm Tường yên lặng rơi lệ.

Cô cũng không muốn ăn, cô muốn ném đĩa.

Kỳ thật tâm tư cha Niệm rất là đơn giản, bởi vì Từ Nhuận Thanh, người này vô luận nhìn từ phương diện nào cũng không thể xoi mói. Lại là con của bạn tốt, hai nhà hiểu rõ nhau, việc này nếu có thể thành là một việc tốt, thân càng thêm thân.

Niệm Tường kém 4 tuổi, chênh lệch tuổi này cũng vừa vặn. Từ nhỏ Niệm Tường được ông che chở lớn lên, mơ mơ màng màng qua hai mươi mấy năm, là nên có người ở phía trước nắm tay cô, dẫn đường cho cô.

Về phần bề ngoài, gia thế cũng không nhỏ, so sánh từ trên xuống dưới... Cha Niệm có chút uế oải.

Chọn không ra chỗ nào không tốt!

Thời trẻ ông có chút ngông cuồng, nhìn con gái người ta cái này không hài lòng, cái kia không hài lòng, sau này gặp được mẹ Niệm mới kết thúc cuộc sống độc thân của ông.

Niệm Tường đến với hai ông bà cũng muộn, đời này ngoài Niệm Tường ông cũng không có ký thác nào khác. Kết quả, khuê nữ vừa nuôi được trắng trẻo mập mạp, duyên dáng yêu kiều... “heo” lại tới đoạt đi “cải thảo”!

Cha Niệm ở dưới lầu rút một điếu thuốc, bị gió Bắc thổi một hồi, bụng có chút đói, nghĩ nghĩ... Quyết định đi nhà hàng bên cạnh ăn canh chua cá...

Niệm Tưởng giúp mẹ rửa chén xong, trở về phòng, vừa mở vòng bạn bè trên máy tính, liền nhìn thấy Lan Tiểu Quân oanh tạc một đồng tin nhắn.

“Mình nghe mẹ mình nói, mẹ cậu biết chuyện cậu và bác sĩ Từ, thế nào, có phải đặc biệt vừa lòng không?”

“Ai u, mình vừa rồi nhớ lại một chút, cảm thấy hai chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, khi còn bé từng giả làm vợ chồng, hiện tại cậu như vậy, có tính là hồng hạnh xuất tường không?”

“Gần đây không biết vì sao lại đa sầu đa cảm quá. Không khống chế được, nhớ tới rất nhiều kỷ niệm giữa chúng ta, cảm thấy thời gian trôi thật mau.”

“Niệm Tưởng, cậu nên ôm chặt chân bác sĩ Từ...Anh ta thật sự là ông chồng chất lượng cao, có một không hai.”

“Nghĩ tới đây mới nói, kiếp trước cậu chắc là thái tử phi đi? Xem đời này xảy ra chuyện gì đây? Tử Chiêu sư huynh nè, là thái tử gia của bệnh viện và đại học B, bác sĩ Từ là thái tử gia của Thụy Kim... Sao mình lại không có mệnh tốt như thế chứ, thật là ghen tị!”

Niệm Tưởng đọc xong một đồng tin nhắn này, mới trả lời: “Đêm nay cậu cũng về nhà ở?”

Bên kia yên lặng thật lâu, sau đó mới trả lời: “Đúng a, bằng không Âu Dương nhất định sẽ tìm tới cửa phòng trọ.”

Đang trò chuyện, thì xuất hiện một video call mời cô, Niệm Tưởng mở ra nhìn, là Từ Nhuận Thanh gọi tới. Trước giờ cô cũng chưa từng trò chuyện qua video call, ngay cả bạn thân cũng chưa từng, kết quả, lần đầu tiên... Lại “chơi lớn” như vậy?

Niệm Tưởng cũng không còn tâm trạng nghe Lan Tiểu Quân tâm tình thiếu nữ nữa, cô giống như mèo bị dẫm phải đuôi chạy mất dạng, nhanh chóng đi chăm chút lại bản thân.

A, quần áo, quần áo... thay quần áo...

Mặt... Mặt hôm nay sao lại bóng dầu thế ... Nhanh chóng tẩy một chút...

Còn có à..., tóc... thả xuống...

Thôi, vẫn là buộc đi...

Cô lại đảo cổ nhìn căn phòng một chút, lại thuận tay dọn dẹp những phạm vi mà video có thể quét tới, thế này mới đoan đoan chính chính ngồi xuống nhấn đồng ý video call.

...Cái gì vậy!

Bên kia video, ngoài một cốc trà còn lượn lơ sương trắng, thì không có một bóng người!

Ơ 0. 0...

Niệm Tưởng ghé sát vào, cẩn thận nhìn video. Nơi này là phòng ngủ, nhưng không phải bài trí trong nhà của Từ Nhuận Thanh...

Cô đang nghiên cứu, cánh cửa phòng ở xa xa kia bị đẩy ra, Từ Nhuận Thanh vừa lau tóc vừa đi ra, trên tóc còn dính vài phần hơi nước, mông lung lại ướt át.

Giống như ngọn núi ở phía xa, ướt sũng sương mù, mang theo vài phần thanh lãnh, cũng mang theo vài phần xa xăm.

Anh kéo ghế trước máy vi tính ngồi xuống, thấy cô đoan chính ngồi ở một góc khác trước máy tính, anh khẽ giương khóe môi, bưng cốc trà lên nhấp một cái: “Đợi lâu?”

“Cũng không lâu.” Biết anh nhìn ra mình có chút tính toán, Niệm Tường lặng lẽ gãi đầu một cái: “Anh về nhà ở à?”

“Ừm.” Anh để ly xuống, tay nhấn gì đó phía dưới: “Trong khoảng thời gian này không phải em đều về nhà ở sao, anh ở bên này sẽ cách nhà em gần hơn một chút.”

Gần một chút...

Nhưng mà... Hai ngày nay cũng không gặp mặt được a...

Từ Nhuận Thanh thấy cô thất thần, một lát mới hỏi: “Chú Niệm nói như thế nào?”

“Bảo em ngày nào đó dẫn anh về nhà...” Niệm Tường ngồi thẳng lưng có hơi mỏi, len lén nhích lại phía sau: “Ngày mai vừa lúc được nghỉ, em đi cùng bà nội đến bệnh viện...”

Từ Nhuận Thanh đã bắt đầu làm việc khác, ngẫu nhiên có thể nghe thấy bên anh phát ra thanh âm của bàn phím, anh hơi cúi đầu, đường cong của cằm góc cạnh rõ ràng, có thể thấy được. Cho dù cách một cái màn hình, nhìn qua anh vẫn như cũ phong thần tuấn lãng, tuấn tú nhã nhặn.

Khủy tay Niệm Tường để lên tay vịn của ghế, chống đầu nhìn anh, nhìn rất nhập thần.

Thanh âm của bàn phím ở đầu kia chậm rãi dừng lại, Từ Nhuận Thanh nhấc mắt nhìn màn hình, cô bé đang chống cằm nhìn anh.

“Tại sao không nói, anh đang nghe.”

Niệm Tưởng cong môi cười rộ lên, giơ tay che mặt, liền lộ ra một đôi mắt cười cong cong: “Em đang nghĩ, sao em lại may mắn như vậy. Nhiều người như thế, vẫn cố tình gặp được anh.”

“Anh chấp niệm quá sâu ư?” Anh cười như không cười hỏi lại, cũng không biết là đang hỏi cô hay là hỏi mình.

“Kỳ thật trước đây em vẫn cho là...anh là một người lạnh lùng. Cho dù có thích một ai, cũng sẽ không như vậy...” Niệm Tưởng cau mày tìm từ để hình dung.

Từ Nhuận Thanh sáng tỏ, gật đầu một cái, hiểu được cô muốn nói cái gì.

Anh trước giờ không hề che dấu, so với Niệm Tưởng anh thích cô nhiều hơn cô thích anh, con gái trước giờ đều không có cảm giác an toàn, huống chi ở phương diện này Niệm Tưởng là một tờ giấy trắng.

Cái gì nên biểu đạt, anh tự nhiên sẽ không keo kiệt.

“Chỉ là vì để cho em dừng cảm bước tới.” Anh hắng giọng một chút, cố ý đè thấp thanh âm nói: “Hoặc là nên nói rằng, là anh đang mời em. Đi vào thế giới của anh, không hề bắn khoản cổ kị mà...đi tới.”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 66: Phát Sốt

Đêm đó Niệm Tường mất ngủ, ở trên giường lăn qua lộn lại, ngủ không ngon.

Cố gắng cả nửa ngày, vẫn luôn không tự chủ được, nhớ tới những lần gặp nhau duyên phận cùng Từ Nhuận Thanh. Đầu tiên là ở bệnh viện đại học B...

Ký ức của cô vẫn dừng lại hình ảnh anh cô đơn trên hành lang, giống như không dính líu gì tới các bác sĩ, hộ sĩ đang bận rộn đi lại.

Đối với những gì liên quan đến anh, toàn bộ đều dừng lại tại một lần đó, anh cúi mắt nhìn cô trên bàn khám, một đôi mắt trong suốt xa xôi, như là núi xa, thần bí lại u trầm.

Sau này, liền biến thành một cái tên, vẫn bị cô ngộ nhận là “Đồng Vực”.

Ngẫu nhiên nhớ tới, thì lại có một trận tim đập loạn nhịp.

Ký ức cứ tuôn trào, hình ảnh cuối cùng dừng lại là ánh đèn mờ ảo trong phòng, sống lưng anh thẳng tắp, khuôn mặt ở dưới ngọn đèn tranh tối tranh sáng, anh đến gần cô từng chút một, khuôn mặt càng trở nên rõ ràng.

Hình như rất ít khi nhìn thấy anh cười, không bao giờ cười rộ lên, có cười cũng là như có như không. Biểu tình luôn nhàn nhạt...

Vừa rồi, cách anh một cái màn hình, anh lại nghiêm túc như vậy, nói cho cô biết: “Là anh đang mời em, đến gần thế giới của anh, không hề bắn khoăn.”

Mỗi một chữ, đều làm Niệm Tường như lạc vào hư không, cảm giác không vững vàng.

Nhưng lại chân thật như vậy, cô đưa tay liền có thể chạm đến, khép khiêng nhưng có thể gặp được, chân chân thật thật tồn tại.

Cô căn góc chẵn, nhịn không được lại ở trên giường lăn hai vòng. Loại cảm giác này, được người mình thích yêu thích và quý trọng, thật sự là rất hạnh phúc, rất hạnh phúc.

Hiện tại cô rất muốn đem cảm giác tràn đầy hạnh phúc này, nói cho người khác biết, loại cảm giác bởi vì một ánh mắt của anh, một câu nói hay một hành động tùy ý của anh, cũng làm cô thỏa mãn ... cảm thấy hạnh phúc.

Bất quá, hiển nhiên hậu quả của việc suy nghĩ lung tung là...

Niệm Tường mệt mỏi vò đầu bứt tóc, bưng ly nước đi ra phòng ngủ, vào phòng bếp lấy nước uống. Chờ cô đi ngang qua phòng khách thì thiếu chút nữa hoảng sợ...

Cha Niệm đang ngồi trên sô pha hút thuốc, đầu thuốc đang cháy phá lệ sáng ngời trong bóng đêm.

“Ba?” Niệm Tường kêu một tiếng.

Cha Niệm “Ừ” một tiếng, thanh âm thô lại khàn khàn: “Thức dậy làm gì?”

“Con ngủ không được...” Niệm Tường bưng ly đi qua, ngồi xuống kê bên ông. Nghĩ nghĩ, cô lại gần lấy điều thuốc đi, cọ vào gạt tàn vài cái: “Ba đừng hút thuốc.”

Thái dương cha Niệm co rút, nhin thật lâu sau mới cố gắng dùng ngữ khí bình tĩnh mở miệng nói: “Ba đấu tranh tư tưởng một đêm... Vừa quyết định hút một cây, hơn một trăm đồng một cây a... Con!”

Niệm Tường: “...”

Cô lặng lẽ đưa mắt nhìn điều thuốc bị cô nghiền nát thành một đoàn, cầm lên, một lần nữa nhét về ngón tay cha Niệm: “Được, được, ba tiếp tục hút đi...”

Cha Niệm đã từ bỏ, giơ tay vung lên, liền ném điều thuốc, mở đèn dưới sàn, nhìn thấy cô nâng cốc trà, hỏi: “Lấy nước uống?”

Niệm Tường gật gật đầu, đi phòng bếp pha hai ly sữa đến. Hai cha con cô liền ngồi ngắm trăng, tĩnh tọa tâm sự.

Trò chuyện một chút, không khỏi đem đề tài kéo đến trên người Từ Nhuận Thanh.

Cha Niệm thất bại xoa đầu một cái, có chút nôn nóng: “Con nói thật cho ba nghe, con thích nó như vậy?”

“A?” Niệm Tường ngượng ngùng một chút, cúi đầu, thật lâu sau mới mềm nhũn trả lời: “Ba, con rất thích anh ấy.”

Cha Niệm trầm mặc một hồi, “Ừ” một tiếng: “Tiểu Từ rất tốt, ba đối với nó hoàn toàn là ý kiến cá nhân. Con ở bên ba nhiều năm như vậy, ba đã quen có con bên cạnh. Đột nhiên nghe mẹ con nói, con có bạn trai, ba liền cảm thấy... Có chút mất mát.”

Cha Niệm bình thường đều cầu thả, đột nhiên cùng con gái nói chuyện tâm tình, ông cũng không khỏi có chút ngại, mặt già cũng nóng lên.

“Nó lớn hơn con bốn tuổi, vừa lúc có thể dạy bảo con, ba cũng yên tâm. Bất quá, Tiểu Từ thông minh, ánh mắt thấu hiểu lòng người. Chính con phải cẩn thận bảo vệ mình, đừng làm cho nó khi dễ. Còn có, cũng phải xác nhận rõ ràng, nó đối với con có phải là thật tình hay không. Trong bệnh viện nhiều hộ sĩ bác sĩ, trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, nó có tính tình trêu hoa ghẹo nguyệt hay không, biết chưa?”

Niệm Tường nghiêm túc gật gật đầu, cong môi cười rộ lên: “Con đều nghe ba.”

Một bụng buồn bực của cha Niệm, nhất thời bởi vì những lời này của cô mà tan thành mây khói, vẫn là con gái tốt, con gái tri kỷ, con gái chính là quả hồng mềm của ông!

Ngày hôm sau được nghỉ, cả nhà cùng bà nội đi bệnh viện kiểm tra.

Tuổi cao nên huyết áp của bà nội không ổn định, thêm nguyên nhân mất ngủ, sức khỏe dần yếu đi, cứ hay bị cảm mạo lại sốt cao, hơi mệt mỗi lần muốn nằm trên giường không xuống.

Cảm mạo liên tục, cho nên liên thấy bà triển miên trên giường bệnh.

Đến thành phố Z này, nhìn tinh thần bà tốt hơn một ít, ngày đó kiểm tra xong, số nhiều đã có báo cáo, còn một ít kiểm tra khác phải đợi ba ngày sau mới có kết quả.

Nhìn thấy không có việc gì lớn, cha Niệm vui vẻ quá mức, trực tiếp đặt cơm chiều ở một khách sạn ăn mừng.

Đồ ăn còn chưa lên, liền nhận được điện thoại của Văn Văn từ Thụy Kim gọi tới: “Niệm Tường, hiện tại cô có rảnh không?”

Niệm Tường đang vươn đầu kẹp bánh ngô áp chảo, nghe vậy liền trả lời: “Tôi đang dùng cơm, làm sao nha?”

“Phương Tiểu Dương đến tái khám, nhất định muốn đợi bác sĩ Từ đến. Tôi đã liên lạc với bác sĩ Từ, nhưng các số có thể gọi đều không gọi được. Cô cùng bác sĩ Từ quan hệ tương đối tốt, hỗ trợ tìm người xem?”

Niệm Tường cảm thấy “Lộp bộp” một cái, buông đầu: “Âu Dương đâu?”

“Âu Dương nghỉ phép hôm nay, bây giờ không có ở thành phố.” Văn Văn nói xong, có chút lo lắng “chắc” một tiếng: “Phương Tiểu Dương không dễ nói chuyện a, nhưng người không liên lạc. Vừa rồi tôi đã gọi đến nhà viện trưởng Từ, cũng nói là bác sĩ không ở nhà, tạm thời cũng không có ý gì hay, trước hết cứ nói gạt chờ tình hình.”

“Tôi sẽ đi ngay bây giờ, đến nhà bác sĩ Từ nhìn xem, giữ liên lạc.” Niệm Tường nói xong, quay người nhấc túi xách lên, cúp điện thoại, vội vàng giải thích với cả nhà, ngay cả bánh ngô áp chảo yêu thích cũng không ăn một miếng, rời đi thật nhanh.

Một đường đến căn hộ của Từ Nhuận Thanh, Niệm Tường gõ cửa một hồi, mới nhớ tới mình có chìa khóa, đang lúc đem toàn bộ đồ trong túi xách đổ ra thảm trước nhà để tìm, thì một tiếng mở cửa thanh thúy vang lên.

Từ Nhuận Thanh xuất hiện tại cửa.

Động tác của Niệm Tường chợt ngưng, ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Sắc mặt anh có hơi tái nhợt, môi khô, nhìn qua tựa hồ không tốt lắm. Bất quá, ánh mắt vẫn trong trẻo, đang cúi mắt nhìn cô, đáy mắt còn lưu lại

về ủ rũ, giờ phút này anh lười biếng tựa vào cạnh cửa, đẩy hưng trí nhìn cô.

“Làm sao tìm đến đây?”

Đoán chừng là vừa tỉnh ngủ, thanh âm của anh có chút khàn khàn, trầm thấp đến mức như tiếng đàn violon.

“Văn Văn nói không liên lạc được với anh, còn nói, anh cũng không ở nhà viện trưởng Từ... Em liền biết chỗ này...” Niệm Tường đứng dậy, đi tới cửa, nhón chân lên chạm vào mặt anh: “Sốt?”

“Ừm.” Từ Nhuận Thanh kéo tay Niệm Tường xuống, ngón tay cong lại, vuốt nhẹ chóp mũi cô: “Tối qua có hơi sốt, vì thời gian còn sớm nên đi ra ngoài mua thuốc hạ sốt. Sợ trở về mẹ anh sẽ lo lắng, nên trở về chung cư.”

Anh ngồi xổm xuống, muốn giúp cô thu dọn đồ đạc. Niệm Tường nhanh chóng ngăn anh lại, tự mình đem gì đó, toàn bộ nhét về trong túi: “Anh đừng nhúc nhích, tự em làm là được.”

Từ Nhuận Thanh giơ tay đỡ nhẹ trán: “Anh không sao.”

“Nhìn anh có sao.” Dứt lời, liền kéo anh vào nhà: “Ngủ đến hiện tại nhất định chưa ăn cơm.”

Ấn anh ngồi xuống ghế sofa, Niệm Tường xoay người đi vào phòng bếp... Nhìn một vòng, phát hiện chỉ có thể dùng nồi cơm điện nấu chút cháo thịt nạc, à, còn có bánh trứng gà...

Cô ảo não nhíu mày, trước lấy gạo nấu chút cháo.

Từ Nhuận Thanh uống vài hớp nước thấm giọng, thấy cô nửa ngày cũng không đi ra, tò mò đi qua nhìn.

Niệm Tưởng đang nghiêm túc đánh trứng gà, nghe thấy tiếng bước chân, đột nhiên nhớ tới cái gì, sốt ruột nhú mày: “Anh nhanh gọi điện cho Văn Văn, chúng em đã nói, nếu nửa giờ sau cũng không có tin tức, liền gọi điện thoại báo với viện trưởng Từ.”

Hình như Từ Nhuận Thanh cười một chút: “Được, em đừng gấp.”

Một câu, ngay cả ngữ khí cũng bình thản như nước, lại kỳ lạ là nó khiến Niệm Tưởng nhất thời an tâm.

Văn Văn nhận được điện thoại của Niệm Tưởng, nhưng lại nghe thấy tiếng của bác sĩ Từ, đầu tiên là cô thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó bình tĩnh báo cáo tình huống. Đem điện thoại đưa cho Phương Tiểu Dương nghe, thuận miệng hỏi một câu: “Bác sĩ Từ, Niệm Tưởng đâu?”

Từ Nhuận Thanh nhìn ai đó, mặt đầy nghiêm túc đánh trứng gà giống như lâm trận với địch, anh khẽ nhếch môi cười: “Cô ấy ở chỗ của tôi.”

Văn Văn “À” một tiếng, đợi cho Phương Tiểu Dương nghe điện thoại xong...

Văn Văn hồi tưởng lại, thanh âm của bác sĩ Từ đột nhiên ôn nhu xuống, nghĩ rằng lúc này Niệm Tưởng đang vất vả hầu hạ bác sĩ Từ sinh bệnh yếu ớt... Khụ khụ, nhất thời trong đầu xuất hiện vài hình ảnh kiều diễm.

Cúp điện thoại, anh thuận tay đặt lại trong túi áo khoác của cô.

Thanh âm lạch cạch trong bếp, trong buổi chiều chạng vạng yên tĩnh, bình dị lại ấm áp.

Anh ghé sát vào, từ phía sau lưng ôm chặt cô, đem cô ôm vào trong lòng, nghiêng đầu, ở sau tai cô hôn một cái: “Lo lắng?”

Niệm Tưởng bị anh ôm, nhất thời cứng đờ, nhưng cô nhanh chóng trầm tĩnh lại, tựa vào trong lòng anh. Nghe được câu hỏi mềm mại này, trong lòng cô nhất thời toát ra cảm xúc chua xót.

Cô buồn buồn “Dạ” một tiếng, quay đầu nhìn anh một cái: “Xin lỗi, em không biết anh ngã bệnh.”

“Vậy tối nay ở lại?” Anh hỏi, mang theo vài phần ý cười, trầm trầm, thuần hậu lại từ tính.

Niệm Tưởng suy nghĩ đến hậu quả khi cha Niệm phát điên... Vẫn nghiêm trang gật gật đầu: “Được, em ở lại chăm sóc anh.”

“Ngốc.” Lúc này Từ Nhuận Thanh chân thành nở nụ cười, một tay giữ nhẹ cằm của cô, vòng qua một bên, chạm vào khóe môi cô: “Đợi lát nữa ăn cơm xong, anh đưa em trở về.”

“Không được.” Cô khó được cố chấp lần này, tắt bếp, ở trong lòng anh, xoay người cùng anh mặt đối mặt, từng câu từng từ phá lệ kiên trì: “Đêm nay em sẽ ở lại đây.”

Nhỏ nhắn như vậy, bị anh ôm vào trong ngực. Ánh mắt cô sáng ngời nghiêm túc nhìn anh.

Từ Nhuận Thanh vẫn cho rằng tính cách của Niệm Tưởng là nhu hòa, mềm mại như mèo con, ngẫu nhiên có cố chấp cũng vẫn ôn nhu, không kiên trì, hiếm khi thấy cô có một mặt như vậy.

Kiên định như vậy, không nguyện ý thoái lui.

“Lo lắng cho anh?” Anh hỏi.

Niệm Tưởng gật gật đầu, chu môi có chút mất hứng: “Anh bệnh cũng không nói cho em, lúc phát sốt thường nửa đêm rất khó chịu, nếu như buổi

tối anh muốn uống nước thì sao, bên người không có ai, em...”

“Cho em bớt việc, em còn không bằng lòng?” Từ Nhuận Thanh buông cô ra, đem bánh trứng gà ở trong nồi dọn ra bàn: “Anh sốt, tối cũng nhanh đi cũng nhanh, ngủ một giấc là tốt rồi.”

Cháo thịt nạc trứng muối vừa nấu đã bắt đầu tỏa hương thơm.

Từ Nhuận Thanh ghé sát vào người, quay đầu thấy Niệm Tường đang nhìn anh, rửa tay xong, thế này mới đi trở về trước mặt cô: “Không vui?”

“Không có.” Cô cầm khăn lông lau tay cho anh, bỏ qua đề tài này, mu bàn tay dán lên trán của anh: “Còn có nơi nào không thoải mái hay không? Không cần đi truyền dịch sao?”

“Đưa em trở về xong, anh sẽ về nhà.” Anh cầm cổ tay cô, vừa rửa tay xong nên lòng bàn tay anh có chút lạnh. Anh nhẹ nhàng đưa đến bên môi, hôn vào cổ tay cô: “Em ngủ lại chỗ anh, anh sợ chú Niệm ngay cả cơ hội cũng không cho anh.”

Bởi vì phát sốt, nụ hôn này càng nóng rát hơn so với bình thường, giống như một đám ngọn lửa nhỏ, từ cổ tay cô tràn ra nóng rực, không cho phép cô xem nhẹ.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 67: Chủ Quyền

Thấy Niệm Tường còn đang sững sờ, Từ Nhuận Thanh kéo cổ tay cô xuống, đến gần hơn vài phần, an tĩnh cúi mắt nhìn cô.

Từ Nhuận Thanh: “Còn muốn anh dỗ em?”

Niệm Tường do dự một chút, lắc đầu. Nhón chân lên, nhéo nhéo chóp mũi anh, lại hôn một cái lên cằm anh, cô mềm nhũn cọ lên: “Em dỗ anh.”

Từ Nhuận Thanh ngẩn ra, lập tức có chút dở khóc dở cười: “Như vậy cũng tính là dỗ?”

“Anh ngoan nào.” Niệm Tường không cảm thấy có gì không ổn, vỗ vỗ phía sau lưng của anh, ôm chặt hông anh, cọ cọ trước ngực anh: “Không cần làm em lo lắng.”

Từ Nhuận Thanh cúi đầu nhìn cô, nhìn thật lâu, sau đó bỗng bật cười.

Lập tức lười biếng “Ừm” một tiếng, ôm lại cô, khoe môi anh ở phía sau tai cô nhẹ nhàng ma sát: “Được.”

Ánh sáng ấm áp trong phòng bếp, tư thế hai người ôm nhau càng thêm phù hợp với khung cảnh.

Niệm Tường chưa ăn cơm chiều đã chạy đi, lúc này cũng sớm đói bụng, cháo vừa nấu xong, liền không kịp chờ đợi, cầm thìa đi ăn thử. Trong nhà có cha Niệm, nếu không thì còn có mẹ Niệm, cơ hội cho Niệm Tường xuống bếp thực sự là ít đến đáng thương...

Cháo thịt nạc trứng muối này, là bởi vì mẹ Niệm có một đoạn thời gian rảnh rỗi, lấy cớ dạy Niệm Tường hầm cháo, mới để cho cô thử qua vài lần.

Từ Nhuận Thanh bưng bánh trứng gà đi phòng ăn, khi trở về phòng bếp lấy chén đĩa, liền nhìn thấy cô như con chuột nhỏ ăn vụng, ngậm một miếng cháo, thỏa mãn đến híp cả mắt.

“Em cảm thấy em có thiên phú nấu ăn nha.” Niệm Tường nếm miếng đầu tiên, liền không nhịn được giơ ngón tay cái cho mình, nâng muôi gỗ hướng về anh, ý bảo: “Có muốn nếm thử hay không?”

Từ Nhuận Thanh nghe lời, há miệng chờ cô đút.

Niệm Tường cũng không hề mất tự nhiên, dùng thìa múc một muỗng nhỏ, cẩn thận thổi qua mới để sát vào môi anh.

Nhìn anh ăn, vẻ mặt chờ mong hỏi: “Ngon không?”

Từ Nhuận Thanh đợi một lát, thấy cô bắt đầu sốt ruột, anh mới tiếp nhận cái thìa từ trong tay cô, múc thêm một muỗng: “Ngon, em làm gì cũng ngon.”

Niệm Tường được khen mà hưng chí, chui đầu vào sau lưng anh cọ một chút, làm tóc trên đỉnh đầu rối loạn, thế này mới đi phòng ăn bày chén đĩa.

“Không cần đi bệnh viện sao? Bên Phương Tiểu Dương...”

“Ừm, anh đã hẹn lại ngày khác.” Từ Nhuận Thanh chia bánh trứng gà, gấp vào trong bát của cô, rồi mới tự nhiên hỏi: “Thứ hai tuần sau, Thụy Kim dự định tổ chức ra ngoài chơi hai ngày, ở thành phố gần đây, em có muốn đi chỗ nào hay không?”

“A?” Niệm Tường sững sốt một chút, có chút ngẩn ngơ: “Địa điểm... em quyết định?”

“Ừm, em chọn.” Từ Nhuận Thanh không có chút nào cảm thấy tội lỗi khi lấy việc công làm việc tư: “Luôn cảm thấy sáu tháng cuối năm, thời gian trôi qua càng nhanh, lần này đi chơi về, mắt thấy sắp tiến vào kỳ nghỉ đông.”

Nghỉ đông, cũng chính là sắp hết năm.

Niệm Tường cắn đũa 囍 囍 hưng phấn nhìn anh: “Thế nhưng em lại có cảm giác hạnh phúc...”

Từ Nhuận Thanh nhìn cô một cái, bất động thanh sắc nói sang chuyện khác: “Nếu như gả cho anh, mỗi ngày em đều sẽ có cảm giác hạnh phúc.”

Niệm Tường nheo mắt cười, không trả lời.

“Cười cái gì?” Anh khẽ giương khóe môi, cười như không cười bổ sung: “Qua năm nay, anh 29 tuổi. Em không đau lòng?”

Niệm Tường ăn được nửa bụng, buông đũa, liền chống cằm nhìn anh: “Ba em nói anh là lão hồ ly, bảo em quan sát thêm.”

Từ Nhuận Thanh từ chối cho ý kiến: “Chú Niệm hẳn là cũng đã nói, những lời này em không cần nói cho anh nghe.”

Niệm Tường: “...” Hình như là có nói qua 0. 0.

“Vậy mà còn nói cho anh biết?” Anh cười.

Có thể nói là cô... nhanh mồm nhanh miệng sao? /w

“Em không cần lo lắng.” Từ Nhuận Thanh bỗng nhiên cười, tự nhiên bổ sung hoàn chỉnh: “Nếu như anh muốn lừa gạt em, tuyệt đối không phải

—— từ từ dụ dỗ.”

Từ từ dụ dỗ...

Bốn chữ này kiều diễm lại lưu luyến, anh dùng loại thanh âm mềm nhẹ từ tính nói ra, làm Niệm Tường nhìn không được mặt đỏ tim đập. Cô luôn cảm thấy trong bốn chữ này, nổi lên một ý tứ nào đó, không chỉ là ý ngoài mặt chữ, mà còn có dấu diếm một... Âm mưu?

Anh chỉ là trêu chọc một chút, cô bé liền đỏ mặt, chân tay luống cuống nhìn anh.

Từ Nhuận Thanh bật cười trong lòng, trên mặt lại vẫn nghiêm trang, bày ra thái độ vô cùng dân chủ hỏi cô: “Qua năm liền đính hôn có được không? Đính hôn trước, sau đó em chuyển qua đây ở...”

Niệm Tường tròn tròn mắt...

Chuyển qua đây ở?

Sẽ bị cha Niệm đánh gãy chân đi...

Thấy biểu tình của cô nhất thời có chút trắng liệt, Từ Nhuận Thanh uyển chuyển một chút: “Việc này anh sẽ nói với chú Niệm, em chỉ cần nói cho anh biết, có nguyện ý hay không.”

Niệm Tường “A” một tiếng, hoàn toàn không biết trả lời như thế nào. Bị anh nhìn chăm chú như vậy, thật lâu sau mới toát ra một câu: “Không phải là do anh bị sốt... nên đầu óc không bình thường chứ?”

Làm sao mà bác sĩ Từ... lại có lúc nói rõ ràng ý nghĩ và mục đích như vậy a?

Nhất là sau khi cô gặp mẹ Từ, mục đích kia anh cũng lười che giấu, cứ như vậy nói rõ ràng ở trước mặt cô, làm cho cô rất thương thức anh nha.

Từ Nhuận Thanh đưa tay捏 nhẹ chóp mũi cô: “Không cần nói sang chuyện khác.”

Thời điểm dự dỗi tiểu thỏ, trước giờ đại sói xám đều rất kiên nhẫn.

Niệm Tường có chút không biết làm sao, cô lại nằm góc áo vắn vắn, khóc không ra nước mắt cả nửa ngày, đáng thương nhìn anh: “Anh là... Vội vã muốn làm...”

Muốn làm cái gì ở phía sau, cô như thế nào cũng không nói ra miệng được.

Từ Nhuận Thanh liền nhìn thấy sắc mặt cô càng ngày càng hồng, đến cuối cùng đỏ như quả cà chua.

Anh liền sáng tỏ ... Cười ra tiếng, không quên đùa giỡn: “Nói tiếp.”

Niệm Tường then quá thành giận, cầm tay anh đang đặt ở trên bàn, đưa đến gần bên miệng, không nhẹ không nặng cắn một cái, phát giận: “Anh rõ ràng biết em muốn nói cái gì.”

“Em hỏi anh có phải vội vã muốn sinh con?”

Từ Nhuận Thanh bị cô cắn, chân mày cũng không nhíu lại, một tay còn lại trấn an, nhẹ nhàng vỗ đầu cô, hướng cô vẫy vẫy tay: “Qua đây.”

Niệm Tường không nguyện ý, quay người ôm ghế, nói cái gì cũng không đi qua.

Từ Nhuận Thanh rất dễ nói chuyện, tự mình đi qua, vô cùng dễ dàng ôm lấy cô, một đường ôm đến sofa phòng khách. Anh ngồi xuống, liền đem Niệm Tường đặt ở trên đùi anh, ôm cô vào trong lòng.

“Vì cái gì không nguyện ý, hửm?” Anh cúi đầu, cọ cọ chóp mũi của cô, Niệm Tường nhin không được nhột, né ra một chút, liền bị anh giữ lại

cầm, cúi đầu hôn lên, anh lặp lại: “Vì cái gì không nguyện ý?”

“Em không có không nguyện ý...” Niệm Tường biết chính mình chạy trời không khỏi nắng, lập tức ngoan ngoãn, an tĩnh như con thỏ nhỏ: “Nếu như anh vội vã đính hôn...là làm cái việc này...”

“Vì cái gì nghĩ như vậy?” Từ Nhuận Thanh cười khẽ một tiếng, khoe môi nhin không được gọi lên độ cong, nhìn cô lại bắt đầu đỏ mặt, ngón tay dừng tại gò má của cô, bóp nhẹ một phen.

Niệm Tường nhất thời cực kỳ hoảng sợ: “Chẳng lẽ anh muốn sinh con ngay lập tức?”

Nét mặt của cô đích thực rất thú vị, Từ Nhuận Thanh khẽ nhếch môi, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ hàm hồ “Hừm” một tiếng.

Biểu tình của Niệm Tường nhất thời càng thêm thảm thiết: “Em, em, em, ngay cả kết hôn... cũng chưa nghĩ tới...” Đột nhiên liền sinh con, cô không tiếp thụ được a a a a a!

“Chú Niệm cũng luyện tiếc em.” Từ Nhuận Thanh cúi đầu, dùng chóp mũi cọ cô một chút: “Từ 22 tuổi anh bắt đầu chuyển ra sống một mình, một mình sống 6 năm. Niệm Tường, không có ai từ nhỏ đã thích cô đơn, anh muốn một gia đình, không phải em thì không thể.”

Ngữ khí của anh nghiêm túc, đôi mắt nhìn cô thâm thúy lại u trầm: “Cho nên, anh muốn hỏi ý kiến của em, anh biết có chút vội. Nếu như em không nguyện ý, chúng ta cũng có thể tiếp tục yêu đương...”

“Sinh con không cần ngay lập tức, hoàn toàn có thể đợi em tốt nghiệp.” Anh từ từ thương lượng: “Cũng không cần lập tức kết hôn, sau đính hôn chúng ta có thể danh chánh ngôn thuận sống chung. Tựa như hôm nay vậy, cùng nhau sinh hoạt. Anh không phải không chờ nổi, anh là sợ ủy khuất em.”

Câu nói sau cùng kia... Làm tâm Niệm Tưởng nhất thời mềm nhũn rồi tỉnh rồi mù.

Quả nhiên là lão hồ ly...

Niệm Tưởng lã chã chực khóc: “VẬY anh nhất định không được nói cho ba em biết, hôm nay em cứ như vậy mà tước vũ khí đầu hàng...”

Nói xong, cô liền ảo não ——

Niệm Tưởng! Nguyên tắc của mày đâu!

Trước mặt người mình thích, nguyên tắc có ăn được không? ㄟ____ㄟ

Chẳng sợ biết anh đang thương lượng, chẳng sợ biết anh vội vàng muốn kết quả kia, chỉ cần vừa nghĩ đến anh có ý nghĩ như vậy, nghĩ tới câu vừa rồi anh nói “Nếu như anh muốn lừa gạt em, tuyệt đối không phải —— từ từ dụ dỗ.” Như vậy cô muốn ương bướng cũng không nổi.

Cô thích bác sĩ Từ như vậy, đối với anh, đâu còn có nguyên tắc gì đáng nói?

Bất quá, cô cứ không tiền đồ như vậy, ngay lập tức đã đầu hàng, cô có chút sợ hãi, nếu cha Niệm biết, tối hôm qua ông nghiêm túc giải bày tâm sự, cùng cô nói nhiều thứ phải thận trọng, kết quả, hôm nay con thỏ liền bị đại sói xám cắn đi, có thể sẽ tức giận hay không?

Suy nghĩ một chút, Niệm Tưởng nhất thời giật mình một cái...

Thu dọn phòng bếp, Từ Nhuận Thanh đưa cô về nhà. Vừa ra khỏi tiểu khu không xa, anh liền dừng xe ở trước một nhà hàng: “Không phải muốn ăn bánh ngô áp chảo sao, nơi này hương vị không tệ lắm, lát nữa thuận tiện mang một chút về làm bữa khuya.”

Niệm Tưởng nhất thời 0. 0: cô chỉ là thuận miệng nhắc tới a...

Trong nhà hàng, lúc này chính là thời gian dùng cơm đông nhất, Từ Nhuận Thanh gọi xong đồ ăn, phải chờ một chút, nên liền nắm tay cô đến vị trí bên cửa sổ ngồi xuống.

Người phục vụ đến châm trà, Đại Mạch Trà nóng hôi hổi, hương khí phiêu lãng, mang theo mạch hương nhàn nhạt xông vào mũi.

Đêm nay miệng lưỡi Niệm Tường vẫn ở trạng thái khô khốc, uống một hơi hết một ly, nhồm dầy tự mình đi châm trà, đợi khi quay trở về, liền nhìn thấy vị trí vốn là của cô ngồi, đã có một người khác —— ừm, là người sau khi đi thực tập đã lâu chưa gặp – Nhâm Dĩnh.

Nhâm Dĩnh thấy cô bùng cốc trà trở về, nhiệt tình vẫy tay: “Niệm Tường, ngồi ở đây.”

Niệm Tường lặng lẽ “lời lôm” một chút, trong lòng âm thầm trợn trắng mắt, vẻ mặt lại phá lệ bình tĩnh đoan trang: “Nhâm Dĩnh.”

“Mới bao lâu không gặp a, liền từ A Dĩnh biến thành Nhâm Dĩnh?” Nhâm Dĩnh lôi kéo Niệm Tường ngồi xuống bên cạnh mình, cười híp mắt quay đầu nhìn về phía Từ Nhuận Thanh: “Bác sĩ Từ, anh cùng Niệm Tường tới dùng cơm sao?”

Niệm Tường lúng túng, mắt nhìn Từ Nhuận Thanh, cố gắng hồi tưởng, khi nào thì cô và Nhâm Dĩnh... Thân thiết như vậy.

Từ Nhuận Thanh thấy phản ứng lãnh đạm của Niệm Tường, tự nhiên sáng tỏ, bùng cốc trà nhấp một ngụm, vẫn chưa trả lời, ánh mắt lại quét về phía Niệm Tường, ám chỉ.

Niệm Tường khó được thông minh một lần, lập tức tiếp lời: “Chúng tôi đang đợi mang về.”

Nhâm Dĩnh “O” một tiếng: “Lát nữa còn phải trực đêm sao?”

Niệm Tưởng: “...” Làm gì nghĩ thuần khiết như vậy? _(:3 > ∠)_

Một bàn ba người này, cứ như vậy câu được câu không, không khí quý dị...bao trùm.

Nhâm Dĩnh liền hỏi mấy vấn đề thực tập vì lấy cớ nói chuyện cùng Từ Nhuận Thanh, bất quá, phần lớn đều là Từ Nhuận Thanh quét tới một ánh mắt, Niệm Tưởng lập tức thay anh trả lời, thẳng đến khi Nhâm Dĩnh rốt cuộc nhìn ra cái gì, có chút mất hứng hỏi: “Niệm Tưởng, cậu giống như người phát ngôn của bác sĩ Từ...”

May mắn, Nhâm Dĩnh vừa dứt lời, đồ ăn cũng xong. Niệm Tưởng hận không thể lập tức kiểm cớ rời đi, nhanh chóng đi lấy, Từ Nhuận Thanh theo sau một bước, đối diện với sắc mặt có chút không quá dễ nhìn của Nhâm Dĩnh, gật đầu ý chào.

Nhâm Dĩnh “Ai” một tiếng, kêu Từ Nhuận Thanh lại, thấy anh dừng lại, cô ta lập tức nhếch miệng cười, hỏi: “Bác sĩ Từ, có thể cho em số liên lạc không? Em có vấn đề không hiểu, muốn thỉnh giáo anh.”

Từ Nhuận Thanh suy nghĩ một chút, mỉm cười cự tuyệt: “Hôn thê của tôi rất hay ghen, nếu nhìn thấy là con gái gửi tin nhắn, sẽ không vui.”

Nhâm Dĩnh nhất thời há hốc mồm 0. 0——

Gì, cái gì? Hôn thê?

Bác sĩ Từ khi nào thì... có hôn thê?

“Vậy anh...và Niệm Tưởng...” Nhâm Dĩnh vừa nói ra tên Niệm Tưởng, liền hối hận lập tức ngậm miệng, chỉ trong nháy mắt liền có vài phần khinh thường đối với Niệm Tưởng.

Từ Nhuận Thanh tự nhiên biết cô ta đang suy nghĩ cái gì, quay đầu nhìn Niệm Tường đang đợi túi đồ ăn, cũng không có nửa phần muốn giải thích.

Chỉ khẽ gật đầu, quay người nhanh chóng rời đi.

Niệm Tường còn đang đếm thời gian, cả nửa ngày cũng không thấy Từ Nhuận Thanh theo kịp, chân mày nhíu lại, gương mặt mất hứng.

Còn tâm sự trò chuyện, có cái gì hay để nói. Người ta rõ ràng chính là có ý đồ a, anh không nhìn ra à.

— he —

Vừa oán thầm xong, liền thấy Từ Nhuận Thanh đi tới.

Niệm Tường nhin không được quay đầu nhìn, còn chưa thấy được góc áo Nhâm Dĩnh, liền bị Từ Nhuận Thanh ấn đầu quay trở về.

Anh một tay xách túi đồ ăn, một tay rất tự nhiên nắm tay cô: “Có muốn tuyên thệ chủ quyền không?”

Niệm Tường “A” một tiếng, mơ hồ nhìn anh...

“Biết em sẽ không, cho nên tự anh làm.”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 68: Tập Lái Xe

Tan làm, Niệm Tường đi nhờ xe của Từ Nhuận Thanh, thuận đường qua lấy kết quả kiểm tra sức khỏe của bà nội, trong khoảng thời gian này cô hết sức bận rộn.

Mấy ngày hôm trước thì thi lý thuyết tại trung tâm lái xe, giữa trưa hôm sau liền đi ra sân tập lái. Cô cũng không có nhiều thời gian, chỉ có thể tranh thủ hai giờ nghỉ trưa mỗi ngày, chạy đi tập lái.

Sức khỏe của bà nội tạm ổn, tuổi lớn nên càng yếu, thêm phần hay bệnh nên tim cũng không tốt lắm. Ngoài cao huyết áp, đường trong máu cũng hơi cao.

Cha Niệm nghiên cứu xong kết quả của bà nội Niệm Tường, ông lên kế hoạch điều dưỡng sức khỏe cho bà nội. Hơn nữa, mỗi ngày ở nhà, mẹ Niệm đều hầm canh bổ dưỡng, lại dẫn bà nội ra ngoài rèn luyện sức khỏe. Cứ như thế vài ngày, sức khỏe của bà cũng có khởi sắc.

Có đôi khi, Niệm Tường nhớ tới câu nói kia của Từ Nhuận Thanh, anh nói “Chuyện còn chưa phát sinh, việc em phải làm bây giờ không phải là buồn lo vô cớ, mà là quý trọng”, lúc đó cô sẽ có cảm giác an tâm không nói nên lời.

Giờ phút này, Niệm Tường...

Đang chuyên tâm nhìn chăm chăm kính chiếu hậu, từ kính chiếu hậu nhìn ra bên ngoài xe, cách đó không xa có một đường vạch màu trắng bắt mắt. Cô nhanh chóng đánh tay lái, chậm rãi lùi xe vào, sau đó, nhìn thấy

khoảng cách bánh xe cùng vạch trắng từng chút từng chút một... được rút ngắn, cuối cùng nằm lên trên vạch...

Niệm Tưởng “Haiz” một tiếng, đầu tiên là len lén nhìn quanh một chút, xem xét thầy hướng dẫn về nhà ăn cơm đã trở lại hay chưa, thấy không có ai, cô nhanh chóng đạp ga, nhích xe lên.

Niệm Tưởng chưa từng tiếp xúc qua với thầy dạy lái xe nào khác, nên cô cũng không cách nào xác định tính tình thầy Cát có dễ hay không. Nhưng mấy ngày qua, cũng không thấy thầy nổi giận lần nào. Bất quá, nghĩ đến cũng là do cô chọn thời gian xác thực là cố ý, đúng lúc thầy Cát về nhà ăn cơm...

Không chỉ thầy Cát, toàn bộ sân tập cũng trống rỗng không có mấy người.

Cô đang nghiêm túc nhắm đến vạch trắng ngay bên trái, liền nghe tiếng cửa xe bị kéo ra. Cô theo bản năng ghé mắt nhìn lại, thấy Từ Nhuận Thanh mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái, anh thấy cô khiếp sợ tròn mắt, nhin không được nhắc nhở: “Còn không dừng xe?”

Niệm Tưởng “A” một tiếng, quay đầu nhìn về phía đầu xe, cô đã đi quá sang bên phải, nhúc đầu thật...

“Sao anh lại tới đây?” Niệm Tưởng cố gắng điều chỉnh lại phương hướng, nghĩ lần này khẳng định xong rồi... Không phải cô không quay đầu xe ra được, mà do độ cong không chuẩn, xe sẽ không thể đậu vào gara đúng tiêu chuẩn.

“Vì cái gì không thể tới đây?” Ngữ khí của anh tự nhiên, sau đó liền nhìn kính chiếu hậu, cầm tay lái giúp cô điều chỉnh góc độ: “Đến sân tập sao không nói với anh?”

“VẬY cũng là trốn việc a... Em nào dám nói, anh có biết đó là cảm giác phạm tội mà không báo hay không...” Cô nói thầm, dứt khoát buông lỏng tay lái, tùy ý anh điều chỉnh lại phương hướng.

Từ Nhuận Thanh không tiếp lời, điều chỉnh tốt phương hướng xong, ghé mắt nhìn cô một cái.

Niệm Tưởng thấy vị trí cuối cùng đặt tốt, cô bắt đầu lui xe về lại.

Không biết có phải là do cảm giác tồn tại quá mức mãnh liệt của bạn trai bên cạnh hay không, sau đó lỗi sai của Niệm Tưởng rốt cuộc chỉ có thể dùng một bàn tay đếm được.

Loại trạng thái tốt đẹp này, vẫn bảo trì đến khi Niệm Tưởng nhìn thấy thầy Cát quay trở lại bãi đỗ xe, nó liền biến mất.

Niệm Tưởng đang chú ý kính chiếu hậu, nhìn thấy thầy Cát đi vào bãi đỗ, cô nhin không được phân tâm một chút: “Giáo viên đã trở lại.”

Từ Nhuận Thanh hiển nhiên cũng thấy được, dặn dò cô đừng phân tâm, sau đó liền đẩy cửa xe đi ra ngoài: “Chú họ.”

Thầy Cát quay đầu, nhìn thấy Từ Nhuận Thanh đến thì hiển nhiên là bất ngờ: “Sao cháu cũng tới, cơm ăn rồi chưa?”

Từ Nhuận Thanh quay người, mắt nhìn Niệm Tưởng đang nghiêm trang khẩn trương, khẽ nâng cằm ý bảo: “Cùng bạn gái đến đây.”

Thầy Cát nhất thời: 0. 0 bạn gái ở đâu?

Theo tầm mắt của anh, thầy nhìn đến Niệm Tưởng thì giật mình: “Cháu nói cô bé này?”

Không thể trách thầy quá giật mình, lúc nhận được điện thoại gửi gắm, ông cũng không biết chuyện này.

Niệm Tưởng ngồi ở trong xe, chỉ mơ hồ nghe được vài chữ, nhin không được liên tiếp quay đầu nhìn quanh, sự phân tâm này...làm động tác lùi xe của cô tự nhiên vô cùng thê thảm.

Thầy Cát không đành lòng nhìn thẳng, lắc đầu lăm bầm nhắc: “Cháu xem, tới chỗ của chú luyện mấy ngày nay, vẫn là biểu hiện này.”

Đối với việc này, ngược lại là nó nằm trong dự liệu của Từ Nhuận Thanh, chung quy, anh còn nhìn thấy qua tình huống...còn thê thảm hơn so với hiện tại.

Đúng, ký ức đó đối với anh, đến nay vẫn còn mới mẻ ——

Ngày đó, trong bãi đỗ xe của siêu thị, xe của cô làm sao quẹt mất một lớp sơn của xe anh, làm sao cô có thể đặt xe ở vị trí quý dị như thế.

Dù tình huống gặp lại không tốt đẹp như vậy, nhưng cũng không trở thành hồi ức xấu. Chung quy, khoảnh khắc anh nhìn thấy cô, đó là kinh ngạc cùng vui mừng, đến bây giờ anh còn có thể hồi tưởng lại.

Bên trong xe, ngay cả dừng khí quay đầu Niệm Tưởng cũng không có, cầm tay lái nhìn chăm chăm xe lệch khỏi rất xa vạch dừng, khóc không ra nước mắt.

Từ Nhuận Thanh cười bất đắc dĩ, cất bước đi qua. Liền mở cửa xe, anh đưa tay ra, không nhẹ không nặng phán một câu: “Làm em phân tâm?”

Niệm Tưởng quay đầu, vô tội nhìn anh.

Từ Nhuận Thanh nhìn vị trí, cầm tay lái, đánh một vòng hướng bên trái: “Lùi xe.”

Niệm Tưởng ngoan ngoãn, kéo cần lui xe về phía sau.

Thân xe chậm rãi điều chỉnh trở về, ngón tay anh vẫn không có buông ra, chỉnh hướng thêm một chút.

Lúc điều chỉnh phương hướng, ngón tay thon dài của anh để ở phía trên tay cô, nhẹ nhàng chuyển động, lúc nào cũng có thể chạm vào cô.

Niệm Tưởng nhin không được thất thần.

Không hẹn mà cùng gặp, cô cũng nghĩ đến tình huống rất lâu trước kia, tại bãi đỗ xe của siêu thị.

Anh cũng giống như bây giờ, cầm tay lái của cô, hỗ trợ điều chỉnh phương hướng, kéo cô ra khỏi khốn cảnh.

Cô nghiêng đầu nhìn anh một cái, ở đối diện, anh từ trên cao quăng xuống tầm mắt, nhin không được liền muốn cười: “Về sau anh đến cùng em tập lái, được không?”

Từ Nhuận Thanh nhìn cô, tự nhiên hỏi một câu: “Đến thu dọn cục diện rối rắm của em?”

Niệm Tưởng: “...” Bình thường cô sẽ không đỗ xe như vậy a.

“Anh nghe Lan Tiểu Quân nói, hai người đi tiễn Tống Tử Chiếu?” Anh đột nhiên hỏi.

Niệm Tưởng gật gật đầu: “Đúng a.”

Nghĩ nghĩ, cô lại bổ sung một câu: “Ngày kia anh ấy đi, em và Tiểu Quân đã hẹn cùng nhau đi tiễn.”

Ngày kia?

Từ Nhuận Thanh híp mắt, ngày kia là ngày nghỉ cuối cùng trong tháng này.

Niệm Tưởng rõ ràng nhận thấy được, sau khi cô dứt lời, áp xuất không khí bên cạnh liền không ổn, cô nuốt nuốt nước miếng, bổ xung nói: “Ngày kia... Muốn cùng đi sao?”

Từ Nhuận Thanh giờ khoe môi, cười lạnh một tiếng, anh không nói một lời, buông tay đang cầm lái. Liền đứng tại chỗ, từ trên cao nhìn xuống cô.

Niệm Tưởng nhảy bén, cảm giác được anh không vui, cô đập phanh lại, cứ như vậy cùng anh nhìn nhau một hồi: “Vậy em không đi.”

“Vì cái gì không đi?” Anh nhìn nhìn thời gian, mở cửa xe: “Phải trở về, có thể dừng xe chưa.”

Niệm Tưởng “Vâng” một tiếng, ngoan ngoãn dừng xe xong, đi xuống.

Anh đi rất nhanh, đến cuối cùng, Niệm Tưởng phải chạy bước nhỏ đuổi theo. Thẳng đến khi dừng trước xe anh, nhìn thấy anh muốn mở cửa, cô cũng không biết lấy khí lực ở đâu ra, lập tức bùng nổ, xông lên đè lại cửa xe vừa mở, cả người cô cũng dựa lên, chắn trước mặt anh.

Từ Nhuận Thanh hơi nhướn mi, nhìn cô.

“Sao lại không vui?”

“Biểu hiện rõ ràng vậy à?” Từ Nhuận Thanh hỏi lại.

Niệm Tưởng chần chờ một chút, gật gật đầu.

“Niệm Tưởng.” Từ Nhuận Thanh đột nhiên gọi tên cô.

Niệm Tưởng lập tức tập trung chú ý nhìn anh.

“Là vấn đề của anh.” Anh cúi người, một tay chống trên cửa xe, hơi nghiêng người, thay cô ngăn trở gió lớn trong bãi tập trống trải: “Anh

không quá thích em gặp Tống Tử Chiếu.”

“Em không phải đi một mình...” Niệm Tường giải thích: “Em hẹn Tiểu Quân cùng đi.”

Hơn nữa, người đưa ra chủ ý này là Lan Tiểu Quân a. Mỗi ngày cô ấy sống chết bám theo, bắt buộc cô đồng ý, nói là Tử Chiếu sư huynh đi chuyến này sẽ rất lâu, muốn đưa tiền, một mình cô ấy đi thì không hợp lẽ lắm.

Làm cho Niệm Tường kỳ quái hỏi một câu: “Tiểu Quân, cậu đối người yêu rồi hả?” Cậu không nghĩ tới Âu Dương còn đang rơi lệ khóc than hay sao.

Lan Tiểu Quân trầm mặc một lát, mất hứng. Suốt cả buổi hành hạ cô, không cho cô tắt máy đi ngủ. Tiểu Quân tuyên bố, nếu cô tắt máy đi ngủ, cô ấy sẽ đuổi giết đến nơi, đêm nay cùng cô ngủ.

Ừm, cùng Lan Tiểu Quân chung giường, so với việc bị lôi kéo đi uống rượu còn kinh khủng hơn. Một cô gái uống say, còn có thể tự cởi hết quần áo của mình, năng lực sát thương thật là lớn nha.

Anh giơ tay vuốt nhẹ mái tóc cô, rồi đột nhiên cúi đầu...Hôn cô một cái. Ồ Gì, tình huống gì vậy?“Vốn là anh tưởng ngày kia...” Anh nói phân nửa, cũng không có nói tiếp.

Niệm Tường cái hiểu cái không...

Tay Từ Nhuận Thanh trượt xuống, nắm lấy tay cô, ngẫm nghĩ một hồi, nói: “Đương nhiên nghĩ là, thời gian ngày kia của em sẽ thuộc về anh, cho nên mất hứng.”

Niệm Tường... Hình như là hiểu ...

Cô hơi đỏ mặt.

Nghĩ nghĩ, cô nói: “Đưa tiền vào buổi sáng, giữa trưa chúng ta cùng nhau ăn cơm? Buổi chiều...”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, thanh âm liền thấp xuống một cách khó hiểu: “Buổi chiều tới nhà em dùng cơm không?”

Dứt lời, trong nháy mắt bên tai Niệm Tường đỏ bừng.

Cô suy nghĩ mấy ngày nay, hơn nữa vốn đã tính như vậy, chuẩn bị chiều nay sẽ nói với anh ...

Sau một lúc không nghe thấy anh trả lời, Niệm Tường kỳ quái ngẩng đầu, liếc mắt nhìn liền chạm phải ánh mắt cười của anh.

Từ Nhuận Thanh nâng khóe môi, ánh mắt kia trong veo lại thâm trầm, như là đá quý, đen đặc mà sáng bóng. Đáy mắt nổi lên ý cười rõ ràng, rất rõ ràng.

Làm gì... cười như vậy...

Niệm Tường then quá thành giận, xoa xoa lỗ tai, quay người muốn đi, mới vừa đi một bước liền bị anh kéo cổ tay lại. Ngón tay ấm áp đặt trên da cô, hơi nóng lên: “Được.”

Một chữ mà thôi, anh cũng nói rất nghiêm túc.

Niệm Tường quay đầu nhìn anh một cái, nhìn gương mặt quen thuộc này, ánh mắt ôn nhuận này, đột nhiên cô cảm thấy, hết thảy trước mắt đều giống với sáu năm trước, không có gì thay đổi.

Chẳng qua là, dùng một chút thời gian chờ đợi, chờ đợi lẫn nhau, ở một ngày nào đó cả hai không hẹn mà cùng gặp, đúng lúc mà rất “vừa vặn” gặp lại.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 69: Tiệc Chia Tay

Buổi chiều, viện trưởng Từ đến bệnh viện đại học B để tiếp nhận một ca bệnh, nên cần Từ Nhuận Thanh lãnh đạo một tổ thực nghiệm cùng đi hội chẩn.

Âu Dương lại xin nghỉ phép, Niệm Tường chỉ có thể ở lại phòng khám.

Viết bệnh lịch, lưu trữ bảng mô phỏng để lại của bệnh nhân, vân vân, mây mây...

Vô vị đến thế là cùng.

Cứ như vậy, cũng nhanh đến giờ tan làm thì có một bệnh nhân bị sâu răng tới khám.

Niệm Tường đối với cô bé này có ấn tượng sâu sắc, bởi vì trước đó không lâu, cô bé này cùng đến đây với bạn học. Lúc đến, trong miệng còn nhai kẹo cao su. Răng nanh bị sâu nghiêm trọng, một trong số hai cô bé còn bị vỡ hết thành răng, cần nhổ trị liệu, ngoài ra, còn có mấy cái khác sau khi trị liệu còn cần chữa nha chu.

Lúc ấy, Niệm tường thông báo tính nghiêm trọng của hàm răng cho cô bé biết, nhưng bởi vì cô bé không phối hợp, nên chỉ có thể ghi bệnh lịch một cách cơ bản nhất. Trước khi trị liệu cần chụp X Quang cũng còn chưa chụp.

Hôm nay cô bé đi cùng người lớn, được ban tặng trí nhớ tốt nên Niệm Tường lập tức nhớ ra cô bé vừa đến này.

Cô nhồm dậy ra đón, tươi cười còn chưa hoàn chỉnh, liền nghe mẹ cô bé hỏi với ngữ khí bất thiện: “Con gái tôi lần trước đến chỗ cô khám răng, nói là cô không cho trị. Còn muốn nhổ răng, trồng răng?”

Cô không cho trị?

Niệm Tường nghi ngờ nhú mày một cái, mắt nhìn cô bé im lặng không lên tiếng, suy nghĩ một chút, cô giải thích: “Lần trước Trịnh Dung Dung đến đây cùng bạn học, đúng không? Sơ chẩn chính là tôi, không phải là không cho trị. Do răng nanh của cô bé hư tổn nghiêm trọng...”

Niệm Tường đứng trước mặt Trịnh Dung Dung, ngón tay bóp nhẹ cằm của cô bé, tách miệng ra, ý bảo mẹ Trịnh Dung Dung nhìn xem: “Nhìn cái răng nanh phía dưới này, thành răng đã mẻ không còn hoàn chỉnh, chữa trị cũng là vấn đề. Vì chữa sâu răng xong, răng này cũng không giữ được.”

Mẹ Trịnh Dung Dung nhìn một cái có lẽ rồi nâng cổ tay nhìn thời gian: “Vậy cô xem xem làm sao chữa đi, con gái tôi sợ đau, không muốn nhổ răng.”

“Trước tiên, xuống lầu chụp x quang cả khoang miệng có được hay không?” Niệm Tường nhìn Trịnh Dung Dung, hỏi.

Trịnh Dung Dung nhìn mẹ đứng ở sau lưng mình, bà ta gật gật đầu.

Niệm Tường mang theo Trịnh Dung Dung đi xuống lầu chụp x quang, lúc trở lại, trên máy tính đã có hình chụp của cô bé. Cô kéo ghế ra ngồi xuống, cẩn thận nhìn một lần.

Phía dưới bên phải, năm cái không thể giữ lại.

Phía trên bên phải, bốn cái bị sâu tủy nghiêm trọng, khẳng định cần trị tủy. Sau đó thêm cọc cố định, còn cần trị nha chu.

Phía trên bên trái, năm cái và bên phải bốn cái tương tự như bên dưới.

“Tình huống không tốt, mấy cái răng này là vấn đề của Dung Dung, em có thể xem...” Niệm Tường chỉ vào mấy chỗ trống trong suốt: “Răng khỏe mạnh là như vậy, còn nơi này đã bị sâu tủy một mảng lớn...”

Cô lại chỉ cái răng hư: “Dựa theo tình huống nghiêm trọng như thế, răng nằm gần nhau cũng sắp gặp tình trạng này, ngoài bốn cái đó, cái khác tương đối nhẹ.”

Trịnh Dung Dung vừa nghe mặt mũi đã trắng bệch... Lặng lẽ quay đầu, nhìn mẹ mình cau mày bất động như núi.

“Nhổ răng cần bao nhiêu tiền?”

Niệm Tường chỉ chỉ cái răng cần nhổ: “Cái này cần nhổ, Dung Dung tuổi tác còn nhỏ như vậy, nên đề nghị trồng răng...”

Trong lòng cô nhanh chóng phát thảo đại khái phương án trị liệu, chần chờ một chút, lại đưa ra một lựa chọn khác: “Còn có một cách khác chính là niềng răng.”

“Niềng răng?” Mẹ Trịnh Dung Dung hoài nghi nhìn Niệm Tường: “Dung Dung nhà tôi hàm răng chỉnh tề như vậy, làm gì muốn niềng.”

“Niềng chính là nói, lúc nhổ mấy cái răng hàm đã hư của Dung Dung, sẽ bị kéo ra khoảng hở. Nếu không trồng lại, thì niềng lại hàm, tuổi cũng vừa vặn, dè có thể suy xét một chút. Phí niềng răng và trồng lại răng cũng không cách nhau lắm...”

Nếu như niềng răng, bệnh nhân khẳng định là giao lại cho Từ Nhuận Thanh phụ trách.

Mẹ Trịnh Dung Dung nhìn chăm chăm vào cô, làm Niệm Tường không khỏi có chút lo lắng...

Cô đại khái đã căn kẽ suy xét ba phương án, vừa nói xong loại thứ hai, liền thấy cửa phòng nhảy vào một Lan Tiểu Quân, theo sau là Tống Tử Chiêu, đứng cách cô ấy vài bước chân.

Lời nói của Niệm Tường chợt dừng lại, đưa mắt nhìn qua.

Cô vừa tạm dừng, mẹ Trịnh Dung Dung cũng theo tầm mắt của cô nhìn lại. Quay đầu thấy cô còn đang phân tâm, bà ta có chút không vui nhắc nhở: “Bác sĩ, cô nói tiếp đi chứ, chúng tôi không có thời gian đâu. Dung Dung lát nữa còn có khóa học đàn.”

Niệm Tường lập tức hồi thần, nói một tiếng “thật ngại quá”, cô tìm lại ý nghĩ, đại khái giảng giải một chút. Dứt lời, còn bổ sung thêm: “Nếu như chọn niềng răng, nơi này của chúng tôi có rất nhiều bác sĩ chuyên nghiệp.”

Đối phương hiển nhiên là bắt đầu có chút suy nghĩ.

Niệm Tường nhìn nhìn thời gian, giờ tan tầm đã qua hơn hai mươi phút ... Khó trách Lan Tiểu Quân mang theo Tử Chiêu sư huynh trực tiếp lại đây.

“Cũng không vội chọn, mặc kệ loại phương án nào, thì mấy cái răng chỉ cần trị nha và tủy sẽ làm trước. Dì trở về suy nghĩ thêm, nếu như còn không yên lòng thì có thể đi gặp cố vấn một chút. Xác định thời gian trị liệu rồi có thể trực tiếp gọi tiếp tân, hẹn thời gian...”

Cuối cùng đem người tiễn đi, cũng đã qua giờ tan sở ba mươi phút.

Niệm Tưởng thu dọn gì đó, quẹt thẻ rời khỏi phòng khám.

Lan Tiểu Quân vừa cảm khái hoàn cảnh Thụy Kim tốt, mỹ nhân lại nhiều, bầu không khí công tác quả thực rất tốt, vừa lặng lẽ kể khổ vì Niệm Tưởng bắt cô đợi lâu. Vẫn lải nhải nhắc đến khi lên xe, thế này mới an tĩnh lại.

Sau đó liền có một trận trầm mặc quý dị.

Thăng đến khi sắp đến nơi, không chịu nổi sự trầm mặc này, Lan Tiểu Quân lên tiếng hỏi: “Đúng rồi, vừa rồi mình muốn hỏi nhưng lại quên cho tới bây giờ... Bác sĩ Từ đi đâu? Sao chỉ có một mình cậu chiến đấu hăng hái vậy.”

“Bác sĩ Từ đi bệnh viện đại học B, Tổng sư huynh không có gặp sao?” Niệm Tưởng chuyển câu hỏi sang Tổng Tử Chiếu.

Tổng Tử Chiếu đang lái xe, nghe vậy thì dừng một lát mới trả lời: “Anh hai ngày nay đã không đi thực tập.”

Niệm Tưởng yên lặng căn môi —— người ta sắp xuất ngoại, làm sao còn có thể phấn đấu công tác...

“Trước đây các cuộc phẫu thuật lớn đều do Từ sư huynh đảm nhận...” Tổng Tử Chiếu nhìn kính chiếu hậu, nhìn vào Niệm Tưởng ngồi ở ghế sau, anh nhàn nhạt bổ sung: “Với năng lực của Từ sư Huynh, ở lại thành phố Z này kỳ thật là tài lớn nhưng không được dùng đến.”

Niệm Tưởng không lên tiếng, nhưng lại đem những lời này lặng lẽ ghi tạc trong lòng.

Lan Tiểu Quân cười “hắc hắc” hai tiếng, giả bộ nói qua chuyện khác: “Không phải cậu vẫn luôn muốn biết mình và Âu Dương ra sao rồi ư, hai

chúng ta đứng lúc đã lâu không ngồi xuống tâm sự, hay đêm nay liền nhờ Tổng sư huynh dành cho hai chỗ ngồi.”

Tổng Tử Chiêu nhìn cô một cái, nheo mắt cười cười: “Vinh hạnh.”

Ngoài ý muốn là, lúc này đây “tiệc chia tay” cũng không như trong tưởng tượng của Niệm Tường, cô nghĩ chỉ có mấy người bạn tốt của Tổng Tử Chiêu, về phương diện nữ sinh, ngoài cô cùng Lan Tiểu Quân, còn có... cả Nhâm Dĩnh.

Gương mặt của Lan Tiểu Quân kiểu như “Sao cô ta cũng đến”, biểu tình yên lặng nhìn về phía Niệm Tường, người nào đó chậm lụt lắc đầu một cái, lập tức buồn buồn cố gắng làm giảm đi sự tồn tại của mình.

Vâng... vì trước đó không lâu... Cô và bác sĩ Từ vừa ở trước mặt người ta “rêu rao” quá, nên cô muốn khiêm tốn một chút.

May mắn, lần tụ hội này là bởi vì đưa tiễn Tổng Tử Chiêu, ân oán cá nhân... Đều để qua một bên. Nhâm Dĩnh ngồi xuống cách cô hai chỗ, lúc đó liếc nhìn Niệm Tường, cười như không cười.

Ăn cơm xong, Niệm Tường đang muốn gửi tin nhắn hỏi thăm tình huống của Từ Nhuận Thanh một chút, vừa móc điện thoại di động ra liền bị Tổng Tử Chiêu giơ tay dè lại, đặt ở trên mặt bàn.

Màn hình ở tại ngón tay anh chợt lóe sáng rồi lập tức tắt ngấm.

“Đêm nay chuyên tâm một chút?” Anh ta nhếch môi cười cười, sau khi buông tay ra, mặt mày đột nhiên lại ảm đạm xuống: “Lần này đi nước ngoài, anh sẽ rất lâu không thể về, Niệm Tường...”

Không biết lúc nào Lan Tiểu Quân đã đi qua bàn mặt chược bên cạnh góp vui, Niệm Tường giật mình nhìn chung quanh, mới phát hiện trên sofa lúc này chỉ có hai người bọn họ.

Niệm Tưởng khó hiểu, có vài phần không được tự nhiên, trên mặt lại cố gắng bảo trì bình tĩnh: “Lần này cũng là cơ hội tốt, anh hãy cố gắng.”

Tống Tử Chiêu không tiếp lời, bưng cốc nước trái cây lên, buông mắt nhìn cái ly thật lâu, sau đó mới nghiêng đầu nhìn cô hỏi: “Anh nghe Tiểu Quân nói, em đã quen biết Từ sư huynh từ rất sớm?”

“Hả?” Niệm Tưởng lặng lẽ trừng mắt nhìn Lan Tiểu Quân cách đó không xa, hận không thể kéo cô ấy lại mắng một trận. Niệm Tưởng liền biết Lan Tiểu Quân không có ý tốt lành gì khi mỗi ngày đều tò mò chuyện của cô, hỏi xong quay đầu liền đi cho người khác biết...

Đợi lát nữa căn chết cô ấy! Grừ grừ — he —.

“Đúng, trước đây em... Ở chỗ anh ấy nhõ răng.” Niệm Tưởng giả ngu, xem như không nghe ra ám chỉ trong giọng nói của Tống Tử Chiêu, chuyển qua hỏi: “Vậy anh sau này có trở về nước không?”

“Trở về.” Tống Tử Chiêu bưng ly lên uống một ngụm, thanh âm mơ hồ, hư hư thật thật: “Niệm Tưởng, em thông minh như vậy làm sao có thể không biết. Bất quá là em không muốn biết, đúng hay không?”

Tống Tử Chiêu có cảm tình đối với Niệm Tưởng, chỉ là hảo cảm chưa tích lũy đủ để anh ta muốn chủ động theo đuổi cô. Hay là, bởi vì bạn bè xung quanh Niệm Tưởng rất ít, nên cho anh ta tự tin quá mãnh liệt.

Anh ta thậm chí đã tưởng tượng rằng, về sau sẽ ở bên cạnh cô, hai nhà trước đình hôn, anh liền mang theo cô cùng nhau xuất ngoại, sau này nhân sinh của anh sẽ cùng cô tạo ra.

Chỉ là điều này, đã bị đánh vỡ từng cái tại trước đó không lâu, tốc độ của đối phương nhanh đến khiến anh ta căn bản không có thời gian phản ứng, trơ mắt nhìn mình mất đi thành trì, bị bẻ gãy ý định.

Hiện tại anh ta cũng vẫn như cũ, hảo cảm đó không đến nỗi không phải cô thì không thể. Nhưng trong lòng có chấp niệm rằng mình chậm một bước, liền cầu mà không được, nhìn Niệm Tưởng liền không tự chủ... nhớ tới cô rồi nuối tiếc “giá như”, sau đó lại phủ định giả thiết này.

Cứ như vậy tự mình đem mình vây trong nhà giam “chấp niệm”, đi mãi không ra.

Niệm Tưởng nhanh chóng ngẫm nghĩ một hồi, trả lời: “Em thông minh khi nào, chỉ là một mọt sách mà thôi. Tuy rằng em không biết anh vì cái gì không được vui lắm, bất quá, em luôn luôn cảm thấy... Rất nhiều chuyện quá khứ, vẫn là không cần cố chấp mới tốt. Bởi vì, kết quả bây giờ, chính là lúc trước mình đã suy nghĩ không đủ tốt.”

“Em có biết anh đang suy nghĩ cái gì không?” Anh ta cười một chút, mở miệng thì thanh âm trầm đến có hơi khàn khàn, nghe không rõ lắm.

Niệm Tưởng do dự một chút, lắc đầu: “Trên thực tế em không rõ lắm, nhưng ít nhiều nhận thấy một chút... Cho nên, em hiện tại đang suy nghĩ nói lời gì mới có thể ngăn cản anh.”

Một câu nói này, đã là lời cự tuyệt.

Tống Tử Chiêu nhướng nhướng mày, chớp mắt kinh ngạc nhìn cô đang hết sức nghiêm túc, anh ta lập tức lại cong môi nở nụ cười.

Trên điểm này, cô và Từ sư huynh lại thật giống nhau.

Từ Nhuận Thanh nhìn qua có vẻ lạnh lùng, vô tranh vô đấu cùng thế gian, nhưng trên thực tế là do anh ấy tâm tư giữ kín như bưng, Tống Tử Chiêu luôn luôn đoán không ra ý nghĩ của anh ấy. Có thể hiểu đó là, chỉ vì đối phương là anh ta nên anh ấy mới biểu hiện ra—— xa cách thanh lãnh.

Nhìn qua Niệm Tưởng không hề có tính công kích, tính cách lại ôn hòa, dịu dàng, hơi ngốc nghếch, nhưng sự thật thì chỉ số thông minh cùng với biểu hiện ra ngoài hoàn toàn không khớp.

Bản chất hai người, đều bá đạo.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 70: Động Tâm

Nói chuyện với người thông minh không thể nghi ngờ rằng mình sẽ bớt được một số việc sau đó, sau đề tài này, rốt cuộc Tống Tử Chiêu không nhắc tới bất kỳ đề tài mập mờ nào nữa. Lời nói và cử chỉ rất đúng mực, làm cho Niệm Tường không còn tồn tại chương ngại nào trong lòng.

Trong phòng bao đốt huân hương nhàn nhạt, hương khí kia xông vào mũi làm cho lòng người thư giãn. Cô và Tống Tử Chiêu trò chuyện thêm một chút nữa, tinh thần cũng triệt để thả lỏng xuống. Cô dựa vào gối đệm mềm mại, mơ mơ màng màng suy nghĩ... Nếu như cô không kết giao cùng Từ Nhuận Thanh, hiện tại sẽ như thế nào?

Rất nhiều loại giả thiết được đặt ra, đến cuối cùng kết quả cũng hợp thành trống rỗng.

Rất nhiều chuyện giống như là đã định sẵn, lúc ta không hay không biết thì đã bị bàn tay vận mệnh dắt đến một chỗ.

Cô đang xuất thần, Nhâm Dĩnh đã đến đây gọi người.

Tống Tử Chiêu nghiêng đầu nhìn Niệm Tường, thấy thần sắc cô có chút mệt mỏi, anh nghĩ nghĩ, hỏi: “Có muốn gọi Từ sư huynh tới đón em về nhà hay không?”

Niệm Tường vẫn luôn xem thời gian, hiện tại mới hơn bảy giờ. Tuy rằng cô đã dự định về sớm hơn mọi người, nhưng cũng không nghĩ về sớm như vậy, cho nên cô chỉ do dự một chút liền lắc đầu: “Còn sớm, anh tùy ý đi, em tiếp tục xem mọi người hát.”

Tống Tử Chiêu vừa rời khỏi chỗ ngồi, Nhâm Dĩnh liền ngồi xuống chỗ anh vừa đi khỏi, sắc mặt cô ta do dự nhìn Niệm Tường, hiển nhiên cũng nghe thấy câu nói vừa rồi của Tống Tử Chiêu.

Cân nhắc một chút, Nhâm Dĩnh hỏi: “Cậu và bác sĩ Từ?”

Niệm Tường đang muốn đi ra ngoài hóng gió, ý tưởng này còn chưa biến thành hành động, liền bị những lời này của Nhâm Dĩnh trực tiếp bóp chết.

Cô ngơ ngác nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Nhâm Dĩnh đang chăm chăm nhìn cô.

Nhâm Dĩnh bị biểu tình giả ngu của cô nhìn đến ngẩn người, cô ta ngẩn ra một chút, sau đó liền trực tiếp hỏi: “Cậu và bác sĩ Từ ở bên nhau đã bao lâu?”

“Chính xác mà nói chúng tôi quen biết đã sáu năm.” Niệm Tường tránh nặng tìm nhẹ, trả lời xong, bưng lên ly nước trái cây nhấp vài ngụm nhỏ, cô không cho Nhâm Dĩnh cơ hội, chỉ chỉ cửa: “Tôi đi ra ngoài hít thở không khí một chút, nơi này mùi huân hương quá nặng.”

Dứt lời, cô nhồm dậy bước đi, tốc độ nhanh như bị sói truy đuổi phía sau, Nhâm Dĩnh nhìn theo mà trợn mắt há mồm.

Làm gì chạy ghê thế?

Cô ta chỉ muốn hỏi thăm một chút, thỏa mãn tò mò thôi mà...

Niệm Tường đi ra hóng gió không bao lâu thì Lan Tiểu Quân liền đi theo ra ngoài. Thấy cô đang nghiêng mình tựa trên tường gửi tin nhắn, Lan Tiểu Quân nhẹ nhàng đi qua, đụng vào cánh tay cô: “Làm sao vậy?”

Niệm Tưởng ngẩng đầu thấy là cô ấy, buồn buồn phun ra một hơi: “Mình cảm thấy mình vẫn hợp với kiểu ngồi mốc meo trong nhà...”

Dưới chân là thảm dày mềm mại, cô di chuyển mũi chân dọc theo hoa văn trên thảm, có chút không kiên nhẫn: “Mình muốn đi về.”

Vẻ mặt của Lan Tiểu Quân là kiểu “Đầu óc của cậu có bị hỏng không”, cô ấy đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Niệm Tưởng, xấu xa nhéo một cái: “Không muốn ở đây nữa thì nói sớm với mình, dù sao mình cũng chơi đủ rồi, có thể rút lui.”

“Cậu về cùng mình?” Niệm Tưởng tỉnh táo nhìn cô ấy.

Lan Tiểu Quân gật gật đầu, không rõ ràng cho lắm: “Mình làm sao? Không xứng đi cùng cậu à?”

Niệm Tưởng bị cô ấy làm cho ghen hòng, cả nửa ngày mới nói: “Không phải... Vừa lúc là, bác sĩ Từ tới đón mình.”

Lan Tiểu Quân sáng tỏ, hừ một tiếng: “Không có lương tâm, bạn trai tới liền muốn hất hủi mình rồi, cùng bác sĩ Từ song túc song tề...” Cô ấy chột dưng một chút, như nhớ tới cái gì, ánh mắt tò mò hỏi: “Đến đây, nói cho mình nghe một chút xem, các người tiến triển đến bước kia chưa?”

Niệm Tưởng mặt không đỏ, tim không đập mạnh hỏi lại: “Vì cái gì mình phải nói với cậu?”

Lan Tiểu Quân dựng ngược chân mày, vừa muốn nói chuyện, liền bị nửa câu sau của Niệm Tưởng trực tiếp làm cho tắt lửa tò mò.

Niệm Tưởng nói: “Khi nào cậu đem chuyện của cậu và Âu Dương làm cái gì, viết ra một báo cáo một vạn chữ, mình liền nói cho cậu biết.”

Vạn chữ...

Lan Tiểu Quân nhú mày...

Cô ấy chỉ có viết luận văn mới viết qua nhiều chữ như vậy! QAQ.

Từ Nhuận Thanh theo địa chỉ Niệm Tường cho đi thang máy lên, cửa thang máy vừa mở ra liền nhìn thấy Niệm Tường như cây nấm ngồi xồm chờ tại cửa thang máy.

Hệ thống sưởi của nhà hàng hơi lớn, sắc mặt cô bị nhuộm đỏ ửng, một đôi mắt đen láy như hắc thạch ẩn chứa tia sáng. Giờ phút này đối diện cùng anh, dường như có thể nhìn thấy một tầng thủy sắc nơi đáy mắt, quyến rũ quyến rũ.

“Tại sao lại ở chỗ này chờ anh?” Anh bước ra thang máy nhìn chung quanh: “Chỉ có một mình em?”

Niệm Tường chỉ chỉ trên lầu: “Kỳ thật phòng bao ở lầu trên, em nói em phải đi trước, cho nên xuống một lầu đợi anh.”

Cô cong khoe môi, vồ vồ đầu gối chuẩn bị đứng dậy, vừa đứng thẳng người liền cảm thấy từ lòng bàn chân bắt đầu lan tràn một trận tê dại, cứng ngắc, làm cho cả người cô cũng bị đông cứng lại.

Loại cảm giác bị đông cứng lại này, nhưng nhẹ nhàng động dậy một chút liền có thể cảm giác được các tế bào đang ồn ào hoạt động ... Thật là thần kỳ.

Cô nhú mày, buồn rầu nhìn về phía anh: “Tê chân, đợi em một lát.”

Từ Nhuận Thanh khẽ nhếch khoe môi cười cười, cúi đầu ghé sát vào môi cô ngửi ngửi: “Không uống rượu chứ?”

“Không có.” Niệm Tường cầm tay anh đang ở gần, cân bằng lại người mình, thanh âm cô mềm nhũn trả lời: “Em lừa bọn họ, nói rằng em uống

rượu liền sẽ biến thành tài xế gây nguy hại cho xã hội.”

“Thông minh.” Từ Nhuận Thanh để tùy ý cô dựa vào, tay vòng ra phía sau ôm cô: “Có thể đi?”

Niệm Tường lắc đầu rồi ngửa đầu lên cười híp mắt nhìn anh, biểu cảm kia biếng nhác lại dần theo vài phần ý tứ làm nũng, giống như con mèo con vừa ăn no, vẻ mặt thỏa mãn nằm phơi nắng.

Cô nghiêng người, khắp khiêng ôm chặt cổ anh, nhắc một chân để lên chân anh, cái chân còn lại cũng bước lên đứng chân anh. Thấy anh cúi đầu nhìn xuống, cô dùng tóc cọ cọ gương mặt anh: “Không thể đi.”

Từ Nhuận Thanh bất đắc dĩ lắc đầu nhẹ một chút, liền cứ để cô như vậy, đứng trên chân mình, nửa ôm người đi vào thang máy: “Trực tiếp về nhà?”

Niệm Tường gật gật đầu.

Xuyên thấu qua mặt tường kim loại của thang máy, nhìn thấy bộ dáng của mình bây giờ ——

Mặt Niệm Tường đỏ hồng, ánh mắt như nhiễm màu mực, tối đen nhìn không thấy đáy, dưới ánh đèn sáng rõ của thang máy càng lóe lên... ừ, lóe lên tia giáo hoạt!

Cô nhếch khóe miệng lên, rõ ràng đang xấu hổ.

Niệm Tường tự mình tổng kết ra hai chữ “xấu hổ”, vội vàng từ trong ngực anh lui ra, nghiêm trang chỉnh lại quần áo, biểu tình đoan chính.

Xe Từ Nhuận Thanh đậu ở phía ngoài nhà hàng, đây là nơi đỗ xe tạm thời, đường rộng lại ít người qua lại, xe ra vào rất tiện.

Lên xe, Niệm Tường mở cửa kính xe một chút cho thông khí.

Bên trong xe mở nhạc là khúc dương cầm của Khinh Dương.

Niệm Tưởng ghé mắt nhìn anh một cái.

Bác sĩ Từ lúc lái xe kỳ thật không quá thích nghe nhạc, bởi vì anh nói có đôi khi nghe nhạc sẽ bị phân tâm.

Nhận thấy được tầm mắt của cô, Từ Nhuận Thanh vừa chuyển hướng xe vừa giải thích: “Thần kinh cần thư giãn một chút, có vấn đề gì không?”

Niệm Tưởng lắc đầu, hỏi dò: “Vấn đề của bệnh nhân kia rất phức tạp sao?”

“Đúng, ca bệnh tương đối đặc thù.” Anh trả lời ngắn gọn xong, xe vừa lúc tiến vào dòng xe trên đường chính, thế này anh mới nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Không định nói với anh vì sao em có chút khác thường?”

“A?” Niệm Tưởng bị hỏi mà ngẩn ra: “Em khác thường chỗ nào?”

“Không uống rượu cũng dính người.” Câu này không biết là nói thật hay nói đùa, anh nói xong rồi tự mình nở nụ cười, tay cầm lái hơi hơi chuyển, rẽ trái qua giao lộ.

Từng ánh đèn đường xen lẫn bóng cây giống như một con sông đèn lưu động, mờ lung ảo ảnh.

Niệm Tưởng nhìn phía trước không có một bóng dáng chiếc xe nào, trì độ một chút mới nhớ tới...

Vừa rồi khi ngồi đợi Từ Nhuận Thanh đến, bởi vì nhàn rồi nhàm chán, trong đầu cô bày ra đủ các loại phương thức làm nũng...

Tỷ như cửa thang máy vừa mở ra, thấy rõ là anh thì nhào lên ôm như gấu Koala ôm cây. Nhưng cái này, suy xét lại một chút thì đối phương phải đồng ý phối hợp mới được.

Cô tổng hợp các nhân tố khách quan và chủ quan ra suy nghĩ một chút, cảm thấy không quá thích hợp. Tỷ như: cô vừa ăn no, nhảy không được...

Còn một cách khác như là, nếu như trong thang máy không có người, cô liền giống như cơn gió bay ào vào, đề tường với Từ Nhuận Thanh một chút. Đương nhiên, cái này cần tốc độ càng nhanh, nguyên nhân không cần nói cũng biết —— cô so với Từ Nhuận Thanh quá thấp đi, trừ phi nhảy dựng lên... Vấn đề kia lại tới nữa, cô ăn no, nhảy không được...

Niệm Tường nhin không được lặng lẽ cắn cắn ngón tay, nói như vậy thì ——đích xác là cô rất thích làm nũng /w.

Cô lặng lẽ đưa mắt nhìn Từ Nhuận Thanh, gò má của anh không ngừng được đèn đường lướt qua, hình dáng góc cạnh nam tính rõ ràng mà như hư ảo.

Kỳ thật, Niệm Tường đối với miêu tả về Từ Nhuận Thanh rất ít lại không có nhiều từ ngữ. Nhưng anh ở trong lòng cô, đều là tốt như vậy, tốt đến không gì sánh kịp.

Từ Nhuận Thanh nhẹ “hừm” một tiếng, vừa quay đầu, liền bắt được ánh mắt sáng ngời và trong suốt của cô.

Nhưng không thể che dấu... Cô rõ ràng nhìn anh như muốn chảy nước miếng.

Niệm Tường nhanh chóng thu hồi tầm mắt, nghiêm trang hỏi: “Em nghe Tổng sư huynh nói, anh ở tại thành phố Z là nhân tài không được trọng dụng ... Nhưng em cảm thấy, anh rất thoải mái vui vẻ.”

“Anh ta nói gì đó làm cho em mất hứng?” Từ Nhuận Thanh vẫn cố chấp suy đoán vấn đề “Vì cái gì không uống rượu cũng dính người” của cô.

Niệm Tưởng gãi đầu một cái, nghiêng đầu nhìn ngọn đèn bên đường, khẽ giọng bỏ lại một câu: “Không có, chính là... Có chút nhớ anh...”

Mà phương thức cô nhớ một người, biểu đạt trực tiếp nhất chính là... đánh người. Cô không biết cách nói chuyện, ừ... Trên biểu đạt ngôn ngữ, Niệm Tưởng vẫn vô cùng tự mình hiểu lấy, cảm thấy chính mình thiếu thốn vốn từ.

Do bị cha Niệm độc hại quá nhiều, cô không quá hiểu được phương thức biểu đạt bình thường của xã hội.

Từ Nhuận Thanh quay đầu nhìn lại thì thấy Niệm Tưởng đang ngồi nghiêm túc, đầu nhìn ra ngoài cửa sổ... Chỉ là dáng ngồi này quá đoan chính, cứng nhắc...

Anh cười khẽ một tiếng, thanh âm trầm thấp vui vẻ, sau đó buông tay phải đang cầm lái, lướt đi qua, nắm lấy tay cô.

Niệm Tưởng sửng sốt, lập tức cúi đầu nhìn xuống.

Ngón tay anh thon dài đang từng chút một bao lấy tay cô, đem cả bàn tay cô nắm trọn trong lòng bàn tay anh. Vẫn là xúc cảm mềm mại ấm áp, quen thuộc đến mức làm lòng người an tâm.

Mơ hồ còn có thể ngửi được một mùi huân hương nhàn nhạt.

Tiếng đàn trong xe trầm thấp du dương lại khắc cốt, vài phần mập mờ, vài phần kiều diễm và vài phần lưu luyến.

Nắm tay như vậy, không hề lo lắng bất an, rồi lại làm tim Niệm Tưởng... đập thành thịch.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 71: Tính Thời Gian

Xe tiến vào trước cửa tiểu khu thì giảm tốc độ.

Niệm Tường lấy lại tinh thần, một tay còn lại sờ sờ khuôn mặt có chút nóng lên, trong nháy mắt tâm tư cô trăm chuyển ngàn hồi.

Từ Nhuận Thanh chậm rãi dừng xe, chờ bảo vệ trước mặt cho qua, thế này mới lại tiếp tục đi vào. Sau đó, mãi cho đến khi xe dừng ở dưới cửa khu nhà...

Chỗ cửa ra vào, hai bên trái phải hành lang đều có đèn đường, ánh đèn sáng tỏ. Quang ảnh rơi xuống xuyên vào trong cửa kính xe.

Tay anh còn nắm tay cô, tùy ý bao bọc tay cô... Ngọn đèn rất sáng, có thể rõ ràng thấy được ngón tay thon dài của anh.

Không biết là do không khí quá mức mập mờ, hay là tim đập quá mức kịch liệt rõ ràng, muốn xem nhẹ cũng không được. Trong chớp nhoáng này, một ý niệm mạnh mẽ trong lòng Niệm Tường gần như liền muốn thốt ra.

Lâu không thấy cô nói chuyện, Từ Nhuận Thanh nghiêng đầu nhìn cô, mang theo vài phần ý cười: “Không lên nhà?”

Nói xong, anh chậm rãi buông tay ra. Còn chưa rút tay lại, liền cảm giác bị tay cô quay lại cầm lấy tay anh, nắm thật chắc...

Anh nhắc mắt nhìn lại, lần này rất xác định người nào đó tối nay có chút không đúng lắm.

Niệm Tưởng then thùng: “Anh có muốn lên uống ly nước không?”

Lúc nói những lời này, cô đều không dám đối diện cùng ánh mắt của anh. Nói quanh co, rồi nhớ tới cái gì lại bổ sung thêm: “Ba mẹ em hẳn là còn chưa ngủ.”

Dứt lời, là một trận trầm mặc khó tả.

May mắn, khúc dương cầm vừa rồi kết thúc đã thay đổi một bài mới, âm nhạc du dương thấp dần, thời gian chờ đợi trả lời như vậy liền có vẻ... Không quá thấp thỏm.

Thấy anh cả nửa ngày cũng chưa trả lời, Niệm Tưởng do dự, bắt đầu lùi bước... Chẳng lẽ lời này không quá thích hợp?

Cô nháy mắt hai cái, tay cầm tay anh không tự giác buông lỏng ra.

Cô đột nhiên mời làm cho Từ Nhuận Thanh cảm thấy mình được an ủi vài phần, không phải anh chần chờ, mà là anh đang rất hưởng thụ cảm giác bắt đầu được cô tiếp nhận, thậm chí được gia đình cô tiếp nhận, cảm giác rất có thành tựu.

Chỉ là anh đang suy nghĩ... Bây giờ lên có thích hợp hay không.

Nhưng vừa nghĩ đến tâm tư của cô, anh trầm mặc, gật gật đầu.

Sau đó Niệm Tưởng liền nhìn thấy khuôn mặt thanh lãnh của anh trong nháy mắt như hòa tan bằng giá, từng chút một bắt đầu nhu hòa. Khóe mắt đuôi mày đều mang theo ý cười ấm áp, đâu còn cảm giác xa cách thường ngày?

Vì thế, hai người xuống xe cùng đi lên lầu.

Niệm Tưởng ấn số tầng thang máy, nhìn con số thay đổi, trong lòng nghĩ nghĩ, nhắc nhở: “Mẹ em kỳ thật là người hiểu biết nhất trong nhà, tính

cách cũng tương đối thẳng thắn, ngoài em và ba em ra... tính tình bà ấy với ai cũng rất dịu dàng.”

Cô sờ sờ mũi, có chút ngượng ngùng lè lưỡi: “Ba em tính cách hơi mạnh, dù sao cũng là... lớn tuổi mới có con...”

“Lớn tuổi mới có con?” Từ Nhuận Thanh tắt tiếng.

Niệm Tường yên lặng che miệng, cúi đầu, túm góc áo...

Không trách cô được, rõ ràng là vẻ mặt cha Niệm gần đây rất u oán, thường thường treo tại bên miệng câu nói đó.

Đợi hai người đứng tại cửa nhà, Niệm Tường nhìn cửa nhà quen thuộc, nhưng lần đầu tiên trong đời về nhà mà có cảm giác khẩn trương. Cô quay đầu nhìn Từ Nhuận Thanh, nhỏ giọng hỏi anh: “Khẩn trương sao?”

Bác sĩ Từ rất bình tĩnh lắc đầu một cái.

Niệm Tường lại túm góc áo, túm đến khi trong lòng bình tĩnh xuống, thế này mới lấy ra chìa khóa mở cửa. Một tiếng “Crack” nhỏ vang lên, cô chợt dạ đến trán thấm ra mồ hôi lạnh, Niệm Tường đẩy cửa ra.

Cố gắng trấn định thay đổi giày, cũng không quên đổi cho anh dép lê...

Sau đó hướng đến trong phòng khách chào hỏi một tiếng: “Ba, mẹ.”

Mẹ Niệm đang luyện yoga, nghe thấy tiếng Niệm Tường, bà ló nửa người ra nhìn, nhìn thấy người đi tới như vậy, bà thiếu chút nữa quay gậy cả eo.

Theo bản năng, bà véo ba Niệm một cái, ông đang ngồi bên cạnh xem tivi, bà thấp giọng chỉ dùng âm thanh hai người có thể nghe thấy, kích động nói thầm: “Ông nhanh nhìn xem ai tới!”

Không phải là Niệm Tường sao...

Cha Niệm lười biếng nhồm dầy đi qua, nhìn thấy chỗ hành lang gần cửa ra vào, đứng phía sau Niệm Tường, người con trai dáng thon dài thì ông nhất thời ngẩn ra —— con thỏ cắp cái thảo này, thế mà dám đuổi tới trong nhà?

Bên này ông đang nổi lên sát ý, mẹ Niệm thì đã cười híp mắt nghênh đón: “Tiểu Từ tới rồi, Niệm Tường, sao con không hiểu chuyện như vậy, cũng không nói trước một tiếng, mẹ không chuẩn bị gì cả.”

“Dì.” Từ Nhuận Thanh kính cẩn gật đầu một cái, lướt qua mẹ Niệm nhìn về phía sau, sắc mặt ba Niệm đã phức tạp khó phân biệt tốt xấu, anh cũng lễ phép gật đầu: “chú Niệm.”

“Nhanh đến đây ngồi a, dì pha ly trà cho con.”

“Dì, không cần làm phiền.” Từ Nhuận Thanh nhếch môi cười rộ lên, bộ dáng ôn nhuận mười phần tốt đẹp... Càng khiêm tốn lễ độ, tác phong nhanh nhẹn: “Con chỉ là đưa Niệm Tường lên nhà.”

Niệm Tường tròn mắt há mồm nhìn anh.

Mẹ Niệm chú ý đến giày anh còn chưa đổi, lướt mắt đảo qua, nhìn chằm chằm Niệm Tường, ý tứ hàm xúc ám chỉ —— đưa người vào đây cho ta!

Niệm Tường không ngừng bận rộn cung nghênh “Thái Hậu” đi phòng bếp pha trà, vừa thúc giục “giám đốc” Từ Nhuận Thanh thay đổi giày, dẫn anh tới trước mặt cha Niệm.

Nói gì thì nói, Cha Niệm cũng là người đã từng thấy qua sóng to gió lớn, tự nhiên biết loại thời điểm này tuyệt đối không phải thời cơ thể hiện uy phong. Vừa không thân thiện cũng không lãnh đạm chào hỏi người vừa

vào cửa, ông tùy ý nói chuyện vài câu liền bắt đầu làm bộ như hết sức chuyên chú xem tivi đang... Quảng cáo...

May mắn mẹ Niệm đã pha trà bưng đi ra, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh cha Niệm, bà không chút lưu tình chiếm đi hơn nửa giang sơn của ông.

Dáng ngồi của Từ Nhuận Thanh ngược lại là không khác biệt quá lớn với thường ngày, chỉ là thiếu đi vài phần biếng nhác tùy ý, nhiều hơn một chút nghiêm túc. Anh cảm ơn qua, mắt nhìn Niệm Tường ở một bên đang cố gắng giảm xuống sự tồn tại, anh thầm thở dài một hơi... Loại thời điểm này quả nhiên là không thể trông cậy vào cô.

Anh ngẫm nghĩ một chút, châm chước mở miệng nói: “Muộn như vậy còn đi lên quấy rầy, thật là có chút mạo muội.”

Mẹ Niệm lập tức “Hi” một tiếng, giả bộ hơi mất hứng, chỉ là khóe môi lơ lửng, hiển nhiên là tâm tình cực tốt: “Đừng nói lời khách sáo như vậy... Dì và mẹ con cũng là bạn tốt, con bình thường cứ lại đây chơi dì vui còn không kịp đâu. Huống chi hiện tại con và tiểu Tường nhà ta đang kết giao, cứ đến thường xuyên, lần sau lại đây ném thử... tay nghề của chú Niệm.”

Mẹ Niệm vừa tạm dừng, trước đó vốn muốn nói “tay nghề của dì”, nhưng sau này suy xét đến tay nghề của mình quả thực là không được tốt lắm, vừa lúc sửa miệng thành “chú Niệm”.

Vì thế, làm cho “ông lão giả ngu không biết gì” mất hứng: “Kỹ thuật của tôi còn chưa tốt bằng lão Từ.”

Mẹ Niệm cười híp mắt đưa tay... Hung hăng nhéo ông một cái.

Một cái nhéo này làm khuôn mặt cha Niệm vặn vẹo, trong nháy mắt biểu tình trên mặt phức tạp...

Từ Nhuận Thanh chỉ xem như không nghe thấy, tươi cười càng thêm ôn hòa lễ phép: “Con cũng là muốn nói với dì và chú về chuyện của con và Niệm Tường.”

Mẹ Niệm tiếp tục duy trì biểu tình mỉm cười, tỏ vẻ chăm chú lắng nghe.

Cha Niệm thì lặng lẽ vênh tai...

“Con và Tiểu Niệm ở sáu năm trước đã quen biết nhau, nhắc tới cũng thấy đó là duyên phận, con đúng lúc là bác sĩ chính của cô ấy. Sau này gặp lại nhau ở bãi đỗ xe...” Từ Nhuận Thanh ghé mắt nhìn Niệm Tường, ngay từ đầu cô đã không dám nhìn lên cho đến bây giờ, anh chậm rãi tiếp tục nói: “Con đối với phần cảm tình này là thật nghiêm túc, mấy năm nay vẫn luôn độc thân. Cũng không thể nói là cố ý đợi Tiểu Niệm, chỉ là, trong lòng có người nhớ mãi không quên...”

Anh lại vừa đúng lúc dừng lại một chút, sau đó hạ giọng: “Con muốn ở bên Tiểu Niệm, luôn luôn rất nghiêm túc, chân thành đối đãi phần cảm tình này. Con hi vọng, dì cùng chú Niệm có thể hiểu được và ủng hộ.”

Từ chỗ Niệm Tường, mẹ Niệm khẳng định không có cơ hội để nghe được nhiều chuyện thú vị như vậy, cho nên lúc này, khi nghe Từ Nhuận Thanh thành khẩn bộc bạch chính mình, bà không khỏi đối với anh càng thêm hài lòng một chút.

Bà quay đầu nhìn lão Niệm này giờ vẫn không lên tiếng, người nào đó cao lãnh chỉ lưu lại sườn mặt tỏ vẻ không có biểu tình gì...

Ừ... Vì thế, mẹ Niệm đành phải là người tiếp tục phát ngôn: “Hiểu được và ủng hộ là đương nhiên, chúng ta đều là cha mẹ thời đại mới, chỉ cần Niệm Tường thích vậy thì cái gì cũng dễ thương lượng. Các con dù sao cũng mới nói chuyện yêu đương, đừng ảnh hưởng đến lẽ phải là được, dì tuyệt đối ủng hộ.”

Được những lời này của mẹ Niệm, Từ Nhuận Thanh hiển nhiên là có một loại tâm tình vừa qua được ải lớn.

Đang nghĩ như vậy, liền cảm giác quần áo ở sau lưng bị kéo nhẹ một chút.

Từ Nhuận Thanh không cần quay đầu lại cũng biết, nhất định là người thừa kế gien “giả ngu” của ai đó...

Tiếp tục hàn huyên đến đề tài khác, Từ Nhuận Thanh thấy thời gian không còn sớm lắm, đưa ra ý muốn rời đi.

Mẹ Niệm lập tức vung tay lên, phê chuẩn cho Niệm Tường đi tiễn khách. Đợi người vừa đi, sắc mặt mẹ Niệm nhất thời liền đen xuống, âm u nhìn cha Niệm, tận lực bình tĩnh hỏi: “Ông có chuyện gì sao?”

“Nhìn nó không thuận mắt.” Cha Niệm trả lời... Rất thẳng thắn.

Mẹ Niệm hiển nhiên cũng nghĩ đến người “Cao tuổi mới có con” này, tâm tình yếu ớt mong manh, bà vỗ vỗ bả vai ông: “Được rồi, người ta chỉ là đi lên ngồi một chút, ông làm giá cái gì chứ. Đã dự tính là Tiểu Từ, ông còn sừng sĩa mặt mày như vậy, người ta tự hỏi một hồi, cảm thấy không thích hợp, không cần con gái ông nữa, đợi tới lúc đó, ông chờ mà bị chết đuối trong nước mắt của con gái đi.”

Trong đầu cha Niệm hiện lên một chút cái hình ảnh kia, nhất thời mặt cũng đen: “...”

Niệm Tường đợi ra khỏi nhà thế này mới dám cười, thấy trên hành lang không có ai, liền tiến lên ôm ôm anh: “Bác sĩ Từ, anh thật giỏi.”

Từ Nhuận Thanh vui lòng nhận, chỉ vào thang máy vừa dừng lại: “Không cần tiễn nữa, đi lên đi xuống còn phiền toái hơn.”

“Nhưng em còn muốn ở cùng anh thêm một hồi...” Niệm Tường kéo góc áo anh hai lần, lại bổ sung thêm thời gian: “Năm phút đồng hồ... Đưa anh đến trước xe.”

Từ Nhuận Thanh không lên tiếng, ánh mắt tuần tra bốn phía một chút, lôi kéo cô đi về hướng thang thoát hiểm.

“Năm phút đồng hồ đúng không?” Anh nâng cổ tay nhìn nhìn thời gian, ngữ khí ra vẻ nghiêm túc, lại cũng khó giấu được ý cười: “Bắt đầu tính thời gian.”

Dứt lời, anh thuận tay đóng cửa thang thoát hiểm, từ trên cao nhìn xuống cô, thanh âm ôn lạnh hỏi cô: “Muốn làm cái gì?”

Niệm Tường nguyên bản chỉ là muốn đưa anh xuống lầu mà thôi, anh đột nhiên đem mình kéo tới chỗ này... Lại nghiêm trang hỏi cô muốn làm cái gì...

Cô nhất thời có chút ý nghĩ không thuần khiết hiện lên...

“Em không... Không muốn cái gì a.” Vô lực ngụy biện, trên thực tế cái gì cô cũng đã suy nghĩ qua một lần...

Trong thang lầu trống trải, an tĩnh, không có một tia tạp âm. Chỉ có ánh đèn chiếu sáng thanh lãnh, phản chiếu lên khuôn mặt tuần tú của anh.

Niệm Tường vì ngẩng đầu nhìn anh quá mệt, dứt khoát đứng lên hai bậc thang ở trên anh, vừa vịn tay vịn, anh liền áp lại gần. Một tay đè lại gáy cô, chính xác mà chặt chẽ hôn xuống.

“Em không muốn...Anh muốn...” Anh ngậm môi của cô, thanh âm mơ hồ: “Cả ngày hôm nay đều không... Thân cận em...”

Từ Nhuận Thanh nói xong, trầm thấp cười vài tiếng, nhẹ nhàng mà cắn cắn môi của cô: “Không phải nói muốn dính anh, muốn làm nũng?”

Thanh âm của anh thấp đến mức tận cùng, mang theo vài phần khàn khàn mị hoặc.

Niệm Tưởng bị thanh âm của anh quyến rũ đến có chút hoảng thần, lại cảm thấy lần này, loại tư thế này, độ cao hôn môi này... Không đủ nhiệt liệt.

Cô đỡ lấy tay anh, nhảy xuống một bật, tiến vào trong lòng anh, hơi ngẩng đầu lên chạm vào cằm anh, sau đó không khách khí chút nào há mồm cắn một ngụm.

Liền nghe anh nhẹ “hừ” một tiếng, sau khi Niệm Tưởng nhả ra, anh cúi đầu nhìn xuống, trong nháy mắt Niệm Tưởng ngẩng đầu lên hôn anh, cứ như vậy môi cô áp trên đôi môi anh, mềm giọng hỏi: “Như vậy có tính không?”

Dứt lời, cô lấy đầu lưỡi, khẽ liếm một chút...

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 72: Bận Rộn

Gần như là trong nháy mắt đó, Từ Nhuận Thanh liền cúi đầu xuống, chớp mũi sượt qua sườn mặt cô mang theo cảm giác lạnh lạnh.

Sau đó, Niệm Tường liền nhìn thấy trong đáy mắt anh tràn ra một ngọn lửa, sáng bừng đến kinh người. Bên trong tựa hồ có ngưỡng kết băng lăng, ánh sáng tràn ra chiếu lên từng tầng từng tầng đóa hoa tuyết.

“Không học cũng biết?” Thanh âm của anh trong nháy mắt càng thêm trầm khàn.

“Em là cô bé rất thích học hỏi.” Niệm Tường biết, ánh mắt anh mang theo sự xâm lược không chút nào che dấu là đại biểu cho cái gì, nhưng cô không sợ hãi, biết anh sẽ không làm gì mình, cho nên cô mới bạo gan trêu chọc: “Tò mò, thì sẽ thực hành...”

Cô vòng tay ôm anh làm nũng, dán sát người mình vào người anh cọ cọ một chút. Cách lớp quần áo thật dày cũng có thể cảm giác được cả người anh chợt cứng ngắc.

Niệm Tường lại nhin không được cười cười, thấy anh đang muốn ngẩng đầu phản công trở lại, nhanh chóng dựng lên ngón tay: “Năm phút... Anh một giây cũng không lãng phí.”

Từ Nhuận Thanh cầm lấy tay cô kéo đến phía sau lưng của cô, cánh tay thuận thế dùng lực một chút đẩy cô tiến về phía trước, triệt để vùi vào trong lòng anh.

Một tay còn lại nắm cằm của cô, cúi đầu hôn xuống.

Bờ môi của anh nóng bỏng, bởi vì vừa rồi hôn môi có chút thủy quang, anh nhẹ nhàng vuốt ve môi của cô, mềm mại, lại ôn nhu.

Sau đó bàn tay nắm tay cô dần thả lỏng, hướng lên trên gáy cô, chậm rãi chế trụ. Đôi môi kia cũng dời qua, dừng lại trên cằm của cô.

Mục tiêu của anh hiển nhiên không phải nơi này nên nụ hôn cũng không chuyên tâm, anh chỉ nhẹ nhàng ma sát một chút liền dọc theo sườn mặt cô rơi vào vành tai.

Hơi thở ấm áp kia liền ở ngay bên tai của cô, mỗi một cái hô hấp loạn nhịp đều được cô nghe rất rõ ràng thấu đáo.

Niệm Tường cảm thấy chính mình bị anh châm lửa từng chút từng chút một, cả người đều nóng lên.

Cô giật giật thân mình, lại cũng không biết là muốn tránh khỏi anh, hay vẫn là... Muốn gần anh hơn.

Tay Từ Nhuận Thanh ôm sau gáy cô hơi hơi giữ chặt, anh ngậm vành tai cô, đầu lưỡi khẽ liếm, phác thảo vài cái... Liền làm cho cả người Niệm Tường mềm nhũn ra, ôm anh giống như gấu Koala ôm cây, như thế nào cũng không buông tay.

Sau đó, ngón tay anh khẽ vén sợi tóc bên tai cô...

Niệm Tường còn chưa phản ứng kịp, môi anh đã khắc lên nơi mềm mại phía sau tai cô, nơi mềm mại nhất... nơi mẫn cảm nhất.

Từ Nhuận Thanh hiển nhiên biết đây là điểm nhạy cảm của cô, mỗi lần hôn lên đó, nhìn cô từ từ nhắm hai mắt giống như mèo con biếng nhác, anh không tự chủ được liền cảm thấy tâm tình rất tốt.

Niệm Tưởng lại ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ muốn cố gắng giảm bớt sự tồn tại, ít một chút... Ít hơn một chút nữa...

Kết quả, tự nhiên cuối cùng là —— Niệm Tưởng bị Từ Nhuận Thanh “thu thập”.

Khi về nhà, trên cổ Niệm Tưởng quấn quanh khăn choàng cổ của Từ Nhuận Thanh, cô cúi đầu đỏ mặt, che môi vội vã đi về phòng mình.

Nếu cô lúc này... bộ dạng vừa “bị thương yêu” qua bị lão Niệm – người đang có tâm hồn mỏng manh nhìn thấy, ông phỏng chừng đêm nay sẽ muốn nhảy lầu ...

Kết quả, cô vừa mới vào phòng, chỉ kịp tháo ra khăn quàng cổ, cởi áo khoác thì cửa phòng bị gõ hai tiếng có lệ, mẹ Niệm liền đẩy cửa vào.

Niệm Tưởng sợ tới mức kêu lên một tiếng sợ hãi, trực tiếp vén chăn lên chôn đầu vào, chỉ lộ ra cái... Mông...

Mẹ Niệm bị giật mình, thiếu chút nữa làm rơi ly sữa trong tay. Lòng vẫn còn sợ hãi đem ly sữa để lên tủ đầu giường, thế này bà mới không chút lưu tình đánh lên mông cô một cái: “Đi ra, mẹ có việc muốn nói với con.”

“Mẹ nói đi, con đang nghe a...” Trong chăn bỗng phát ra âm thanh mơ hồ không rõ, mẹ Niệm nghe lập tức nhú mày, có thể tưởng tượng bây giờ Niệm Tưởng đã yêu đương, kết hôn... Cũng không lâu nữa đâu, bà cũng sinh ra nỗi lòng luyến tiếc.

Đột nhiên bà có thể hiểu được tâm tình hiện tại của lão Niệm...

Bà khẽ thở dài, vốn đầy bụng lời muốn nói nhưng một câu cũng không nói ra miệng.

Con gái của bà không lẽ bà không biết? Nhìn cô có vẻ ngốc nghếch, nhưng kỳ thật là do cô quá trong sáng, không có cái gì gọi là biết che giấu tâm tư. Cũng không thẹn với lão Niệm hai mươi mấy năm qua vẫn như một, bảo vệ tâm tư thuần khiết của Niệm Tường.

Chỉ là trước đây bà vui mừng vì cô không phải dạng người xảo trá, tính kế, nhưng sau này gả ra ngoài sống, ngược lại bà hi vọng cô khôn khéo một chút.

Nghĩ như vậy, mẹ Niệm châm chước từ ngữ liền hỏi: “Con cảm thấy Tiểu Từ đối với con thế nào?”

“Rất tốt ạ.” Niệm Tường trả lời xong, ném chăn qua một vòng, lặng lẽ xốc lên một góc chăn. Nằm xuống, gối đầu lên chân mẹ Niệm: “Là thật sự rất tốt.”

Mẹ Niệm nhin không được cười cười, ngón tay phủ lên tóc cô, khó được dịu dàng vuốt vuốt.

Niệm Tường nhất thời có chút thụ sủng nhược kinh: “Mẹ, có phải mẹ bị ba chọc cái gì không?”

Mẹ Niệm quyết đoán nhéo cô một cái, nhìn cô nhe răng nhếch miệng lại không dám lộ ra, bà nhất thời hết giận: “Con là đứa không tiền đồ, khi dễ con, con cũng không biết.”

“Con biết ạ.” Niệm Tường kê vào lòng bàn tay của bà cọ cọ.

“Lúc mẹ và ba mới quen nhau cũng cảm thấy ông ấy rất tốt, sau này khi đã kết hôn, lo thêm củi gạo dầu muối... Ba con vào thời điểm đó còn chưa thành thực ổn trọng, mẹ vừa gả vào Niệm gia cũng phải mất một thời gian mới thích ứng được.”

Mẹ Niệm nhớ tới quá khứ, nhin không được khẽ thở dài.

“Khi đó mẹ cũng là một cô gái cái gì cũng không hiểu, tuy rằng không giống con, được ba con nuông chiều bảo hộ như vậy, nhưng mẹ cũng được trong nhà che chở. Gả cho người không phải cái gì cũng có thể thuận theo mình, vào thời điểm đó mẹ vẫn cảm thấy ba con rất tốt, nhưng sau khi kết hôn, dù sao cũng là sống cùng nhau mới hiểu, Niệm Tường, không có đơn giản như con nghĩ như vậy đâu.”

Niệm Tường cái hiểu cái không gật gật đầu, trong lòng lại là nghĩ: “... Bất luận là vấn đề gì, bác sĩ Từ đều có thể giải quyết đi?”

“Cho nên, ba con gần đây giống như người bị bệnh thần kinh, lo được lo mất. Vừa nhìn con đi ra ngoài lâu như vậy, ngấm lại không yên lòng. Đi pha tách sữa để mẹ bưng vào, thuận tiện giảng giải cùng con vài câu...” Mẹ Niệm bởi vì làm nội trợ nên tay có chút sần, chỉ dán nhẹ trên mặt mềm mại của Niệm Tường, đáy lòng càng sinh ra vài phần không nở.

Tâm tình “cải thảo” nuôi trồng 24 năm bị lấy mất là như thế nào? Xem như bà lĩnh hội được vài phần.

“Niệm Tường, con không biết đâu, con chính là máu thịt trên đầu quả tim của ba con, móc đi không phải là đau một trận rồi xong. Ông ấy còn lo lắng con sẽ vui vẻ không, có chịu ủy khuất không, có mất hứng không...”

Niệm Tường nghe mà chớp mũi chua xót: “Mẹ, mẹ nói những điều này là quá sớm, con và bác sĩ Từ còn chưa tới... bước kết hôn này.”

Cô vốn là muốn nói “đính hôn”, nhưng vì lúc sau nhớ lại, Từ bác sĩ đã mấy lần nhắc đến chuyện này... Cô cũng ngượng ngùng làm bộ như cái gì cũng không biết, chỉ có thể chậm chạp sửa lại từ.

Những chi tiết nhỏ này của cô làm sao có thể qua được mắt mẹ Niệm, bà cười cười, không nói: “Kỳ thật mẹ còn có rất nhiều lời muốn nói với con, rất nhiều kinh nghiệm muốn dạy con, rất nhiều ủy khuất tự mình trải qua đều muốn nói cho con biết...”

Bà hơi ngừng lại, chuyển qua đề tài khác: “Bất quá thấy Tiểu Từ đáng tin như vậy, đợi sự tình đến rồi nói sau.”

Dứt lời, bà đẩy nhẹ đầu cô một chút, chỉ vào ly sữa trên tủ đầu giường: “Uống nhanh rồi đi ngủ, không phải nói gần đây bắt đầu bận rộn sao?”

Niệm Tưởng lại cọ đi lên, ôm mẹ cọ cọ mấy lần, lẩm bẩm một câu: “Mẹ, trên người mẹ vẫn thơm như vậy.”

Loại hương kia không nói được là mùi gì, từ nhỏ đến lớn đã ở bên cô, làm cho cô an tâm không hết lời.

Mẹ Niệm nhẹ nhàng vỗ vỗ trên vai cô, gương mặt giả bộ mạnh mẽ nói: “Đừng nghĩ nịnh nọt mẹ, mẹ đã biết con là phản đồ chỉ chăm chăm muốn “ra ngoài”... Nhìn con tra tấn ba con thành cái dạng gì, mấy ngày nay ông ấy không ngủ ngon một giấc nào, cũng nên dỗ dành ông ấy một chút.”

Nói xong, bà quay người liền muốn đi ra ngoài, đi đến cửa, bộ dạng muốn nói lại thôi, nhưng bà vẫn là nói: “Tuổi trẻ bây giờ, phương thức ở bên nhau ra sao mẹ không biết, bất quá về sau cũng chú ý một chút. Đêm nay con đừng đi ra ngoài nữa, đỡ phải cho ba con nhìn thấy lại muốn hô lên đau đớn tâm can...”

Cùng với tiếng cửa phòng đóng lại, Niệm Tưởng nhất thời hóa đá...

Cô che miệng, than thở một tiếng, lại đem mình nhét vào trong chăn...

Xoay xoay xoay.

Xoay thành... Bánh quai chèo.

(:3 > ∠)

Ngày Tống Tử Chiêu xuất ngoại, Niệm Tường và Lan Tiểu Quân cùng đi đưa anh. Ở phi trường, lúc nói lời tạm biệt “Lưu luyến không rời”, Tống Tử Chiêu như là nhớ tới chuyện gì thú vị, đột nhiên hỏi Niệm Tường: “Nghe nói em đang thi bằng lái?”

Niệm Tường ngốc trệ một chút, gật đầu.

Sau đó liền nghe Tống Tử Chiêu “Ừm” một tiếng, cười giòn nói: “Lại một “sát thủ” trên đường sắp ra đời.”

Niệm Tường nhất thời: “...” Giết, sao máy bay còn chưa gọi anh bay đi!

Người đưa tiễn không nhiều, nhưng cũng tuyệt đối không ít. Cũng không có như Lan Tiểu Quân tưởng tượng “Nếu như mọi người đều khóc, cậu nói xem chúng ta có nên cũng rút chút nước mắt tham gia vào trong đó? Nhưng để người như mình rơi nước mắt thì thật là khó khăn” hoặc là “Mọi người đều dào dạt nỗi lòng từ ngữ chúc phúc, chúng ta không nghĩ ra được câu gì thì làm thế nào?” Vấn đề là như vậy.

Câu trước, Niệm Tường nghĩ kế: “Vây, dùng ngón tay dính nước miếng, chấm chấm lên mặt.”

Câu sau Niệm Tường trả lời: “Cái này đơn giản, cậu chỉ cần không nói câu “thuận buồm xuôi gió” là được.”

Đương nhiên, hai câu trả lời, Lan Tiểu Quân đều lấy trăm mặc kháng nghị.

Sau hôm đưa tiễn Tống Tử Chiêu, Âu Dương đi làm lại. Không biết là đột nhiên nghĩ thông suốt cái gì hay là ai đánh anh một gậy nên đột nhiên được khai sáng, anh cùng Lan Tiểu Quân rốt cuộc cũng không còn cách mặt, vừa đến giờ tan tầm liền cần mẫn đến chỗ Lan Tiểu Quân công tác.

Lan Tiểu Quân khác người, làm cao từ chối được vài ngày thì cũng nhanh chóng đầu hàng. Tuy rằng không có tốt lắm, nhưng... theo Niệm Tưởng quan sát, việc hòa hợp lại đó là thuận theo tự nhiên, sẽ là kết quả tất yếu.

Nhưng Niệm Tưởng có chút mất hứng, gần đây, mỗi ngày Âu Dương đều cười như được mùa, cầm cành hoa trong phòng khám lên ngắm nhìn, không có chuyện gì còn đem cành hoa chạm lên mặt bác sĩ Từ, thật không biết xấu hổ mà.

À... Trên thực tế là vì Từ Nhuận Thanh chuẩn bị cùng hợp tác giải phẫu với bệnh viện đại học B, bởi vì Âu Dương trước đó có kinh nghiệm cùng đi, nên lần này cũng không mang theo Niệm Tưởng.

Sau đó, cô gái càng ngày càng để ý, ăn dấm chua của Âu Dương ...

Bất quá, gần đây không chỉ có họ bận rộn, Niệm Tưởng gần như cũng bận đến chân không chạm đất.

Bà nội lại đột nhiên muốn thức sớm tập thể dục, ừ... Cũng không tính là đột nhiên muốn, sau khi đến đây bà luôn luôn lăm bẫm không có chuyện gì để làm, sáng sớm thức dậy thì đứng đó ngẩn người, thật sợ bà sẽ buồn chán, vì thế đề nghị tập thể dục sớm.

Cha Niệm không muốn thức sớm, nhưng muốn giữ hiếu tâm nên không hề do dự đem chuyện này giao cho... Niệm Tưởng.

Giữa trưa cô còn phải đi tập lái xe, cô cảm thấy thể năng của mình cạn kiệt nghiêm trọng, khả năng chịu đựng đang hạ xuống, yếu ớt như một đứa trẻ nhỏ, không có sức làm gì.

Từ Nhuận Thanh dù bận rộn hơn nữa thì giữa trưa cũng sẽ đi cùng cô đến sân tập, mỗi ngày, buổi sáng huấn luyện viên Cát dạy học lý thuyết, buổi chiều chính là dạy ở sân tập, nghe nói hiện tại trong sân tập, ông đã có

phát biểu thế này: “Giữa trưa, ở chỗ này có một cô gái luyện xe, là cháu dâu họ của tôi. Giữa trưa tôi cũng không quản, vì cháu họ của tôi đã dạy bạn gái anh ta tốt lắm, tôi trở về chỉ cần nghiệm thu là được, hà hà! Các người đã luyện lâu như vậy còn không bằng cô gái vừa tới vài ngày này đâu.”

Các cô gái trong nhóm người tò mò hỏi thêm, huấn luyện viên Cát liền kể các tình huống đã gặp, khen Từ Nhuận Thanh và Niệm Tường lên đến trên trời...

Vì thế, vài ngày sau liền có người bắt đầu tụ tập luyện xe vào giữa trưa, hơn nữa, khi Niệm Tường chủ động nhường cho các cô gái luyện xe thì họ sôi nổi tỏ vẻ: “Chúng tôi chỉ là đến hơi sớm, thuận tiện đợi huấn luyện, cô cứ làm việc của mình đi...”

Niệm Tường: “...”

Sau khi bị vây xem hai ngày, Niệm Tường... Bỏ cuộc.

Từ Nhuận Thanh không quá hiểu lắm hỏi: “Tại sao không đi?”

Niệm Tường bữu môi bất mãn: “Các cô ấy đều nhìn anh! Tròng mắt cũng muốn dính lên luôn!”

Từ Nhuận Thanh sáng tỏ, rất tự nhiên mà quen thuộc nói: “Ừ, họ nhìn thì mặc họ, mắt anh chỉ dính trên người em, không phải là được rồi sao?”

Mắt anh...

Chỉ dính...

Trên người em...

A, thật thẹn thùng. (*w*)

Một câu này liền dổ Niệm Tưởng đến không biết phương hướng ...

Tiền đồ gì đây a!!!

Tuy rằng nhiều việc xảy ra, liên tiếp chồng chất nhưng cũng bất quá chỉ trong một tuần mà thôi. Trong khoảng thời gian này Thụy Kim và toàn thể công nhân viên đã xác định xong nơi đến của hai ngày nghỉ dưỡng.

Niệm Tưởng không hề nghĩ ngợi, liền quyết định đi hội quán ôn tuyền.

Vì thế, qua xong cuối tuần này, rất nhanh liền đón chờ hành trình đi ôn tuyền nghỉ ngơi.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 73: Mềm Mại

Chủ Nhật, trước ngày đi ôn tuyển hội quán một ngày.

Từ Nhuận Thanh cùng Âu Dương đến bệnh viện đại học B để họp nghiên cứu phương án trị liệu cho bệnh nhân, một mình Niệm Tường ở lại phòng khám.

Cô đang viết bệnh lịch, dư quang khóe mắt quét thấy có người tiến vào, cô dừng bút, quay đầu nhìn lại.

Phùng Giản nâng cốc trà chậm rãi đi tới, thấy Niệm Tường mặt mày ngẩn ngơ, cô ấy dựa vào cạnh bàn làm việc, giơ tay nâng cằm của Niệm Tường, đùa giỡn: “ai u, tiểu nương tử nhà ai đang ngồi nhớ phu quân a...”

Niệm Tường ngoài khi bị Từ Nhuận Thanh trêu chọc đến đỏ mặt, thì đối với người khác cô lại có lực miễn dịch rất tốt. Cô đánh tay Phùng Giản, tiếp tục múa bút thành văn...

Vừa viết vừa hỏi: “Mỗi ngày hình như cô đều nhàn rồi?”

Phùng Giản vén vén tóc, rất là ưu thương thở dài: “Cô lại không phải không biết, tôi được điều qua phòng nhàn hạ nhất trong bệnh viện mà.”

Phùng Giản được điều đi qua phòng khác, thời gian nhàn hạ tương đối nhiều, cô ấy vốn đi theo bác sĩ Lâm, cường độ công việc không thể ít hơn so với Niệm Tường. Nhưng bác sĩ Lâm đi công tác ba tháng, đột nhiên cô bị nhàn rồi đến mức meo.

Hiện tại thật vất vả mới cho bản thân thích ứng với cảm giác nhàn hạ, làm cho chính mình thoải mái vui vẻ, kết quả, nghe nói bác sĩ Lâm lần này có thể về sớm hơn mấy ngày. Tin tức này dẫn đến gần đây Phùng Giản có chút không sung sướng, thở dài thở ngắn, mỗi ngày cứ như “Tây Thi” khóc thương sâu não: “Thật là rối rắm, vừa hi vọng nhìn thấy bác sĩ Lâm soái khí bức người của chúng ta trở về, đáng vẻ anh tuần tiêu sái, phong cảnh như tranh, vừa luyến tiếc cái việc nhàn rồi đã lâu...”

“Niệm Tường, đợi lát nữa chúng ta tan việc đi mua đồ bơi đi?”

Niệm Tường “A” một tiếng, trả lời: “Đồ bơi sao...”

Cô thiếu chút nữa quên mất việc này!

Phùng Giản nhìn gương mặt Niệm Tường có biểu tình kiểu “Tôi rất cuộc nhớ ra, tôi đã quên mất chuyện quan trọng gì”, cô ấy lập tức “Hi” một tiếng, nhượng mảy mảy xong thời gian, thế này mới vui sướng rời đi.

Đến giờ tan tầm, Niệm Tường thay xong quần áo thì đứng ở cửa đợi Phùng Giản đi ra, thuận tiện nhắn tin cho bác sĩ Từ, hỏi xem đã xong chưa.

Từ Nhuận Thanh đang ở phòng trà nước, nghiêng mình dựa vào cửa sổ nhìn ra công viên của bệnh viện đại học B...

Di động trong túi áo rung lên, anh lấy ra xem, thuận tay đem cốc nước đặt ở trước cửa sổ, trả lời: “Còn chưa xong, chắc phải nửa giờ nữa, về rồi?”

Niệm Tường chống cằm cười ngây ngô một hồi, trả lời: “Đúng a, em cùng Phùng Giản hẹn đi mua đồ bơi.”

Từ Nhuận Thanh bưng cốc nước lên khẽ nhấp một ngụm, ánh mắt nặng nề nhìn về phía ngoài cửa sổ mỏng manh ánh nắng, anh cong cong môi, vuốt vuốt di động, thật lâu sau mới nói: “Anh cũng chưa có đồ bơi, đợi lát nữa thuận tiện xem giúp anh.”

Chính là lúc này Phùng Giản đi đến, nhìn thấy Niệm Tường cúi đầu, cô ấy chạy chậm lại vỗ nhẹ bả vai Niệm Tường: “Hắc!”

Niệm tường đang ngưỡng ngùng đỏ mặt vì chìm trong suy nghĩ của mình, cô giật mình run tay, di động trực tiếp rơi xuống sàn, tiếng kêu bèn nhộn vang lên. Niệm Tường ngây ngốc, Phùng Giản cũng ngây ngốc ...

Thật lâu sau vẫn là Niệm Tường hồi thần lại trước, cô nhanh chóng nhặt lên di động, vội an ủi, áy náy ôm Phùng Giản: “Không có việc gì, không có việc gì, sơ xuất một chút mà thôi, một ngày nào đó di động cũng sẽ bị rơi, chúng ta đi nhanh lên đi.”

Cô vừa cầm điện thoại cho vào trong túi áo, vừa không nhịn được suy nghĩ... đồ bơi của bác sĩ Từ, không phải là loại quần bơi...ôm sát đáng người sao.

Cô suy nghĩ một chút, liền cảm thấy hai gò má lại có chút nóng lên, trầm thấp hắng giọng một tiếng, nhanh chóng kéo Phùng Giản đi ra khỏi bệnh viện.

Đến trung tâm mua sắm, Niệm Tường vẫn phân tâm nhìn sang quầy quần bơi nam... Người bán hàng ở một bên kỳ quái nhìn cô, quyết định vẫn nên phục vụ Phùng Giản – người đang hưng trí bừng bừng mua sắm kia.

Niệm Tường có điểm không thích hợp, Phùng Giản rất nhanh liền phát hiện. Cô theo tầm mắt của Niệm Tường nhìn qua, nhướn mày cười khinh bỉ: “Tiểu bảo bối, mau mau nói cho tỷ tỷ biết, đã biết rõ thước tắc của bác sĩ Từ rồi, nên muốn mua quần bơi...”

Thấy cô không trả lời, Phùng Giản “Hì” một tiếng, hận không rên sắt thành thép, trực tiếp kéo Niệm Tường đi qua: “Muốn mua cho bác sĩ Từ thì cứ thoải mái chọn nha! Thẹn thùng như vậy làm gì, tôi lại không phải không biết các người...”

Nói xong, ánh mắt quay tròn, tò mò hỏi: “Các người chưa sao? Chẳng lẽ... Lần này đi ôn tuyển... A a a... Niệm Tường, cô nhất định phải nắm chắc cơ hội.”

Nói xong... Cũng hoàn toàn chưa cho Niệm Tường cơ hội mở miệng, trái chọn, phải chọn, chọn cho Niệm Tường một bộ bikini.

Niệm Tường nhìn thấy loại đồ mà dây thắt có thể rơi ra bất cứ lúc nào, cô mạnh mẽ lắc đầu...

Phùng Giản càng chọn càng hăng, cuối cùng là một bộ mà nhìn qua cứ như là đồ lót...

Đợi đến cuối cùng khi Niệm Tường quẹt thẻ tính tiền, mặt cũng đỏ hồng... Trong đầu vẫn hồi tưởng lại bộ đồ bơi khêu gợi và quần bơi.

Ừ... Quần bơi vẫn là chính cô chọn ...

Thanh âm của Phùng Giản giống như muốn tẩy não cô: “Niệm Tường, tôi nói với cô này, ngâm nước nóng, cơ hội mập mờ như vậy nhất định phải nắm chặt a, cô cùng bác sĩ Từ tắm uyên ương! Ngâm một lúc sẽ bị hơi nước trong ôn tuyển làm cho mê hoặc, hơn nữa tắm lâu đầu óc sẽ choáng váng ... ách, thiên thời địa lợi nhân hòa. Cô liền nhào lên...”

Bùm mặt (/w).

Phùng Giản thật là quá không thuần khiết!

Vốn hai người định ở bên ngoài dùng cơm, kết quả, người nhà Phùng Giản gọi điện thoại bảo về xem mắt, cô ấy liền lập tức bỏ lại Niệm Tường: “Vạn nhất tôi gặp được một con cá chất lượng tốt thì sao! Nhân sinh nên tự tin như vậy, tự mình cố gắng...”

Niệm Tưởng đang chuẩn bị ngồi xe công cộng về nhà, kết quả mới vừa đi tới trạm xe bus liền nhận được điện thoại của Từ Nhuận Thanh, anh bảo cô tới tiệm cà phê gần đó ngồi một lát, chờ anh tới đón, buổi tối... Đến nhà anh cùng nhau ăn cơm.

Niệm Tưởng đang muốn làm bộ như lơ đãng hỏi một chút là nhà nào, thì đầu kia đã như hiểu được ý cô, anh giải thích: “Đến nhà anh, mua chút đồ về nấu một bữa.”

Vì thế, tò mò và ý muốn thưởng thức trù nghệ và dáng dấp của bác sĩ Từ khi xuống bếp cũng đã thành sự thật...

Mười phút sau, Từ Nhuận Thanh đón cô cùng nhau về nhà, vào siêu thị cách chung cư không xa chọn nguyên liệu nấu ăn. Đợi khi về đến nhà, cũng đã hơn nửa giờ.

Hai tay Từ Nhuận Thanh đều cầm gì đó, anh khẽ nâng mắt nhìn Niệm Tưởng – người đang không có chút tự giác nào, ý bảo: “Mở cửa.”

Niệm Tưởng “á” một tiếng, đầu tiên là sờ túi của anh tìm chìa khóa...

Từ Nhuận Thanh không nói chuyện, đợi mở cửa vào nhà, lúc này mới hỏi: “Chìa khóa anh đưa em, không mang theo sao?”

Thiếu nữ này gần đây trí nhớ không được tốt lắm, rốt cuộc nhớ tới hình như là có chuyện như vậy, cô ngẩng mặt lên vô tội nhìn anh: “Có mang...”

“Về sau phải thực hành nhiều mới nhớ được.” Anh thay xong giày, chậm rãi bổ sung một câu: “Đây là trọng điểm mà thầy giáo cũng đã dạy em, không thể chỉ có học lý thuyết mà không dùng đến trong thực tiễn.”

Niệm Tưởng: “...” còn dám nói lý lẽ ra uy hiếp, đừng nói là anh không có tâm tư riêng một chút nào đi?

Thời gian đã không còn sớm, thành phố Z đã vào mùa đông, đêm dài hơn rất nhiều, năm giờ mà quang cảnh sắc trời đã trầm xuống kéo lên màn đêm, ánh mặt trời mờ mờ.

Trong tiểu khu, đèn đường đều đã sáng lên, yên tĩnh lại an bình.

Từ Nhuận Thanh mặc tạp dề vào, bắt đầu nấu canh trước. Niệm Tường hỗ trợ một bên, chờ anh rửa sạch xương, vớt ra cho vào nồi nấu sôi.

Niệm Tường bên này vừa cho vào nồi, Từ Nhuận Thanh bên đó đã thái xong rau củ, liền cho tiếp vào nồi.

Nấu canh xong, kế tiếp là chân gà, vốn là muốn làm món cánh gà, lại bị Niệm Tường dùng ngôn từ chính nghĩa nói “Thịt không nhiều, lại có hai cái xương”, cô lấy đó làm lý do đổi thành chân gà.

Không quan hệ, cô vui là được.

Còn có một tô canh cá chua, một đĩa bắp ngô đậu cove, lại thêm một đĩa nhỏ cải thảo.

Niệm Tường nhìn mà nước miếng cũng muốn chảy xuống, thừa dịp Từ Nhuận Thanh xoay người ném thử canh xương, cô cầm lấy chiếc đũa liền gắp mấy miếng thịt cá nhét vào miệng.

Từ Nhuận Thanh nghe thấy phía sau có thanh âm hít hà, quay người nhìn thoáng qua, liền thấy Niệm Tường bị phồng mà hai mắt ươn ướt, dù vậy cô cũng không nguyện ý phun ra miếng cá, thấy anh nhìn cô vội nuốt xuống, làm bộ như cái gì đều không có phát sinh.

“Mèo con ăn vụng.” Từ Nhuận Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, anh cúi người, cầm cho cô cái chén nhỏ: “Mép bát nóng, muốn ăn thì ăn trước một ít lót dạ, đợi lát nữa anh lại lấy thêm.”

Niệm Tưởng gật gật đầu, nhìn không được le ra đầu lưỡi... nóng quá, nóng quá.

Từ Nhuận Thanh nhìn liền nhớ tới rất lâu phía trước, có một lần kia, cô ở trước mặt chú Niệm làm nũng, bộ dáng le lưỡi vẩy đuôi cũng giống như vậy. So với hiện tại... Không khác biệt lắm...

Khi đó anh không nhìn được muốn hôn cô, hiện tại anh vẫn muốn như vậy.

Trong tay anh còn cầm thìa, hơi hơi dờ ra, liền cúi đầu xuống hôn cô. Niệm Tưởng thấy anh đột nhiên cúi đầu đến, cô nhanh chóng rút đầu lưỡi về, một giây sau, liền cảm giác môi anh phiem chút thủy quang còn mang theo mùi hương rơi xuống, mềm mại lại ôn lạnh.

Từ Nhuận Thanh nhìn cô một cái, chỉ dừng lại trong chớp mắt liền rời đi, anh quay người như không có chuyện gì xảy ra, cho thêm gia vị vào canh xương...

Niệm Tưởng siết chặt bát, mặt đỏ đến mức như là một con cua bị luộc

Ừ, sáu năm bác sĩ Từ tự lập môn hộ cũng không phải là vô ích, trù nghệ tự nhiên không nói. Bất quá là trước đây không nhắc tới cùng Niệm Tưởng mà thôi, dẫn đến đêm nay cô vẫn luôn bị vây trong trạng thái phấn khởi vui mừng.

Ăn cơm xong, Từ Nhuận Thanh thu dọn bát đĩa, đem Niệm Tưởng đang muốn giúp một tay xách đến trên phòng sách trên lầu. Đợi thu dọn xong phòng bếp, lúc trở ra, Niệm Tưởng đã khoanh chân ngồi trên tấm thảm mềm mại, trong tay cầm một quyển sách gì đó, nhìn hết sức chuyên chú.

Thời gian còn sớm, Từ Nhuận Thanh dứt khoát cũng rút một quyển sách, ở bên cạnh cô ngồi xuống. Nhưng không biết có phải là do cô ở bên cạnh hay không, anh thủy chung không tỉnh tâm được, cuối cùng dứt khoát để sách xuống, cầm tai nghe nghe nhạc.

Niệm Tường xem một hồi cũng bắt đầu thất thần, thấy anh ngồi tại cách đó không xa nghe nhạc, cô nghĩ nghĩ, lại gần, đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng mà chọt chọt chân của anh. Thấy anh buông mắt nhìn, cô nghiêm túc ngồi xuống trước mặt anh, dùng khẩu hình miệng hỏi: “Anh đang nghe cái gì?”

Từ Nhuận Thanh thấy rõ khẩu hình miệng của cô, nhưng anh không trả lời, chỉ là giơ môi lên cười cười, tươi cười thật ôn nhu, Niệm Tường nhìn đến mức cảm thấy một mảnh ấm áp, lại cảm giác nụ cười kia có chút chọc người, đầu quả tim cô cũng ngứa ngứa.

Anh ngoắc ngoắc ngón tay, đợi Niệm Tường tới gần, anh mới lấy xuống tai nghe đội lên cho cô... Sau đó, cúi đầu hôn cô.

Đầu quả tim bị ngứa ngứa lập tức liền dừng lại, thay vào đó là cảm giác tê tê dại dại, xương cốt cũng muốn nhũn xuống.

Niệm Tường nắm chặt quần áo thoải mái ở nhà của anh, một giây sau, liền bị anh cầm lại tay, anh hơi nghiêng người quá mức, nụ hôn càng thêm sâu sắc, mềm mại và ướt át.

Thế cho nên, Niệm Tường từ đầu tới đuôi... Đều không thể nghe ra đó là bài hát gì...

Thậm chí, ngay cả ca từ cũng đều không thể nhớ.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 74: Nguyện Vọng

Từ lúc cha Niệm biết hoạt động du lịch lần này của Thụy Kim là đi ôn tuyển hội quán, thì ông cũng bắt đầu không ổn lắm, luôn không thể không suy nghĩ vớ vẩn, cảm thấy bản thân cũng sắp bị thần kinh suy nhược.

Vì thế, sáng sớm hôm nay, cha Niệm thức sớm tưới hoa, đợi Niệm Tường thức dậy ăn xong điểm tâm rồi kiên trì muốn đích thân đưa cô đi tập hợp ở Thụy Kim.

Dọc theo đường đi luôn miệng nhắc nhở cô, đàn ông đều là mặt người dạ thú, hoa ngôn xảo ngữ, đại xấu xa, ông ân cần dạy bảo nói cho Niệm Tường biết, con nhất định phải kiên quyết kiên quyết không nên thoát ly khỏi đội...

Niệm Tường nghe nửa ngày, cuối cùng là nghe được câu chốt lại của cha Niệm khi muốn truyền đạt tư tưởng cho cô —— con đừng làm gì khác người.

Niệm Tường ra cửa tuy rằng sớm, nhưng do lộ trình khá xa, đợi đến cửa Thụy Kim tập hợp thì mới phát hiện đa số đồng nghiệp đã đến.

Bus du lịch đã vào vị trí của mình, Từ Nhuận Thanh đang đứng bên ghế lái của tài xế nói gì đó. Thấy cô đang hết nhìn đông tới nhìn tây để tìm anh, anh cúi thấp thân mình, xuyên thấu qua kính xe nhìn cô một cái, rồi khẽ gõ vài cái vào cửa kính ý bảo anh ở trong này.

Niệm Tường vốn đứng bên cạnh xe Bus, nghe thấy thanh âm liền quay đầu nhìn lại, trên tay anh cầm văn kiện, đã hết sức chuyên chú tiếp tục cùng

tài xế nói chuyện.

Vừa rồi là anh gõ cửa kính xe...

Niệm Tưởng bụm mặt, then thùng tự vui vẻ một hồi, thế này mới đi tìm Phùng Giản.

Không qua bao lâu, tất cả đồng nghiệp đã tập hợp xong, bắt đầu lên xe chuẩn bị xuất phát. Vì e ngại...đây là chủ ý đơn phương của Niệm Tưởng...

Cô kéo tay Phùng Giản đang muốn đi lên trước thì Từ Nhuận Thanh đang đứng ở cửa kiểm soát danh sách, hai mắt nhìn hai người, anh rất là tự nhiên đem danh sách và cây bút trong tay đưa qua cho cô: “Tìm em đã nửa ngày, đến rồi.”

Niệm Tưởng đầu đầy vạch đen nhìn anh một cái, người nào đó vẻ mặt tự nhiên, đuôi lông mày hơi hơi nhướng cao, hiển nhiên là rất vui vẻ.

Phùng Giản đồng tình nhìn cô một cái, rất tự giác bỏ qua Niệm Tưởng, nhanh chân bước lên xe. Âu Dương theo ở phía sau cũng dùng ánh mắt mập mờ nhìn Niệm Tưởng một phen, chỉ chỉ tên mình trên danh sách: “Đây, cái này, rạch một cái.”

Không quá tình nguyện, Niệm Tưởng cứ như vậy bị giữ lại cùng Từ Nhuận Thanh...làm ban cán sự.

Vì thế, đợi toàn bộ người đều đã lên xe, Niệm Tưởng chỉ có thể lặng lẽ làm một cô hầu đi theo phía sau Từ Nhuận Thanh, trước sự chú ý của mọi người ở phía dưới...ngồi ở ghế đôi hàng thứ nhất.

Sau khi Niệm Tưởng ngồi xuống liền bụm mặt, lấy miếng che mắt bắt đầu ngủ đông... Cô không cần để ý anh, không cần để ý anh, không cần để ý anh!

Bất quá, ở phương diện này Niệm Tưởng trước giờ đều không phải là người nắm quyền chủ động, không qua bao lâu, Từ Nhuận Thanh cầm tay cô khoát lên trên đầu gối anh. Niệm Tưởng kiên cường phản kháng vài cái, sau hai lần thì bị anh bóp đến ngón tay cũng có chút phát đau, thế này mới ngọt ngào không giãy dụa nữa...

Một giờ sau, cuối cùng đã tới chân núi của ôn tuyền hội quán.

Núi cũng không phải là quá cao, đường lên núi rất dài kia cũng không quá rộng lớn, thế cho nên từ lúc bắt đầu lên núi, tốc độ xe liền chậm lại.

Nhìn phía trước đường núi sâu đến tận cùng, giấu trong rừng cây xanh um rồi biến mất, lúc này mơ hồ có thể nhìn thấy giữa sườn núi là ôn tuyền hội quán, ẩn ẩn trong rừng cây.

Hôm nay thời tiết tốt, ánh nắng xuyên thấu qua tầng mây, rơi xuống vạn ánh hào quang, ngọn núi giống như được phủ thêm lớp sơn vàng óng ánh, bóng cây tầng tầng lớp lớp làm cho ánh mắt người nhìn có cảm giác nói không ra lời, hình ảnh sống động đặc biệt kích thích thị giác.

Đến hội quán liền bắt đầu hoạt động tự do. Niệm Tưởng cùng Phùng Giản đi trước nhận phòng, phòng ở rất tốt, ở điểm này Thụy Kim quả thật không ngại tiêu tiền, cũng không phải là nằm ghép giường nhiều người với nhau, tất cả đều là hai người một phòng, mỗi phòng đều có ôn tuyền nhỏ bên trong, hoàn cảnh vô cùng thoải mái.

Phùng Giản từ khi vào phòng đã bắt đầu khen ngợi Từ Nhuận Thanh, khen đến làm cho Niệm Tưởng cũng không nhịn được muốn phản kích lại một chút —— có tốt đến như vậy?

Niệm Tưởng sớm biết rằng mình và Phùng Giản ở chung một phòng, sau khi hai người vào điều đầu tiên là tắm trong ôn tuyền nhỏ thư giãn một lát. Đợi sắp xếp xong đồ đạc chuẩn bị đi ăn cơm trưa thì nhận được điện

thoại của Từ Nhuận Thanh, anh bảo cô đến tiểu hoa viên trong hội quán chờ anh.

Niệm Tường và Phùng Giản hai mặt nhìn nhau, vẫn là Phùng Giản vung tay lên trước: “Cô mau đi đi, để Từ nam thần nhà chúng ta đợi lâu tôi sẽ lột da cô...”

Lúc Niệm Tường đến hoa viên, Từ Nhuận Thanh đang ở trên cây cầu gỗ nhỏ ở gần đó chờ cô.

Trong tay cầm thức ăn cho cá, đang tùy ý ngồi thả hai chân bên dưới cầu, thư thái lại biếng nhác.

Thấy cô đến, bàn tay vung thức ăn một cái, rồi hướng về cô vươn tay ra, ý bảo cô lại đây.

Hẹn hò sao... Thật là ngại ngùng mà.

Từ Nhuận Thanh dẫn cô đi ra phía sau núi, từ cửa sau của ôn tuyền hội quán đi ra ngoài, dọc theo một con đường mòn đi đến một chỗ, rẽ thêm một chỗ nữa bắt đầu xuống núi.

Giữa trưa trên núi có ánh mặt trời ấm áp, rất nhiều cây cối cho dù là đang mùa đông vẫn như cũ xanh um tươi tốt, hơn nữa, nơi này nhìn qua rất ít người sinh sống, an bình lại yên tĩnh, như là một không gian khác, chỉ có gió thổi và lá cây vang lên sào sạt.

May mắn núi không cao, Từ Nhuận Thanh nắm tay cô đi không bao lâu thì còn kém chút nữa là đến chân núi. Tùy ý đi lên một con đường nhỏ, qua một chỗ rẽ, Niệm Tường lập tức bị cảnh sắc trước mắt làm cho thăng thốt.

Cả một vùng đất đều màu hồng, lá cây hồng đến mức tựa như là một đoàn lửa, ánh nắng hắt vào càng thêm tiên diễm ướt át.

Bao quanh cánh rừng cây này chính là dòng suối trong veo thấy đáy, mực nước đã hạ thấp xuống, bên bờ hơi khô lại lộ ra đá cuội dưới đáy. Mặt nước đang từ từ xung động, gợn sóng từng vòng không ngừng. Suối nước trong veo, tiếng nước chảy xuôi giống như là nhạc khúc, liên miên bất tuyệt, thật là dễ nghe.

“Thích không?” Từ Nhuận Thanh hỏi.

Niệm Tưởng mạnh mẽ gật đầu.

“Mẹ anh thích ngâm ôn tuyền, gần như hàng năm đều muốn đến đây. Sau này, hội quán này sáp nhập cổ phần nhà họ Từ, anh tới đây vài lần, có một lần tự mình tùy ý đi một chút, liền tìm thấy nơi này.” Từ Nhuận Thanh chọn một nơi sạch sẽ ngồi xuống, thấy Niệm Tưởng rục rịch muốn đi vào trong rừng cây xem, anh nắm tay cô trở về, kéo cô ngồi xuống bên người: “Không vội, đợi lát nữa đi bờ sông nướng đồ ăn, tất cả đều đã cho người chuẩn bị xong, chỉ cần đốt than liền có thể nướng.”

Niệm Tưởng đã vui mừng đến muốn khóc, ôm cánh tay anh, dựa vào bả vai anh cọ cọ, cô giống như con mèo nhỏ đang làm nũng.

Thật đúng là dễ dàng thỏa mãn.

“Nơi này kỳ thật là nơi khai thác gỗ lim, cánh rừng cây này đều là gỗ lim.” Từ Nhuận Thanh lại chỉ tay về hướng Bắc: “Đường núi trước hội quán, mở một đoạn ở đó liền có thể đi vào nơi này, nhưng bởi vì đoạn này ở đây không mở được, nên có rất ít người biết.”

Ngừng một lát, hai người lại nắm tay nhau xuyên qua rừng cây.

Dưới chân là đất mềm, đại khái là buổi sáng có sương nên có chút ướt. Ánh nắng rơi xuống, quang ảnh kia chiếu vào không khí trôi nổi vô cùng nhiều hạt nước, chúng đang không ngừng xoay tròn tự do.

Chỉ là cùng anh nắm tay đi về phía trước như vậy, Niệm Tường cũng cảm thấy là một loại lãng mạn.

Ừ, “chẳng sợ không có con đường phía trước”, chính là như thế này...

Có đôi khi, Niệm Tường đối với những điều lãng mạn trong phim truyền hình cô coi đó chỉ là kịch nghệ “Anh chỉ muốn cùng em đi trên một con đường, cho dù là con đường chết” hoặc là “Chúng ta cứ như vậy cùng bên nhau, chẳng sợ một giây sau đối mặt cái chết, cũng không cảm thấy đáng tiếc”, cô chỉ cười nhạt.

Nhưng hiện tại, được anh nắm tay cùng đi trên một mảnh đất đầy cỏ hồng. Khắp núi đều an bình yên tĩnh, giống như là ngăn cách với thế giới bên ngoài, chỉ có trước mắt là tất cả.

Cô đột nhiên liền cảm thấy, nếu như cùng với người mình thích, cho dù là không có mục tiêu, chỉ là ở cùng bên nhau, đi với nhau cũng có thể cảm nhận được ánh nắng ấm áp trước mắt, từng chút một nở rộ.

Là loại ấm áp thật sự, ấm áp của luồng ánh nắng đầu tiên cảm nhận được của mỗi ngày sáng sớm tỉnh lại

Nghĩ tới đây, cô liền cảm thấy ngay cả hô hấp cũng ấm áp, cảm giác thật hạnh phúc.

“18 tuổi, năm ấy nguyện vọng lớn nhất của em không phải đậu một trường đại học tốt...” Niệm Tường đột nhiên mở miệng, “Bởi vì cái này với em mà nói là đơn giản.”

Từ Nhuận Thanh ghé mắt nhìn cô một cái, khóe môi mỉm cười, dịu dàng nhìn cô.

“Em 18 tuổi năm ấy gặp một bác sĩ, anh ấy chữa khỏi răng đau, để em cảm thấy nếu như cùng anh ấy ở bên nhau, nhất định sẽ rất tốt đẹp. Đó

cũng không phải là nguyện vọng duy nhất em chờ đợi trong nhiều năm qua, nhưng lại là lần đầu tiên mãnh liệt như vậy, kiên cường dựa vào bản năng dẫn đường.”

“Sau này chữa khỏi răng đau cũng không dám đi gặp vị bác sĩ kia nữa. Bị người kia ảnh hưởng, đột nhiên cũng muốn làm nha sĩ, dịu dàng và kiên nhẫn...” Niệm Tường nói xong tự mình cũng bắt đầu cười, trong lòng bàn tay hơi ướt mồ hôi, cũng không dám ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của anh: “Sau này chân chính học qua chuyên khoa mới phát hiện, sự lựa chọn này cần trả giá rất nhiều, cũng muốn gánh vác rất nhiều. Sách giáo khoa thật dày, lại vô vị nhàm chán, còn một đồng thuật ngữ chuyên môn em không biết, thật là khó đọc...”

“Vào thời điểm đó chỉ cảm thấy rất bội phục những ai học y, năm ấy, nguyện vọng lớn nhất đó là có thể thuận lợi tốt nghiệp.”

Cảm giác tay anh nắm ngón tay mình càng buộc chặt, Niệm Tường dừng một lát, suy nghĩ một chút vẫn là ngẩng đầu lên nhìn anh: “Em vẫn luôn cảm thấy chính mình rất cố gắng, rất tích cực, đến bây giờ cũng cảm thấy như vậy, em muốn làm một nha sĩ tốt. Nhưng sau khi đi thực tập, kỳ thật có hơi mệt một chút, có đôi khi sẽ có cảm giác lực bất tòng tâm.”

“Trước đây vì cái gì không nói với anh?” Anh hỏi.

“Không muốn khiến anh cảm thấy em không xong...” Niệm Tường nói thầm một tiếng, lại yên lặng bổ sung một câu: “Hơn nữa, em cũng chưa từng có lúc nào ứng phó không được, bạn trai lại là nha sĩ rất xuất sắc rất ưu tú, cũng có áp lực mà.”

“Ngốc.” Từ Nhuận Thanh cong tay búng trán cô một cái: “Em không giải quyết được vấn đề, hoàn toàn có thể tìm anh giúp.”

Thấy cô còn muốn biện giải, ngón tay thon dài của Từ Nhuận Thanh dọc theo cô mũi hạ xuống, điểm trên môi cô: “Hiện tại thế nào?”

“Nguyện vọng bây giờ.”

“Nguyện vọng bây giờ?” Niệm Tưởng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, híp mắt như tiểu hồ ly, cười đến môi mắt cong cong: “Ban đầu là bệnh nhân của anh, sau này thành thực tập sinh của anh, cuối cùng... em muốn làm vợ anh.”

TỪ TỪ DỰ ĐỔ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 75: Ôn Tuyền

“Muốn làm vợ của anh?” Từ Nhuận Thanh cong lên khoe môi, khoe mắt cũng thoáng cong theo, đôi mắt anh trong suốt giống như phiến lá vàng nằm dưới lòng suối tinh khiết thấu triệt: “Anh nhớ rồi, qua một thời gian ngắn nữa sẽ liền nghiêm túc cầu hôn.”

Niệm Tường nhất thời (0. 0), như vậy cũng có thể sao?

“Năm ấy anh 22 tuổi, là một thực tập sinh, bệnh nhân đầu tiên là một cô bé đến trị liệu răng khôn, rất sợ đau. Tên cũng rất đặc biệt, nhìn thấy một lần liền ghi nhớ.” Anh thấp giọng trầm trầm, từ tính lại trong suốt: “Từ nhỏ đến lớn anh không có nguyện vọng gì, lúc còn nhỏ cũng không có khát vọng với bất cứ thứ gì, về phần các cô gái, trong từ điển của anh nó luôn là một đại danh từ phiền toái, anh không thích.”

“Cô bé kia kỳ thật cũng giống như vậy, là thực tập sinh đầu tiên “phiền toái nhất” của anh, để anh không biết làm sao. Sau này cứ nhớ mãi không quên, cứ như vậy để cho cô ấy ở trong lòng tận sáu năm trời...Lúc nhớ tới, có đôi khi cũng cảm thấy thật kỳ diệu.”

Anh cười cười, ôm lấy ngón tay cô: “Có tức giận không?”

Niệm Tường lắc đầu.

Trên thực tế, cô vào thời điểm đó cũng dự liệu được, phương thức của mình đối với anh như vậy kỳ thật là phiền toái. Niệm Tường vào thời điểm đó thậm chí còn suy nghĩ rằng, anh có sợ hãi hay không khi cô lại xuất hiện trước mặt anh lần nữa?

May mắn, anh không có.

“May mắn duy nhất chính là, bây giờ cô ấy đang ở bên cạnh anh.” Anh đột nhiên giơ tay, đầu ngón tay từ trên cây xẹt qua kẹp một chiếc lá trong ngón tay, nhưng lại rất nhanh chóng buông ra, quay đầu nhìn cô: “Không có nhiều tiếp xúc, nhưng vẫn khắc cốt铭心 tâm.”

Không có nhiều tiếp xúc, nhưng vẫn khắc cốt铭心 tâm.

Anh rõ ràng cũng chưa nói cái gì, thậm chí những câu nói này cũng không tính là tỏ tình, nhưng lại làm cho Niệm Tường cảm thấy chấn động từng đợt, như sóng thần địa chấn dờn non lấp biển.

Quả nhiên... Thủ đoạn của cô còn quá non.

Ăn xong đồ nướng, lại ngồi tâm tình thể thái nhân sinh ở rừng cỏ hồng hết một trận, cuối cùng đến bên dòng suối mát rửa tay, thể này mới dẹp đường hồi phủ.

Lúc trở về sắc trời còn sớm, buổi chiều Phùng Giản tắm ôn tuyền xong liền ở trong phòng, thấy Niệm Tường trở về thì lôi kéo cô cùng đi ăn cơm chiều, quyết định buổi tối lại cùng nhau đi ngâm ôn tuyền.

“Buổi trưa tôi cùng đám người Văn Văn đi ngâm ôn tuyền, khách trong đây toàn là đại gia không nha...”

Niệm Tường lặng lẽ nhét vào miệng mấy cái bánh.

“Vừa rồi tôi còn nhìn thấy soái ca... Trong ôn tuyền, chắc chắc, đáng người kia...”

Niệm Tường lại nhét mấy cái bánh vào miệng, đáng người kia có thể so với bác sĩ Từ sao?

“Tôi muốn đi xin số điện thoại... Nhưng do giữa trưa ăn quá nhiều, bụng mỡ không giấu được, nên không dám xuống tắm...”

Niệm Tường đã nhét thêm một vài cái bánh: “May mắn cô không đi xuống...” Bằng không, soái ca đang yên ổn ngâm ôn tuyền, đột nhiên bị một người từ đâu bay đến bắt chuyện, bị dọa cho bỏ chạy...

Vì thế, Phùng Giản nói một câu, Niệm Tường ăn một miếng bánh, Niệm Tường trực tiếp làm mình... Ăn quá no.

Nguyên lý này cũng giống như vừa ăn vừa xem TV, sẽ không tự giác nhét vào miệng gì đó...

Niệm Tường xoa bụng, ngâm mình ở trong ôn tuyền đến mức buồn ngủ.

Phùng Giản nói vừa ngâm nước nóng vừa ăn uống mới tuyệt vời nhất, ngâm không bao lâu liền bò đi lấy đồ ăn. Hiện tại, ôn tuyền ở sau hoa viên chỉ có một mình cô đang dựa vào thành thạch bích... mỗi phút trôi qua thì cơn buồn ngủ càng thêm nặng nề.

Cũng không biết rốt cuộc là có ngủ hay không, cô chỉ cảm thấy ý thức có chút hoảng hốt, đầu hơi choáng váng. Đặt mình trong dòng nước ấm áp, cảm giác thả lỏng thư giãn trước đó chưa từng có.

Mộng cảnh hư hư thật thật, cô còn có thể cảm nhận được gió lạnh ban đêm phất qua từ đầu vai, chỉ nghĩ rằng nếu chiếc chăn có thể kéo lên thêm một ít nữa, hoàn toàn triệt để bao lấy mình mới tốt.

Ánh đèn sáng ngời ở trước mắt từ từ mờ hồ mờ lung, từ một luồng ánh sáng dần dần biến thành quang ảnh, rồi một bóng vàng nhàn nhạt. Sau đó quang ảnh nhỏ vụn kia càng ngày càng di chuyển ra xa, cuối cùng bị bóng tối bao trùm, chìm vào yên tĩnh.

Chỉ có bên tai có chút tiếng vang, không biết là tiếng gió hay là tiếng nước, làm cho mí mắt Niệm Tường đã nặng nề rồi cuộc không thể mở ra được nữa.

Một lần nữa có ý thức là do Niệm Tường đột nhiên cảm giác bên cạnh có người, gió đêm thổi qua càng ngày càng lạnh, thế này mới đột nhiên thanh tỉnh.

Mở mắt ra, còn chưa có tập trung tiêu cự, chớp mắt cái đầu tiên liền thấy được trong tầm mắt chính là Từ Nhuận Thanh...

Niệm Tường có chút mơ màng, xoa đầu, cô chỉ cảm thấy buồn ngủ trầm trọng: “Anh sao ở chỗ này?”

“Vẫn không nhìn thấy em, anh hỏi Phùng Giản thì tìm đến.” Từ Nhuận Thanh đã cởi áo khoác dài để ở bên cạnh, nhìn bộ dáng cô mơ mơ màng màng vừa tỉnh ngủ, anh bất đắc dĩ thở dài, dứt khoát đi xuống ôm cô: “Ngủ như vậy rất nguy hiểm, biết không?”

Niệm Tường dụi dụi mắt, bị anh kéo vào trong ngực, trực tiếp bế ngang lên, sau đó dùng áo khoác bao lấy, cúi đầu dùng trán chạm vào cô: “Đến chỗ anh, đêm nay phỏng chừng Phùng Giản cũng không về, một mình em anh không yên tâm.”

“Phùng Giản vì cái gì không quay về?” Niệm Tường choàng tay ôm cổ anh, hướng vào trong áo choàng rút một cái, rời khỏi ôn tuyến chính là lạnh quá a...

“Bị kéo đi chơi đấu địa chủ, cả đêm nay.”

Cô cứ như vậy bị bỏ rơi sao... Rõ ràng nói vừa ngâm nước nóng vừa ăn đồ ăn vặt, cùng nhau béo lên mà... Đúng là lừa đảo.

Sau đó Niệm Tường mới bắt lấy trọng điểm: “Em, em em đến chỗ anh? Sao em lại có cảm giác... Em ở trong phòng mình mới tương đối an toàn a...”

Từ Nhuận Thanh nhú mày, như cười như không: “Muộn rồi, đã đến.”

Niệm Tường nhìn... Khu biệt thự trước mắt có chút phản ứng không kịp: “Sao anh lại ở nơi này?”

“Không phải đã nói cho em biết, anh có cổ phần ở đây?” Anh tiến vào tòa biệt thự nhỏ hai lầu, nhắc chân nhẹ nhàng đá một cái, cánh cửa văng ra rồi ôm cô đi vào: “Cũng không cần lo lắng, bọn họ chơi đến mặt trời mọc... sẽ không có ai sẽ phát hiện em không ở trong phòng.”

Niệm Tường bị anh đặt trên sofa, nhìn không được ôm lấy cái gối tựa lưng lên che mặt: “Anh nói chúng ta có giống như đang lén lút...”

“Đích thật là quan hệ lén lút.” Từ Nhuận Thanh rót ly nước đưa cho cô, nhìn cô uống xong, anh chỉ chỉ cửa trượt bằng gỗ: “Phía sau cũng có ôn tuyền, bây giờ còn buồn ngủ không?”

Niệm Tường rất phối hợp ngáp một cái: “Còn...”

“Vậy ngủ một giờ, lát nữa sẽ gọi em, anh đi thay quần áo trước.”

Niệm Tường thế này mới chú ý đến quần áo của anh đã ướt, cô nhất thời nhú mày: “Hứng gió có sao không?”

“Không có việc gì.” Dứt lời, anh như nhớ tới cái gì, vừa chỉ chỉ sofa ở đối diện gian phòng này: “ lát nữa anh đợi ở trong này, khi em tỉnh chúng ta cùng đi ngâm nước nóng?”

Anh hỏi rất nghiêm trang, trong đầu Niệm Tường chuyển động những hình ảnh không được thuần khiết gì đó... Cô tiếp tục bịt mắt, rốt cuộc

nằm xuống bắt đầu giả bộ ngủ.

Không qua bao lâu, liền nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ từ xa đi lại gần, Niệm Tưởng đang rối rắm là nên tỉnh lại hù dọa anh hay vẫn là tiếp tục giả bộ ngủ thì chỉ cảm thấy trên người được đắp lên một cái chăn. Sau đó cổ cô được một bàn tay ôn nhu nâng lên, đệm một cái gối đầu.

Cô đang muốn mở mắt ra, liền cảm giác ngón tay kia dờn đến bóp nhẹ vành tai cô một chút, tiếp đó là niết mặt cô, cuối cùng là nhéo chóp mũi của cô.

Niệm Tưởng cảm thấy... mình vẫn nên tiếp tục giả bộ ngủ đi.

Đợi tỉnh lại một lần nữa, trong phòng đã yên tĩnh không có một tiếng người. Niệm Tưởng sờ đầu hơi chóng mặt, bước chân xuống mới phát hiện giày của mình để lại bên hồ của ôn tuyền...

Trong phòng có máy sưởi, cô dứt khoát đi chân trần qua, tìm mấy gian phòng, rốt cuộc tại gian phòng trong góc tận cùng thì nghe được tiếng của Từ Nhuận Thanh.

Cô gõ cửa, qua đại khái vài giây, cửa được kéo ra, Từ Nhuận Thanh đứng ở trước cửa, thân ảnh thon dài chặn lại ánh đèn trong phòng, đem Niệm Tưởng toàn bộ đều áp dưới cái bóng của anh.

“Em quấy rầy anh rồi?”

“Không có.” Từ Nhuận Thanh quan sát cô một cái, tầm mắt dừng ở trên đôi chân trần của cô thì chân mày nhíu lại: “Sao lại không mang giày.”

Cô chính là... Vì chuyện này mà tìm anh: “Giày để quên ở ôn tuyền...”

“Lát nữa cho người qua lấy là được rồi.” Anh cúi người ôm lấy cô, dùng câu hỏi với ngữ khí hỏi như không,, hỏi cô: “Cùng đi ngâm nước nóng?”

Niệm Tường “A” một tiếng, còn không kịp phản kháng, anh đã cất bước đi về hướng cửa gỗ.

Ngoài cửa thật đúng là có một không gian thông thiên khác, ôn tuyền rất tinh xảo, nước suối với nhiệt khí lượn lờ như một mảnh sương trắng, mông lung lại mơ hồ.

Bên cạnh ôn tuyền có vài cây hoa mai, sắc đỏ au của hoa ở đây giống như điểm xuyên thêm vài phần hư ảo. Trong không khí hình như có mùi hoa mai nhàn nhạt, phảng phất làm say lòng người.

Biệt viện không lớn nhưng cảnh trí rất là tinh xảo.

Từ Nhuận Thanh đem cô thả xuống, chính cô liền không kịp chờ đợi ngâm vào nước... Ngâm vào mới phát hiện trên người còn khoác áo khoác của anh, lúc này đã bị thấm ướt.

Đang muốn xách lên báo một tiếng với chủ nhân cái áo, vừa quay đầu, đã thấy Từ Nhuận Thanh cởi áo lộ ra lồng ngực gầy nhưng khỏe khoắn, anh đang cởi dây thắt lưng, lúc này vừa vặn cúi đầu nhìn cô.

Thấy cô bỗng nhiên trừng to mắt, mặt đỏ lựng, xoay lưng lại thật nhanh, anh trầm thấp cười một tiếng, tiếp tục tự nhiên cởi quần dài: “Cho em cơ hội lưu manh mà không quý trọng?”

“Anh mới lưu manh.” Niệm Tường nghĩ vừa rồi mình thấy những gì đó mặt lại nóng lên cực kỳ, dùng cả tay chân muốn bò lên lại. Kết quả còn chưa sử dụng hết lực, liền nghe thấy tiếng Từ Nhuận Thanh đi xuống nước, một giây sau, cô liền bị nhốt trong suối, tiến thoái không được.

Từ Nhuận Thanh lấy tư thái thanh thản tựa vào bên hồ, hướng cô vươn tay ra: “Không lại đây?”

Niệm Tưởng lắc đầu, lắc đầu, lắc đầu.

Từ Nhuận Thanh híp mắt lại một chút, nhận mệnh: “Cũng được, anh đi qua.”

Sau đó chân dài bước một bước, không trở ngại chút nào đã đến trước gót chân của cô. Sóng nước gợn lên, Niệm Tưởng chỉ cảm thấy gợn sóng kia giờ phút này đã mê hoặc cô đến cả người cũng có chút nhũn ra...

Này, loại tình huống này làm thế nào phá giải a a a a a!

P/S: Tên chương sau là “Thịnh yến”, thịnh yến gì thì mọi người đoán đi nha,:V:V

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 76: Thịnh Yển

Ban đêm ở trên núi thâm trầm lại tịch tịch, sắc đêm nồng đậm như bị giam trong không gian thu hẹp, đập vào mắt có thể đều là một mảnh hắc ám trầm trầm.

Ban đêm có gió làm lá cây vang sào sạt nhưng thanh âm cũng không có róc rách giống như ban ngày.

Giờ phút này tiếng gió đã tạm ngưng, nơi an tĩnh này chỉ có chút thanh âm nhộn nhạo.

Cây mai bên cạnh đèn đường có phong cách cổ xưa, ánh đèn sáng tỏ cùng với bóng đêm giao hòa, tản ra dưới tán cây một cái bóng mờ ảo. Anh đứng tại chỗ giao nhau đó, ánh mắt thâm thúy lại âm trầm như là không hề bận tâm, lại tựa như biển sâu rộng lớn và xa xăm.

Niệm Tường lặng lẽ kéo xuống chiếc khăn tắm đặt bên thành hồ bao lấy chính mình... Sau đó, lại lặng yên không một tiếng động, chậm rãi lui về phía sau, lui về phía sau, lui về phía sau...

Thẳng đến khi cô nhìn thấy vẻ mặt như cười như không của Từ Nhuận Thanh, cô rốt cuộc dừng lại hành động giống như “giấy dựa trước khi chết” của mình.

Từ Nhuận Thanh chẳng qua chỉ là hù dọa cô một chút, cũng không có ý “Khinh bạc”, bất quá lúc này nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của cô, tâm tư cũng động dậy...

“Có muốn đề tường?” Anh đột nhiên hỏi.

Niệm Tường lắc đầu: “Địa điểm này có chút không an toàn, từ bỏ...”

“Không muốn?” Từ Nhuận Thanh không nhìn lý do của cô, lại nghiêm túc hỏi một lần nữa.

Niệm Tường chần chờ một chút, nhìn anh.

“Vậy lại đây cho anh ôm một chút?”

Trong lòng Niệm Tường đã bắt đầu yên lặng mắng thầm... Chán ghét nhất người rất biết lợi dụng tư sắc của mình để mê hoặc cô như anh!

Nghĩ như vậy, cô lại là vô cùng quả quyết...nhào qua, trong nháy mắt bọt nước văng khắp nơi.

Từ Nhuận Thanh vừa lúc vươn tay ôm cô một cái, hơi dùng lực một chút, liền kéo tới trong lòng anh. Không biết là đang cười cô hay chỉ đơn thuần là cao hứng, anh khẽ nhếch khóe môi, tươi cười tùy ý lại biếng nhác.

Thấy cô ngửa đầu nhìn lại đây, anh buông mắt nhìn cô, đưa ra lựa chọn: “Em chủ động hay anh chủ động?”

Niệm Tường bị anh ôm vào trong ngực, hai người cách nhau ngoài bộ đồ bơi của Niệm Tường,thì chỉ có một cái khăn tắm mà cái gì cũng che không được.

Nước trong ôn tuyền nhẹ nhàng bắt đầu phập phồng thì Niệm Tường có thể cảm giác được, nước kia ở trong khe hở giữa hai người phập phồng... Thật là mập mờ đến... Quá đáng.

“Vẫn là...đề tường là được rồi...” Niệm Tường nín chặt khăn tắm, lặng lẽ hướng phía dưới rụt người xuống một chút, phía dưới nếu có một

cái động có thể làm cho cô chui vào thì tốt rồi, trốn như vậy một hồi cũng tốt.

Phát giác cô lại muốn giống đà điều trốn tránh, tay Từ Nhuận Thanh vốn chỉ đỡ bả vai cô hướng xuống, dừng tại thắt lưng của cô hơi hơi buộc chặt, dùng sức kéo cô trở về, quay người đặt tại bên hồ.

Mang theo bộ niềng nên hôn môi cũng không phải thực thoải mái, hôn hơi quá sức sẽ bị cắn đến miệng... Hôn nồng nhiệt thì...làm đau bác sĩ Từ...

Cô đang miên man suy nghĩ, Từ Nhuận Thanh đã cúi đầu đến, nhẹ nhàng mà hôn cô. Niệm Tường còn chưa kịp xấu hổ siết chặt khăn tắm, chỉ cảm thấy trên tay có một cổ lực đạo không cho cô kháng cự đột nhiên ập đến, trên tay cô không còn...

Khăn tắm bị mất!!!

Niệm Tường tròn tròn mắt, hơi hơi đẩy ra anh: “Anh anh anh...”

Từ Nhuận Thanh “Hửm” một tiếng, anh hơi nhướn mi, kiên nhẫn nói: “Kế tiếp... Nếu như một bước kia không tiếp thu được, phải gọi anh dừng lại...”

Nói xong, nụ hôn của anh lại hạ xuống, nhẹ nhàng mà cắn môi dưới của cô, lực đạo kia có đôi chút giống như dụ dỗ. Từng chút một làm trong thân thể Niệm Tường rục rịch nổi lên khát vọng, khát vọng giữ lấy anh.

Cánh môi gấn bó, bờ môi của anh như có như không chạm vào cô, bàn tay vốn chống tại bên hồ đã rơi xuống, chạm rai khoát lên trên thắt lưng Niệm Tường.

Nghe lời nói phía sau của Từ Nhuận Thanh, Niệm Tường vẫn bị vây trong trạng thái thần kinh căng thẳng cao độ chột cứng đờ...

Nhưng may mắn, Từ Nhuận Thanh cũng không có thật sự đột ngột làm cái gì, ngón tay chỉ là dừng lại hông của cô, nhẹ nhàng mà vuốt ve, ngón tay xoa nắn, một vòng, một vòng, lại một vòng.

Đầu ngón tay từ từ... lặng lẽ, chậm rãi hướng lên, hướng lên...

Niệm Tưởng chỉ cảm thấy có một cảm giác thật xa lạ từ đầu ngón tay của anh, dần dần xoay tròn tụ lại, cô nhin không được nhắm mắt, giơ tay ôm chặt anh.

Điều này tương đương với một tín hiệu mời gọi.

Niệm Tưởng... Không biết. Cô chính là bị bác sĩ Từ hôn đến tứ chi nhũn ra... Cần một điểm chống đỡ.

Nhưng hiển nhiên, Từ Nhuận Thanh hiểu lầm ý cô, anh hơi ngừng lại, mở to mắt nhìn cô một cái. Cái nhìn kia mông lung giống như sương trắng trên núi xa, u tĩnh lại sâu thẳm.

Môi anh nóng bỏng dọc theo bờ môi cô điểm nhẹ lên khóe môi một cái, sau đó dời xuống một đường hôn xuống rồi dừng tại cằm của cô. Anh nhắm mắt lại, ngón tay luôn đặt trên thắt lưng cô trôi giạt, hướng lên rồi đặt vào một chỗ mềm mại.

Đây giống như tín hiệu bắt đầu của một trận thịnh yến.

Niệm Tưởng cảm giác được hô hấp của anh càng ngày càng nóng, từ sườn mặt cô trượt đến vành tai, nhiệt khí thổi ra làm vành tai cô có hơi ngứa.

Cô nhin không được muốn trốn nhưng ôm anh càng thêm chặt. Thẳng đến cuối cùng cô dán chặt anh không một khe hở.

“Lời vừa rồi nghe được không?” Thanh âm của anh giống như cát vụn ngậm nước, trầm thấp lại khàn khàn, như là nói không ra lời, trầm đến mức không thành câu.

Niệm Tưởng mê mang mở mắt nhìn anh: “Cái gì?”

“Nếu như tiếp theo không tiếp nhận được, phải gọi anh dừng lại.” Tay anh chẳng biết lúc nào đã mở khóa áo bơi, lặng lẽ nửa cởi ra, lộ ra làn da trắng nõn mềm mại bóng loáng của cô.

Môi anh ở sau tai cô mút mạnh vài cái, nghe được cô ưm lên giống như tiếng mèo kêu, ngọn lửa trong anh vốn chưa bùng lên bây giờ hiển nhiên đã hừng hực bốc cháy.

“Nếu không... sẽ không dừng lại được...” Dứt lời, môi anh dừng ở trên vai của cô, há miệng khẽ cắn một ngụm: “Ôm anh?”

Niệm Tưởng ngoan ngoãn vòng hai tay lên cổ anh.

Một giây sau, một tay anh nâng thắt lưng của cô, hơi hơi dùng sức, một tay đỡ nhẹ đùi cô, làm nó quẩn quanh thắt lưng anh, liền lấy tư thế vô cùng thân mật như vậy, đem cô để tại bên hồ ôn tuyền.

Gió đã ngừng thổi, hơi nước cùng với bóng đêm càng thêm mờ lung, Niệm Tưởng chỉ cảm thấy cả người đều nóng lên, như là bị nướng chín, hơi thở loạn nhịp tim không thấy đường khí.

Hô hấp của cô sớm đã hỗn loạn, đại não càng trống rỗng không có trình tự vận chuyển, chỉ có một lần lại một lần gọi tên của anh ——

Từ Nhuận Thanh, Từ Nhuận Thanh, Từ Nhuận Thanh.

Lòng bàn tay anh dán ở sau gáy cô nhẹ nhàng mà bảo vệ, môi kia tự do từ cổ cô một đường hướng xuống.

Niệm Tưởng chỉ cảm thấy trong thân thể từng điểm một bị đốt cháy lên theo bờ môi chạm vào của anh, chậm rãi chuẩn bị thành ngọn lửa nhỏ.

Kỳ thật loại thời điểm này... Dù biết rằng không hợp lẽ, cũng hoàn toàn không dừng lại được...

Cô không muốn nói, cũng không biết muốn mở miệng như thế nào.

Đầy đầu có tiếng gọi: “Không thể, không thể tiếp tục, nhanh dừng lại.”

Nhưng sự thật thì cái gì cô cũng không ngăn cản được, thậm chí là dung túng, dung túng anh mang theo cô cùng trầm luân, dung túng anh hủy diệt tự chủ của cô, dung túng anh phá vỡ hết thủy bình tĩnh.

Trong hoàn cảnh ý loạn tình mê không có ai có thể ngăn cản này thì ngoài phòng lại vang lên tiếng chuông cửa.

Tiếng chuông đột ngột này dọa Niệm Tưởng nhảy dựng, cũng làm cho Niệm Tưởng tỉnh táo lại, vừa ngược mắt lên liền nhìn thấy đáy mắt anh nồng đậm dục vọng còn chưa tan đi.

Từ Nhuận Thanh có chút không vui nhúu mày, vẫn như cũ không buông cô ra, nhưng cũng không có tiếp tục. Cứ như vậy ôm cô để tại bên hồ, cầm đặt trên vai của cô nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Không...quan tâm sao?” Niệm Tưởng mở miệng, mới phát hiện thanh âm của mình khàn khàn... Rất kỳ quái, làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra hăng giọng một cái, tiếp tục nhắc nhở: “Chuông cửa...”

“Không cần quản nó...” Anh cau mày, ánh mắt đột nhiên lãnh đạm hướng nhìn ngoài phòng một cái.

Nhưng “Không cần quản nó” tựa hồ cũng không có công hiệu...

Chuông cửa liên tục vang lên.

Từ Nhuận Thanh rút cuộc nhận mệnh, mặt chôn trong cổ cô ngẩng đầu lên: “Anh bế em vào nghỉ.”

“Tự mình em...có...” Chữ cuối còn chưa nói ra miệng, Niệm Tưởng liền phát hiện vừa rồi ý loạn tình mê, tình huống hiện tại của cô... Căn bản là không thể dùng câu “áo mũ không chinh tề” để hình dung được.

Từ Nhuận Thanh thấy trong nháy mắt biểu tình của cô cứng nhắc, anh cười cười giúp cô chỉnh lý một chút, ôm cô rời khỏi ôn tuyền, lập tức lấy khăn tắm bao lấy cô, thấy cô đỏ mặt đem mình lui vào trong khăn tắm, anh rút cuộc nhìn không được trầm thấp bật cười: “Xấu hổ?”

Niệm Tưởng bắt đầu tiêu cực, cự tuyệt nói chuyện cùng anh...

Từ Nhuận Thanh đem Niệm Tưởng thả tới trên giường trong phòng ngủ, đang muốn kéo chăn lên che cho cô, cô đã tự giác lăn một vòng, hoàn mỹ đem mình nhét vào trong chăn, chỉ lộ đầu tóc đen.

Chuông cửa còn đang vang lên, đại khái là “Người không mở cửa, ta sẽ kêu mãi tới vĩnh viễn sánh cùng thiên địa”.

“Lau khô rồi đi thay quần áo, đừng để bị lạnh.” Dặn dò xong tiểu cô nương bắt đầu giận dỗi, Từ Nhuận Thanh phủ thêm áo ngủ rộng rãi đi ra mở cửa.

Cùng với tiếng cửa phòng ngủ đóng lại, Niệm Tưởng thế này mới lặng lẽ lộ ra cái đầu, xác nhận Từ Nhuận Thanh đã không ở trong phòng, cô mới lặng lẽ vén chăn lên... Mắt nhìn cả người mình thật chật vật...

Ừ, tiện nghi bị chiếm hết... _(:3 > ∠)_

QAQ.

Không biết Từ Nhuận Thanh đi bao lâu, Niệm Tường lại đi nhà tắm vệ sinh tắm rửa, nghiêm kín thay xong áo ngủ an toàn, ở trong phòng đi qua đi lại vài vòng, thế này mới đến gần cạnh cửa, lỗ tai lặng lẽ dựng lên tính nghe xem người bên ngoài là ai.

Tiếng nói chuyện nghe không rõ lắm, nhưng đối phương hiển nhiên là người đàn ông trẻ, tuổi tác không chênh lệch nhiều với Từ Nhuận Thanh... ơ, thanh âm nghe được hình như giống bác sĩ Lâm vài phần?

Niệm Tường lại nghe thêm một hồi, dứt quãng không rõ ràng. Cuối cùng đơn giản từ bỏ, cô bò về giường xem tv.

Cô vừa mới ngủ một giấc, lại ngâm ôn tuyền một hồi, lại... cái gì ý loạn tình mê một lúc, tinh lực bị hao tổn không ít nên bắt đầu mệt rũ rời.

Từ Nhuận Thanh kết thúc cuộc nói chuyện, lúc vào phòng nhìn thấy chính là bộ dáng chống mí mắt buồn ngủ của Niệm Tường.

Anh đi đến bên giường ngồi xuống, ngón tay khoát lên trên mặt của cô đỡ nhẹ một chút, cảm giác hơi lạnh lạnh làm Niệm Tường thoáng thanh tỉnh, nâng mắt nhìn anh một cái.

“Đang đợi anh?” Anh thấp giọng, khẽ khàng hỏi cô.

“Em hình như nghe tiếng bác sĩ Lâm.” Niệm Tường chống thân thể ngồi lên, cố gắng làm cho mình thanh tỉnh một ít.

Từ Nhuận Thanh thấy cô “Vất vả” như vậy, thoáng có chút bất đắc dĩ dè lại cô, vừa giơ tay che khuất ánh mắt của cô, vừa nghiêng người chỉnh lại độ sáng của đèn tường: “Ừ, Lâm Cảnh Thư trở lại. Chính là muốn biết cái này?”

“Xác nhận xong...” Cô nói thầm một tiếng, cuối cùng không địch lại cơn buồn ngủ nặng nề vọt tới, chậm rãi thiếp đi.

Trên mặt cô sự ửng hồng ban nãy sớm đã lui đi, trở lại một tầng da trắng phấn sáng, tô điểm thêm dung nhan mi thanh mục tú của cô, ngũ quan tinh xảo hết mức.

Nghĩ cô đã mệt mỏi đến mức một giây sau liền có thể tiến vào mộng đẹp, mà vẫn còn muốn biết người bên ngoài có phải Lâm Cảnh Thư hay không, Từ Nhuận Thanh nhin cười không được cong tay vuốt chóp mũi cô.

“Ngay trước mặt anh còn dám nhớ thương người đàn ông khác?” ngón tay mềm nhẹ xẹt qua mũi cô vừa thu lại, nắm chóp mũi của cô không nhẹ không nặng nhéo một cái: “Ngày mai lại xử lý em.”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 77: Về Nhà

Niệm Tưởng ngủ một giấc này vô cùng sáng khoái, cô ngủ cho đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh dậy.

Còn chưa mở mắt ra đã cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp từ ngoài cửa sổ chiếu vào, ánh sáng kia dừng trên mí mắt của cô, tạo nên một tầng hào quang nhàn nhạt ấm áp.

Chóp mũi là mùi huân hương nhàn nhạt, Niệm Tưởng hít một hơi, mở mắt ra.

Hoàn cảnh xa lạ.

Niệm Tưởng ngẩng đầu nhìn về phía đầu giường, ở đó Từ Nhuận Thanh đang xem laptop đặt trên đầu gối anh.

Nghe thấy động tĩnh Từ Nhuận Thanh cúi đầu nhìn cô một cái: “Dậy?”

Niệm Tưởng gật gật đầu, lười biếng duỗi eo, từ trong chăn duỗi hai tay ra: “Bây giờ mấy giờ rồi?”

“Lát nữa là có thể ăn cơm trưa.” Anh mặt không đổi sắc nói xong câu này thì đưa cổ tay tới trước mặt cô, ý bảo cô tự mình xem đồng hồ.

Niệm Tưởng hét lên một tiếng, bật dậy bắt đầu rửa mặt thay quần áo...đợi đã, quần áo?

Ngày hôm qua cô mặc đồ bơi, bên ngoài chỉ khoát áo khoát liền bị bác sĩ Từ ôm về đây... Ở đâu ra quần áo để thay...

Niệm Tưởng đang do dự làm sao mở miệng thì Từ Nhuận Thanh như đã sáng tỏ, nhắc nhở: “Anh dậy sớm, đã giúp em trở về phòng tìm Phùng Giản một chuyến, quần áo lấy đến đã đặt trong phòng vệ sinh.”

Niệm Tưởng cảm thấy trong lòng như có ngàn vạn con ngựa chạy qua như điên, cô bùm mặt liền chui vào phòng vệ sinh.

Cô khẩn trương như vậy là có nguyên nhân, bởi vì 3 giờ chiều sẽ quay trở về thành phố, giữa trưa đã định là thời gian liên hoan... Nếu đến muộn, vậy nhất định sẽ có ngàn vạn ánh mắt chú mục, trường hợp đó thật sự là so với bất cứ cái gì cũng là cách tra tấn người ta nhất.

Mặc xong quần áo, Niệm Tưởng rời đi trước, vừa đi tới cửa, nghĩ lại Từ Nhuận Thanh có chút biểu hiện không vui cô lại lộn trở về ôm ôm anh. Ôm xong lại sợ anh nhất thời nảy ra ý định giữ cô lại, cô thật nhanh quay người đi.

Phùng Giản ở trong phòng đợi Niệm Tưởng, khi nhìn thấy cô lúc này mới trở về, cô nàng chế nhạo vài câu xong thì cùng nhau đi nhà hàng.

Dọc theo đường đi, dù bốn phía yên tĩnh không có bóng người. Phùng Giản cũng cố ý dùng một loại âm thanh mập mờ nhỏ giọng hỏi cô: “Thế nào thế nào, dáng người bác sĩ Từ có tốt như trong tưởng tượng của tôi không?”

Niệm Tưởng lấy trầm mặc làm lập trường.

Từ Nhuận Thanh đến muộn nhất, anh cùng với Lâm Cảnh Thư cùng đi đến. Vừa vào cửa thì ánh mắt ngăm nhìn chung quanh, lập tức hướng tới bàn của Niệm Tưởng.

Lâm Cảnh Thư đột nhiên xuất hiện làm mọi người đều bất ngờ, hơn nữa, sức ảnh hưởng toát ra từ hai người mới đến mạnh đến nỗi làm cho nhóm nữ nhiệt liệt hoan nghênh.

Phùng Giản thấy Lâm Cảnh Thư cũng ngồi xuống bàn này cùng Từ Nhuận Thanh, cô nàng nhin không được huýt sáo: “Bác sĩ Lâm, xem các cô nương đã nhiệt tình như vậy, anh có mang đồ bơi không a...”

Lâm Cảnh Thư ôn hòa cười cười với cô: “Đã lâu không gặp.”

Phùng Giản thụ sủng nhược kinh gật gật đầu, cũng rất hưởng thụ vì mình là người làm việc bên cạnh anh, nên có đặc quyền được anh đối đãi ôn nhu hiếm thấy.

“Đến chỗ y tá trưởng lấy bảng quy tắc chép lại một trăm lần cho tôi, không được có lỗi chính tả, tôi nhất định sẽ xem qua.”

Niệm Tường đồng tình nhìn Phùng Giản đang nhất thời hỗn độn, cô dùng ánh mắt hỏi Phùng Giản: “Còn cảm thấy bác sĩ Lâm ôn nhu không?”

Phùng Giản: “...”

Ăn cơm xong, Niệm Tường hưng trí bừng bừng xắn tay áo muốn cùng Âu Dương chơi mạt chược, bởi vì một mình không thể... Đợi rủ rê đủ đội ngũ, cô lại vẫy đuôi làm nũng thỉnh quân sư đến.

Vì thế, đội hình đội ngũ liền từ hai người không biết gì tấn thăng lên làm “tổ nam thần Thụy Kim “.

May mắn vị trí phòng chơi bài vắng vẻ, ai ai cũng đều vội vàng giành giật từng giây từng phút đi ngâm ôn tuyển, cho nên chỗ này sau giữa trưa sẽ không có ai quấy rầy.

Sau khi Lâm Cảnh Thư ném ra một lá bài, ngồi nhìn Niệm Tường bên cạnh Từ Nhuận Thanh, anh đột nhiên hỏi: “Tôi nghe nói hai người đã thành đôi?”

“Rất kinh ngạc sao?” Từ Nhuận Thanh thản nhiên liếc nhìn Lâm Cảnh Thư, rồi hướng về miệng Niệm Tường đút một quả nho, khi rút tay về, ngón tay thuận tiện chỉ một cái vào lá bài đang được cô nắm chặt, ý bảo không cần cái này.

Lâm Cảnh Thư nhìn đến nhúu cả mày, xem lại lá bài mới lăm bầm một câu: “Chuyện sớm hay muộn, tôi làm gì phải kinh ngạc?”

Nói xong, còn hưng trí quan sát hai người: “Các người đến bước kia rồi?”

Niệm Tường vừa sờ lấy một con bài tốt, vui vẻ đánh ra ngoài, đáp trả: “Mạnh mẽ nhất đây...”

Lâm Cảnh Thư “Ách” một tiếng, nhúu mày, hài hước nhìn về phía Từ Nhuận Thanh: “Không nghĩ tới, tốc độ nhanh như vậy.”

“28 tuổi tôi đã không còn độc thân, bằng không 29 tuổi sẽ giống như anh vậy, không có gì vui vẻ, sầu đời còn tò mò bát quái...” Bác sĩ Từ không chút lưu tình đả kích Lâm Cảnh Thư xong lại đút một quả nho vào miệng Niệm Tường.

Niệm Tường cắn quả nho ngọt ngào, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện... lúc dùng cơm trưa, cha Niệm có gọi điện thoại tới hỏi cô hôm nay khi nào thì về nhà.

Sau khi báo thời gian đại khái xong, cha Niệm do dự thật lâu mới hàm hồ nói: “Vậy ba đi làm nhiều thêm vài món ăn, con hỏi Tiểu Từ xem có đồng ý cùng con về nhà hay không. Dù gì lúc về cũng là thời gian dùng cơm, nếu nó muốn đưa con về thì có thể ở lại dùng cơm luôn.”

Niệm Tưởng ôm di động nhìn hồi lâu, xác định không nhận sai người gọi đến, cô mới mở lung đáp ứng, xong thì ném ra sau đầu chuyện này, hiện tại mới... nhớ tới.

“Ba em bảo em hỏi anh một chút, cơm chiều sắp tới có muốn cùng nhau lên ăn hay không. Nói là đúng lúc giờ cơm, nếu anh đưa em về thì cùng nhau lên dùng bữa cơm, ba đã làm thêm nhiều món ăn...”

Thật đúng là... bất ngờ xảy ra, không hề có phòng bị...

Động tác lật vỏ nho của Từ Nhuận Thanh chợt dừng lại, khóe môi cong nhẹ khó thấy, anh gật đầu, thanh âm vững vàng lại bình tĩnh: “Đi, đương nhiên muốn đi.”

Âu Dương nhất thời lộ ra vẻ mặt hâm mộ và biểu tình ghen tị —— ngay cả cửa nhà Lan Tiểu Quân thế nào anh chàng còn không biết, lão đại lại sắp đến nhà cha vợ dùng cơm rồi... Quá không công bằng!

Lâm Cảnh Thư tỏ vẻ... Anh chàng cũng ghen tị.

Người cô đơn này không quá muốn về nhà nấu cơm a.

Đó cũng không phải lần đầu tiên đến nhà ra mắt, chẳng qua là sau lần gần gũi trước đó, Từ Nhuận Thanh vẫn luôn chuẩn bị lần gặp mặt thứ hai, cho nên tuy rằng thời gian có vội vàng nhưng đối với anh mà nói lại là dư dả.

Xe đưa rước dừng lại tại cổng bệnh viện Thụy Kim, Từ Nhuận Thanh đi bãi đỗ xe lấy xe cùng Niệm Tưởng về chung cư của anh trước một chuyến. Niệm Tưởng đợi ở trong xe, nhìn thấy anh vừa lên lầu một lát thì lúc xuống tay đã đầy túi lớn bao nhỏ, toàn bộ đều bỏ vào cốp sau xe.

Thế này Niệm Tường mới đột nhiên nhớ tới, lần đầu tiên bác sĩ Từ và người lớn trong nhà cô gặp mặt không được bao lâu, anh giống như lơ đãng hỏi qua ba mẹ cô thích gì. Mới đầu cô không có để ý, lúc này... Đột nhiên phản ứng kịp, thật sự bái phục bác sĩ Từ tâm tư sâu xa như thế a...

Lần trước bà nội chưa gặp bác sĩ Từ, sau khi biết vì chuyện này mà gia đình cô náo loạn một phen, bà vừa thấy Niệm Tường liền hỏi: “Tiểu Từ khi nào thì đến?”

Cho nên, khi biết con trai của mình đã khai thông suy nghĩ, bà phá lệ vui mừng ở trong phòng khách cả một buổi chiều, nghiêm chỉnh chờ đợi Từ Nhuận Thanh tới.

Người mất hứng nhất hiện giờ chính là cha Niệm, ông vừa mở lời xong thì liền hối hận. Nhưng ở trước mặt Niệm Tường không thể mất uy tín mà xem như chưa nói qua. Trước giờ ông rất quan trọng hình tượng của mình trong mắt Niệm Tường, nó phải là vĩ đại và cao lớn nhất, cho nên ông chỉ có thể bất đắc dĩ đi chuẩn bị.

Hơn nữa, xế chiều hôm nay ông tìm cớ không đi công ty là muốn xem một trận bóng đá... Mà bởi vì bà nội Niệm Tường cố chấp chờ trong phòng khách, ngồi xem kịch cả một buổi chiều, hiện tại đầu óc cũng còn “Ong ong” vang vọng.

Kết quả, còn chưa đợi đến phiên mình xem tivi, lão thái thái đã nhìn chăm chăm sắc trời, sắc trời hơi trầm xuống liền đuổi ông đi làm cơm... ông hiện tại đang ở trong phòng bếp đánh trứng gà...

Chặt chặt chặt chặt chặt chặt ——

Mẹ Niệm từ khi biết buổi chiều Từ Nhuận Thanh sẽ đến liền bắt đầu dọn dẹp nhà cửa... Lần trước không hề chuẩn bị, lần này người ta đã sắp tới nhà ăn cơm, làm thế nào cũng phải dọn dẹp một chút, đặc biệt là phòng của Niệm Tường, loạn cào cào hết lên...

Đợi khi đến Niệm gia thì thành phố Z đã lên đèn, bóng đêm buông xuống. Đèn đường trong tiểu khu cũng sáng lên, dịu dịu và trầm tĩnh.

Từ Nhuận Thanh một tay cầm theo gì đó, một tay còn lại nắm tay cô lên lầu.

Khi đi đến cửa thì đột nhiên kêu tên cô một tiếng.

Niệm Tường “A” đáp lại, ngẩng đầu nhìn anh.

Đôi mắt anh tối đen, bóng loáng đến có thể nhìn thấy ảnh ngược của Niệm Tường, thâm sâu nhìn thấy không thấy đáy, lại trong suốt như lưu ly.

“Anh hơi khẩn trương.”

Niệm Tường như lọt vào mông lung, đợi phản ứng xong những lời này đúng là anh nói, thì đã có chút...

“Không cần làm còn mèo nhỏ không có lương tâm, biết chưa?” Ngón tay anh nhẹ nhàng điểm nhẹ lên mi tâm của cô một cái, sau đó hướng qua sườn mặt bên trái trượt xuống, vén sợi tóc đang rũ xuống nơi này qua sau tai cô.

Đầu ngón tay ấm áp xẹt qua, độ cong vừa phải, trong nháy mắt làm cho đầu quả tim Niệm Tường tê ngứa, cũng nhảy lên xuống theo đầu ngón tay vừa trượt của anh.

Nghĩ nghĩ, cô gật gật đầu, tay nhỏ bé ôm lấy ngón tay của anh đem đi nhấn chuông cửa.

Đi ra mở cửa là cha Niệm, người đang trong phòng bếp ở gần cửa nhất, trước người của ông còn đeo tạp dề có hình hoạt hình rất đáng yêu, một tay đã xắn cao tay áo, mở cửa ra thấy là hai người thì giật giật khoe

môi, cuối cùng cũng nói một câu: “Vào đi, vào phòng khách ngồi một lát là có thể dùng cơm.”

“Chú Niệm.” Từ Nhuận Thanh gật đầu chào hỏi.

Cha Niệm tự nhiên nhìn đến... túi xách màu đen trên tay anh, đầu mày ông giật giật, thật sâu xa nhìn Từ Nhuận Thanh... Có ý tứ.

Ông vẫn luôn hứng thú với loại cần câu cá của lão Từ, nhưng ngại vì mẹ Niệm luôn không ủng hộ quá đam mê này của ông, cho nên còn chưa dám nói với trong nhà. Tiểu tử này làm sao biết?

Vào phòng, đổi giày.

Từ Nhuận Thanh vừa đến phòng khách liền bị mẹ Niệm mời ngồi xuống sofa. Thái độ nhiệt tình đến nỗi làm Niệm Tưởng cảm thấy, cả đời này của mình cũng sẽ không có cơ hội tự mình trải nghiệm một lần.

Cô sờ sờ mũi, Niệm Tưởng lặng lẽ đi qua bên cạnh Từ Nhuận Thanh ngồi xuống.

Anh mới vừa nói khẩn trương... thế nên cô phải làm hậu thuẫn vững chắc cho bác sĩ Từ!

Cơm còn chưa xong, mẹ Niệm đi phòng bếp hỗ trợ. Bà nội bưng trái cây đi ra để trước mặt Từ Nhuận Thanh, đưa qua một miếng xoài bảo anh ăn trước cho thanh họng.

Niệm Tưởng ở một bên thật đáng thương: “Bà nội, của con đâu...”

Bà nội cười rộ lên, cầm lên một trái táo ném cho cô: “Con ăn cái này.”

Niệm Tưởng nhe răng lộ ra bộ niềng —— ở trước mặt bác sĩ Từ cắn quả táo? Anh chuẩn bị về chép lại quy tắc một ngàn lần đi...

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 78: Thiên Vị

Bà nội ở một bên nhìn đôi tình nhân trẻ tuổi mắt đi mày lại, cảm thấy rất là vui vẻ, bà cũng thật nhân ái tìm cái cớ đi về phòng trước, để cho hai người có không gian riêng tư.

Bà nội vừa đi, Niệm Tường lập tức lộ nguyên hình...

Từ trong mâm trái cây, cô tìm một quả xoài đưa đến gần chóp mũi khẽ ngửi. Xoài có hương vị lành lạnh còn mang theo vị ngọt, Niệm Tường nghĩ đến miếng thịt xoài thì nhất thời cảm thấy bụng cũng kêu rột rột.

Cô lại lục tìm con dao gọt trái cây, còn chưa cầm nóng trong tay đã bị Từ Nhuận Thanh đoạt lấy, anh cầm quả xoài ném lên trên một vài cái, ánh mắt đảo qua chọn nơi xuống tay.

Dao nhỏ xoay một vòng trong tay anh rồi dừng lại.

Cắt quả xoài từ bên trong ra ngoài, kể đến là bỏ hạt, thủ pháp thành thạo xẻ ra từng miếng. Xong rồi mới đưa qua cho Niệm Tường, hiện tại cô vẫn còn nhìn chăm chăm vào tay anh: “Được rồi.”

Ở một chỗ khác, mẹ Niệm lấy cớ đi phòng bếp hỗ trợ lại đang nhìn lên cảnh này...Nhìn thấy ánh mắt Từ Nhuận Thanh ôn nhu cắt xoài đưa cho Niệm Tường, tâm tư thiếu nữ tình mịch nhiều năm của bà lại dâng trào.

“Ông xem Tiểu Từ kia, khuê nữ của ông muốn ăn xoài, người ta tự tay gọt cho, gọt xong còn đưa cho khuê nữ của ông trước... đây là tốt đến cỡ

nào. Chúng ta kết hôn nhiều năm như vậy, ông có từng gọt xoài cho tôi lần nào không!”

Cha Niệm cố gắng hồi tưởng, vẽ mặt khất phục trả lời: “Xoài thì một lần cũng không có, vì bà chỉ bảo tôi xẻ dưa hấu...”

Mẹ Niệm có chút ghen tim: “Lão Niệm, chúng ta kết hôn hai mươi mấy năm, ông có từng nghĩ tới ly hôn hay chưa?”

Cha Niệm gắp một đĩa thức ăn nêm nếm thử, tốt... vừa ăn, còn là món ăn mẹ Niệm yêu thích nhất: “Không có.”

Mẹ Niệm tiếp tục ghen tim: “Vậy bây giờ ông suy nghĩ rồi chứ? Tôi cũng đã nghĩ hai mươi mấy năm...”

Cho là thật, cha Niệm thiếu chút nữa cắn gãy chiếc đĩa, khiếp sợ quay đầu nhìn vợ: “Bà nói thật hay là nói đùa?”

Mẹ Niệm trợn trắng mắt nhìn chồng, tức giận trả lời: “Nói đùa.”

Cha Niệm: “...”

Loại nói đùa này sẽ ảnh hưởng hòa khí của gia đình mà, phải không!

Vì chấn kinh nên hôm nay ở trên bàn cơm cha Niệm phá lệ trầm mặc, mà ông trầm mặc hậu quả chính là mọi người vui vẻ dùng cơm nước xong còn vô cùng vui vẻ để lại cả bàn ăn cho ông...

Mẹ Niệm và bà nội đi phòng khách xem tivi, thế này mới bảo hai trẻ vào phòng Niệm Tường nói chuyện.

Niệm Tường chờ anh vào phòng xong thì lập tức đóng cửa lại, cô áp lưng lên cánh cửa hít thở sâu mấy lần... Loại cảm giác ở trước mắt bao người dẫn bạn trai vào phòng còn đóng cửa, nói thế nào cũng thật là...quá kích thích.

Từ Nhuận Thanh hiển nhiên không cùng tần sóng với cô, anh nhìn chung quanh một vòng, đối với thẩm mỹ của Niệm Tường anh có chút ghét bỏ: “Ở lâu trong phòng thế này sẽ không cảm thấy choáng đầu sao?”

Phòng Niệm Tường là căn phòng điển hình mà các cô bé ưa thích nhất, tất cả sắc màu cùng phối hợp... muốn màu nào có màu đó. Thời điểm khi trang trí căn phòng này, nếu không phải là mẹ Niệm ngăn cản, cha Niệm xác định sẽ mua một đồng gấu bông... cho vào đây!

“Rất tốt mà...” Ít nhất là cô thích.

Sau đó, Niệm Tường phát hiện một vấn đề: “Thẩm mỹ của chúng ta không giống nhau nên việc trang trí phòng riêng cũng khác nhau, nếu ý kiến bất đồng, có khả năng hai bên sẽ xảy ra tranh cãi...”

Đây là do Lan Tiểu Quân phổ cập kiến thức cho cô, trước đây khi còn chưa thực tập, hai người ở trong phòng ngủ thích nhất là tám chuyện. Lúc ấy có tin tức nói hai vợ chồng trẻ bởi vì bất đồng ý kiến trong việc trang hoàng tân phòng, mà kết hôn không được vài ngày liền ly hôn... tin đó làm náo loạn Weibo một thời gian.

“Em sẽ sao?” Từ Nhuận Thanh ngắt lời cô, anh hỏi.

Niệm Tường nghĩ một chút, liền lắc đầu: “Sẽ không...”

“Anh cũng sẽ không.” Anh đi đến giá sách phía trước thuận tay rút vài cuốn sách lật xem, có sách giáo khoa thời trung học của Niệm Tường, mặt trên có vài tờ ghi chú với nét chữ tinh tế, có vài tờ vẽ lộn xộn gì đó, nhìn không ra là vẽ cái gì...

Từ Nhuận Thanh nhin không được cong cong khóe môi, ngược lại là giống với trong tưởng tượng của anh.

Anh đổi một cuốn khác.

Niệm Tưởng liền ở phía sau lặng lẽ dọn dẹp lại gian phòng, điều chỉnh lại cách bài trí. Mẹ Niệm tuy là có dọn dẹp nhanh qua một chút nhưng vẫn có nhiều chỗ còn loạn cào cào...

Dọn dẹp, tiếp tục dọn dẹp, lâu không nghe thấy tiếng của anh, cô hoảng hốt, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy anh nghiêng mình dựa ở trên bàn, trong tay đang cầm một quyển sách, ánh mắt trong veo lại sáng ngời chuyên chú đọc bìa sách.

Chẳng lẽ cô viết cái gì kỳ quái sao?

Cô không tin tưởng lắm đối với chính mình, đồng chí Niệm Tưởng cảm thấy nên đi lên điều tra một chút quân tình, còn chưa xâm nhập vào phạm vi của địch, Từ Nhuận Thanh đã ngẩng đầu lên đem trang sách hướng về phía cô, ngón tay anh ấn nhẹ lên tờ giấy ghi chú, anh khẽ nhếch khóe môi, vẻ mặt sung sướng: “Nể tình em thích anh như vậy, viết sai tên, nhận lầm người, những chuyện này miễn cưỡng không truy cứu.”

Niệm Tưởng theo phương hướng ngón tay của anh nhìn qua, cô liền cảm thấy như trúng một búa của thiên lôi...

18 tuổi, năm ấy còn khá là non trẻ, xem một số văn nghệ tình yêu cũng liền có mơ mộng phấn hường. Cô vào thời điểm đó mới biết tư vị mỗi tình đầu là gì, cố gắng tìm tòi từ ngữ viết... Thư tình?

Đúng vậy, là 300 chữ thư tình.

Viết cái gì cô đã không còn nhớ ra, nét chữ bút máy đã phai nhạt không ít còn mơ hồ phản quang, chiếu sáng những hoài niệm tận sâu trong đáy lòng của Niệm Tưởng.

Cô đột nhiên có loại cảm giác xấu hổ khi bí mật thời niên thiếu bị đào ra một cách trần trụi, đặc biệt là đó còn là đương sự trong câu chuyện tâm

tư thiếu nữ của cô, cảm giác đó... Quả thực có chút không cách nào hình dung.

Tay chân cô không biết nên đặt ở chỗ nào, lúc muốn nói cái gì đó thì Từ Nhuận Thanh đã để quyển sách xuống, anh đi tới đứng trước mặt cô, giơ tay vuốt nhẹ mái tóc của cô, ngón tay kia rơi xuống, nhẹ nhàng lại ấm áp: “Anh thật sự quý trọng.”

Sau buổi dã ngoại ở Ôn tuyến không bao lâu thì bắt đầu đếm ngược đến tết âm lịch. Các trường học lớn nhỏ đã nghỉ, lúc này bệnh viện Thụy Kim vào mùa bận rộn nhất trong năm.

Niệm Tưởng đứng ở phía sau Từ Nhuận Thanh nhìn anh cẩn thận tái khám răng niềng cho một bạn nhỏ học tiểu học, anh không quên hẹn thời gian cho lần tái khám sau và cẩn thận dặn dò một câu: “Trong tết nhiều tiệc tùng nên phải cẩn thận hơn nữa, chú ý bộ niềng.”

Bạn nhỏ kia đã đến qua vài lần nên rất quen Niệm Tưởng, cậu bé cầm bàn chải làm động tác đánh răng, nghịch ngợm nói: “Chị bác sĩ, chị cũng vậy nha, đừng tham ăn!”

Từ Nhuận Thanh vừa bưng lên cốc trà uống một ngụm thơm giọng, nghe vậy thì mặt mày cũng cong cong, anh trầm thấp nở nụ cười.

Đợi bạn nhỏ kia vừa đi, Niệm Tưởng đến gần ai đó đang ngồi trên bàn làm việc xem bệnh lịch, cô nửa ngồi trước người Từ Nhuận Thanh, nhìn thẳng vào anh, có chút bất mãn chu môi nói: “Vừa rồi anh cười cái gì?”

Từ Nhuận Thanh cẩn thận nhìn bệnh lịch cô viết, nghe vậy anh quay đầu nhìn cô, rất tự nhiên nghiêng người qua hôn cô một cái: “Ngoan, đừng ồn.”

Niệm Tưởng nhất thời... Bùm mặt chạy đi phòng trà lấy nước.

Bác sĩ Từ quá khôn lỏi, mỗi lần gặp vấn đề không trả lời được thì đều dùng đến chiêu này...

Mức độ bận rộn như hiện tại làm Niệm Tưởng bắt đầu tiếc nuối thời kỳ thanh nhàn trước đây, buổi sáng mỗi ngày đều có thể ở nướng thêm mấy phút trên giường, cùng Lan Tiểu Quân tranh cãi xem ai sẽ đi mua điểm tâm, đấu đá nhau đến giữa trưa rồi mới cùng nhau xuống lầu ăn cơm.

Nhắc mới nói, chuyện tình cảm của Âu Dương và Lan Tiểu Quân có biến đổi bất ngờ, hai người tuy có tính tình nóng nảy, tùm chung một chỗ không biết sẽ như thế nào, nhất định luôn là sẽ có một chút cãi vã.

Còn cô thì ngược lại, bác sĩ Từ là một người cao lãnh không thích nhiều lời, sánh đôi cùng cô, một người có... chỉ số EQ thấp, chuyện yêu đương này chỉ còn thiếu Niệm Tưởng gật đầu là liền có thể lĩnh chứng kết hôn.

Bởi vì Từ Nhuận Thanh đi bệnh viện đại học B họp hội chẩn, nên Niệm Tưởng mới khó được có vài ngày nghỉ để chuẩn bị dự thi trong khoa. Mấy ngày nghỉ ngơi để ôn tập nhưng cuối cùng lại trở thành “nước tới chân mới nhảy”, công việc khác thì vẫn bận rộn như thường ngày.

Từ Nhuận Thanh tan tầm xong liền gọi điện thoại cho cô hỏi tình hình.

Niệm Tưởng vừa về nhà, mệt đến nỗi quần áo cũng không thay, trực tiếp ngã ở trên giường nằm ngay đơ.

Từ ngoài cửa sổ nhìn ra bên ngoài, sắc trời gần giống như một tia sáng cuối cùng trước khi chìm vào bóng tối, ánh sáng lơ mơ đang từng chút một bị cắn nuốt, màn đêm kéo đến càng gần.

Cách một cánh cửa, ở bên ngoài có vẻ náo nhiệt rất nhiều. Cha và mẹ Niệm vì một món ăn mà lại đấu võ mồm, trước giờ bà nội luôn là kiểu “sống chết mặc bây”, cứ vui tươi hơn hở mặc họ cãi nhau.

Những âm thanh này dừng trong tai Niệm Tường, cô đơn cùng nỗi nhớ trong nháy mắt điên cuồng ập tới.

Cô chớp chớp ánh mắt chua xót, thấp giọng lẩm bẩm một câu: “Em rất nhớ anh.”

Đây là khoảnh khắc ánh sáng chìm vào bóng tối, trong bóng đêm, một tiếng này của cô, mềm nhẹ cùng nũng nịu, giống như móng vuốt mèo cào vào đầu quả tim của Từ Nhuận Thanh, không nhẹ không nặng cào vào nơi đó.

Đi ngang qua giao lộ, Từ Nhuận Thanh không chút do dự quay đầu xe lại: “Bây giờ anh đến đón em, cùng nhau ăn cơm đi.”

Tuy rằng chỉ mới ba ngày không gặp, lại như đã rất lâu rồi.

Nhớ nhung và cô đơn là thứ có thể bào mòn ý chí một cách mạnh mẽ nhất. Nếu tay có thể đụng tới, vậy thì lập tức đến bên cạnh cô.

Niệm Tường vốn muốn ngủ một giấc trước rồi mới dậy ăn cơm. Một câu nói này của Từ Nhuận Thanh đã thành công làm cho cô tỉnh táo, cô ôm một góc chăn lăn long lóc từ trên giường ngồi dậy: “Bây, bây giờ sao?”

Anh cười khẽ một tiếng, trầm thấp hỏi lại: “Không thì thế nào?”

Nào có cái là “Không” ...

Niệm Tường đột phá phòng tuyến của cha Niệm, đi xuống tới dưới lầu thì Từ Nhuận Thanh đã chờ ở đó, cửa kính xe đã hạ xuống, anh đang ngồi trong xe chờ cô.

Niệm Tưởng ngẩng đầu hướng mắt nhìn về tầng nhà của mình, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt cha Niệm iu xù dài thườn thượt.

Cô nhin không được bật cười, mở cửa xe ngồi vào thì nghe thấy Từ Nhuận Thanh hỏi: “Có phải chú Niệm lại...”

Anh không nói thêm gì nữa, nhưng ý tứ đương nhiên Niệm Tưởng có thể nghe hiểu, trong khoảng thời gian này tiếp xúc càng nhiều, Từ Nhuận Thanh càng biết rõ cha vợ tương lai của mình là một người có tính tình ấu trĩ cỡ nào, thích trêu chọc và đùa dai.

Mới một lần không lâu trước đó, Từ Nhuận Thanh đưa Niệm Tưởng về nhà, thuận tiện đi lên dùng cơm. Ăn cơm xong bà nội giống như là lơ đãng tán gẫu, đề tài cũng kéo đến trên người cha Niệm.

Nguyên văn là như vậy: “Ba của Niệm Tưởng, nhìn lớn tuổi như vậy nhưng có đôi khi lại như một đứa con nít, rất thích trêu đùa náo loạn, ở nhà thì thích đấu võ mồm với mẹ Niệm Tưởng. Niệm Tưởng luôn nói về sau tìm nửa kia cũng muốn tìm người giống ba mình như vậy... Ba Niệm Tưởng là con một, ở trong nhà cũng chỉ có một mình Niệm Tưởng, tự nhiên ai cũng muốn nuông chiều con bé hết mực. Nhất là ba của nó, cho nên, khi biết chuyện của con và Niệm Tưởng, chú Niệm con mới có nhiều cản trở, không phải như vậy mà cũng chính là như vậy...Chính là luyện tiếc khuê nữ, muốn tiếp tục giữ ở bên người cho nên mới xoi mói thế này.

Đời này của chú Niệm con nhìn vững vàng trôi chảy, nhưng ta và ông nội Niệm Tưởng cũng không có tích góp cho nó bao nhiêu. Sự nghiệp bây giờ trên cơ bản đều dựa vào chính nó một tay làm ra, một mình gánh vác cả nhà, mấy chục năm vẫn như một, yêu vợ thương con, vì họ che gió chắn mưa. Tiểu Từ, con nhất định phải kính trọng.”

Từ Nhuận Thanh tự nhiên biết, cho nên được một tắc lại muốn tiến một thước, lòng không sợ hãi.

“Các con là người trẻ tuổi có khát vọng của người trẻ tuổi, bà nội vốn định qua năm sau sẽ về lại thành phố J, cho nên nhân cơ hội này nói chút lời. Niệm Tưởng của chúng ta là một đứa nhỏ vô tâm vô kể, tính tình ấm áp. Niệm gia chúng ta nâng niu trong lòng bàn tay hai mươi mấy năm qua, đến khi con tiếp nhận tự nhiên cũng muốn quý trọng hơn. Sự việc trên đời rất khó mà nói trước, nhưng nếu có chuyện gì, bà nội vẫn hi vọng con có thể dung túng con bé, làm cho nó đời này đều bình an vui vẻ mà sống.”

Tâm sự thật giản dị, mà cũng thật đã động lòng người.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 79: Hứa Hẹn

Niệm Tường không có đặc biệt muốn đi nhà hàng... Vì thế, kết luận cuối cùng chính là, hai người đến quán ăn dưới khu nhà của Từ Nhuận Thanh, ăn canh cá chua...

Đúng vậy, đây là món mới gần đây Niệm Tường rất thích.

Kỳ thật Niệm Tường là người không có bất cứ yêu cầu gì trong hẹn hò, địa điểm tùy ý, chất lượng tùy ý, phương thức tùy ý... Duy nhất không tùy ý chính là đối tượng hẹn hò.

Lâm Cảnh Thư đối với một Niệm Tường chấp nhận nhân nhượng mọi thứ như vậy, nhìn rất là không được, anh chàng liền ở trước mặt Từ Nhuận Thanh châm lửa thôi gió: “Niệm Tường, như vậy rất không được. Em nghĩ xem, bây giờ đã vậy về sau kết hôn thì còn như thế nào nữa. Con gái thời kỳ đỉnh cao nhất là trước khi cưới, em phải đòi hỏi nhiều một chút, hiện tại bị bác sĩ Từ ăn hiếp như vậy, sau khi kết hôn em nhất định sẽ hối hận...”

Niệm Tường miệng nhai khoai tây sợi, nhìn bác sĩ Từ với biểu tình gập biên không sợ hãi, cô quay đầu hỏi Lâm Cảnh Thư: “Bác sĩ Lâm, anh đã yêu đương mấy lần rồi?”

Lâm Cảnh Thư bắt đầu bẻ ngón tay, đếm, đếm, đếm tới cuối cùng tự mình cũng cười, nghiêm túc lúc lắc một ngón tay: “Một lần.”

Niệm Tường cười nhạt: “Qua năm nay bác sĩ Lâm liền thành người tam thập nhi lập, mới chỉ quen một người bạn gái...”

Rõ ràng cô chỉ dùng ngữ khí rất bình thản để nói tới, thậm chí không mang theo bất cứ sắc thái biểu tình gì, nhưng Lâm Cảnh Thư vẫn nghe được bên trong đầy mùi vị châm chọc.

Mới có ba tháng Niệm Tường đã bị “con đại sói xám” dạy dỗ từ một tiểu bạch thỏ trở thành đồng loại của mình rồi ư...

Thấy Lâm Cảnh Thư bị đả kích lớn, Từ Nhuận Thanh cũng không chút ái ngại tiếp tục bổ thêm một đao: “Việc sau khi kết hôn của tôi và Niệm Tường không cần bác sĩ Lâm bận tâm, khẳng định là sẽ phấn khích hơn nhiều, nếu so với ai đó qua tuổi trung niên mà chỉ có một mối tình vắt vai, giờ lại còn nằm trong nhóm độc thân.”

Trong lòng Lâm Cảnh Thư nhất thời như có ngàn vạn con ngựa chạy qua dầy xéo. Anh chàng chỉ hơn Từ Nhuận Thanh “hư hỏng” một tuổi thôi mà...

Vì thế, khi đi theo Từ Nhuận Thanh vào cổng chung cư, Niệm Tường nhớ tới chuyện này, cô quay người hỏi anh: “Có phải em thật sự không có yêu cầu gì...”

Từ Nhuận Thanh “Hừm” một tiếng, không rõ lắm cô nói đến chuyện gì.

“Anh xem người ta hẹn hò đều đi xem phim, công viên, ngồi thuyền du hồ... Lãng mạn quá đi. Em phát hiện, khi chúng ta hẹn hò... Trên cơ bản đều ở tại nhà anh...”

Bằng không thì chính là ở trong bệnh viện, lúc trực đêm.

Buổi tối lâu hai không có người, cô ngồi viết bệnh lịch, xem tài liệu, hoặc là luyện tập găng mắc cài, lúc đó anh đều sẽ kéo một chiếc ghế dựa ngồi xuống bên cạnh cô. Trong tay cầm hoặc là một quyển sách, hoặc là một ly trà, an tĩnh ngồi bên cô, sau đó tại lúc cô làm sai anh sẽ điều chỉnh...

Đúng rồi... Có đôi khi cũng động tay động chân, động nói chuyện, cuối cùng y đức tiêu vong...

Niệm Tường không có kinh nghiệm yêu đương, chỉ cần là ở cùng anh, cho dù chỉ là như vậy cô cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

Từ Nhuận Thanh nghe vậy thì hơi nhướn mày, anh nói một cách đương nhiên: “Về sau chúng ta sẽ kết hôn, cho nên sớm tập thói quen hai người sinh hoạt hằng ngày bên nhau.”

Niệm Tường như có điều suy nghĩ, cô nói thầm một tiếng: “Hai người sinh hoạt hằng ngày.”

Sau đó cô lặng lẽ nhìn anh một cái rồi đi phòng bếp nấu nước pha trà uống.

Vừa rồi Từ Nhuận Thanh lấy cốc trong nhà có trà mới rất ngon nên đưa cô trở về, lát nữa tự cô pha một chút uống thử, rồi lại mang về một ít hiệu kính cha Niệm.

Từ Nhuận Thanh đi theo cô vào phòng bếp, anh dựa vào tường hỏi cô: “Muốn đi công viên, ngồi thuyền du hồ?”

Niệm Tường “hả” một tiếng, lúc lắc đầu, cô cười híp mắt: “Không có, em chỉ là thuận miệng nhắc tới. Kỳ thật như vậy không thích hợp với chúng ta...”

Không biết bác sĩ Từ đang nghĩ tới điều gì, anh vô cùng tán đồng gật gật đầu.

Con thỏ nhỏ đáng yêu nhất là khi làm nũng, mỗi lần cô làm như vậy anh đều sẽ có một loại khát vọng muốn thân cận, loại chuyện này sẽ không thích hợp nếu thực hiện ở bên ngoài, về phần đi xem phim...

Từ Nhuận Thanh nhìn trên lầu một cái, hỏi cô: “Có muốn xem phim không?”

Niệm Tường theo tầm mắt của anh nhìn lên lầu, nhớ tới mình còn chưa “nhúng chàm” rạp chiếu phim nhà anh, cô nhất thời động tâm.

Biểu tình nhỏ ấy của cô đều bị Từ Nhuận Thanh thu hết vào đáy mắt, anh giơ lên khoe môi mỉm cười, cố ý thấp giọng, từng câu từng chữ nói rõ ràng: “Còn chưa có ai đặt chân vào.”

Không ai...vào...

Đối với mỹ sắc dụ hoặc của Từ Nhuận Thanh trước giờ Niệm Tường đều cầm giữ không được, vì thế khi chọn phim cô phá lệ rất nghiêm cẩn, chọn một bộ phim vô cùng nghiêm chỉnh.

Từ Nhuận Thanh đối với điều này không có gì dị nghị, đợi đến khi phim chiếu đến phân nửa, anh quay đầu nhìn Niệm Tường đang hưng trí bừng bừng, kề vào tai cô khẽ giọng nói: “Kỳ thật... Thời điểm nên làm cái gì thì vẫn sẽ làm.”

Niệm Tường đang tập trung, đột nhiên nghe được một câu như vậy nên còn có chút mơ hồ. Nhưng khi cô quay đầu muốn hỏi lại, nhìn về phía anh thì thấy trong đáy mắt thâm trầm của anh có ý cười và ánh sáng nhỏ vun, cô ngộ đạo...

Từ Nhuận Thanh khẽ cắn môi của cô, có chút bất mãn hỏi: “Có nhớ kỹ những chú ý của anh dặn dò không, nghiêm túc trì liệu phối hợp chứ?”

Niệm Tưởng bị anh đè xuống ghế hôn đến mơ mơ màng màng, nghe vậy cô nức nở trả lời: “Có...”

“Tháo xuống sớm một chút...” Anh lăm bắm một câu, không nhẹ không nặng cắn một cái vào cằm cô, hàm hồ “ừm” một tiếng tỏ vẻ: “Hôn môi không tiện.”

Niệm Tưởng còn không kịp tỏ rõ lập trường của mình, cái hôn tinh tế đầy đặc của anh lại rơi xuống, không cho cô có cơ hội mở miệng.

Thời điểm bộ phim vô cùng nghiêm chỉnh kết thúc, lại đột nhiên xuất hiện một cảnh kích tình. Cô gái trong phim vì kích thích than nhẹ lên tiếng, trong không gian âm hưởng 3D này... Quả thực chấn động lòng người.

Niệm Tưởng nghe mà mặt đỏ tai hồng, dững khí nhìn màn hình lớn cũng không có, cô nhin không được đẩy đẩy anh: “Có thể... tắt âm thanh được không?”

Từ Nhuận Thanh “hửm” một tiếng, rất là không có thành ý trả lời: “Vừa lúc trợ hứng.”

Trợ hứng...

Niệm Tưởng nhất thời: _(:3 > ∠)_.

Đợi khi xem xong bộ phim thời gian đã không còn sớm, bất quá Từ Nhuận Thanh hiển nhiên không có ý muốn để Niệm Tưởng rời đi, anh pha một cốc trà sữa tiếp tục chọn một bộ khác.

Niệm Tưởng đã có chút mệt mỏi, cô lười biếng tựa vào trong ngực anh. Ngửi mùi hương nhàn nhạt quen thuộc trên người anh, trong lòng cô đột nhiên ulla lên một loại cảm xúc thật xa lạ, loại cảm xúc thật an tâm.

Như là một người tìm được bến đỗ, tìm được nơi sở hữu loại tâm tình này.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, chơi đùa với cúc áo kim loại nơi cổ tay áo của anh.

“Ngày mai dự thi, có nắm chắc hay không?” Tay anh khoát ở sau gáy cô nâng lên, ở trên đầu cô xoa nhẹ một cái.

Niệm Tưởng tự giác hướng vào lòng bàn tay anh cọ cọ, bị anh ôm ngang, nhắc lên ngồi trên chân mình.

Từ Nhuận Thanh rất quen thuộc, nắm cầm của cô, hơi hơi nhắc lên, sau đó cúi đầu hôn xuống: “Thi tốt sẽ thưởng một chiếc xe, thích loại gì?”

Niệm Tưởng nhất thời...

(☉o☉)

“Xe?”

“Sính lẽ.” Anh trầm thấp cười hai tiếng, cong tay lại nhéo nhẹ mũi cô: “Hình như còn chưa tặng em cái gì, không thích sao?”

Niệm Tưởng như cũ (☉o☉)...

“Không muốn à?” Anh cúi đầu nhìn cô một cái, tỏ vẻ hiểu rõ lòng người, lui một bước: “VẬY ĐỔI THÀNH QUẢ NĂM SAU THEO ANH VỀ NHÀ GẶP BA MẸ MỘT CHUYẾN?”

Niệm Tưởng: “...”

Biết sẽ có hậu chiêu mà! Bây giờ cô hiểu rõ bác sĩ Từ như lòng bàn tay ...

Vì thế ——

“Gặp người lớn đi...”

┐┌┐

Bác sĩ Từ rất hài lòng, đầu ngón tay ở trên cằm cô nhẹ nhàng vuốt ve, thỏa mãn giống như đang sờ chú mèo nhỏ, mềm nhẹ lại cứng chiều: “Vừa rồi ở trong điện thoại nói muốn anh...”

Ngón tay anh hơi ngừng lại, chuyển một vòng, vuốt ve môi cô: “Hành động thực tế đâu?”

Cả bộ phim vừa rồi Niệm Tường cũng không xem được, cô trừng anh: “Vừa rồi anh đều hôn em.”

“Đó là anh hôn em.” Ngón tay anh dọc theo đường cong môi cô, nhẹ nhàng miêu tả, ánh mắt chuyên chú lại nghiêm túc: “Còn em?”

Niệm Tường tròn mắt, lập tức then thùng...

Đây là bác sĩ Từ đang cầu hoan sao...

Cô nghiêm túc ôm lấy mặt của anh, hướng đi lên hôn một cái. Sau đó lui khỏi anh mấy tấc, nhìn thẳng vào anh.

Không gian trong phòng cũng không phải rất sáng, đối mắt với đôi mắt giống như phát sáng của anh, thâm thúy, sâu thẳm. Ngũ quan được quang ảnh chiếu thành khối lập thể, trông càng thanh tuấn.

Giờ phút này anh nhìn cô, ánh mắt có tia nhu hòa tan ra, đáy mắt còn có một đám lửa nhỏ, bập bùng sáng chói.

Cô ngoan như vậy, tâm tư trêu đùa của Từ Nhuận Thanh nhất thời bị ép xuống, anh chăm chú nhìn đồng hồ, hỏi: “Bây giờ đưa em về?”

Niệm Tưởng ôm chặt anh, ở cổ anh cọ cọ vài cái, chỉ cảm thấy mùi hương trên người anh thật dễ ngủ lại thoải mái. Cái trán của cô dán vào sườn mặt anh, da thịt ấm áp chạm vào nhau, Niệm Tưởng muốn ôm anh mãi không buông, cô nghĩ nếu tách ra khỏi anh thì sẽ vô vàn luyến tiếc, rõ ràng rất nhanh...sẽ có thể gặp mặt nhau.

“Bên kia khi nào anh xong?”

“Còn phải vài ngày, đợi làm xong phẫu thuật...”

“Anh không ở bên, một mình em có chút lo lắng...” Cô lẩm bẩm một tiếng, bắt đầu ca thán: “Khi trám răng cho bệnh nhân sẽ lo lắng xuống tay nặng hay nhẹ, bọn họ chau mày em cũng khẩn trương. Bệnh nhân nhiều em cũng khẩn trương... Còn có trị tủy, khơi thông tủy luôn gặp trở ngại, cần nhiều kiên nhẫn hơn trước...bình thường em không phải như thế.”

Cô nói xong liền cảm thấy những khó khăn nhỏ chôn sâu ở đáy lòng không người chia sẻ bắt đầu bốc hơi.

Ở trong trường học kỳ thật đã có luyện tập qua, bây giờ cũng không phải là lần đầu tiên làm, nhưng gần đây luôn có loại cảm giác không có người tin cậy. Hơn nữa đối với công việc lại có cảm giác mệt mỏi, gặp vấn đề cũng không tự tin...

Loại cảm giác tiêu cực này ban đầu chỉ có một chút. Cô là người giỏi về điều chỉnh tâm tình, nên rất nhanh liền có thể đem những cảm giác kia chôn xuống. Nhưng những lúc suy sụp, không được thuận lợi thì loại cảm giác này càng dồn càng nhiều.

“Không phải có Lâm Cảnh Thư chỉ đạo sao?” Anh trấn an, xoa đầu cô một chút, cảm giác cảm xúc của cô suy sụp, anh cũng nhìn không được nhú mày.

“Đúng, nhưng loại vấn đề này... Hình như là vấn đề của em.”

Ứng đối với tâm tính tiêu cực, loại tâm tính này nếu không nhanh chóng điều chỉnh tốt, thời gian lâu ngày sẽ gây phiền toái.

Từ Nhuận Thanh trầm mặc thật lâu, sau trầm ngâm nói: “Khi thực tập phải đối mặt với bệnh nhân thật sự mà không phải là các tiêu bản như còn trên ghế nhà trường, tự nhiên sẽ có những vấn đề giống như em nói, không thể dự liệu, cũng không thể nắm trong tầm tay, lúc này chỉ cần em dùng tất cả những gì em hiểu biết, đã học hỏi đến giải quyết nó. Đã quên mục đích ban đầu muốn làm nha sĩ rồi sao?”

Niệm Tưởng không nói chuyện, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Tóc ở phía trước mặt cô bị rối vì lúc nãy cọ vào anh, Từ Nhuận Thanh giơ tay giúp cô vuốt thẳng, vén ra sau tai. Khi thu tay về thì ngón tay thuận thế điểm nhẹ trên chóp mũi cô: “Khi anh chưa trở lại, có vấn đề gì liền đi hỏi Lâm Cảnh Thư, anh ấy chưa bao giờ qua loa với các vấn đề công việc. Gặp phải những tình huống mà tự mình không có cách nào ứng đối cũng ném cho anh ấy. Em không cần đối mặt, về sau anh sẽ từ từ dạy em, thực tập chính là quá trình học tập, em đối với mình có yêu cầu quá cao. Không đạt tới mong muốn liền sẽ cảm thấy thất vọng... Nhưng không sao cả...”

Thanh âm của anh đột nhiên nhẹ xuống: “Không phải muốn trở thành một nha sĩ giỏi sao? Những điều này đều cần thời gian rèn luyện, cần em không ngừng học tập, không phải một lần là xong, cũng không phải một bước lên mây. Ít nhất, em bây giờ thái độ đối với bệnh nhân là rất chính xác.

Hơn nữa, em có anh. Anh sẽ cùng làm với em, chỉ dẫn cho em, làm nơi em dựa dẫm, bất cứ lúc nào em cũng có thể dựa vào anh, tin tưởng anh. Chẳng sợ đến lúc em trưởng thành có đủ tư cách của một nha sĩ, có thể một mình đảm đương... Niệm Tưởng, đây là lời hứa của anh.”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 80: Tai Nạn Nghề Nghiệp

Đối với chuyện qua năm sau Niệm Tường sẽ ra mắt người nhà của Từ Nhuận Thanh, ba vị trưởng bối trong nhà cô đều có thái độ không giống nhau. Nhưng dù sao cũng phải nói là, phe ủng hộ gồm có bà nội và mẹ Niệm. Phe phản đối chỉ có mình cha Niệm.

Bởi vì thái độ về chuyện này, cha Niệm bị bà nội của Niệm Tường giáo huấn cả một buổi.

Đợi bà nội vào phòng nghỉ ngơi, cha Niệm nhất thời ném năm hạt hướng dương trong tay rồi lấy một viên kẹo dẻo nhét vào miệng, ông thở phì phò: “Chúng nó mới yêu đương được bao lâu, đã muốn gặp trưởng bối...”

Bởi vì lần trước Từ Nhuận Thanh tặng cần câu nên thái độ của cha Niệm đối với anh chuyển tốt một chút, nhưng tại thời điểm Niệm Tường đề cập chuyện ra mắt trưởng bối Từ gia, thì nhất thời thái độ tốt hơn một chút đó cũng biến mất.

“Tiểu tử này, hiện tại gấp gáp như vậy khẳng định là có âm mưu.” Cha Niệm nhai vài cái kẹo, ngón tay chuyển động nhẹ trên hộp thuốc lá: “Con cứ như vậy mà đồng ý?”

Niệm Tường không dám nói Từ Nhuận Thanh làm thế nào để cô đồng ý, cô chỉ trầm mặc gật gật đầu, biểu tình bí ẩn...

Mẹ Niệm ở một bên hừ nửa ngày, quay đầu nhìn cha con hai người căng thẳng như vậy, bà nhắc chân đá nhẹ cha Niệm một cái: “Rốt cuộc ông

làm sao vậy? Mỗi ngày tôi đều làm công tác tư tưởng cho ông, nói lâu như vậy mà ông một câu cũng đều không nghe lọt phải không?”

Cha Niệm lại nhét thêm một viên kẹo, không lên tiếng.

“Được rồi, được rồi, ngày mai Niệm Tường còn phải thi, mau đi cho con đi ngủ.”

Lúc này Cha Niệm mới lười biếng nâng mắt nhìn lên, khẽ hất cằm bất đắc dĩ thả cô đi.

Niệm Tường vượt trán trở về phòng, cô thật hối hận tại sao mình lại bị vài ba câu nói của ba ba rồi khai hết chuyện này... Rõ ràng cô nghĩ sẽ làm tốt công tác bảo mật mà...

Ngày thi của Niệm Tường tiến hành vô cùng thuận lợi.

Sáng sớm cha Niệm lái xe đưa cô đến, toàn bộ hành trình cũng cùng đi, biết Niệm Tường thi tốt ông còn vui vẻ hơn lấy về được một đơn hàng cho công ty. Trên đường trở về ông cùng Niệm Tường đi siêu thị, mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, giữa trưa thì tự mình xuống bếp làm cho Niệm Tường món cô yêu thích nhất.

Thuận tiện...Cho Niệm Tường giảm bớt áp lực cho kỳ thi lấy bằng lái sắp tới...

Niệm Tường lấy được bằng lái trước tiên trước là chụp ảnh cho Từ Nhuận Thanh xem, rồi mới gửi cho bạn bè trong vòng chat, quay trở lại sau kỳ nghỉ cô quả thực là xuân phong đắc ý.

Lâm Cảnh Thư cùng cô đến căn tin dùng cơm, nghe Phùng Giản nói tới chuyện Niệm Tường thi bằng lái, anh chàng nghĩ nghĩ, cũng hỏi: “Giấy phép lái xe có rồi, bác sĩ Từ không tỏ vẻ gì à?”

Phùng Giản còn ngu ngơ truy vấn: “Muốn tỏ vẻ gì?”

Lâm Cảnh Thư câu nhẹ khéo môi một chút, cười rất không có ý tốt lành: “Không thể nào ngay cả một chiếc xe mà Từ Nhuận Thanh cũng không tặng nổi đi? Niệm Tường, anh nói em nghe này, đàn ông a, đều không tinh tế, muốn quà gì, phải tự mình mở miệng ...”

Niệm Tường lặng lẽ liếc nhìn anh ta một cái, nhin không được ngắt lời: “Bác sĩ Lâm, sau khi anh đi trao đổi học tập trở về, kỹ năng châm lửa thổi gió càng ngày càng dày công tôi luyện ...”

Lâm Cảnh Thư đang muốn bày ra vẻ mặt vô tội, liền nghe Niệm Tường tiếp tục bổ đao: “Anh không cần giả bộ, bản chất của anh em đã thấy rõ ràng ...”

Lâm Cảnh Thư: “...”

Bề ngoài của Lâm Cảnh Thư nhìn qua là một người ôn hòa dễ chịu, so với Từ Nhuận Thanh thì tính tình tốt hơn rất nhiều. Cho nên khi Lâm Cảnh Thư vừa trở về, anh ta liền chia sẻ một số lớn bệnh nhân nữ...

Nhưng trên thực tế, trong bụng bác sĩ Lâm cũng đầy ý nghĩ xấu. Lúc âm tình bất định căn bản không biết rõ anh ta nghĩ gì.

Niệm Tường công tác dưới trướng anh ta chưa từng bị ức hiếp, bất quá cũng bị ám toán vài lần... Tỷ như anh châm lửa thổi gió nói cho cô nhiều “tình báo” sai lệch, nhiều lần như vậy Niệm Tường đã có kinh nghiệm, loại người này phải kính nhi viễn chi (trước mặt kính nể nhưng phải tránh xa.

Nếu không phải Từ Nhuận Thanh... Sao cô có thể yên tâm như vậy bị anh chàng này tính kế.

Không qua bao lâu, Từ Nhuận Thanh liền mang theo Âu Dương về đơn vị. Việc này đối với Niệm Tường mà nói, không thể nghi ngờ là quân tâm được ổn định.

Gần cuối năm, tất cả phòng ban đều bắt đầu bận rộn hơn. Loại tiết tấu này nhanh hơn gấp đôi so với bình thường, gần như cả một ngày không ngớt việc, ngay cả thời gian ăn cơm cũng phải chen chúc không đúng giờ.

Loại yên tĩnh trong lúc sinh hoạt bận rộn này giống như sự yên lặng trước cơn bão táp, yên lặng đến nổi lộ ra một chút bất an.

Sự việc phát sinh trước đêm trừ tịch một ngày.

Buổi sáng đó mắt phải của Niệm Tường giật giật, cô và Từ Nhuận Thanh cùng đi ăn cơm, cô nhin không được lăm bắm một câu: “Luôn cảm thấy hôm nay có gì đó không ổn, cả buổi sáng nay mắt phải của em đều nhảy không ngừng.”

Từ Nhuận Thanh từ chối cho ý kiến: “Tối qua mấy giờ ngủ?”

“A?” Niệm Tường cắn dũa, cố gắng hồi tưởng, chơi cờ với cha Niệm...Ủm, chơi cờ đến hơn mười một giờ đêm ... Tắm rửa xong rồi lên giường nằm đã là mười hai giờ.

Biểu tình trên mặt cô đã không cần thiết để biết câu trả lời nữa ...

Lúc xế chiều, Từ Nhuận Thanh không thể phân thân giúp đỡ, Niệm Tường lãnh mấy bệnh nhân sâu răng đi phòng trị liệu ở bên cạnh. Phùng Giản bận cả ngày, hiện tại mới có thời gian rảnh uống chút nước, thấy Niệm Tường đang tìm kiếm cái gì trong tủ, cô nàng đi qua hỗ trợ: “Tìm cái gì? Nơi này tôi tương đối quen thuộc, tôi lấy cho cô.”

“Tôi tìm dụng cụ thông tủy...”

“Chỗ kia hình như có một bộ, để tôi đi lấy cho cô.” Phùng Giản tìm đến chỗ lưu trữ, lấy đưa cho Niệm Tường, còn đang muốn dặn dò với cô cái gì thì nghe y tá trưởng đang gọi mình, cô nàng chỉ kịp lên tiếng trả lời rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Trịnh Dung Dung cùng mẹ của cô bé tới trị liệu khi gần đến giờ kết thúc ngày làm việc.

Bởi vì răng của cô bé lại bắt đầu đau, rốt cuộc không chịu nổi nên quyết định đến đây trị tủy, hơn nữa chỉ là trị cho răng bị đau, những cái khác tạm thời đều không động đến.

Niệm Tường xác nhận đầy đủ và tôn trọng ý muốn của người nhà bệnh nhân, trước tiên cho Trịnh Dung Dung tiến hành trị tủy.

Trị tủy đầu tiên là xác nhận trình độ hư hại của răng sâu, những điều này lần trước Niệm Tường đã xác định đại khái rồi, trước tiên là loại bỏ phần sâu răng.

Tủy đã hoại tử nghiêm trọng, cho nên cô thả nhẹ động tác, từng chút một mà làm, đối với cô bé mà nói cũng không gọi là quá đau.

Bất quá cho dù không đau lắm, cô bé cũng rất khẩn trương, hai tay giao lại ở trước người, nắm chặt đến khớp xương trắng bệch.

Mẹ Trịnh nhìn thấy liền nhú mày: “Cô làm nhẹ một chút, không thấy con bé đau đến mức nắm chặt tay kia à?”

Niệm Tường hướng mắt nhìn hai tay của Trịnh Dung Dung, vỗ nhẹ trấn an cô bé một chút: “Không sao, nếu em cảm thấy không thoải mái thì cử động tay để nói cho chị biết.”

Trịnh Dung Dung gật gật đầu, mắt nhìn mẹ Trịnh, ngoan ngoãn phối hợp.

Xử lý xong những chỗ hư hại, phần răng khỏe mạnh đã không còn lại bao nhiêu. Niệm Tường nhìn tình trạng hiện tại mà nhin không được nhúu mày, cô bảo mẹ Trịnh ghé sát vào xem: “Cái răng này của Dung Dung đã không còn lại bao nhiêu phần chắc khỏe, nếu như chỉ cần trám lại, cháu nghĩ sẽ không giữ được lâu. Đến lúc các răng bên cạnh nhận lực ép không đồng đều sẽ vỡ. Sẽ giống như cái răng này...”

Cô dùng khẩu kính gõ gõ răng bên phải đã vỡ của Trịnh Dung Dung, nó chỉ còn lại một cái lỗ: “Cái này chắc là cũng từng trám qua?”

Mẹ Trịnh Dung Dung lại đột nhiên như bị chọc giận: “Tôi đến Thụy Kim là nghe nói kỹ thuật của bác sĩ Thụy Kim tốt, cô nói nếu trám lại thì giữ cũng không lâu, vậy sao cô không trám bằng loại men tốt hơn nữa? Dùng loại men tốt hơn cho tôi, tôi lại không phải không trả được số tiền này.”

“Răng đã trám sẽ có độ giòn rất lớn, dỉ có thể lựa chọn trồng lại thì tình huống sẽ tốt hơn.” Niệm Tường chỉ chỉ phần răng chỉ còn lại có một nữa của Trịnh Dung Dung: “Dì xem, chỗ sâu răng có diện tích lớn như vậy, đã mất đi hai phần ba răng.”

Mẹ Trịnh hiển nhiên cũng nhìn thấy mức độ nghiêm trọng của con gái mình, thanh âm hơi mềm xuống: “Vậy, trước tiên bác sĩ cứ tẩy tủy cho Dung Dung đi.”

Niệm Tường gật đầu, trước tiên là khử trùng, sau là loại bỏ tủy hư: “Răng sâu của em ấy quá nhiều, hơn nữa trên cơ bản đều là răng quan trọng của hàm, liên quan đến lực nhai. Dung Dung tuổi còn nhỏ, tình huống như vậy thật không tốt, thật sự cần trị liệu sớm.”

“Sớm bảo con ăn ít kẹo lại mà không nghe...” Trên mặt của mẹ Trịnh Dung Dung là vẻ giận dữ, bà ta nhìn cô bé một cái rồi bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau phút im lặng ngẩn ngui, lại nghe mẹ Trịnh hỏi: “Trồng lại thì tốt hơn đúng không?”

“Lần trước cháu đã từng đề nghị với dì, hàm răng của Dung Dung có chút chen lẫn, nhiều răng hàm sâu như vậy, kỳ thật có thể suy xét việc niềng răng, nhổ cái hư, lưu lại tất cả răng khỏe mạnh.”

Niệm Tường bắt đầu dùng dụng cụ thông tủy chậm rãi mở rộng ống tủy, lại khử trùng, nhìn cô bé nằm trên bàn nha khoa, vì thuốc súc miệng có vị đắng mà nhăn mày nhú mắt, Niệm Tường liền trấn an, dịu dàng nói: “Ráng chịu một lát nữa là được.”

“Bác sĩ các người ai cũng đề nghị niềng răng, có phải là cái này có lợi nhuận lớn hơn không?”

Niệm Tường bị hỏi mà ghen một chút, bất đắc dĩ nhú nhú mi tâm, cô vỗ nhẹ bả vai Trịnh Dung Dung: “Được rồi, em đứng lên, cứ giữ miệng há ra đừng ngậm lại. Chúng ta đi dưới lầu chụp phim để xác nhận lại một chút, lập tức sẽ tốt rồi.”

Trịnh Dung Dung gật gật đầu, đi theo Niệm Tường xuống lầu.

Toàn bộ quá trình mẹ Trịnh đều quan sát, chân mày càng nhăn càng chặt, ánh mắt thoáng nhìn kỹ về phía Niệm Tường, cuối cùng bà cũng bất quá là không nói một lời, nhìn sắc mặt có chút trắng bệch của Trịnh Dung Dung rồi lên lầu tiếp tục trị liệu.

Phần giáp trắc có hơi khó khăn, còn một chút khoảng cách nữa, Niệm Tường thay đổi dụng cụ, tiếp tục mở rộng ống tủy, trong lòng còn nghi hoặc, bộ dụng cụ này sao có vẻ cũ như vậy...

Ở phòng khám cách vách còn có thể nghe thấy tiếng của Phùng Giản hô to, Niệm Tường nhìn cửa chớp đã được kéo lên. Cũng không có ánh nắng, chỉ là chút ánh sáng thâm đậm, đối với người luôn luôn ở trong phòng khám chưa đi ra ngoài như Niệm Tường, như thế này là có chút chói mắt.

Cô thu hồi tầm mắt, khử trùng dụng cụ, tiếp tục cho mũi khoan đi sâu vào.

Đầu khoan vào không được bao lâu, Niệm Tường liền cảm thấy trên tay nhẹ hẫng, gần như là cùng một lúc, một loại cảm giác bất an từ trong lòng khuếch tán ra.

Đầu quả tim như là bị ngắt một cái, nhất thời thất kinh.

Cô nhìn phần đầu khoan bị gãy, chỉ cảm thấy lưng phát lạnh một trận, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch như tờ giấy.

Tâm tình đó, giống như là đang bị xối nước lạnh, từng trận từng trận dội xuống...

Xong.

Xong xong..

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 81: Tai Nạn Nghề Nghiệp (Tiếp)

Phùng Giản là người đầu tiên nghe động tĩnh của phòng bên cạnh, đang muốn đi qua nhìn xem Niệm Tường thế nào.

Cô nàng luôn cảm thấy vị người nhà của bệnh nhân kia có chút bất thiện, kết quả là còn chưa đi tới cửa, liền nghe thấy một tràng tiếng ào ào vang lên.

Tiếng một người phụ nữ chửi rủa vang lên sắc nhọn: “Cô là bác sĩ sao? Cô như vậy mà làm bác sĩ ư, cô đừng hại chết người ta chứ ... Cô nhìn đi, cô biến con gái tôi thành như vậy, cái gì ở trong hàm rang nó, cô nói đi, bây giờ làm sao?”

Trong lòng Phùng Giản giật mình, cô nàng chạy vài bước tới, liền thấy Niệm Tường đứng ở bên cạnh bàn khám, cả khuôn mặt trắng đến mức dọa người, ánh mắt mang áp lực nhìn người phụ nữ đối diện, cô muốn giải thích: “Dì trước hết hãy nghe cháu nói, bây giờ chúng ta cần nhất ...”

“Không cần nghe, gọi viện trưởng các người xuống đây cho tôi. Cái gì bệnh viện tốt, bác sĩ tốt, kỹ thuật như vậy mà đi khám cho người ta, viện trưởng các người không muốn làm ăn nữa à?” Mẹ Trịnh Dung Dung giận dữ, lại gạt phăng một chồng hồ sơ từ kệ bên cạnh xuống.

Tiếng ào ào lại vang lên, hồ sơ đã chinh sửa hoàn hảo nằm phủ kín mặt đất, có mấy cái trực tiếp văng trúng mặt Niệm Tường.

Cô cúi đầu nhìn tên trên hồ sơ, chỉ cảm thấy huyết thái dương càng giật lợi hại. Trên mặt còn có vết cào hồng hồng do việc phát sinh vừa rồi,

cô không kịp bảo vệ mình liền lãnh trọn bạt tay, mặt bị ngón tay của mẹ Trịnh làm sưng da, giờ phút này cũng bắt đầu cảm giác đau nhức, làm cho toàn bộ đại não của cô trong nháy mắt trống rỗng.

Phùng Giản thấy một màn như vậy, nhất thời đầu cũng tê rần, nhanh chóng lại gần hộ sĩ đang xem chuyện cùng mình, nhẹ giọng dặn dò: “Nhanh chóng gọi bác sĩ Từ đến, nói Niệm Tường bên này đã xảy ra chuyện.”

Thấy hộ sĩ chạy đi, Phùng Giản hít một hơi thật sâu, đi vào.

Đầu tiên là nhìn thấy cô bé nằm trên bàn khám đang khóc to, lại quan sát người phụ nữ đang bạo giận, cô nàng khề liếm môi, hắng giọng một cái, tham gia: “Niệm Tường, xảy ra chuyện gì?”

Niệm Tường còn có chút mê mang, hoảng hốt, thấy có người gọi tên mình mới ngẩng đầu lên. Phùng Giản thế này mới thấy rõ dấu tay trên mặt Niệm Tường, vừa thấy lửa giận cũng bùng lên...

“Trên mặt cô làm sao vậy?” Phùng Giản lại gần nhìn cho rõ, “ách” một tiếng.

Niệm Tường có làn da trắng sứ, vết thương này liền thấy rất rõ ràng dữ tợn, hơi sưng đỏ, hiện lên trên mặt trắng nõn của cô, còn có vài chỗ bị trầy xước rách da.

“Tôi không sao...” Niệm Tường giơ tay sờ mặt một chút, đầu ngón tay vừa tiếp xúc lên, mới phát hiện vết thương trên mặt có chút nghiêm trọng. Cô cắn môi dưới, cảm thấy cổ họng khô khốc, nói không ra lời.

Trong lúc đầu óc choáng váng, được Phùng Giản dùng sức cầm tay, thế này cô mới lấy lại vài phần lý trí, ngắn gọn nói: “Lúc thông tủy, đầu khoan bị gãy ở trong răng.”

Phùng Giản đang muốn nói cái gì đó, mẹ Trịnh đột nhiên tiến lên, nâng tay lên, lại là một bộ dạng muốn động thủ: “Cô đương nhiên là không sao rồi, đầu khoan đâu có gãy trong răng của cô, là gãy trong răng con gái tôi! Nói cái gì phải cắt bỏ tùy, đó đều là thương tổn ngoài ý muốn, hậu quả ai gánh vác?”

Phùng Giản cũng bị việc thế này dọa sợ không nhẹ, cô nàng nhanh chóng đem Niệm Tưởng kéo về phía sau, rồi tiến lên một phen ngăn lại đối phương, cô nghiêm mặt: “Việc này bệnh viện chúng tôi đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm, nhưng mời dì đây không được động thủ với bác sĩ của chúng tôi?”

“Bệnh viện các người đã quen lấy tiền khi dễ người ta à, tôi muốn đi tố cáo! Cô rút ra, đừng cản tôi...”

...

Từ Nhuận Thanh vừa lúc kết thúc khám cho một bệnh nhân niềng răng, còn đang dặn dò những việc cần chú ý thì nghe thấy bên ngoài có tiếng tranh cãi ồn ào, còn chưa chờ anh đi ra ngoài, một hộ sĩ đã chạy vào, vẻ mặt sốt ruột chỉ vào phòng khám gần bên: “Bên Niệm Tưởng đã xảy ra chuyện, người nhà bệnh nhân gây sự, bác sĩ Từ, anh nhanh chóng đi xem thử.”

Âu Dương đang giúp đỡ chỉnh lý lại bệnh lịch, nghe vậy thì hai mắt trợn lên, hiển nhiên là có chút giật mình: “Biết xảy ra chuyện gì không?”

“Không biết, tôi cũng vừa nghe có tiếng tranh cãi, Phùng Giản đã bảo tôi đến tìm bác sĩ Từ nói một tiếng.” Hộ sĩ kia rõ ràng thần sắc đang khẩn trương, nhưng khi ánh mắt dừng trên khuôn mặt dần trầm xuống của Từ Nhuận Thanh thì không dám nhiều lời nữa, hơi hơi nghiêng người nhường đường cho anh.

Âu Dương nhìn Từ Nhuận Thanh rời đi, cũng cảm thấy sốt ruột, nhưng vẫn dằn dò với bệnh nhân xong mới theo sau.

Trước phòng khám tạm thời của Niệm Tường đã bu đầy người, gần như đều là người nhà bệnh nhân và bệnh nhân khác đến xem náo nhiệt.

Người phụ nữ kia không khách khí, tiếp tục chỉ trích chửi rủa vang dội, Từ Nhuận Thanh chỉ là đi tới cửa mà chẳng khác gì đang ở giữa phòng.

Ngoài Phòng Giảm còn có mấy cô hộ sĩ khác đứng chắn trước mặt người phụ nữ, không biết là ai hô lên trước “Bác sĩ Từ tới”, tiếp đó là hai ba tiếng “Bác sĩ Từ ” vang lên theo.

Từ Nhuận Thanh nhìn một chút phòng khám lộn xộn, ánh mắt tuần tra một vòng, nhìn thấy Niệm Tường đang đứng ở phía cuối. Cô được Phùng Giản che ở phía trước, liền đứng ở bên cạnh cửa sổ, còn chưa kịp thả lỏng tâm tình anh liền nhìn thấy cô ngẩng đầu nhìn về phía mình, bên má trái rõ ràng có vết thương.

Đôi mắt anh nhất thời nhú lại, đáy mắt như ngưng kết, chuyển sang nhìn về phía cô bé còn đang khóc lóc om sòm kia, anh trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Đầu khoan bị gãy bên trong răng, sau khi giải thích với người thân bệnh nhân, thì phản ứng đầu tiên của họ là động thủ với bác sĩ của chúng ta.”

Từ Nhuận Thanh thoáng mím khóe môi, lại nhìn Niệm Tường, anh quay người, đầu tiên là đỡ cô bé đang ngồi khóc trên bàn khám nằm xuống lại: “Tôi kiểm tra một chút.”

Mẹ Trịnh Dung Dung thấy thế này mới ngậm miệng, hoài nghi quan sát anh, bà ta hỏi: “Cậu là ai?”

“Tôi là người phụ trách bệnh viện này, vừa rồi người trị liệu cho con gái dì là thực tập sinh của tôi, cô ấy còn đang thực tập.” Dứt lời, anh hơi nhướn mi, ngữ khí lạnh lùng lại trầm thấp: “Nhưng tôi tin tưởng sự chuyên nghiệp và năng lực của cô ấy là không có vấn đề.”

“Không có vấn đề?” Thanh âm của Mẹ Trịnh Dung Dung đột nhiên cất cao, “Không có vấn đề còn làm thứ này bị gãy trong răng của con gái tôi? Bệnh viện các người chính là không muốn chịu trách nhiệm có phải không?”

Từ Nhuận Thanh mới vừa đi tới bồn rửa tay, đang rửa tay thì nghe vậy, ánh mắt anh se lạnh, thái độ lại vẫn khéo léo như cũ: “Dì hiểu lầm, bệnh viện cũng không có ý không chịu trách nhiệm. Đối với chuyện này của thực tập sinh của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm đến cùng, hơn nữa, cũng sẽ truy cứu trách nhiệm liên quan.”

Ý nghĩa phía sau của câu kia, hiển nhiên là muốn nhắc đến Niệm Tường.

Dáng người anh thon dài, lại mặc đồng phục, thân ảnh đứng ở dưới ngọn đèn như được chiếu sáng, cứ như vậy mặt không chút thay đổi cùng ánh mắt lạnh lạnh nhìn bà ta, liền làm cho bà ta cảm thấy chột dạ.

Theo bản năng, tránh đi ánh mắt anh.

Thấy bà ta đã an tĩnh lại, Từ Nhuận Thanh chỉ hơi trầm ngâm, tiếp tục nói: “Dì trước tiên bình tĩnh lại, hiện tại, chủ yếu là cần lấy ra phần đầu khoan bị gãy, bằng không, tiếp tục kéo dài vấn đề còn có thể lớn hơn. Tuy bị đứt cũng không phải là không có cách trị, tôi sẽ phụ trách giải quyết, mọi chi phí sẽ do bệnh viện gánh vác.”

Thanh âm của anh trầm ổn, ánh mắt bình tĩnh lại trong suốt, còn mang theo vài phần áp lực, cảm giác áp bách kia rõ ràng rất nặng nề.

“Nhưng trước tiên, không cho phép di động tay với bác sĩ của chúng tôi. Bằng không, tôi cũng sẽ dựa theo quy định của bệnh viện để bắt di phải chịu trách nhiệm, hi vọng di có thể hiểu được.”

Có lẽ là lời của anh càng có uy tín, hoặc có lẽ là khí thế của Từ Nhuận Thanh quá mức cường đại bức người. Mẹ của Trịnh Dung Dung không dám giống như vừa rồi, cố tình gây sự đối với Niệm Tường nữa, bà ta trầm mặt suy nghĩ một hồi rồi gật gật đầu.

Đối phương đã thỏa hiệp, thế này anh mới đi đến trước bàn khám, điều chỉnh ngọn đèn, buông mắt nhìn cô bé nằm trên đó rồi kéo ghế ngồi xuống.

Bây giờ anh mới quay đầu nhìn về phía Niệm Tường, dùng ngữ khí bình thường giống như hàng ngày gọi tên cô: “Niệm Tường.”

Thấy cô ngẩng đầu nhìn lại đây, thanh âm anh vẫn bình tĩnh bay giờ thả nhẹ vài phần, anh dặn dò: “Chuẩn bị công cụ, trước để anh kiểm tra cho cô bé, em qua đây phụ giúp anh.”

Niệm Tường vừa chần chờ, chống lại ánh mắt ôn hòa như Thanh Liên của anh, cô hơi ngập ngừng, sau đó nặng nề gật đầu một cái, đi chuẩn bị công cụ.

Phùng Giản sợ mẹ Trịnh Dung Dung sẽ có động tác gì, liền canh bên cạnh Niệm Tường, cùng cô ấy đi ra ngoài, cùng nhau chuẩn bị công cụ rồi quay trở lại, còn Âu Dương đã giải tán đám đông xem náo nhiệt.

Từ Nhuận Thanh đang nhẹ giọng nói chuyện với cô bé trên bàn khám, mẹ của Trịnh Dung Dung được mời đến ngồi trên ghế bên bàn làm việc, trước bàn đặt một ly nước ấm, không khí ôn hòa, căn bản không nghĩ là trước đó không lâu còn xảy ra một màn xung đột gay gắt.

Tiếp nhận cái khay từ tay Niệm Tường, Từ Nhuận Thanh vừa mang khẩu trang và bao tay, vừa hỏi cô: “Biết phát sinh loại tình huống này thì

nên xử lý như thế nào không?”

“Biết.” Niệm Tường nhớ lại, trả lời: “Trước thì chụp phim, xác định vị trí mũi khoan. Nếu như vị trí ở phía trên, có thể suy xét dùng mũi khoan khác lấy mũi bị gãy ra. Nếu như ở ngay giữa ống tủy, có thể quan sát tủy để quyết định phương pháp lấy ra. Nếu đã chọc qua khỏi ống tủy, vậy thì chỉ cần cắt bỏ ống tủy.”

Từ Nhuận Thanh đã dùng khẩu kính kiểm tra tình hình răng của cô bé, nghe vậy, anh “Ừm” một tiếng, lại hỏi: “Em quan sát được là loại tình huống nào?”

Thanh âm của cô nhất thời yếu đi vài phần: “Còn chưa có chụp phim, chưa xác định được phương pháp xử lý...”

Từ Nhuận Thanh ngẩng đầu nhìn cô, thấy rõ cô đang cúi đầu, hiển nhiên còn đắm chìm trong vụ việc vừa rồi.

“Về sau có thể không cần quy tắc như vậy.” Anh hạ giọng, chỉ dùng thanh âm mà hai người có thể nghe được, tiếp tục nói: “Phương pháp xử lý có thể không cần cứng nhắc như vậy. Có phải khi tai nạn vừa phát sinh, em cũng chưa kịp giải thích trấn an gì đó trước với người nhà bệnh nhân?”

Niệm Tường “hả” một tiếng, khẽ gật đầu.

Bây giờ cô còn có thể nhớ lại tâm tình khủng hoảng luống cuống vừa rồi.

Sau khi biết mũi khoan bị gãy, đầu óc của cô nhất thời liền trống không, lưng túa mồ hôi lạnh, phản ứng đầu tiên là quá trình xử lý chuyện ngoài ý muốn. Chuyện kể tiếp như thế nào ngay cả cô bây giờ cũng không nhớ nổi, tất cả đều là hỗn loạn.

Trịnh Dung Dung vì đau mà khóc lên. Mẹ Trịnh Dung Dung gần như là sau đó một giây liền nín áo blouse của cô, trực tiếp kéo ra, chất vấn cô làm sao thế này.

Loại cảm giác trong nháy mắt bị người đẩy mạnh vào bóng tối, giờ tay không bắt được cái gì có thể bám víu. Loại tâm tình khủng hoảng kia giống như đang rơi trong không trung, cho tới bây giờ cô vẫn còn cảm nhận được.

Tới lúc muốn nói giải thích gì đó thì Niệm Tường đã được Phùng Giản che ở phía sau, trong nháy mắt kia, bên tai của cô như không có tiếng động, an tĩnh đến có thể nghe thấy trái tim mình đang kịch liệt nhảy trong lồng ngực, cũng có thể nhận thấy được đau đớn trên mặt, cùng với xúc cảm các đầu ngón tay bấm vào lòng bàn tay.

Hận không thể lập tức trốn đi, tâm tình sợ hãi tránh né giờ phút này như là thủy triều vọt tới.

Thanh âm của cô khô khốc, trúc trắc, còn mang theo hơi chút luống cuống khó phát giác: “Em khi đó...”

“Đợi lát nữa lại nói với anh.” Anh đem khẩu kính đưa cho cô, không trực tiếp đặt về trong khay.

Đầu ngón tay va chạm vào cô thì hơi dùng lực, bóp nhẹ tay cô một chút: “Trước tiên dẫn bệnh nhân đi xuống chụp phim, xác định vị trí mũi khoan.”

Niệm Tường không dám trì hoãn, mang theo Trịnh Dung Dung đi xuống lầu chụp phim.

Mũi khoan đã chọc qua khỏi ống tủy, nên cần làm thủ thuật cắt bỏ.

Từ Nhuận Thanh nhìn phim, khẽ nhíu mày một cái, nhưng chỉ trong chớp mắt vẻ mặt của anh lại khôi phục như thường, dặn dò Niệm Tường đi

chuẩn bị dụng cụ muốn dùng.

Thuốc tê, bông, ...

Niệm Tưởng lấy xong, đang muốn lên lầu. Liền thấy người lúc này hẳn là nên ở trên lầu, giờ phút này đã đứng ở cửa phòng dụng cụ.

Thấy cô nhìn qua, Từ Nhuận Thanh quay đầu nhìn, thấy không ai chú ý, anh đi tới, thuận tiện đóng cửa lại.

Niệm Tưởng không hiểu, nhìn anh...

“Không cần thuốc tê.” Anh đi đến, từ trên khay lấy đi thuốc tê, “Âu Dương ở trên lầu đã gây tê cho bệnh nhân, anh xuống đây xem em.”

Anh giơ tay đỡ nhẹ mặt cô, hơi hơi nâng lên, đầu ngón tay vuốt ve chung quanh vết thương trên mặt cô. Chân mày càng nhíu càng chặt, biểu tình vốn ôn hòa trong nháy mắt liền âm trầm, đến mức như sắp nổi một trận bão táp.

“Ổn chưa?” Anh hỏi.

Niệm Tưởng gật đầu, chỉ hai chữ này, lại làm cho cô nghe được sự đau lòng trong lời nói của anh. Cho dù vụ việc vừa rồi cô đã khiếp sợ luống cuống, cảm thấy ủy khuất thì cũng chưa từng muốn khóc.

Lúc này đầu quả tim lại như là bị ai nhéo đau, chớp mũi chua xót.

Sau đó cảm giác được anh hôn lên, nụ hôn dừng ở trên trán cô, chỉ trong chớp mắt rồi rời đi rất nhanh.

Thanh âm Từ Nhuận Thanh có chút khàn khàn, nhẹ nhàng nhưng mang theo uy lực: “Khóc cái gì, có anh ở đây rồi.”

TỪ TỪ DỤ ĐỒ

Bắc Khuynh
dtv-ebook.com

Chương 82: Bến Đổ

Chuyện mũi khoan bị gãy trong ống tủy, tỷ lệ việc này xảy ra là rất nhỏ. Nhưng chỉ cần gặp phải đầu khoan sử dụng lâu ngày, hơn nữa thao tác có sai lầm thì tỷ lệ phát sinh vẫn là vô cùng cao.

Mà phương pháp giải quyết sự cố này của Niệm Tường, tạm thời chỉ có lý thuyết đã học qua là tồn tại ở trong đầu...

Đúng vậy, chỉ có lý thuyết.

Theo như Âu Dương nói, người có thể xử lý sự cố phức tạp này đều là các nhân vật giỏi bậc nhất. Mà người có sở trường nhất trong khoa khoang miệng này là Từ Nhuận Thanh, không thể nghi ngờ anh chính là người giỏi bậc nhất này.

Từ Nhuận Thanh mang bao tay và khẩu trang lên, anh kéo ghế ngồi xuống cạnh bàn khám.

Ngọn đèn trên đỉnh đầu có chút chói mắt, anh nghiêng đầu nhìn, cẩn thận kéo ra xa một ít. Trong quá trình chờ thuốc tê có hiệu lực, anh di chuyển qua bàn máy tính, mở phim chụp ra, chăm chú nhìn một lúc lâu.

Cứ như vậy, yên tĩnh đợi trong mấy phút, xong rồi mới trượt ghế đến bàn khám, mắt nhìn cô bé nằm trên đó, sắc mặt có chút tái nhợt, hiển nhiên là vô cùng khẩn trương: “Không cần lo lắng, rất nhanh sẽ kết thúc, đã gây tê nên sẽ không đau lắm.”

Nói xong, anh cầm lấy cái nhíp từ trên khay, ý bảo cô bé há miệng, sau đó dùng nhíp chạm vào khu lợi sẽ làm phẫu thuật, anh thấp giọng xác nhận cùng bệnh nhân: “Có cảm giác đau hay không?”

Trịnh Dung Dung lắc đầu, bởi vì miệng ngậm bông nên giọng nói cũng có chút mơ hồ không rõ: “Miệng bị tê...”

Xác nhận gây tê đã có hiệu lực, Từ Nhuận Thanh dùng nhíp kẹp lấy bông đã ướt, thay vào một cái mới, bao xung quanh khu vực làm giải phẫu.

“Nếu như trong quá trình làm em có không thoải mái hoặc là cảm thấy đau, có thể giơ tay ra hiệu cho anh biết.” Nói xong, anh hơi hơi nhú mi, hình như là đang suy nghĩ cẩn thận, nghiêm túc chú ý tình huống khoang miệng của Trịnh Dung Dung.

Thủ pháp của anh vừa nhanh vừa chuẩn, gần như không do dự, cứ chiếu theo suy xét tốt nhất trước đó mà làm, mở ra vị trí cần phẫu thuật.

Niệm Tưởng đứng bên cạnh anh nhìn rất cẩn thận. Tầm nhìn giải phẫu rất rõ ràng.

Từ Nhuận Thanh cũng không có phí nhiều sức lực.

Anh quay đầu nhìn phim x quang, ánh mắt thâm thúy lại lạnh lạnh, một đoạn sóng mũi lộ ra ngoài khẩu trang vừa lúc được ánh đèn chiếu sáng, làm cho sườn mặt thanh tú của anh càng thêm lạnh lùng và xa cách vài phần, nhìn qua mười phần bình tĩnh và tinh anh.

Những thao tác tiếp theo cũng xuôi chèo mát mái.

Tốc độ thông thả, nghiêm túc lại chuyên chú, mỗi một động tác của anh rất nhỏ lại tinh chuẩn.

Giờ phút này đã mở ra vị trí mũi khoan bị gãy, kế tiếp Từ Nhuận Thanh dùng dụng cụ lấy đi dị vật. Bởi vì chỗ này có các mạch máu và thần kinh quan trọng, yêu cầu độ chính xác có thể nói là vô cùng cao.

Bởi vì ống tủy bị tổn thương nghiêm trọng, nên toàn bộ quá trình khử trùng tẩy độc ở khu vực này...vô cùng thâm hiểm.

Mẹ Trịnh Dung Dung đã quay mặt qua chỗ khác, chân mày nhăn chặt, rõ ràng cho thấy đang áp chế cơn tức.

Tiến hành đến lúc này, Niệm Tường lại dẫn Trịnh Dung Dung xuống lầu chụp phim, xác nhận mũi khoan đã được lấy ra, hơn nữa không còn bất kỳ dị vật nào.

Từ Nhuận Thanh khâu lại miệng vết thương, chấm bông cầm máu rồi lấy ra.

Nãy giờ vẫn nhìn không chớp mắt, Niệm Tường bây giờ mới hồi phục lại tinh thần, nếu như không phải trước đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô quả thực như đang thưởng thức một tiết mục biểu diễn nghệ thuật.

Năm ngón tay thon dài trắng trẻo, là trời sinh để cầm dao phẫu thuật.

Từ Nhuận Thanh tháo xuống khẩu trang, buông mắt nhìn vẻ mặt của cô bé bệnh nhân như vừa trút được gánh nặng, dù rằng còn có chút phát run, anh khẽ giọng hỏi: “Có khỏe không?”

Trịnh Dung Dung gật gật đầu, ánh mắt lại đột nhiên ướt nước, bởi vì đau đớn mà ngậm chặt miệng không nói lời nào.

Niệm Tường đỡ cô bé lên, khó tránh khỏi có chút áy náy, dù sao cũng là bởi vì cô mà cô bé mới chịu nhiều đau đớn thế này...

Từ Nhuận Thanh cởi bao tay ra rồi đi rửa tay, rửa tay xong thì dặn dò những việc cần chú ý cho mẹ của Trịnh Dung Dung, bảo tuần sau lại đến tái khám và cắt chỉ.

Trịnh Dung Dung được mẹ dịu đỡ, mặt tái nhợt, hai mắt bởi vì mới vừa khóc mà vẫn còn ướt nước.

Ngẫm chừng là lại đau lòng con gái, mẹ Trịnh lại nổi tính tình lên: “Xem đi, bệnh viện các người đã làm ra việc tốt gì, con tôi chỉ đến trám răng, kết quả thì toàn bộ cái răng bị nhổ, lở như sau này không mọc lại được thì sao, tôi tìm ai nói lý lẽ đây.”

Hiển nhiên, chuyện này cũng không có kết thúc.

Y tá trưởng vừa lúc tới giao ban, nghe nói chuyện này liền tự mình đến trấn an giải quyết. Khuyên giải người nhà bệnh nhân lên lầu một, uống nước nói chuyện.

Từ Nhuận Thanh giơ tay bóp nhẹ mi tâm, rõ ràng là có chút mệt mỏi, bỗng nhiên anh gọi tên cô: “Niệm Tường...”

Thanh âm ép rất thấp, trầm tính lại dễ nghe.

Niệm Tường giờ phút này giống như chim sợ cành cong, cô ngẩng đầu nhìn anh, trong đáy mắt còn mơ hồ có thể nhìn thấy một chút kinh hoàng.

“Xuống lầu trước, ở trong xe chờ anh, anh đi xem sao, đợi sự tình xử lý tốt anh sẽ đưa em trở về.” Đại khái là bởi vì áo blouse trắng có chút căng chặt lên, anh khẽ cau mày, động tác dứt khoát kéo nhẹ cổ áo, mở ra hai cúc ở trên cùng.

Thấy cô không đáp, anh nhìn cô một chút rồi lấy chìa khóa xe từ trong ví đưa cho cô: “Thuận tiện nói với chú Niệm một tiếng, anh muốn ghé nhà dùng cơm cùng, có được hay không?”

Nghe ra ngữ khí của anh cố ý kiên nhẫn lại ôn hòa, Niệm Tường gật gật đầu, cũng gắng sắp xếp lại dụng cụ trên bàn điều khiển xong mới cầm chìa khóa xe đi phòng thay đồ.

Âu Dương giúp thu dọn rác thải y tế xong, nghĩ nghĩ cái gì, anh chàng cũng thay đổi quần áo đi xuống bãi đỗ xe.

Niệm Tường ngồi ở vị trí ghế lái phụ, trong tay cầm di động, ần ần, nhưng cô chỉ là cầm ở trong tay, càng không ngừng quay tới quay lui trên đầu ngón tay, như muốn mượn việc này phân tán sự chú ý của mình.

Âu Dương kéo cửa sau xe ngồi vào, thấy cô quay đầu nhìn lại, anh chàng cười híp mắt ghé qua: “Phùng Giản bảo anh tới giải thích giúp cô ấy, cô ấy nói mũi khoan đó là cô ấy đưa cho em...”

“Không liên quan đến cô ấy.” Niệm Tường rầu rĩ xiết chặt di động, khẽ thở dài: “Lúc ấy bận rộn như vậy, dù không có cô ấy đưa cho, tự mình em tìm trong phòng thiết bị, cũng sẽ tìm thấy cái đó ...”

Nói đến cùng, vẫn là kỹ thuật không thuần thực, là vấn đề của chính cô.

“Đây là vì mệt mỏi sao?” Âu Dương gãi gãi đầu, đột nhiên có chút đau đầu: “Em đừng như vậy, kỳ thật làm bác sĩ sẽ có những việc ngoài ý muốn như thế này, và bác sĩ nha khoa còn là chuyên ngành tương đối...an toàn. Chỉ là vị người nhà bệnh nhân này quá không có tố chất mà thôi, em yên tâm, có lão Đại, tuyệt đối sẽ không để cho em thua thiệt.”

Niệm Tường không lên tiếng.

Kỳ thật mệt hay không mệt đối với cô không phải là vấn đề quá lớn, chỉ là một cái tát này ai gặp phải cũng đích thật là không thoải mái, nhưng dưới sự đả kích lớn ngoài ý muốn khác, loại cảm giác không thoải mái này cũng không quá rõ ràng.

Rất nhiều người sau khi sự việc xảy ra, phản ứng đầu tiên chính là mệt mỏi, thất vọng, tự trách, không tự tin, có lẽ cũng có bất mãn vì bị đối đãi không công bằng, mất hết thể diện.

Đối với Niệm Tường mà nói, đả kích lớn nhất chính là lần này thao tác thất bại.

Cô cũng không phải là người tự phụ, nhưng trên thành tích học hành nổi trội và xuất sắc, trước giờ cho tới nay luôn xuôi gió xuôi nước, làm cho cô mấy năm nay tích lũy không ít ngạo khí, ít nhất là trong mắt của cô, cô vẫn cảm thấy này đó không làm khó được mình, hoặc là này đó có gì khó khăn đâu?

Nhưng một lần ngã như vậy, đều đã đánh bay sạch sẽ những ngạo khí tích lũy mấy năm nay...đánh bay không còn một mảnh.

Hơn nữa... Đủ loại cảm xúc vây quanh, đột nhiên cô càng đồng cảm sâu sắc với việc Lan Tiểu Quân gặp phải lần trước.

Loại cảm giác này thật sự rất không ổn... Loại cảm giác mọi việc đột nhiên trượt khỏi phạm vi khống chế, sau đó cả thế giới như long trời lở đất,... Cảm giác xa lạ giống như thủy triều mãnh liệt tràn vào.

Niệm Tường cảm thấy mình không thở nổi.

Âu Dương hiển nhiên cũng phát hiện mình đang khai đạo với một vị vẫn cứ đắm chìm trong thế giới của chính mình, sẽ không có tác dụng, anh chàng liền im lặng ngồi bên cạnh cô thật lâu trong xe.

Thẳng đến khi nhìn thấy Từ Nhuận Thanh từ cửa hông bãi đỗ xe đi ra, Âu Dương mới đẩy cửa bước xuống xe.

Từ Nhuận Thanh vẫn chưa trực tiếp ngồi vào ghế lái, đầu tiên là kéo cửa ghế lái phụ, đem khăn lông chườm đá trong tay dán lên mặt cô.

Sợ quá lạnh, Từ Nhuận Thanh đã đem viên đá để vào trong... Bao tay...

Niệm Tưởng cảm nhận được xúc cảm đó, biểu tình của cô... Có chút ngạc nhiên.

Đang là thời gian tan tầm, có chiếc xe từ chỗ đỗ xe bên cạnh rời đi. Bánh xe ma sát mặt đất phát ra đôi chút tiếng vang, thỉnh thoảng ở chỗ cửa ra truyền đến thanh âm rào rào, ngăn ngui lại rõ ràng, có chút xa xôi.

Niệm Tưởng an tĩnh nhìn anh, giật giật khóe môi, muốn giải thích gì đó, cuối cùng khi ra khỏi miệng chỉ có hai chữ: “Xin lỗi...”

“Hẳn là giải thích của cô ấy còn chưa đủ đi?” Anh đột nhiên nói.

Niệm Tưởng “Hả” một tiếng, có chút không hiểu.

“Anh bảo cô ấy giải thích, tự mình nói xin lỗi với em.” Anh căn từng chữ nói rõ ràng, trong giọng nói có phần không khách khí.

Niệm Tưởng đột nhiên im lặng nhìn anh, không biết phải nói gì ...

Kỳ thật chuyện này bất luận là nhìn từ góc độ nào, người có trách nhiệm lớn nhất đều là Niệm Tưởng.

Hình như là biết cô đang suy nghĩ cái gì, Từ Nhuận Thanh bỗng nhiên nhồm dậy, rồi cúi xuống, dứt khoát cởi bỏ dây an toàn của cô, cầm cổ tay cô kéo xuống xe, sau đó kéo cửa sau ra ý bảo cô ngồi vào.

Về sau, anh cũng ngồi vào bên trong, hết thảy động tác mây bay nước chảy, lưu loát sinh động.

Niệm Tưởng còn chưa phản ứng kịp liền bị anh ôm lên ngồi ở trên chân anh: “Nếu muốn truy cứu trách nhiệm, em là học sinh của anh, tự nhiên do anh toàn quyền phụ trách.”

“Anh biết tình huống cụ thể.” Tay anh trượt xuống dọc theo cổ tay cô, cùng mười ngón tay cô đan xen vào nhau: “Loại chuyện ngoài ý muốn này anh không thể an ủi em rằng toàn bộ trách nhiệm đều tại thiết bị đã cũ kỹ, hiện tại có nhiều cảm xúc phức tạp cũng là bình thường, anh cũng không ngại một chút nào nếu em phát giận... Nhưng loại tâm tình này, không chế trong một thời gian ngắn thì được. Hiện tại, ở nơi này, em không cần phải khống chế.”

Làm hải đăng cùng bến đỗ cho cô.

Anh đã từng nói như vậy.

Niệm Tường nâng mắt nhìn anh, nhìn hình dáng anh dần dần tối lại trong sắc trời đang ngày càng trầm muộn. Những cảm xúc tiêu cực cùng với bóng đêm dần sâu đã thật sự trôi qua.

Phương pháp mà Từ Nhuận Thanh làm cho cô điều chỉnh cảm xúc rất đơn giản, trong phạm vi của anh, em cứ tùy ý. Bất luận là phát tiết, hay là khóc lớn, ít nhất, phải là ở nơi anh có thể thấy được...

Loại thời điểm này, cũng may mắn rằng phương thức để Niệm Tường điều chỉnh cảm xúc là im lặng ở bên cạnh cô là được, cô sẽ tự mình khai thông.

Sắc trời càng ngày càng trầm, trong nháy mắt đã thành một tấm màn đen.

Có thể nghe thấy nơi xa xa nào đó có tiếng huyên náo, càng làm cho nơi này có vẻ vắng lặng.

Sau khi trầm mặc hồi lâu, Niệm Tường rốt cuộc mở miệng: “Chúng ta về nhà đi.”

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 83: Không Được Tự Nhiên

Cha Niệm cũng không biết hôm nay Niệm Tường gặp chuyện ở bệnh viện, tuy rằng mới vừa rồi nói qua điện thoại ông cũng cảm thấy thanh âm của cô có chút buồn buồn, không quá vui vẻ, nhưng ông cũng không có nghĩ nhiều.

Sau khi cúp điện thoại lại lẩm bầm “con thỏ” Từ Nhuận Thanh lại muốn đến ăn cơm kẹ, biểu hiện trên mặt ông không vui nhưng thân thể lại thành thật hơn. Cố ý thêm vài món ăn mà Từ Nhuận Thanh thích.

Nhưng một bàn người ngồi đợi đến lúc đồ ăn sắp lạnh, mới thấy đôi tình nhân vốn nên sớm về kia đang chậm rãi đi vào nhà.

Cha Niệm nhìn thấy miếng dán cá nhân trên mặt Niệm Tường thì chân mày nhăn đến không thể nào nhăn hơn...

Vừa rồi ở trong xe đã chườm lạnh, sưng đỏ đã sớm giảm bớt, nhìn qua vết thương cũng không nghiêm trọng lắm. Niệm Tường sợ ba nhìn thấy sẽ truy vấn, thời điểm đi ngang qua siêu thị liền đi vào mua miếng dán cá nhân hình hoạt hình dán lên, tuy rằng thấy rõ ràng... Nhưng việc kiểm có sẽ dễ dàng hơn, kết quả, thế nhưng không ai hỏi cô xảy ra chuyện gì.

Đợi ăn cơm xong, vẻ mặt của mẹ Niệm tâm sự nặng nề gọi Niệm Tường cùng đi rửa bát, thấy cô vừa đi vào liền vỗ nhẹ cánh tay cô, nhỏ giọng hỏi: “Con và Tiểu Từ cãi nhau sao? Nó động thủ với con?”

Niệm Tường dờ khóc dờ cười: “Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy?”

Mẹ Niệm nhất thời bình tĩnh: “Vậ à, vậy thì không có vấn đề gì. Con đừng ở chỗ này chiếm chỗ, gọt hoa quả này rồi mang sang cho Tiểu Từ của chúng ta tráng miệng đi.”

Cho Tiểu Từ của chúng ta...

Niệm Tưởng tủi thân một chút, hơi giận dỗi: “Mẹ, mẹ thương Từ Nhuận Thanh còn hơn cả con...”

Mẹ Niệm vô cùng kinh ngạc quay người nhìn cô, nghiêm túc hỏi: “Khi nào thì mẹ lại cho con cảm giác mẹ thương con nhỉ?”

Niệm Tưởng: “...” Quả thực sống không còn gì luyến tiếc.

Bên này cô đang cùng mẹ Niệm to nhỏ tâm sự thì giật mình nghe thấy trong phòng khách có thanh âm rớt vật nặng. Đầu quả tim của Niệm Tưởng nhảy kịch liệt, quên luôn việc đang cầm dao gọt hoa quả, trực tiếp chạy đi xem tình hình.

Cha Niệm đỏ mặt khom lưng nhặt gạt tàn thuốc lên, thấy Niệm Tưởng đứng tại cửa phòng bếp, ánh mắt ông chuyển động một vòng trên mặt cô, nhất thời nhếch miệng cười: “Ngại quá, phát ra âm thanh lớn như vậy, ba sẽ tự phạt, đi mua thêm hoa quả cho mọi người ăn...”

Niệm Tưởng lặng lẽ nhìn Từ Nhuận Thanh ngồi ở một bên, thấy anh cúi đầu, thần sắc tự nhiên thưởng thức một miếng thuốc lá, thế này cô mới rúc đầu về tiếp tục cắt hoa quả.

Đưa cho cha Niệm đĩa hoa quả đã cắt xong, hầu hạ lão nhân gia thư thái, Niệm Tưởng liền cùng Từ Nhuận Thanh cùng nhau trở về phòng. Ủm... Trong sáng cùng nhau đọc sách, xem tivi.

Mẹ Niệm gõ cửa đi vào, đưa qua một bình trà hoa quả, thấy bọn họ ai nấy tự chiếm cứ một góc sofa đọc sách, thị sát xong, bà trở về báo cáo

cho “lãnh đạo” chính là cha Niệm.

Đợi mẹ Niệm chân trước mới vừa đi, Từ Nhuận Thanh liền buông sách xuống, hướng cô vẫy vẫy tay: “Lại đây, có chuyện nói với em.”

Niệm Tường thấy biểu tình và bộ dáng nghiêm túc của anh, ngoan ngoãn nhích vài cái đến gần, ghé mắt chăm chú nhìn anh.

“Cho em nghỉ ngơi vài ngày, được không?” Anh giơ tay, ngón tay xẹt qua mũi cô, nhẹ nhàng mà vuốt tóc cô một chút, sau đó giúp cô vén ra sau tai. Xong rồi mới thu tay lại, hỏi ý của cô.

Vốn định là ngày mai sẽ đi làm bình thường, sau đó đêm giao thừa cô và Từ Nhuận Thanh cùng nhau trực ban, đợi qua năm mới khi mọi người đi làm trở lại mới đến phiên bọn họ nghỉ phép, cùng nhau đi chơi đâu đó.

Nhưng hiện tại xảy ra việc ngoài ý muốn như vậy, Niệm Tường đối với công việc bắt đầu có một loại cảm xúc không được tự nhiên, như là sẽ bị chú ý, những ánh mắt xa lạ sẽ tìm tòi nghiên cứu trên người cô, rất không được tự nhiên.

Cô gật gật đầu, bằng lòng thuận theo ý anh.

“Ừm... Vậy anh cũng không trực ban.” Từ Nhuận Thanh ôm chặt đầu vai của cô ấn vào trong ngực mình, thanh âm của anh lạnh lạnh, lại chứa đựng một chút ý cười đậm nhạt: “Để bác sĩ Lâm thay đi, dù sao anh ta là người đã biết chuyện, sẽ không để ý.”

Niệm Tường... Tỏ vẻ không có gì dị nghị.

Sau đó suy nghĩ một chút, cô cũng nở nụ cười, lâu bầu hỏi: “Bác sĩ Lâm sẽ không vui vẻ đi?”

“Anh ta sẽ không.” Như là nhớ tới cái gì, anh nhếch môi nở nụ cười, bổ sung: “Lâm Cảnh Thư trước giờ rất có tinh thần hiến mình cho công việc.”

...

Cứ như vậy, không nói chuyện công việc, chỉ là nói về người bên cạnh, việc bên cạnh. Ngay cả việc nhỏ nhất như mỗi ngày cô đều ăn nhiều đồ ngọt cũng có thể bị lấy ra để lên án một chút...

Anh cũng không phải cố ý làm cho cô quên đi việc phát sinh hôm nay, là thật sự muốn dẫn đường cho cô dung nhập vào không khí ấm áp hằng ngày mà anh sáng tạo bên trong, làm cho cô có đủ thời gian buông bỏ những cảm xúc phản đối tiêu cực.

Nói không bị áp lực là giả, trong lòng Niệm Tường vẫn rất khổ sở. Hoài nghi đối với chính mình, đối với công việc đã không còn tự tin, đối với cái nhìn của người khác cô càng để ý, tất cả đều làm cho cô cảm thấy trong lòng như ngưng tụ một tâm trạng hậm hực, ủ dột.

Sau khi Từ Nhuận Thanh rời đi, Niệm Tường đi tìm Cha Niệm nói chuyện. Người nào đó từ thời điểm dùng cơm đã tỏ vẻ muốn hỏi thăm quân tình, hiện tại ông không chút nào ngạc nhiên, thậm chí lúc này ông cũng không có quá nhiều lo lắng.

Ông nói: “Ba rất không vui khi con bị người ta khi dễ, ba thương nhất là con, trên mặt con có bao nhiêu thương tích thì trong lòng ba có bao nhiêu không thoải mái. Nhưng ba rất yên tâm đối với Tiểu Từ, cho nên dù lần này con chịu ủy khuất, ba cũng không lo lắng. Trong nhân sinh của mình, ai không có vài lần vấp phải trắc trở? Chuyện này không đề cập nữa, những ngày nghỉ này con hãy tận hưởng, chơi thật vui để năm sau trở về làm việc thật tốt.”

Trên thực tế, nếu như con không tính nói cho ba biết, ba cũng sẽ không làm cho con biết rằng ba đã biết chuyện này. Con có tự tôn kêu ngạo của con, cũng có sự nhạy cảm tinh tế của con, ba là tôn trọng cũng tha thứ nếu con không muốn nói.

Cho nên Tiểu Từ nói cho con nghỉ ngơi vài ngày, ba không phản đối. Đương nhiên, hiện tại ba hối hận muốn chết... “Cải thảo” giao cho “thỏ” thì có thể có chuyện gì tốt...”

Niệm Tưởng ban đầu còn cảm động đến sắp rơi nước mắt, cuối cùng... Cảm xúc này giờ tích tụ nhất thời đã tan không còn một mống.

Thái độ hoàn toàn không để ở trong lòng của Cha Niệm đã làm cho cô thông suốt hơn, kỳ thật khi tâm tình thông thoáng, chuyện này đích xác không là chuyện gì lớn...

Tâm tình đã điều chỉnh tốt, một đêm kia Niệm Tưởng ngủ thẳng đến hừng đông, không mộng không寐.

Ngày hôm sau cô thoải mái nằm ỳ trên giường, vừa tỉnh lại liền nhận được wechat của Âu Dương —— mẹ Trịnh Dung Dung lại mang người đến bệnh viện náo loạn, nhất định muốn bồi thường.

Không biết có phải là do có người đến hậu thuẫn hay không, mà thể hiện thái độ thật lớn, ngay tại đại sảnh đợi khám bệnh của Thụy Kim liền bắt đầu sinh sự.

Sáng sớm của Niệm Tưởng, tâm tình lại buồn bực ...

Nhưng sự tình hiển nhiên không có kết thúc, mẹ Trịnh Dung Dung quyết tâm muốn bồi thường. Mặc cho y tá trưởng nói như thế nào, ước chừng chính là không đồng ý ngồi xuống từ từ bàn bạc.

Từ Nhuận Thanh phải là người mời bà ta vào phòng tiếp khách thương lượng, rất nhanh, mẹ Trịnh Dung Dung không đồng ý với phía bệnh viện, bắt đầu gây rối, tình thế liền trở nên nghiêm trọng.

Vì thế, cả buổi sáng hôm nay Từ Nhuận Thanh đều đang xử lý chuyện này.

Kết quả như thế nào thì Âu Dương không có nói cho cô biết, hay nói đúng hơn là Âu Dương cũng không biết hai bên thảo luận ra kết quả gì.

Chuyện đáng sợ tựa hồ còn chưa kết thúc, mà phiên toái sau này là phát ra từ cô. Không chỉ là đối với cá nhân Từ Nhuận Thanh bị ảnh hưởng, còn có đồng nghiệp tại Thụy Kim, còn hình tượng của Thụy Kim nữa...

Nói thật, Niệm Tường có chút hổ thẹn với Từ Nhuận Thanh, cô luôn cảm thấy...haizz, một lời khó nói hết tâm tình.

Loại cảm giác mệt mỏi mất mát, áy náy lại hối hận, giống như bị mất một thứ gì đó làm trong lòng Niệm Tường vắng vẻ rất khó chịu.

Cũng đột nhiên, không dám gặp anh.

Cô biết chính mình đang suy nghĩ nhiều, nhưng tâm tình đích thực không xong, không biết làm thế nào đối mặt. Cô không muốn đem tàn cục toàn bộ đều ném cho anh xử lý, nhưng trên thực tế, cô bất lực. Mà hết thấy đều là bởi vì cô.

Vì thế, đêm giao thừa ——

Giữa trưa bác sĩ Từ hẹn ăn cơm trưa, Niệm Tường trả lời: “Em còn chưa rời giường, mẹ đã chuẩn bị xong đồ ăn ngon, em muốn ở nhà ăn.”

Đêm giao thừa, bác sĩ Từ tan tầm tất nhiên là phải về nhà, thuận tiện mang cho cô mấy quyển sách giết thời gian, làm cho cô có thể không từ

chối.

Niệm Tưởng cảm kích, nhưng vẫn hàm hồ, kiểm cố: “A, đêm giao thừa anh đừng đưa lại đây. Lần sau gặp mặt lại mang cho em cũng được.”

Ăn xong bữa cơm đoàn viên buổi tối.

Bác sĩ Từ hỏi: “Có muốn gặp mặt không, cùng nhau kết thúc năm?”

Hiện tại Niệm Tưởng không quá muốn gặp anh, lóe ra từ ngữ kỳ quái: “Qua năm mới bà nội sẽ trở về thành phố J, năm nay em muốn bên cạnh bà.”

Ngày này là có chút đặc thù, hơn nữa lý do cũng thật bình thường, tuy có chút kỳ quái, nhưng không tìm ra dấu vết.

Nhưng sau khi cả một ngày mông một đầu năm cũng không có tin tức gì từ cô, Từ Nhuận Thanh rốt cuộc phát hiện cô có gì không đúng, dứt khoát đến cửa đi tìm người thì Cha Niệm khó nén có chút hả hê trả lời: “Niệm Tưởng đưa bà nội về thành phố J, nó không nói với cậu?”

Từ Nhuận Thanh đứng tại chỗ đó, bỗng nhiên cảm thấy gió Bắc thổi buốt thấu xương.

Anh đi xuống từ thang thoát hiểm, từng bước một, thang lâu thật dài kia như là đi mãi không có tận cùng.

Sáng sớm Niệm Tưởng lên đường, trong tay đã cầm di động, bởi vì hoàn toàn không biết nên như thế nào nói cùng Từ Nhuận Thanh, nên cô đơn giản là tắt máy. Mãi cho đến chạng vạng khi đến nhà bà nội, Niệm Tưởng cũng bởi vì chưa nghĩ ra nói như thế nào về việc mình không nói tiếng nào đã an vị trên xe lửa, cùng bà nội đi thành phố J, lại càng chậm chạp không dám khởi động máy.

Cha Niệm gọi điện thoại tới xác nhận an toàn, thuận miệng liền nhắc chuyện của Từ Nhuận Thanh với bà nội của Niệm Tường: “Mẹ, mẹ thử hỏi Tiểu Niệm, việc đưa mẹ về sao lại không nói với Tiểu Từ một tiếng. Xế chiều hôm nay nó đến tìm Tiểu Niệm, nói là mang cho Tiểu Niệm mấy quyển sách, khi biết chuyện này biểu tình có vẻ không ổn...”

Cha Niệm hưng trí bừng bừng móc ruột đào bụng tìm từ ngữ để hình dung về cô đơn thất vọng của Từ Nhuận Thanh, chộc cho bà nội cũng bắt đầu đau lòng, thế này mới không nhanh không chậm hỏi: “Hai người cãi nhau?”

Thời điểm Niệm Tường bị bà nội hỏi ra nghi vấn, cô cũng vừa lúc làm rơi chiếc đĩa.

Bà nội nhất thời đặt chiếc đĩa trở lại, thanh âm nghiêm khắc: “Nhanh chóng nói rõ ràng với người ta, con và Tiểu Từ cũng đã nói năm sau đi gặp cha mẹ nó, lại không nói tiếng nào mà đi như vậy, người khác còn tưởng rằng con không có gia giáo. Không phải chuyện lớn gì, lại để tiến vào trong ngõ cụt.”

Niệm Tường trầm mặc không nói, chỉ cảm thấy khó chịu trong lòng còn chưa tan lại bị tát một phen muối mặt, ủy khuất khổ sở.

Vé xe không phải vé giường nằm, đoạn đường ngồi xe vừa rồi bà nội ngồi ghế cứng. Ăn cơm xong đã mệt đến mức liền trở về phòng ngủ, trước khi lên lầu còn không quên dặn dò: “Lát nữa phải giải thích rõ với Tiểu Từ, đây không phải là vấn đề giận dỗi. Con phải nói thật rõ ràng, càng chậm chậm sẽ càng không thoải mái. Tuổi trẻ yêu đương thế nào ta chỉ là bà già nên không hiểu, nhưng nào có chuyện không dám gặp người ta thì trốn tránh...”

Niệm Tường đối với quan niệm yêu đương của bà nội cũng có chút... không thể hiểu nổi. Bởi vì người của thế hệ trước chỉ xem hợp mắt liền kết

hôn, lập gia đình, cho nên bà nội đối với mọi phương diện của bác sĩ Từ đều vô cùng hài lòng, bà tỏ vẻ: “Niệm Tường, nếu như Tiểu Từ và con nói tới chuyện kết hôn, con cứ nhanh chóng gật đầu, ta thấy nó tốt lắm. Kết hôn rồi nhanh chóng sinh đứa nhỏ, tuổi trẻ sinh con sẽ dễ dàng hồi phục, đến thời điểm con gái con cùng con ra ngoài dạo phố sẽ giống như hai chị em đi cùng nhau...”

... Cho nên trọng điểm là vì muốn ra cửa dạo phố với con gái mà giống với em gái sao?

Nhưng không ai không biết, Niệm Tường đối với Từ Nhuận Thanh là một lòng kiên định, cũng biểu hiện ở... việc cô không cần điều kiện nào để thỏa hiệp. Việc này, cô nguyện ý.

Chỉ cần là Từ Nhuận Thanh thì không có gì là không tốt.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 84: Vòng Ôm

Thành phố J và thành phố Z ở gần nhau, cũng nằm trong phạm vi của dòng sông Giang Nam. Nhà bà nội nằm trong một trấn nhỏ của thành phố J, nơi này có vẻ lạnh hơn so với thành phố Z một ít, nhưng cảnh sắc rất yên bình không hề tập nập bộn bề.

Niệm Tường rất thích nhà bà nội, khi còn bé cô được nghỉ hè nhưng bởi vì ở nhà quá tinh nghịch cũng không có ai chăm sóc. Vào thời điểm đó mẹ Niệm không phải làm nội trợ ở nhà mà thường đi theo cha Niệm cùng nhau cố gắng phấn đấu, vừa đến nghỉ hè liền đem cô về ở với bà nội.

Nhà bà nội cũng không ở ngay trong nội thành, mà nằm ở một vùng ngoại ô của thành phố.

Mùa xuân thì khắp núi đỏ au một màu hoa, mùa hè thì xanh mướt cùng tiếng chim hót và côn trùng kêu vang, mùa thu? Mùa thu quá ngắn ngủi, Niệm Tường đối với mùa này không có ấn tượng sâu sắc lắm. Mùa đông... Mùa đông thì trên núi vẫn là màu xanh như cũ, nhưng không phải là màu xanh tươi mới như lúc đầu xuân, mà là một loại xanh lục thẫm già cỗi.

Nếu như thời tiết đủ lạnh còn có thể thấy cả tuyết rơi, khắp núi khoác lên một màu áo trắng toát, đó cũng là mùa mà Niệm Tường thích nhất.

Chỉ là sau khi vào sơ trung, ngoại trừ dịp nghỉ tết âm lịch sẽ trở về cùng bà nội, thì cô có rất ít cơ hội trở lại nơi này.

Ban đêm ở thành phố J rất trầm tĩnh và an bình, không biết có phải bởi vì phía sau nơi này dựa núi hay không, mà màn đêm vừa buông xuống thì toàn bộ khu vực cũng trầm lắng hẳn, ngay cả không khí cũng mát mẻ đi không ít, mang theo chút hơi lạnh của mùa đông, làm cho nhân tâm cũng thoải mái không ít.

Nơi này không có internet, chỉ có thể dựa vào điện thoại để liên hệ với nơi khác.

Niệm Tưởng vào phòng, nằm ở trên giường ngậy ngốc một hồi.

Cô không khỏi nhớ tới Từ Nhuận Thanh, rồi nhin không được mà suy đoán tâm tình của anh, phản ứng của anh. Suy nghĩ một chút cô liền hối hận, vì rõ ràng cô chỉ nghĩ đến bản thân mà không để ý tới cảm giác của anh, sau đó liền đau lòng...

Lý trí của cô và hành động của cô lại hoàn toàn trái ngược, ừm... Hoặc là có thể không cần khách khí mà nói là cô quá ngây thơ non nớt.

Mà tất cả này đó —— cũng là bởi vì ỷ vào việc anh thích cô, cho nên mới không thêm sợ.

Loại cảm xúc hối hận vừa xuất hiện liền lan tràn không thể thu hồi, cuộn cuộn lên từng chút một ăn sâu vào nội tâm Niệm Tưởng.

Không thể tránh khỏi nhớ lại những hành động sẵn sóc dù là nhỏ nhất nhất anh làm cho cô, những chuyện cô không muốn người khác biết.

Bộ dáng khi anh uống nước, khi anh chuyên tâm đọc sách, bộ dáng mặc áo blouse chăm chỉ làm việc của anh, mỗi một hình ảnh... Cho dù là vụn vặt cô đều nhớ rất rõ ràng.

Niệm Tưởng che chăn thở dài bất đắc dĩ.

Đột nhiên rất muốn gặp anh.

Góc chần nhuộm hương khí nhàn nhạt, tươi mát lại ôn hòa vì được phơi mình, hấp thụ chút ánh nắng chiều khi cô vừa về đến nhà, lúc này đắp trên người rất ấm áp làm cho Niệm Tường cảm giác buồn ngủ.

Cô bọc chăn, lăn qua lộn lại vài vòng, sửa sang xong suy nghĩ rồi lăn lông lốc xoay người ngồi dậy, gọi điện thoại cho Từ Nhuận Thanh.

Điện thoại nổi máy được thì thanh âm đầu tiên lọt vào tai là tiếng ồn ào huyên náo, như là đang ở nơi đông người...

Niệm Tường chần chờ một chút, hỏi: “Hiện tại không tiện sao? Vậy em...” Đợi lát nữa gọi lại.

Lời còn chưa nói hết, liền nghe tiếng anh hơi có chút khàn khàn ngắt lời: “Đợi đã.”

Âm cuối của anh vừa rơi xuống thì đồng thời Niệm Tường cũng nghe thấy rất rõ ràng tiếng kéo ghế, sau đó là tiếng bước chân không rõ lắm, những ồn ào lúc nãy cũng càng ngày càng xa. Cùng với một tiếng mở cửa, đóng cửa thì triệt để im ắng lại.

Cô còn đang thất thần, anh đã ho nhẹ một tiếng, mở miệng hỏi: “Đang ở thành phố J?”

Niệm Tường thật sự chột dạ, “Vâng” một tiếng, rồi làm bộ như không có việc gì nói sang chuyện khác: “Anh đang ở đâu?”

“Một mình rất nhàm chán, liền cùng Cảnh Thư và Âu Dương ra ngoài.” Một câu này của anh không cố ý nói lên điều gì, lại bất động thanh sắc đem đề tài kéo trở về: “Lan Tiểu Quân cũng đang ở đây, hỏi anh sao không dẫn em đến. Anh không trả lời được...”

Hình như anh nhẹ thở dài một hơi, sau đó thấp giọng ho khan, ho vài tiếng mới dừng lại.

Tâm của Niệm Tường như bị ai nhéo một cái, đau lòng rầu rĩ: “Anh bị cảm sao? Có uống thuốc chưa?”

“Không hỏi nguyên nhân sao?” Từ Nhuận Thanh cười khẽ một tiếng, đi đến sô pha ngồi xuống.

Đợi Niệm Tường hết sức phối hợp hỏi lại, anh mới thỏa mãn trả lời: “À, là nội thương do khí quyết công tâm.”

Ừm... Niệm Tường liền biết anh sẽ như vậy vừa đùa, vừa trách cứ cô...

“Xin lỗi.” Thanh âm cô mềm nhũn, đột nhiên có tiếng nước nở, Từ Nhuận Thanh cũng nghe rất rõ ràng.

Anh trầm mặc một lúc, khàn cả giọng, gần như bất đắc dĩ nói: “Về sau... Mặc kệ xảy ra cái gì, cũng không được để anh không tìm thấy em.”

Niệm Tường nghe những lời này, chỉ cảm thấy trong lòng khẽ chấn động, thật lâu sau mới trịnh trọng đáp ứng.

Nói chuyện qua điện thoại không được tự nhiên, lại không thể nào truyền tải hết ý tứ một cách tốt nhất, anh nghiêm túc phân tích thế giới nội tâm và lý trí, Từ Nhuận Thanh lấy một câu “Anh cảm thấy chúng ta cần mặt đối mặt nói chuyện cho thật tốt” để kết thúc cuộc trò chuyện lần này.

Niệm Tường cảm di động đã nóng lên, đầu cũng tỉnh táo. Ồ Đây là... Muốn đến đây tìm cô sao?Giữa trưa ngày hôm sau Từ Nhuận Thanh đã đến, vừa cơm nước xong, Niệm Tường đang cùng bà nội ngồi ở trên ghế gỗ

chơi trò cắt giấy. Cắt xong đưa lên cao xem cho thật tốt, vừa nhấc mắt, xuyên thấu qua khe hở của giấy, thấy được Từ Nhuận Thanh đứng ở cách đó không xa, cô hoảng hồn lập tức đứng lên.

Người vui vẻ nhất không thể nghi ngờ là bà nội của Niệm Tường, dàn xếp cho Từ Nhuận Thanh ở gian phòng khách kế bên phòng của Niệm Tường xong xuôi, bà lại nhanh chóng đi làm cơm nóng cho anh.

Niệm Tường đứng ở cửa, có chút xấu hổ.

Ngược lại thì bác sĩ Từ tự nhiên quen thuộc đến mức giống như là trở về nhà của mình, ở bên trong phòng xem trái xem phải một vòng, rồi quay người nhìn về phía cửa, Niệm Tường còn đứng ở đó, mặt mày hơi ửng đỏ có chút ngượng ngùng, anh nói: “Vào đi, đóng cửa lại.”

Niệm Tường “À” một tiếng, chậm rãi đóng cửa lại, rồi cứ thế đứng ở cửa một hồi, vừa muốn quay người liền nhận thấy được, không biết anh đã từ lúc nào đứng ở phía sau cô.

Niệm Tường cứng đờ chớp chớp mắt, nhìn anh: “Bác sĩ Từ...”

Thanh âm mềm nhẹ, nghe được mà nơi nào đó trong lòng Từ Nhuận Thanh cũng được sưởi ấm trở lại.

“Ừm.” Một tiếng này như toát ra từ sâu trong cổ họng anh, trầm trầm, cũng thoáng khàn khàn.

Cùng với tiếng đáp lại, anh đã cất bước tiến lên, vươn hai tay ra đem cô ôm vào trong ngực.

Vòng ôm rất quen thuộc.

Chóp mũi của Niệm Tường chạm phải áo khoác mang theo chút hơi lạnh của anh, đột nhiên cảm thấy chua xót phát đau. Cô chậm rãi giơ tay

lên ôm đáp lại anh, muốn xin lỗi, nhưng cô biết anh không cần thiết lời này, suy nghĩ một hồi cũng không biết phải nói gì, chỉ có thể trầm mặc, ôm lại anh thật chặt.

Có lẽ là hiểu rõ suy nghĩ của cô, Từ Nhuận Thanh hơi quay đầu đi, cọ cọ vào bên má cô một chút, càng nhét cô vào trong lòng mình. Thật chắc, sợ một cái buông tay sẽ biến thành mộng Nam Kha.

Anh đi tới nơi này, liền đại biểu không cần thiết cô phải nói bất kỳ lời gì.

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 85: Chiến Tranh Lạnh

Sau khi Từ Nhuận Thanh tự nhiên dùng cơm xong, anh và bà nội cùng ngồi phơi nắng trong sân.

Hôm nay ánh nắng tốt nhưng gió hơi lớn. Phía sau là rừng trúc xanh, bị gió quạt vào nhau kêu lên “leng keng”. Cho dù là mùa đông thì ánh nắng giữa trưa cũng có hơi nóng.

Nhìn ra xa, ánh nắng tràn ngập khắp khu rừng, làm cho thị giác con người cũng tràn ngập ấm áp.

Niệm Tưởng ngồi trên ghế bên cạnh bà nội tiếp tục cắt giấy, chẳng bao lâu thì có chút choáng váng do phơi nắng lâu, vừa quay đầu nhìn lại về phía gian nhà, thì tất cả mọi thứ đều giống như bị bao phủ bởi một tầng vải đen, nhìn không thấy rõ.

Mà dưới ánh mặt trời, tất cả mọi thứ đều được ánh sáng chiếu rọi, chiết xạ ra màu sắc chói mắt hơn cả màu của bản than mình.

Cô dụi dụi mắt, quay đầu nhìn về phía Từ Nhuận Thanh, khóe môi anh vẫn luôn treo nụ cười mỉm ôn hòa, trong lòng cô tràn đầy ứ rủ, buồn bực. Cảm giác kinh ngạc vui mừng khi vừa rồi nhìn thấy anh sớm đã bị buồn bã thay thế cả cõi lòng.

Bởi vì từ sau khi ôm cô một lúc ở trong phòng khách, bác sĩ Từ cũng không có nói câu nào cùng cô. Đừng nói là một câu ... Ngay cả ánh mắt cũng keo kiệt không ném cho cô một cái!

Bà nội sống hơn nửa đời người, nào không biết đôi tình nhân này đang giận dỗi. Nếu là bình thường, bà quả quyết là không thể nhìn nổi Niệm Tường sầu khổ vì Từ Nhuận Thanh... Nhưng lần này là tình huống đặc thù.

Niệm Tường có lỗi trước, đã lớn đến sắp gả đi rồi mà kết quả làm việc lại hấp ta hấp tấp, còn không biết suy xét hậu quả. Nếu như không phải Niệm Tường đã đáp ứng Tiểu Từ, qua năm sau cùng ra mắt với người lớn, bà nội đây cũng lười quản chuyện của tuổi trẻ bọn họ, chung quy cháu gái nhà mình bị ủy khuất trong công việc, tính tình khó chịu một chút thì có làm sao?

Là bạn trai mà điểm ấy cũng không bao dung được, vậy sau này sống chung phải làm thế nào?

Niệm Tường đã đáp ứng, kết quả lại không nói một tiếng nào chạy trốn như vậy. không nói đến việc Tiểu Từ tìm cả nửa ngày, cha mẹ đối phương biết thì sẽ nghĩ như thế nào về Niệm Tường? Họ sẽ nghĩ cô không đủ hiểu chuyện, bây giờ có lẽ sẽ không biểu hiện ra ngoài, vậy sau này thì sao? Không chừng bởi vì chuyện này mà sinh ra ác cảm, khi dễ Niệm Tường.

Hiện tại phải giáo huấn cô thật tốt, mới có thể học khôn.

Đương nhiên, cũng nên thiên vị Tiểu Từ một chút, anh là người thông minh, về sau cũng sẽ kính trọng người Niệm gia.

Trong lòng bà nội suy tính đủ thứ mà trên mặt lại không biểu hiện cảm xúc gì, xem như không biết đôi tình nhân đang giằng co. Phơi nắng một hồi cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, bà nội đi lên gác ngủ trưa.

Niệm Tường tiếp tục cắt cắt cắt...

Năng lực khéo tay của cô cũng không được tốt lắm, đặc biệt là việc cắt giấy này cũng cần kỹ xảo nhất định và sự kiên nhẫn, khi không có bà nội ở

bên cạnh giám sát chỉ đạo, cô liền bắt đầu chỉ cắt hình bướm.

Bởi vì cái khác thì cô không biết...

Vừa cắt vừa lắng tai nghe động tĩnh, nhưng một hơi cô cắt mấy chục con bướm giấy, cũng không đợi được bác sĩ Từ mở miệng nói gì cùng mình.

Đây thật sự là giận rồi...

Niệm Tưởng hơi mím môi, rồi rảm một hồi lâu, mình chịu thua sao? Vốn chỉ cần làm nũng, dùng mỹ nhân kế, cô tuyệt đối làm được.

Nhưng mấy ngày nay tự mình cùng mình đối nghịch, cô đã đem tất cả cố chấp ẩn sâu trong đáy lòng lôi ra hết.

Đã chuẩn bị tâm lý chịu thua nhưng cô cũng không thể làm được, vì thế, nhiều loại cảm xúc hỗn loạn đan xen, Niệm Tưởng then quá thành giận

Niệm Tưởng bỏ kéo xuống, cũng không chặn lại những tờ giấy, gần như là cùng lúc cô ngồi dậy thì có một trận gió bay qua, những con bướm giấy vừa cắt xong liền bay mất!

Niệm Tưởng trợn mắt há mồm nhìn chúng, không nói gì liền quay người đi ra sau núi.

Tất cả đều khi dễ cô!

Mũi khoan khi dễ cô, người nhà bệnh nhân khi dễ cô, bác sĩ Từ khi dễ cô, ngay cả bướm giấy cũng khi dễ cô!

Ngọn núi phía sau nhà cũng không cao hơn mặt biển bao nhiêu, nói là núi, kỳ thật gọi là đồi thì hình dung chính xác hơn.

Hơn nữa cũng tương đối bằng phẳng, Niệm Tường đi không bao lâu liền đã lên đỉnh núi, một hơi đi lên đến đỉnh núi.

Rốt cuộc vẫn là mùa đông, làm gì có hoa lá cỏ cây, có nhiều chỗ còn lộ ra góc rế, đá vụn. Những cây cối vừa đến đầu xuân đã đâm chồi nẩy, lúc này chỉ còn lại cành khô héo rũ, ngay cả Tứ Quý Trúc quanh năm xanh lá bây giờ cũng phiếm sắc vàng khô.

Niệm Tường đi một đường không quay đầu lại. Đợi đến khi lên tới đỉnh núi mới cảm thấy mệt, thở hồng hộc chuẩn bị tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống. Nhìn chung quanh cũng không tìm thấy chỗ nào, dứt khoát đứng tại chỗ nghỉ ngơi.

Gió trên đỉnh núi lớn hơn so với chân núi, thanh âm kia nghe giống như là đang rít gào, vừa dữ tợn vừa kinh khủng. Nếu như không phải hiện tại còn có ánh nắng dương cao, không chừng tiếng gió kia đã có thể dọa được Niệm Tường bò lết xuống núi...

Bị gió thổi một hồi, đầu óc Niệm Tường cũng thanh tỉnh. Cô bùm mặt thở dài, đang muốn xuống núi, quay người lại liền nhìn thấy Từ Nhuận Thanh đứng cách cô không xa, dưới tàng cây cổ thụ, chỗ khủy tay còn vắt một chiếc áo măng tô, không biết đã đứng bao lâu.

Cái gì cố chấp, cái gì khó chịu vụn vặt đều tan thành mây khói vào lúc cô nhìn thấy anh.

Niệm Tường ngơ ngác đứng đó một hồi, anh không mở miệng, cô cũng không biết đi qua, cứ như vậy giằng co thật lâu, sau đó vẫn là Từ Nhuận Thanh thỏa hiệp trước.

Anh đứng thẳng người, xa xa nhìn cô, vài bước chân đã đi tới trước mặt cô. Áo măng tô trên khủy tay cũng được anh tung ra, khoác lên trên vai cô.

Anh cứ như vậy cúi đầu an tĩnh nhìn cô, môi hơi mím lại, đôi mắt kia yên tĩnh lại trong veo như suối nước trong rừng, bằng phẳng không một gợn sóng, trong vắt đến có thể nhìn thấy đáy.

Nghĩ nghĩ, Niệm Tường đưa tay ra, nhẹ nhàng lôi kéo góc áo của anh.

Không phản ứng...

(☉x☉) không sao, da mặt cô cũng đầy.

Vì thế, cô lại lặng lẽ kéo áo anh lần thứ hai

Chân mày Từ Nhuận Thanh hơi nhíu lại, vẫn không có... Phản ứng.

(:3 > <) không sao, cô cũng có rất nhiều khuôn mặt, tạm thời mất mặt một chút cũng không sao...

Ngẫu nhiên, tay cô trượt xuống dọc theo tay áo của anh, trượt xuống từng chút một, chạm vào đường cong bàn tay anh, lại trượt xuống cầm lấy tay anh, cẩn thận đem ngón tay mình nhét vào trong lòng bàn tay của anh.

Cô bị gió thổi cả nửa ngày, tay cũng lạnh như ngâm nước đá. Vừa nhét vào trong lòng bàn tay anh, liền bị Từ Nhuận Thanh nắm thật chặt.

Anh nhăn mày càng chắc hơn, nắm lấy cả hai tay cô vào trong tay mình, ngữ khí không vui: “Mặc ít như vậy còn đứng đỉnh núi hứng gió, muốn chọc tức anh?”

Niệm Tường chưa từng cảm thấy vui vẻ mỗi khi bị giáo huấn... nhưng lần này thiếu chút nữa cảm động đến sắp khóc lóc nước mắt.

Cả người nhào lên ôm lấy anh, ủy khuất đến thanh âm cũng có chút nghẹn ngào: “Em biết sai rồi, anh không vui có thể nói với em, làm gì mà không để ý tới em!”

Từ Nhuận Thanh nghe thanh âm của cô, chân mày vừa giãn ra lại nhăn lại, anh nắm cầm cô, hơi hơi đẩy cô ra một chút, cúi đầu nhìn.

Đôi mắt đã đỏ, chớp mũi hồng hồng không biết là do lạnh hay là do muốn khóc.

Anh nhất thời bất đắc dĩ, nhắm chặt mắt, đem cô kéo vào trong ngực, không lên tiếng.

Niệm Tường biết anh đã nguôi giận, khí tức nhất thời lớn hơn: “Anh còn không để ý tới em, nếu anh còn không để ý tới em, em sẽ khóc!”

“Em dám khóc thử xem.” Từ Nhuận Thanh nghiêng rằng nghiêng lợi bài trừ những lời này, tay ôm cô cũng chặt hơn, hơi có chút cường ngạnh giam cầm cô, ngữ khí đông lạnh: “Em không nói một tiếng đã tới J thị, còn không cho anh giận?”

Niệm Tường không dám tiếp lời, cả khuôn mặt chôn trong lòng anh, thỏa mãn hài lòng.

Vòng ôm của Từ Nhuận Thanh luôn có thể cho cô cảm giác an toàn không nói nên lời, giống như là cho dù sự việc không giải quyết được, chịu ủy khuất mà không được sáng tỏ, chỉ cần được anh ôm một cái, kéo vào trong ngực. Nghe mùi hương thoang thoảng quen thuộc trên người anh, cảm thụ độ ấm trên người anh, được anh ôm chặt chẽ như vậy thì cả người cũng có thể an tâm lại.

“Anh tìm không được em...” Anh đột nhiên khẽ giọng nói một câu như vậy.

Liên áp sát ở bên tai của cô, thanh âm rõ ràng lại... Bất đắc dĩ.

Nhưng trong nháy mắt đó, Niệm Tường hiểu được tâm tình của anh. Giống như là bị rơi xuống đáy biển, bị tảo biển chặt chẽ cuốn lấy, không

thể cử động, chỉ có cảm giác vô lực bao phủ, thẳng đến cuối cùng bị áp bức đến không thể hô hấp.

Loại cảm giác vô lực không thể làm gì cả.

Không biết khi nào gió đã bình yên hơn, chỉ nhẹ đảo qua, làm rung động cây cối một chút.

Tay Niệm Tưởng được anh bao bọc sưởi ấm đã chậm rãi nóng lên.

Cô dùng chóp mũi cọ mở áo khoác anh, lại cọ vào áo len màu xám tro bên trong của anh, cọ vài cái, nhỏ giọng nói xin lỗi: “Xin lỗi...”

“Em biết, bởi vì chuyện của em đã tạo cho Thụy Kim phiền phức rất lớn...” Niệm Tưởng hít hít mũi, chôn trong lòng anh, thanh âm nặng nề: “Cũng cho anh thêm rất nhiều phiền phức, loại vấn đề này kỳ thật cũng có thể tránh được, em...”

“Tự trách?” Anh hỏi lại.

Cũng không để ý câu trả lời, anh bất chợt dừng lại, tiếp tục nói: “Trước đó anh đã từng nói với em cái gì? Mấy vấn đề này anh đều sẽ giải quyết, cho em nghỉ vài ngày chỉ là muốn cho em tránh bị tổn thương lần thứ hai, cũng thuận tiện điều chỉnh tâm trạng. Kết quả thì sao?”

Anh cười khẽ một tiếng, ý tứ hàm xúc không rõ: “Điều chỉnh đến nỗi trốn đến J thị, nếu như anh không trực tiếp đi hỏi chú Niệm, em tính gạt bỏ anh như vậy bao lâu?”

Gạt bỏ...

Niệm Tưởng nhin không được ngẩng đầu lên nhìn anh, trên mặt anh phỉếm tia lạnh lùng, đôi mắt kia lại sáng kinh người.

Sẽ không lâu. Đêm hôm đó cô liền hối hận, cô cũng không phải dùng cái này để thăm dò tình cảm của anh, giữa bọn họ, những điều này đều không cần thiết, không phải sao?

Nhưng hiển nhiên, Từ Nhuận Thanh đối với chuyện này cự tuyệt trao đổi, mang theo cô xuống núi, đưa cô trở về phòng, chính mình cũng trở về phòng khách, viết một câu rất lạnh lùng: “Chúng ta cần tỉnh táo suy nghĩ lại.”

Đúng là như vậy... Tương thân tương ái lâu như vậy, Niệm Tường rốt cuộc nghênh đón cuộc chiến tranh lạnh lần đầu tiên của cô cùng bác sĩ Từ.

Vì thế, bà nội Niệm ngủ trưa xong, phát hiện hai người càng thêm trầm mặc, không khí khác thường, nên có chút khó hiểu... Sao một buổi chiều không cải thiện được tình hình, mà ngược lại càng giương cung bạt kiếm?

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 86: Dựa Vào Nhau

Dưới lầu, bà nội đang pha Trà Đại Mạch, Niệm Tường ở trong phòng không lâu cũng bước nhanh xuống lầu.

Vừa pha xong, hương trà thơm tản ra bốn phía, Trà Đại Mạch có hương thơm rất dịu, hương vị cũng không quá nồng đậm nhưng so với bất cứ loại trà nào thì Niệm Tường lại thích nhất là loại này. Cô thỏa mãn uống hai chén nhỏ, lại chuẩn bị một bình trà và chén trà tinh xảo, bưng lên lầu, đến gian phòng của Từ Nhuận Thanh.

Khoảng ba giờ chiều thời tiết liên trầm xuống, mãi cho tới bây giờ trăng đã treo cao, một ngôi sao nhỏ bé cũng không nhìn thấy. Tiếng gió lại nổi lên, nhiệt độ không khí lạnh càng thêm lạnh.

Niệm Tường đi đến cửa phòng khách, vừa muốn gõ cửa, tay vừa đưa lên liền phát hiện cửa không đóng. Cô lặng lẽ ghé mắt vào nhìn, anh đang tựa vào đầu giường đọc sách, ánh mắt buông xuống, nghiêm túc lại chuyên tâm.

Cô vừa đi về phía trước một bước, anh liền có cảm giác mà ngẩng đầu lên.

Niệm Tường ngẩn ra, đẩy nhẹ cửa đi vào.

Từ Nhuận Thanh ngồi ngay ngắn, tiện tay đem sách đặt ở bên gối, nhìn về phía cô.

“Em đem cho anh ấm trà.” Niệm Tường đem ấm trà đưa tới bên tay anh, nghĩ nghĩ, cô lại thay anh rót đầy một chén, lại đưa qua: “Bà nội pha Trà Đại Mạch, rất thơm.”

Anh nhận lấy, ngón tay sượt qua đầu ngón tay của cô, hơi ấm áp kia vừa chạm vào liền lướt qua.

Niệm Tường ngồi bên cạnh chân anh, hơi hơi ngửa đầu nhìn anh, nhìn anh uống một ngụm, trên môi cũng nhiễm một tầng sắc nước, cô hơi nheo mắt: “Thế nào?”

Anh gật đầu, lại nhấp một ngụm, vồ vồ vị trí bên cạnh ý bảo cô ngồi lại đây.

Niệm Tường không muốn đứng lên, vừa lúc bên cạnh chân anh là tấm thảm lông dê thật dày, cô đơn giản khoanh chân ngồi xuống thảm. Nhìn anh uống xong trà, nhận lấy chén rồi lại rót đầy, lần nữa đưa cho anh.

Qua lại vài lần, Từ Nhuận Thanh nhìn cô, ánh mắt không khỏi cũng nhu hòa hơn. Anh hơi cúi người, nhưng vẫn là từ trên cao nhìn xuống: “Thời gian không còn sớm, còn không quay về ngủ?”

“Bà nội nói buổi tối sẽ có tuyết.” Mắt cô nhìn ngoài cửa sổ, có chút chờ mong: “Thành phố Z mấy năm không có tuyết, em lại không có cơ hội đi phương Bắc.”

Đại khái các cô gái đều như vậy, đối với tuyết rơi luôn có cảm giác chờ mong khó hiểu.

Từ Nhuận Thanh không nói chuyện, như có đăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, anh hỏi cô: “Gần đây, có địa phương nào em thích không?”

Đầu tiên Niệm Tường nghĩ đến quả đồi nhỏ mà cô đi lên lúc chiều nay, mùa đông đến ở trên đỉnh đồi tùy tiện đào một cái hố nướng khoai

lang, hương thơm bay ngào ngạt. Hàng năm mùa đông cô đều sẽ trở về, đều sẽ làm như vậy... Đúng rồi, cha Niệm phụ trách nương, cô phụ trách ăn.

Nhưng thích nhất vẫn là —— “Tiểu Tây loan.”

Từ Nhuận Thanh gật gật đầu, cũng không có biểu hiện ra có gì hứng thú. Anh không nói lời nào, Niệm Tường cũng không biết phải nói gì, liền dựa vào bên chân của anh, an tĩnh nhìn ngoài cửa sổ.

Ngồi lâu nên hơi mệt một chút, thấy anh không chú ý mình, cô dứt khoát nằm trên đầu gối của anh. Động tác lật sách của Từ Nhuận Thanh cũng chợt dừng lại, anh buông mắt nhìn xuống cô, nhẹ nhếch môi cười.

Niệm Tường đối với chuyện đêm nay sẽ có tuyết hay không tuy rằng có chờ mong, nhưng cũng không quá nghiêm túc chờ đợi. Trên thực tế, thời tiết hôm nay tốt như vậy, cho dù buổi chiều đột nhiên hạ nhiệt độ, Niệm Tường cũng cảm thấy khả năng tuyết rơi là quá nhỏ.

Chỉ là cô muốn tìm cái cớ ở cùng anh mà thôi, cho dù không nói lời nào, cứ như vậy yên lặng chờ đợi.

Đồng hồ báo thức tích tắc đi qua, trong ban đêm yên tĩnh âm thanh đó càng thêm rõ ràng, giống như là đang thôi miên, từng chút một làm tiêu tan ý thức của Niệm Tường. Cô nghe thấy tiếng bà nội lên lầu, gian nan muốn mình thanh tỉnh một chút, thì cảm giác lòng bàn tay ấm áp lại khô ráo của anh dán trên trán cô, êm ái trượt xuống, xẹt qua ánh mắt của cô, làm cho cơn buồn ngủ lại xâm chiếm lý trí vài phần.

“Ngủ đi, tuyết rơi anh sẽ gọi em.” Thanh âm anh trầm thấp mê hoặc, tựa hồ có thể nghe thấy tiếng dây thanh quản chấn động, thực thể đến mức chạm tay là có được.

Một giây sau, Niệm Tường liền tiếp nhận sự dẫn dụ của anh, cô nhắm mắt lại, nặng nề ngủ thiếp đi.

Phòng bà nội truyền đến tiếng đóng cửa, hết thảy lại quay về yên tĩnh.

Từ Nhuận Thanh nhìn Niệm Tường đang gối đầu lên chân mình, anh để sách xuống, hơi hơi nghiêng người, kéo lấy chăn lông ở đầu giường đắp lên trên người cô, nghĩ chờ cô ngủ say một chút lại ôm cô về phòng.

Trong ý thức còn mơ hồ, Niệm Tường biết anh đắp chăn cho mình, cũng nhận thấy được ngón tay anh tự do trên ánh mắt, mũi, môi của cô. Đầu ngón tay mềm nhẵn, cảm giác thực thoải mái khi đụng vào.

Chờ cô ngủ một hồi, Từ Nhuận Thanh nhìn nhìn thời gian, đã hơn mười một giờ, đang chuẩn bị đưa cô trở về phòng. Vừa kéo hai tay cô đang khoát lên trên đầu gối thì Niệm Tường liền giật mình tỉnh lại, thấy là anh, lần này cô dứt khoát ôm chặt hông của anh, cả người cũng vùi vào sâu hơn, lầm bầm nói thầm một câu: “Không nên chiến tranh lạnh với em, có được không?”

Từ Nhuận Thanh ngẩn ra, hai tay vốn muốn kéo tay cô ra cũng dừng ở giữa không trung, chần chờ một chút, anh nhẹ xoa đầu cô một cái: “Biết sai?”

“Biết.” Cô lười bầu, lại nhẹ cọ anh vài cái, giống như con mèo nhỏ dụi đầu vào lòng anh tìm an ủi.

Rõ ràng mắt còn đang nhắm nghiền, đang tham ngủ.

Chỉ trong nháy mắt liền làm cho tâm của Từ Nhuận Thanh mềm nhũn đến rối tinh rối mù.

Anh vốn không có ý muốn chiến tranh cùng cô, ngay cả hôm nay, về xa cách biểu hiện ra ngoài cũng là vì tự ép mình làm ra như vậy. Vì anh muốn biết giới hạn của chính mình, cũng sẽ từ trong ngõ cụt đó tìm cách giải quyết thích hợp.

Trên thực tế, anh đối với Niệm Tường gần như là không có giới hạn. Chỉ cần là cô, bất luận cô đã làm sai điều gì, anh đều nguyện ý bao dung, nguyện ý chờ cô sửa đổi. Kiên nhẫn như vậy chưa bao giờ có.

“Vậy sẽ không để tâm vào những chuyện không đâu?” Anh lại hỏi, lần này mang theo vài phần dụ dỗ, im lặng dẫn chính cô nói ra tâm sự trong lòng.

“Không được... em không thể không suy nghĩ nhiều.” Niệm Tường rõ ràng còn chưa ngủ đủ, thanh âm đều mang ủ rũ nồng đậm: “Năm nay, ngoài ước mong làm bà Từ của em, chính là muốn đủ tư cách làm nhà sĩ. Em không thể như hiện tại, gặp một chút vấn đề liền trốn tránh... Em còn có cơ hội sửa đổi, đúng hay không?”

“Sau đó?” Anh nhếch môi cười, tiếp tục dụ cô nói tiếp.

“Không thể làm phiền toái đến anh nữa, cho nên loại ý nghĩa không dám gặp mặt anh này...” Niệm Tường khẽ thở dài một cái, thanh âm mềm mại lại kiên định: “Anh nguyện ý giải quyết phiền toái của em, em chỉ có thể cố gắng trưởng thành, mới không phụ lòng anh.”

“Ừm.” Từ Nhuận Thanh rốt cuộc cười rộ lên, đầu ngón tay dừng trên chóp mũi cô, bóp nhẹ một chút: “Anh là ngọn hải đăng của em, cũng là bến cảng của em. Cho nên lúc không thể xác định, không được tự tin, không có biện pháp lựa chọn hay không còn dững cảm, em đều có thể dựa vào anh.”

Lông mi Niệm Tường run run, mí mắt nặng nề đã cảm thấy nhẹ hơn không ít, nhưng cô vẫn như cũ không muốn mở mắt ra. Bị anh nắm tay, cảm thụ đầu ngón tay của anh dừng lại trên mặt của cô, cứ như vậy gần gũi lại thân mật.

Sau khi buông hết thảy gánh nặng, Niệm Tường rõ ràng thoải mái lên không ít. Anh cũng nhượng bộ, ôn nhu hơn, không khí bây giờ là ăn ý và

ấm áp, trong đêm yên tĩnh như vậy tựa vào nhau sưởi ấm nhau, đó chỉ là một việc bình thường nhỏ nhoi cũng làm Niệm Tường cảm thấy hạnh phúc.

Đối với Niệm Tường mà nói, lúc này rất rõ ràng rằng cô đã trưởng thành hơn không ít. Mà vai trò của Từ Nhuận Thanh ở trong đó, không thể nghi ngờ chính là hải đăng của cô, bến cảng của cô, vô cùng may mắn rằng, bên cạnh cô có anh.

Tựa như cô nói, cố gắng trưởng thành mới không phụ lòng anh đã dùng toàn bộ sức lực bảo hộ cô như vậy.

“Niệm Tường.” Anh đột nhiên gọi cô.

Niệm Tường “Vâng” một tiếng, mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn anh. 0 Nửa mơ nữa tỉnh là thời điểm khó khăn nhất... Từ Nhuận Thanh khẽ hất cằm, ý bảo cô nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tuyết rơi.”

Đầu óc Niệm Tường “Ông” một chút, tựa hồ như vang lên một tiếng nhỏ, sau đó vài giây mới tiêu hóa nội dung câu nói này, cô buông tay ra, quay đầu nhìn lại.

Phía dưới đèn đường, từng mảng bông tuyết lớn nhỏ bay nhanh xuống, gần như tràn ngập toàn bộ phía chân trời.

Tuyết rơi?

Cô ngơ ngác nhìn một lúc, rốt cuộc đã tỉnh hồn lại, nhồm dậy đi đến bên cửa sổ. Hơi kéo cửa ra, lộ ra một khe hở nhỏ... Gió lạnh cũng được nghênh đón mà vào, rét lạnh buốt thấu xương, Niệm Tường giật mình một cái, nhất thời thanh tỉnh hoàn toàn.

Hai chân Từ Nhuận Thanh bị cô nắm lên có chút tê cứng, anh cau mày đi qua đóng cửa: “Vừa tỉnh ngủ đã hứng gió, không sợ cảm mạo sao?”

“Có bạn trai là bác sĩ, sợ cái gì!”

Từ Nhuận Thanh cười khẽ, nhắc nhở: “Anh chỉ là nha sĩ.”

Niệm Tưởng quay đầu nhìn anh cười, rồi lại quay đầu nhìn tuyết trắng bay đầy trời, không khỏi có chút chờ mong: “Không biết ngày mai thức dậy có thể còn nhìn thấy tuyết đọng hay không.”

Tuyết phương Nam rơi xuống không bao lâu liền tan chảy thành nước, ướt sũng, một chút đọng lại cũng không có.

Đang xuất thần, Từ Nhuận Thanh lặng yên không một tiếng động đi lên, từ phía sau lưng ôm chặt cô. Bờ môi ấm áp dừng trên vành tai cô, nhẹ nhàng hôn một cái, rồi lại dừng sau gáy cô.

Hơi ngửa...

Niệm Tưởng nhin không được nghiêng đầu né tránh: “Anh đừng nhúc nhích...”

Từ Nhuận Thanh nhẹ “Hửm” một tiếng, hiển nhiên không lưu tâm. Cho là Niệm Tưởng không phối hợp, anh bóp nhẹ cổ định cầm cô, chuyển đầu rồi cúi xuống hôn cô.

Tư thế không được tự nhiên nên có chút không thoải mái, cô xoay người, nhón chân lên, chủ động đưa lên hôn môi anh. Cô khẽ liếm qua khóe môi anh, giống như động tác vừa rồi của anh vậy, khẽ cắn môi dưới của anh, tự nhiên mà tiến công...

Ngoài cửa sổ là cả thế giới tuyết trắng, bông tuyết bay tán loạn trong đêm an tĩnh.

Cô chôn mình trong lòng ngực của Từ Nhuận Thanh, bị nhiệt độ người anh hun nóng, cùng anh gấn bó giao triền, hô hấp đan cài, cảm thấy

thời gian tựa hồ cũng dừng lại vào lúc này.

Thằng đến khi môi Từ Nhuận Thanh bị mắc cài trên dây niềng cắt qua, mùi máu tươi trong nháy mắt tràn đầy.

Đôi mắt anh tối sẫm, trán anh kề trán cô, lẳng lặng đưa mắt nhìn cô một lúc, lại cúi đầu, vuốt ve môi cô, ôn nhu lại kiên nhẫn, từng chút một dọc theo viền môi của cô, rơi xuống từng nụ hôn mềm nhẹ.

“Chiều mai theo anh ra ngoài đi dạo?” Anh đề nghị.

Bởi vì hôn môi, thanh âm của anh cực kỳ trầm thấp lại khàn khàn, mang theo sự mê hoặc khó phát giác, sự dẫn dụ không lời.

Niệm Tưởng có chút hoảng thần, chậm chạp vài giây mới lung tung cọ cọ trong ngực anh. Nhón chân ôm chặt anh, cả người đều treo trên người của anh, biếng nhác cười cười, gật gật đầu: “Được a.”

Mặc kệ đi chỗ nào, bên nhau là được rồi.

Niệm Tưởng cầm cổ tay anh nhìn thời gian, sau khi buông ra, lại hơi mượn lực nhảy lên, ôm chặt anh. Được anh đỡ nhẹ, hai chân cô vòng qua bên hông của anh, giống như chú gấu Koala cuộn lấy anh: “Đưa em trở về phòng, em không muốn đi.”

Từ Nhuận Thanh hơi nhướn mày, chăm chú nhìn giường lớn rộng mở: “Giường đủ lớn.”

Niệm Tưởng theo ánh mắt của anh nhìn lại, ửng đỏ trên mặt vừa lui xuống lại bắt đầu quay trở lại, một lần nữa nhiễm đỏ cả lỗ tai cô. Cô há mồm khẽ cắn cắn anh một cái, nhe răng uy hiếp: “Nhanh lên, bà nội thức dậy sớm, em phải ngủ ở phòng mình.”

“Vậy ngày mốt cùng anh về Z thị?” Anh quay người đi tới cửa, cố ý thả nhẹ tiếng bước chân, không quấy nhiễu lão nhân gia ở cách vách đã yên ổn trong mộng đẹp.

“Ngày mốt?” Niệm Tường nghĩ nghĩ, nghiêm túc bóp nhẹ một chút trái tai của anh, nhỏ giọng hỏi: “Trở về làm gì?”

Giọng nói của cô nghiêm trang, nhưng bởi vì hạ nhỏ giọng mà nhuốm một tia mập mờ khó hiểu.

Từ Nhuận Thanh mới vừa đi tới cạnh cửa, bỗng nhiên chống đỡ, ánh mắt híp lại một chút, nhìn về phía cô, khóe môi anh còn giơ lên ý cười không rõ hàm xúc: “Anh muốn làm gì?”

Niệm Tường ngẩn ra, quay đầu đi không cho anh nhìn thấy mặt mình đã hồng đến giống như cua luộc.

Rõ ràng rất nghiêm chỉnh mà... Sao đột nhiên liền... Không đứng đắn như vậy!

Nhất định là bác sĩ Từ không khỏe!

Nhất định là vậy!

TỪ TỪ DỤ DỖ

Bắc Khuynh

dtv-ebook.com

Chương 87: Tương Tư Thành Tật

Niệm Tường nằm mơ thấy một giấc mơ rất dài.

Trong mơ cô trở về năm mười tám tuổi, thời điểm cô mới gặp Từ Nhuận Thanh, cũng mơ thấy ngày đầu tiên mình bước vào trường đại học B...

Hiện tại cô còn nhớ rất rõ lần đầu tiên hai người gặp nhau, anh mang khẩu trang, dùng ngón tay hơi lạnh nắm cầm của cô, ánh mắt khi đó trong vắt và chuyên tâm. Bây giờ một lần nữa hiện về trong mộng, giống như được xuyên qua thời gian, bối cảnh hư ảo, trong mắt cô chỉ có thể nhìn thấy anh.

Chỉ một lần gặp nhau đó đã là định mệnh. Chẳng sợ bỏ lỡ sáu năm, vẫn có thể vào một ngày nào đó ở một nơi nào đó, một lần nữa gặp lại.

Niệm Tường đã nghĩ tới vô số lần, nếu như lần đầu tiên gặp nhau cô không rung động, thì có phải lần gặp thứ hai vẫn sẽ có cảm giác tim đập thành thịch hay không.

Nhưng trên thực tế, cô vẫn chưa nghĩ tới, cô cùng bác sĩ Từ quanh co lòng vòng, cách trở sáu năm cũng tu thành chính quả.

Tựa như cô chưa từng nghĩ tới, vài lần gặp gỡ thoáng qua kia, thật chất chính là nghi thức mở đầu cho một giai đoạn mới trong cuộc đời cô.

Lần đầu tiên ngủ lại trong nhà anh, lần đầu tiên bước vào nhà riêng của một người đàn ông trưởng thành, lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên ôm

nhau, lần đầu tiên hôn môi...

Cho dù chỉ là ở trong mộng, lúc anh đến gần cùng với hô hấp ấm áp, sức nóng trong lòng bàn tay cũng rõ ràng đến mức như anh thật sự bên cạnh cô.

Niệm Tưởng cảm thấy... Mộng xuân mà quá chân thật cũng không tốt, tuy rằng thỏa mãn, nhưng vẫn sẽ có loại... cảm giác áy náy khi vấy bẩn nam thân.

Cô rửa mặt chải tóc xong xuống lầu.

Từ Nhuận Thanh cùng bà nội đang uống trà nói chuyện phiếm bên cạnh cửa sổ. Không biết là đang nói đến cái gì, mi tâm của anh giãn ra, khóe môi khẽ nhếch, tâm tình tựa hồ rất vui vẻ.

Nghe thấy tiếng bước chân của cô xuống lầu, anh ghé mắt nhìn qua. Đôi mắt đen như được nhuộm mực, đen đặc mà lại sâu thẳm.

Cô hơi sừng sờ, liền đứng tại cửa cầu thang nhìn anh.

Ngoài sân, sau một đêm tuyết rơi, trước cửa đã có rất nhiều dấu chân in hằn trên tuyết. Tuy rằng tuyết đọng không dày, nhưng cũng làm khắp nơi trắng xóa một mảnh.

Sắc trời vẫn âm trầm như cũ, ánh nắng yếu ớt mang theo hàn ý se lạnh.

Anh ngồi bên bệ cửa sổ, bị ánh nắng xuyên vào chiếu lên ngũ quan tinh xảo như ngọc, mi mắt trầm tĩnh, tuấn mỹ lại ưu nhã. Chỉ khẽ mỉm cười như vậy cũng đủ để gọi là ôn nhuận như ngọc...

Cô đi qua rồi ngồi xuống, ghé vào trên bàn, hai tay nâng cằm nhìn bà nội, rồi lại nhìn Từ Nhuận Thanh, nhỏ giọng hỏi: “Cười vui vẻ như vậy, có

phải đang nói xấu con không.”

Từ Nhuận Thanh nghiêng đầu nhìn cô một cái, ý cười trong mắt, anh bưng lên cốc trà nhấp một ngụm, liềm mắt cười rộ lên: “Bà nội đang nói với anh những chuyện khi còn bé của em.”

“Chuyện khi còn bé...” Niệm Tường thuận tay rót trà cho mình, vừa cầm lên muốn uống thì bị Từ Nhuận Thanh giơ tay dè lại.

Làm gì...

Cô dùng ánh mắt hỏi.

“Trước nên ăn điểm tâm rồi hãy uống trà.” Anh từ trong tay cô cầm lại cốc đặt về trên bàn, khẽ nâng cằm, ý bảo tự cô đi phòng bếp lấy điểm tâm: “Nấu cho em chút cháo, còn nóng. Ăn xong chúng ta chuẩn bị xuất phát.”

(⊙x⊙) xuất, xuất phát?

Từ Nhuận Thanh thản nhiên liếc mắt nhìn cô.

Niệm Tường ngộ đạo.

Cô thiếu chút nữa đã quên ước hẹn “Theo anh đi ra ngoài dạo” tối qua...

Bà nội đối với sự hòa hảo nhanh như vậy của hai người đã như trong dự liệu, bà không khỏi cảm thấy nhìn Từ Nhuận Thanh càng thêm thuận mắt, càng nhìn càng vừa lòng: “Niệm Tường tuy rằng đã hai mươi lăm tuổi, nhưng trên thực tế vẫn còn không hiểu chuyện. Ba con bé rất cưng chiều nó, từ lúc sinh ra đến bây giờ chưa biết khổ sở là gì, đạo lý đối nhân xử thế cũng không phải rất am hiểu. Con có thể hiểu được mà bao dung, bà nội rất cao hứng.”

“Dạ.” Anh quay đầu nhìn Niệm Tường đang thập thò nghe lén như con chuột nhỏ, nhin không được lại cười rộ lên: “Con thực rất quý trọng cô ấy.”

“Vậy thì tốt rồi.” Bà nội cũng cười: “Người không sống qua sáu mươi tuổi cũng không dám nói bản thân đã thấy rõ thế giới này, bà cũng đã là người một chân bước vào đất rồi, nhân sinh này a, là không có quy luật gì cả ... Hai người ở cùng nhau, không chỉ là trước mắt, còn có nửa đời sau này cũng muốn ở cùng nhau. Con và Niệm Tường, khẳng định là con phải vất vả hơn một chút rồi...”

Từ Nhuận Thanh im lặng lắng nghe.

Nhớ tới năm đầu tiên vừa đi thực tập gặp cô, đối với cô vừa kiên nhẫn lại ôn hòa, vào thời điểm đó bản thân anh đã có chút khác biệt đối với cô. Nhớ tới sau này khi trị liệu kết thúc, cô tựa như lúc xuất hiện, lúc rời đi cũng không hề trong dự liệu, nháy mắt đã rời khỏi thế giới của anh, anh cho rằng gặp lại cô sẽ là chuyện không thể nào, mãi cho đến khi gương mặt cô đã phai mờ trong trí nhớ, lại ở một ngày bình thường ngẫu nhiên gặp lại.

Thủy chung chưa từng quên sự xuất hiện của cô, cũng giống như chuyện không thể nào này đã vô số lần xuất hiện trong tâm trí của anh.

Niệm Tường, là phương thuốc duy nhất cho căn bệnh tương tư thành tật của anh.

Làm sao có thể không quý trọng?

Từ Nhuận Thanh không biết lấy từ đâu tới một chiếc xe, lái xe cùng cô ra cửa.

Tuyết rơi nên đường có chút khó đi. Từ nội thành xuyên qua một mảng lớn tuyết trắng, trên đường đi đến giao lộ, Niệm Tường nhìn thấy cột mốc chỉ thị mới chợt hiểu ra: “Chúng ta đi đình Tiểu Tây sao?”

“Ừm.” Anh quay đầu nhìn cô một cái, nhú mào: “Không thích?”

“Thích a!” Trăm lần đi cũng không chán ghét!

Từ Nhuận Thanh không nói chuyện, hình như là đang suy nghĩ chuyện gì, mi mắt cúi xuống, nghiêm trang túc mục.

Đình Tiểu Tây kỳ thật có chút hoang vu, từ lưng núi lên quốc lộ, rồi lại lướt qua một ngọn núi nhỏ mới tới đích đến.

Vùng núi buốt giá, không khí mang theo hơi tuyết càng thêm lạnh lẽo, kích thích mũi Niệm Tường có chút đau. Cô che mũi xuống xe, đứng ở ngoài xe một hồi mới thích ứng.

Chỗ bán vé, chú bảo vệ một tay đặt trên radio nghe hí khúc, một tay gõ gõ theo nhịp trên mặt bàn. Thấy bọn họ đi từ bãi đỗ xe lại đây, mắt hơi mở nhìn bọn họ rồi lười biếng nói một câu: “Đầu năm người tới ít, không cần mua vé, các người tự mở cửa vào đi.”

Cửa nhỏ nửa mở, Niệm Tường nhẹ nhàng đẩy mạnh đi vào, không mua vé cũng giống như được hưởng ưu đãi, cô nheo mắt cười tủm tỉm.

Rất xa đã nghe thấy tiếng nước chảy, hòa cùng cảnh sắc của hồng thụ nơi đây thật là như lâm vào tiên cảnh. Mùa đông mực nước giảm xuống, trên mặt sông của đình Tiểu Tây lộ ra không ít đá cuội, bởi vì có tuyết đọng nên càng đẹp đến không lời nào diễn tả được.

Bên bờ sông là cây cối cao lớn, không biết là loại cây gì, đã trụi lá chỉ còn cành cây trắng kiện, trên đó cũng có tuyết đọng.

“Ba em thích nhất câu cá ở nơi đó...” Niệm Tường chỉ chỉ mặt sau của nhà gỗ: “Chỗ thả câu có cái cầu tình nhân.”

Cô bước vài bước theo sau kéo anh lại, không mang bao tay nên ngón tay đã lạnh đến hồng hồng.

Từ Nhuận Thanh rũ tay xuống, đem ngón tay cô nắm lại trong lòng bàn tay, nhét vào trong túi áo của mình, bao lấy kín kẽ.

Cô hiển nhiên là biết nhiều thứ hay ở đây, cái gì quý đẹp sẽ giới thiệu với anh. Hôm nay nhiệt độ bên ngoài có chút lạnh, chóp mũi của cô cũng hồng, gương mặt trắng nõn được điểm thêm chút hồng nhạt, mi thanh mục tú.

“Niệm Tường.” Anh đột nhiên ngắt lời cô, thấy cô “Vâng” một tiếng, vừa cười vừa nhìn qua, anh và cô cùng nhau trải qua nhà gỗ đi đến cầu tình nhân: “Kỳ thật anh là người rất bình thường, có lẽ năng lực có tốt hơn người bình thường một chút, nhưng cũng không có khác biệt quá lớn.”

Niệm Tường theo bản năng cảm thấy kế tiếp anh sẽ nói chuyện rất quan trọng, nhất thời an tĩnh lại, ngưng mắt nhìn anh.

“Không có mong ước quá lớn trong nhân sinh kiếp này, chức nghiệp ổn định, coi như được hoàn cảnh hậu đãi, nhưng cũng không có gì bất đồng cùng ai. Lựa chọn làm nha sĩ này có nguyên nhân phần lớn là mưa dầm thấm đất, tính đến hiện tại, anh cũng cảm thấy sự lựa chọn này vô cùng thích hợp với anh, anh cũng không phải là người có dã tâm lớn. Anh tình nguyện sống cuộc sống bình thường, điều duy nhất anh kiên trì, vẫn luôn kiên trì chính là sự lựa chọn trên tình cảm.”

Từ xa đã có thể nhìn thấy cây cầu tình nhân, một hàng ván gỗ chấp nối kéo dài thật dài. Hai bên có thành bảo vệ vững chắc, không có người đi lại, tòa cầu treo an tĩnh bên trên đình Tiểu Tây.

Niệm Tưởng cup mắt nhìn ra phía xa, trong lòng lại bởi vì những lời nói của anh mà dần dần trở nên mềm mại.

Anh có chỗ nào bình thường đâu? Trong nhận thức của cô, anh chưa bao giờ quy về loại này. Anh có thể giải quyết tất cả nan giải của cô vô cùng dễ dàng.

Chức nghiệp là bác sĩ, không cần phân loại đều là người nhận cực khổ lớn nhất. Vì theo ngành y trả giá mọi gian khổ mà người khác không biết được, Niệm Tưởng đã trải qua nên khắc cốt ghi tâm.

Không biết anh nghĩ tới điều gì, môi nở nụ cười, an tĩnh cùng cô đi đến đầu cầu, nghiêm túc cầm tay cô, hỏi: “Có muốn qua cầu không?”

Niệm Tưởng gật gật đầu, nắm tay anh chặt hơn một chút.

Anh liền dắt cô chậm rãi qua cầu, cầu treo chấn động, càng ngày càng lắc lư. Anh chậm lại tốc độ, ghé mắt nhìn cô, đến giữa cầu thì dừng lại: “Chuyện kế tiếp anh muốn nói, phải chú tâm mà nghe, có biết hay không?”

Niệm Tưởng lại gật gật đầu, trong lòng hơi căng thẳng, tim nhện không được đập mất trật tự.

Anh dừng một chút, thế này mới chậm rãi nói: “Có lẽ anh bây giờ nói rất nhiều lời trước đây đã nói qua với em... Bảy năm trước, chúng ta gặp nhau là tại bệnh viện đại học B. Lần gặp đầu tiên không phải là lúc em đi đến trước mặt của anh, mà là khi anh rửa tay xong, còn mang khẩu trang thì nhìn thấy em ngồi trên hành lang đợi khám bệnh. Sau đó lần đầu tiên nhìn thấy tên em trên hồ sơ bệnh án...”

Tạm dừng trong chốc lát: “Niệm Tưởng, tên như vậy bất luận là ai xem qua cũng đều sẽ khắc sâu ấn tượng.”

Điều này phải cảm tạ cha Niệm... lúc đề cho Niệm Tưởng cái tên này thì chỉ số IQ cũng vừa lúc bình thường.

“Em là bệnh nhân đầu tiên của anh, cũng là bệnh nhân không biết che dấu tâm tư. Từ đó bắt đầu, anh đã luôn nhớ tới em.” Anh bước lên trước một bước, nhẹ nhàng mà hôn môi cô.

Về sau lại hơi cách ra, nhìn thẳng vào cô.

“Chuyện này, thời điểm em nói nguyện vọng của em là muốn làm bà Từ đã bắt đầu chuẩn bị. Vốn tính sẽ là mừng một đầu năm tại nhà anh, hoặc là dẫn em đi xem một bộ phim điện ảnh, tại rạp chiếu phim... Rất nhiều loại ý tưởng, toàn bộ bởi vì em không nói một lời đã bỏ đi mà hủy bỏ. Đối với em mà nói, cảm thấy có mấy tháng yêu nhau như vậy là có chút gấp gáp, nhưng ý muốn ở bên cạnh em, loại cảm giác này trong anh mãnh liệt không có một khắc nào ngừng nghĩ.

Trước khi có quyết định này, anh đã gặp mặt chú Niệm. Thời điểm ông nói đồng ý giao em cho anh... Thời điểm ông hỏi anh, sau này, tất cả thời gian đều muốn ở bên em, gánh vác mọi hi vọng ái ố của em, chăm sóc em lúc bệnh khổ, gánh vác những bất lực trong nhân sinh đời em, anh có thể làm được hay không...”

Niệm Tưởng đã đoán được kế tiếp anh muốn nói chuyện gì.

Cô nhin không được hơi run run, không biết là tâm tình gì. Trong mắt chỉ nhìn thấy anh, anh nghiêm túc nói đến đây, cố gắng muốn cho cô hiểu được tâm trạng anh lúc đó... Loại cảm giác như bị rút đi không khí, làm cho lòng cô căng lên từng đợt.

Rất nhiều cảm xúc cô không biết phải hình dung như thế nào cứ đan vào một chỗ, để cho cô không biết phải làm sao.

Nhưng nhiều hơn chính là, chờ mong những ngày tháng tương lai sinh hoạt cùng anh. Sau này mỗi một ngày anh đều sẽ ở cùng với cô.

“Em có nguyện ý gả cho anh hay không?” Anh đột nhiên quỳ gối, quỳ một gối xuống ở trước mặt cô, trên tay không biết lúc nào đã cầm một chiếc nhẫn, hơi ngửa đầu nhìn cô, ánh mắt sáng ngời lại thêm thúy: “Anh muốn về sau, người luôn ở bên cạnh anh chính là em.”

Bất cứ lúc nào, chỗ nào đều sẽ có một người cùng chính mình có quan hệ thân mật nhất, cùng chính mình liên hệ chắc chắn, cùng chính mình tạo thành một gia đình.

Gặp gỡ, yêu nhau, làm bạn đời.

Anh nói điều duy nhất anh kiên trì, chính là lựa chọn trên cảm tình.

Anh nói sáu năm nay anh thủy chung không có quên cô, không phải cố ý chờ đợi, chỉ là không gặp người nào cho anh cảm giác như vậy. Làm cho anh cam nguyện buông hết tự tôn, từ từ dụ dỗ.

Anh nói cô là thực tập sinh đầu tiên và cũng là duy nhất rất biết gây phiền toái, làm cho anh không biết phải làm sao.

Anh nói anh mời cô dừng cảm và không hề bắn khoả đi vào thế giới của anh.

Anh nói anh nguyện ý giải quyết tất cả phiền phức của cô, gánh vác tất cả vấn đề của cô.

Anh nói anh là ngọn hải đăng soi đường dẫn lối là bến cảng cho cô neo vào.

Anh nói anh thích cô.

Anh nói cô là “Niệm Tưởng” của anh, là anh tương tư thành tật.

Mỗi một câu, Niệm Tường đều nhớ rất rõ ràng.

Cô biết, anh trước giờ không thích nói những câu tình cảm lãng mạn, ngay cả hứa hẹn cũng rất ít. Ngay cả khi ở rừng cây hồng thụ, anh nói anh đã chuẩn bị một màn cầu hôn thì Niệm Tường còn chưa nghĩ tới... Anh sẽ nhanh như vậy, nghiêm túc như vậy cầu hôn cô.

Niệm Tường vẫn luôn cảm thấy tình cảm giữa bọn họ tiến triển rất nhanh, nhưng vô cùng tự nhiên, cũng không để cho cô cảm thấy có chỗ nào không thích ứng được. Về phần cầu hôn, cô cũng không phải là không có mơ tưởng qua.

Nhưng không có bất kỳ một loại mơ tưởng nào giống như bây giờ, anh cầm nhẫn, tại đình Tiểu Tây, trên cầu tình nhân hứa hẹn tương lai với cô, trực tiếp và chân thật, làm cho cô cảm thấy cảm động.

Đã sớm quyết định là anh, chưa bao giờ có dao động, chỉ có khẳng khẳng một mực.

Niệm Tường gạt đầu, giống như là một dạng hứa hẹn, lồng ngực nóng lên làm cô muốn khóc. Chóp mũi chua xót, thật sự là đã rơi nước mắt. Nhìn anh cười, đeo nhẫn vào ngón áp út của cô, Niệm Tường còn phân thần tưởng tượng một chút, nếu như cha Niệm ở thành phố Z biết được, cô cứ như vậy đầu hàng mà không hề chống cự, không biết có thể sẽ đau lòng mà trốn mất hay không...

Thiên địa rộng lớn, bông tuyết trắng xóa cả núi rừng, dòng suối trong veo chảy réo rắt, chiếc cầu treo trầm mặc tĩnh lặng, tất cả đều chứng kiến thời khắc quan trọng nhất cuộc đời Niệm Tường.

Phó thác chung thân cần nhiều dũng khí, cảm tạ cô đã gặp được anh, người làm cho cô dũng cảm như thế.

Đó cũng không phải một đoạn cảm tình nhiều trắc trở khắc cốt铭心 tâm, thậm chí ngay cả oanh oanh liệt liệt gì đó cũng không có. Duy nhất khúc chiết có lẽ chính là trước đó không lâu, cuộc chiến tranh lạnh nổ ra vì tai nạn nghề nghiệp.

Anh nguyện ý dung túng, chẳng sợ cô coi trời bằng vung.

Thời gian giống như là ngừng lại tại giờ khắc này.

Niệm Tưởng nhớ tới giấc mộng dài tối qua, kết cục của nó được dừng lại trên thảm đỏ, cô khoát tay cha Niệm, đẩy nhẹ cửa ra, nhìn thấy anh đang đứng chấp tay ở tận cùng của thảm đỏ.

Tươi cười ấm áp chờ cô, chờ cô bước từng bước một đi vào trong thế giới của anh.

Không hề băn khoăn, dung cảm bước vào.

Cô ban đầu là bệnh nhân của anh, sau này trở thành học trò của anh, cuối cùng, làm vợ anh.

Trong những giai đoạn quan trọng nhất của cuộc đời, từ phút ban đầu cho đến cuối cùng, tất cả đều có anh bên cạnh cô xuyên suốt.

Nhân sinh dài lâu như vậy, may mắn có được em, một đường làm bạn.

Cho em cả đời này, dịu dàng hết mực.

“Niệm Tưởng của anh”, Tương tư thành tật.

—— (toàn văn hoàn) ——

Năm 2015 ngày 15 tháng 4 rạng sáng 1:06

(Bắc Khuynh)

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Khốn Cảnh](#)

[Chương 2: Hẹn Trước](#)

[Chương 3: Chủ Nợ](#)

[Chương 4: Nhổ Răng](#)

[Chương 5: Đặt Khuôn Răng](#)

[Chương 6: Nhổ Răng Lần 1](#)

[Chương 7: Thăm Hỏi](#)

[Chương 8: Tiệc Sinh Nhật](#)

[Chương 9: Sự Cố](#)

[Chương 10: Hoài Niệm](#)

[Chương 11: Gặp Mặt](#)

[Chương 12: Kế Hoạch](#)

[Chương 13: Trùng Hợp](#)

[Chương 14: Mượn Sách](#)

[Chương 15: Cá Nhân](#)

[Chương 16: Lợi Tức](#)

[Chương 17: Lời Dặn Của Bác Sĩ](#)

[Chương 18: Gian Tình](#)

[Chương 19: Tình Cờ Gặp Mặt](#)

[Chương 20: Buổi Gặp Mặt](#)

[Chương 21: Chưa Xong Đây](#)

[Chương 22: Nhắn Tin](#)

[Chương 23: Báo Danh](#)

[Chương 24: Quý Di](#)

[Chương 25: Chức Trách](#)

[Chương 26: Hóa Giải Nghi Hoặc](#)

[Chương 27: Năm Tay](#)

[Chương 28: Hiếu Lầm](#)

[Chương 29: Bữa Sáng](#)
[Chương 30: Kiểm Tra](#)
[Chương 31: Mật Ngọt Chết Ruồi](#)
[Chương 32: Biến Chuyển](#)
[Chương 33: Đồ Dành](#)
[Chương 34: Độc Mộc](#)
[Chương 35: Trục Đêm](#)
[Chương 36: Thường Tình](#)
[Chương 37: Đào Hố](#)
[Chương 38: Hồi Ưc](#)
[Chương 39: Thẹn Thùng](#)
[Chương 40: Thăm Mến](#)
[Chương 41: Qua Đêm](#)
[Chương 42: Lo Lắng](#)
[Chương 43: Báo Ứng](#)
[Chương 44: Mập Mờ](#)
[Chương 45: Nụ Hôn Đầu Tiên](#)
[Chương 46: Trốn Tránh](#)
[Chương 47: Thu Lưới](#)
[Chương 48: Cứu Binh](#)
[Chương 49: Đè Tường](#)
[Chương 50: Thích](#)
[Chương 51: Khúc Nhạc Đạo](#)
[Chương 52: Yêu Đường](#)
[Chương 53: Ngọt Ngào](#)
[Chương 54: Người Thân](#)
[Chương 55: Bên Nhau](#)
[Chương 56: Học Lại](#)
[Chương 57: Bị Mắng](#)
[Chương 58: Ân Ái](#)
[Chương 59: Làm Nũng](#)
[Chương 60: Hồ Ly](#)

[Chương 61: Ấm Áp](#)
[Chương 62: Bắt Gian](#)
[Chương 63: Thời Gian](#)
[Chương 64: Tái Khám](#)
[Chương 65: Tâm Sự Của Cha Niệm](#)
[Chương 66: Phát Sốt](#)
[Chương 67: Chủ Quyền](#)
[Chương 68: Tập Lái Xe](#)
[Chương 69: Tiệc Chia Tay](#)
[Chương 70: Động Tâm](#)
[Chương 71: Tính Thời Gian](#)
[Chương 72: Bận Rộn](#)
[Chương 73: Mềm Mại](#)
[Chương 74: Nguyên Vọng](#)
[Chương 75: Ôn Tuyền](#)
[Chương 76: Thịnh Yển](#)
[Chương 77: Về Nhà](#)
[Chương 78: Thiên Vị](#)
[Chương 79: Hứa Hẹn](#)
[Chương 80: Tai Nạn Nghề Nghiệp](#)
[Chương 81: Tai Nạn Nghề Nghiệp \(Tiếp\)](#)
[Chương 82: Bến Đổ](#)
[Chương 83: Không Được Tự Nhiên](#)
[Chương 84: Vòng Ôm](#)
[Chương 85: Chiến Tranh Lạnh](#)
[Chương 86: Dựa Vào Nhau](#)
[Chương 87: Tương Tư Thành Tật](#)